WILBUR SMITH

BÜYÜCÜLER KRALI

ALTIN KİTAPLAR

WILBUR SMITH

BUYUCULER KRALI

TÜRKÇESİ:

Meral GASPIRALI

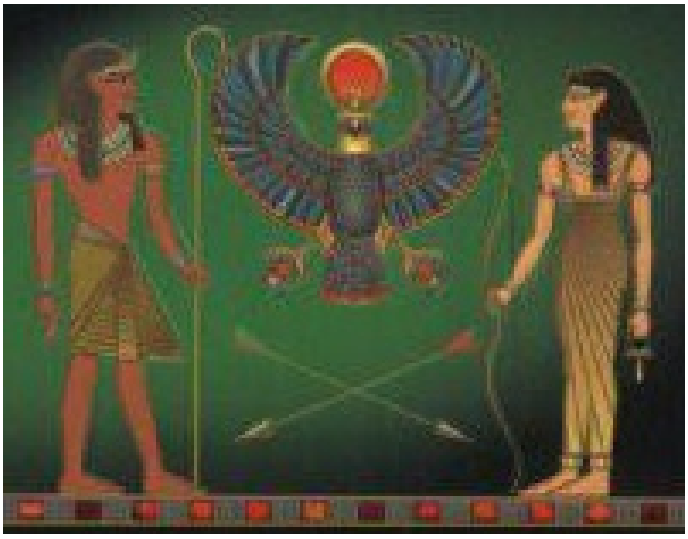

Wilbur Smith
(Mısır Dizisi) Cilt 3

Büyücüler Kralı (Warlock)

Taita,çok sevgili kraliçesi, Lotris'in ölümünden sonra, mumyalama ritüelini yerine getirir ve kraliçesini görkemli bir cenaze töreni ile gömer.Yaşadığı acı ve ıstırapla başbaşa kalmak istediğinden, herşeyden elini eteğini çekerek Afrika çöllerinin en uzak köşelerinden birinde yaşamaya başlar.Sonunda ,büyük kederini büyücülüğün gizemlerini incelemeye adar ve Büyücüler Kralı olarak anılmaya başlar.

KİTABIN ORİJİNAL ADI

WARLOCK

YAYIN HAKLARI

WILBUR SMITH © ONKTELİF HAKLARI

AJANSI ALTIN KİTAPLAR

YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş. ©

BASKI

3. BASIM / MAYIS 2007

AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.

Matbaacılar Sitesi No: 83 Bağcılar – İstanbul

BU KİTABIN HER TURLU YAYIN HAKLARI FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş.'YE AİTTİR.

ISBN 975–210-209 – 3

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Celâl Ferdi Gökçay Sk.

Nebioğlu İşhanı

Cağaloğlu – İstanbul

Tel: 0.212.513 63 65 /526 80 12

0.212.520 62 46 / 513 65 18

Faks: 0.212.526 80 11

http://www.altinkitaplar.com.tr

info@altinkitanlar.com.tr

BIR DIZI SAVAŞ ARABASI

Vadinin dibindeki dar geçitte halkalarını çözen bir yılan gibi hızla ilerliyordu. Erkek çocuk sıranın başındaki arabanın ön siperine yapışmış, onları hapseden yarlara bakıyordu. Eski mezarların girişleri sarp kayalığa delik deşik bir görünüm veriyordu. Karanlık oyuklar bir cin ordusunun acımasız gözleri gibi onu tepeden süzüyordu. Prens Nefer Memnon ürpererek gözlerini yardan kaçırdı ve kötülükleri savmak için gizlice sol eliyle gerekli işareti yaptı.

Omzunun üzerinden sıranın arkalarına göz atınca, hemen arkadaki arabada olan Taita'nın fırıl fırıl dönen toz bulutlarının arasından onu gözlediğini gördü. Toz, yaşlı adamla aracını ince bir katman şeklinde örtmüş ve bu derin vadinin dibine kadar sızan bir tek güneş huzmesi, mika zerrelerinin üstünde ışıldayarak yaşlı adamı yeryüzüne inmiş bir Tanrı'ya benzetmişti. Batıl inançlarından kaynaklanan bu gelip geçici korkusuna yaşlı adamın tanık olmasından utanç duyan Nefer suçlu gibi başını eğdi. Tamose hükümdar sülalesinden bir prensin böylesine bir zaaf göstermemesi gerekiyordu, hele bu prens erkekliğin eşiğinde bulunuyorsa. Ama Taita onu herkesten iyi tanıyordu. Bebekliğinden beri Nefer'in lalası ve eğitmeniydi, anasıyla babasından ve kardeşlerinden bile daha yakın olmuştu ona. Taita'nın yüzündeki ifade değişmemişti, ama yorgun gözlen bu uzaklıktan bile Nefer'in benliğinin özüne kadar işliyordu sanki. Her şeyi görüyor, her şeyi anlıyormuş gibi.

Nefer arkasını döndü ve dizginleri elinde tutarak atları uzun kamçısının bir darbesiyle daha da hızlandıran babasının yanında tüm cüssesiyle doğruldu, ilerlerinde vadi Galiala kentinin yıkıntılarının bulunduğu büyük amfiteatra açıldı. Bu ünlü savaş alanını ilk kez gördüğü için Nefer çok heyecanlandı. Taita'nın kendisi genç bir adamken burada savaşmıştı. Yarı tanrı olan Tanus Lordu Harrab Mısır'ı tehdit eden karanlık güçleri burada yenilgiye uğratmıştı. Bu olay altmış yıl önce olmuştu, ama Taita savaşın her ayrıntısını ona aktarmıştı ve öyküyü öyle canlı bir dille anlatmıştı ki Nefer kendisini o önemli günde oradaymış gibi hissetmişti.

Nefer'in babası Tanrı ve Firavun Tamose arabayı yıkık dökük kapının devrilmiş taşlarının arasına surdu ve dizginlerini çekerek atlan durdurdu Arkalarındaki belki yüz araba onu izleyerek aynı şekilde manevra yaptılar, sürücüler de arabaların basamaklarından aşağı atlayarak atlara su vermeye koştular Firavun konuşmak için ağzını açınca yanaklarını kaplayan toz tabakası ufalanıp göğsüne döküldü Firavun, ordularının komutanı olan Büyük Mısır Aslanı ve yakın dostu Lord Naja'ya, "Lordum, diye seslendi "Güneş tepelerin doruklarına dokunmadan önce tekrar yola çıkmalıyız Kum tepelerinin arasından El Gabar'a kadar gece yolculuğu yapmak istiyorum "

Tamose'un başının üstündeki mavi savaş tacı, üstüne birikmiş mika tozlarından ışıldıyordu Nefer'e bakarken gözleri, köşelerindeki yaşların ıslattığı çamur zerreciklerinden kan çanağına donmuştu "Taita'yla yola devam etmen için seni burada bırakacağım," dedi

Nefer, itiraz etmenin yararsız olacağını bile bile bunu yapmak için ağzını açtı Kafile düşmana karşı yürüyüşe geçmişti Tamose'un savaş planı büyük kum tepelerinin arasından güneye dolaşıp acı natron[1] göllerinin arasından ilerleyerek düşmana arkadan

yanaşmak ve Abnub önlerinde Nil kıyılarında hazır bekleyen Mısır birliklerinin içeri sızmaları için tam ortalarına bir yol açmaktı Tamose bundan sonra iki gücü birleştirecek ve düşman kendini toparlayamadan Teli elDaba'nın yanından geçerek düşmanın Avaris kalesini ele geçirecekti

Bu parlak ve cesurca plan, başarılı olursa, Hiksoslara karşı iki nesildir sürmekte olan savaşı bir çırpıda sona erdirecekti Savaş ve zaferin bu dünyadaki varlığının nedenleri olduğu öğretilmişti Nefer'e Ama oldukça ilerlemiş bir yaş sayılan on dördüncü yaşına kadar onu hep baslarından savmışlardı Babasının yanı başında zafere ve ölmezliğe doğru arabasını sürmeye can atıyordu çocuk Ancak itirazı daha dudaklarının arasından dökülemeden Firavun ondan önce davrandı "Bir savaşçının birinci görevi nedir?" diye oğluna sordu Nefer basını eğdi ve, "itaattir majesteleri," diye isteksiz bir tavırla yanıt verdi.

"Hiçbir zaman unutma bunu " Firavun başını sallayarak uzaklaştı Nefer kendini aşağılanmış ve dışlanmış hissetmişti Gözleri yanıyor, üst dudağı titriyordu, ama Taita'nın bakışı karşısında kendini toparladı Yaşları savmak için gözlerini kırpıştırdı ve arabanın yan korkuluğuna asılı torbadaki sudan bir yudum içti Ancak bundan sonra tozlanmış saçlarını sözde fütursuzca savurarak İhtiyar kâhine dondu "Bana anıtı göster, Tata," diye emretti Uyumsuz çift harap kentin dar sokaklarını tıkayan araba, insan ve at kalabalığının arasından kendine yol açtı

Sıcaktan çırılçıplak soyunmuş yirmi asker eski kuyuların içme inmiş ve kıtlaşmış, acı suyu yüzeye çıkarmak için bir kova zinciri oluşturmuşlardı Bu kuyular bir zamanlar Nil'le Kızıldeniz arasındaki ticaret yolunun üstünde yer alan zengin ve kalabalık kenti besleyecek kadar verimliydi Ne çare ki yüzyıllar önce bir deprem su katmanını parçalayarak yeraltındaki su akışını tıkamıştı Bunun sonucunda Galiala kenti susuzluktan olmuştu Şimdi var olan su iki yüz atın susuzluğunu gidermeye ve den su torbalarını doldurmaya ucu ucuna yetecekti

Taita, Nefer'ı dar geçitlerden, şimdilerde yalnız kertenkelelerle akrepleri barındıran tapınaklarla sarayların yanından geçirdi, böylece ıssız kent meydanına ulaştılar Meydanın tam ortasına dünyanın en zengin ve en güçlü ulusunu mahvetmesine ramak kalan eşkıya ordularını yenen Lord Tanus onuruna bir anıt dikilmişti Bu anıt çimentoyla birbirine yapıştırılmış insan kafataslarından oluşan ve kızıl kaya bloklarından bir tur türbe tarafından korunan garip bir piramit görünümündeydi Taş kemerin yukarısındaki yazıtı yüksek sesle okuyan çocuğa binden fazla kafatası sırıtıyordu Yazıtta şöyle deniliyordu "Kesik kellelerimiz, Harrab Lordu Tanus'un kılıcıyla olduğumuz bu yerdek savaşa tanıktır Bundan sonraki kuşaklar o güçlü lordun başarılarından ders alarak tanrıların ihtişamını ve erdemli insanların gücünü öğrensinler Firavun Tanrı Mamose'un saltanatının on dördüncü yılında böyle buyrulmuştur"

Anıtın gölgesinde çömelmiş olan Taita, anıtın etrafını dolaşan ve adım başında ellerini kalçalarına dayayarak anıtı her açıdan inceleyen prensi gözlüyordu Taita'nın yüz ifadesi mesafeli, ama bakışları sevecendi Delikanlıya duyduğu sevginin başlangıcı başka iki hayata dayanıyordu Bunların ilki Mısır Kraliçesi Lostris'dı Taita bir hadımdı, ama

ergenlik dönemine ulaşmasından sonra hadım edilmişti ve bir zamanlar bir kadını sevmişti Bedensel sakatlığından dolayı Taita'nın askı temizdi ve onu tümüyle Nefer'ir büyükannesi Kraliçe Lostris'e adamıştı Bu öylesine kapsamlı bir aşktı ki bugün kraliçenin ölümünden yirmi yıl sonra bile Taita'nın tüm yaşamının merkeziydi

Nefer'e olan sevgisine kaynak olan ikinci kışı onuruna bu anıtın dikilmiş bulunduğu Harrab Lordu Tanus'tu Tanus, Taita için bir kardeşten bile daha değerli olmuştu Lostris'le Tanus'un ikisi de artık gitmişlerdi, ama kanları bu çocuğun damarlarında birbirine karışmıştı Uzun yıllar önce yaşadıkları yasak ilişkiden doğan çocuk büyüyünce Firavun Tamose olmuştu Prens Nefer'in babası Bugün de onları buraya getiren savaş arabaları kafilesinin başında yer alıyordu Tata, eşkıya başını nerede tutsak ettiğinizi bana göstersene" Nefer'in sesi heyecandan ve ergenlik döneminin başında olmasının etkisiyle çatlak çıkıyordu

"Burası mıydı" Çocuk meydanın güney yanındaki yıkık duvarın başına koştu "O öyküyü bana bir daha anlatsana"

Taita, "Hayır, buradaydı Bu yanda," diyerek ayağa kalktı ve bir leyleğinkilere benzer uzun ve sıska bacaklarıyla doğu duvarına yürüdü Bakışlarını duvarın un ufak olmuş tepesine dikmişti "Keratanın adı Şuftı'ydı. Tanrı Set gibi tek gözlü ve çirkindi. Bu duvara tırmanarak savaştan kaçmaya çalışıyordu" Taita eğilerek yerdeki molozların arasından ham çamurdan bir tuğla parçasını aldı ve anı bir hareketle havaya fırlattı. Tuğla yüksek duvarın obur yanına duştu "Kafatasını parçaladım ve tek bir atışla yere indirdim onu. "

Nefer yaşlı adamın gücünü ilk ağızdan bildiği, Taita'nın direnci de efsaneleşmiş olduğu halde, başardığı atışa şaşırmıştı. Nefer, Tatam dağlar kadar İhtiyar, bana baktığı gibi büyükanneme de baktığına göre ondan bile daha İhtiyar, diye hayranlığını dile getirdi. İnsanlar onun Nil'in iki yüz taşkınına tanık olduğunu ve piramitleri kendi elleriyle inşa ettiğini söylüyorlar Birden sesini yükselterek sordu "Adamın kellesini kesip oradaki yığının tepesine mi oturttun, Tata?" Böyle derken tüyler ürpertici anıtı işaret ediyordu.

"Öyküyü ezbere biliyorsun Sana yüz kere anlatmadım mı?" Taita başarılarıyla böbürlenmek istemiyormuş gibi yalancıktan tevazu gösterdi Nefer, "Tekrar anlat," diye emretti

Taita bir taş blokunun üstüne otururken Nefer de mutlu bir beklentinin pençesinde onun ayaklarının dibine yerleşti Bölüğün koç boruları kara yarlarda giderek hafifleyen yansımalarla herkesi gen çağırana kadar da heyecanla dinlemeyi sürdürdü Taita,

"Firavun yanına dönmemizi emrediyor," diyerek ayağa kalktı ve kapıya yöneldi Kafile kum tepelerinin düzlüklerine ilerlemeye hazırlanırken duvarların dışında büyük bir telaş ve itiş kakış fark ediliyordu Hayvan derisinden torbalar yine suyla dolmuştu, askerlerde hayvanlarına binmeden önce eyerlerini sıkıştırıyorlardı. Firavun Tamose yıkık kapıdan çıkmakta olan oğluyla yanındaki İhtiyara baktı ve Taita'yı bir baş hareketiyle yanına çağırdı. Söyleyeceklerinin alaydaki subaylar tarafından duyulmaması için biraz uzaklaştılar Lord Naja onlara katılmaya hazırlandı. Bunu gören Taita da Firavun'a bi

şeyler fısıldadı, bunun üzerine Tamose dönerek sert bir sesle Naja'ya uzaklaşmasını buyurdu. Gücenen lord utancından kıpkırmızı kesilmişti Taita'ya yönelttiği bakış bir savaş oku kadar keskin ve oldurucuydu. Firavun, Taita'yı uyardı "Naja'yı gücendirdin Bir gün seni korumak için yanında olmayabilirim."

Taita, "Hiç kimseye güvenemeyiz," diye diretti "Ta ki halkalarını sarayının sütunlarının etrafına sarıp sıkıştıran ihanet yılanının başını ezeceğimiz güne kadar Sız kuzeydeki seferinizden dönene kadar prensi götüreceğim yen ikimizden başkasının bilmemesi gerek"

"İyi ama o Naja'" Firavun İhtiyar adamın sözlerini önemsememiş gibi güldü Naja onun için bir kardeşten farksızdı Kızıl Yolu birlikte kat etmişlerdi

"Naja bile" Taita daha fazlasını söylemedi Kuşkuları giderek kesinlik kazanmaktaydı Ne çare ki Firavun'u inandırmak için gerekli kanıtların hepsini henüz toparlayamamıştı

Firavun, "Çölün içerlerindeki güvenli yere niçin gittiğini prens biliyor mu?" diye sordu

"O yalnızca bilinmezler hakkındaki eğitimini daha da geliştireceğimizi ve kendi tanrı kuşu yakalayacağımızı biliyor"

"İyi" Firavun İhtiyarın sözlerini başının hareketiyle onayladı "Daima sıkı ağızlı, ama dürüst biri olmuşsundur Her şey söylendiğine göre artık söylenecek bir şey kalmamış demektir Şimdi git Dilerim Horus seninle Nefer'ı kanatlarının altına alır"

"Sen de arkanı kolla majesteleri, çünkü bugünlerde düşman yalnız önünde değil, arkanda da pusuda"

Firavun kâhinin kolunu yakaladı ve kuvvetle sıktı Taita'nın kolu parmaklarının altında zayıf, ama bir akasya dalı kadar sertti Sonra, Nefer'in hükümdar arabasının tekerleğinin yanında beklediği yere dondu Çocuk, kulübesine girmesi emredilmiş bir yavru köpek kadar kuskun görünüyordu

"Kutsal Majesteleri, kafilende benden genç erkekler var" Prens, arabalarla gelmesine izin verilmesi için son bir umutsuz çaba gösteriyordu Firavun, çocuğun haklı olduğunu tabu ki biliyordu Unlu General Kratas'ın torunu Meren, Nefer'den uç gün daha küçük olmasına rağmen, bugün arka arabaların birinde mızraklı er olarak babasının yanında yol alıyordu. "Seninle savaşa gitmeme ne zaman izin vereceksin, baba?"

"Belki Kızıl Yolu arkanda bıraktığın zaman. O zaman ben bile seni redde demem."

Bunun boş bir vaat olduğunu ikisi de biliyorlardı. Kızıl Yolu aşmak pek az savaşçının cesaret ettiği, en zorlu binicilik ve silah sınavıydı Hayatının en dinç evresindeki güçlü bir erkeği bile tüketen, bitkin düşüren, bazen de öldüren en çetin deneydi. Nefer'in o güne ulaşmasına daha uzun zamanlar vardı.

Derken Firavun'un yüzündeki sert ifade yumuşadı ve oğlunun kolunu kavradı.

Birliklerinin gözü önünde gösterebileceği biricik sevgi nişanesiydi bu. "Şimdi sana tanrı kuşunu yakalaman için Taita'yla çöle gitmeni, böylece, damarlarındaki hükümdar

kanını ve ilerde bir gün çifte tacı başında taşıma hakkını kanıtlamanı emrediyorum."

yıkık duvarlarının yanında duruyor ve kafilenin uçar gibi geçişini seyrediyorlardı. Firavun en öndeydi. Dizginleri bileklerine sarmış, atları çekiştirdiği için kendini arkaya atmıştı. Göğsü çıplaktı, keten etekleri kaslı bacaklarını kamçılıyordu. Başının üstündeki mavi savaş tacı boyunu daha yükseltiyor ve ona tanrısal bir görünüm veriyordu.

Onu izleyen Lord Naja hemen hemen onun kadar boylu ve hemen hemen onun kadar yakışıklıydı. Omzuna asılı kavisli büyük yayla kibirli ve mağrur bir havası vardı.

Naja Mısır'ın en güçlü savaşçılarından biriydi ve bu ad ona bir onur payesi olarak verilmişti. Naja saltanat tacındaki kutsal kobraydı. Bu simge Kızıl Yol sınavını birlikte atlattıkları gün bizzat Firavun Tamose tarafından ona verilmişti.

Naja, Nefer'in bulunduğu yöne bakmaya tenezzül etmedi. Firavun'un arabası karanlık boğaza daldıktan sonra kafilenin sonuncu arabası Nefer'in durduğu yerin hizasından geçti. Arkadaşı ve birçok yasak çocukluk serüvenindeki ortağı Meren, genç prensin yüzüne güldü, ona yakışıksız bir el işareti yaptıktan sonra da tekerleklerin takırtısıyla gıcırtılarını bastıracak kadar yüksek bir sesle, "Sana oyuncak olması için Apepi'nin kellesini getireceğim," diye vaatte bulundu. Meren'in arabası hızla uzaklaşırken Nefer ona karşı içinde nefret hissetti. Apepi Hiksosların kralıydı, Nefer'in ise artık oyuncağa ihtiyacı yoktu: babası kabul etmek istemese de o bir erkekti artık.

İhtiyar adamla çocuk Meren'in arabası gözden kaybolduktan sonra uzun bir süre sessiz kaldılar. Sonra Taita tek kelime söylemeden atlarının bağlı olduğu yere yürüdü.

Bineğinin göğsündeki palan kolanını sıkıştırdı, eteklerini kaldırdı ve çok daha genç bir adamdan beklenen çevik bir hareketle atının üstüne yerleşti. Hayvanın çıplak sırtının üstündeyken onunla tek vücut olmuş gibi görünüyordu. Nefer, onun binicilik sanatına hâkim olan ilk Mısırlı olduğu yolundaki efsaneyi hatırlıyordu. Taita iki ayrı Firavun'un hükümdarlıkları sırasında ona Övgü Altını'yla birlikte bahşettikleri On Bin Arabanın Efendisi unvanını hâlâ taşımaktaydı. Kesin olan bir şey varsa, o da onun bacaklarını birbirinden ayırarak ata binmeye cesaret eden ender birkaç kişiden biri olduğuydu. Çoğu Mısırlılar, yakışıksız ve bayağı, ayrıca tehlikeli buldukları bu uygulamadan nefret ediyorlardı. Nefer'in böyle bir tasası yoktu, en sevdiği tay olan Tepegöz'ün sırtına atlarken karamsarlığı yok olmaya başladı. Kent harabesinin yukarısındaki tepelerin doruğuna ulaştıklarında hemen hemen eski neşesine kavuşmuştu. Kafilenin kuzey ufkunda bıraktığı toz bulutuna özlem dolu son bir bakış fırlattıktan sonra kararlı bir tavırla arkasını döndü.

"Nereye gidiyoruz, Taita?" diye sordu. "Yola çıkar çıkmaz bana söyleyeceğine söz vermiştin."

Taita daima suskun ve sıkı ağızlı olmuştu, ama bu yolculuğun son durağı konusunda olduğu kadar suskun olmamıştı hiç. Sonunda, "Cebel Nagara'ya gidiyoruz," dedi.

Nefer bu adı daha önce hiç duymamıştı, onu kısık sesle tekrarladı, insana bir şeyler çağrıştıran, romantik bir havası vardı. Heyecan ve merak, ensesinin diken diken olmasına neden oldu. ilerdeki büyük çöle gözlerini dikti. Uçsuz bucaksız, keskin ve sivri tepeler,

sıcaklığın, uzaklığın maviye boyadığı ufka doğru uzayıp gidiyordu.

Çıplak kayaların renkleri insanın gözlerini yuvalarından fırlatıyordu: fırtına bulutlarının somurtkan mavisi, bir dokumacı kuşunun tüylerinin sarısı ya da yaralı insan etinin kırmızısıydılar. Ayrıca kristal kadar parlaktılar. Sıcak onları titretiyor ve dans ettiriyordu.

Taita ise bu korkunç yere özlemle ve bir yuvaya dönüş duygusuyla bakıyordu.

Sevgili Kraliçesi Lostris'in ölümünden sonra bu vahşi diyara çekilmişti. Önceleri yaralı bir hayvan gibi sürünmüştü. Sonra yıllar geçip duyduğu ıstırabın bir kısmını beraberinde götürünce, büyük Tanrı Horus'un gizemleri bir kez daha kendine çekmişti onu. Taita bu çöle bir doktor ve bir cerrah, bilinen bilimlerin bir uzmanı olarak gitmişti.

Ama çölün enginliğinde yalnız kalınca, pek az insanın ötesine geçebildiği zihnin ve ruhun kapılarının anahtarını keşfetmişti. Oraya bir insan olarak gitmiş, ama büyük Tanrı Horus'un bir yakını ve pek az insanın hayal edebileceği garipliklerin ve gizemlerin bir ustası olarak çıkmıştı.

Taita ancak Cebel Nagara'daki keşiş mağarasında uyuduğu sırada kraliçesi Lostris'in onu düşünde ziyaret etmesi üzerine insanların dünyasına geri dönmüştü.

Lostris bir kere daha yapraklarında çiy tanelerinin ışıldadığı yeni çiçek açmış bir çöl gülü, on yedi yaşında taze bir genç kızdı. Taita'nın uykusunda bile kalbi aşkından kabarmış kabarmış, neredeyse göğsünü parçalamıştı.

Lostris yanağına dokunup onu uyandırarak, "Sevgili Taita," diye fısıldamıştı.

"Hayatımda sevmiş olduğum yalnızca iki erkekten biriydin. Tanus şimdi benimle beraber, ama senin de yanıma gelmeden önce sana yüklemek istediğim bir görev daha var. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın sen. Bu kez de umudumu boşa çıkarmayacağını biliyorum, öyle değil mi Taita?"

"Bana her ne istersen emret, hanımım." Kendi sesi Taita'nın kulaklarında garip yankılar uyandırıyordu.

'Yüz kapılı kentim Teb'de bu gece bir çocuk dünyaya geldi. O benim öz oğlumun oğludur. Ona Nefer adını takacaklar; bu da onun bedenen ve ruhen saf ve kusursuz olduğu anlamına geliyor. Benim arzum, benim kanımla Tanus'un kanını Yukarı Mısır tahtına taşımasıdır. Ama bebeğin etrafında daha şimdiden pek çok büyük tehlike birikmekte Senin yardımın olmadan başarılı olamaz. Yalnız sen onu koruyabilir ve ona rehberlik edebilirsin. Bu vahşi çölde yalnız başına geçirdiğin yılların, burada edindiğin bilgi ve maharetlerin amacı budur. Nefer'in yanına git. Çabuk git ve görevin sona erene kadar onun yanında kal. Sonra bana gel, sevgili Taita. Seni bekleyeceğim, sakatlanan zavallı erkekliğin de sana iade edilecek. Yanımda elin elimde olarak durduğun zaman yine bütün bir erkek olacaksın. Sakın beni hayal kırıklığına uğratma, Taita."

Taita, "Asla!" diye düşünde bağırmıştı. "Seni yaşarken hiç hayal kırıklığına uğratmamıştım. Ölüyken de uğratmayacağım."

"Bunu biliyorum." Lostris tatlı tatlı gülümsemiş ve görüntüsü çölün gecesinin içinde solup gitmişti. Taita yüzü gözyaşlarından ıslanmış olarak uyanmış ve bir, iki parça eşyasını toparlamıştı. Mağaranın ağzında sırf yıldızlara göre yönünü saptamak için durmuştu, içgüdüsel olarak tanrıçanın çok özel parlak yıldızını gözleriyle aramıştı.

Kraliçenin ölümünün yetmişinci gününde, uzun süren törenlerden sonra mumyalanmasının tamamlandığı gece o yıldız göklerde birdenbire belirmişti. Daha önce hiçbir yıldızın bulunmadığı bir yerde ışıldayan büyük kırmızı bir yıldızdı. Taita onu hemen tanımış ve önünde saygıyla eğilmişti. Sonra batı çölüne, Nil'e ve Teb kentine, yüz kapılı güzel Teb'e doğru uzaklaşmıştı.

Bu olay on dört yıl öncesine aitti. Taita şimdi sessiz yerlerin özlemini duyuyordu, çünkü yalnız burada eski gücüne kavuşabilir ve ancak o zaman Lostris'in ona verdiği görevi yerine getirebilirdi. Yalnız burada bu gücün bir bölümünü prense geçirebilirdi.

Çünkü kraliçenin onu uyardığı karanlık güçlerin etraflarında biriktiğini biliyordu.

Çocuğa, "Haydi gel!" dedi. "Haydi aşağı inip tanrı kuşunu yakalayalım."

GALLALA'DAN AYRILMALARININ ÜÇÜNCÜ Gecesinde Yabani Eşeklerin

takımyıldızı kuzeyin gece göğünde en yüksek noktasına ulaştığında Firavun atlara su içirmek ve güneşte kurutulmuş et, hurma ve soğuk darı ekmeğinden ibaret acele bir yemek atıştırmak için kafilesine mola verdirdi. Sonra, tekrar hareket emrini verdi. Ama artık Hiksos devriyelerinin arabalarıyla kol gezdikleri bölgede bulundukları için, bu kez borular öttürülmedi.

Kafile yine yola koyuldu. Onlar yollarına devam ederken manzarada da dramatik bir değişiklik göze çarptı. Sonunda uğursuz topraklardan çıkmışlar, nehir vadisinin yukarılarındaki dağ eteklerine ulaşmışlardı. Altlarında, ay ışığının aydınlattığı yoğun bitki örtüsünü ve çok ilerde bir şerit gibi uzanan Nil Ana'yı görüyorlardı. Abnub'un etrafındaki geniş çemberi tamamlamışlar ve nehir kıyısındaki ana Hiksos ordusunun gerisine düşmüşlerdi. Apepi gibi bir düşmanın karşısında çok küçük bir kuvvet olmalarına rağmen, Tamose'un ordularının, dolayısıyla da dünyanın en üstün araba sürücüleriydiler. Ayrıca, şaşırtmacadan doğan üstünlükleri vardı.

Firavun bu stratejiyi ilk kez önerdiği ve sefere bizzat kendisinin öncülük edeceğini bildirdiği zaman savaş konseyi, her nasılsa bir tanrının sözüne karsı gelerek ona şiddetle karşı koymuştu. Bir zamanlar bütün Mısır ordularının en pervasız ve vahşi savaşçısı olan İhtiyar Kratas bile gür ak sakalını yolmuş, "Setin kokuşmuş gulfe'si[2] adına konuşuyorum: kakalı bezlerini seni Apepi'nin sevgi dolu kollarına atmak için değiştirmedim ben," diye kükremişti. Aynı zamanda tanrı olan bir hükümdarla bu şekilde konuşmaya cesaret edebilecek tek adamdı o. "Bu adi işi yapması için bir başkasını yolla. Eğer hoşuna gidecekse o yarma hareketine sen öncülük et, ama çölün içinde kaybolup gul yabanilerle cinlere yem olma sakın. Sen Mısır'sın. Apepi seni ele geçirirse, hepimizi ele geçirdi demektir."

Bütün konsey içinde yalnız Naja onu desteklemişti, ama Naja her zaman dost ve sadıktı. Artık çölü asmışlar ve düşmanın arkasına dolaşmışlardı. Yarın şafak sökerken Apepi'nin ordusunu ikiye bölecek ve Firavun'un bölüklerinden beşinin daha, tam bir savaş arabasının açılacak gedikten boşanarak ona katılmasını sağlayacak korkunç saldırıyı gerçekleştireceklerdi. Firavun zaferin baldan farksız tadını şimdiden duyabiliyordu. Bir dahaki dolunaydan önce Apepi'nin Avaris'teki sarayının salonlarında yemek yiyecekti.

Aşağı ve Yukarı Mısır Krallıklarının ortadan yarılmalarının üzerinden hemen hemen iki yüz yıllık bir zaman geçmişti. O zamandan beri Mısırlı bir gaspçı ya da yabancı bir istilacı kuzey krallığını yönetmişti. Hiksosları dışarı atmak ve iki krallığı bir kez daha birleştirmek Tamose'un yazgısı olmalıydı. Ancak o zaman çifte tacı haklı olarak ve eski tanrıların onayıyla başında taşıyabilecekti.

Gece rüzgârı yüzüne vuruyordu; yanaklarını uyuşturacak kadar serindi. Mızraklı askeri de kendini korumak için arabanın ön siperinin arkasına büzüldü. Yalnızca kaba çakılların üstünden geçen araba tekerleklerinin çıkardığı çatırtı, mızrakların kınlarının içinde hafifçe takırdaması ve arada bir kafilenin arkalarına iletilen, "Dikkat! Çukur!" uyarısı duyuluyordu.

Cebel Vadun'un geniş vadisi önünde birdenbire açılınca Firavun Tamose atlarının dizginlerini çekti. Vadi, onları nehrin yassı alüvyon ovasına götürecek olan pürüzsüz yoldu. Firavun dizginleri mızrak erine fırlattı ve yere atladı. Hareketsizlikten sertleşmiş kollarıyla bacaklarını gerdi, tam o sırada da arkasından yetişen Naja'nın arabasının gürültüsünü duydu. Alçak sesle verilen bir emir üzerine tekerleklerin çatırtısı yerini sessizliğe bıraktı, hemen arkasından da Naja sessiz, ama kararlı adımlarla Firavun'un yanına geldi. Naja, "Fark edilme tehlikesi bu noktadan itibaren artıyor," dedi. "Şuraya bak." Uzun ve kaslı kolunu Firavun'un omzunun üzerinden ileri uzattı. Vadinin aşağılarında ovaya açıldığı yerde bir tek ışık, bir yağ lambasının yumuşak sarı parıltısı göze çarpıyordu. "Orası Ey Vadun köyüdür," dedi Naja. "Casuslarımız, bizi Hikso gözcülerinin arasından geçirmek için orada bekliyorlar. Ben yolun güvenliğini sağlamak için önden gideceğim. Siz burada bekleyin majesteleri, ben biraz sonra yanınıza döneceğim."

"Ben de seninle geleceğim."

"Yalvarırım. Bir ihanet olabilir, Mem." Naja, Firavun'un çocukluk adını kullanmıştı.

"Sen Mısır'sın. Tehlikeye atılamayacak kadar değerlisin."

Firavun dönerek o çok sevdiği zayıf ve yakışıklı yüze baktı Gülümseyen Naja'nın dişleri yıldızların ışığında beyaz bir ışıltıyla parlıyordu. Firavun da onun omzuna sevgi ve güvenle hafifçe dokundu. "Öyleyse çabuk git ve çabuk dön," diye onayladı.

Naja da elini kalbine götürdü ve arabasının başına koştu. Kralının durduğu yerin yanından geçerken bir selam daha verdi. Tamose da selama selamla karşılık vererek arkadaşının vadi yolunda uzaklaşmasını seyretti. Kuru nehir yatağındaki sert kumlara ulaşınca Naja atlarını kırbaçladı ve El Vadun köyüne doğru büyük bir hızla yol almaya başladılar. Gümüş rengi kumların üstünde kara tekerlek izleri bırakan araba, vadinin ilk dönemecinin ilersinde gözden kayboldu. Firavun ancak bundan sonra beklemekte olan kafilesinin basına döndü. Askerleriyle sakin bir sesle konuşuyor, birçoğunu adlarıyla çağırıyor, onlarla gülüyor, onlara cesaret veriyor ve onları neşelendiriyordu.

Onu sevmelerine ve her nereye buyurursa onu seve seve izlemelerine şaşmamak gerekti.

liyor, kuru nehir yatağının güney yakasını izliyordu. Arada sırada tepenin doruğuna bakıyordu. En sonunda ufuk çizgisini çarpıkça kavrayan kule görünümlü kayayı tanıyarak hoşnut bir homurtu salıverdi.

Biraz daha ilerde vardığı noktada dar bir patika vadinin tabanından ayrılarak eski nöbetçi kulesinin dibine ulaşan dik bayırı tırmanıyordu.

Mızrakçısına sert bir emir verdikten sonra, Naja arabanın basamağından atladı ve yayına omzunun üzerinde çekidüzen verdi. Sonra kilden ateş çanağını arabanın yan korkuluğundan ayırdı ve patikayı tırmanmaya koyuldu. Patika o kadar ustalıkla kamufle edilmişti ki, Naja her kıvrımını ezberine almış olmasa doruğa varana kadar belki birçok kez yolunu şaşırırdı.

Sonunda kalenin üst duvarına çıktı. Burası yüzyıllar önce inşa edilmişti ve bir yıkıntı görünümündeydi. Naja duvarın kenarına yaklaşmadı, çünkü burada, aşağıdaki vadiye inen dik bir uçurum vardı. Bunun yerme duvardaki bir oyuğun içinde önceden oraya bıraktığı kuru çalı çırpıyı buldu ve bunları ortalığa çıkardı. Çalı çırpıyı alelacele küçük bir piramit şeklinde yığdı, sonra ateş çanağındaki odun kömürü korlarının üstüne üfledi, bunlar ışımaya başlayınca üstlerine bir avuç kuru ot ufaladı. Ateş çanağındaki otlarla kömürler alev alınca küçük işaret ateşini yaktı. Kendini gizlemeye kalkışmadı ve aşağıdaki bir gözcünün kalenin tepesindeki ateşin aydınlığında onu rahatça görebileceği bir yerde durdu. Çalı çırpı yanıp kül olurken alevler de yavaş yavaş söndüler. Naja oturdu ve karanlıkta beklemeye başladı.

Kısa bir süre sonra duvarların altındaki taşlı patikada bir çakılın takırdadığını duyarak keskin bir ıslık salıverdi, işaretine beklediği karşılık gelince ayağa kalktı.

Palasını kınının içinde gevşetti ve ani bir duruma karşı oku yayının kirişine yerleştirdi.

Ama birkaç saniye geçmeden sert bir ses Hiksos diliyle ona seslendi. Naja aynı lisanda akıcı bir şekilde karşılık verince taş rampanın üstünde en az iki kişinin ayak sesleri duyuldu.

Naja'nın annesinin bir Hiksos olduğunu Firavun bile bilmezdi, istilacılar, işgal yıllarında Mısırlıların âdetlerinin birçoğunu benimsemişlerdi. Aralarından seçimlerini yapacakları kadınların kıt oluşu nedeniyle birçok Hiksos erkeği Mısırlı kadınlarla evlenmişler, kuşaklar gelip geçtikçe de iki ulusun kanları birbirine karışmıştı.

Uzun boylu bir adam surun üstünde belirdi. Başında tunç bir miğfer vardı, gür sakalında ise rengârenk kurdeleler örülüydü. Hiksoslar parlak renklere bayılıyorlardı.

Yeni gelen kollarını açtı. Naja ona yaklaşırken, "Seueth seni kutsasın, kuzen," diye homurdandı.

"Seni de kutsasın Kuzen Trok, ama vaktimiz dar," diye onu uyardı Naja. Böyle derken doğu göğünü bir âşığın dokunuşuyla okşamaya başlamış olan şafağın ilk ışık parmaklarını işaret ediyordu.

"Haklısın, kuzen." Hiksos generali Naja'yı kollarının arasından salıverdi ve arkasında bekleyen yaverinden keten beze sarılı bir paket aldı. Bunu Naja'ya uzattı.

Naja bir yandan işaret ateşini canlandırırken paketi açtı ve içindeki okluğu alevlerin ışığında inceledi. Okluk hafif, ama sert bir tahtadan yontulmuş ve zarif biçimde işlenmiş bir deriyle kaplanmıştı, işçiliği nefisti. Yüksek rütbeli bir subayın donanımıydı bu. Naja tıpasını açtığı okluğun içindeki oklardan birini çekip çıkardı. Onu kısaca incelerken dengesini ve simetrisini sınamak için sapını parmaklarının arasında döndürdü.

Hiksos oklarını başkalarınınkilerle karıştırmak olanaksızdı. Üstündeki tüyler okçunun birliğinin parlak renklerine boyanmış olur, sap da sahibinin kişisel mührüyle damgalanırdı. Çakmak taşından yontulmuş ok başı kancalıydı ve sapa özel bir şekilde bağlıydı, ilk atış ölümcül olmasa bile bir cerrah oku kurbanın etinden sökmeye çalışırsa okun bası sapından ayrılır ve yara derinlerinde kalıp kokuşmaya ve ıstıraplı bir ölüme yol açardı. Çakmak taşı tunçtan çok daha sertti ve kemiğe çarptığında ne çarpılır ne de yassılırdı.

Naja oku tekrar okluğun içine kaydırdı ve tıpayı yerine oturttu Böylesine özel silahları arabasında taşımayı göze alamazdı. Seyisi ya da mızrakçısı tarafından takımlarının arasında keşfedilmesi halinde farkına varılacak ve açıklanması çok zor olacaktı.

"Konuşmamız gereken çok şey var." Naja yere çömeldi ve Trok'a da aynı şeyi yapmasını işaret etti. Sessizce konuştular. Naja en sonunda ayağa kalktı. "Bu kadar yeter! Ne yapılması gerektiğini artık ikimiz de biliyoruz. Harekete geçme zamanımız sonunda geldi."

"Tanrılar eylemimizin yüzüne gülsünler!" Trok'la Naja bir kez daha birbirlerine sarıldılar. Naja bundan sonra başka bir şey söylemeden kulenin duvarından hafif adımlarla indi ve tepeden aşağı kıvrılan dar patikaya saptı.

Tepenin eteğine varmadan önce okluğu saklayacak bir yer buldu. Kayanın bir ağacın kökleri tarafından yarılmasından oluşmuş bir oyuktu burası. Naja, okluğun üstüne bir atın başı iriliğinde ve aşağı yukarı aynı biçimde bir kaya parçası yerleştirdi.

Ağacın eğri büğrü üst dalları gece göğüne karşı bir haç işareti oluşturuyordu. Naja, bu yeri hiçbir güçlük çekmeden tekrar bulabilecekti.

Sonra yoluna devam ederek arabasının beklediği vadi tabanına indi.

gördü ve Naja'nın atları sürüşündeki aceleye dikkat ederek ters bir şeylerin olduğunu sezdi. Bölükte kilere hayvanlarına binmelerini ve herhangi bir tersliğe karşı silahları hazır vazıyette beklemelerini buyurdu.

Naja'nın arabası vadi tabanında başlayan patikayı tekerlek takırtıları arasında tırmandı. Firavun'un beklediği yerin hizasına gelince genç adam arabasından atladı.

Tamose, "Ne oluyor?" diye sordu.

Naja, heyecandan titreyen bir seste, "Tanrılar yüzümüze güldü," dedi. "Apepi'yi bize savunmasız teslim ettiler."

"Nasıl olur bu?"

"Casuslarım beni düşman kralın kamp kurduğu yere götürdüler. Şimdi durduğumuz yerin biraz ilersinde. Çadırları şu gördüğün ilk tepe sırasının hemen ötesinde." Naja, kınından çektiği kılıcıyla o yeri işaret etti.

"Onun Apepi olduğuna emin misin?" Tamose heyecanını kontrol etmekte güçlük çekiyordu.

"Onu kampının ateşinin aydınlığında açıkça gördüm. Yüzünün bütün çizgilerini... iri gaga burnu ve kır tellerle bezeli sakalı ateşin aydınlığında net olarak görülebiliyordu. Endamı hiçbir şüpheye yer bırakmıyor. Etrafındaki herkesin tepesinden bakıyor. Akbaba tacını da başında taşıyor."

Firavun, "Ne kadar bir kuvveti var?" diye sordu.

"Adam kendine öylesine güveniyor ki korumaları elli kişi bile değil. Hepsini saydım. Yarısı uykudaydı, mızraklarını da bir kenara istiflemişlerdi. Apepi hiçbir şeyden şüphelenmiyor, gözcülerinin ateşleri de gürül gürül yanıyor. Karanlığın içinden ani bir hamle yaptığımız takdirde elimizde sayılır."

Firavun, "Beni Apepi'nin olduğu yere götür," diye emretti ve hemen arabasına atladı.

Naja onlara rehberlik etti. Vadinin gümüş renkli yumuşak kumları tekerleklerinin gıcırtılarını emiyordu, kafile böylece bir ölüm sessizliği içinde sonuncu dönemeci döndü. Naja o zaman herkesin durması için yumruğunu yükseğe kaldırdı. Firavun arabasını Naja'nın yanında durdurup ona doğru eğildi.

"Apepi'nin kampı ne tarafta?"

"Şu sırtın öbür yanında. Casuslarımın göz hapsinde." Naja tepenin doruğuna tırmanan patikayı işaret etti. "Sırtın öbür yanında gizli bir vaha var. Bir tatlı su kuyusuyla hurma ağaçları. Apepi'nin çadırı ağaçların arasında kurulu."

"Keşfe çıkmak için yanımıza küçük bir keşif kolu alacağız. Ancak o zaman saldırımızı planlayabiliriz."

Naja, Firavun'un bu emri vereceğini öngörmüştü, birkaç emir haykırarak beş askerden oluşan bir kafile seçti. Bu askerlerin her biri yeminle ona bağlıydı. Onun

adamlarıydılar.

Naja, "Kınlarınızın ses yapmamasına dikkat edin. Bundan sonra çıt yok," diye emretti. Sonra, sol elinde palasıyla patikayı tırmanmaya koyuldu Firavun da hemen arkasındaydı. Hızla çıkıyorlardı. Derken Naja ağacın haç biçiminde çaprazlanmış dallarının şafak göğünün üstündeki siluetini görerek aniden durdu ve sağ elini yukarı kaldırdı. Etrafı dinler görünüyordu.

Firavun hemen arkasında, "Ne var?" diye fısıldadı.

Naja Hiksos diliyle, "Sırtta sesler duyar gibi oldum," diye yanıt verdi. "Siz burada bekleyin de şu patikaya göz atayım, majesteleri." Firavun'la beş asker hemen patikanın yanında yere çömelirken Naja ihtiyatlı adımlarla ilerledi. Büyük bir kayanın etrafını dönmesiyle birlikte gözden kayboldu. Dakikalar ağır ağır geçiyor, Firavun endişelenmeye başlıyordu. Şafak sökmek üzereydi. Hiksos kralı birazdan kampı dağıtacak ve yoluna devam ederek Firavun'un elinden kurtulacaktı. Hafif bir ıslık duyması üzerine ayağa fırladı. Bir bülbülün şafak çağrısının usta bir taklidiydi bu.

Firavun ünlü mavi kılıcını kaldırdı. "Yol açık," diye mırıldandı. "Beni izleyin."

Böylece yukarı tırmandılar, Firavun da çok geçmeden yolu tıkayan büyük kayanın başına geldi. Etrafını dönünce aniden durdu. Naja yirmi adım ilersinde yüzü ona dönük olarak duruyordu. Yalnızdılar; kaya arkadan gelen askerlerin onları görmelerini engelliyordu. Naja yayını germişti, Firavun'un çıplak göğsüne nişan almıştı. Firavun daha kıpırdama fırsatını bulamadan neyle karşı karşıya olduğunu anlamıştı. Taita'nın derin sezişiyle kokusunu aldığı iğrenç olaydı bu.

Ortalık, bir arkadaş olarak sevdiği düşmanıyla ilgili tüm ayrıntıları görmesine yetecek kadar aydınlıktı. Yay Naja'nın yüzüne doğru olanca gücüyle gerilmişti.

Adamın dudakları korkunç bir gülümsemeyle gerilmişti, bal rengindeki gözleri ise Firavun'a nefretle bakarken avcı leoparınkiler kadar vahşiydi. Okun tüyleri koyu kırmızı, sarı ve yeşildi, başı da Hiksos yöntemi uyarınca bir düşmanın miğferini ve zırhını delecek şekilde dizayn edilmiş ustura kadar keskin çakmak taşındandı.

"Sonsuza dek yaşa sen!" Naja bu sözleri bir küfürmüşçesine sessizce heceledi ve oku fırlattı Ok yaydan tıngırtıyı ve vınlamayı andıran bir sesle kurtuldu. Zehirli bir uçan böceğe benzeyen ok, önce yavaş yavaş geliyormuş gibi göründü. Tüyler okun sapını döndürdü, ok böylece yirmi adımı kat ederken hızlandı. Karşı karşıya bulunduğu ölümcül tehlike Firavun'un gözlerini ve öbür duyularını keskinleştirmişti, ancak o bir karabasanın yavaşlığıyla hareket edebildi; bu okun yolu üstünden kaçabilmesi için fazla ağırdı. Ok göğsünün tam ortasına, göğüs kafesinin içinde kutsal kalbinin attığı yere saplandı. Çıkardığı ses, bir kayanın yüksekçe bir yerden derin bir Nil çamuru çukuruna düşüşünü andırıyordu. Ok yarıya kadar Firavun'un göğsüne gömüldü. Genç adam çarpmanın şiddetiyle kendi etrafında döndü ve kızıl renkli kayanın üstüne savruldu. Pürüzlü yüzeye bir an parmaklarıyla sarılmayı denedi. Okun çakmak taşından ucu göğsünü delmiş, üstünde kanın pıhtılaştığı çengel omurgasının sağ yanındaki kasların içinden dışarı çıkmıştı.

Mavi kılıç avucundan kurtulurken Firavun'un açık ağzından hafif bir feryat döküldü, ama akciğerinin parlak kanının fışkırması çıkan sesi bastırdı. Firavun dizlerinin üstüne çökmeye başladı. Bacakları vücudunun altında bükülüyor, tırnakları kırmızı renkli kayanın üstünde belirsiz izler bırakıyordu.

Naja, "Baskın! Sakının!" diye vahşi bir feryatla ileri fırladı. Bir kolunu, saplanmış okun altında Firavun'un göğsüne dolamıştı.

Can çekişen hükümdara destek olarak bir kere daha, "Yetişin, askerler!" diye kükredi. Şişman iki er anında kayanın arkasından ortaya çıktılar. Firavun'un neresinden vurulduğunu ve göğsünün dışında kalmış tüy kümesini anında görmüşlerdi.

Bir tanesi, "Hiksos!" diye ulurken Firavun'u Naja'nın kollarının arasından aldılar ve kayanın arkasında güvenli bir yere sürüklediler.

Naja, "Ben düşmanı durdururken sizler Firavun'u arabasına taşıyın," diye emretti.

Sonra hızla dönerek okluğundan bir ok daha çekti ve bunu patikadan ıssız doruğa doğru fırlattı. Bir yandan düşmana böğürerek sözde meydan okurken, Hiksos diliyle daha alçak bir sesle kendi kendisine karşılık veriyordu.

Mavi kılıcı Tamose'un düşürdüğü yerden aldı, tekrar patikaya fırladı ve vadide bekleyen arabalara kralı taşımakta olan askerlere yetişti.

Naja onlara, "Bir tuzakmış," dedi soluk soluğa. "Tepe düşman askerleriyle kaynıyor. Firavun'u emin bir yere taşımalıyız." Ama kralın başının gevşek bir şekilde omuzlarının üstüne devrildiğini gördükçe, ona artık kimsenin yardım edemeyeceğini anlıyor ve içi zafer sevinciyle doluyordu. Mavi Savaş Tacı Firavun'un başından kurtularak patikada zıplaya zıplaya yuvarlanmaya başladı. Naja koşup geçerken onu yakaladı, ama kendi kafasına oturtmak isteğine zor karşı koydu.

Kendi kendisini, "Sabır!" diye uyardı. "Bunun zamanı daha gelmedi. Ama Mısır bütün taçları ve görkemiyle şimdiden benim. Ben Mısır oldum bile. Tanrılarından biriyim."

Ağır tacı koltukaltında korumasına almış gibi tutarak yüksek sesle bağırdı. "Acele edin, düşman peşimizde. Çabuk olun. Hükümdar onların eline geçmemeli."

Aşağıdaki birlikler şafak vakti patlayan feryatları duymuşlardı, ordunun cerrahı da Firavun'un arabasının yanında beklemedeydi. Bu adam Taita tarafından eğitilmişti, İhtiyar adamın çok özel sihrinden yoksun olmakla beraber yetenekli bir hekimdi ve Firavun'un göğsünü delen korkunç yarayı belki de tedavi edebilirdi. Ama Lord Naja kurbanının öbür dünyadan yanına dönmesi riskini göze alamazdı. Cerrahı bağırarak uzaklaştırdı. "Düşman bize neredeyse yetişmek üzere. Şarlatanlığına vakit yok. Firavun'u zaman kaybetmeden kendi nallarımızın güvenliğine yetiştirmemiz gerekiyor."

Firavun'u görünürde sevgiyle onu taşıyan adamların kolları arasından aldı ve onu kendi arabasının içme yatırdı. Hükümdarın göğsünden fışkırmış olan okun sapını kopardı ve bütün adamların görebilmeleri için yükseğe kaldırdı. "Bu uğursuz cisim Firavun'umuzu: kralımızı, tanrımızı yere yıktı. Seth bunu atan Hiksos domuzunu

kahretsin ve cehennem alevlerinin arasında bin yıl cayır cayır yaksın." Adamları homurdanarak bu sözleri onayladılar. Naja oku dikkatle bir keten parçasına sardı ve arabanın yan korkuluğundaki kutuya koydu.

Onu Firavun'un ölümüyle ilgili raporunu doğrulamak için Teb'deki konseye teslim edecekti.

Naja, "Güçlü bir adam Firavun'u tutsun," diye emretti. "Onu sarsmamaya dikkat etmeli."

Kralın kendi mızrak eri ileri atılırken Naja, Firavun'un belindeki kılıç kayışını söktü mavi kılıcı bunun içine geçirdi ve kendi silah kutusuna yerleştirdi.

Mızraklı er arabaya zıpladı ve kollarını Firavun'un başına beşik yaptı. Geri dönen araba, kafilenin kalan kısmını arkasına alarak kurak vadide hızla yol alırken Firavun'un ağzının köşelerinde taze kırmızı kan fokurdamaya başladı. Mızrak erinin güçlü kollarının desteğine rağmen Firavun'un gevşek bedeni fena halde sarsılıyordu.

Kimsenin görmemesi için yüzünü öne çeviren Naja sinsi sinsi güldü. Tekerleklerin gıcırtısı ve yolu üstünden kaçmaya yellenmediği küçük kayaların arabayı hoplatması, çıkardığı sesi boğdu. Böylece, vadiyi arkalarında bıraktılar ve kum tepeleriyle natron göllerine doğru yarış edermişçesine yol aldılar.

Naja en sonunda kafileyi durdurup cerrahın gelerek hükümdarı muayene etmesine izin verdiği sırada sabah saatleri yarılanmış, göz kamaştıran beyaz güneş gökyüzünde yükselmeye başlamışlı. Firavun'un ruhunun çoklandır bedenini terk elliğini ve ölüler diyarına doğru yolculuğuna başladığını görmek için özel bir yetenek sahibi olmaya gerek yoklu.

Cerrah doğrulayarak, "Firavun ölmüş!" diye bildirdi. Hükümdarın kanı ellerine bileklerine kadar bulaşmışlı. Kafilenin la başından yükselen tüyler ürpertici bir yas feryadı göz açıp kapayana dek kafilenin öbür ucuna ulaştı. Naja onların üzüntülerini doya doya dile getirmelerini bekledikten sonra birliğin subaylarını yanına çağırttı.

Onlara, "Devlet başsız kaldı," dedi. "Mısır müthiş bir tehlikeyle karşı karşıya. En hızlı arabaların on tanesi Firavun'un ölüsünü hızla Teb'e götürmeli. Ben de onlarla gitmek zorundayım. Çünkü konseyin beni Prens Nefer'in Naipliğine uygun görmesi çok mümkün."

Naja ilk tohumları saçmıştı, adamların huşu içindeki yüz ifadelerinden de bunların hemen kök saldığını görebiliyordu. Trajik koşullara uygun bir yüz ifadesiyle şöyle devam etti: "Onu cenaze tapınağına götürmeden önce cerrah Firavun'un ölüsünü sarıp sarmalamalı. Ama bu arada Prens Nefer'i de bulmamız lazım. Babasının ölümünü ve onun yerine geçme sırasının geldiğini öğrenmesi zorunlu. Bu ve benim Naipliğim şu sırada devletin en önemli meseleleri." Naja unvanı hemen sahiplenmiş, bunu sorgulamak ya da karsı gelmek kimsenin aklından geçmemişti. Naja bir papirüs tomarını arabasının ön siperinin üstünde açtı. Bu, Teb'den Memphis'e kadar olan toprakların bir haritasıydı. Bunu dikkatle inceledikten sonra, "Aranızda gruplara bölünerek prensi

aramak zorundasınız," dedi. "Firavun'un, erkeklik ritüelleri konusunda eğitilmesi için onu hadımla çöle gönderdiğini düşünüyorum. Dolayısıyla araştırmamızı onu son kez gördüğümüz Gallala'dan başlayarak güneye ve doğuya doğru yoğunlaştırmamız gerekiyor." Naja bir ordu komutanı edasıyla araştırılacak bölgeyi işaret etti ve bir araba ağının araziye dağılarak prensi bulup getirmesini emretti.

Amak üzere Gallala'ya döndü. Hemen arkasından Firavun'un kısmen mumyalanmış ölüsünü taşıyan araç geliyordu. Cerrah, natron gölü Vaifra'nın kıyısında hükümdarın cesedinin sol yanında geleneksel kesikleri yapmıştı.

Bunun içinden iç organları çıkarmıştı. Mideyle bağırsakların içi gölün yapışkan tuzlu suyunda yıkanmışlardı. Bundan sonra bütün organlar gölün kıyısındaki buharlaşmış natron'un beyaz billurlarıyla paketlenmişler ve topraktan şarap çömleklerinin içine istiflenmişlerdi. Firavun'un vücut boşluğu natron tuzuyla doldurulmuş, sonra o sert tuza batırılmış keten sargılarla sarılmıştı. Teb'e vardıkları zaman kendi cenaze tapınağına götürülecek ve gömülmesinden önceki yetmiş günlük hazırlıklar için rahiplere ve mumyalama isinin uzmanlarına teslim edilecekti. Naja yolda geçen her dakikaya hayıflanıyordu. Firavun'un ölüm haberinin ondan önce gelmesi korkusuyla Teb'e bir an önce dönmek için sabırsızlanıyordu. Yine de kent harabesinin kapılarında prensi aramaya çıkacak olan subaylarına gerekli talimatları vermek için çok değerli zamanını harcadı.

"Doğuya giden bütün yolları tarayın. Hadım çok kurnaz bir İhtiyardır, bütün izlerini silmiş olduğuna eminim, ama sizin onun kokusunu almanızı istiyorum," diye emretti. "Satam ve Lakara vahalarında köyler var. Oradaki insanları sorguya çekin. Hiçbir şey gizlemediklerine emin olmak için kırbaçtan ve sıcak demirden yararlanabilirsiniz. Issız bölgelerdeki bütün gizli yerleri arayın. Prensle hadımı bulun. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağınızı umuyorum."

Subaylar hayvan derisinden torbalarını suyla doldurup en sonunda birliklerini çöle götürmeye hazır olunca, Naja onlara bir emir daha verdi, subaylar da onun sesiyle yırtıcı bakışlı sarı gözlerinden bunun en önemli emir olduğunu ve yerine getirilmemesinin ölüm anlamına geldiğini anladılar. "Prens Nefer'i bulunca onu doğru bana getirin. Onu benden başkasının eline teslim etmeyeceksiniz."

Birliklerde Nübyalı gözcüler vardı, insanların ya da hayvanların izini sürmekte güneydeki vahşi topraklardan getirilmiş bu zenci kölelerin üstüne yoktu. Arabaların önüne geçerek vahşi topraklarda yelpaze gibi dört yana açıldılar, Lord Naja da onların gitmesini seyrederek birkaç değerli dakika daha harcadı, içindeki huzursuzluk neşesini gölgeliyordu. Yaşlı hadım Taita'nın bir usta olduğunu, tuhaf ve olağanüstü güçlere sahip olduğunu biliyordu. Bu noktada beni durdurabilecek bir tek kişi varsa bu odur, diye düşünüyordu. Büyücü'nün kurnazlıklarıyla boy ölçüşebilmek için arkasından beceriksiz adamlar yollamaktansa keşke ben kendim hadımla piçe yetişebilseydim. Ne çare ki yazgım beni Teb'e çağırıyor, ben de daha fazla gecikemem.

Bu kararla arabasına koştu ve dizginlere sarıldı, "ileri!" Naja yumruk yaptığı eliyle hareket emrini vermişti. "Teb'e doğru ileri!"

Atları fena halde zorluyorlardı. Öyle ki doğu tepelerinin yamaçlarından nehrin geniş alüvyonlu ovasına indiklerinde köpüklü terleri hayvanların böğürlerinde bembeyaz kurumuştu, kan çanağına dönmüş gözleri de çılgın gibi bakıyordu.

Naja, Abnub önlerinde mevzilenmiş ordudan koskoca bir muhafız alayı çekmişti.

Firavun'a, bunların, açılacak gediği dolduracak ve saldırının başarısızlığa uğraması durumunda Hiksosların paçayı kurtarmalarını önleyecek stratejik yedekler olduklarını izah etmişti. Ne var ki bu muhafızlar kendi kişisel alayıydı. Komutanlar ona yeminle bağlıydılar. Onun gizli emirlerine uyarak Abnub'dan çekilmişlerdi ve simdi de Teb'e iki saatlik yoldaki Boss vahasında onu bekliyorlardı.

Muhafızların gözcüleri yaklaşan arabaların kaldırdıkları toz bulutlarını görerek hazır ol durumunda beklemeye başladılar. Albay Asmor'la subayları Lord Naja'yı karşılamak için zırhlarına bürünmüşlerdi Hazır ol durumundaki alay da hemen arkalarındaydı

Naja arabasından, "Lord Asmor'" diye seslendi "Teb'dekı konseye iletilecek korkunç haberlerim var Firavun bir Hiksos okuyla olduruldu " "Lord Naja, emirleriniz uygulamaya hazırım'"

"Mısır artık babasız kalan bir çocuktan farksız" Naja arabasını tüylerle süslü sıra sıra savaşçının hizasında durdurdu En arka sıralardan da duyulabilmesi için sesini yükseltti 'Prens Nefer henüz bir çocuk ve ülkeyi yönetmeye hazır değil Hıksosların ülkedeki karışıklıktan yararlanmalarını istemeyiz, değil mı7 Bunun için de Mısır'ın onu yönetecek bir Naip'e çok ihtiyacı var" Naja burada sözüne ara vererek Albay Asmor'a anlamlı bir bakış fırlattı Asmor da Naja'nın ona duyduğu güveni onaylar gibi çenesini hafifçe doğrulttu Ona düşlerinde bile göremeyeceği kadar büyük ödüller vaat edilmişti Naja sesini kükreme düzeyinde yükseltti "Firavun eğer savaşta ölecek olursa, ordunun daha cephedeyken açık oylamayla bir Naip atamaya hakkı vardır" Naja sustu ve yumruk halinde sıkılmış bir elini göğsünün üstüne, obur elini de mızrağına götürerek öylece durdu

Asmor ileriye doğru bir adım attı ve ağır silahlı muhafız sıralarına dondu Dramatik bir jestle başından miğferini çıkardı Bir kılıç darbesinin eseri olan soluk bir yara ızı burnunu bir yana yatırmıştı Tıraşlı kellesi ise at kılından örülmüş bir perukla örtülüydü Kılıcını göğe uzattı ve bir savaşın gürültüleri arasında bile duyulabilmesi için eğitilmiş sesiyle, "Lord Naja'" diye bağırdı "Mısır Naıbı'ne selam' Lord Naja'ya selam"

Buz gibi bir sessizliğin arkasından alay koca bir aslan sürüsü gibi kükredi "Mısır Naibi Lord Naja ya selam'

Alkışlarla uğultular bir sure devam ettikten sonra Lord Naja yine yumru ğunu havaya dikti, bu hareketini izleyen sessizliğin arasında da net bir sesle konuştu "Beni onurlandırıyorsunuz! Beni layık gördüğünüz görevi kabul ediyorum "

Askerler, "Bakher!" diye bağırdıktan sonra kılıçları ve mızraklarıyla kalkanlarını dövmeye başladılar Bu metalik seslerin yankıları uzaktaki bir gök gürültüsü gibi tepelerin yamaçlarında kırılıncaya kadar da bu selamı sürdürdüler Bu kargaşa sırasında Naja, Asmor'u yanına çağırdı "Bütün yollara nöbetçiler dik Hiç kimse benden önce buradan ayrılmayacak Haber kesinlikle benden önce Teb'e ulaşmamalı '

Gallala'dan çıkıp uç gün sureyle atları koşturarak zorlu bir yolculuk yaptılar Atlar tükenmiş, Naja bile kuvvetten düşmüştü Yine de dinlenmek, yolculuk sonrası temizlenmek ve üzerini değiştirmek için yalnızca bir saat ayırdı Sonra, tıraş olmuş,

saçları da yağlanmış ve taranmış olarak Asmor'un hazırladığı ve çadırın kapısında beklettiği tören arabasına bindi On siperi süsleyen altın varak güneş ışığında parıldıyordu

Naja beyaz ketenden bir eteklik giymişti, kaslı çıplak göğsü ise altın ve yarı kıymetli taşlardan yapılmış bir levhayla örtülüydü Firavun'un olusunun üzerinden aldığı unlu mavi kılıcı altından kınının içinde, kalçasının üstünde taşımaktaydı Bunun kesici yüzü tunçtan daha ağır, daha sert ve daha keskin, olağanüstü bir metaldan yapılmıştı Bütün Mısır'da bir eşi yoktu bu kılıcın Bir zamanlar Harrab Lordu Tanus'a aitti ve onun vasiyet üzerine Firavun'a geçmişti

Ama Naja'nın donanımının en anlamlı parçası en az dikkati çekeniydi Sağ kolunda dirseğin yukarısındaki bir altın halkanın sabitleştirdiği mavi şahın mührünü taşıyordu Kılıç gibi bunu da Tamose'un olusunun üstünden almıştı Naja, Mısır'ın Kral Naip olarak imparatorluk gücünün bu simgesini üstünde taşımaya yetkiliydi Korumaları etrafını çevirdiler, bütün alay da arkasında yer aldı Mısır m yeni Kral Naip'ı, arkasında beş bin askerle Teb'e doğru yürüyüşe geçti Asmor, Naja'nın mızrak en olarak arabada yol alıyordu Alay komutanı olarak belki fazla gençti, ama Hıksoslara karşı girişilmiş savaşta kendini kanıtladığı gibi, Naja'nın yakın arkadaşıydı O damarlarında Hiksos kanı taşıyordu Asmor bir zamanlar alay komutanlığının tüm emellerinin doruğu olduğunu düşünmüştü, ama şimdi yamaçları aştıktan sonra bürokrasinin yüksek dorukları, sınırsız bir güce kavuşma ve belki de soyluluğun en yüksek kademelerine yükselme olasılıkları birdenbire karşısında belirmişti Hamisi Lord Naja'nın Mısır tahtına oturmasını hızlandırmak için yapamayacağı hiçbir şey, göze alamayacağı hiçbir alçaklık yoktu 'Şimdi önümüzde ne var dersin arkadaşım"" Bu soruya bakılırsa Naja sanki onun aklından geçenleri okumuştu

Asmor, "Sarı Çiçekler Tamose Hanedannın bin dışındaki bütün prenslerin yolumuzun üstünden uzaklaştırdılar," diye karşılık verdi ve Nil'in gri çamurlu sularının ötesinde batıdaki tepelen mızrağıyla işaret etti "Soylular Vadisi'ndeki mezarlarında yatıyorlar'

Sarı Çiçekler salgını üç yıl önce iki krallığı da kasıp kavurmuştu. Hastalık adını çiçeğin cayır cayır yakan ateşine yenik düşmeden önce hastaların yüzlerini ve vücutlarını kaplayan sarı yaralardan almıştı. Kişilere saygısı da yoktu hastalığın.

Kurbanlarını toplumun her düzeyinden ve katmanından seçiyordu; Mısırlı ya da Hiksos, erkek, kadın ya da çocuk, köylü ya da prens demiyordu. Hastalık, darı tarlalarını biçen bir orak misali herkesi kırıp geçirmişti.

Tamose Hanedanı'nın sekiz prensesiyle altı prensi ölmüştü. Firavun'un çocuklarından yalnız iki kızla Prens Nefer Memnon hayatta kalmıştı. Tanrılar sanki Lord Naja'nın önünde Mısır tahtına giden yolu açmak için işbirliği yapmışlardı.

İhtiyar Büyücü Taita büyüye başvurup onları kurtarmış olmasa, Nefer'le kız kardeşlerinin de öleceklerine inananlar vardı. Üç çocuk sol kollarının üst kısmında hâlâ minik yara izlerini taşıyorlardı. Taita çocukların kollarının burasını kesip kanlarına Sarı

Çiçekler'e karşı tılsımını bulaştırmıştı.

Naja kaşlarını çattı. Bu zafer anında bile Büyücü'nün sahip olduğu garip yetenekler üzerine kafa yoruyordu. Hayatın sırrını keşfettiğini kimse inkâr edemezdi. O kadar uzun zamandır yaşıyordu ki gerçek yaşını kimse bilmiyordu; kimi yüz, kimi iki yüz yaşında olduğunu söylüyordu. Öyleyken hâlâ yürüyor, koşuyor ve güçlü kuvvetli bir adam gibi araba sürüyordu. Hiç kimse tartışmada onunla başa çıkamaz, bilgelikte onun düzeyine ulaşamazdı. Tanrılar herhalde onu seviyorlardı ve ona sonsuza dek yaşamanın sırrını bahsetmişlerdi.

Bir kere Firavun olduktan sonra Naja yalnızca bundan yoksun olacaktı. Bu sırrı Büyücü Taita'nın ağzından alabilir miydi acaba? Bunun için önce yakalanması ve Prens Nefer'le birlikte getirilmesi lazımdı, ama bu arada zarar görmemesi gerekiyordu. Fazlasıyla değerliydi çünkü. Doğu çöllerini taramaları için yolladığı arabalar Naja'ya Prens Nefer'in şahsında bir taht, hadım Taita aracılığıyla da ölümsüzlüğü getirecekti.

Asmor, Naja'nın bu düşüncelerini böldü. "Biz, sana sadık Fat Muhafızları, Abnub'un güneyindeki tek birlikleriz. Ordunun kalan kısmı kuzeyde Hiksoslara karşı savaşıyor. Teb, bir avuç çocuk, sakatlar ve İhtiyarlar tarafından savunuluyor. Yolunun üstünde artık hiçbir engel yok, Naip."

Alayın kente girişinin engellenebileceği korkusu yersiz çıktı. Gözcüler mavi sancağı görür görmez şehrin ana kapıları açıldı, halk da onları karşılamaya koştu.

Lord Naja'nın Hiksos kralı Apepi'ye karşı büyük bir zaferin müjdesini getirdiği söylentileri yayıldığı için, palmiye yaprakları ve nilüferlerden örülmüş çelenkler taşıyorlardı.

Fakat sevinç çığlıkları ve gülüşler çok geçmeden acı feryatlara ve ağıtlara bıraktı yerini, ikinci arabanın tabanında sargılar içindeki ölüyü görmüşler ve öndeki araba sürücülerinin, "Firavun öldü! Hiksoslar tarafından öldürüldü. Sonsuza dek yaşasın," diye bağırdığını duymuşlardı.

Uluyan kalabalıklar hükümdarın ölüsünü cenaze tapınağına götüren arabayı izlemişler, bu arada bütün sokakları tıkamışlardı. Asmor'un birliklerinin ana kapılardaki nöbetçilerin yerine geçtiğini ve her köşeyle her meydana gözcüler diktiklerini kargaşa sırasında kimse fark etmemişti.

Tamose'un cenazesini taşıyan araba kalabalıkları da arkası sıra sürüklemişti. Her zaman insanla kaynayan kentin geri kalanı hemen hemen terk edilmişti, Naja araba kafilesini daracık ve eğri büğrü sokaklardan geçirerek nehir sarayına götürdü.

Korkunç haberi alır almaz konseyin bütün üyelerinin meclis salonuna koşacaklarını biliyordu. Arabaları bahçelerin ağzında bıraktılar, Asmor'la elli kadar muhafız da Naja'nın etrafında bir siper oluşturdu. Birbirlerine iyice kenetlenerek sırayla iç avludan ve suyun altında mücevher gibi ışıldayan su sümbülleri ve nehir balıklarıyla dolu havuzların yanından geçtiler.

Bu kadar kalabalık bir silahlı birliğin gelişi konsey üyelerini gafil avlamıştı. Meclis

salonunun kapılarında nöbetçi yoktu, zaten içerde de yalnızca dört üye bulunuyordu.

Naja kapı aralığında durarak onları gözden geçirdi. Mensetve Talla İhtiyardılar ve bir zamanlar kendilerinden korkulmasına rağmen artık eski güçlerini yitirmişlerdi. Cinka ise oldum olası zayıf ve kararsız biriydi. Salonda Naja'nın üstesinden gelmek zorunda olduğu yalnız bir tek güçlü adam vardı.

Kratas hepsinden yaşlıydı, ama ancak bir volkanın olabileceği gibi yaşlı. Üstü başı dağınıktı; doğrudan yatağından geldiği belli oluyordu, ama herhalde uykudan uyanmamıştı. Onun hâlâ iki genç karısı ve beş cariyesiyle başa çıkabildiği söylentiler arasındaydı. Naja'nın bundan şüphesi yoktu. Kratas'ın savaşlardaki yiğitliği ve aşkları dillere destan olmuştu. Beyaz keten entarisinin üstündeki taze ve yaş lekelerle onu saran kadın ve şehvet kokusu Naja'nın durduğu yerden bile fark ediliyordu.

Kollarındaki ve çıplak göğsündeki lekeler uzun yıllar boyunca çarpıştığı ve kazandığı yüz savaşın kanıtlarıydılar, İhtiyar adam artık Yiğitlik Altını'yla Övgü Altını'nın sayısız zincirlerini taşımaya bile tenezzül etmiyordu zaten bu kadar değerli metalin ağırlığı bir öküzü bile yere yığardı.

Naja, "Soylu lordlar!" diye meclisin üyelerini selamladı. "Ne yazık ki sizlere üzücü haberler getirdim." Böyle diyerek salonun içine yürümüş, Menset'le Talla da ürkerek geri çekilmişler, ona bir kobranın gelişini izleyen iki tavşan gibı bakakalmışlardı Naja devam etti "Firavun oldu El Vadun'un yukarısındakı düşman kalesine yapılan saldırı sırasında bir Hiksos okuyla yere devrildi"

Afallayan Konsey üyelerinin çıtı çıkmıyordu Kratas dışındakilerin Aldığı haberin şokundan ilk sıyrılan o oldu Öfke patlaması uzunlusu kadar şiddetli oldu Ağır ağır yerinden kalkarak Naja'yla muhafızına sert sert baktı Yavruluktan yeni çıkmış bir aslan sürüsüyle karşılaşan İhtiyar bir yaban sığırına benzemişti "Bu ne büyük küstahlık böyle şahın mührünü sen nasıl kolunda taşırsın? Bir Hiksos aşıftesının karnından çıkma Tımlat'ın oğlu, bu tılsımı yağmaladığın adamın ayaklarının altındaki tozların içinde sürünmeye bile layık değilsin sen Belindeki şu kılıç, yumuşak patilerinden daha soylu eller tarafından kullanılmıştır" Kratas'ın kel kafasının tepesi mosmor olmuştu, keskin yüz çizgileri de duyduğu isyandan titriyordu Naja bir an şaşaladı Annesinin Hiksos kanından olduğunu İhtiyar canavar nereden biliyordu7 Bu bir sırdı Taita dışında çifte tacı pençesinden alabilecek güce sahip tek adamın karşısında durduğunu ister istemez hatırladı

Elinde olmayarak geriye doğru bir adım attı "Ben Prens Nefer'in Naip'iyim Mavi Atmaca Mührünü taşımak en doğal hakkım," diye yanıtladı Kratas, "Hayır!" diye kükredi "Bu hakka sahip değilsin Şahın Muhru'nu taşımaya ancak soylu büyüklerin hakkı vardır Firavun Tamose bu hakka sahipti Harrab Lordu Tanus ve onlardan önce gelen güçlü krallar silsilesi de öyle Senin böyle bir hakkın yok, sinsi köpek "

"Savaş meydanındaki ordularım tarafından bu şana layık görüldüm Ben Prens Nefer'in Naip'iyim"

Kratas meclis salonunda ona doğru yürüdü "Sen bir asker değilsin Lastra ile Sıva'da

Hiksos çakalı akrabaların tarafından pataklandın Sen bir devlet adamı da değilsin, bir filozof da Yalnızca Firavun'un yargı konusundaki yanılgısı nedeniyle küçük bir üne sahip oldun Oysa ben onu belkt yüz kere sana karşı uyardım"

Naja, "Yıkıl karşımdan, pis moruk1" diye onu tehdit etti "Ben Firavun'un konumunu dolduruyorum Bana el sürersen Mısır tacına ve vakarına hakaret etmiş olursun"

"O mührü ve kılıcı senin üstünden koparıp alacağım" Kratas genç adamın tehditlerine pabuç bırakacak cinsten değildi Devam etti "Sonra da senin kıçını kırbaçlamanın zevkini çıkaracağım "

Naja'nın sağındaki Asmor, "Majstelerıne karşı ağır suçtur bu, cezası da olumdur,' diye fısıldadı

Naja anında karşısındaki fırsatı yakaladı Çenesini dikerek İhtiyar adamın hâlâ parlaklığını koruyan gözlerinin içme baktı "Sen bunak bir palavracıdan ve bir pislikten başka bir şey değilsin," diye meydan okudu "Sen artık mıyadını doldurdun, Kratas, seni titrek moruk seni Mısır Naıbı'ına elini sürmeye cesaret edemezsin"

Aynen öngördüğü gibi, Kratas bu kadar hakarete dayanamazdı Bir kükreme salıverek son birkaç adımı da aştı Yaşma ve cussesme göre hayli çevik bir adamdı Naja'yı yakalayıp havaya kaldırdı ve şahın mührünü kolundan koparmaya yeltendi

"Sen layık değilsin "

Naja etrafına bakınmadı bile Sağ elinde palasıyla omzunun yalnızca bir adım gerisinde duran Asmor'a, "Vur!" diye fısıldadı "Derme sapla."

Asmor biraz yana çekildi, Kratas'ın etekliğini aşağı çekerek böğrünü ortaya çıkardı ve kılıcıyla adamın böbreklerine nişan aldı Talimli eliyle indirdiği darbe güçlü ve isabetliydi Tunç bıçak ipeğe saplanan bir iğne gibi ta sapına kadar sessizce adamın etinin içine kaydı Asmor bununla yetinmeyerek açtığı deliği genişletmek için palayı yaranın içinde evirip çevirdi

Kratas'ın bütün vücudu kasıldı ve gözlen ırı ırı açıldı Ellerinin de gevşemesi üzerine Naja'yı salıverdi Asmor palayı İhtiyarın içinden çekti Ama Kratas'ın etinin emme gücü nedeniyle bu iş hiç de kolay olmadı Parlak tunç koyu renkli bir kana bulanmıştı, ince bir kan sızıntısı da Kratas'ın beyaz keten etekliğini kızıla boyamaktaydı Asmor palayı bir daha sapladı Bu kez kılıcı daha yukarıya yönlendirmiş, en alt kaburganın altından yukarıya itmişti Kratas kaşlarını çattı ve bir çocuğun yaramazlığından sıkılmış gibi kocaman aslan kafasını salladı Donup salonun kapısına doğru yürümeye başladı Asmor arkasından koştu ve palayı bu kez adamın sırtına sapladı Kratas yürümeyi sürdürüyordu

Asmor, "Lordum Köpeği öldürmeme yardım edin," diye soludu Naja bunun üzerine mavi kılıcı kınından çekerek ona katılmaya koştu Naja çıkartıp sapladıkça mavi kılıç tunç bıçaktan daha derin yardı Kratas geriledi ve bir düzine yarasından kan fışkırırken salonun kapılarından avluya sendeledi Konseyin obur üyeleri arkasından, "Cinayet işleniyor! Soylu Kratas'ın canına kıymaymi" diye çağırıyorlardı Asmor onlar kadar hızlı "Bir ham ol Mısır'ın Naip'ine elini kaldırmaya cüret etti" diye bağırdı Sonra da kalbe

nişan alarak bir hamle daha yaptı, fakat Kratas balıklı havuzu çevreleyen duvara doğru sendeledi ve dengesini bulma ya çalıştı. Ancak, elleri kendi kanıyla kayganlaştığından cilalı mermere tutunamadı.

Alçak korkuluğun üstüne yığıldı ve ağır bir şapırtıyla suyun yüzeyinin altında gözden kayboldu.

Sular İhtiyar adamın kanıyla pembeye boyanırken iki silahşor korkuluğa abanarak soluklanmaya çalışıyorlardı. Kratas'ın kel kafası birden suyun dışına çıktı ve yaşlı adam gürültülü bir soluk aldı.

"Hey Tanrılar, bu İhtiyar serseri hiç mi ölmeyecek?" Asmor'un sesi şaşkınlığını ve hayal kırıklığını dile getiriyordu.

Naja havuzun içine atladı ve beline gelen suda batıp çıkan dev vücudun tepesine dikildi. Bir ayağını Kratas'ın boğazına bastı ve adamın başını suyun yüzeyinin altına itti. Kratas altında çırpınıyor, inip çıkıyor, sular kana ve nehir çamuruna bulanıyordu.

Naja bu kez bütün ağırlığıyla bastırdı ve Kratas'ı suyun altında tuttu. "Bir su aygırına binmek gibi bir şey bu!" diye soluyordu. Soluk soluğa güldü, Asmor'la askerler de havuzun kenarında toplaşarak ona katıldılar. Kahkahalar atarak, "Sonuncu içkini iç, ayyaş moruk," diye eğleniyorlardı.

Yıkanmış ve bir bebek kadar mis kokarak Seth'e gideceksin. Tanrı bile tanımayacak seni. İhtiyar adamın çırpınmaları giderek zayıflıyordu, son bir nefesi yüzeyde köpürdü.

Kratas sonunda hareketsiz kalmıştı. Naja havuzun kenarına yürüdü ve dışarı çıktı. Kratas'ın vücudu da yavaş yavaş yüzeye yükseldi ve yüzü aşağı dönük olarak yüzmeye başladı.

Naja, "Onu dışarı çıkarın!" diye emretti. "Onu mumyalamayacak, parçalara ayırıp öbür haydutlar, tecavüzcüler ve vatan hainleriyle birlikte Çakal Vadisi'ne gömeceksiniz. Mezarına bir işaret de konulmasın." Böylece Kratas Cennete ulaşmak fırsatından da yoksun edilmişti. Sonsuzluğa dek karanlıkların içinde dolaşmaya mahkûmdu artık.

Beline kadar ıslanan Naja, vücudundan sular süzülerek meclis salonuna geri döndü. Konseyin bütün öbür üyeleri de bu arada gelmişlerdi. Kratas'ın akıbetine tanık olmuşlar, solgun bir yüzle ve dehşet içinde oturdukları yere büzülmüşlerdi. Elinde kan kokan kılıçla karşılarında duran Naja'ya korkuyla bakıyorlardı Naja, "Soylu efendiler, vatana ihanet etmenin cezası daima ölüm olmuştur," diye başladı, "içinizde verilen cezanın doğruluğunu tartışma konusu yapmak isteyeniniz var mı?" Naja böyle derken bütün üyelerin teker teker yüzlerine bakmıştı, onlar da bakışlarını yere eğdiler. Fat Muhafızları salonun duvarlarının dibinde omuz omza duruyorlardı, Kratas gidince onlara rehberlik edecek kimse kalmıyordu.

Lord Menset. Naja konsey başkanına döndü. "Vatan haini Kratas'ı idam etmemi onaylıyor musunuz?"

Menset uzunca bir süre Naja'ya karşı gelecek gibi göründü, ama sonra içini çekerek

bakışlarını dizlerinin üstündeki ellerine dikti. "Ceza adildi," diye fısıldadı.

"Konsey Lord Naja'nın eylemini onaylıyor."

"Konsey aynı zamanda Lord Naja'nın Mısır'ın Naipliğine atanmasını da onaylıyo mu?" Naja yavaş konuşmuştu, ama sorusu sessiz ve gergin salonda herkes tarafından duyuldu.

Menset başını kaldırarak öbür üyelere baktı, ama hepsi de onunla göz göze gelmekten kaçındılar. "Bu meclisin başkanı ve bütün üyeleri Mısır'ın yeni Naip'in tanıdılar," derken Menset en sonunda Naja'nın gözlerinin içine bakmıştı, ama her zaman neşeli olan yüzünde korkunç bir nefret okunuyordu. Ay dolmadan yatağında ölü olarak bulunacaktı. Ama Naja şimdilik yalnızca başını salladı.

"Beni layık gördüğünüz görevi ve ağır sorumluluğu kabul ediyorum," diyerek kılıcını kınına soktu ve tahtın önündeki kürsüye çıktı. "Mecliste Naip olarak yapacağım ilk resmi bildiri kapsamında sizlere kutsal Firavun Tamose'un kahramanca ölümünü anlatmak isterim." Naja burada konuşmasına anlamlı bir ara verdi, bundan sonraki bir saat boyunca uğursuz saldırının ve El Vadun tepelerine yapılan hamlenin kendine göre uyarlamasını ayrıntılarıyla anlattı. "Mısır'ın en yiğit krallarından biri böylece ölmüş oldu. Onu tepeden indirdiğim sırada bana son sözleri, 'Hayatta kalan biricik oğlumu koru. Oğlum Nefer'e çifte tacı taşıyabilecek yaşa gelinceye kadar göz kulak ol. iki küçük kızımı da korumana al ve başlarına bir kötülüğün gelmemesine dikkat et,' oldu."

Lord Naja korkunç kederini saklamaya gerek görmedi ve duygularını kontrol etmesi birkaç dakikasını aldı. Bundan sonra daha metin bir tavırla devam etti:

"Dostum ve Firavun'um olan tanrının umudunu boşa çıkarmayacağım. Arabalarımı daha şimdiden Prens Nefer'i bulmaları ve Teb'e getirmeleri için çöle yolladım. Geli gelmez onu tahta çıkaracak ve kırbaçla asayı ellerine vereceğiz."

Konseyin üyeleri arasında ilk kez onay mırıltıları duyuldu. Naja devam etti: "Şimdi de prensesleri getirsinler. Hemen bu salona gelmelerini istiyorum."

Prensesler çekingen adımlarla ana kapılardan içen girerlerken büyük olan Heseret kardeşi Merykara'yı elinden tutuyordu. Merykara arkadaşlarıyla yazı tura oyunu oynarken çağrılmıştı. Yüzü kızarmıştı, ince vücudu da ter içindeydi. Kadınlığa adım atmasına daha yedi yıl vardı, bacakları bir tayınkiler gibi uzun ve zayıf, göğsü de bir erkek çocuğunki gibi dümdüzdü. Uzun siyah saçlarını tek bir lüle halinde sol omzunun üzerine düşürmüştü, kalçasının etrafına sarılıp bacaklarının arasından geçirilen keten örtü de o kadar küçüktü ki kabaetlerinin alt yarısını ortada bırakıyordu. Ünlü adamlardan oluşan bu topluluğa çekingen bir tavırla gülümseyerek baktı ve ablasının eline daha sıkı sarıldı.

ilk aybaşısını yaşamış olan Heseret evlenecek yaştaki kızların keten etekliğini giymiş ve peruğunu takmıştı. Yaşlı erkekler bile ona özlemle baktılar. Çünkü Heseret ninesi Lostris'in dillere destan olmuş güzelliğini aynen almıştı. Cildi süt gibi beyazdı.

Bacakları pürüzsüz ve biçimli, çıplak memeleri birer ay gibiydi. Yüzünün ifadesi sakin

olmakla beraber ağzının köşeleri muzip bir gülümsemeyle kıvrılmıştı, koyu yeşil renkli gözlerinde de ilginç ışıltılar vardı.

Naja, "Yanıma gelin, güzel yavrularım," dedi, onlar da babalarının sevgili arkadaşını tanıdılar. Gülümseyerek Naja'ya güvenle yaklaştılar. Naja tahttan kalktı, basamakları inip onları karşıladı ve ellerini omuzlarına dayadı. Sesi ve yüzündeki ifade trajikdi. "Şimdi cesur olmalı ve hanedanın prensesleri olduğunuzu unutmamalısınız," diye başladı. "Çünkü size çok üzücü bir haber vereceğim. Babanız Firavun öldü." Kızlar bir dakika kadar bu sözlerin anlamını kavrayamamış göründüler, ama Heseret sonra canhıraş bir feryat kopardı, Merykara da onu hemen taklit etti.

Naja onlara sevgiyle sarıldı ve tahtın dibine oturttu. Kızlar orada dizlerinin üstüne çöktüler ve birbirlerine sarılarak hiç teselli bulmayacakmış gibi ağlamaya koyuldular.

Naja meclise dönüp, "Hanedanın prenseslerinin büyük kederine hepiniz tanık oluyorsunuz," dedi. "Firavun'un bana duyduğu güven ve verdiği görev da aynı derecede açık. Prens Nefer Memnon'u korumama aldığım gibi, iki prenses, Heseret'le Merykara da benim korumamda olacaklar."

Taita yanındakine, "Hanedanın bütün çocuklarını böylece avucuna aldı," diye fısıldadı. "Çölün neresinde olursa olsun, ne kadar güçlü ve sağlıklı olursa olsun Prens Nefer şimdiden ölümün gölgesinde. Mısır'ın yeni Naip'i yönetim biçimini yeterince belli etti."

NEFER, CEBEL NAGARA'YA YUKARIDAN BAKAR

Daha tepenin gölgesinde oturuyordu, Güneşin üst kenarı vadinin karşısındaki dağların yukarısında belirdiğinden beri yerinden kımıldamamıştı. Hareketsiz kalmanın gerektirdiği çaba önce sinir uçlarını sancıtmış ve üstünde zehirli böcekler dolaşıyormuş gibi derisini kaşındırmıştı. Ama Taita'nın bakışının üstünde olduğunu bildiği için, asi vücudunu iradesine boyun eğdirmiş, bedeninin emirlerinin ötesine yükselmişti. En sonunda yücelmiş bir bilinç düzeyine ulaşmış, tüm duyuları etrafındaki doğayla uyum sağlamıştı.

Yamacın bir yangındaki gizli kaynaktan süzülen suyun kokusunu alabiliyordu. Su damla damla yüzeye çıkıyor, sonra iki avucundan daha büyük olmayan kayadaki oyuğun içine doluyordu. Sonra oradan taşıyor ve kaygan yosunların yeşile boyadığı bir sonraki oyuğa akıyordu. Oradan da taşıyor ve vadi tabanının kumlarının arasında sonsuza dek kayboluyordu. Damla damla akan bu sudan bile beslenen pek çok canlı vardı; kelebeklerle kınkanatlılar, yılanlarla kertenkeleler, sıcakta titreşir gözüken ovada safran tozu esintileri gibi dans eden küçük ceylan, yüksek pervazlarda yuvalarını yapan yeleleri şarap rengindeki benekli güvercinler, hepsi buradan su içiyorlardı. Taita işte bu değerli küçük havuzlar yüzünden Nefer'i buraya tanrı kuşunu beklemeye getirmişti.

Cebel Nagara'ya geldikleri ilk günden itibaren ağı örmeye başlamışlardı. Taita ipeği Teb'deki bir tüccardan satın almıştı, iplik çilesi Indus Nehri'nin çok doğusundaki bir ülkeden tamamlanması yıllar süren bir yolculukla geldiği için soylu bir aygır fiyatına mal olmuştu. Taita ince ipliklerden ağı nasıl öreceğini Nefer'e göstermişti. Ağ, kalın keten ipliklerinden ya da deri kayışlarından daha sağlamdı, fakat neredeyse gözle görülmüyordu.

Ağ tamamlanınca Taita tuzak yerine geçecek hayvanları çocuğun kendisinin yakalamasında ısrar etmişti. "O senin tanrı kuşun olacak," demişti. "Onu kendin yakalamak zorundasın. Ancak bu şekilde büyük tanrı Horus'un karşısına daha sağlam isteklerle çıkabilirsin."

Böylece vadi tabanının kavurucu gündüz sıcağında Nefer'le Taita hafif meyilli yolu incelemişlerdi. Karanlık çöktükten sonra İhtiyar, yarın dibindeki küçük ateşin yanına oturmuş ve büyülü sözleri ilahi okur gibi tekrarlamaya koyulmuştu. Arada bir avuç dolusu otu ateşe atıyordu. Hilal görünümündeki ay gece yarısının karanlığını aydınlatmak için gökte yükseldiğinde, Nefer güvercinlerin tünedikleri kaya parçasına tehlikeli bir tırmanışa geçmişti. Kanat çırpan iri kuşların ikisini daha karanlıkta yönlerini şaşırmış ve Taita'nın büyüsünden akılları karışmışken ya kalayı vermişti.

Sonra onları, sırtına bağlı deri torbanın içinde aşağı indirmişti.

Aşağıda Taita'nın verdiği talimatlara göre her kuşun bir kanadındaki tüyleri yolmuştu. Bu yöntem sayesinde artık uçamayacaklardı. Daha sonra yarın dibine ve kaynağa yakın, aynı zamanda kuşların yukarıdaki gökten net şekilde görülebileceği bir yer seçmişlerdi Güvercinlerin bir ayağını burada toprağa saplı bir kazığa bir at kılıyla bağlamışlardı Daha sonra kuşların üstüne incecik ağı germişler ve onu tanrı kuşun ağırlığı altında hemen kırılıp çökecek kuru saplarla desteklemişlerdi

"Ağı çok hafif ger," demişti Taita "Ne fazla gergin, ne de gevşek olmalı Kuşur gagasıyla pençeleri ağa takılıp dolaşmalı ki hayvan biz onu kurtarmadan çırpınıp kendine zarar veremesin."

Hazırlıklar Taita'yı tatmin edecek biçimde tamamlandıktan sonra uzun bekleyiş başlamıştı Güvercinler çok geçmeden tutsaklığa alışmışlar ve Nefer'in onlar için serptiği darı tanelerini gagalamaya başlamışlardı Sonra ipek ağın altında hoşnut bir tavırla güneşlenmeye ve üstlerindeki tozları silkelemeye koyulmuşlardı Kavurucu günler birbirini izliyor, onlar da beklemeyi sürdürüyorlardı Akşam serinliğinde güvercinleri içen alıyorlar, ağı sarıyorlar, sonra da yiyecek avlıyorlardı Taita yarın tepesine tırmanıyor ve aşağıdaki vadiye tepeden bakan kenarda bağdaş kurup oturuyordu Nefer ise aşağıda pusuda bekliyor, ama kaynaktan su içmeye geldikleri zaman av hayvanlarını şaşırtmak için hiçbir zaman aynı yerde olmuyordu Taita da buyu yapıyor, zarif ceylanın, Nefer'in yayı ve okuyla hazır vaziyette beklediği yere yaklaşmasını sağlıyordu Her akşam mağaranın ağzında ateş yakarak ceylan biftekleri kızartıyorlardı

Mağara, Taita'nın, Kraliçe Lostris'in ölümünden sonraki yıllarda inzivaya çekilerek bir keşiş hayatı yaşadığı yerdi Güç kazandığı yerdi burası Nefer henüz acemi olduğu ve yaslı adamın mistik yeteneklerini layıkıyla anlayamadığı halde, onlardan asla şüphe edemezdi Bunlar her gün onun gözlerinin önünde kanıtlanıyorlardı Cebel Nagara'ya gelişlerinin üzerinden uzun günler geçmeden Nefer buraya yalnız tanrı kuşu bulmaya gelmediklerini anlamaya başladı, bu olay, çocuğun genç belleğinin hatırlayabildiği kadar eski günlerden ben Taita'nın onun üzerinde uyguladığı eğitim ve öğretimin bir devamıydı Tuzakların yanındaki uzun bekleyiş saatleri bile başlı başına bir dersti Taita ona vücuduna egemen olmayı, zihninin içindeki kapıları açıp kendi içme bakmayı, sessizliği dinleyip başkalarının sağır kaldıkları fısıltıları duymayı öğretiyordu Bir kere sessizliğe uyum sağladıktan sonra Nefer, Taita'nın ona hedef tayın ettiği daha yoğun bilgelikle bilgiyi daha kolay özümseyebilecekti. Çöl gecesinde ebedi, ama aynı zamanda rüzgârlar ve okyanusların akıntıları kadar kısa omurlu olan döner yıldız gruplarının altında oturuyorlar, Taita da ona bir açıklaması olmayan ve ancak zihnin zorlanmasıyla algılanabilen mucizeleri anlatıyordu Nefer, bu mistik bilgi hazinesinin yalnızca puslu kenarında durduğunu hissediyor, ama içinde daha fazlasını öğrenmenin özlemini duyuyordu Nefer bir sabah şafaktan önceki alacakaranlıkta mağaradan çıkınca Cebel Nagara'nın ötesinde kalabalık ve sessiz karaltıların oturmakta olduklarını gördü Bunu Taita'ya söylemeye gidince İhtiyar adam başıyla haberi doğruladı "Geceden beri bekliyorlar" Omuzlarına yünlü dokumadan bir atkı aldı ve yanlarına gitti Adamlar alacakaranlıkta Taita'nın zayıf siluetini tanıyınca, yüksek sesle yalvarıp yakarmaya başladılar Bunlar çöl kavimlerinin insanlarıydılar ve Taita'ya çocuklarını getirmişlerdi Sarı Çiçekler'ın kurbanıydı bu çocuklar, ateşin pençesinde yanıyorlardı, vücutları da hastalığın korkunç yaralarıyla doluydu

Onlar kaynağın obur yanında beklerken Taita da hastalarla ilgilendi Sonuçta çocukların hiçbiri ölmedi, kabile de on gün sonra darı, tuz ve tabaklanmış derilerden oluşan armağanlar getirerek mağaranın ağzına bıraktı Bundan sonra da ıssız topraklarda gözden kayboldular Onlardan sonra başkaları da geldi Hastalar da vardı, insanlar ve

hayvanların yol açtığı yaralardan acı çekenler de Taita hepsiyle ilgilendi, hiçbirini gen çevirmedi Nefer de onun yanında çalıştı ve gordukleıyle duyduklarından çok şey öğrendi

Tedavi edilecek hastalar ve acı çeken Bedeviler olsa da yiyecek toplamak ya da eğitime devam etmeleri gerekse de, her sabah, tuzak kuşları ipek ağının altına yerleştiriyor ve onların yanında bekliyorlardı

Belki de Taita'nın sakinleştirici etkisine kapıldıkları için bir zamanlar yabanı olan güvercinler piliçler kadar uysal kesilmişlerdi Korku belirtisi göstermeden ellenmelerine izm veriyorlar, bacakları kazıklara bağlanırken yumuşak sesler çıkarıyorlardı Ondan sonra da durup tüylerini kabartıyorlardı

Nefer gelişlerinin yirminci sabahında tuzak kuşların başında yerini aldı Her zamanki gibi, Taita'ya doğrudan bakmadan bile varlığının yoğun şekilde bilincindeydi İhtiyar adamın gözlen kapalıydı, o da güvercinler gibi güneş ışığında uyuklar görünüyordu Cildi sayısız ince kırışıkla bezenmiş ve yaşlılık lekeleriyle beneklenmıştı Cildi o kadar nazik görünüyordu ki en ince papirüs parşömeni kadar kolaylıkla yırtılabilecekmiş izlenimini uyandırıyordu Yüzü kılsızdı, sakal ya da kaşın izi bile yoktu, yalnızca cam kadar renksiz ince kirpikler gözlerini çevreliyordu Nefer hadım edilmenin Taita'nın yüzünü sakalsız bıraktığını ve geçen zamanın izlerine karşı bağışıklık kazanmasını sağladığını babasından duymuştu

Ama yaşlı adamın ilerlemiş yaşının ve kuvvetiyle yaşam gücünün daha gizli nedenleri olması gerektiğine inanıyordu Bir genç kadınınkı kadar gür ve sağ lam olan Taita'nın saçları obur özellikleriyle çarpıcı bir çelişki halindeydi Tek fark, parlak gümüş

renginde oluşlarıydı Taita saçlarıyla gurur duyuyor, onları sık sık yıkıyor ve kalın bir orgu halinde sırtına sallandırıyordu Tüm bilgeliğine ve yaşına rağmen Buyucu gösterişe karşı değildi

Bu insanca zaafı Nefer'in ona karşı duyduğu sevgisini yoğunlaştırıyor, bu duygu hemen hemen acı veren bir şiddetle çocuğun göğsüne saplanıyordu Bu duygusunu ifade etmesinin bir yolu olmasını çok isterdi, ama Taita'nın bu nü şimdiden anladığını biliyordu Taita her şeyi bilirdi çünkü

İhtiyar adamın koluna dokunmak için gizlice elini uzattı, ama Taita'nın gözleri birdenbire açıldı Odaklanmış ve bilinçliydi Nefer onun hiç de uyumadığını, bütün gücünün tanrı kuşunu tuzaklara çekmek üzerinde yoğunlaştığını anlıyordu Taita'nın hayal kırıklığını seslendirilmiş kadar net olarak hissettiği için, oradan oraya dolaşan düşüncelerinin ve hareketlerinin İhtiyar adamın çabalarının sonucunu etkilediğini anlıyordu

Dersini alarak toparlandı ve zihniyle bedenini Taita'nın ona öğrettiği şekilde tekrar kontrol altına aldı Gizli bir kapıdan bir güç alanına geçiş gibi bir şey di bu Zaman hesaplanmadan ya da esirgenmeden çabuk geçti Güneş çok geçmeden doruğa yükseldi ve uzun bir zaman oradan asılı göründü Nefer birdenbire olağanüstü bir öngörü hissi duydu Sanki o da dünyanın yukarısında asılıydı ve aşağıdaki her şeyi görüyordu Taita'yla

kendisinin Cebel Nagara'dakı kaynağın yanında oturduklarını, çölün de etraflarında uzayıp gittiğini gördü Çölü dev bir engel gibi zapt eden ve Mısır'ın sınırlarını işaretleyen nehri de gördü Kentlerle krallıkları, çifte tacın altında bölünen ülkeleri, dağılmış büyük orduları, kotu insanların entrikalarını ve doğruyla iyi olanların çabalarıyla özverilerini de gördü O an cesaretini kıran bir yoğunlukla yazgısının bilincine vardı

Aynı anda tanrı kuşunun o gün geleceğini, çünkü onu kabul etmeye en sonunda hazır olduğunu bildi "Kuş burada"

Bu sözler o kadar açıktı ki Nefer bir an Taita nın konuştuğunu sandı, ama sonra İhtiyarın dudaklarının kıpırdamadığını fark etti Taita bu düşünceyi Nefer in bir turlu kavrayamadığı ya da açıklayamadığı gizemli bir şekilde çocuğun kafasına yerleştirmişti Bunun aynen böyle olduğundan kuşkusu yoktu, aynı anda havadaki tehdidi sezen tuzak güvercinlerinin çılgınca kanat çırpışları bu duygusunu doğruladı

Nefer duyduğunu ve anladığını gösteren hiçbir harekette bulunmadı Başını çevirmedi ya da bakışını göğe çevirmedi Kuşu telaşa düşürmesi ya da Taita'nın öfkesini üzerine çekmesi korkusundan yukarı bakmaya cesaret edemiyordu Ama varlığının her zerresiyle bunun farkındaydı

Muhteşem şahın o kadar ender bir hayvandı ki, pek az insan onu çölde görmüştü Her Firavun'un avcıları önceki bin yıllarda kuşları aramışlar, onları tuzağa düşürüp ağlarla tutsak etmişler ve hükümdarın kafeslerini doldurmak için yavruları daha tüylenmeden yuvalarından çalmışlardı Kuşlara sahip olmak, Firavun'un Mısır a hâkim olmak için tanrı Horus'un kutsal onayını aldığının kanıtıydı Şahın tanrının ikinci kimliğiydi, heykelleri ve betimlemeleri onu şahın kafalı olarak gösteriyordu Firavun'un kendisi bir tanrı olduğu için kuşu yakalayabilir, ona sahip olabilir, onu avlayabilirdi, ama başka birinin bunu yapmasının cezası olumdu Şimdi de kuş buradaydı Kendi öz kuşu Taita onu buyuleyip gökten indirmişti adeta, Nefer kalbinin heyecandan patlamak üzere olduğunu hissediyordu Ama hâlâ yüzünü göğe çevirmeye cesaret edemiyordu

Hemen arkasından şahının sesini duydu Çığlığı önce gökle çölün uçsuz bucaklığı içinde kaybolan hafif bir iniltiydi ama tanrı sanki onunla konuşmuş gibi Nefer'ı benliğinin en derin köşelerine kadar titretti Birkaç saniye sonra şahın tekrar seslendi Çağrısı şimdi daha tiz ve daha vahşiydi

Güvercinler dehşet içinde çırpınıyorlardı Onları kazıklara bağlayan kayışları zorluyor, şiddetle çırptıkları kanatlarından tüyler kopuyor, yüksekten aşağı akan hava etraflarında hafif bir toz bulutu kaldırıyordu

Nefer ta yukarılarda şahının tuzaklara doğru inişe geçtiğini, rüzgârın kanatlarının yukarısında giderek tizleşen bir tonla tıslադığını duyabiliyordu Şahının tüm dikkatini avının üstünde yoğunlaştırdığından artık başını kaldırmasının güvenli olduğunu biliyordu

Başını kaldırınca kuşun göğün göz kamaştırıcı mavi fonunun önünde taş gibi düştüğünü gördü Tanrısal güzelliği olan bir yaratıktı Kanatları yarı kılıflanmış bir bıçak cıbı arkaya katlanmış, başı öne uzatılmıştı Kuşun gücü karşısında Nefer gürültüyle

soluğunu salıverdi Babasının kafeslerinde bu türden şahinler görmesine görmüştü, ama bu vahşi zarafet ve görkem hiçbirinde yoktu Şahın Nefer in bulunduğu yere doğru düşerken bir mucize gibi sanki daha da buyuyor, renklen de daha yoğunlaşıyordu

Kıvrımlı gagası nefis bir koyu sarı, ucuysa keskin ve kuzgunı siyahtı Altın renkli gözlerinin iç köşelerinde gözyaşına benzer işaretler vardı, gerdanı krem renginde ve ermin gibi benekliydi, kanatları koyu kırmızı ve siyahtı Kuş her yanıyla öylesine nefisti ki, Nefer bunun tanrının bir yansıması olduğundan bir an bile şüphe etmedi Ona daha önce hayal bile etmesinin mümkün olmadığı bir özlemle sahip olmak istiyordu Şahının ipek ağa saldırıp katlarının arasında hapsolacağı ana tüm benli ğıyle hazırlandı Yanında Taita'nın da aynı durumda olduğunun farkındaydı Birlikte ilen atılacaklardı.

Derken inanması mümkün olmayan bir şey oldu Şahın tamamen inişe odaklanmıştı Dalışının hızı öylesine büyüktü ki, güvercinlerin yumuşak vücutlarına çarpışı dışında hiçbir şey onu durduramazdı Fakat tüm olasılıklara rağmen şahının kanatları birden yon değiştirdi, rüzgârın gücü de onları biran yırtıp bedeninden koparacak gibi oldu Hava, yayılan tüylerin üzerinden uluyarak geçti, şahın de yon değiştirdi ve kendi hızını kullanarak kendini tekrar yükseğe savurdu Birkaç saniye sonra mavi fonun önünde siyah bir lekeden ibaretti Kederli çığlığı uzaklaşmadan önce son bir kez daha havayı titretti, sonra şahın gözden kayboldu Nefer, "Reddetti'" diye fısıldadı "Niçin, Taita, niçin'"

"Tanrıların amacını irdelemek biz insanlara düşmez" Onca saattir hiç kımıldamadan oturmasına rağmen Taita eğitimli bir atlet çevikliğiyle ayağa kalktı Nefer, "Dönmeyecek mı acaba'" diye sordu "O benim kuşumdu Bunu kalbimin derinlerinde hissettim O benim kuşumdu Mutlaka dönmeli"

Taita, 'O, tanrılar topluluğunun bir üyesidir," dedi yavaşça "Doğal düzenin bir parçası değildir o"

"İyi ama niçin reddetti' Bir nedeni olmalı" Nefer hâlâ ısrar ediyordu Taita hemen yanıt vermedi, bunun yerine güvercinleri salıvermeye gitti Bunca zamandan sonra kuşların kanat tüyleri yine uzamıştı, ama Taita bacaklarını at kılından bağlarından kurtarınca kaçmaya kalkışmadılar Aksine bir tanesi havalanıp geldi ve İhtiyar adamın omzuna kondu Taita yumuşak bir hareketle onu iki avucunun arasına aldı ve yükseğe fırlattı Güvercin ancak bun dan sonra yarın yukarısına uçarak yüksekteki çıkıntının üstüne tünedi

İhtiyar adam onun uçmasını kısa bir sure seyrettikten sonra mağaranın ağzına dondu Nefer de onu ağır ağır izledi Kalbiyle bacakları duyduğu hayal kırıklığının etkisiyle kurşun kadar ağırlaşmıştı Taita mağaranın karanlığında arka duvarın dibindeki kaya çıkıntısının üstüne oturdu ve eğilerek dikenli dallar ve gübre yığınını tutuşturdu Sevimsiz önsezilerin pençesindeki Nefer de karşısına geçerek her zamanki yerme ılıştı

İkisi de uzun bir sure sustular Şahını kaybetmesinden dolayı duyduğu hayal kırıklığı elini alevlerin içme sokmuşcasına acı vermesine rağmen, Nefer kendini tutuyordu Taita'nın ancak hazır olunca konuşacağını biliyordu İhtiyar adam sonunda ıçını çekti ve kederli bir tavırla, "Amon Ra büyüsüne başvurmak zorundayım," dedi Nefer şaşırd

Beraberlikleri suresince İhtiyar adamın yalnız iki kere bu işe kalkıştığını görmüştü Gaipten haber almak için kendi kendine uyguladığı trans durumunun, Taita'yı tüketen küçük bir olum olduğunu biliyordu Ancak başka seçeneği kalmadığı takdirde, bu korku verici doğaüstü yolculuğa girişeceğini biliyordu Nefer az sonra Taita'nın büyünün hazırlıklarını yapmasını huşu içinde seyrediyordu İhtiyar adam önce mermerden bir havanın içinde bir takım otları bir tokmakla ezdi, sonra onları ölçerek kilden bir çömleğin içme geçirdi Ardından yukarılarındakı bir bakır güğümden üstlerine kaynar su doktu Karışımdan bulut gibi yükselen buhar o kadar keskin kokuluydu ki Nefer'in gözlen yaşardı Karışım ılınırken Taita mağaranın arkalarında gizli oldukları yerden Amon Ra bulmacasını içeren tabaklanmış deri torbasını oraya çıkardı Ateşin başına oturarak fıldışından yuvarlakları bir avucuna boşalttı ve bir yandan Amon Ra'nın büyüsünü ilahı tarzında okurken diskleri parmaklarının arasında yavaşça ovuşturmaya başladı Amon Ra sistemi Taita'nın yonttuğu on fildişi yuvarlaktan oluşuyordu On en kudretli mistik sayıydı Her yontu on güç simgelerinden bırmı temsil ediyordu ve minyatür boyutta bir sanat eseriydi Taita bir yandan ilahiyi okurken yuvarlakları elliyor, onları parmaklarının arasında takırdatıyordu Büyünün mısralarının arasında onlara kendi hayat gücünü yüklemek için yuvarlakların üstüne ufluyordu Yuvarlaklar vücudunun ısısını alınca onları Nefer'e geçirdi

"Onları tut ve üstlerine üfle," dedi, Nefer söyleneni yerme getirirken de Taita okuduğu sihirli dizelerin ritmine uyarak sallanmaya koyuldu O, zihninin gizli köşelerine geriledikçe gözleri de cam gibi olmaya başladı Nefer yuvarlakları iki dizi halinde karşısında istiflediği sırada İhtiyar adam trans haline girmişti bile Derken Nefer, Taita'nın kendisine öğrettiği biçimde çömlekteki karışımın ısısını parmağıyla ölçtü Ağzı yakmayacak kadar ılındığına kanaat getirince, İhtiyar adamın önüne diz çoktu ve çömleği iki eliyle ona uzattı

Taita karışımı son damlasına kadar içti, yüzü de alevlerin aydınlığında Asuvan'daki taş ocaklarından çıkarılan kireç kadar beyazlaştı. ilahiyi biraz daha sürdürdü, ama sesi yavaş yavaş fısıltı düzeyinde alçaldı, sonra sessizliğin içinde kayboldu. Artık tek ses, uyuşturucuya ve transa yenik düşerken aldığı boğuk soluklardı. Mağaranın tabanına çöktü ve ateşin yanında uyuyan bir kedi gibi kıvrıldı kaldı.

Nefer lalasının üstünü yünlü atkısıyla örttü ve yanından ayrılmadı. Neden sonra Taita kıvranmaya ve inlemeye başladı. Yüzünden terler süzülüyordu. Gözleri açıldı ve yuvalarının içinde dönmeye başladı. Sonunda gözlerinin akları mağaranın karanlık gölgelerinin arasında sırıtmaya başladı.

Nefer şu sırada yaşlı adam için yapabileceği bir şey olmadığını biliyordu. Taita gölgeler diyarının Nefer'in ulaşamayacağı kadar derinlerine yolculuğa çıkmıştı.

Büyünün Büyücü'ye hissettirdiği korkunç keder ve acılara çocuğun dayanamayacağı bir an geldi. Yavaşça yerinden kalktı, yayla oku mağaranın dibinden getirdi ve mağaranın ağzından dışarsını görmek için eğildi. Güneş tepelerin ötesinde epey alçalmıştı ve tozların yarattığı pusta sarı bir renk almıştı. Çocuk batı tepelerine tırmandı. Doruğa varıp vadilerin ötesine bakışını dikince kaybettiği kuştan dolayı hayal kırıklığını tüm şiddetiyle

hissetti. Ayrıca, Taita'nın gelecekten haber alma uğruna duyduğu acılar nedeniyle kaygı ve onun trans halindeyken keşfedebilecekleri yüzünden kötü önseziler duyuyordu, içinden koşmak, peşinde korkunç bir yırtıcı varmış gibi kaçmak geldi. Tepeden koşa koşa inerken kumlar ayaklarının altında cavlan gibi tıslayarak yuvarlanıyordu. Gözlerinde korku yaşlarının biriktiğini ve rüzgârda yanaklarından aşağı yuvarlandığını hissediyordu. Böğründen terler akana, göğsü hızla kalkıp inene ve güneş ufukta alçalana kadar koştu, koştu. Sonunda tekrar Cebel Nagara'ya döndü ve son bir, iki kilometreyi karanlıkta kat etti.

Taita hâlâ ateşin yanında atkının altında kıvrılmış olarak yatıyordu, ama şimdi daha rahat uyumaktaydı. Nefer de yanına uzandı. Bir süre sonra o da düşlerle karabasanların pençesinde huzursuz bir uykunun koynuna yuvarlandı.

Uyandığında şafağın aydınlığı mağaranın ağzına ulaşmıştı. Taita ateşin başında oturmuş, kömürlerin üstünde ceylan pirzolaları kızartmaktaydı. Hâlâ solgun ve hasta gözüküyordu, fakat pirzolalardan birini tunçtan kamasının ucuna takarak Nefer'e ikram etti. Çocuk birden açlığını hissetti, oturup kemiği kemirmeye başladı. Tatlı ve yumuşak etin üçüncü porsiyonunu da yutmasından sonra ilk kez konuştu. "Ne gördün, Tata?" diye sordu.

"Tanrı kuşu niçin beni reddetmiş?"

Bu konu karanlıktı, dedi Taita, Nefer de kehanetin olumsuz olduğunu ve Taita'nın onu bundan koruduğunu anladı.

Bir süre konuşmadan karınlarını doyurdular, ama Nefer artık yediklerinin tadını alamıyordu. Sonunda, "Tuzakları serbest bıraktın," dedi. "Yarın ağı nasıl tekrar kuracağız?"

Taita kısaca, "Tanrı kuşu artık Cebel Nagara'ya gelmeyecek," dedi.

Nefer, "O zaman babamdan sonra Firavun olamayacak mıyım?" diye sordu.

Sesinde derin bir umutsuzluk seziliyordu, Taita da yanıtını yumuşattı. "Kuşunu yuvasından almak zorunda kalacağız."

"Tanrı kuşu nerede bulacağımızı bilmiyoruz." Nefer yemeyi bırakmıştı. Yalvarır gibi Taita'ya bakıyordu.

Yaşlı adam başını salladı. "Yuvanın nerede olduğunu biliyorum," dedi. "Kehanet sırasında bana açıklandı. Ama sen kuvvetini korumak için yemelisin. Yarın ortalık aydınlanırken yola çıkacağız. O yere kadar uzun bir yolumuz var."

'Yuvada yavrular olacak mı?"

"Evet," dedi Taita. "Şahinler yavruladılar. Yavrular uçmaya hazırlar. Kuşunu orada bulacağız." Sessizce, "Ya da Tanrı bize başka gizemler açıklayacak," dedi kendi kendine.

Su torbalarını ve heybeleri atlara yüklediler, sonra eyersiz olarak hayvanların üstüne yerleştiler. Taita önden gidiyordu. Yarın kenarını izledi ve tepelere tırmanan kolay yola saptı. Güneş ufkun yukarısına tırmandığı sırada onlar Cebel Nagara'yı çok aşağılarında bırakmışlardı. Nefer ileriye bakınca ufkun mavisinin önünde mavi renkte olan dağın belirsiz siluetini seçerek şaşırdı. Dağ henüz o kadar uzaklarındaydı ki madde değil, toprak ve kaya değil de sis ve havaymış gibi gözüküyordu. Nefer aynı şeyi daha önce de görmüş olduğu hissine kapıldı. Bunu kendi kendine açıklayabilmekten acizdi. Ama sonra hatırlayarak, "Şu dağ," diye işaret etti. "Oraya gidiyoruz, öyle değil mi, Tata?" O kadar güvenle konuşuyordu ki Taita ona baktı.

"Nereden biliyorsun?"

Nefer, "Dün düşümde gördüm," dedi.

Çocuğun yüzündeki anlamı görememesi için Taita başını çevirdi. Zihninin gözleri şafaktaki bir çöl çiçeği gibi açılıyor sonunda. Geleceği bizden saklayan karanlık perdenin ötesine bakmayı öğreniyor Yoğun bir başarı hissi duydu Horus un yüz adına şukur, çabalar boşuna değildi Nefer,' Biliyorum, oraya gidiyoruz,"

diye ısrarla tekrarladı "Evet ' Taita en sonunda bunu doğruladı "Bir Umm Masara'ya gidiyoruz' Taita günün en sıcak bölümünden önce onları dikenli akasya ağaçlarının derin bir koyakta yetiştikleri bir yere getirdi Ağaçların kökleri yüzeyin çok derinindeki bir kaynaktan su emiyordu Atların yüklerini üzerlerinden alıp onlara su içirdikten sonra Nefer koruda dolaştı ve birkaç dakikaya kalmadan o yoldan geçen başkalarının bıraktıkları izlen keşfetti Heyecanla Taita'yı çağırdı ve küçük bir araba kafilesinin tekerlek izlerini gösterdi Tahminince on arabaydılar Yemek pişirmek için yakılan ateşin küllerini ve atlar yakındaki akasya ağaçlarına bağlıyken adamların uyumak için yattıkları yerde yassılmış olan toprağı da gösterdi

Endişeyle,' Hiksos mu?' diye sordu Atların bıraktıkları gübre henüz çok tazeydi topu topu birkaç günlük Dışları kurumuştu, ama kümenin birini bir değnekle yardığında içi hâlâ yaştı

Bizimkiler' Taita arabaların izlerini tanımıştı Bu parmaklı tekerleklerin dizaynını onlarca yıl önce kendisi yapmıştı ne de olsa Birdenbire eğilerek bir arabanın ön siperinden düşmüş olan ve gevşek toprağa yarı yarıya gömülü durumda bulunan tunçtan gül biçiminde minik bir süsü yerden aldı "Hafif süvari birliklerimizden bin, büyük bir olasılıkla Fat Alayı Lord Naja'nın kumandasındaki birliklerden," dedi Nefer,' Burada mevzilerinden bu kadar uzakta ne yapıyorlar?" diye sordu Ama Taita omuzlarını silkti ve huzursuzluğunu belli etmemek için başını obur yana çevirdi İhtiyar adam dinlenme surelerini kısa kesti ve güneş hâlâ tepelerindeyken yollarına devam ettiler Bir Umm Masara'nın silueti yavaş yavaş belirginleşti ve ilerlerindeki göğün yarısını doldurdu Çok geçmeden boğazların, kayaların ve yarların çizgilerini ve yaralarını seçmeye başladılar ilk bayırların doruğuna vardıklarında Taita atını durdurdu ve geriye baktı Uzakta bazı hareketler dikkatini çekti ve daha iyi görmek için ellerini gözlerine siper etti Aşağıdaki

çölün Mersinde ve fersahlarca uzakta soluk tozlardan oluşmuş tüy gibi bir küme görebiliyordu Bunu bir sure izledikten sonra doğuya, Kızıldeniz e doğru hareket halinde olduğunu gördü Tozu kaldıran hareket halinde bir ceylan sürüsü ya da bir savaş arabası kafilesi olabilirdi Ama Taita, Firavun kuşunu avlamaktan başka bir şey düşünemeyen ve bakışını ilerdeki dağın siluetinden ayıramayan Nefer'e bundan söz etmedi Topuklarını atının böğürlerine sapladı ve oğlanın yanına ilerledi

O gece Bir Umm Masara bayırının yarı yerinde mola verdiklerinde Taita yavaşça,

"Bu gece ateş yakmayacağız," dedi

Nefer buna karşı geldi "Ama hava o kadar soğuk ki"

"Biz de burada o kadar göz önündeyiz ki bir ateş çölde on fersah uzaktan görülebilir"

'Yoksa orada düşmanlar mı var?" Nefer'in yüzündeki anlam değişti Kararan manzaraya kalbi çarparak baktı "Haydutlar mı? Yağmacı Bedeviler mı?" Taita, "Daima düşmanlar vardır,' dedi "Üşümek ölmekten iyidir" Gece yarısından sonra buz gibi rüzgâr Nefer'ı uyandırınca, midillisi de tepinip kişneyince, çocuk koyun postundan battaniyesinin altından çıktı ve onu sakinleştirmeye gitti Taita'nın da uyanık olduğunu ve biraz ilerlerinde oturduğunu gördü

İhtiyar adam, "Bak" diye emretti ve ovayı işaret etti Uzaklarda titrek bir parıltı vardı Taita, "Bir kamp ateşi," dedi

"Bizim birliklerimizden biri olabilir Dun geceki izlen bırakanlar" Taita, "Olabilir," diye doğruladı "Ama olmayabilir, başkaları da olabilir" Nefer uzun uzun düşünür göründüğü bir aradan sonra, "Yeterince uyudum," dedi "Zaten hava fazla soğuk Atlarımıza binip uzaklaşmalıyız Şafağın bizi burada dağın çıplak yamacında yakalamasını istemeyiz"

Atları yine yüklediler, ay ışığında da yaban keçileri tarafından açılmış kaba bir patika keşfettiler Bu onları Bir Umm Masara'nın sağ sırtının obur yanına geçirdi, öyle ki ışık kuvvetlenmeye başlarken uzaktaki kampın olası gözcülerinin görüş açısından çıkmış bulunuyorlardı

Güneş Tanrısı Amon Ra'nın arabasının doğudan şiddetle fırlamasıyla dağ altın renkli bir ışığa boğuldu Boğazlar güneşin aydınlığının daha da kararttığı gölgelerin karanlığı içindeydiler, daha aşağılarda ise vahşet uçsuz bucaksızdı Nefer başını arkaya atıp, "Baki N'olur baki" diye sevinçle haykırdı ve kayalık doruğu işaret etti Onun işaret ettiği yere bakan Taita, iki kara lekenin gökte daireler çizdiğini gördü Bir tanesi güneş ışığının içme girince biran bir göktaşı gibi ışıldadı Taita, "Saltanat şahinleri," diye gülümsedi "Bir erkekle bir dışı" Atların üstünden yükleri indirdiler ve daireler çizen kuşları izleyebilecekleri, gözlem yapmaya elverişli bir yer buldular Bu uzaklıktan bakınca bile Nefer'in kelimelerle ifade edemeyeceği kadar görkemli ve güzeldiler

Derken kuşlardan bin, daha küçük olan erkek, birdenbire uçuş düzenini bozdu ve rüzgârın aksı yönüne dondu

Uyumlu kanat çırpışları birden beklenmedik bir şiddete burundu Nefer, "Keşfetti

diye bağırdı Gerçek şahın avcısının heyecanıyla neşesini sergiliyordu "Seyret onu şimdi"

Başlayan alçalış o kadar hızlıydı ki bir an bile bakışı kuşun üstünden uzaklaştırmak avı kaçırmak anlamına gelirdi Erkek şahın fırlatılan bir mızrak gibi gökten duştu Bir tek güvercin yarın dibinde hiçbir şeyden habersiz olarak pıtı pıtı ilerliyordu Tombul kuşun tehlikeyi birdenbire algılayarak şahının yolu üstünden kaçmaya çalıştığı anı Nefer hemen fark etti Kaya yüzünün guvenlılığıne doğru o kadar şiddetli bir dönüş yaptı ki telaşlı kanat çırpışları arasında sırtüstü yuvarlandı Karnı bir an korumasız kalmıştı Erkek şahın her iki pençesıyle içme dalınca büyük kuş koyu mor ve mavi bir dumanın içinde erimiş göründü Tüyler sabah ruzgârıyla uzun bir bulut halinde sürüklendiler, pençelerini güvercinin karnına derinlemesine saplamış olan şahın onunla birlikte boğaza daldı Avcıyla kurbanı Nefer'in durduğu yerin az ötesinde kayalık yamaca çarptılar Düşüşlerinin tok gurultusu yardan öteye yansıdı ve boğazın derinlerinde vınlayarak uzaklaştı

Nefer heyecandan zıplıyordu, oldum olası avcı şahinlerin bir tutkunu olan Taita bile sevincini gizlemedi

Şahın öldürme rıtuelını tamamlarken o da, 'Bakher" diye bağırdı Kuş, olağanüstü desenli kanatlarıyla olu güvercinin üstünü örttü ve avına sahip olduğunu ilan etti Dışı şahın havada zarif helezonlar çevirerek eşme katılmak için aşağı indi ve onun yanındaki bir kayanın üstüne kondu Erkek şahın avını eşinin paylaşması için kanatlarını katladı Ikısı birlikte ustura keskinliğindeki gagalarıyla güvercinin leşini parçalayıp yemeye koyuldular her darbeden sonra başlarını kaldırıp vahşi sarı gözleriyle Nefer'e kotu kotu bakıyor, bir yandan da kanlı et, kemik ve tüy parçalarını yutuyorlardı insanlarla atların varlığından haberleri vardı, ama aradaki mesafeyi korudukları surece onlara göz yumuyorlardı

Güvercinden geriye yalnızca kayanın üstünde kanlı bir leke ve sürüklenen bir, iki tüy kalınca, düzgün karınları da adamakıllı şişince, şahın çifti tekrar havalandı "izle onları" Taita eteklerini kaldırdı ve asla güvenilemeyecek taşlık bayıra tırmanmaya başladı 'Kaybetme onları'

Nefer daha hızlı ve daha çevikti Altlarındaki dağın boynu boyunca koşarken yükselen kuşlardan bakışını ayırmıyordu Dağ doruğunun altında ikiz uçlara ayrılıyordu Siyah taştan kuleler aşağıdan bakılınca bile göze korkunç görünüyorlardı Şahinlerin bu doğa anıtı boyunca yükselmelerini izlediler, sonunda da Nefer onların nereye gittiğini anladı Doğudaki kulenin yarı yerinde kayanın dışa doğru bir çıkıntı yaptığı yerde taşın yüzünde V biçiminde bir yarık vardı Bunun içinde kuru dal ve çalı çırpıdan bir düzlük inşa edilmişti Nefer, "Yuva"' diye bağırdı "Yuvalan orada"'

Başlarını arkaya atmış durumda yan yana duruyorlar, şahinlerin birbirleri arkasından yuvanın kenarına tünemelerini ve güvercin etini kursaklarından kusmak için ıkınmalarını seyrediyorlardı Yarın yüzünü yalayan rüzgârla Nefer e hafif bir ses daha ulaştı, beslenmeyi bekleyen sabırsız yavru kuşların korosuydu bu O ve Taita bu yandan şahın yavrularını göremiyorlardı Nefer sıkıntıyla zıplıyordu. "Batı tepesine tırmanırsak,

yuvanın içini görebiliriz sanırım," dedi Taita, "Önce atların ışını halletmeme yardım et," diye emretti Hayvanları bağladılar ve onları, uzaktaki Kızıldenız'den esintilerle gelen çiylerin beslediği seyrek dağ otu kümelerini yemeye terk ettiler

Batı doruğuna tırmanış sabahlarının kalan kısmını aldı Taita nın tepenin uzak yanındaki en kolay yolu hiç şaşmadan seçmesine rağmen Öyleyken, bazı yerlerde ayaklarının dibindeki uçuruma gözü iliştikçe Nefer soluğunu gürültüyle içme çekiyor ve başını obur yana çeviriyordu Sonunda doruğun hemen altındaki dar bir çıkıntıda buldular kendilerini Kendilerini toparlamak ve araziyle uzaktaki denizin görkemini seyretmek için orada bir sure çomelıp kaldılar Yaratılışın butunu sanki ayaklarının dibine serilmişti Rüzgâr da bir yandan etraflarında uluyor, Nefer m etekliğinin katlarını çekiştiriyor ve lülelerini karıştırıyordu

'Yuva nerede"" diye sordu Yükseklerdeki bu güvenilmez yerde bile aklı yalnız bir tek şeyin üstünde odaklanmıştı

"Gel" Taita yerinden kalktı ve sandal ayakkabılarının burnu boşluğun üstünde olduğu halde çıkıntı boyunca ayaklarını sürümeye başladı Köşeyi döndüler ve doğu doruğu yavaş yavaş görüş açılarına girdi Yalnızca otuz, kırk metre uzaktaki, ama onlardan Nefer'in başını döndüren bir uçurumla ayrılmış bulunan dikey kaya yüzüne bakıyorlardı

Uçurumun bu yanında yuvanın biraz yükseğindeydiler ve ıçını görebiliyorlardı Dışı şahın yuvanın kenarına tünemişti ve içersinin görülmesini onlu yordu Başını çevirdi ve doruğun boynunun etrafını çevirenlere ham hain bak ti Sırtındaki tüyleri, tıpkı öfkeli bir aslanın yelesini kabartması gibi havaya dikti Sonra vahşi bir çığlık atarak kendini boşluğa fırlattı ve bakışını onlardan ayırmadan rüzgârın üstünde hareketsiz kaldı O kadar yakındaydı ki kanatlarındaki her tüy net olarak görülebiliyordu

Dışı kuşun hareketi yuvanın içinde bulunduğu kayadaki yarığı ortaya çıkarmıştı Tüyler ve yaban keçilerinin yunuyle astarlanmış dallardan örülü çanağın içme genç bir kuş çifti büzülmüştü Hemen hemen birer yetişkin olmuşlar, aşağı yukarı anneleri kadar büyümüşlerdi Nefer onlara huşuyla bakarken bir tanesi doğrulup kanatlarını sonuna kadar açtı ve hızla çırptı

"Ne kadar güzel" Nefer özlemle homurdandı "Hayatımda gördüğüm en güzel şey bu '

"Uçuş anına hazırlık için idman yapıyor," diye uyardı onu Taita "Bak, ne kadar güçlü olmuş Birkaç güne kalmadan yuvadan uçacak '

Nefer, "Hemen bugün onları yakalamak için yukarı tırmanacağım" diye ahdetti ve çıkıntı boyunca geri dönecekmiş gibi bir hareket yaptı, ama Taita elini omzuna dayayarak onu durdurdu

"Bu düşünmeden yapılabilecek bir iş değildir Plan yapmak için kıymetli zamanlarımızın bir kısmını harcamalıyız Gel, yanıma otur"

Nefer gelip omzuna dayanınca Taita karşılarındaki kayanın özelliklerini birer birer işaret etti "Yuvanın altında kaya cam kadar pürüzsüz Hemen hemen on beş, yirmi metre boyunca hiçbir tutamaç, ayağını koyabileceğin hiçbir çıkıntı yok'

Nefer bakışını genç kuştan ayırarak aşağı baktı Midesi ağzına geldiği halde bunu görmezlikten gelmeye çalıştı Aynen Taita'nın dediği gibiydi bu yükseklerde yaşayan emin adımlı o tavşana benzer yaratıklar, hırakslar bile bu dikey kayanın üstünde ayaklarını basacak bir yer bulamazlardı "O yuvaya nasıl ulaşabilirim, Tata? O civcivleri istiyorum onları öyle istiyorum ki"

'Yuvanın yukarısına bak" Taita parmağıyla işaret etti "Yarığın nasıl yukarıya, ta yarın tepesine kadar tırmandığını görüyor musun"'

Nefer başını eğdi Taita'nın ona gösterdiği tehlikeli yola bakarken konuşamıyordu

"Yuvanın yukarısındaki doruğa ulaşmanın bir yolunu bulacağız Eyerlerin iplerini yanımıza alacağız Seni doruktan o çatlağa indireceğim Çıplak ayaklarını ve yumruğunu yana kaydırıp o aralığa sıkıştırırsan tutunabilirsin, ben de iple sana destek olurum "

Nefer hâlâ konuşamıyordu Taita'nın önerdiği şey başını dondurmuştu Herhalde hiçbir canlı yaratık bu tırmanışa girişip hayatta kalmayı başaramazdı Taita onun neler hissettiğini anlıyordu, ısrar etmedi

"Bilmem ki ' Nefer reddetmeye hazırlandı, ama sonra sustu ve yuvanın içindeki iki genç kuşa baktı Bunun kaderi olduğunun farkındaydı Bir tanesi kendi tanrı kuşuydu, bu da babalarının tacına ulaşmasının biricik yoluydu Şimdi caymak tanrıların onun için seçtikleri her şeye sırt çevirmek anlamına gelirdi Gitmek zorundaydı Nefer, "Deneyeceğim,1 diyerek ayağa kalktı "Aşağı inip hazırlanalım "

ERTESI SABAH DERME ÇATMA

Kamplarını terk ettiler ve ortalık henüz karanlıkken yukarıya tırmanışa geçtiler Taita her nasılsa Nefer'in genç gözlerinin bile fark edemediği bir patikaya basmayı başarmıştı İkisi de ketenle at kılından örülen ve atları bağlamakta kullanılan birer ip kangalı taşıyordu Küçük su torbalarından birini de yanlarına almışlardı, Taita, güneş gökte yükseldiği zaman kulenin sıcak olacağına dair Nefer'ı uyarmıştı

Doğu kulesinin uzak yanına ulaştıklarında kuvvetlenen ışıkta tepelerindeki kaya yüzünü görebiliyorlardı Taita tırmanış yolunu incelemek için bir saat harcamıştı Sonunda kanaat getirdi "Kadın mutlak büyük Horus adına başlayalım," dedi ve tanrının yaralı gözünün işaretini yaptı Sonra Nefer'ı tırmanışa başlamak için seçtiği noktaya götürdü

ipin bir ucunu beline dolarken çocuğa, "Ben önden gideceğim," dedi "Ben ilerledikçe ipi boşaltmaya başla Ne yaptığımı seyret, sana seslendiğim zaman da ipi kendi beline bağla ve beni izle Eğer kayarsan seni tutacaktır "

Nefer önce dikkatle tırmandı Taita'nın gittiği yolu izliyordu Her tutamaca asılırken yüzü geriliyor, parmak boğumları bembeyaz kesiliyordu Taita yukarıdan ona cesaret verici sözler mırıldanıyor, yukarıya doğru her hareketinden sonra çocuğun kendine güveni artıyordu Taita'nın yanına ulaştı ve ona sırıttı 'Kolay oldu

"Ama zorlaşacak " Taita böyle diyerek bir sonraki kayaya tırmanmaya başladı Nefer şimdi onun arkasından maymun gibi koşuyor heyecanla neşeden gevezelik edip duruyordu Kaya yüzündeki bir bacanın altında duruyorlardı Bu, yukarıya doğru incelerek dar bir çatlak oluşturuyordu

"Bu, tepeye vardığımız zaman yuvaya kadar yapacağımız inişten farksız Ellerimle ayaklarımı oyuğun içme nasıl sıkıştırdığımı izle " Taita bacanın içme girdi ve yavaş olmakla beraber, ara vermeden tırmanmaya koyuldu Baca daralınca merdivene tırmanan bir adam gibi devam etti. Etekleri sıska İhtiyar bacaklarına çarpıyor, Nefer de ketenin altında adamın erkekliğinin kesildiği yerdeki kaba yara izini görebiliyordu Nefer orasını daha önce de gördüğü ve alıştığı için, korkunç sakatlık onu artık dehşet içinde bırakmıyordu

Taita ona yukarıdan seslendi, Nefer de bu kez kayaya dans eder gibi tırmanmaya girişerek çıkışın doğal ritmiyle uyum sağladı

Niçin elmasındı ki? Taita gururunu mantıklı sınırlar içinde zapt etmeye çalıştı Damarlarında ne de olsa savaşçıların ve büyük atletlerin kanı dolaşıyor Sonra gülümsedi ve gözlen yine gençmış gibi parladı Ona öğretmesi bana duştu ve tabu ki o şimdi benden ustun konumda, diye duşundu

Doğu tepesinin doruğunda yan yana durduklarında güneş gökyüzünün yarı yerme kadar yükselmişti "Burada bir sure dinleneceğiz" Taita su torbasını omzundan indirdi ve yere çoktu "Ben yorgun değilim, Tata"

"Öyle de olsa dinleneceğiz" Taita su torbasını ona uzattı ve sudan belki bir düzine

yudum içmesini seyretti Nefer soluklanmak için durunca, 'Yuvaya iniş daha zor olacak," dedi 'Sana yolu gösterecek kimse olmayacak ve kayanın bir yerinde eğim yüzünden ayaklarını göremeyeceğin bir yer bulunacak," dedi "Beni merak etme, başarırım Tata "

Taita, "Tanrılar isterse başarırsın," dedi ve altlarında uzanan dağın, denizin ve çölün görkemini seyretmek için başını öte yana çevirdi Aslında dudaklarının dua ediyormuş gibi kıpırdadığını çocuğun görmesini istememişti "Kanatlarını onun üstüne ger, güçlü Horus Çünkü o senin seçimin Onu koru, artık bir tanrıça olan hanımım Lostris, çünkü o senin rahminin meyvesi ve kanının kanı Elini ondan uzaklaştır menfur Seth ve sakın ona dokunma Çünkü bu çocuğu koruyanlara karşı gelemezsin "

Karanlıkların ve kaosun tanrısına meydan okumanın akıl ışı olup olmadığını bir an düşündükten sonra uyarısını küçük bir rüşvetle yumuşatmayı seçti "Onu görmezlikten gel, cömert Seth, ki oradan bir dahaki geçişimde Abydos'dakı tapınağında sana bir okuz kurban edeyim"

İhtiyar adam az sonra ayağa kalktı "Denemeyi yapmanın zamanı geldi" Dorukta öne geçti ve uzak uçta durarak kamp yerme ve bu yükseklikten bakınca göze yeni doğmuş fareler kadar minik gözüken otlamakta olan atlara baktı Dışı şahın hâlâ uçuyor, boğazın yukarısında daireler çiziyordu Taita kuşun davranışında bir acayiplik olduğunu duşundu Özellikle kuşun, kral şahinlerde daha önce hiç duymadığı çaresiz bir çığlık salıvermesi çok garibine gitti İhtiyar adam bakışıyla gökleri taradıysa da, şahının erkeğinin hiçbir izine rastlayamadı Sonra bakışını eğerek uçurumun obur yanına, dağın ana doruğuna ve bir gün önce üstünde durdukları raf gibi çıkıntıya baktı Altındaki kayanın çıkıntısı kuşun yuvasını gözden gizlediği için, bu yönünü saptamasına yardım etti Çıkıntı boyunca dikkatle yer değiştirerek çatlağın başlangıcını buldu Bunu tanıdı, aşağı uzanarak şahinlerin yuvalarını yaptıkları yarığa açılıyordu

İhtiyar adam yerden bir çakıl alarak kenardan aşağı bıraktı Taş kaya duvarı boyunca düşerek gözden kaybolana kadar takırdadı Taita, taşın düşüşünün yuvadaki erkek şahını harekete geçireceğini, böylece yuvanın tam konumunu saptayabileceğini düşünmüştü Ama şahinden hâlâ bir iz yoktu Yalnızca dışı kuş amaçsız dairelerini çizmeyi, garip ve acıklı çığlıklarını atmayı sürdürüyordu Taita, Nefer'ı yanına çağırdı ve ipin bir ucunu onun belinin etrafına geçirdi Düğümü dikkatle sınadıktan sonra ipin bütün uzunluğunu santim santim parmaklarının arasından geçirerek tarazlanmış ya da zayıflamış bir yeri olup olmadığını kontrol etti "Yavru kuşu taşıman için heyben var," dedi Nefer, tırmanışta ve inişte hareketlerini engellememesi için heybeyi omzuna bağlamıştı Taita bunun da düğümünü kontrol etti

"Telaşı bırak artık, Tata Babam senin bazen İhtiyar bir kadından farksız olduğunu söylüyor"

"Baban bana karşı biraz daha saygılı olmalı Ne de olsa cıyaklayan bir bebek olduğu sıralarda poposunu sildim ben Aynen senınkını de sildiğim gibi " Taita hızla burnunu çekti ve kaçınılmaz anı geciktirmek ister gibi çocuğun belindeki düğümü bir kere daha kontrol etti Ama Nefer kayanın kenarına yurudu ve uçurumun kıyısında hiçbir

duraksama göstermeden dimdik durdu

"Hazır mısın?" Nefer omzunun üzerinden arkaya baktı ve İhtiyar adama bembeyaz dişleriyle koyu yeşil gözlerini ışıldatan bir gülümseme yöneltti Bu gözler Taita'ya Kraliçe Lostris'ı korkunç şekilde hatırlatıyordu Nefer'in babasının aynı yaştaki halinden çok daha yakışıklı olduğunu ıçı sızlayarak duşundu

"Burada bütün gün zaman olduremeyız ' Nefer, aynen Firavun'un tavırlarını taklit ederek babasının en gözde sözlerinden birini kibirli bir ses tonuyla söyledi Taita yere oturdu, topuklarını çatlağın içme dayadı ve arkaya eğilerek omzundakı ıpı gergin tutabileceği bir pozisyona geçti Nefer'e başıyla işaret etti Uçurumun kenarından kendini aşağı bırakırken o kendini beğenmiş sırıtışın çocuğun yüzünden silindiğini fark etti Nefer ağır ağır aşağı kayarken o da ıpı yavaş yavaş salmaya girişti Nefer böylece kaya duvarındaki çıkıntıya ulaştı ve buraya iki eliyle asılarak çıkıntının altında ayaklarına basacak bir yer bulmak için bacaklarını aşağı sarkıttı Çatlağı ayak parmaklarıyla buldu, çıplak ayaklarının birini içerıA ? doğru itti, duruşunu sağlamlaştırmak için ayak bileğini kıvırdı, sonra da aşağı kaydı Yukarıya Taita'ya son bir kez bakarak gülümsemeye çalıştı, ama yüzünü buruşturmaktan öteye gidemedi, hemen sonra çıkıntının altına geçti Ama obur ayağına bir destek bulmasına kalmadan ayağının çatlağın içinden kaydığını hissetti ve ipin etrafında dönmeye başladı Ayağı desteğinden kurtulduğu takdirde ipin ucunda çaresiz biçimde asılı kalacaktı Yukarıdakı İhtiyar adamın onu yukarı çekecek güce sahip olduğundan şüpheliydi Umutsuzca çatlağı yakaladı, parmaklarının taşa sarılmasıyla da yine dengesini sağladı Obur eliyle de bir hamle yaparak bir sonraki tutamacı yakaladı Çıkıntı arkasında kalmıştı, ama kalbi kut kut çarpıyor, solukları boğazında tıslıyordu

"İyi mısın"' Taita'nın sesi ona yukarıdan ulaştı

'lyıyımi" diye soludu Dizlerinin arasından aşağı bakınca kayadaki çatlağın genişleyerek yerini yuvanın yukarısındakı yarığa bıraktığını gördü Kolları yorulmuştu ve titremeye başlıyordu Sağ bacağını aşağı uzatarak ayağına yeni bir destek buldu Taita'nın hakkı vardı, yardan inmek yukarı tırmanmaktan daha zordu Nefer sağ

elini aşağı doğru hareket ettirince, parmak boğumunun derisinin sıyrılmış olduğunu ve kayanın üstünde kanlı bir iz bıraktığını gördü Santim santim aşağı kayarak çatlağın yarığın içme açıldığı noktaya geldi Bir kez daha elini çıkıntının etrafında dolaştırarak gizli bir tutamaç aradı ~

Bir gün önceki Taita'yla birlikte boğazın obur yanında oturup durumu tartıştıkları zaman bu geçiş noktası gözüne o kadar kolay gözükmüştü ki Oysa şimdi her iki ayağı havada sallanıyor, uçurum onu bir canavarın ağzı gibi kendine çeker görünüyordu Çocuk inledi ve her iki eliyle asılarak kayanın yüzüne yapıştı Şimdi korkuyordu Cesaretinin son kalıntıları da onu çekiştirerek yardan koparmaya çalışan sıcak rüzgârla uçup gitti Aşağı bakınca gözyaşları yanaklarındakı terle karıştı Uçurum onu çağırıyor, dehşet pençeleriyle onu kendine çekiyor, onu benliğinin en derin noktasına kadar hasta ediyordu

"Kıpırda"' Taita'nın sesi ona ulaştı Ses hafif ama telaşlıydı 'Hareket etmeye devam etmelisin"

Nefer müthiş bir çabayla yeni bir hamle için kendini toparladı Çıplak ayak parmakları altında aranıyordu, böylece, ona destek olacak kadar geniş gözüken bir çıkıntı buldu Ağrıyan ve titreyen kollarıyla asılarak kendini aşağı bıraktı Ayağı birden çıkıntının üstünden kaydı, kolları da artık ağırlığını taşıyamayacak kadar yorulmuştu Bağırarak düşmeye başladı

Ama yalnızca iki kolunun uzunluğu kadar duştu Aynı anda ip etme saplandı, kaburgalarının altında bedenini sıkıştırarak onu boğulma tehlikesiyle karşı karşıya bıraktı Yalnızca ip ve yukarısındakı İhtiyar adamın tuttuğu çocuk boşlukta sallanır durumda kalmıştı

"Nefer, beni duyabiliyor musun?" Taita'nın sesi onu tutma çabasından boğuklaşmıştı Çocuk bir yavru köpek gibi inliyordu "Bir tutamaç yakalamalısın Orada asılı kalamazsın " Taita'nın sesi onu sakinleştirdi Gözlerini kırpıştırarak yaşlan gözlerinden uzaklaştırdı ve kayanın yüzüne yalnızca kolunun uzunluğu kadar bir uzaklıkta olduğunu gördü

Taita, "Yapışi" diye onu yüreklendiriyordu, Nefer de yarığın karşısında asılı olduğunu fark etti Açıklık vücudunu içme alacak kadar derin, eğimli çıkıntı da üstünde durabileceği kadar genişti Tek sorun oraya ulaşabilmesiydi Titreyen elmı uzattı ve duvara parmak uçlarıyla dokundu Kendini o yöne doğru sallamaya hazırlandı Bir omur boyu kadar uzun gözüken çabalardan sonra aralığa ulaşabildi, her iki çıplak ayağını çıkıntının üstüne yerleştirmeyi ve aralığa iki büklüm halde çomelmeyı başardı Oraya soluk soluğa sıkıştı

Taita yukarıda ipin ucundaki ağırlığın hafiflediğini hissetti ve aşağıya cesaret verici sözlerle seslenmeye başladı "Bakher, Nefer Bakher! Neredesin?" "Yuvanın yukarısındak yarığın içindeyim '

"Ne görebiliyorsun?" Taita, ayaklarının altındaki boşluğu düşünmemesi ıçm çocuğun aklını başka şeylerle meşgul etmeye çalışıyordu

Nefer gözlerine akan terleri elinin tersiyle sildi ve aşağıya baktı "Yuvanın kenarını görebiliyorum" "Sana ne kadar uzak7" "Yakın sayılır" "Oraya ulaşabilir mısın?"

Deneyeceğim Nefer kamburlaştırdığı sırtını dar yarığın tavanına yapıştırak eğimli çıkıntının üstünde yavaşça aşağıya doğru ayaklarını surdu Hemen altında yuvanın dışına taşan kuru dallan fark ediyordu Daha fazla indikçe, yuvayı santim santim daha iyi görmeye başladı

Bir sonraki seslenişinde sesi daha güçlü ve heyecanlıydı 'Erkek kuşu görebiliyorum Hâlâ yuvanın içinde" Taita bağırarak sordu "Ne yapıyor'"

"Yuvanın içinde büzülmüş durumda Sanki uyuyor' Nefer'in sesi şaşkındı 'Yalnız sırtını görebiliyorum"

Erkek kuş kıpırdamıyordu Düzensiz yuvanın yüksek kenarına abanıp kalmıştı Ama tepesindeki patırtıya rağmen nasıl uyur ve her şeyden habersiz gözükürdü?

Nefer'in buna aklı ermiyordu Şahının ona bu kadar yakın olmasının, kendisinin de

yuvaya hemen hemen dokunabilecek kadar yakın olmasının heyecanı arasında kendi korkusunu unutmuştu

Yarığın tabanı ayaklarının altında düzelip başının yukarısında da dik durmasına yetecek kadar yer bırakınca daha hızlı ve daha güvenli hareket etmeye başlamıştı

"Başını görebiliyorum " Erkek şahın bir avının uslunu örtermiş gibi kanatlarını açmış durumda uzanmıştı Nefer ne kadar güzel hayvan, diye duşundu Ona hemen hemen dokunabilecek kadar yakınım, ama o hâlâ hiçbir korku belirtisi göstermiyor Uyuyan kuşu yakalayabileceğinin birden bilincine vardı Bu çabayı göstermeye hazırlandı Omuzlarını yarığın iki duvarına yapıştırdı Çıplak ayakları da altında güvenli bir konumdaydı Yavaşça erkek şahine doğru eğildi, ama ona dokunabilecekken birden durdu

Kahverengi sırt tüylerinde minik kan damlacıkları göze çarpıyordu Cilalanmış

minik yakutlar gibi güneş ışığında ışıldıyorlardı Nefer midesinin dibinde anı bir çöküntü hissetti Şahının olduğunu anlamıştı Çok değerli bir şeyi elinden alınmış gibi korkunç bir kayıp hissi duydu Şahının ölümünden çok daha fazla bir şeydi bu Kral kuş bir tanrının ve bir kralın simgesiydi Çocuk bakarken kuşun leşinin Firavun'un cesedine dönüştüğünü görür gibi oldu Gırtlağından bir hıçkırık koptu Bu arada elini hızla çekmişti

Tam zamanında yapmıştı bunu Anında hışırtı gibi kuru bir ses ve tıslayan bir hava akımı hissetti Pırıl pırıl siyah renkte dev bir cisim, az önce elinin olduğu yere doğru sakladı Bu arada kuru dallardan ve çalı çırpıdan yatağa o kadar şiddetle çarpmıştı ki bütün yuva sarsıldı

Nefer yarığın sınırlı hacminin müsaade ettiği ölçüde geriledi Yüzünün önünde sallanan ve kıvrılan korkunç yaratıktan bakışını ayıramıyordu Görüşü sanki daha netleşmişti Zaman bir karabasan yavaşlığıyla ilerliyordu Erkek şahının leşinin ötesinde yuvanın çukuruna büzülmüş olu yavruları ve dev bir siyah kobranın etraflarında kenetlenmiş kalın ve pırıl pırıl halkalarını gördü Yılan başını kaldırmış, siyah ve beyaz renklerde çarpıcı bir desen sergileyen boynunu alabildiğince şişirmişti Kaygan siyah dil sırıtan, ince dudakların arasında titriyordu Gözler dipsiz gibi gözüken bir siyahlıktaydı, yalnızca ortalarındaki yıldız biçimli bir ışık yansıması Nefer'ı sanki ipnotize etmeye çalışıyordu

Nefer, Taita'yı uyarmaya çalıştı, ama gırtlağından hiçbir ses çıkmadı Gözlerini kobranın korkunç bakışından ayıramıyordu Başı hafifçe iki yana sallanıyordu, ama şahının yuvasını taşarcasına dolduran dev halkalar kâh büzülüyor, kâh kasılıyordu Yuvanın dallarına sürtündükçe yılanın derisinin her bir pulu değerli bir taş gibi ışıldıyordu Her bir halka Nefer'in kolu kadar kalındı ve kendi etraflarında donuyorlardı Kafa arkaya salınıyor, ağız açılıyor, Nefer de hayvanın gırtlağının soluk renkli mukozasını görebiliyordu Hemen hemen şeffaf olan dişler yumuşak zar katlarının arasından dimdik çıkıyordu her bir kemik iğnesinin ucunda ise renksiz bir zehir damlacığı göze çarpıyordu

Derken korkunç kafa ileriye doğru anı bir hamle yaptı ve kobra Nefer'in yüzüne

saldırdı

Çocuk haykırarak kendini yana attı, dengesini kaybetti ve yarıktan arkaya doğru yuvarlandı

Taita ipte anı bir ağırlık artışına karşı hazırlıklı olmasına rağmen, Nefer'in ağırlığının ıpı germesi üzerine yarın tepesindeki dengesini az daha kaybediyordu At kılından ipin bir halkası parmaklarının arasından kayarak etini kavurdu, ama İhtiyar adam dayandı Altında çocuğun anlaşılmaz bir şeyler haykırdığını duyabiliyor, ipin ucunda sallandığını hissediyordu

Nefer rakkas gibi yarıktan uzaklaştı, sonra tekrar şahının yuvasına doğru dondu Kobra başarısız hamlesinden sonra kendini hızla toparlamış ve bir kere daha dikilmişti Bakışını çocuğun üzerine dikti ve onu karşılamak üzere başını çevirdi Aynı anda gırtlağından tüyler ürpertici bir tıslama salıverdi Nefer bir kere daha bağırdı ve doğru üzerine uçarken yılana bir tekme savurdu Taita bu çığlıktaki dehşeti duydu ve yaşlı kaslarını basınçtan çatırda tırcasına arkaya yaylandı

Kobra menziline girdiğinde içgüdüsel olarak Nefer'in gözlerine doğru bir hamle yaptı, ama Taita'nın tam o anda ipi çekmesi üzerine Nefer yana savruldu. Yılanın ardına kadar açık çenesi çocuğun kulağının bir parmak uzağından geçti, ama sonra ağır vücut kırbaç gibi saklayarak Nefer'in omzuna çarptı. Nefer ısırıldığını anlayarak bir çığlık daha attı.

Boşlukta bir kere daha eski yerine dönerken omzundaki yılanın dişlerini sapladığı yere baktı ve heybenin kalın deri katının üstüne yayılmış soluk sarı renkli zehri gördü.

Derin bir ooh çekerek heybeyi omzundan kopardı ve kobranın hazır durumda beklediği yere yaklaşırken heybeyi önünde kalkan gibi tuttu.

Çocuk menzile girince kobra tekrar saldırdı, ama Nefer darbeyi heybenin kalın deri katlarıyla durdurdu. Canavarın dişleri deriye saplandı ve sıkıca tuttu. Nefer ipin ucunda öbür yana salınırken yılan da onunla birlikte sürüklendi. Halkalardan ve cilalı gibi gözüken pullardan oluşmuş kocaman tıslar bir kitle adeta yuvanın içinden koparılmıştı. Nefer'in bacaklarını kırbaçlıyor, ağır kuyruğu çocuğa çarpıyor, tüyler ürpertici ıslıklar salıveriyor, açık çenesinden fışkıran zehir bulutları deri çantadan aşağı damlıyordu. Sürüngen o kadar ağırdı ki Nefer'in bütün vücudu şiddetle sarsılmaktaydı.

Çocuk hiç düşünmeden kobranın dişleriyle hâlâ asılı olduğu heybeyi kendisinden uzağa fırlattı. Heybeyle yılan birlikte düşmeye başladılar. Sürüngenin dalgalanan vücudu hâlâ kıvranıyor, sağı solu kırbaçlıyordu. Yılan yardan uzaklaştıkça tıslamalar da giderek hafifledi. Heybe sonu gelmeyecek gibi uzayan bir düşüşün sonunda aşağıdaki kayalara çarptı. Ancak, çarpış yılanı öldürmediği gibi, sersemletmedi bile.

Taşlık yamaçtan aşağı yuvarlanırken hâlâ sağı, solu kamçılıyor, taşların üstünden dev bir kara top gibi sekiyordu. Nefer çok geçmeden gri kaya kitlelerinin arasında onu gözden kaybetti.

Zihnini bulandıran korku sislerinin arasında Taita'nın sesi ona ulaştı. Çabayla

endişeden boğuklaşmıştı. "Konuş benimle. Beni duyabiliyor musun?"

"Buradayım, Tata." Nefer'in sesi zayıf ve titrekti.

"Seni yukarı çekeceğim."

Nefer'i art arda asılarak yukarı çekmeye başladı. Çocuk çaresizliği arasında bile İhtiyar adamın kuvvetine hayran olmaktan kendini alamıyordu. Kayaya ulaşınca, ağırlığının bir kısmını ipin üstünden almayı başardı ve her şey bundan sonra daha çabuk gelişti. Sonunda kayayı adeta tırmalayarak kendini çıkıntının üstüne çekmeyi başardı ve Taita'nın doruktan ona baktığını görünce rahatladı. Yüzünün eski çizgileri gösterdiği çabadan bir sfenksinkiler gibi derin oyulmuştu.

Nefer son bir çabayla kendini doruğa çekti ve İhtiyar adamın kollarının arasına düştü. Anlaşılır biçimde konuşmaktan aciz halde soluyarak ve ağlayarak orada kaldı.

Taita onu kucakladı. O da heyecandan ve yorgunluktan titriyordu. Yavaş yavaş sakinleştiler ve doğru dürüst soluk alabilir hale geldiler. Taita su torbasını Nefer'in ağzına dayadı. Çocuk bir yudum içti, tıkanır gibi oldu, sonra bir yudum daha içti.

Sonra o kadar zavallı bir yüz ifadesiyle Taita'nın yüzüne baktı ki İhtiyar adam onu kollarının arasında daha fazla sıktı.

"Korkunçtu." Nefer'in ağzından dökülen kelimeler zor anlaşılıyordu. "Canavar yuvanın içindeydi. Şahinleri öldürmüştü, hepsini. Ah Tata, ne kadar korkunçtu."

Taita yavaşça sordu. "Korkunç olan neydi, Nefer?"

"Tanrı kuşum, erkek şahini öldürmüştü."

"Yavaş oğlum. Biraz daha iç." Taita çocuğa su torbasını uzattı.

Nefer yine tıkanır gibi oldu ve bir öksürük krizi geçirdi. Tekrar konuşabilir hale gelince hırıltıyla soludu. "Beni de öldürmeye çalıştı. O kadar iri, o kadar siyahtı ki."

"Neydi o, çocuk? Söyle bana."

"Bir kobraydı, dev bir siyah kobra. Yuvanın içinde beni bekliyordu. Yavrularla şahini ısırıp öldürmüştü, beni görür görmez de üstüme saldırdı. Bir kobranın o kadar büyük olabileceğini hiç bilmezdim."

"Seni ısırdı mı yoksa?" Taita, Nefer'i dehşet içinde ayağa kaldırdı ve onu muayene etmeye kalkıştı.

Nefer, "Hayır, Tata. Heybeyi kalkan gibi kullandım. Bana dokunmadı bile," dediyse de, Taita çocuğun etekliğini çıkardı ve çıplak vücudunu santim santim tarayarak ısırık izleri aradı. Nefer'in parmak boğumlarından biriyle her iki dizinin de derisi soyulmuştu, ama güçlü genç çocuğun üstünde iç baldırının pürüzsüz derisindeki Firavun kabartmasından başka iz yoktu. Taita bu deseni bizzat kendisi Nefer'in bacağına dövmeyle resmetmişti. Nefer'in taht üstündeki iddiasını sonsuza dek destekleyecek minyatür bir şaheserdi bu.

Taita, "Seni koruyan büyükTanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldandı. "Horus bu kobra görüntüsüyle korkunç olaylarla tehlikelerin bir haberini göndermiş oluyor."

İhtiyar adamın yüzü ciddiydi ve kederle yasın izlerini taşıyordu. "Doğal bir yılan değildi bu."

"iyi ama, onu çok yakından gördüm, Tata. Dev bir yılandı, ama gerçekti."

"Öyleyse yuvaya nasıl ulaşmış? Kobralar uçamazlar, yara tırmanmanın ise başka yolu yok."

Nefer İhtiyar adama dehşet içinde baktı "Tanrı kuşumu oldurdu," diye fısıldadı "Ve Firavun'un obur çehresi olan erkek şahını oldurdu" Taita'nın gözlerinde derin bir keder okunuyordu "Burada birçok gizemler açıklanıyor Gördüğüm düşte gölgelerini gördüm ve onlar bugün senin başından geçenlerle doğrulanmış oldular Bu, doğal düzenin ötesinde bir şey."

Nefer, "Bana izah et, Tata," diye ısrar etti

Taita ona eteğini uzattı "Kehanetleri incelememden önce bu dağdan inip etrafımızı kuşatan büyük tehlikelerden kaçmamız lazım "

İhtiyar adam derin derin düşünürmüş gibi göğe baktı Sonra bakışını eğip Nefer'in yüzüne baktı "Giysilerini gıy," dedi sadece

Nefer hazır olur olmaz Taita onu doruğun obur yanına gen götürdü ve oradan inişe geçtiler Yolu daha önce denedikleri için işler bu kez daha çabuk gitti Taita'nın her hareketındekı acele bulaşıcıydı Atlar onları bıraktıkları yerdeydi, ama onlara binmeden önce Nefer, "Kobranın kayalara çarptığı yer buraya çok yakın," dedi Tepesinde şahinlerin yuvasının hâlâ görüldüğü yarın dibindeki taşlık bayırın başını işaret etmişti "Leşini arayalım Kalıntılarını bulursak belki gücünü yok etmek için bir buyu yapabilirsin "

"Böylece değerli vaktimizi harcamış oluruz Çünkü leş olmayacaktır" Taita atının üstüne yerleşti "Sen de bin, Nefer Kobra geldiği gölgelerin arasına dondu bile"

Nefer içine yanlış inançların karıştığı bir dehşetle titredi ve hayvanının üstüne tırmandı

Üst bayırları arkalarında bırakıp doğudaki kırık dağ eteklerine varana kadar ikisi de konuşmadılar Taita böylesi bir ruh halindeyken onunla konuşmanın boşuna bir çaba olduğunu Nefer çok iyi biliyordu Öyleyken atını İhtiyar adamınkinin yanına surdu ve ılersını saygıyla işaret etti "Tata, burası Cebel Nagara'ya giden yol değil"

"Oraya donmuyoruz" "Niçin?"

"Bedeviler kaynağın başında olduğumuzu biliyorlar Bizi arayanlara söylerler" Nefer şaşırmıştı "Bizi kim arıyor ki7"

Taita başını çevirdi ve ona o kadar acıyarak baktı ki Nefer susmak zorunda kaldı

"Bu uğursuz dağdan inip güvenli bir yere ulaştığımız zaman sana izah edeceğim"

Taita ufuk çizgisinin üstünde siluetlerinin görülebileceği doruklardan kaçarak boğazlarla vadilerden geçen bir yol seçti Hiç durmadan doğuya, Mısır'la Nıl'der uzaklaşarak denize doğru gidiyordu

Atının dizginlerini çekip durduğu sırada güneş batmak üzereydi "Ana kervan yolu ilerdeki tepe sırasının arkasında Orayı aşmamız gerekiyor, ama düşmanlar bizi orada bekliyor olabilirler," dedi

Atları gizli bir vadide bağladılar ve hoşnut olmaları için deriden yem torbalarının içme birkaç avuç ezilmiş darı koydular Kendileri ihtiyatla tepelerin doruğuna tırmandılar ve aşağıdaki kervan yolunu gözetleyebilecekleri mor renkli tortul kayaçların arkasında bir yer buldular

Taita, "Ortalık kararıncaya kadar burada bekleyeceğiz Sonra da kervan yolunu aşacağız," diye açıkladı

"Senin ne yapmak istediğini anlayamıyorum,Tata Niçin doğuya gidiyoruz? Niçin Teb e, Firavun babamın korumasına donmuyoruz7"

Taita yavaşça içini çekerek gözlerini kapadı 'Ona nasıl söyleyeceğim" Daha fazla gızleyemem ki Ne de olsa o daha çocuk ve ben onu korumalıyım '

Nefer sanki İhtiyar adamın aklından geçenleri okumuştu Elini Taita'nın koluna dayayarak, "Bugün dağda bir erkek olduğumu kanıtladım Bana öyle davran," dedi Taita başını eğdi "Evet, kanıtladın " Devam etmeden önce aşağılarındakı işlek yola baktı ve anında başını eğdi "Biri geliyor'" diye uyardı Nefer de kayaçların arkasına yapıştı ve kervan yolu üstünde batıdan gelen toz bulutunu izlemeye koyuldular Vadi şimdi gölgelerin istilasına uğramış, gök de günbatımının görkemli renkleriyle dolmuştu

Nefer, "Bunlar hızlı hareket ediyorlar Tüccar değiller, savaş arabaları," dedi "Evet şimdi onları görebiliyorum " Keskin genç gözleri en öndeki arabayı, bunun önündeki atları ve arabadaki sürücüyü seçebılmıştı Şekiller daha da yaklaştığında, "Bunlar Hiksos değil,' diye devam etti "Bizimkilerden On arabalık bir kafile Evet1 Öndeki arabadaki flamaya bak" Uzun bambu çubuğunun üstündeki flama toz bulutunun yukarısında dalgalanıyordu "Fat Muhafızian'ndan bir grup bunlar1 Artık güvendeyiz, Tata"

Nefer ayağa fırladı ve iki elini başının yukarısına kaldırarak sallamaya başladı

"Buradayız'" diye bağırdı "Buradayız, Maviler Buradayım Prens Nefer'im "

Taita kemikli elini uzatıp onu hızla aşağı çekti "Çabuk yere eğil, küçük sersem Bunlar kobranın adamları"

Taita kaya kitlesinin üzerinden gelenlere acele bir göz attı ve öndeki araba sürücüsünün ufuk çizgisinin üstünde Nefer'i fark etmiş olacağına karar verdi. Bu, o sürücünün atlarını kırbaçlayıp arabayı onların bulunduğu yöne doğru koşturmasından belliydi.

Nefer'e, "Gel!" dedi. "Acele et! Bizi yakalamamaları gerekiyor."

Çocuğu sürükleyip doruktan uzaklaştırdı ve bayırdan aşağı koşmaya başladı.

Nefer de ilk anda isteksiz davranmasına karşın Taita'nın telaşından etkilenmişti. Ciddi bir şekilde koşmaya, kayanın birinden ötekine atlamaya koyuldu, ama İhtiyar adama yetişemiyordu. Taita'nın uzun ve sıska bacakları adeta uçuyor, saçlarının gümüş renkli yelesi de arkasından akıyordu. Atlara önce o ulaştı ve bir zıplayışta hayvanının üstüne oturdu.

Nefer, "Kendi insanlarımızdan niçin kaçtığımızı anlayamıyorum," diye soludu. "Ne oluyor.Tata?"

"Atla! Konuşmaya vakit yok. Buradan uzaklaşmalıyız."

Vadinin ağzından dörtnala açık araziye çıkarlarken Nefer omzunun üzerinden geriye özlem dolu bir bakış fırlattı. Öndeki araba uçar gibi tepenin doruğunda belirdi, sürücüsü bağırarak bir şeyler anlatmaya çalıştı, ama aradaki mesafeyle tekerleklerin gümbürtüsü sesini boğdu.

Taita daha önce onları hiçbir arabaya geçit vermeyecek kırık volkanik kayalarla kaplı bir bölgeden geçirmişti. Şimdi o yöne doğru yol alıyorlar, atlar omuz omza ve adımlarını birbirine uydurarak koşuyordu.

"Kayaların arasına ulaşabilirsek geceleyin onlara izimizi kaybettirebiliriz. Zaten gün ışığı neredeyse kayboldu." Taita batı tepelerinin arkasına çöken güneşin son parıltısına baktı.

Nefer, "Tek bir atlı bile bir arabayı durdurabilir," diye fikir yürüttü. Gerçekte duymadığı bir güvenle konuşmuştu. Ama omzunun üzerinden arkaya bakınca söylediklerinin doğru olduğunu gördü. Taşların üstünde zıplayarak yol almaya çalışan araçlarla aralarını giderek açıyorlardı.

Nefer'la Taita kırık araziye daha varamadan arabalar kendi toz bulutlarının arasında ve mavi alacakaranlıkta gözden kaybolacak kadar arkada kalmışlardı.

Kayaların kıyısına varınca atları yavaşlatmak zorunda kaldılar, fakat basılan yer o kadar tehlikeli, ışık da o kadar kötüydü ki hızları yürüme düzeyine düşmekte gecikmedi. Taita ışığın son parıltısında kafilenin en önündeki arabanın karanlık siluetinin kötü arazinin kıyısında durduğunu gördü. Arkalarından bağıran sürücünün sesini kulağa zayıf gelmesine rağmen tanıdı.

"Niçin kaçıyorsun, Prens Nefer? Bizden korkman gereksiz. Biz sana Teb'e kadar eşli etmeye gelen Fat Muhafızlarıyız."

Nefer atının başını o yöne çevirmek istermiş gibi bir hareket yaptı. "Hilto bu. Sesini çok iyi tanırım, iyi bir adamdır. Adımı sesleniyor."

Hilto Altın Yiğitlik Nişanı'nı taşıyan ünlü bir savaşçıydı. Ama Taita, Nefer'e ilerlemesini emretti.

"Sakın aldanma. Kimseye güvenmemelisin."

Nefer itaat ederek kırık kayaların arasında yoluna devam etti. Arkalarındaki hafif bağrışlar çok geçmeden hafifledi ve çölün sonsuz sessizliği tarafından susturuldu.

Pek fazla ilerlemelerine vakit kalmadan karanlık onları atlarından inmeye, dönemeçli patikanın daha da daraldığı ve keskin siyah taşların dikkatsiz bir atı sakatlayabileceği ya da onları izleyebilecek bir taşıtın tekerleklerini parçalayabileceği kadar güç yerleri yürüyerek aşmaya mecbur etti. Sonunda durup atlara su vermek ve onları dinlendirmek zorunda kaldılar. Birbirlerine değecekmiş kadar yakın oturdular. Taita kamasıyla bir darı ekmeği somunundan dilimler kesti ve bir yandan ekmeği çiğnerken bir yandan da yavaşça konuştular.

"Bana gördüğün hayali anlat, Tata. Amon Ra büyüsünü uygularken gerçekte ne gördün?"

"Sana söyledim. Hayal karanlıktı."

"Bunun doğru olmadığını biliyorum." Nefer başını salladı. "Beni korumak için böyle söyledin." Gecenin soğuğundan ve şahinlerin yuvasında kötülükle karşılaşmasından beri yakasını bırakmayan dehşet hissinden titredi. "Korkunç bir olayın habercisini gördün, gördüğünü biliyorum. Bana hayalini tümüyle anlatmalısın. Başımıza gelenleri anlamam gerekir."

Taita, "Evet, haklısın," diye sonunda razı oldu. "Bilme zamanın geldi." İhtiyar adam zayıf kolunu uzattı ve Nefer'i atkısının altına çekti. Çocuk, İhtiyar adamın sıska vücudunun sıcaklığına şaşırdı. Taita düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu, sonunda konuştu.

"Hayalimde Nil Ana'nın kıyılarında yetişen büyük bir ağaç gördüm. Dev bir ağaçtı.

Çiçekleri sümbüller kadar maviydi, tepesinde de Yukarı ve Aşağı Krallıkların çifte tacı asılıydı. Gölgesinde Mısır'ın insan kalabalıkları vardı: erkeklerle kadınlar, çocuklarla kır sakallılar, tacirler, çiftçiler, yazıcılar, rahipler ve savaşçılar... Ağaç onların hepsine koruma sağlıyordu, onlar da geliştiler, refaha kavuştular ve hoşnuttular."

"Bu güzel bir hayalmiş." Nefer bunu Taita'dan öğrendiği biçimde yorumladı: "Ağaç babam Firavun olmalı. Tamose Hanedanı'nın rengi mavidir, babam da başında çifte tacı taşıyor."

Benim de yorumum buydu.

"Başka ne gördün, Tata?"

"Nehrin çamurlu sularında bir yılan gördüm, ağacın bulunduğu yere doğru yüzüyordu. Çok güçlü bir yılandı."

Nefer, "Bir kobra mı?" diye tahminde bulundu. Sesi hafif ve korku doluydu.

Taita, "Evet," diye doğruladı. "Büyük bir kobraydı. Ve Nil'in sularından çıkıp ağaca tırmandı, gövdeyle dallara sarıldı ve sanki ağacın bir parçası haline geldi. Ona destek oluyor, güç veriyordu."

Nefer, "Bunu anlayamadım," diye fısıldadı.

"Derken kobra ağacın en üst dallarının da daha yukarısına dikilerek ansızın darbeyi indirdi, zehirli dişlerini gövdeye sapladı."

"Kutsal Horus." Nefer ürperdi. "Sence beni ısırmaya çalışan yılan mıydı bu?"

Çocuk yanıt beklemeden alelacele devam etti. "O zaman ne gördün, Tata?"

"Ağacın solup düştüğünü ve parçalandığını gördüm. Kobra hâlâ yukarı dikiliyordu, ama çifte taç şimdi onun melun kafasının üstündeydi. Ölü ağaç bu kez yeşil filizler sürmeye başladı, ama onlar görünür görünmez yılan onlara da bir darbe indiriyor, filizler de zehirlenip ölüyorlardı."

Nefer susuyordu. Anlamın açık olmasına rağmen, hayalin kendine göre yorumuna ses vermekten sanki kaçınıyordu.

Sonunda, "Ağacın bütün yeşil filizleri yok oldu mu?" diye sordu.

"Bir tanesi toprağın yüzeyinin altında güç kazanana kadar gizli gizli büyü yordu.

Sonra güçlü bir asma gibi topraktan fışkırdı ve kobrayla kapıştı. Kobra ona bütün kuvveti ve zehriyle saldırdıysa da, filiz hayatta kaldı, kendine özgü bir hayatı vardı."

"O savaşın sonu nasıl oldu, Tata? ikisinden hangisi kazandı? Hangisi sonunda çifte tacı kazandı?"

"Çarpışmanın dumanı ve tozuyla karardığı için savaşın sonunu göremedim."

Nefer o kadar uzun süre sustu ki Taita onun uykuya daldığını sandı, ama sonra çocuğun vücudunun sarsıldığını hissedince onun ağladığını anladı. Nefer sonunda korkunç bir kesinlikle konuştu. "Firavun öldü. Babam öldü. Gördüğün hayalin içerdiği mesaj buydu. Zehirlenen ağaç Firavun'du. Şahinlerin yuvası da aynı mesajı veriyordu. Ölen erkek şahin Firavun'du. Babam öldü. Kobra tarafından öldürüldü."

Taita ona yanıt veremedi. Bütün yapabildiği, kollarının Nefer'in omuzlarının etrafındaki baskısını artırmak, ona güç ve avuntu vermek oldu.

Nefer, "Ben de acacın yeşil filiziyim," diye devam etti. "Bunu da gördün. Kobranın beni de babam gibi yok etmek için beklediğini biliyorsun. O yüzden askerlerin beni Teb'e geri götürmelerini istemedin. Kobranın orada beni beklediğini biliyorsun."

"Haklısın, Nefer. Kendini savunacak kadar güçlenmenden önce Teb'e dönemeyiz.

Şu Mısır'dan kaçmalıyız. Doğuda başka ülkeler ve güçlü krallar var. Amacım oralara gitmek ve kobrayı yok etmemize yardımcı olacak bir müttefik aramak."

"Ama kobra kim? Hayalinde yüzünü görmedin mi?"

"Babanın tahtına yakın durduğunu biliyoruz. Çünkü gördüğüm hayalde ağaçla sarmaş dolaştı ve ona güç veriyordu." Taita durdu, sonra bir karar vermiş gibi devam etti." Kobranın adı Naja."

Nefer ona bakakalmıştı. "Naja!" diye fısıldadı. "Naja! Niçin Teb'e dönemeyeceğimiz şimdi anlıyorum." Çocuk kısa bir aradan sonra devam etti. "Doğu ülkelerinde dolaşalım derken dışlanmış iki vatansız, iki dilenci olacağız."

"Hayalim senin güç kazanacağını gösteriyordu. Ammon Ra'nın büyüsüne güvenmeliyiz."

Babası yüzünden duyduğu üzüntüye rağmen Nefer en sonunda uyuyabildi, fakat Taita onu şafaktan önce karanlıkta uyandırdı. Tekrar atlarına bindiler ve kötü arazi arkalarında kalana ve Nefer şafak rüzgârında denizin tuzunun kokusunu aldığını düşünene kadar doğuya doğru yol aldılar.

"Seged limanında bizi Hurilerin ülkesine götürecek bir gemi bulacağız." Taita sanki onun aklından geçenleri okuyordu. "Babil ve Asur'un, Dicle'yle Fırat arasındaki o güçlü krallıkların hükümdarı Kral Sargon babanın satrapıdır. Hiksoslara ve bütün ortak düşmanlarımıza karşı babana bir antlaşmayla bağlıdır. Sargon'un bu antlaşmaya bağlı kalacağına inanıyorum; şerefli bir adamdır. Onun bizi konuk edip birleşik Mısır tahtı üzerindeki iddianı destekleyeceğine güvenmeliyiz."

Güneş ilerlerinde toprağı fırın gibi ısıtıyordu. Bir sonraki tepeyi aştıktan sonra altlarında tunçtan bir savaş kalkanı gibi ışıldayan denizi gördüler. Taita aradaki uzaklığı hesapladı. "Bu akşam güneş batmadan önce kıyıya ulaşırız." Sonra kısılmış gözlerle atının sağrısının üzerinden arkaya baktı. Arkalarındaki ovada yalnız bir değil, dört ayrı sarı toz bulutu görünce irkildi. "Yine Hilto," diye söylendi. "O İhtiyar serserinin avdan o kadar çabuk vazgeçeceğini düşünmemeliydim." İhtiyar adam görüş alanını genişletmek için sıçradı ve atının üstünde dik durdu. Eski bir süvari hilesiydi bu.

"Gece o kayalık bölgenin etrafını dönmüş olmalı. Şimdi de izlerimizi bulmak için arabalarını yanlara yaymış. Doğuya deniz kıyısına gittiğimizi tahmin etmesi için bir falcı bulmasına gerek yoktu."

Taita gizlenebilecekleri bir yer bulmak umuduyla dörtbir yana aceleyle göz gezdirdi. Üstünde yolculuk ettikleri açık taşlık ova belirli çıkıntılardan yoksun olmakla beraber, göze çarpmamalarını sağlayacak bir arazi kıvrımı gözüne ilişti. Yeter ki oraya zamanında ulaşabilsinlerdi.

Nefer'e, "Atından in!" diye emretti. "Olabildiğine alçakta durmalı ve bulunduğumuz yeri seçememeleri için toz kaldırmamalıyız." İhtiyar adam bir yandan da geceleyin izlerini örtmeye daha fazla dikkat etmedikleri için kendi kendine kızıyordu. Ama şimdi atları arazi kıvrımına doğru götürürken yumuşak topraktan kaçmaya ve iz bırakmayacak olan doğal taşlık arazide ilerlemeye dikkat ediyordu. Oraya vardıklarında ayakta duran bir ata bile paravanlık görevi yapamayacak kadar alçak olduğunu gördüler.

Nefer endişeyle arkasına baktı. En yakın hareket halindeki toz sütunu yarım fersah kadar arkalarındaydı ve hızla yaklaşıyordu. Öbürleri geniş bir yarım daire oluşturacak şekilde yayılmışlardı.

"Burada saklanacak yer yok, artık kaçacak zamanımız da yok. Etrafımızı çevirmişler

bile," diyen Taita kısrağının üstünden indi, hayvanla yavaşça konuştu ve ön bacaklartnı okşamak için eğildi. Kısrak ayaklarını yere vurdu ve kişnedi, ama Taita ısrar edince isteksizce yere çöktü ve hâlâ hafif kişnemelerle protestosunu dile getirerek yan yattı. Taita etekliğini çıkardı ve atın tekrar kalkmaya kalkışmaması için bununla hayvanın gözlerini bağladı.

Sonra aceleyle Nefer'in tayının yanına gelerek aynı numarayı tekrarladı. Atların ikisi de yere yattıktan sonra Nefer'e, "Tepegöz'ün başının yanına uzan ve ayağa kalkmaya kalkıştığı takdirde onu tut," dedi.

Nefer babasının ölümünü öğrendiğinden beri ilk kez güldü. Taita'nın hayvanlar üzerindeki etkisinin onu şaşırtmadığı gün geçmiyordu. "Onlara bunu nasıl yaptırabildin, Tata?" diye sordu.

"Onlarla seni anlamalarını sağlayacak biçimde konuştuğun takdirde, her ne istersen yaparlar. Şimdi onun yanına uzan ve ses çıkarmamasını sağla."

Atların yanına yattılar ve etraflarını kuşatan toz bulutlarının ovayı taramasını seyrettiler. Nefer, "Taşlık arazide izimizi bulamazlar, değil mi Tata?" diye umutla sordu.

Taita'nın yanıtı bir homurtu oldu. En yakın arabanın yaklaşışını izliyordu. Dans eden serabın içinde cisimsel gözükmüyor, suyun içindeki bir görüntü gibi dalgalanıyor ve şekil değiştiriyordu. Çok ağır hareket ediyor, hayvan izi arar gibi bir sağa bir sola sapıyordu. Birdenbire daha kararlı olarak ilerlemeye başladı. Taita sürücünün izlerini yakaladığını ve onları izlediğini görebiliyordu.

Araba daha da yaklaşınca sahanlığındaki adamları görebildiler. Ön korkuluğun üzerinden eğiliyorlar ve üstünden geçtikleri toprağı inceliyorlardı. Taita, "Seth kahretsin, yanlarında Nübyeli bir iz sürücü var," diye mutsuz şekilde homurdandı.

Uzun boylu siyahi adam, balıkçıl tüylerinden başlığı yüzünden daha da uzun boylu gözüküyordu. Taita'yla Nefer'in saklı oldukları yere yaklaşık yüz metre kala hareket halindeki arabadan atladı ve atların önünde koşmaya başladı.

Taita, "Yana döndüğümüz noktadalar," diye fısıldadı. "Ey kutsal Horus, izlerimizi o kara vahşiden gizle." Nübyeli iz sürücülerinin havada uçan bir kırlangıcın bıraktığı izi bile yakalayabildiği söylenirdi.

Nübyeli otoriter bir el hareketiyle arabayı durdurdu. Tam orada taşlık araziye giren izleri kaybetmişti. Hemen hemen iki büklüm olarak çıplak toprağın üstünde dört dönüyordu. O uzaklıktan bakılınca yılan ve kemirgen arayan bir sekreter kuşuna benzemişti.

Nefer, "Bir büyü yapıp bizi onların gözünden gizleyemez misin?" diye fısıldadı.

Taita açık ovalarda ceylan avladıkları zaman çok kere böyle bir büyüye başvurmuş ve zarif hayvancıkların avcıların varlığını sezinlemeyerek oklarının menziline girmesini sağlamıştı. Taita yanıt vermediyse de Nefer ona bakınca İhtiyar adamın en güçlü tılsımını avucunda tuttuğunu gördü. Bu, nefis bir işçiliği olan altından beş uçlu bir

yıldızdı: Lostris'in Tılsımı. Nefer bunun içinde, tanrılaşmadan önce mumya ustasının masasının üstünde yatarken Kraliçe Lostris'in başından Taita'nın kestiği bir saç perçeminin bulunduğunu biliyordu. Taita bir yandan Düşman Gözünden Gizlenme ilahisini sessizce okurken tılsımı dudaklarına götürdü.

Ovadaki Nübyeli birden yeni bir kararlılıkla doğruldu ve onların bulunduğu yöne baktı.

Nefer, "Yaptığımız dönüşü keşfetti," dedi. Nübyeli'nin, araba arkasında olduğu halde kayalık arazide onlara doğru gelmesini seyrettiler.

Taita, "O şeytanı iyi tanıyorum," dedi yavaşça. "Adı Bay'dır. Kendisi Usbal Kabilesi'nin bir samanıdır."

Nefer arabayla öncünün kararlı halde yaklaşmasını kalbi çarparak seyretti. Sürücü arabanın sahanlığında dimdik duruyordu. Bulunduğu yerden onları tepeden görebilirdi. Ama onları fark edip etmediği hakkında renk vermedi.

Daha da yakına geldiklerinde Nefer sürücünün Hilto olduğunu gördü. Sağ yanağındaki beyaz yara izini bile görebiliyordu. Sürücü bir şahininkinden geri kalmayan keskin gözleriyle bir an doğrudan Nefer'e baktı, ama sonra bakışı çocuğun üstünden uzaklaştı.

"Sakın kımıldama." Taita'nın sesi ovanın yukarısında esen hafif rüzgâr kadar yumuşaktı.

Nübyeli Bay şimdi onlara o kadar yakındı ki Nefer, adamın geniş göğsünde sallanan gerdanlıktaki bütün tılsımları teker teker görebiliyordu. Bay aniden durdu.

Yara izleriyle dolu yüzü düşünceli bir ifadeyle kırışmıştı. Başını, bir avın kokusunu almış bir köpek gibi çevirip duruyordu.

Taita, "Şşşt!" diye fısıldadı. "Varlığımızı hissediyor."

Bay ağır ağır birkaç adım daha attı, sonra yine durdu ve elini kaldırdı. Araba da arkasında durmuştu. Atlar huzursuzdular ve kıpırdanıp duruyorlardı. Hilto arabanın ön siperine elindeki mızrağın sapıyla dokundu. Çıkan gıcırtılı ses sessizliğin içinde kat kat büyüdü.

Bay, şimdi Nefer'in yüzünün ortasına bakıyordu. Nefer o acımasız kara bakışa gözünü kırpmadan katlanmaya çalıştı, ama gösterdiği çabadan gözlerinin sulanmasına engel olamadı. Bay birden uzanıp gerdanlığındaki tılsımlardan birini tuttu. Nefer bunun adam yiyen bir aslanın göğsünden çıkarılmış bir kemik olduğunu anladı. Taita'nın tılsımlar ve büyüler koleksiyonunda da bundan bir tane vardı.

Bay, derin Afrika basso sesiyle bir ilahi tutturdu. Sonra, bir çıplak ayağını katı toprağa vurdu ve Nefer'in bulunduğu yöne tükürdü.

Taita, "Perdemi deliyor," dedi. Bay birden sırıttı ve aslan tılsımı avucunda olduğu halde doğru onların bulunduğu yeri işaret etti. Hilto arkasında hayretle bağırdı.

Sadece kırk, elli metre uzakta yere uzanmış durumda ortaya çıkan Taita'yla Nefer'e bakakalmıştı.

"Prens Nefer! Otuz gündür sizi arıyoruz. Büyük Horus'la Osiris'e şükürler olsun, e sonunda sizi bulduk."

Nefer içini çekip ayağa kalktı, Hilto da yaklaşan arabadan atlayıp çocuğun önüne dizüstü düştü. Başındaki tunçtan miğferi kaldırdı ve savaş meydanında emirler yağdırmaya alışık bir ses tonuyla, "Firavun Tamose öldü! Firavun Nefer Seti'ye selam Sonsuza dek yaşasın," diye konuştu.

Seti prensin kutsal adıydı, doğduğu zaman, yani tahta çıkmasının kesinleşmesinden çok önce kendisine verilen güç simgesi beş addan biriydi. Fira vun olarak selamlandığı o andan önce kimse bu kutsal adı ağzına almaya yetkili değildi.

"Firavun! Güçlü Boğa! Seni Kutsal Kente götürmeye geldik ki Teb'de Altın Horu imajıyla yeniden doğabilesin."

Nefer, "Ya seninle gitmeyi istemezsem Albay Hilto?" diye sordu.

Hilto üzülmüş göründü. "Size olan bütün sevgime ve bağlılığıma karşın, Teb'e getirilmeniz Mısır Naibi'nin kesin emri, Firavun. Sizi kızdırmak pahasına da olsa, bu emre itaat etmek zorundayım."

Nefer yan gözle Taita'ya baktı ve ağzının köşesinden konuştu. "Ne yapmalıyım?"

"Onlarla gitmek zorundayız."

araçalık bir eskortla birlikte Teb'e dönüş yolculuğuna giriştiler. Kafile aldığı kesin emir uyarınca önce Boss vahasına doğru yola çıktı. Hızlı atlılar önden Teb'e yollanmıştı, Mısır Naibi Lord Naja da genç Firavun Nefer Seti'yi karşılamak üzere kentten vahaya gelmişti!

El değmemiş bölgelerde aylarca dolaşmaktan toz içinde kalan ve yıpranan araba kafilesi besinci günde vahaya girdi. Palmiyelerin gölgesine ulaştıklarında Fat Muhafızlarından bütün bir alay onları karşılamak için resmi geçit oluşturdular.

Askerler silahlarını kınlarına sokmuşlardı, hükümdarlarına marş okurken ellerinde taşıdıkları palmiye yapraklarını sallıyorlardı.

"Seti, güçlü boğa.

Gerçeğin dostu.

İki hanımın, Nekhbet'le Wadjet'in erkeği.

Ateşli yılan, gücü sonsuz.

Altın Horus, kalplere hayat veren.

Ayak otuyla arının efendisi.

Güneş tanrısı Ra'nın oğlu Seti, sonsuzluğa kadar yaşar

Ölümsüzlüğün efendisi."

Nefer öndeki arabanın tabanında Hilto'yla Taita'nın arasında duruyordu. Giysiler tozlu ve lime limeydi, gür lüleleri de tozdan keçeleşmişti. Güneş yüzüyle kollarını yakarak olgun bademlerin rengine boyamıştı. Hilto arabayı askerlerin oluşturduğu uzun yol boyunca sürdü. Nefer tanıdığı adamlara gülümsedi, onlar da içten yaşa diye bağırarak onu selamladılar. Babasını sevmişlerdi, şimdi de onu seviyorlardı.

Vahanın ortasında kuyunun yanına çok renkli çadırlar kurulmuştu. Saray erkânı, soylular ve rahiplerle çevrili olan Lord Naja hükümdar çadırının önünde Firavun'u karşılamak üzere bekliyordu. Naip'liğin bütün gücüyle zarafetinin simgesiydi. Üstü altın ve değerli taşlarla ışıl ısıldı, süründüğü tatlı kokulu merhemler ve losyonlardan mis gibi kokuyordu.

Tamose hükümdar sülalesinin prensesleri Heseret veMerykara iki yanında duruyorlardı. Yüzleri yapılan makyajdan inci gibi beyaz, gözleri de rastıktan iri ve simsiyahtı. Çıplak göğüslerinin meme başları bile boyanarak olgun birer kiraza benzetilmişti. At kılından perukları güzel başlarına göre fazla büyüktü, etekleri de incilerle altın ipliklerinden o kadar ağırlaşmıştı ki kızcağızlar oyuncak bebekler gibi kaskatı duruyorlardı.

Hilto arabayı önünde durdurunca Lord Naja yaklaşıp pislik içindeki çocuğu kaldırıp

aşağı indirdi. Nefer Cebel Nagara'dan ayrıldığından beri yıkanmak fırsatın bulamadığından teke gibi kokuyordu.

"Naip'in olarak seni selamlıyorum, Firavun. Senin uşağın ve sadık dostunum. Bin yı yaşayasın sen." Lord Naja, herkesin duyması için bu kelimeleri özenle heceledi.

Daha sonra Nefer'i elinden tutarak Afrika anakarasının içerlerinden getirilen değerli siyah tahtalardan yontulmuş fildişi ve sedef kakmalı meclis kürsüsüne götürdü.

Çocuğu buraya çıkardı, sonra dizlerinin üstüne çökerek en küçük bir tiksinti göstermeden Nefer'in sıyrıklar içindeki kirli ayaklarını öptü. Çocuğun ayak tırnakları da kırılmış ve pislikten kapkara olmuştu.

Ardından ayağa kalktı ve Nefer'i de ayağa kaldırdı, yırtık eteğini çekip çıkardı ve baldırındaki Firavun dövmesini gözler önüne serdi. Bunu oradakilerin hepsinin görmesi için çocuğu ağır ağır dörtbiryana çevirdi.

"Sana selam, tanrı ve tanrıların oğlu Firavun Seti. Alametine bak. Dünyanın bütün ulusları, sizler de bu alamete bakın ve hükümdarın gücü karşısında titreyin, Firavun'un gücünün karşısında eğilin."

Kürsünün etrafında toplanmış olan askerlerle saray erkânı arasından yaşa bağırışları yükseldi. "Selam, Firavun! Gücü ve görkemiyle sonsuza dek yaşasın."

Naja bundan sonra prensesleri öne çıkardı, onlar da ağabeylerinin önünde eğilerek ona bağlılık yemini ettiler. Sesleri hemen hemen duyulamayacak kadar hafifken Merykara kendini daha fazla tutamayarak değerli taşlarla bezeli eteklerini havalandıran bir hareketle kürsünün üstüne sıçradı. Kardeşinin üstüne atılarak,

"Nefer, seni o kadar özledim ki," diye cıyakladı. "Öldüğünü san mistim." Nefer beceriksiz bir hareketle kız kardeşine sarıldı, ama küçük kız geri çekilerek, "O kadar pis kokuyorsun ki," diye fısıldadı ve kıkırdamaya başladı.

Lord Naja sarayın dadılarından birine çocuğu götürmesini işaret etti ve sonra da Mısır'ın güçlü lordları başlarında konsey üyeleri olduğu halde Firavun'a bağlılık yemini etmek için birer birer yaklaştılar. Bu arada rahatsızlık verici bir an oldu. Topluluğu gözden geçirdikten sonra Firavun, herkes tarafından duyulabilen bir sesle, "Kratas Amcam nerede?" diye sordu. "Beni karşılamak için mutlaka burada olması gerekirdi."

Talla hükümdarı sakinleştirmek için bir şeyler mırıldandı. "Lord Kratas ne yazık ki gelemedi. Bunun nedeni daha sonra majestelerine açıklanacak." Çelimsiz ve İhtiyar Talla şimdi devlet konseyinin başkanıydı. Naja'nın kuklası olmuştu.

Lord Naja'nın ellerini çırpması üzerine tören sona erdi. "Firavun uzun bir yoldan geldi. Alayı şehre götürmek için önce dinlenmesi gerekiyor."

Böyle diyerek bir sahip edasıyla Nefer'i elinden tuttu ve geniş koridorlarıyla salonları bütün muhafız alayını barındıracak kadar büyük olan hükümdar çadırına götürdü. Esvapçıbaşı, parfümcülerle kuaförler, krallık ziynetlerinin bakıcısı, uşaklar, manikürcüler, masörler ve tellaklık yapan kadınlar onu orada beklemekteydiler.

Taita, onu koruyabilmek için çocuğun başında beklemeye karar vermişti. Belli etmeden maiyetine katılmaya çalıştı, fakat uzun boyuyla gür gümüşi saçlarıyla hemen dikkati çekiyordu, ayrıca, ününden dolayı da ülkenin neresinde olursa olsun göze çarpmaması olanaksızdı. Anında bir güvenlik görevlisi karşısına çıktı. "Sana selamlar olsun, Lord Taita. Tanrılar her zaman yüzüne gülsünler." Firavun Tamose her ne kadar hadımı azat ettiği gün onu soyluluk mertebesine yükseltmiş idiyse de, Taita unvanıyla çağırılmayı hâlâ yadırgıyordu.

"Mısır Naibi seni çağırttı," dedi. Büyücü'nün kirli giysileriyle tozlanmış eski çarıklarına baktıktan sonra ekledi. "Ancak bu kılıkta karşısına çıkmasan iyi olur. Lord Naja pis kokulardan ve yıkanmamış giysilerden nefret eder."

büyüktü ve daha lüks döşenmişti. Abanoz tahtasıyla fildişinden oyulmuş, Mısır'ın başlıca tanrılarının altından ve daha da ender ve değerli gümüşten yapılmış tasvirleriyle süslü bir tahtta oturuyordu. Kum zemin Huri ülkesinde nefis renklerde dokunmuş yünlü halılarla kaplıydı. Halıların parlak yeşili Nil'in iki kıyısını kaplayan yemyeşil kırları temsil ediyordu. Naja Naiplik konumuna yükseldiğinden beri yeşili hanedanının rengi olarak benimsemişti.

Hoş kokuların tanrıları yakına çektiğine inandığı için çatının yatay direğine zincirlerle asılı gümüş kapların içinde günlük yakılıyordu. Tahtın önündeki alçak masanın üstünde içi parfüm dolu cam vazolar vardı. Naip peruğunu çıkarmıştı, bir köle de tıraşlı kafasının üstünde parfümlü balmumundan bir külah tutuyordu.

Balmumu eridikçe adamın yanaklarıyla boynuna akıyor ve onu ferahlatıyordu. Çadırın içi bahçe gibi kokuyordu. Tahtın karşısında oturan saray erkânı, elçi ve ricacı kalabalığı dahi Naip'in huzuruna girmeden önce yıkanmak ve vücutlarına parfümler sürmek zorunda bırakılmıştı. Taita da güvenlik görevlisinin öğüdüne uymuştu.

Yıkanıp taranmış saçları bir gümüş çağlayanı gibi omuzlarına dökülüyordu. Keten giysileri yeni yıkanmış ve en saf bir beyaz renk alana kadar ağartılmıştı. Çadırın ağzında tahta saygısını göstermek için yere diz çöktü. Ayağa kalktığı sırada bir konuşma ve spekülasyon uğultusu duyuldu. Yabancı elçiler ona merakla bakıyorlardı, o da adının fısıldandığını duydu. Savaşçılarla rahipler bile başlarını salladılar ve kafa kafaya vererek, "Büyücü bu," dediler. "Büyü uzmanı kutsal Taita bu." "Horus'un Yaralı Gözü Taita."

Lord Naja incelediği papirüsten başını kaldırarak çadırdakilere gülümsedi. Özenle yontulmuş gibi düzgün yüz hatları ve duygulu dudakları olan, gerçekten çok yakışıklı bir adamdı. Burnu düz ve inceydi, canlı ve zeki bakışlı gözleri topazların altın rengindeydi. Çıplak göğsünde yağın zerresi yoktu, kolları da ince ve sert kaslıydı.

Taita tahta en yakın oturan sıraları aceleyle gözden geçirdi. Firavun Tamo se'un ölümünden beri geçen kısa süre içinde saray erkânıyla soyluların arasında güçle ayrıcalıklar yeni baştan dağıtılmıştı, iyi tanınan birçok yüzler ortada yoktu, buna karşın başkaları karanlıktan çıkmışlardı ve Naip'in dostluğunun aydınlığında parlıyorlardı. Bunlardan biri de Fat Muhafızlarından Asmor'du.

"Gel buraya, Lord Taita." Naja'nın sesi tatlı ve yumuşaktı. Taita tahta doğru yürüdü, dalkavuk sıraları da açılarak ona yol verdiler. Naip yüksekteki yerinden ona gülümsedi. "Bil ki gözümüzde büyük değerin var. Firavun Tamose'un sana vermek lütfunda bulunduğu görevi başarıyla yerine getirdin. Prens Nefer Memnon'a paha biçilmez bir eğitim verdin." Bu sıcak karşılanış Taita'yı şaşırtmıştı, ama belli etmedi.

Naja devam etti. "Prens şimdi Firavun Seti olduğuna göre, rehberliğine her zamankinden fazla ihtiyacı olacaktır."

Taita, "Dilerim sonsuza dek yaşar," diye karşılık verdi, çadırdaki topluluk da sözlerini aynen tekrarladı.

"Dileriz, sonsuza dek yaşar."

Lord Naja eliyle bir işaret yaptı. "Tahtımın gölgesinde yerini al. Firavun'un işlerini yönetirken benim de senin deneyimlerine ve bilgeliğine büyük gereksinmem olacak."

"Ülkenin Naip'i beni layığımdan daha çok onurlandırıyor." Taita, Lord Naja'ya dost yüzünü çevirdi. Gizli düşmanınıza düşmanca duygularınızı belli etmemeniz çok önemliydi. Taita da kendisine önerilen yere oturdu, fakat ipek yastığı kabul etmeyerek yün halının üstüne yerleşti. Sırtı düz, omuzları dikti.

Naip'liğin işleri sürüyordu. General Kratas'ın mallarını bölüşüyorlardı; vatan haini ilan edilen Kratas'ın bütün mal varlığı krallığın hazinesinin olacaktı. Naja papirüste yazılı olanları okuyordu: "Hain Kratas'tan Hapi tapınağıyla gizemlerin rahiplerine nehrin doğu kıyısında Dendera'yla Abnub arasındaki bütün arazileri ve binaları..."

Taita bunları dinlerken eski dostunun yasını tutuyor, fakat kederini belli etmemeye özen gösteriyordu. Çölde yaptıkları uzun yolculuk sırasında Hilto, Kratas'ın nasıl öldüğünü anlatmış, sonra şöyle devam etmişti: "Soylularla iyiler dahil herkes Mısır'ın yeni Naip'inin karşısında dikkatli adımlar atıyorlar. Devlet konseyinin başkanı olan Menset öldü. Uykusunda ölmüş, ama son yolculuğuna çıkması için biraz yardım gördüğünü söyleyenler var. Cinka da öldü, vatana hiyanet suçundan idam edildi, oysa İhtiyar karısını aldatacak aklı bile kalmamıştı zavallının. Mülklerine de Naip'lik tarafından el konuldu. Elli kişi daha Kratas'la birlikte ölüler diyarını boyladı. Konsey üyelerinin hepsi şimdi Naja'nın köpekleri."

Kratas, Tanus'un, Lostris'in ve onun genç oldukları günlerle Taita'nın arasındaki son bağdı. Taita onu çok severdi.

'Vatan haini Kratas'ın Athribis'deki ambarlarda adına bulundurulan bütün akdarı stoku Mısır Naibi'ne verilecek." Lord Naja papirüsden okumayı sürdürüyordu.

Taita bu, elli mavna dolusu olur, diye hesapladı. Kratas'ın akdarı piyasasının açıkgöz bir yatırımcısı olduğunu biliyordu. Lord Naja işlediği cinayetten dolayı kendini cömertçe ödüllendirmişti.

"Bu stoklar kamu yararına kullanılacak." Naja böylece, akdarı stokuna el koymasını haklı gösteriyordu. Yüzünde bir anlam değişikliği olmayan Taita sadece kamu yararını kimin tayın edeceğini merak ediyordu.

Rahiplerle kâtipler bölümü kilden tabletlerine kaydetmekle meşguldüler. Bunlar tapınağın arşivlerinde korumaya alınacaktı. Taita öfkesiyle kederini kalbinde hapsederek gözlüyor ve dinliyordu.

Kratas'ın vârisleri tüm mirastan yoksun edildikten, kendi serveti ise üç altın lakh[3] arttıktan sonra Lord Naja, "Şimdi başka bir konuya geliyoruz," dedi. "Bu konu Hanedanın prensesleri Heseret'le Merykara'nın mutluluğu ve statüsüyle ilgili. Bunun için Prenses Heseret'le Prenses Merykara'nın ikisiyle de evlenmem gerekiyor. Karım olarak tanı korumama girecekler. Tanrıça Isis her iki genç kızın hamişidir. Tanrıçanın rahibelerinden kehanete başvurmalarını istedim, onlar da bu evliliklerin tanrıçanın onayını aldığını bildirdiler. Dolayısıyla da tören Firavun Tamose'un cenaze töreniyle

vârisi Prens Nefer Seti'nin taç giymesini izleyen dolunayın ertesinde Luksor'daki Isi Tapınağı'nda yapılacak."

Taita hiç renk vermediyse de bu bildiri üzerine etrafında hışırtılar ve mırıltılar almış yürümüştü. Bu çifte evliliğin politik açıdan anlamı büyüktü. Oradakilerin hepsi, Lord Naja'nın evlilik yoluyla Tamose Hanedanı'nın bir üyesi olmayı, böylece ardıllık sırasına göre prensten hemen sonra gelmeyi amaçladığını biliyordu.

Taita Teb'in ortasındaki Beyaz Kule'den Firavun Nefer Seti'nin idam kararını haykırıldığını duymuşçasına donmuş kalmıştı. Ölü Firavunun mumyalanmasının zorunlu yetmiş gününün tamamlanmasına sadece on iki gün kalmıştı. Tamose'un Nil'in batı yakasında Krallar Vadisi'ndeki mezarına konulmasından hemen sonra ardılı taç giyecek ve hayatta kalan kızlarının evlenme töreni yapılacaktı.

Kobra bundan sonra yeni bir hamle yapacaktı. Taita bundan hiç şüphe etmiyordu.

Prensin etrafını saran tehlikeleri düşünmeye öylesine dalmıştı ki, Naip'in kabul törenine son verdiğini duymamış, bunu etrafındakilerin hareketinden anlamıştı. Lord Naja da kalkmış ve çadırın, tahtın arkasındaki kanadını kaldırıp öbür yana geçmişti.

Taita da öbürleriyle kalkarak çadırdan çıkmaya hazırlandı.

Albay Asmor birden harekete geçerek onu durdurdu. Nazik bir tavırla önünde eğilerek, "Mısır Naibi Lord Naja çıkmamanızı istiyor. Sizinle özel bir görüşme yapacakmış," dedi.

Asmor şimdi On Binlerin En iyisi rütbesiyle Naip'in muhafız alayının komutanıydı.

Kısa bir zaman içinde güç ve etki sahibi bir adam olmuştu. Bu çağrıyı geri çevirmenin anlamı ya da olanağı yoktu, Taita da, "Firavunla Naip'inin hizmetkârıyım, ikisinin de bin yıl yaşamasını dilerim," dedi.

Asmor onu çadırın arkasına götürdü ve geçmesi için çadırın kanadını kaldırdı.

Taita kendini palmiye koruluğunda buldu, Asmor da onu ağaçların arasında öbürlerinin uzağında kurulmuş tek odalı, daha küçük bir çadıra götürdü. Bir düzine muhafız çadırın etrafında halka olmuşlardı. Bu çadır kimsenin Naip tarafından çağırılmadıkça yanına yaklaşamadığı gizli toplantı yeriydi çünkü. Asmor'un emri üzerine muhafızlar kenara çekildi, albay da Taita'yı gölgeli odaya soktu.

Naja içinde ellerini yıkadığı tunç leğenden başını kaldırdı. "Hoş geldin, Büyücü."

Sıcak bir gülümsemeyle Taita'ya halı kaplı yerin ortasındaki yastık yığınını işaret etti.

İhtiyar adam otururken Naja'nın işareti üzerine Asmor elinde palasıyla çadırın ağzına dikildi. Çadırın içinde yalnız üç kişiydiler ve konuştukları başka hiç kimse tarafından duyulmayacaktı.

Naja ziynetlerini ve rütbe işaretlerini üstünden atmıştı. Taita'nın karşısındaki yastıkların birinin üstüne yerleşirken nazik ve dost tavırlıydı. Aralarında duran tatlı tepsisiyle altından kâselerin içindeki şerbetleri işaret etti. "Lütfen ferahlayın."

Taita'nın içinden reddetmek geldi, ama Naip'in konukseverliğini geri çevirmenin düşmanlığını ilan etmek anlamına geleceğini ve ona ölümüne karşı koyduğunu fark etmesine neden olacağını biliyordu.

Yeni Firavun'la ilgili amaçlarından, işlediği cinayetlerden ve geleceğe yönelik planlarından Taita'nın haberi olduğundan Lord Naja'nın şüphelenmesi için şimdilik bir neden yoktu, İhtiyar adam basını eğerek teşekkür etti ve eline en uzak olan altın kâseyi seçti. Naja'nın da öbür şerbet kâsesini almasını bekledi. Naip bunu alıp dudaklarına götürdü ve hiç duraksamadan şerbeti son damlasına kadar içti.

Taita da kâseyi dudaklarına götürerek likörden bir yudum aldı. Tadı olmayan ve fark edilemeyen zehirlere sahip olmakla övünenler vardı, fakat Taita bütün yakıcı elemanları incelemişti, sonuçta en keskin meyve tatlan bile o zehirleri ondan gizleyemezdi. içki temizdi, Taita da bunu keyifle içti.

Naja, "Güvenin için sana teşekkür ederim," dedi. Taita da bununla kastedilenin şerbeti kabul etmesinden daha fazlası olduğunu anladı.

"Hükümdarın, dolayısıyla da Naip'inin hizmetkârıyım."

Naja, "Hanedan için değerin ölçülemez," diye karşılık verdi. "Üç Firavuna sadakatle hizmet ettin, hepsi de sorgusuz sualsiz öğütlerini dinlediler."

Değerimi abartıyorsunuz, sayın Naip. Çelimsiz bir İhtiyar adamım. Naja gülümsedi,

"İhtiyar ha? Evet, İhtiyarsın, iki yüz yaşından da İhtiyar olduğunun söylendiğini duymuştum." Taita bunu ne doğruladı ne yalanladı, yalnızca başını eğdi. Naja devam etti. "Ama asla çelimsiz değilsin! İhtiyar ve bir dağ kadar anıtsalsın. Bilgeliğinin sınırı olmadığını herkes biliyor. Ölümsüzlüğün sırrını bile bildiğin söyleniyor."

Övgü apaçık ortadaydı, Taita da kelimelerin ardındaki gizli nedeni ve anlamı aradı.

Naja susuyor, bir şey beklermiş gibi ona bakıyordu. Adam neyi duymayı bekliyordu acaba? Taita, Naja'nın gözlerinin içine baktı ve karşısındaki adamın düşüncelerini okumaya çalıştı. Ama mağara yarasalarının gün batımında kararan göğün önündeki şekillen gibi uçucu ve silikti bu düşünceler.

Taita düşüncelerin birini bütünüyle zapt etti ve Naja'nın ondan ne istediğini birden anladı. Bu bilgi ona güç verdi, ilersindeki yol da zapt edilen bir kentin kapıları gibi önünde açıldı.

"Bin yıldan beri her kral ve her bilgin ölümsüzlüğün sırrını bulmaya çalışmıştır," dedi yavaşça.

"Belki bir tek adam bunu bulmuştur." Naja dirseklerini dizlerine dayayarak heyecanla öne eğildi.

"Lordum, sorularınız benim gibi İhtiyar bir adama göre fazla derin, iki yüz yıl yaşamak ölmezlik değildir." Taita itiraz eder gibi ellerini iki yana açtı, fakat Naja'nın yarım ağızla yapılan itirazda istediği anlamı okuması için önüne baktı. Mısır'ın çifte tacı

ve ölmezlik, diye düşünerek içinden kıs kıs güldü. Naip'in istekleri ne kadar az ve basitti.

Naja doğruldu. "Bu derin konuları başka zaman konuşuruz." Adamın sarı gözlerinde bir zafer ışıltısı vardı. "Ama şimdi sizden istediğim başka bir şey var.

Hakkınızdaki olumlu fikirlerimin haklı olduğunu kanıtlamanızın bir yolu olabilir bu.

Minnettarlığımın sınırsız olduğunu göreceksiniz."

Taita adamın yılan balığı gibi kıvrılıp durduğunu düşünüyordu. 'Oysa onun donuk bir asker olduğunu zannederdim, içindekileri hepimizden gizlemeyi ne kadar iyi başarmış.' Fakat Taita sadece, "isteğiniz eğer elimden gelen bir şeyse, Firavun'un Naip'inden hiçbir şeyi esirgeyemem," dedi.

Naja inkâr kabul etmeyen bir kesinlikle, "Sen Ammon Ra büyüsünün bir uzmanısın," dedi.

Taita, adamın hırsının karanlık derinliklerini bir kez daha hissetti. Taçla ölmezlik ona yetmiyor! Aynı zamanda geleceğin de ona açıklanmasını istiyor.'

Taita şaşkınlık duyuyordu, buna rağmen saygılı bir tavırla, "Lordum, bütün hayatımca o gizemli konuyu inceledim ve belki biraz bir şeyler öğrendim," dedi.

Çok uzun hayatında, Naja uzun kelimesini vurguladı. "Hem de çok şey öğrendin."

Tarta başını eğdi ve sustu. 'Beni öldürmek isteyeceğini neden düşündüm sanki?' diye kendi kendine soruyordu. 'Ölmezliğinin anahtarını ellerimde tuttuğumu zannettiği için beni kendi hayatı pahasına koruyacaktır.'

"Taita, krallarla tanrıların sevgili kulu, benim için Ammon Ra büyüsüne çalışmanı istiyorum."

"Lordum, bir kraliçe ya da bir Firavun olmayan ya da en azından Mısır tahtına oturması olası olmayan biri için şimdiye kadar Ammon Ra büyüsüne başvurmadım."

Lord Naja anlamlı bir ses tonuyla, "Belki de şu anda öyle biri bunu senden istiyor," dedi.

Taita, Büyük Horus onu bana teslim etti. Artık avucumda, diye düşündüyse de,

"Firavun'un Naip'inin arzularına boyun eğiyorum," dedi.

"Hemen bugün benim için kehanete başvurabilir misin? Tanrıların arzularını öğrenmek için sabırsızlanıyorum." Naja'nın yakışıklı yüzü heyecanını ve açgözlülüğünü ele veriyordu.

Taita direndi. "Kehaneti asla hafife almamalıdır. Yalnız benim değil, geleceği öğrenmek isteyen kişi için de büyük tehlikeler söz konusu olabilir. Geleceğe yolculuk için hazırlanmak zaman alır."

"Ne kadar bir zaman?" Naja'nın hayal kırıklığına uğradığı belliydi.

Taita elini alnına götürerek derin düşüncelere dalmış numarası yaptı. Varsın yemi bir

süre koklasın, diye düşündü. O zaman kancayı yutmaya daha da hevesli olur.

Sonunda başını kaldırdı. "Apis Boğası yortusunun birinci gününde," dedi.

Ayrılığı sırada Firavun Seti, bir gün önce Boss Vahası'na giren tozlu ve pis kokulu yumurcaktan bambaşka biri olmuştu.

Berberlerin kafasını tıraş etme çabalarına çevresindekileri korkutan, krallara layık bir öfke ve ateşle karşı koymuştu. Bunun yerine siyah buklelerini güneşte kestane renginde ışıltılarla parlayana kadar yıkamışlar ve taramışlardı. Saçlarının üstüne akbaba tanrıçası Nekhbet'i ve koora Naja'yı simgeleyen uraeus'u, yani altın bir halka biçimindeki tacı takmıştı. Bunların görüntüsü alnında kırmızı ve mavi camdan gözlerle iç içe geçmişti Çenesinde krallığın takma sakalı göze çarpıyordu Ustaca uygulanmış makyajı çocuğun güzelliğini daha da belirginleştirmişti, öyle ki çadırın dışında bekleyen kalabalıklar ona taparmış gibi huşu içinde yere çökerek hayranlıklarını dile getirdiler Yapay tırnakları dövülmüş altındandı, ayaklarında da altından çarıklar vardı Göğsünde Mısır'ın en değerli krallık mücevherlerinden birini Tamose'un madalyonunu taşıyordu Şahın Horus'un ziynetlerle ıslı portresiydi bu Göğsünün üstünde çaprazladığı topuz ve asayla genç birine göre fazlasıyla görkemli bir yürüyüşü vardı Ciddi bir tavırla önüne bakıyordu Ta ki kalabalığın on sırasında duran Taita'yı gozucuyla görene kadar, o zaman İhtiyar adama gözlerini yuvarladı, sonra da çaresizliğini anlatır gibi hafifçe yüzünü buruşturdu

Lord Naja onun bir adım gerisinde bir parfüm bulutu yayarak yürüyordu Ziynetleriyle görkemli bir görünüşü vardı, otoritesi de saygı uyandırıyordu Mavi kılıç kalçasının üstündeydi, sağ kolunda da şahın mührünü taşıyordu Onların arkasından başlarında Tanrıça Isıs'ın tüyleri, el ve ayak parmaklarında da altın yüzüklerle prensesler geliyordu Bir gün önceki kabuk gibi kaskatı elbiseler yerine boyunlarından ayak bileklerine kadar uzun elbiseler giymişlerdi Bunların keten kumaşı o kadar ince ve şeffaftı ki güneş ışığı, şafak vaktinde nehri bürüyen sismiş

gibi içme ıslıyordu Merykara'nın bacakları ince, göğsü bir erkek çocuğunki gibi dümdüzdü Heseret'ın vücudu aksine şehvet uyandıran kıvrımlar sergiliyordu, elbisenin şeffaf katlarının arasından sırıtan meme uçları pespembeydi, karnının altında, bacaklarının birleştiği yerde ise kadınlığın gölge gibi üçgeni hayal meyal fark ediliyordu

Firavun tören arabasına bindi ve yükseltilmiş tahtta yerini aldı Lord Naja sağ yanında duruyor, prensesler ayaklarının dibinde oturuyorlardı Teb'ın elli tapınağının her birinin rahipler kalabalığı lir ve davul çalarak, sistrum'u[4] sallayarak, boruları öttürerek ve tanrılara övgülerle yakarışlar yağdırarak önlerine düşmüştü.

Onların arkasından Asmor'un muhafızları resmi geçitte sıralarını aldılar Daha sonra hepsi yeni cilalanmış, flamalar ve çiçeklerle süslü Hılto'nun araba kafilesi geliyordu Atlar postları değerli metaller gibi ışıldayana kadar kaşağılanmışlar yeleleri kurdelelerle örülmüştü Saltanat arabasına koşulmuş öküzlerin hepsi lekesiz bir beyazlıktaydı, kocaman hörgüçleri de zambak ve su sumbulu buketleriyle süslenmişti Geniş boynuzları, hatta toynakları altın varakla örtülüydü

Sürücüler anadan doğma çıplak Nubyelı kölelerdi Başlarıyla bedenlerinin bütün kıllarının yolunmuş olması cinsiyet organlarının büyüklüğünü abartılı biçimde öne çıkartıyordu Başlarından ayaklarının ucuna kadar yağa bulandıklarından Seth'ın gözleri

kadar siyah olan derileri güneşte pırıl pırıl parlıyor ve öküzlerin kar gibi postlarıyla muhteşem bir çelişki oluşturuyorlardı Hayvanları güdüyorlar, öküzler tozun içinde ağır ağır ilerliyordu Bin kadar Fat Muhafızı arkalarına duştu ve bir ağızdan Övgü Marşı'n söylemeye başladı Teb halkı Firavun'u buyur etmek için kentin kapılarını açmış ve duvarların tepesine dizilmişti Kentin bir mil dışından itibaren yolun tozlu yüzeyini palmiye yaprakları, hasır ve çiçeklerle örtmüşlerdi Teb'ın duvarları, kuleleri ve binaları güneşte pişmiş çamur tuğlalarından inşa edilmişti, taş blokları tapınakların ve mezarların yapımına ayrılmıştı Nil vadisine hemen hiç yağmur yağmadığından bu yapılar hiçbir zaman bozulmuyorlardı, hepsi son günlerde beyaz badanayla boyanmışlar ve Tamose Hanedanı'nın gök mavisi rengindeki flamalarıyla süslenmişlerdi Dans eden, şarkı söyleyen, sevinç gözyaşları döken kalabalıklar dar sokakları dolduruyor, dolayısıyla saltanat arabası bir kaplumbağa hızıyla ilerliyordu Hükümdarın kafilesi yol üstündeki bütün tapınaklarda duruyor, Firavun da büyük bir vakarla arabasından inerek içerdeki tanrıya kurbanlar kestiriyordu

Saltanat teknesinin Firavun'un kafilesini batı kıyısındaki Memnon Sarayı'na geçirmek üzere beklediği nehir doklarına vardıklarında akşam olmak üzereydi Kafile gemiye bindikten sonra iki yüz kürekçi küreklere sarıldılar Davul sesi eşliğinde uyumlu olarak kalkıp iniyorlar, ıslak vücutları dev bir balıkçılın kanatları gibi parlıyordu Kadırgalardan, yelkenlilerden ve başka küçük teknelerden oluşan bir filonun eşliğinde gün batımında geçişi tamamladılar Ama batı kıyısına vardıklarında henüz hükümdarın ilk günündeki görevlen son bulmuş değildi Başka bir saltanat arabası onu kalabalığın içinden babası Firavun Tamose'un cenaze tapınağına götürdü İki yanda şenlik ateşleriyle aydınlatılmış yolda ilerledikleri sırada ortalık kararmıştı artık Halk bütün gün krallığın ikramı olan bira ve şarabın tadını çıkararak küfelik olmuştu Firavun arabadan inip babasıyla hamisi olan tanrı Horus'u yüz kutsal kılığında gösteren granit heykel sıralarının arasından merdiveni tırmandı Bu tasvirler arasında bir parmağı ağzında olan çocuk Harpokrates olarak Horus, Isis'ten meme emen veya bir lotus çiçeğinin üstünde bağdaş kuran Horus ya da şahin kafalı veya kanatlı güneş diski kisvesinde Horus vardı. Görünüşe bakılırsa, hükümdarla tanrı aynı kişi olmuştu.

Lord Naja'yla rahipler çocuk Firavun'u yüksek tahta kapılardan Keder Salonu'n geçirdiler. Tamose'un mumyası bu kutsal yerde siyah diyoritten mumyalama tezgâhının üstünde yatıyordu. Yan duvardaki ayrı bir yerde mezarlıkların Tanrısı Anubis'in siyah bir heykelinin korumasında hükümdarın kalbinin, akciğerlerinin ve başka iç organlarının bulunduğu somaki mermerden kavanozlar yer alıyordu.

Karşı duvardaki başka bir köşede altın kaplı sanduka, hükümdarın ölüsünün içine konulması için hazır bekliyordu. Sandukanın kapağında Firavun'un altından bir portresi yer alıyordu. Bu, aslına o kadar uygundu ki Nefer'in yüreği burkuldu ve gözleri yaşlarla doldu. Ama çocuk gözlerini kırpıştırarak ağladığını belli etmedi ve rahiplerin arkasından babasının ölüsünün beklediği salonun ortasına yürüdü.

Lord Naja diyorit tezgâhın öbür yanında Nefer'in karşısında yerini aldı. Başrahip ise ölü hükümdarın baş tarafında duruyordu. Ölü hükümdarın Ağzını Açmak töreni için her

şey hazır olunca iki rahip cesedin üstünü örten keten çarşafı kenara çektiler, Nefer de babasına bakarken elinde olmayarak irkildi.

Tamose'un ölümünü izleyen haftalarda Nefer'le Taita çöldeyken mumyalama ustaları hükümdarın ölüsü üzerinde çalışmışlardı. Önce burun deliğine uzun saplı bir gümüş kaşık sokarak hükümdarın başına zarar vermeden yumuşak beyin maddesini dışarı çıkarmışlardı. Kolay çürüyecek olan göz yuvarlaklarını da çıkarmışlar, göz oyuklarıyla kafatası boşluğunu natron tuzları ve güzel kokulu otlarla doldurmuşlardı Daha sonra cesedi çok yoğun bir tuz banyosuna daldırmışlar ve yalnız başının dışarı kalması koşuluyla otuz gün bu banyoda bırakmışlar, ancak sert kalevi tuzları her gün değiştirmişlerdi. Yağlar böylece cesedin dışına süzülmüş, cilt de soyulmuştu.

Yalnızca başın saçlarıyla derisi etkilenmemişti.

Ceset en sonunda natron banyosundan çıkarıldıktan sonra diyorit tezgâhın üstüne yatırılmış, yağlar ve bitkisel solüsyonlarla övülmüştü. Mide boşluğu reçinelere ve balmumuna batmış keten petlerle tıka basa doldurulmuştu. Göğsündeki ok yarası dikilmiş, üstüne altından ve değerli taşlardan yapılmış tılsımlar konulmuştu.

Hükümdarı öldüren kancalı ve kırık ok mumya ustaları tarafından Firavun'un vücudundan çıkarılmıştı. Devlet konseyinin üyeleri tarafından incelendikten sonra kırık ok altından bir kutunun içine konulup mühürlenmişti. Firavun'un mezarına konulacak ve öbür dünyadaki yolculuğunda başına gelebilecek başka kötülüklerin önüne geçecek kudretli bir tılsım olacaktı.

Sonra, mumyalama sürecinin kalan kırk günü süresince ceset açık kapılardan üstüne esen sıcak çöl rüzgârı tarafından tamamen kurutulmaya terk edilmişti.

Yakılacak odun kadar kuruyunca artık sarılabilirdi. Rahip koroları tarafından tanrılara ilahiler okunurken ceset keten şeritlerle karmaşık desenlerde sarıldı.

Altlarına başka değerli tılsımlar ve büyüler yerleştirilmiş, ayrıca her katman özel reçinelerle boyanmıştı. Bunlar kuruyunca metal kadar sertleşiyor ve metalik bir parıltı alıyordu. Yalnız baş açık bırakılıyordu. Ağız Açma'dan önceki hafta içinde mumyalayıcılar loncasının en yetenekli makyaj ustaları balmumu ve başka makyaj malzemeleri kullanarak hükümdarın yüzünü hayatındaki güzelliğine kavuşturmuştu.

Çıkarılan gözlerin yerine bunların necef taşıyla obsidiyen[5]'den" kusursuz taklitlerini yerleştirmişlerdi. Gözlerin akları yarı şeffaftı, iris tabakasıyla gözbebekleri hükümdarın doğal rengine kusursuz biçimde uydurulmuştu. Cam küreler öylesine hayat ve zekâ dolu gözüküyordu ki Nefer şimdi mumyaya bakarken neredeyse göz kapaklarının oynamasını ve onu tanıyınca babasının gözbebeklerinin büyümesini bekliyordu. Dudaklara biçim verilmiş ve kırmızı boyayla renklendirilmişlerdi, öyle ki hükümdar her an gülümseyecekmiş izlenimini veriyordu. Boyalı derisi de ipek gibi ve sıcak görünüyordu. Altında hâlâ kan aksa bu kadar olurdu. Saçları da yıkanmış ve Nefer'in çok iyi hatırladığı koyu renk lülelerle biçimlendirilmişti.

Lord Naja, başrahip ve koro, ölmeye karşı olan ilahiyi ikinci kez okumaya

başlamışlardı, ama Nefer gözlerini babasının yüzünden ayıramıyordu.

"O, yansımadır, ayna değil,

O müziktir, lir değil,

O taştır, keski değil,

O, sonsuza dek yaşayacak."

Başrahip Nefer'in yanına geldi ve altın kaşığı eline verdi. Nefer bu ritüeli yerine getirmesi için eğitilmişti, ama kaşığı babasının dudaklarının üstüne koyup, "Tekrar konuşabilme yeteneğine kavuşman için dudaklarını açıyorum," diye okurken eli titredi. Kaşıkla babasının burnuna dokundu. "Tekrar soluya bilmen için burun deliklerini açıyorum." Olağanüstü güzellikteki gözlerin her birine dokundu.

"Dünyanın görkemini tekrar görebilmen ve gelecekteki dünyanın görkemini görebilmen için gözlerini açıyorum."

Bu ritüel tamamlandıktan sonra hükümdarın kafilesi, mumyalama ustalarının kafayı sarmalarını ve mis kokulu reçinelerle boyamalarını bekledi. Sonra kör yüzü altından maskeyle örttüler, böylece tekrar hayatla doldu.

Geleneklerle göreneklerin aksine Firavun Tamose için yalnız bir tek ölüm maskesi ve bir tek altın sanduka vardı. Oysa babası, yüzü yedi maskeyle örtülü olarak ve her biri bir öncekinden daha büyük ve daha süslü olan iç içe yedi sandukanın içinde mezarına girmişti.

Nefer gecenin kalan kısmını altından sandukanın yanında geçirdi. Dua ediyor, tütsü yakıyor, babasını aralarına kabul etmeleri ve aralarına oturtmaları için tanrılara yalvarıyordu. Şafak sökerken rahiplerle birlikte tapınağın terasına çıktı. Babasının baş şahincisi onu bekliyordu. Eldivenli yumruğunun üstünde bir hükümdar şahini taşıyordu.

"Nefertem!" Nefer kuşun adını fısıldadı. "Lotus Çiçeği." Görkemli kuşu şahinciden aldı ve terasın altında toplanmış olan halkın açıkça görebilmesi için kendi yumruğunun üstünde yükseğe kaldırdı. Şahin, sağ ayağının etrafındaki altın zincire bağlı minik bir altın künye taşıyordu. Bunun üstüne ölen Firavun'un adı kabartma olarak işlenmişti. "Bu Firavun Tamose Mamose'un tanrı kuşudur. Babamın ruhudur o." Çocuk ağlamakl olduğundan kendini toparlamak için konuşmasına ara verdi.

Sonra devam etti: "Babamın tanrı kuşunu serbest bırakıyorum." Deri kukuletayı şahinin başından arkaya kaydırdı. Kuş şafağın aydınlığında yırtıcı bakışlı gözlerini kırpıştırdı ve tüylerini kabarttı. Nefer kuşun ayaklarındaki deri bağcıkları çözünce şahin kanatlarını açtı. Nefer, "Uç, kutsal ruh!" diye bağırdı. "Benimle babam için yükseklerde uç!"

Böyle diyerek kuşu yukarı fırlattı. Şahin şafak esintisini yakalayarak yükseldi,

yükseldi. Yukarıda iki kez döndü, sonra insanı ürperten vahşi bir çığlık atarak Nil'in öbür yakasına doğru uzaklaştı.

Başrahip, "Tanrı kuş batıya uçuyor!" diye seslendi. Tapınağın basamaklarındaki topluluğun bütün üyeleri bunun çok olumsuz bir işaret olduğunu biliyorlardı.

Nefer bedenen ve ruhen o kadar yitikti ki kuşun uzaklaşmasını seyrederken ayaklarının üstünde sendeledi. Taita onu düşmeden yakaladı ve alıp oradan götürdü.

İhtiyar adam Memnon sarayındaki yatak odasında bitki özlerinden bir içki hazırladı ve bunu içirmek için çocuğun yanına çömeldi. Nefer bundan bir yudum aldıktan sonra kâseyi dudaklarından uzaklaştırdı. "Dedemin birbirinden ağır yedi altın sandukanın içine yerleştirildiğini ve cenaze arabasını ancak güçlü kuvvetli yirmi öküzün çekebildiğini söylemiştin," dedi. "Öyleyken babamın niçin bir tek küçük tabutu var?"

Taita içini çekti. "Dedene ülkemizin tarihindeki en zengin cenaze töreni düzenlenmişti. Ayrıca pek çok hazineyi beraberinde öbür dünyaya götürdü, Nefer.

Ama o yedi sanduka som altından otuz lakh'a mal oldu ve ulusu iflasın eşiğine getirdi."

Nefer düşünceli bir yüzle kâsenin içine baktı, sonra içkinin son damlalarını da yuttu. "Babam çok güçlü bir hükümdardı, o da aynı derecede görkemli bir cenaze törenine layıktı," dedi sonunda.

Taita, "Deden her şeyden önce öbür dünyayı düşünürdü," diye açıkladı. "Ama baban ön planda ulusunu ve Mısır'ın esenliğini düşünürdü."

Nefer bu sözlerin üzerinde bir süre kafa yorduktan sonra içini çekerek koyun postundan döşeğinin üstüne uzanarak gözlerini kapadı. Ama hemen sonra tekrar gözlerini açtı. "Babamla gurur duyuyorum," dedi sadece.

Taita çocuğu kutsar gibi elini onun alnına dayadı ve, "Ben de babanın bir gün seninle gurur duymak için pek çok sebebi olacağını biliyorum," diye fısıldadı.

Ve kaçınılmaz bir döneme girdiklerine dair Taita'yı uyarmak için şahin Nefertem'in uçuşunun oluşturduğu kötü kehanete gerek yoktu, İhtiyar adam Nefer'in yatak odasından çıkıp çölde yürümeye başladığı sırada yıldızlar sanki yörüngelerinin üstünde donup kalmışlar, bütün eski tanrılar da geri çekilerek onları bu en tehlikeli saatlerinde terk etmişlerdi.

"Yüce Horus, şimdi rehberliğine her zamankinden çok ihtiyacımız var. Bu değerli ülkeyi avucunda tutuyorsun. Parmaklarının arasından kayıp düşerek kristal gibi tuzla buz olmasına izin verme. En derin acıları çektiğimiz şu sırada bize sırtını dönme.

Bana yardım et, Yüce Şahin. Bana yol göster. Arzularını bana açıkla ki iradene itaat edeyim."

İhtiyar adam bir yandan dua ederek büyük çölün kıyısındaki tepelere tırmandı.

Uzun sopasının kayaların arasında çıkardığı takırtı, sarı bir çakalı paniğe düşürerek ay ışığında yüzen yamaçta koşa koşa kaçmasına yol açtı. Taita gözetlenmediğinden emin olunca, nehre paralel olarak ilerlemeye başladı ve adımlarını sıklaştırdı "Savaşla yenilginin keskin ucunda denge bulmaya çalıştığımızı çok iyi biliyorsun, Horus Firavun Tamose vuruldu, bize onculuk edecek hiçbir savaşçı da yok Kuzeydeki Apepi ile Hıksoslar hemen hemen yenilmez olacak kadar kuvvetlendiler Bize karşı toplanıyorlar, bizse onlara karşı koyacak durumda değiliz İki krallığın çifte tacı uğradığı ihanetler yüzünden çürüdü, yeni zulüm dönemine karşı koyamaz Aç gözlerimi, Yüce Tanrı ve kuzeyden gelen istilacı Hiksos sürülerini ve kendi kanımızdakı oldurucu zehri yenmemizin yolunu göster bana"

Taita o günün kalan kısmında taşlık tepelerde ve sessiz yerlerde dolaştı Dua ediyor ve hayata nasıl devam edeceğini keşfetmeye çalışıyordu Akşam olurken nehir yönüne dondu ve son hedefine vardı Buraya tekneyle doğrudan gelebilirdi, ama o zaman pek çok göz onu izleyecekti, ayrıca, çölde yalnız başına geçirdiği o zamana da ihtiyacı vardı

Çoğu insanların uykuda oldukları yoğun karanlıkta nehir kıyısındaki Beş

Tapınağı'na yaklaştı Kapının yukarısındaki nişte yağı eriyip akan bir meşale yanmaktaydı Tapınağın kapısında bekçilik eden Tanrı Bes'ın oymalı tasvirini aydınlatıyordu Beş sarhoşlukla şenliğin şekilsiz cüce tanrısıydı Sırıtan dudaklarının arasından dili dışarı sarkmıştı Taita geçerken meşalenin titrek ışığında sarhoş sarhoş sırıttı .

Tapınağın görevlilerinden biri Büyücü'yü bekliyordu Onu tapınağın derinlerindeki bir taş hücreye götürdü Odadaki masanın üstünde bir taş ibrik içinde keçi şutu, bir tabağın içinde de ekmek ve bir bal peteği vardı Görevliler Büyücü'nün zaaflarından birinin mimoza çiçeğinin poleninden yapılmış bal olduğunu biliyorlardı Genç rahip Taita'ya, "Üç kişi sizi bekliyor, lordum,' dedi Taita, 'Bana önce Baset'ı getirin," diye buyurdu

Baset, Memphis valisinin baş yazmanıydı Aynı zamanda Taita'nın en değerli haber kaynaklarından biriydi Zengin bir adam olmadığı halde, iki güzel, fakat pahalı eşin ve düzineyle çocuğun yükünü taşıyordu Sarı çiçek hastalığı ülkeyi kasıp kavurduğu sırada

Taita adamın çocuklarını kurtarmıştı Ülkenin düzeninde etkili bir rolü olmamasına karşın, güç kaynağına yakın oturuyor, kulaklarını ve olağanüstü belleğini etkili biçimde kullanıyordu Yeni Naip'ın yönetimi ele geçirmesinden ben eyalette olan bitenler hakkında Taita'ya anlatacağı çok şey vardı Bunun karşılığında verilen ücreti gerçek bir minnettarlıkla kabul etti "Hayır duanız benim için yeterli bir ödeme olurdu, güçlü Buyucu," dedi

Bebeler hayır dualarıyla tombullaşmalar, diyen Taita adamı savdı Sırada Teb'deki büyük Horus Tapınağı'nın başrahıbı Obos vardı Bu göreve atanmasını, onu Firavun Tamose'a öneren Taita'ya borçluydu Soyluların çoğu Horus Tapınağı'na ibadet etmek ve bağışlarda bulunmaya gelir, hepsi de başrahibe içlerini dökerlerdi Taita'ya rapor vermeye gelen üçüncü adam, kuzeydeki ordunun saymanı Nolro'ydu O da bir hadımdı, bu şekilde sakatlananların arasında ise özel bir bağ vardı Taita tahtın arkasındaki gölgelerin arasından devlet işlerini yönettiği gençlik günlerinden ben, kararlarını vermek için kusursuz bir bilgilendirilmenin zorunluluğuna inanıyordu O gecenin kalan kısmında ve ertesi günün büyük bir bölümünde bu adamları dinledi ve onları dikkatle sorguya çekti Öyle ki Memnon Sarayı'na dönmeye hazır olduğunda kendisi Cebel Nagara'dayken yaşanan bütün önemli olayları ve çevrilen bütün gizli dolaplarla politik girdapları öğrenmiş bulunuyordu İhtiyar adam akşamleyin saraya dönmek için yola çıktı Bu kez nehir kıyısını izleyen dolaysız yolu seçmişti Tarlalardaki çalışmalarından donen köylüler onu tanıyarak iyi şanslar ve uzun hayat dileme işaretini yaptılar, onun Horus'un adamı olduğunu hepsi bildikleri için de, "Horus'a bizim için dua et, Buyucu," diye seslendiler Birçokları yaşlı adama küçük armağanlarını kabul etmesi için ısrar ettiler Bir rençber de darı çörekleriyle ateşte kızartılmış çekirgelerden ve taze sağılmış sıcak keçi sütünden ibaret yemeğini paylaşmaya davet etti onu

Gece olurken Taita dost rençbere teşekkür etti ve onu ateşinin yanında oturur bırakarak uzaklaştı Gece içinde hızlı adımlarla yürüyor, Firavun'un uyanışı törenini kaçırmamak için acele ediyordu Saraya vardığında şafak sokuyordu Yıkanmaya ve giysilerini değiştirmeye ancak vakit buldu ve Firavun'un yatak odasına koştu Kapıda, kılıçlarını çaprazlayan iki muhafız tarafından yolu kesildi Taita şaşırdı Bu daha önce hiç olmamıştı O, Firavun'un eğitmeniydi, on uç yıl önce Firavun Tamose tarafından bu göreve atanmıştı Taita muhafızların çavuşuna sert sert baktı Adam başını eğdiyse de Taita'yı içeri sokmamak kararında direndi

"Sızı gücendirmek istemezdim, güçlü Buyucu," dedi "Ama muhafızların komutanı Albay Asmor'la baş mabeyincinin kesin emri var Naip'ten onay almayan hiç kimse Firavun'un huzuruna giremez"

Çavuş kesinlikle etkilenmeyince Taita onun yanından ayrıldı ve Naja'nın özel adamlarıyla dalkavuklarından oluşan küçük bir grubun ortasında kahvaltısını ettiği terasa yürüdü. "Lordum Naja, Firavun'un babası tarafından hükümdarımızın eğitmenliğine ve rehberliğine atanmış olduğumu biliyorsunuz. Gündüz ve gecenin her saatinde yanına girmeye yetkiliydim," dedi.

"Bu dediğiniz uzun yıllar önceydi, sevgili Büyücü." Hiç istifini bozmayan Naja

iskemlesinin arkasında duran kölenin uzattığı üzümü alıp ağzına attı. "O zaman için öyle bir yetki yerindeydi, ama Firavun Seti artık çocuk değil. Artık bir dadıya ihtiyacı yok." Hakaret, söz gelimi söylenmişti, ama öyle olması Taita'yı incitmekten geri kalmamıştı. Naja devam etti: "Ben onun Naip'iyim. Bundan böyle öğüt ve rehberlik için bana başvurmak durumunda olacak."

"Hakkınızı ve hükümdara karşı görevinizi onaylıyorum, ama beni Nefer'in yanından uzaklaştırmanız gereksiz ve zalimce." Taita itiraz ettiyse de, Naja elinin otoriter bir hareketiyle onu susturdu.

"Hükümdarın güvenliği her şeyden önemli," dedikten sonra kahvaltının ve görüşmenin sona erdiğini anlatmak ister gibi kahvaltı tahtasının başından kalktı.

Muhafızları da etrafını çevirdiklerinden Taita geri çekilmek zorunda kaldı.

Taita, Naja'nın maiyetinin kemerli yoldan konsey salonuna yöneldiğini gördü.

Onların hemen arkasından gitmeyerek balıklı havuzlardan birinin kenarına otururak bu gelişmeler üzerinde kafasını çalıştırmaya girişti.

Naja, Nefer'i kendi sarayında tutsak etmişti. Zamanı gelince yalnız kalacak, sadece düşmanlarıyla çevrili olacaktı. Taita bir kez daha Mısır'dan kaçmak, Nefer'le çölü aşmak ve yabancı bir güce sığınarak Nefer'in gelip hakkını arayacak kadar büyümesine ve güç kazanmasına kadar beklemek fikrine döndü. Ancak, Naja'nın Firavun'un dairesinin kapısını kapaması gibi, Teb'le Mısır'dan ayrılan bütün yolların da kapatılmış olacağına emindi.

Görünürde hiçbir kolay çözüm yoktu, Taita da uzun uzun düşünmekle geçen bir saatten sonra ayağa kalktı. Konsey salonunun kapısındaki muhafızlar geçmesi için kenara çekildiler, Taita da sıraların arasındaki geçitten geçerek en ön sıradaki yerini aldı.

Nefer platformun üstünde Naip'inin yanında oturuyordu. Başında Yukarı Mısır'ın daha hafif olan hedjet tacı vardı, oldukça soluk ve halsiz görünüyordu. Taita bir an çocuğun ağır etki gösteren bir zehrin kurbanı olmasından endişe duyduysa da, sonra Nefer'in etrafında ölümcül bir atmosfer keşfedemedi. Bunun üzerine ona bir kuvvet ve cesaret akımı göndermeye odaklandı, fakat Nefer herhalde yataktan kalkma töreninde bulunmamasından dolayı cezalandırmak için ona suçlayan, soğuk bir bakış fırlatmakla yetindi.

Taita dikkatini konsey işlerine yöneltti. Kral Apepi'nin üç yıl süren bir kuşatmadan sonra Abnub'u tekrar zapt ettiği kuzey cephesinden gelen son raporları gözden geçiriyorlardı. O talihsiz kent, Tamose'un babası Firavun Mamose'un saltanat sırasındaki ilk Hiksos istilasından beri sekiz kez el değiştirmişti.

Firavun Tamose Hiksos okunun kurbanı olmuş olmasaydı, cüretkâr stratejisi bu şanssız durumu tersine çevirebilirdi. Mısır orduları da şimdi Teb'e doğru yeni bir Hiksos saldırısına karşı hazırlık yapacak yerde düşmanın başkenti Avaris'e doğru bir hamle gerçekleştirebilirdi.

Taita konsey üyelerinin kriz konusunda büyük bir fikir ayrılığı içinde olduklarını gördü. Bu yeni yenilginin suçunu birilerine yüklemeye çalışıyorlardı, oysa ana sebebin Firavun'un vakitsiz ölümü olduğunu görmek için bir dâhi olmaya hiç gerek yoktu.

Hükümdar ordusunu başsız ve moralsiz bırakmıştı. Apepi de bu ölümden hemen yararlanmanın yolunu bulmuştu.

Onların tartışmalarına kulak veren Taita bu savaşın Mısır'ın bedeninde hiç kapanmayan bir çıban olduğunu her zamankinden kuvvetle hissetti. Fena halde canı sıkılarak yerinden kalktı ve konsey salonunu terk etti. içerdekiler kuzey ordularının başına ölü Firavun Tamose'un yerini almak üzere kimin atanacağı konusunda hâlâ birbirlerine girdiklerine göre, Taita'nın orada yapabileceği bir şey yoktu. Taita bir yandan uzaklaşırken, "O artık gittiğine göre, bizimkiler içinde Apepi'yle boy ölçüşebilecek hiç kimse yok. Ne Asmor, ne Teron, hatta ne de Naja'nın kendisi," diye homurdanıyordu "Altmış yıllık savaş ülkeyle ordularımızı tüketti. Tekrar kuvvetimizi toparlamamız ve aramızdan yeni bir askeri liderin çıkması için bize zaman gerek."

İhtiyar adamın aklına Nefer geldi, ama Taita'nın, Ammon Ra büyüsünü incelemesi sonucunda öğrendiği üzere kaderinin onun için hazırladığı rolü çocuğun üstlenebilmesi için uzun yılların geçmesi gerekecekti.

"Onun için bu zamanı kazanmam ve hazır olana kadar güvenliğini sağlamam lazım."

Taita bundan sonra sarayın kadınlar dairesine gitti. Bir hadım olduğu için, başka erkeklere kapalı tutulan kapılardan geçebiliyordu. Prenseslerin yakında gelin olacaklarını öğrenmelerinden beri üç gün geçmişti, Taita da onları daha önce görmeye gitmesi gerektiğini biliyordu. Kızlar şaşkın, üzüntülü ve onun avuntusuyla öğüdüne ihtiyaç duyuyor olmalıydılar.

Avluya girdiği zaman onu ilk fark eden Merykara oldu. Bir Isis rahibesinin ona yazı tableti ve fırçayla yazı dersi verdiği yerden fırladı ve saçlarının yan lü leşini hoplata hoplata uzun bacaklarıyla İhtiyar adama doğru koştu. Kollarını Taita'nın beline doladı ve ona var gücüyle sarıldı. "Ah Taita, nerelerdeydin? Son günlerde hep seni aradım."

Küçük kız başını kaldırınca Taita onun gözlerinin kızarmış olduğunu ve altlarında karanlık gölgeler bulunduğunu gördü. Merykara şimdi omuzlarını sarsan hıçkırıklarla ağlıyordu. Taita onu kucakladı ve biraz sakinleşene kadar kollarının arasında tuttu.

"Neyin var, küçük maymunum?" diye sordu. "Seni bu kadar mutsuz eden nedir?"

"Lord Naja beni gizli bir yere götürüp orada korkunç şeyler yapacakmış, içime kocaman keskin bir şey sokarak canımı yakacak, kanamama yol açacakmış."

"Sana bunu kim söyledi?" Taita öfkesini zor zapt ediyordu.

"Mağara ve Saak." Merykara hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Oh, Taita, bana o kötü şeyler yapmasını önleyemez misin? N'olur, yalvarırım."

Küçük kızın korkusunun o iki Nübyeli köle kızdan kaynaklandığını Taita'nın tahmin etmesi gerekirdi. Öyküleri genellikle Afrika cinleri ve hortlaklarıyla ilgiliydi, ama onlara

emanet edilen çocuğa eziyet etmek için artık yeni bir şey bulmuş oluyorlardı. Taita iki küçük kahpeden bunun acısını çıkarmaya içinden ahdetti, bir yandan da prensesin korkusunu gidermek için kolları sıvadı. Merykara gerçekten dehşet içinde olduğundan bunun için tüm diplomasisini ve sevecenliğini kullanmak zorunda kaldı.

Çocuğu bahçenin sakin bir köşesindeki bir kameriyeye götürdü, orada oturdu, Merykara da İhtiyar adamın kucağına tırmanarak yanağını onun göğsüne dayadı.

Korkularının tabii ki hiçbir dayanağı yoktu. Düğünden sonra bile Naja'nın, Merykara ilk aybaşısını görmeden küçük kızı zifaf yatağına alması doğaya, yasalara ve âdetlere karşıydı. O olaya ise daha yıllar vardı. Taita sonunda küçük kızı sakinleştirmeyi başardı ve o sabah doğan tayı sevip okşaması için saltanat ahırlarına götürdü.

Merykara yine gülümsemeye ve cıvıl cıvıl konuşmaya başlayınca Taita onu tekrar zenana'ya* götürdü ve eğlendirmek için birkaç önemsiz büyücülük numarasına başvurdu. Bir ibriğin içindeki Nil suyunu içine sadece parmağını batırmak suretiyle nefis bir şerbete dönüştürdü ve bunu ikisi birlikte içtiler. Sonra, havaya fırlattığı bir çakıl canlı bir kanaryaya dönüşerek bir incir ağacının üst dallarına uçtu. Çocuk ağacın altında neşeyle dans ettiği ve cıyakladığı sırada da kanarya dalının üstünde hoplamaya ve şakımaya başladı.

" Zenana: Harem dairesi.

Taita daha sonra Merykara'yı bırakarak Mağara ve Saak adındaki iki köle kızı bulmaya gitti. Onları o kadar kötü haşladı ki, kızlar çok geçmeden birbirlerine sarılarak acı acı ağlamaya giriştiler, İhtiyar adam, Mağara'nın herhangi bir tatsız olayda daima elebaşı olduğunu biliyordu. Kızın kulağının içinden canlı bir akrep çıkararak yüzünün önünde tuttu, Mağara da öylesine bir korkuya kapıldı ki tutamadığı çişi bacaklarından aşağı süzüldü.

Sonuçtan hoşnut olan Taita, Heseret'i bulmaya gitti. Tahmin ettiği gibi, kız liriyle birlikte nehrin kenarındaydı. Yüzünde hazin bir küçük gülümsemeyle İhtiyar adama baktı, fakat sazını tıngırdatmayı sürdürdü. Taita salkımsöğüdün yerleri süpüren dallarının altındaki otların üstünde onun yanına oturdu. Çaldığı parça ninesinin en sevdiği ezgiydi. Bunu ona Taita öğretmişti. Sözlerini de okumaya başladı.

"Kalbim yaralı bir bıldırcın gibi çırpınıyor

sevgilimin yüzünü gördüğüm zaman. "

Yanaklarım da şafak göğü gibi pembeleşiyor

onun gülümseyişinin ışığında. "

Heseret'in sesi tatlı ve şarkının melodisiyle uyumluydu, Taita da gözyaşlarının gözlerinden taşmak üzere olduğunu hissetti. Yine Lostris'i dinler gibiydi. O da küçük kıza katıldı. Berrak ve güçlü sesinde ileri yaşların titrekliğinden eser yoktu. Nehirden geçen bir geminin kürekçileri küreklerini ellerinden bıraktılar ve akıntı tekneyi çiftin oturduğu yerin açığından sürüklerken büyülenmiş gibi onları dinlediler.

Şarkı sona erince Heseret liri elinden bıraktı ve yaşlı adama döndü. "Sevgili Taita, geldiğine ne kadar sevindiğimi bilsen."

"Seni beklettiğim için çok üzgünüm, gecelerimin mehtabı." Oldu bitti romantik tabiatlı olan Heseret, Taita'nın ona yakıştırdığı adı duyunca hafifçe gülümsedi. İhtiyar adam sordu. "Benden ne gibi bir hizmet bekliyorsun?"

"Lord Naja'ya gidip ona özürlerimi iletmelisin, çünkü ben onunla evlenemem."

Heseret, o yaslardaki büyükannesine o kadar benziyordu ki. Lostris de yeteneğine aynı derecede sarsılmaz bir güvenle ona aynı derecede olanaksız bir görev yüklemişti. Heseret şimdi iri yeşil gözlerini İhtiyar adama çevirmişti.

"Meren'e onun karısı olacağıma söz vermiştim," dedi Meren, Kratas'ın torunu ve Prens Nefer'in en yakın arkadaşıydı

Taita delikanlıyı Heseret'e baygın baygın bakarken yakalamış, ama kızın onun duygularına karşılık verdiğinden hiç şuphelenmemıştı ihtiraslarının sesini dinleyerek ne kadar ilen gittiklerini merak ettiyse de bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı "Heseret, başka kızlar gibi olmadığını sana kaç kere anlatmaya çalıştım," dedi "Sen hanedanın bir prensesisin Gençlik duygularına kapılarak evlenemezsın Evliliğin büyük politik sonuçları olacak bir olay "

Heseret, "Anlamıyorsun, Taita," dedi Yaşlı adamın o kadar korktuğu inatla konuşuyordu "Ben Meren'ı seviyorum Küçük bir kız olduğum günlerden ben seviyorum onu, Lord Naja'yla değil, onunla evlenmek istiyorum "

Taita, "Mısır Naibi'nin kararını etkileyemem ben," diye açıklamaya çalıştıysa da, prenses gülümseyerek başını salladı

"O kadar akıllısın ki Taita Mutlaka bir şey düşünebilirsin Her zaman yaptın bunu," dedi Taita da yüreğinin paramparça olduğunu hissetti

gitmenizi ya da hanedan prensesleriyle yaklaşan evliliğimi sizinle tartışmayı reddediyorum Her iki konuda da kararım kesindir" Naja konuyu kapadığını vurgulamak için dikkatini önündeki masada duran parşömen tomarına verdi Bir yaban kazı sürüsünün doğu kıyısındaki batak araziden havalanıp Nıl'ın gri sularını ağır kanat çırpışlarıyla aşmalarına ve oturdukları saray bahçelerinin yukarısından geçmelerine yetecek kadar bir zaman geçti Taita bakışını gökten uzaklaştırdı ve gitmek üzere ayağa kalktı Naip m önünde eğilip gen gen gitmek suretiyle huzurdan çıkmaya hazırlandığı sırada Naja başını kaldırıp ona baktı

'Gidebileceğinizi söylemedim "

'Bana daha başka bir ihtiyacınızın kalmadığını sandım, lordum "

"Aksine, çok acil olarak ihtiyacım var '

Naja, Taita'ya sert sert baktı ve tekrar oturmasını işaret etti "Sabrımı ve size tanıdığım ayrıcalığı sınıyorsunuz Sizden her ne zaman istese Firavun Tamose için Ammon Ra'nın büyüsüne başvurduğunuzu biliyorum Niçin beni oyalıyorsunuz? Bu ülkenin Naip'i olarak daha fazla gecikmeye tahammülüm yok Hem bunu kendi çıkarım uğruna sormuyorum, önemli olan ulusumuzun kuzeyle giriştiği bu savaşta ayakta kalabilmesi Tanrılar topluluğunun rehberliğine ihtiyacım var Bunu da ancak sız benim için sağlayabilirsiniz

"Naja o kadar anı bir kalkış yaptı ki önündeki masa devrilerek papirüs tomarlarını, fırçaları ve mürekkebi tuğla zeminin üstüne saçtı Adam bu olanlara dikkat bile etmedi ve sesini iyice yükseltti "Şahin Mührü'nün verdiği tüm otoriteyle sana emrediyorum "

Böyle derken sağ kolundaki tılsıma dokunmuştu 'Sana benim adıma Ammon Ra büyüsüne başvurmanı emrediyorum "

Taita dramatik bir tevekkülle başını eğdi Haftalardan beri kendini bu ültimatoma hazırlıyordu ve sırf Nefer'in Naip'in tutkularından nispeten güvende olacağı sureyi olabildiğince uzatmak için bu geciktirme taktiklerine başvurmuştu Kehanetin onayını almadıkça Naja'nın Nefer'e karşı ölümcül bir girişimde bulunmayacağına hâlâ inanıyordu

Taita bu kez, "Kehanet için en uygun zaman dolunaydır," dedi "Gerekli hazırlıkları yaptım bile "

Naja iskemlesinin üstüne çoktu "Bunu burada benim dairemde yapacaksınız," dedi

"Hayır, sayın Naip öylesi ideal olmaz " Taita, Naja üzerinde etki sahibi olmak istediğ takdirde, onun dengesini sarsması gerektiğini biliyordu "Tanrıların etkisine ne kadar yakın olursak, kehanetler o oranda isabetli olur Busiris'dekı Osiris Tapınağı'nın rahipleriyle anlaştım Dolunay zamanında gece yarısı orada kehanetler üzerinde çalışacağım Tapınağın girilmesi yasak olan iç odasında Tanrı'nın, kardeşi Seth tarafından parçalanmış olan omurgası died sütunu orada tutuluyor Bu kutsal kalıntı düşüncelerimizin gücünü abartacak " Taita'nın sesi çok anlamlıydı "O odada yalnız sizinle ben bulunacağız Tanrıların size söyleyeceklerini başka hiçbir olumlu duymamalı

Asmor'un birliklerinden bin odaya giden yollara bekçilik edecek"

Naja, Osiris'ın adamıydı, yüzündeki anlam çok ciddiydi Onun, seçtiği zamanla yerder etkileneceğini Taita zaten biliyordu Naja, "Dediğiniz gibi olsun,' diye kabul etti.

Ertesi gün surdu Asmor'un alayı da dört gemiyle arkadan geliyordu Tapınağın hemen altındaki sarı kumsalda karaya çıktılar Rahipler Naip'i karşılamak için ilahiler söyleyerek, akasya sakızıyla sarı sakız gibi armağanlar ellerinde bekliyorlardı Naip'in güzel kokulu maddelere olan merakı bütün ülkede bilmiyordu

Kendileri için hazırlanmış daireye alındılar Naja yıkanıp parfümler sürünüp, meyve ve şerbetle serinlenirken Taita başrahiple birlikte özel odayı zıya ret etti ve büyük tanrı Osiris'e armağanlar sundu Daha sonra, Taita'nın işaretiyle başrahip çekildi ve akşam için hazırlıklarını yapması için İhtiyar adamı yalnız bıraktı Lord Naja kehanet olayı sırasında hiç hazır bulunmamıştı, zaten hazır bulunanlar pek azdı Taita, Naip için etkileyici bir şov düzenleyecekti, ama gerçek rituel gibi yorucu ve eziyet verici bir deneyime katlanmaya niyeti yoktu

Gün batınımdan sonra başrahip Naip onuruna bir şölen düzenledi Bu bağlamda tapınağı çevreleyen bağların üzümünden yapılma unlu şarabı ikram ettiler Büyük Tanrı Osiris Mısır'a uzumu Busiris'te tanıtmıştı Nefis içki Naip'le çevresindekileri çakırkeyi edince, rahipler büyük tanrının hayatını anlatan bir dizi kısa temsil sahnelediler Osiris bunların her birinde ayrı bir den rengiyle betimlenmişti bir mumyanın sargıları gibi beyaz, ölüler diyarı için siyah, intikam tanrısı olarak kırmızı Yöneticinin simgelen olan asa ve harman dövenini daima elinde tutuyordu, ayakları da bir cesedinkiler gibi birbirine bağlıydı Sonuncu sahnede bitkisel yönünü vurgulamak için yüzü yeşile boyalıydı Hayat ve gıda anlamına gelen Dhura darısı gibi Osiris toprağa gömülüyordu ki bu da olum anlamına geliyordu Obur dünyanın karanlığında darı tohumu gibi filizleniyor, sonra da ebedi hayatın şanlı dönemine giriyordu

Canlı tablolar temsil edilirken başrahip tanrının güç adlarını sıralıyordu "Gecenin Gözü", 'Ebedi İyi Varlık", "Geb'ın Oğlu" ve "Kusursuz Görkemli Wen nefer" gibi Sonra rahipler, günlük kâselerinin dumanıyla çevrili olarak ve gongla davulun temposu eşliğinde iyiyle kotu arasındaki savaşın destanını okudular Efsaneye göre, erdemli kardeşini kıskanan Seth, Osiris'ı bir sandığın içme kilitleyip boğulması için Nil'e atıyordu Osiris'ın olu bedeni nehir kıyısına vurunca Seth onu parçaladı ve çeşitli kısımlarını sakladı Djed sütununu yanı omurgayı ise burada Busiris'te gizlemişti Kız kardeşlen Isis cesedin bütün parçalarını arayıp buldu ve onları bir araya topladı Sonra, Osiris'le çiftleşti Bedenleri birleştiği sırada kanatları hayat soluğunu Osiris'ın içine gerüfledi

Mısır Naibi gece yarısına az bir zaman kala baş dondurucu zengin içkiden bir sürahi dolusu yuvarlamış bulunuyordu Dinsel batıl inançları rahipler tarafından kışkırtıldığından sınırlı ve kolay etkilenir bir ruh halı içindeydi Dolunayın gümüş renkli huzmesi tapınağın damındaki çok isabetli açılmış delikten içen girip tapınağın ortasından özel odanın kapalı kapısına doğru kayınca, başrahibin işareti üzerine obur rahipler de ayağa kalkarak kafile halinde dışarı çıktılar Lord Naja'yla Taita böylece yalnız kalmış oluyorlardı

Uzaklaşan rahiplerin ilahileri yerini yoğun bir sessizliğe bırakınca Taita, Naip'ı

elinden tuttu ve ay ışığının aydınlattığı geçitten özel ibadet odasının kapılarına götürdü Onlar yaklaşırlarken tunç kaplı ağır kapılar kendiliklerinden açıldılar Lord Naja irkildi eh de Taita'nın avucunda titremişti Elinde olsa geri çekilirdi, ama Buyucu onu iler sürükledi

Özel ibadet odası, her bin küçük odanın bir köşesinde duran dört mangaldan ışık alıyordu Fayans kaplı zeminin orta yerinde alçak bir tabure vardı Taita, Naja'yı oraya götürdü ve oturmasını işaret etti O arada kapılar arkalarından kapanmıştı Naja onlara korkuyla bakmaktan kendini alamadı Ayağa fırlayacakken Taita bir elini omzuna koyarak onu engelledi 'Burada ne görürsen gör, ne duyarsan duy, kıpırdama Konuşma Hayatına değer veriyorsan hiçbir şey yapma Hiçbir şey söyleme "

Taita onu oturduğu yerde bıraktı ve ağır adımlarla tanrının heykeline yaklaştı Ellerini kaldırdı, o anda altından bir .kadehi sapından tuttuğu görüldü Bunu yükseğe kaldırdı ve Osiris'den içindekileri kutsamasını yakardı, sonra kadehi Naja'ya götürerek onu içmeye zorladı Bal gibi yapışkan sıvı badem ezmesi, gül yaprağı ve mantar kokuyordu Taita ellerini çırpınca kadeh yok oldu

Taita boş ellerini ilen uzattı ve Naja'nın yüzünün önünde gizemli bir hareket yaptı Ammon Ra'nın bulmacası kaşla göz arasında avuçlarını doldurdu Naja fildişinden bu diskleri rituel hakkında duyduklarından tanıyordu Taita onu onları elleriyle örtmeye davet etti Kendisi o arada oradaki tanrılar topluluğunun ev sahibi Ammon Ra'ya bir dua okuyordu "Işıkla ateşte büyük, tanrısal görkemde şiddetli olan yaklaş ve niyazlarımıza kulak ver"

Diskler ellerinde dokunulamayacak kadar ısınınca Naja oturduğu yerde kıpırdamaya başladı ve diskleri Taita'ya iade ederken rahat bir nefes aldı Yaşlı adamın onları odanın obur yanına götürüp dev Osiris heykelinin ayaklarının dibine yerleştirmesini seyrederken buram buram terliyordu Buyucu orada yere diz çoktu ve disklerin önünde eğildi Odanın içinde bir sure alevlerin çıtırtısından başka ses, mangallardan yayılan ve taş duvarların üstünde dans eden gölgelerden başka hareket olmadı

Sonra birdenbire bir vücuttan çıkmış izlenimi vermeyen korkunç bir çığlık odanın içinde çın çın çınladı Tanrının yaşamsal organları kotu ruhlu kardeşi tarafından sanki bir kez daha bedeninden koparılmıştı Naja hafif hafif inledi ve atkısıyla başını örttü Yine bir sessizlik oldu, ama hemen arkasından mangalların alevlen tavana kadar fışkırdı, renklen de yeşille morun, kırmızıyla mavinin en şiddetli tonla rina döndü, içlerinden duman bulutları yükselerek odayı doldurdu. Naja tıkanır gibi olup öksürmeye başladı. Başı dönüyor, kendi soluklarının beyninin içinde yankılandığını duyar gibi oluyordu.

Taita yavaş yavaş ona döndü. Naja işte o zaman dehşetin pençesinde sarsıldı.

Büyücü değişime uğramıştı çünkü. Yüzü, dirilen tanrınınki gibi yeşil bir ışıkla parlıyordu. Açık ağzından fışkıran yeşil köpükler göğsüne dökülüyordu, gözleri ise mangalların ışığında gümüş renkli ışınlar saçan kör yuvarlaklardı. Ayaklarını kımıldatmadan Naja'nın oturduğu yere doğru kaydı, köpüren açık ağzından ise bir iblis ve cin ordusunun sesleri, çığlıklardan ve iniltilerden oluşan bir koro, tıslamalar ve

homurdanmalar, öğürmeler ve deli kahkahaları döküldü.

Lord Naja ayağa kalkmaya yeltendi, ama seslerle duman sanki kafatasının içini doldurmuştu. Karanlık birden onu yuttu. Bacaklarının altında bükülü vermesiyle bayılarak tabureden taşların üstüne yığıldı.

MISIR'IN NAIP'I TEKRAR KENDINE geldiği zaman güneş gökte yükselmişti, ışınları da nehrin sularının üstünde ışıl ışıl parlıyordu. Kendini saltanat kayığının kıç tarafında sarı tentenin altındaki ipekli bir şiltenin üstünde yatar buldu.

Bulanık gözlerle etrafına bakınınca, eskort teknelerinin beyaz yelkenlerinin, nehir kıyılarının zengin yeşilinin önünde balıkçılların kanatları gibi dalgalandıklarını gördü.

Güneş ışığı gözlerini acıttığından yine göz kapaklarını indirdi. Müthiş bir susuzluk duyuyordu, boğazı bir avuç çakıl kırığı yutmuş gibi acıyordu, kafatasının içindeki zonklamaya gelince gördüğü hayaldeki iblisler içinde hapsolmuş olsa bu kadar olurdu, inledi, titredi ve bir kölenin önünde tuttuğu kovanın içine bol bol kustu.

Taita yanına gelerek başını kaldırdı ve ona serin bir şeyler içirdi. Mucizevi içki çok geçmeden adamın kafasının içindeki zonklamayı hafiflettiği gibi, şiş karnında hapsolmuş gazları salıverdi ve alt deliğinden pis kokulu rüzgârlar gibi cızırdayarak fışkırmasını sağladı. Naja tekrar konuşabilecek kadar kendine gelince, "Her şeyi anlat bana, Taita," diye fısıldadı. "Hiçbir şey hatırlamıyorum. Kehanet neler açıkladı?"

Ama Taita bir yanıt vermeden önce bütün mürettebatla köleleri söylenecekleri duymamaları için oradan uzaklaştırdı. Sonra şiltenin yanına diz çöktü. Naja titreyen elini onun kolunun üstüne dayadı ve acıklı bir sesle, "Sonra... hiçbir şey hatırlamıyorum." Bir gece öncesinin korkularını hatırlaması üzerine durakladı ve tir tir titredi.

Taita ona," Birazdan Sebennytos'tayız, majesteleri. Gece bastırmadan Teb'e dönmüş olacağız," dedi.

"Ne oldu, Taita?" Naip, İhtiyar adamın kolunu sarstı. "Ammon Ra'dan neler öğrendin?"

"Büyük mucizeler duydum, majesteleri." Taita'nın sesi heyecandan titriyordu.

"Mucizeler mi?" Naja oturmaya çalıştı. "Bana niçin 'Majesteleri' dedin? Ben Firavun değilim ki."

"Açıklananların bir kısmı da bu."

"Anlat bana! Bana hepsini anlat!"

"Tapınağın damının nasıl lotusun yaprakları gibi açıldığını ve büyük yolun nasıl gece göğünden aşağı indiğini hatırlamıyor musun?"

Naja önce başını salladıysa da, sonra kararsız bir tavırla doğruladı. "Evet, öyle sanıyorum. O yol bir altın merdiven miydi?"

"Demek hatırladın." Taita, Naja'yı pohpohladı.

Naja, "O altın merdiveni tırmandık," diyerek doğrulamasını bekler gibi Taita'ya baktı.

Taita evet der gibi başını eğdi. "iki kanatlı aslanın sırtında yukarı taşındık."

"Evet, aslanları hatırlıyorum, ama ondan sonrası gölgeli ve çok belirsiz."

"Bu gizemler zihni uyuşturur ve onlara alışık olmayan gözleri bulanıklaştırırlar.

Yedinci ve son derecenin uzmanı olan ben bile katlandıklarımıza şaştım." Taita adamı avutmaya çalıştı. "Ama umudunu kesme, çünkü tanrılar gizemleri sana izah etmemi buyurdular."

"Konuş, değerli Büyücü, hiçbir ayrıntıyı gizleme benden."

"Uçan aslanların sırtında karanlık okyanusun ve beyaz dağların doruklarının yukarısından geçtik. Dünyayla göğün bütün krallıkları da altımızda uzanıyordu."

Naja heyecanla, "Devam et!" diye İhtiyarı zorladı.

"Sonunda tanrıların oturdukları kaleye vardık. Bunun temelleri ölüler diyarına kadar iniyor, sütunları da gökle bütün yıldızları taşıyordu. Ammon Ra tepemizden tüm görkemiyle geçti, tanrılar topluluğunun bütün öbür üyeleri de gümüşle altından, ateşten, kristalden ve safirden tahtlarda oturuyorlardı."

Naja ona gözlerini kırpıştırarak baktı, onları gözünde canlandırmakta zorlanıyordu. "Evet. Şimdi senden duyunca hatırladım. Safirle tektaş pırlantadan tahtlar." inanmaya çaresizce duyduğu ihtiyaç adamın içini ateş gibi yakıyordu. "Ondan sonra da tanrı konuştu, değil mi?" dedi. "Benimle konuştu, değil mi?"

"Evet, büyük Tanrı Osiris bir dağın çöküşü kadar yüksek bir sesle şöyle dedi:

'Sevgili Naja, bana daima bağlı kaldın sen. Ve sadakatin ödüllendirilecek.'"

"Söylemek istediği neydi? Bunu açıkladı mı, Taita?"

İhtiyar adam ciddi bir tavırla başını eğdi. "Evet, majesteleri."

"Yine o unvanı kullandın. Nedenini söyle."

"Emredersiniz, majesteleri. Her kelimesini söyleyeceğim. Büyük Osiris o müthiş görkemiyle ayağa kalktı, seni kanatlı aslanın sırtından aldı ve ateşle altından yapılma tahtta yanına oturttu. Ağzınla kalbine dokundu ve seni Kutsal Kardeş unvanıyla selamladı."

"Bana Kutsal Kardeş mi dedi? Bununla ne demek istiyordu acaba?"

Taita sinirlenmeye başladığını belli etmemeye çalıştı. Naja oldum olası keskin zekâlı bir adam olmuştu. Bütün ayrıntıların ona bir bir açıklanmasını gereksinmemişti.

Taita'nın bir gece önce ona yedirdiği sihirli mantar esansıyla mangalların ilaçlı dumanlarının etkisi henüz geçmemişti. Tekrar net olarak düşünmeye başlamasına kadar günler geçebilirdi. Taita çok etkin bir boya fırçası kullanmam gerekecek, diye düşündü ve şöyle devam etti: "Sözleri aslında beni de düşündürdü. Anlamı benim için açık değildi, ama büyük tanrı sonra tekrar konuştu, 'Göklerin tanrılar topluluğuna hoş geldin diyorum, Kutsal Kardeş,' dedi."

Naja'nın yüzünde bir zafer sevinci ve gururlu bir anlam belirdi. "Böylece beni tanrılaştırıyor, öyle değil mi Taita? Sözlerinin başka bir anlamı olamaz."

"Bunun en küçük bir şüphesi olsa bile hemen sonra anlaşılmayacak yanı kalmadı.

Çünkü Osiris Yukarı ve Aşağı Mısır'ın çifte tacını alıp başının üstüne koydu, sonra tekrar konuştu. 'Selam, Kutsal Kardeş! Selam, geleceğin Firavun'u!' dedi." Uzun süren bi sessizlikten sonra Taita devam etti. "Taç da başının üstünde olunca kutsallığın daha belirginleşti. Ben de senin önünde diz çöktüm ve öbür tanrılarla birlikte sana da ibadet ettim."

Naja duygularını gizlemeye gerek görmedi. Huşu içindeydi. Orgazm oluyormuş gibi savunmasız bir durumdaydı. Taita fırsatı kaçırmadı. "Derken Osiris tekrar konuştu. 'Bu olağanüstü olaylarda Büyücü Taita senin rehberin olacak. Çünkü bütün gizemlerin uzmanı ve kehanet bilmecesinin ustasıdır. Onun önerilerini dikkatle dinlersen vaat ettiğim bütün ödüller senin olacak.'"

Taita bir yandan Naja'nın göstereceği tepkileri gözlüyordu. Acaba abartmış mıydı, ama hayır, Naip her şeyi sorgusuz sualsiz kabul ediyordu.

"Daha başka, Taita? Büyük tanrı benim için daha başka neler söyledi?"

"Bu kez doğrudan benimle konuştu. Sözleri beni ruhumun en derin köşelerine kadar titretti. Bana çok ağır bir görev yükledi çünkü. Ağzından çıkan sözler şunlardı:

'Gizemlerin ustası Taita, bundan böyle başka sevgin, bağlılığın ve görevin olmayacak. Kutsal kardeşim Naja'nın hizmetkârısın artık. Tek kaygın onun yazgısını gerçekleştirmesine yardım etmen olacak. Yukarı ve Aşağı Mısır ülkelerinin çifte tacını onun başının üstünde görmedikçe çabalarına son vermeyeceksin."

Naja, "Başka bağlılık, başka sevgi olmayacak," diye yavaşça tekrar etti. Yaşadığı olayın bütün aksi tesirlerini üstünden atmışa benziyordu. Kuvveti geri geliyor, sarı gözlerindeki kurnaz parıltı giderek güçleniyordu. "Peki, büyük Osiris'in sana yüklediği görevi kabul ettin mi, Büyücü?" diye sordu. "Açık konuş, bundan böyle benim adamım mısın yoksa yüce babamızın sözünü duymazlıktan mı geleceksin?"

Taita, "Büyük tanrının sözünü nasıl duymazlıktan gelebilirim?" diye sordu. Başını eğdi ve alnını güvertenin taban tahtasına dayadı. Naja'nın çıplak sağ ayağını iki eliyle yakalayarak başının üstüne koydu. "Tanrıların beni layık gördükleri görevi kabul ediyorum. Senin adamınım, kutsal majesteleri. Ruhen ve kalben sana aitim."

"Ya öbür görevlerin? Firavun Nefer Seti'ye doğduğu zaman, daha yakın bir tarihte de taç giyme töreninde ettiğin bağlılık yeminleri ne olacak?"

"Majesteleri, Büyük Tanrı Osiris daha önce olan her şeyden affetti beni. Artık şimdi sana ettiğim şu yeminden başka hiçbir şeyin benim için önemi kalmadı."

Naja İhtiyar adamı yerden kaldırdı ve herhangi bir hile veya yalan izi aramak için gözlerinin içine baktı. Taita da huzur içinde ona bakıyordu. Naip'in şüphelerinin, umutlarının ve kuşkularının tıpkı saraydaki kafeste barındırılan şahinlere yedirilecek bir sepet dolusu canlı fare gibi kaynaştığını seziyordu. Taita inanacak, çünkü öyle olmasını istiyor, diye düşündü.

Sarı gözlerdeki şüphelerin yavaş yavaş silindiğine tanık oldu. Naja sonunda onu

kucakladı. "Sana inanıyorum," dedi. "Çifte tacı giydiğim zaman tüm beklentilerinin ve hayallerinin ötesindeki ödüller senin olacak."

Taita'yı yanından ayırmadı, yaşlı adam da yeni güvenli konumundan Naip'in açıklanmamış bazı niyetlerini değiştirmekte yararlandı. Naja'nın ısrarı üzerine kehanetleri bir kere daha gözden geçirdi. Bir koyun öldürüp bağırsaklarını inceledi, sarayın kafesinden bir şahin daha salıvererek uçuş modelini gözledi. Bunlardan tanrının en azından Nil'in bir sonraki taşkınına kadar Naja'nın prenseslerle evlenmesini onaylamayacağını, aksi halde taşkının gerçekleşmeyeceği anlamını çıkardı. Böylesi, Naja'nın bile göze alamayacağı bir felaket olurdu. Mısır'ın tüm hayatı büyük nehrin sularının taşmasına bağlıydı. Taita bu kehanetle Nefer'i bekleyen tehlikeyi ve prensesleri bekleyen acıları ertelemiş oluyordu.

Naja itiraz etti ve tartıştı, ama Busiris'teki o korkunç geceden beri Taita'nın öngörülerine karşı gelmeyi başaramıyordu. Dahası, kuzey cephesinden gelen kötü haberler onu İhtiyar adamın karşısında daha da uysallaştırdı. Mısırlılar Naja'nın emri üzerine ve Taita'nın önerilerine karşın Abnub'u geri almak için bir karşı saldırıya kalkışmışlardı. Ne çare ki başarısız olmuşlar, kent çevresindeki korkunç çarpışmalarda üç yüz savaş arabası ve hemen hemen bir alay kadar piyade askeri kaybetmişlerdi. Apepi bu günlerde zayıf düşen ve morali bozulan Mısır kuvvetlerine ezici bir darbe daha indirip fırtına gibi Teb'e saldırmaya hazırlanıyordu. Şimdi bir düğün yapmanın zamanı olmadığını Naja da kabul etmek zorunda kaldı, Nefer'in güvenliği de böylece bir süre daha garantilenmiş oldu.

Daha şimdiden Teb'den kara ve nehir yoluyla güneye sel gibi mülteci akıyordu.

Tüccarlar kaçınılmaz Hiksos saldırısının sonucunu görmeyi beklediklerinden doğudan gelen ticaret kervanlarının sayısı da endişe verecek derecede azalmıştı. Bütün mallar kıtlaşmış, fiyatlar da dolayısıyla fırlamıştı.

Taita, "Apepi'nin elinde bizi yok edecek bir yenilgiyi önlememizin tek yolu barış görüşmelerine oturmaktır," diye Naip'e akıl verdi.

Barış yapmanın asla bir teslim anlamına gelmeyeceğini, ertelemeden askeri kuvvetlerini güçlendirmede yararlanacaklarını söylemek üzereyken Naja onun ayrıntılara girmesine fırsat vermedi. "Ben de aynı fikirdeyim, Büyücü," diye atıldı.

"Sevgili dostum Firavun Tamose'u akıl yolunun bu olduğuna kaç kere inandırmaya çalıştım, ama beni hiçbir zaman dinlemedi."

Taita, "Zamana ihtiyacımız var," diye açıkladı, ama Naja elini kaldırarak onu susturdu.

"Tabii ki haklısın." Bu beklenmedik destek Naja'yı çok sevindirmişti. Birer birer bütün konsey üyelerini Hiksoslarla barış yapılmasına razı etmeye çalışmış, ama Cinka dahil, hiçbiri onu desteklememişti. Sadık Asmor bile Apepi'ye teslim olmaktansa kılıcının üstüne düşmeye ahdederek onu kızdırmayı göze almıştı. Böylesi olası görülmeyecek zeminlerde bile şerefin egemen olduğunu görmenin ve Naip olarak bile konsey aracılığıyla yaptırabileceklerinin sınırlı olduğuna tanık olmanın Naja'nın aklını başına getirmesi gerekirdi.

Hiksoslarla yapılacak barış Naja'nın vizyonunun temel taşıydı. Bu vizyona göre iki

krallık birleşecek ve bir tek Firavun her iki ülkeyi de yönetecekti. Ancak yarı Mısırlı, yarı Hiksos olan bir Firavun bu hedefe ulaşabilirdi, Naja da tanrıların kehanetleriyle ona vaat ettiklerinin bu olduğuna emindi.

"Önyargılara kanmayacak tek kişinin sen olduğunu tahmin etmeliydim, Taita," dedi ciddi bir tavırla. "Ötekilerin hepsi, Teslim Olmak Yok' ve 'Şerefsizliktense Ölüm' diye bağırıyorlar." Naip başını salladı. "Silah kuvvetiyle başaramadığımızı belki daha yumuşak bir yöntemle gerçekleştirebileceğimizi seninle ben görebiliyoruz. Hiksoslar Nil vadisinde geçirdikleri altmış yıldan sonra Asyalı'dan çok Mısırlı oldular.

Tanrılarımız, felsefemiz ve kadınlarımız onları büyüledi. Vahşi kanları bizim kanımızla yumuşadı ve tatlılaştı. Yabani alışkanlıkları bizim soylu tavırlarımızdan etkilendi."

Önerisine Naip'in gösterdiği tepki öylesine müthişdi ki Taita şaşırdı. Bütün tahminlerinin ötesindeydi bu. Düşünmek için vakit kazanmak ve Naja'nın gerçek amaçları hakkında bir şeyler sezinlemek için, "Bunlar çok akıllıca sözler. Ama bu barışı nasıl gerçekleştirmeyi umabiliriz, sayın Naip?" diye mırıldandı.

Naja bunu açıklamaya dünden razıydı. "Hiksoslar arasında bu duygularıma katılanların çok olduğunu biliyorum. Bize katılmalarını sağlamak zor olmaz. O zaman barışı gerçekleştirebilir ve iki krallığı birleştiririz."

Sisler aralanmaya başlamıştı. Taita, bir ara dile getirildiğini duyduğu, fakat o sırada olası görmediği bir şüpheyi birden anımsadı.

"Hiksoslar arasındaki bu yandaşlarımız kimler?" diye sordu. "Yüksek konumda mıdırlar? Apepi'ye yakınlar mı?"

"Soylulardan oldukları kesin. Bir tanesi Apepi'nin savaş konseyinde." Naja ayrıntılara girmeye hevesliydi, bunu yapmamak için kendine zor hâkim oldu.

Bu kadarı Taita için yeterliydi. Naja'nın Hiksos bağlantıları hakkındaki söylentiler gerçeğe dayanıyor olmalıydı; bu doğru olduğu takdirde bütün parçalar yerine oturuyordu, İhtiyar adam, Naja'nın hırsının ve isteklerinin büyüklüğüne bir kez daha şaşırdı.

"O soylu kişilerle buluşup onlarla konuşmak acaba mümkün mü?" diye ihtiyatla sordu.

Naja, "Evet," diye doğruladı. "Birkaç gün içinde onların yanına ulaşabiliriz."

Bu basit söylemin Taita için taşıdığı anlam muazzamdı. Demek Mısır'ın Naip'inin geleneksel düşmanın saflarında gizli yandaşları vardı. Onunla ilgili daha başka ne gibi sırlar vardı acaba? Açgözlü parmaklarını daha nerelere uzatmıştı? Taita'nın sırtında soğuk ürpertiler dolaştı, ensesindeki ak teller de diken diken oldular.

Vurulduğu zaman Firavun'un yanında olan sevdiği arkadaşı bu muydu?

Firavun'un ölümünün tek tanığı da işte buydu. Sınırsız istekleri ve zalimce amaçları

olan bu yaratık, Hiksoslu soyluların yakını ve sırdaşı olduğunu itiraf ediyordu. Öte yandan, Firavun'u öldüren bir Hiksos okuydu. Bu düzen nerelere kadar gidiyordu acaba?

Bu düşüncelerinin yüzüne yansımamasına dikkat ederek düşünceli bir tavırla başını eğdi. Naja da hızlı hızlı devam etti. "Hiksoslarla bir anlaşmaya varabileceğimize eminim, Apepi'yle aramda bir ortak Naip'lik ve birleşik bir devlet konseyi düşünüyorum. O zaman kendi danışmanlarımızın bu kararı onaylamaları için senin etkine ihtiyacımız olacak. Belki yine kehanete başvurarak tanrıların isteklerini duyurabilirsin."

Naja onun sahte bir kehanet gerçekleştirmesini öneriyordu. Busiris'te olanların da göstermelik olduğundan şüpheleniyor muydu acaba? Taita öyle düşünmüyordu, ama bu fikri şimdiden bastırmalıydı. Yüzündeki anlam ciddileşti. "Kehanetle ilgili durumlarda, tanrı Ammon Ra'nın adını veya sözünü boşuna sarf etmek ya da kehanetini yanlış tanıtmak korkunç bir cezayla sonuçlanır."

Naja hemen geriledi. "Böylesi bir saygısızlık kastetmedim, ama tanrılar kehanet yoluyla bana onaylarını verdiler."

Taita, "Önce bu anlaşmanın olabilirliğini araştırmalıyız," dedi. "Apepi askeri konumunun çok sağlam olduğunu zannedip bizimle buluşmayı reddedebilir. Ve barış yapmak için yapacağımız yaklaşımlara rağmen, savaşı sonuna kadar sürdürmeye karar verebilir."

"Öyle bir şey olacağını sanmıyorum. Sana öbür taraftaki yandaşlarımızın adlarını vereceğim. Onların yanına gizlice gitmelisin, Taita. Hiksosların arasında bile iyi tanınan saygın bir kişisin, sana ayrıca benim tarafımdan geldiğini kanıtlayacak bir tılsım vereceğim. Sen davamızın en iyi elçisisin. Seni dinleyeceklerdir."

Taita bir süre daha oturup düşündü. Nefer'le prensesler için durumdan fazladan bir yarar elde edip edemeyeceğini düşündü, ama bu evrede öyle bir şey göremedi. Ne olursa olsun, Nefer hâlâ ölümcül bir tehlikeyle karşı karşıya olacaktı.

Nefer'in hayatta kalmasını garantilemek istediği takdirde Taita'nın önünde bir tek seçenek vardı: bu da Naja iktidardayken onu Mısır'dan dışarı çıkarmaktı. Bunu yapmak için şimdilerde bir fırsat var mıydı? Naja ona sınıra kadar bir paso öneriyordu.

Nefer'i yanında götürmek için bundan yararlanabilir miydi? Birkaç saniye sonra bunu yapamayacağını kavradı. Çocuk Firavun'la bağlantısı Naja yüzünden hâlâ önemli derecede sınırlanmıştı. Onunla yalnız kalmasına asla izin verilmiyordu. Konseyin oturumlarında çocuğun yanında oturmasına veya onunla en masumca mesajlar değiş tokuş etmesine bile izin yoktu. Son haftalarda Taita'nın ona yaklaşmasına sadece Nefer tehlikeli bir boğaz iltihabına tutulduğu zaman izin verilmişti, İhtiyar adam o zaman Firavun'u tedavi etmesi için yatak odasına alınmış, ama Taita oradayken Naja'yla Asmor da hazır bulunmuş, bütün olanları seyretmişler, söylenen her söze kulak misafiri olmuşlardı. Zaten Nefer hastalığı yüzünden fısıltıdan daha yüksek sesle konuşamamıştı, ancak bu arada gözleri Taita'nın yüzünden ayrılmamış ve vedalaşmaları zamanı gelince İhtiyar adamın elini salıvermek istememişti. Ama bu da on gün önceydi.

Taita, Naja'nın yerini alacak eğitmenler bulduğunu, Asmor'un da Nefer'in binicilik idmanlarını, araba sürücülüğünü ve okçuluğunu sürdürmek için Mavi Muhafızlar'ın arasından öğretmenler sağladığını öğrenmişti. Eski arkadaşlarının hiçbirinin onu görmeye gelmesine izin verilmiyordu. Can dostu Meren'in bile Firavun'un dairesinden çıkması emredilmişti.

Taita, Nefer'i kaçırmaya yeltendiği ve başarısız olduğu takdirde yalnız Naja'nın ona duyduğu güveni feda etmekle kalmayacak. Aynı zamanda Nefer'i çok büyük bir tehlikeye atmış olacaktı. Hayır, Hiksos arazisine bu geçiş izninden genç Firavun'un güvenliği için daha akıllıca düzenlemeler yapmakta yararlanabilirdi.

Taita, "Sana her şekilde yardım etmek, benim görevim, tanrıların bana verdiği bir görevdir. Onun için bu görevi üstleneceğim," dedi. "Hiksos hatlarından geçmem için en güvenli yol hangisidir? Beni tanıdıklarını söylemiştin."

Naja bu soruyu öngörmüştü. "Kum tepelerinin arasından geçerek Cebel Wadun'da vadiye inen eski araba yolunu izlemelisin. Öbür taraftaki dostlarım o yolu kontrol altında tutuyorlar."

Taita basıyla doğruladı. "Orası Firavun Tamose'un öldüğü yol değil mi? Ben Gallala'dan öteye hiç geçmedim. Yolun kalan kısmını bana göstermesi için bir rehbere ihtiyacım olacak."

Naja, "Seni öbür yana geçirmeleri için kendi mızrak erimi ve Maviler'den bir bölüğü yollayacağım," diye vaat etti. Devam etti. "Ama yol uzun ve çetindir. Derhal yola çıkmalısın. Her geçen gün, her geçen saat fark yaratabilir."

TAITA ARABAYI GALLALA KENTININ yıkıntılarından sonra sadece dört kere mola vererek sürmüştü. Yolu Naja'yla Tamose'dan yarım gün kadar daha kısa bir sürede tamamlamışlardı. Ayrıca hayvanlar da daha az hırpalanmıştı.

Taita'nın arabasını izleyen dokuz araçtaki askerler Büyücü'nün ününden çok etkilenmişlerdi. Onu süvari birliklerinin babası olarak tanıyorlardı: Taita bir araba imal edip önüne çift hayvan koşan ilk Mısırlı'ydı. Firavun Tamose'un Hiksosları yenmesi haberini taşımak için Teb'den Elephantine'e yaptığı araba yolculuğu efsaneleşmişti.

Şimdi İhtiyar adamı kum tepelerinin arasında izlerken efsanenin gerçeğin ta kendisi olduğunu görüyorlardı. Taita'nın dayanıklılığı şaşkınlık vericiydi, konsantrasyonu da hiç bozulmuyordu. Ellerinden geleni yapmaları için atların gönlünü alırken dizginlerin üstündeki elleri yorulmak bilmiyordu. Bölükteki bütün askerlerin, en başta da arabada yanında olanın hayranlığını uyandırmıştı.

Gil, Naja'nın mızrak eriydi. Güneşten kararmış, sert çizgili bir yüzü vardı. Hafif yapısı bir araba sürücüsü için idealdi. Buna karşın şen mizaçlı, sırım gibi bir adamdı.

Kumandanın arabasında yolculuk etmek üzere seçildiğine göre en iyilerden biri olması gerekirdi.

Şimdi ay büyürken, sıcaklık da giderek artarken gecenin serinliğinde yolculuk etmişlerdi. Şafak sökerken dinlenmek üzere mola verdiler. Gil, hayvanlara su verdikten sonra Cebel Wadun vadisine bakan bir kayanın üstünde oturan Taita'nın yanına geldi ve ona seramik bir su testisi uzattı, İhtiyar adam ibriğin ağzından ağzına su doldurdu ve Gallala'dan beri yanlarında taşıdıkları acı suyu yüzünü ekşitmeden içti. Gece yarısı verdikleri moladan beri içtiği ilk suydu bu.

Gil İhtiyar iblis taş gibi, bir Bedevi akıncıdan farksız, diye düşünerek ona hayranlık duydu ve Taita'nın verebileceği bir emri beklemek üzere hatırı sayılır bir uzaklıkta yere çöktü.

Taita sonunda, "Firavun'un vurulduğu yer neresiydi?" diye sordu.

Gil yükselen güneşin ışınlarından kamaşmamaları için gözlerine ellerini siper etti ve kuru nehir yatağının ovalarla karıştığı yeri işaret etti. "Orada lordum. Şu uzaktaki tepe sırasının yakınında."

Taita, Gil'i ilk kez konseyin huzurunda sorguya çekmişti. Mızrakçı orada Firavun'un ölümüyle ilgili olarak bilgi vermişti. Konsey, konu hakkında bilgisi olan herkesi kovuşturma sırasında ifade vermeye davet etmişti. Taita, Gil'in verdiği ifadenin net ve inanılır olduğunu anımsıyordu. Konseyin görkemiyle ünlü üyelerinden etkilenmemiş, basit ve dürüst asker kimliğine uygun şekilde bildiklerini anlatmıştı.

Kendisine gösterildiğinde Firavun Tamose'a saplanan Hiksos okunu da tanımıştı.

Bunun sapı kırılarak ikiye bölünmüştü. Lord Naja yaranın acısını hafifletmek için kırmıştı onu.

ilk karşılaşmaları o zaman olmuştu. Teb'den ayrıldıklarından beri bir veya iki kere

kısaca konuşmuşlardı, uzun bir konuşma yapmaları için şimdiye kadar bir fırsat olmamıştı.

Taita şimdi, "Burada o gün seninle beraber olanlardan birileri var mı?" diye sordu.

Gil, "Yalnızca Samos vardı. Ama saldırıya uğradığımız zaman o vadide arabaların başında bekliyordu," diye yanıtladı.

Taita, "Bana tam yerini göstermeni ve beni savaş alanına götürmeni istiyorum," dedi.

Gil omuzlarını silkti. "Ona tam savaş denemezdi, olsa olsa küçük bir çatışmaydı.

Görülecek şey çok az. Kıraç bir yer orası. Ama saygıdeğer Büyücü'nün emri başımır üstünde."

Kafile tekrar arabalara bindi ve tek araçlık bir sıra halinde vadinin dik yamacını indi. Oraya belki yüz yıldır yağmur yağmamıştı, çöl rüzgârı bile hâlâ belirgin şekilde duran Firavun'un arabalarının izlerini silememişti. Vadinin tabanına vardıklarında Taita onları hâlâ izliyor, kendi arabasının tekerlekleri kalan oluklarda ilerliyordu.

Bir Hiksos baskınına karşı tetikteydiler ve vadinin her iki yanından gözlerini ayırmıyorlardı. Ama çıplak kaya sıcağın yarattığı serabın içinde dans etmekle beraber, düşmandan hiçbir iz yoktu.

"işte nöbetçi kulesi." Gil ilersin! işaret etti. Taita da göğün bulutsuz mavisinin önünde sarhoş gibi eğilen yıpranmış silueti gördü.

Dere yatağında bir dönemeç daha döndüler. Taita, Firavun'un bölüğünün durup döndüğü, birçok kişinin de arabalardan vadi tabanının yumuşak kumlarına indikleri ve tekrar arabalara bindikleri yerdeki karışık tekerlek izlerini iki yüz adım beriden bile görebiliyordu. Bu noktada küçük kuvvetine yavaşlamalarını işaret etti ve yürüyüş hızıyla ilerlemeye koyuldular.

Gil araba siperinin yan tarafına düşen bir yeri işaret etti. "Firavun burada arabasından inerek Lord Naja'yla Apepi'nin karargâhını gözlemeye gitmişti."

Taita arabasını durdurdu ve öbürlerine de aynı şeyi yapmaları için işaret verdi.

Arkasından gelen arabadaki çavuşa, "Beni burada bekleyin," diye emretti. Sonra Gil'e döndü. "Sen benimle gel. Çarpışma alanını bana göster."

Gil öne geçerek zorlu patikayı tırmanmaya başladı, İhtiyar adama hürmeten önce yavaş ilerliyordu, ama sonra Taita'nın ondan geri kalmadığını fark ederek hızlandı.

Onlar devam ettikçe patika dikleşti. Arazi de giderek bozulmaya başladı. Tepenin yarı yerinde patikayı hemen hemen tıkayan iri kaya grubunun başına geldiklerinde Gil bile soluk soluğa kalmıştı.

Asker, "Ben buraya kadar geldim," dedi.

"Firavun nerede yere düştü peki?" Taita dik, fakat oldukça açık yamaçta etrafına bakınarak, "Hiksos birlikleri nerede gizliydiler? Firavun'u öldüren ok nereden atıldı?"

diye sordu.

"Size bunu söyleyecek durumda değilim, lordum." Gil başını salladı. "Lord Naja şı kayaların ötesine geçtiği sırada benimle adamların kalan kısmına burada beklememiz buyruldu."

"Firavun neredeydi? O da Lord Naja'yla gitti mi?"

"Hayır. Yani önce gitmedi. Hükümdar bizimle bekliyordu. Derken Lord Naja ilerd bir şey duydu, bunu araştırmaya gitti ve görüş açımızdan çıktı."

"Bu işi anlayamadım. Nerede saldırıya uğradınız?"

"Biz burada bekledik. Firavun'un sabırsızlanmaya başladığını görebiliyordum.

Lord Naja bir süre sonra kayaların arkasından ıslık çaldı. Firavun ayağa fırladı. Bize,

'Gelin, çocuklar!' dedi ve patikayı tırmandı."

"Sen hemen arkasında miydin?"

"Hayır, ben kafilenin arkasına yakındım."

"Bundan sonra olanları gördün mü?"

"Firavun kayaların arkasında gözden kaybolmuştu. Hemen arkasından bağırışlar koptu ve çarpışma sesleri duyuldu. Hiksos sesleri ve kılıçlarla okların kayalara çarptığını duydum. Ben hemen ileri koştum, ama patika çarpışılan yere ulaşmaya çalışan askerlerimiz yüzünden tıkanmıştı."

Gil patikanın nasıl daraldığını ve en yüksek kayanın arkasına kıvrıldığını göstermek için ileri koştu. "Ben ancak oraya kadar gelebildim," dedi. "Birden Lord Naja'nın Firavun'un vurulduğunu bağırdığını duydum, ilerimdeki adamlar koyun sürüsü gibi dönüp duruyorlardı. Derken hükümdarı benim durduğum yere sürüklediler. Sanırım Firavun o sırada ölmüştü bile."

"Hiksoslar size ne kadar yakındılar? Kaç kişiydiler? Süvari mi, piyade miydiler?

Alaylarını tanıdın mı?" Taita bunları belli bir amaçla soruyordu: bütün Hiksosları belirgin alametler takar ve kıyafetler giyerlerdi. Mısırlılar da bunları tanımayı öğrenmişlerdi.

Gil, "Bize çok yakındılar ve çok da kalabalıktılar. En az bir bölük vardılar," dedi.

Taita ısrar etti. "Hangi alaydandılar? Sorguçlarını görebildin mi?"

Gil ilk kez kararsız ve biraz da utanmış görünüyordu. "Lordum, doğrusunu isterseniz düşmanı hiç görmedim. Şu yukarıdaki kayaların arkasındaydılar."

Taita kaşlarını çattı. "Öyleyse kuvvetlerini ve sayılarını nereden biliyorsun?"

"Lord Naja bağırıyordu." Gil arkasını getiremeyerek başını eğdi.

"Naja dışında ötekiler düşmanı gördüler mi?"

"Bilemem, saygıdeğer Büyücü. Lord Naja arabaların aşağıya doğru gerilemelerin emretmişti. Hükümdarın ağır yaralı olduğunu, belki de öldüğünü görebiliyorduk.

Hepimizin morali sıfırdı."

"Sonradan olayı arkadaşlarınla konuşmuş olmalısın, içlerinden herhangi biri düşmanla çarpıştığını söyledi mi? Hiksoslardan birini okla ya da mızrakla yaralamış mı?"

Gil kararsız bir tavırla başını salladı. "Hatırlamıyorum. Hayır, hiç sanmıyorum."

"Hükümdardan başka yaralanan olmuş muydu?"

"Hayır, olmamıştı."

"Bunu niçin Konsey'e söylemedin? Bir tek düşman bile görmediğini niçin söylemedin?" Taita adamakıllı kızmıştı.

"Lord Naja bize sorulara kısa ve basit yanıtlar vermemizi, böbürlenerek ve çarpışmalardaki payımıza dair uzun öyküler anlatarak Konsey'in vaktini ziyan etmememizi emretmişti." Gil sıkılmış gibi omuzlarını kaldırdı. "Öyle sanıyorum ki hiçbirimiz çarpışmadan kaçtığımızı itiraf etmek istemedik."

"Utanma, Gil. Sen sadece aldığın emirleri yerine getirdin." Taita'nın sesi yumuşamıştı "Şimdi şu kayaların üstüne tırman ve gözlerini dört aç. Hiksos bölgesinin içlerindeyiz. Ben uzun kalmam."

Taita yavaşça ileri yürüdü ve patikayı tıkayan kayanın etrafını döndü. Durup öndeki araziyi gözden geçirdi. Bu açıdan bakınca harap nöbetçi kulesinin sadece damını görebiliyordu. Patika oraya doğru dönemeçler çevire çevire çıkıyordu. Sonra bir bayırın yukarısında oldukça açık bir doruğun ötesinde göz den kayboluyordu. Burada Hiksosların gizlenip bir baskın yapmalarını sağlayacak herhangi bir yer yoktu. Ortalıkta bazı küçük kayalarla güneşte kurumak üzere olan bazı dikenli çalılar dışında hiçbir şey görülmüyordu. Derken Taita her ne olduysa gece olduğunu anımsadı. Ama onu rahatsız eden bir şey vardı. Güçlü bir kötücül kuvvet tarafından gözetleniyormuş gibi belirli belirsiz kötü bir his vardı içinde.

Bu duygu o kadar kuvvetlendi ki güneşte kıpırdamadan durarak gözlerini kapadı.

Etrafındaki havadan her türlü etkiyi sünger gibi emmek için aklının ve ruhunun kapılarını açtı. Hemen o an bu duygu daha da kuvvetlendi: burada çok korkunç şeyler vardı, fakat kötülüğün odağı fazla ilersinde olmayan bir yerdeydi, İhtiyar adam gözlerini açıp yavaşça o yana yürüdü. Sıcaktan yanmış kayayla dikenden başka görülecek bir şey yoktu, ama Taita şimdi sıcak havada kötülüğün kokusunu bile alabiliyordu. Leş yiyen vahşi bir hayvanın nefesi gibi hafif ve keskin kokulu bir şeydi bu.

Taita durdu ve bir av köpeği gibi kokladı. Hava şimdi tozlu ve kuru, fakat temizdi.

Bu da uçucu kokunun doğa yasalarının dışında bir şey olduğunu kanıtlıyordu. Taita bu noktada işlenmiş bir günahın hafif yankısını yakalar gibi oluyordu, ama bunun yerini kesin olarak belirlemeye çalıştığında kayboldu. Adam ileriye doğru bir adım attı, sonra

bir adım daha, aynı anda iç bulandırıcı koku ona doğru esti. Bir adım daha derken kokuya büyük bir üzüntü duygusu eklendi. Ölçülemeyecek kadar değerli, yerine konulamayacak bir şeyi kaybetmiş gibiydi.

Taşlık patikada bir adım daha atmaya kendini zorladı, aynı anda bir şey akciğerlerindeki tüm havayı boşaltacak kadar şiddetle ona çarptı. Taita duyduğu dayanılmaz acının etkisiyle haykırdı ve göğsünü kavrayarak dizüstü düştü. Soluk alamıyordu. Bu, acının en üst kademesi, ölüm açışıydı, İhtiyar adam da halkalarıyla vücuduna sarılan bir yılanmış gibi onunla boğuşuyordu. Kendini tekrar patikadan aşağı yuvarladı, sancı da aynı anda kayboldu.

Gil onun bağırdığını duymuştu. Koşarak patikayı tırmandı. Taita'yı yakalayıp ayağa kaldırdı. "Ne var? Size ne oldu, lordum?"

Taita onu itti. "Git! Bırak beni! Burada tehlikedesin. Bu insanlar değil, tanrılar ve iblislerle ilgili bir şey. Git! Yamacın aşağısında bekle beni."

Gil durakladı. Ama sonra o parlak gözlerdeki bakışı fark etmesiyle bir hayalet görmüş gibi irkildi.

Taita, "Git!" dedi. Bu, Gil'in bir daha hiç duymak istemeyeceği bir sesti ve kaçtı.

Askerin gitmesinden uzun bir süre sonra Taita ona karşı cephe almış kuvvetlerle başa çıkabilmek için vücuduyla aklını kontrolü altına almaya çalıştı. Kemerindeki keseye el atarak içinden Lostris'in tılsımını çıkardı. Onu sağ elinde tutarak yine ileriye doğru bir adım attı.

Patikadaki aynı yere gelince sancı onu daha da vahşice vurdu. Bir ok sanki göğsüne saplanmıştı. Arkaya doğru sendelerken bağırmamak için kendini güç tutuyordu, sancı da daha önceki gibi yine kayboldu.

İhtiyar adam soluyarak taşlık yere baktı. Önce engebeli patikanın herhangi başka bir yerindekinden farklı gözükmüyordu. Derken, toprağın üstünde bir gölge belirdi.

Taita bir yandan bakarken gölge değişti ve koyu kırmızı renkte pırıl pırıl bir birikintiye dönüştü. Adam ağır ağır dizüstü düştü. "Bir hükümdarın ve bir tanrının kalbinin kanı bu," diye fısıldadı. "Firavun Tamose tam bu noktada öldü."

Taita kendini toparlayıp sakin, fakat titremeyen bir sesle Horus'a yakarışını yöneltti. Bu o kadar güçlü bir duaydı ki, ancak yedinci derecenin bir uzmanı onu ağzına almaya cesaret edebilirdi. Duayı yedinci tekrarında gözle görülmeyen, ancak etrafındaki çöl havasını kıpırdatan kanatların hışırtısı kulağına geldi. Taita, "Tanrı burada," diye fısıldadı ve dua etmeye başladı. Firavun'u ve dostu için dua ediyor, Horus'a onu acısından kurtarmasını, duyduğu işkenceye son vermesi için yalvarıyordu.

Tanrı'ya, "Bu korkunç yerden kurtulmasına izin ver," diye yakardı. "Burada tıkılıp kalmak ruhu için dayanılmaz bir işkence olmalı."

Bir yandan dua ederken kötülükleri savmak için gerekli işaretleri yapıyordu. Kan birikintisi toprak tarafından emilirmiş gibi gözlerinin önünde küçülmeye başladı. Son

damla da kaybolurken Taita uykulu bir çocuğun çığlığı gibi şekilsiz ve yumuşak bir ses duydu ve onu ezen kayıp ve üzüntü hissinin ruhunu terk ettiğini hissetti. Ayağa kalkınca da büyük bir ferahlık duydu. Kan birikintisini gördüğü yere bastı. Çarıklı ayakları oradayken bile hiçbir acı duymadı ve yüreğindeki huzura hiçbir gölge düşmedi.

"Huzur içinde git, dostum ve kralım ve sonsuza dek yaşa." Yüksek sesle bu yakarışta bulunurken uzun ömür ve mutluluk işaretini yaptı.

Dönüp geldiği yoldan tekrar aşağı inmeye hazırlanıyordu ki bir şey onu olduğu yerde durdurdu. Başını kaldırıp yine havayı kokladı. O kötü kokudan hâlâ hafif bir iz vardı etrafında, isteksiz bir tavırla yine yokuşu tırmanmaya başladı. Firavun'un öldüğü yeri geçti ve ilerlemeye devam etti. Kötülüğün kokusu attığı her adımla daha da kuvvetleniyor, içine öğürtüler veriyordu. Bunun doğal düzenin ötesinde bir şey olduğunu bir kez daha hissetti.

Devam etti, yirmi adım daha atmasının arkasından da koku kaybolmaya yüz tuttu.

Bunun üzerine kokunun en şiddetli olduğu noktayı saptayana dek bir ileri, bir geri gitti.

Patikadan ayrılınca da kokunun onu hemen hemen boğacakmış gibi kuvvetlendiğinin farkına vardı.

Patikanın hemen yanındaki dikenli bir ağacın kıvrımlı dallarının altında duruyordu.

Başını kaldırınca dalların garip bir şekli olduğunu fark etti. Sanki insan eliyle bükülerek göğün mavi fonunun önünde belirgin bir haç oluşturmuşlardı. Aşağı bakınca, bu kez bir atın başı büyüklüğünde ve biçiminde bir kaya dikkatini çekti. Kısa bir zaman önce kaldırılmış, sonra tekrar eski yerine oturtulmuştu. Taita kayayı içinde oturduğu girintiden çıkarınca, dikenli ağacın köklerinin arasındaki bir oyuğu örttüğünü gördü. Oyuğun içine bakınca burada bir şey olduğu dikkatini çekti. Buraya elini sokarken tedirgindi oyuk bir yılan ya da bir akrep için ideal barınaktı çünkü.

Oyuğun içinden olağanüstü güzellikte oyulmuş ve işlenmiş bir cisim çıkardı.

Bunun bir okluk olduğunun neden sonra farkına vardı. Kimlere ait olduğuna dair şüphesi yoktu. Okluğun üstündeki desen bir Hiksos arması stilindeydi, deri kapın üstüne işlenmiş resim ise Hiksos savaşçılarının taptıkları timsah biçimindeki savaş tanrısı Seueth'di.

Taita okluğun kapağını kaldırınca içinde yeşil ve kırmızı renkte beş ok bulunduğunu gördü. Saplardan birini çekince kalbi duracak gibi oldu. Yanılmış olması olanaksızdı. Naja'nın Konsey'in huzuruna getirdiği kana bulanmış kırık oku dikkatle incelemişti. Bu ok, Firavun'u öldürenin tıpatıp eşiydi.

Oku ışığa tuttu ve sapa işlenmiş armaya dikkatle baktı, Çenelerinin arasında T hiyeroglifini tutan bir leoparın stilize edilmiş başıydı. Ölümcül okta da aynı işareti görmüştü. Tıpatıp aynıydı. Taita verebileceği tüm bilgileri özümsemek ister gibi oku ellerinin arasında evirip çeviriyordu. Oku burnuna götürüp kokladı. Sadece tahta, boya

ve tüy kokuyordu. Onu bu gizleme yerine getiren iğrenç koku kaybolmuştu.

Firavun'un katili niçin okluğunu saklasındı ki? Çarpışmadan sonra bu arazi Hiksosların elinde kalmıştı. Silahlarını geri almak için dünya kadar vakitleri olmuştu.

Bu çok güzel ve değerli bir cisim. Mecbur kalmadıkça hiçbir savaşçı onu terk etmez, diye düşündü Taita.

Bir saat daha yamacı aradıysa da, ilgisini çekecek başka bir şey bulamadığı gibi, kokuşmuşluk ve fenalık anlamına gelen o doğaüstü kokuyu da bir daha alamadı. Arabaların vadideki kumların üstünde bekledikleri yere inerken okluğu eteğinin altına saklamıştı bile.

gizlenerek beklediler. Daha sonra gıcırdamalarını önlemek için tekerlek poyralarını koyun yağıyla yağlayarak, atların toynaklarını deri patiklerle örterek, bütün silahlarla donanımı da ses çıkarmamaları için sarıp sarmalayarak Gil'in rehberliğinde Hiksos bölgesinin içlerine girdiler.

Mızrak eri yöreyi iyi tanıyordu, Taita da herhangi bir yorumda bulunmamakla beraber, adamın kim bilir efendisiyle kaç kez buralarda yolculuk ettiğini ve düşmanla daha kaç randevuları olmuş olduğunu merak etmekten kendiri alamadı.

Şimdi Nil'in alüvyon ovasındaydılar. Karanlıkta tanıyamadıkları silahlı asker kafileleri geçerken defalarca yoldan ayrılmak zorunda kaldılar. Vakit gece yarısını geçerken unutulmuş bir tanrının alçak bir kil tepesinin yamacında oyulmuş, terk edilmiş durumdaki tapınağına geldiler. Mağara bütün bölüğü araçlrı, atları ve adamlarıyla birlikte barındıracak kadar büyüktü. Daha önce de bu amaçla kullanıldığı hemen belli oldu. Harap durumdaki mihrabın arkasında lambalar ve bir yağ amforası gizliydi, ayrı bir bölmede de at yemi balyaları istiflenmişti.

Atların eyerlerini çıkarıp hayvanları doyurduktan, kendileri de kendi yemeklerini yedikten sonra askerler saman döşeklerine uzandılar ve horlamaya başlamakta gecikmediler. Gil bu arada süvari üniformasını çıkarıp yerine göze batmayacak bir köylü kıyafeti giymişti. Taita'ya, "Ata binemem. Fazlasıyla dikkat çeker," dedi.

"Bubasti'deki karargâha varmam yarım gün alır. Beni yarın akşamdan önce beklemeyin." Mağaradan çıkıp gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Taita, Gil'in götürmekte olduğu mesaja Lord Naja'nın müttefiklerinin verecekleri yanıtı beklemeye hazırlanırken, dürüst Gil göründüğü kadar saf bir asker değil, diye düşündü.

Ortalık aydınlanır aydınlanmaz yeraltı tapınağının hava deliğinin açıldığı tepeye bir nöbetçi dikti. Vakit öğleye yaklaşırken hava bacasından kulağına gelen hafif bir ıslık bir tehlikeyi haber verdi, Taita da nöbetçinin yanına tırmandı. Ağır yüklerin altında ezilen eşeklerden oluşan bir kervan tapınağın ağzına doğru yol alıyordu; Taita tapınağı bir tür kervansaray olarak kullananların bu tüccarlar ol düğünü tahmin etti. O bölmeye yem balyalarını bırakanlar da mutlaka onlardı, İhtiyar adam yaklaşan kervandakiler tarafından görülmemeye dikkat ederek doruktan aşağı indi. Şiryandan Şer Dağı'nın Asur Kitabı'ndan üç dize okurken patikanın orta yerine beyaz kuvarz taşlarını belli bir motif oluşturacak şekilde dizdi. Sonra çekilerek kervanın gelişini beklemeye koyuldu.

Öndeki eşek kafilenin kalan kısmından yaklaşık on, on beş metre ilerdeydi.

Hayvanın tapınağı ve içindeki yemleri bildiği, sürücüsünün teşviki olmadan adımlarını hızlandırmasından belli oldu. Fakat patikada beyaz kuvarz taşı kümesinin başına gelince, hayvancık öylesine ürktü ki üstündeki yük kayarak karnının altında asılı kaldı.

Aynı anda çifteler atarak koşmaya ve tapınaktan ovaya doğru uzaklaşmaya başladı.

Boğuk anırmaları kafiledeki öbür hayvanları da etkilemişti, çok geçmeden onlar da

çifteler atmaya, yulara karşı koymaya, sürücülerine saldırmaya ve bir arı sürüsünün saldırısına uğramış gibi dört dönmeye başlamışlardı.

Sürücülerin, kaçan hayvanları yakalayıp öbürlerinin yanına getirmesi, dehşet içindeki zavallıları sakinleştirmesi ve tekrar tapınağa doğru yola düzülmeleri öğleden sonra saatlerinin yarıdan fazlasını yuttu. Zengin kıyafetli tıknaz baş sürücü bu kez öne geçti ve uzun bir dizginin ucundaki inatçı eşeği arkası sıra sürüklemeye başladı.

Patikanın orta yerinde taşları görünce durdu. Kafile arkasında birikmişti; öbür sürücüler de yanına geldiler. Yolun ortasında ellerini, kollarını sallayarak ayaküstü bir toplantı yaptılar. Yükselen sesleri Taita'nın yamaçta zeytin ağaçlarının arasında gizlendiği yere kadar ulaşıyordu.

Baş sürücü sonunda öbürlerinden ayrılarak yalnız başına yürüdü. Adımları önceleri hızlı ve güvenliydi. Ama çok geçmeden yavaşladı ve çekingenleşti, sonunda da durarak kuvarz taşlarının oluşturduğu deseni uzaktan inceledi.

Az sonra taşların bulunduğu yöne doğru tükürdü ve taşların hakareti iade etmelerinden korkmuş gibi geri sıçradı. Son olarak kem göz işaretini yaptı, döndü ve bir yandan yaklaşmamaları için el, kol hareketleriyle onları uyararak arkadaşlarına katılmakta acele etti. Öbürleri ısrar etmediler. Bütün kervan az sonra geldiği yolda gerileme halindeydi. Taita da yamacı inerek içerdikleri etkilerin dağılması için taşları dağıttı, böylece, beklediği öbür ziyaretçilere yolu açtı.

Silahlı yirmi kişi kısa yaz alacakaranlığında hayvanlarını hızla sürerek geldiler.

Ödünç aldığı bir ata binmiş olan Gil kafilenin başındaydı. Dağılan taşların yanından fırtına gibi geçtiler ve tapınağın ağzına ulaşarak silah takırtıları arasında atlarından indiler. Liderleri uzun boylu ve geniş omuzlu bir adamdı. Çatık kaşları, etli ve kancalı bir burnu vardı. Ağır kara bıyıkları göğsüne kadar iniyordu, sakal kıllarının arasına da renkli kurdeleler örülmüştü.

Yabancı bir şiveyle, "Sen o Büyücü'sün, değil mi?" dedi.

Taita Hiksos dilini onlar kadar iyi konuştuğunu belli etmeyi uygun bulmayarak mütevazı bir tavır takındı ve Mısır diliyle yanıt verdi. "Adım Taita ve Büyük Tanrı Horus'un hizmetkârıyım. Sizi onun adına kutsarım. Etkin bir adam olduğunuzu görüyorum, ama adınızı bilmiyorum."

"Adım Trok. Leopar Klanının Büyük Reisi ve Kral Apepi'nin ordusunun kuzey kanadının komutanıyım. Bana bir simge getirmiş olmalısın, Büyücü."

Taita sağ avucunu açtı ve Hiksos'a mavi sırlı porselen kırığını gösterdi. Bu, Tanrı Seueth'in minik bir heykelinin üst yarısıydı. Trok bunu dikkatle inceledi, sonra kemerindeki keseden başka bir porselen parçası çıkararak iki kırığı birleştirdi. Kırık kenarların birbirlerine tıpatıp uyduğunu görünce hoşnut bir tavırla, "Gel benimle, Büyücü," diye homurdandı.

Trok yanında Taita'yla gecenin karanlığında yürüdü. Konuşmadan tepeye tırmandılar

ve yıldızların ışığında karşı karşıya yere çömeldiler. Trok kılıcının kınını dizlerinin arasına sıkıştırmıştı, eli de ağır palasının üstündeydi. Taita bunun güvensizlikten çok alışkanlıktan ileri geldiğini düşündü. Ama öyle de olsa savaşçıların komutanı yabana atılacak bir adam değildi.

Trok, "Bana güneyden haber getiriyorsun," dedi. Soru sormuyor, bildiği bir gerçeğin doğrulanmasını beklermiş gibi konuşuyordu.

"Firavun Tamose'un ölümünü duydunuz, değil mi lordum?"

"Tebli düzmecenin ölümünü Abnub kentini zapt ettiğimiz zaman aldığımız tutsaklardan duyduk." Trok, Mısır Firavun'unun otoritesini söz ya da imayla kabul etmemeye özen gösteriyordu. Hiksoslara göre her iki krallıktaki tek hükümdar Apepi'ydi. "Yukarı Mısır tahtı üstünde hak iddia eden bir çocuğun varlığını da duyduk."

Taita, "Firavun Nefer Seti henüz on dört yaşında," dedi. Nefer'den söz ederken Firavun unvanını vurgulamaya dikkat ediyordu. "Birkaç yıldan önce erişkinliğe ulaşmayacak. Lord Naja o vakte kadar Naipliğini üstlendi."

Trok ani bir ilgi belirtisiyle öne uzandı. Taita içinden kıs kıs güldü. Yukarı Krallıktaki durumlar hakkında bu kadar bir bilgileri olmadığı takdirde, Hiksosların haber alma örgütleri pek zavallı olsa gerekti. Sonra hükümdarın ölümünden kısa bir süre önce Firavun Tamose'la birlikte Teb'de Hiksos casuslarıyla muhbirlerine karşı açtıkları savaşı anımsadı. Elliden fazlasını meydana çıkarmışlar ve tutuklanışlardı işkenceyle sorguya çekildikten sonra hepsi idam cezasına çarpılmıştı Taita düşmana bilgi akışını kesmiş olmalarından dolayı içinde derin bir hoşnutluk duydu

"Demek ki bize güneydeki Naip'ten aldığın yetkiyle geliyorsun Bize Naja'dan ne gibi bir mesaj getiriyorsun?" diye sorarken Trok'un tavrındaki garip zafer sevinci Taita'nın dikkatinden kaçmadı

Taita kaçamak bir yanıt vermeyi seçti 'Lord Naja önerisini doğrudan Apepi'ye götürmemi istedi ' Trok'a gerekli olandan daha fazla bilgi vermek istemiyordu Komutan buna alındı "Naja kuzenimdir," dedi soğuk bir tavırla, "Yolladığı mesajın her kelimesini bilmemi ister" Taita duygularına öylesine hâkimdi ki Trok'unkı bağışlanamaz bir boşboğazlık olduğu halde, en küçük bir şaşkınlık belirtisi göstermedi Naip'ın kokenıyle ilgili kuşkuları böylece doğrulanmış olu yordu Olculu bir sesle, "O kadarını biliyorum, lordum Ne çare ki Apepi'ye gönderilen mesaj o kadar önemli ki " diyecek oldu

Komutan onun sözünü kesti "Beni küçümsüyorsun, Buyucu Naip'ın yüzde yüz güvenme sahibim " Trok'un sesi kabalaşmıştı "Apepi'ye bir ateşkes önermeye ve onunla kalıcı bir barış pazarlığı yapmaya geldiğinizi biliyorum "

"Size daha fazlasını söyleyemem, lordum" Bu Trok bir savaşçı olabilir ama bir entrikacı olmadığı kesin, diye düşünüyordu Ama, "Ben mesajımı yalnız Çoban Başkan'a iletebilirim," derken tavrında ve sesinde hiçbir değişiklik olmadı Hiksos hükümdarına Yukarı Mısır'da bu unvan yakıştırılıyordu "Beni ona götürebilir mısınız7"

'Nasıl istersen, Buyucu Bir yararı olmasa da istersen çeneni kapalı tut' Trok öfkeyle

ayağa kalktı "Kral Apepi Bubastı'de," dedi "Derhal oraya gideceğiz"

Göstermelik bir sessizlikle yeraltı tapınağına döndüler Taita orada Gıl'le muhafızların çavuşunu yanına çağırdı "Görevinizi iyi başardınız," dedi onlara "Ama şimdi geldiğiniz kadar gizlice Teb'e dönmelisiniz"

Gıl, 'Sız de bizimle geliyor musunuz?" diye endişeyle sordu Belli ki kendini İhtiyar adamdan sorumlu hissediyordu

"Hayır" Taita başını salladı "Ben burada kalıyorum Naip'e rapor vermeye gidince Apepi'yle buluşmak için yolda olduğumu söyle"

Atlar yağ lambalarının olgun ışığında arabalara koşuldular, yolcular da kısa bir sure sonra yola çıkmaya hazır oldular Gıl arabadan Taita'nın den heybesini getirdi ve İhtiyar adama verdi Sonra onu saygıyla selamladı "Sizinle yolculuk etmek benim için büyük bir onurdu, lordum Ben çocukken babam serüvenleriniz hakkında öyküler anlatırdı Asyut'ta sızın alayınızda bulunmuştu Sol kanadın komutanıydı"

Taita sordu "Adı neydi?" "Lasro, lordum"

"Evet" Taita başının hareketiyle doğruladı "Onu çok iyi hatırlıyorum Savaşta sol gözünü kaybetmişti"

Gıl İhtiyar adama huşu ve hayranlıkla baktı "O olay kırk yıl önceydi, ama sız hatırlıyorsunuz"

Taita, "Otuz yedi yıl önceydi," diye düzeltti "Yolun açık olsun, genç Gıl Dun gece yıldız falına baktım Uzun bir hayatın olacak ve onurlu payelere yükseleceksin Gurur ve hoşnutluktan söyleyecek söz bulamayan mızrak en dizginlere sarıldı ve gecenin içinde uzaklaştı.

Lord Trok'un adamları da bu arada hayvanlarına binmişlerdi ve yola çıkmaya hazırdılar Gil'in tapınağa dönerken bindiği atı Taita'ya vermişlerdi. Taita heybelerini hayvanın üstüne fırlattı ve kendi de bir atlayışta oturdu Hiksoslar, bacaklarını birbirinden ayırarak ata binmekte Mısırlılar gibi bir sakınca görmüyorlardı, mağaranın ağzından gürültüyle çıkarak batıya, yanı araba kafilesinin izlediği yolun aksı yönüne döndüler.

Taita ağır silahlı Hiksos kafilesinin ortasında atını sürüyordu. Trok önden gidiyordu Taita'yı yanında atını sürmeye davet etmemişti İhtiyar adama Naja'nın mesajını doğrudan ona vermeyi reddetmesinden ben soğuk ve mesafeli davranıyordu. Düşünülecek pek çok şeyi olduğundan Taita görmezlikten gelinmesine memnundu. Özellikle Naja'nın karışık kanı dolayısıyla önünde çok ilginç olasılıklar belirmişti. Gece boyunca at sürerek batıya, düşmanın Bubastı'dekı en önemli üssüne doğru yol aldılar. Vaktin gece olmasına rağmen yolda giderek fazlalaşan bir hareket vardı Hepsi askeri malzeme yüklü boy boy arabalar onlarla aynı yönde ilerliyordu Aynı sayıda boş arabalar ise yüklerini boşaltmış olarak Avaris'le Memphıs'e doğru dönüş yapıyorlardı.

Nehre yaklaştıkları sırada Taita, Bubastı çevresinde mevzilenmiş Hiksos birliklerinin

ateşlerini gördü Nehir kıyısında kilometreler boyunca iki yöne uzanan bir titrek ışıklar tarlası, karanlıkta görülmeyen dev bir insan ve hayvan topluluğuydu bu Kamp kurmuş bir ordunun kokusu dünya yüzünde başka hiçbir şeye benzemez.

Onlar yaklaştıkça bu koku dayanılmaz bir hal aldı. Aslında birçok kokuların karışımıydı: süvari birliklerinin kokusunun, gübreyle gübre ateşlerinin kokusunun, deriyle küflenmiş tahılların kokusunun, yıkanmamış erkeklerle cerahatlenmiş

yaralarının, gömülmemiş çöplerin, hela çukurlarının amonyağıyla hayvan tersinin, pişen yiyeceklerle ekşiyen biraların karışımı. Geniz yakan gömülmemiş cesetlerin kokusu da cabası.

Taita bu boğucu koku harmanının altında bir başka koku yakaladı. Bunu tanır gibi olmuştu, ama hastalardan biri atının önünde sendeleyip onu dizginleri hızla çekmek zorunda bıraktığında solgun yüzdeki pembe lekeleri görmesi üzerine emin oldu.

Apepi'nin Abnub'daki zaferinin niçin arkasını getirmediğini, arabalarını niçin güneye, Mısır ordusunun darmadağın ve çaresiz durumda olduğu Teb'e yollamadığını şimdi anlıyordu. Taita atını Trok'unkinin yanına sürdü ve yavaşça sordu. "Lordum, veba kuvvetlerinizi ilk ne zaman yere vurdu?"

Trok atının dizginlerini o kadar hızlı çekti ki hayvanı altında zıplamaya ve fır fır dönmeye başladı. "Bunu sana kim söyledi, Büyücü?" diye sordu. "Bu lanet olası hastalık senin büyülerinden biri mi yoksa? Yoksa bu salgını sen mi başımıza musallat ettin?" Savaşçı böyle söyledikten sonra karşı tarafın yalanlamasını beklemeden atını öfkeyle mahmuzladı. Taita onu oldukça geriden izlediyse de, etrafında olan bitenlerin bir tek ayrıntısını bile gözden kaçırmıyordu.

Bir yandan da ışık kuvvetleniyordu. Zayıf ve puslu bir güneş, araziyi battaniye gibi örten ve şafak göğünü gözden silen kalın sis ve odun ateşi bulutunun arkasından kendini doğru dürüst gösteremiyordu bile. Bu ışık manzaraya doğaüstü bir görünüm veriyordu; cehennemden bir sahne gibiydi, insanlarla hayvanlar bu ışıkta karanlık ve şeytansı siluetlere dönüşüyordu. Kısa zaman önceki taşkının çamuru da atlarının toynaklarının altında siyah ve yapışkandı.

Böylece cenaze taşıyan arabaların ilkinin yanından geçtiler. Taita'nın etrafındaki adamlar da arabanın üstünde yığılı şişmiş ölü kümesinden yayılan kokuya ve pis havaya karşı giysilerinin ucuyla ağızlarını ve burunlarını örttüler. Trok bir an önce arabanın yanından geçmek için atını mahmuzladı, ama aynı şekilde yüklü daha pek çok araba yolu tıkamıştı.

Daha ilerde arabaların tüyler ürpertici yüklerini yakılmak üzere boşalttıkları alanlardan birinin yanından geçtiler. Odun bu ülkede kıt bulunan bir malzemeydi, alevler de ceset yığınlarını yakıp yok etmeye yeterli değildi. Çürüyen etlerden yağlar sızdıkça alevler titreşiyorlar ve o havayı soluyanların ağızlarıyla boğazlarına yapışan yağlı kara duman bulutları salıveriyorlardı.

Taita acaba kaç kişi vebaya kurban oldu, kaç kişi de ordumuzla çarpışırken öldü, diye

merak etti.

Veba herhangi bir orduyla uyum halinde yan yana yürüyen korkunç bir hortlaktı.

Apepi yıllardan beri burada Bubasti'de farelerle, akbabalarla ve leş yiyen marabú leylekleriyle kaynaşan kamplardaydı. Adamları da kendi pislikleriyle koyun koyuna yaşıyorlar, vücutları pireler ve bitlerle kaynıyor, bozuk gıdalar yiyorlar ve mezarlarla dışkı yığınlarının sıvılarının aktığı sulama kanallarındaki suları içiyorlardı. Bunlar vebanın gelişip yayılması için ideal koşullardı.

Bubasti'ye yaklaşıldıkça benzer kamplar çoğaldı, çadırlar, kulübeler ve mezbeleler garnizon kentini çevreleyen duvarlarla hendeklerin dibine yığılmıştı sanki. Veba kurbanları içinde nispeten şanslı olanlar sıcak sabah güneşine karşı fazla bir koruma sağlamayan didik didik palmiye yapraklarından damların altında yatıyorlardı.

Başkaları ise tarlaların ayaklar altında çiğnenmiş çamurlarının arasında susuzluğa ve hava koşullarına terkedilmiş durumdaydılar. Ölülerle can çekişenler iç içeydiler, çarpışmada yaralananlar ise sulu dizanteriden perişan haldeki hastalarla yan yana yatıyorlardı.

Taita tüm şifacı içgüdülerine rağmen onları kurtarmak için bir şey yapmayacaktı.

Kendi kalabalıkları onları mahkûm ediyordu, bir tek adam ise bu kadar çok insana yardım etmek için ne yapabilirdi? Dahası, onlar Mısır'ın düşmanıydılar, Taita ise vebanın tanrıların onlara uygun gördüğü bir ceza olduğunu düşünüyordu. Bir tek Hiksos'u tedavi etmesi, Teb üzerine yürüyecek ve sevgili kentini alevlere ve yağmaya kurban edecek fazladan bir düşman demekti.

Kaleye girdiler ve buranın duvarları arasındaki koşulların daha parlak olmadığını gördüler. Veba kurbanları hastalığın onları yere vurduğu köşelerde yığılıp kalmışlar, farelerle sokak köpekleri cesetleri, hatta hâlâ hayatta olmakla beraber kendilerini koruyamayacak durumda olanların vücutlarını kemiriyorlardı.

Apepi'nin karargâhı Bubasti'deki en önemli binaydı. Kentin ortasında çamur tuğlalarıyla hasırdan inşa edilmiş dağınık bir saraydı. Seyisler kentin kapılarında atlarını aldılar, bir tanesi de Taita'nın heybelerini taşıdı. Lord Trok, Taita'yı sayısız avlularla panjurları örtülü karanlık salonlardan geçirdi. Buralarda kentten ve çevredeki kamplardan yayılan veba kokusunu örtmek için tunçtan mangallarda günlük ve sandal ağacı yakılıyor, ne çare ki bunlar eriyip aktıkça çıkan alevler sıcak havayı solunulamaz hale getiriyordu. Ana karargâhta bile veba kurbanlarının iniltileri odalarda tüyler ürpertici yankılar uyandırıyor, karanlık köşelerde büzülüp kalmış zavallılar göze çarpıyordu.

Nöbetçiler binanın en derin bölümündeki tunçtan bir kapının dışında onları durdurdular, ama Trok'un iri cüssesini tanır tanımaz kenara çekilip geçmelerine izin verdiler Bu bolum Apepi'nin özel dairesiydi Duvarlarda olağanüstü güzellikte halılar asılıydı, mobleler ise çoğu Mısır'ın saraylarıyla tapınaklarından yağmalanmış değerli tahtalardan ya da fildişi sedeften yapılmıştı

Trok, Taita'yı küçük, fakat lüks döşenmiş bir sofaya sokup orada bıraktı Kadın köleler ona bir şerbet testisi, bir tabak dolusu olgun hurmayla nar getirdiler Taita şerbeti yudumladı ama meyvelerin yalnızca tadına baktı Oldu bitti fazla yiyip içmekten sakınırdı.

Bu oldukça uzun bir bekleyiş oldu Yüksekteki tek pencereden içeri giren güneş ışığı karşı duvarda yer değiştirerek zamanın ne kadar geçtiğini gösterdi Taita halılardan birinin üstüne uzandı ve heybelerini yastık yerine kullandı Uyukluyor, ama hiç derin uykuya dalmıyor, en küçük bir gurultu anında uyanmasına yol açıyordu Arada uzaklardan kadın ağlayışları, sonra da kalın duvarların arkasında bir yerde yeni bir olumun feryatlarla karşılanışı kulağına geliyordu Sonunda dışardaki koridorda ağır ayak seslen duyuldu ve kapı aralığını örten perde kenara çekildi İri yapılı biri girişte duruyordu Üzerinde sadece kalın bir altın zincirin kemer niyetine tuttuğu koyu kırmızı ketenden bir eteklik vardı Göğsü bir ayının postu kadar sert, kırlaşmış ve kıvırcık kıllarla kaplıydı Ayaklarında ağır sandaletler vardı, baldırları da sert deriden zırhlarla örtülüydü Ama üstünde ne bir kılıç ne de başka bir silah vardı Kollarıyla bacakları bir tapınağın kolonları kadar kalın gözüküyordu ve savaşlardan kalma yara izleriyle kaplıydı Bunlardan bazıları beyaz ve ipek gibi çoktan kapanmış yaralardı, daha yeni olan başkaları ise mor renkli ve cerahatlenmiş gibiydi Sakalıyla gür saçları da kırlaşmıştı, ama başkalarınınki gibi örülmüş ve kurdelelerle süslenmiş değildi Saçları yağlanmamış ve taranmamış olduğundan karmakarışık durumdaydı Koyu renkli gözlerinde çılgın bir bakış vardı, iri kemerli burnun altındaki kalın dudakları da sahibi ıstırap çekiyormuş gibi gerilmişti

"Sen Taita'sın," dedi "Hekim Taita" Sesi güçlüydü, ama Mısır dilini yabancı şivesiyle konuşmuyordu Ne de olsa Avaris'de doğmuştu ve Mısır kültürüyle yaşam biçimini büyük ölçüde benimsemişti

Taita onu iyi tanıyordu Apepi istilacıydı, kanlı barbardı, ülkesiyle Firavun'unun can düşmanıydı "Evet, Taita'yım," derken yüzünün ifadesiz, sesinin de sakın kalması için yaşlı adamın tüm nefis kontrolünü seferber etmesi gerekti Apepi, "Hünerlerini duydum," dedi "Şimdi onlara ihtiyacım var Benimle gel"

Taita heybelerini omzuna attı ve hükümdarın arkasından kemerli geçitte yürümeye başladı Lord Trok orada silahlı bir kafileyle onları bekliyordu Taita, Hiksos kralının arkasından sarayın derinlerine doğru yürürken onun etrafını çevirdiler Onlar ilerlerken ağlama seslen giderek kuvvetleniyordu Derken Apepi başka bir kapı aralığını örten kalın perdelen çekti ve Taita'yı kolundan yakalayarak içen itti Avaris'teki Isis Tapınağı'ndan getirilmiş kalabalık bir rahip grubu odaya hâkim konumundaydı Onları balıkçıl tüylerinden yapılmış başlıklarından tanıyınca Taita dudaklarını büktü Rahipler bir köşedeki mangalın başında ilahiler söylüyor ve sistrum'larını sallıyorlardı Mangalın içine sokulmuş maşalar kızıl kor görünümü almıştı Taita tam iki kuşaktır bu şarlatanlarla mesleki bir savaş halindeydi Odanın ortasındaki yatağın etrafında bu şıracılardan başka yirmi kışı daha toplaşmıştı Bunlar saray erkânı, subaylar, yazıcılar ve başka memurlardı ve hepsi de bir cenaze törenindeymiş gibi ciddi görünüyorlardı Kadınların çoğu yere diz

çökmüşler, uluyorlar ve dövünüyorlardı içlerinden yalnızca bir tanesi yatakta yatan genç çocuğa yardım etmek için bir şeyler yapmaya çalışıyordu Hastadan daha yaşlı gözükmüyordu, herhalde on uç, on dört yaşlarındaydı Hastanın yüzünü, gözünü bakır bir kâsenin içindeki ılıtılmış, parfümlü suyla siliyordu Taita onun zeki ve kararlı bir yüzü olan, çarpıcı bir kız olduğunu ilk bakışta gördü Hastaya gösterdiği ilgi içten, yüzünün ifadesi sevgi dolu, ellen de hızlı ve becerikliydi Yaşlı adam bu kez dikkatini hasta çocuğa çevirdi Onun da çıplak vücudu biçimliydi, ama hastalıktan erimişti Ter içinde olan derisinde vebanın karakteristik lekelen göze çarpıyordu Göğsünde ise Isis rahiplerinin kanatarak ve dağlayarak açtıkları iltihaplı yaralar dikkati çekiyordu Taita çocuğun hastalığın son evrelerinde olduğunu fark etti Gür siyah saçları terden sırılsıklamdı ve gözlerinin üstüne dökülmüştü Mor çukurlarına kaçmış gözleri ise ateşten parlıyor, ama belli ki görmüyordu

Apepi yatağın başına giderek hasta çocuğa çaresizlik içinde baktı "Bu en küçük oğlum Khyan'dır," dedi "Sen onu kurtaramazsan veba onu bizden alacak, Buyucu"

Khyan inledi ve yanına yuvarlanarak dizlerini ıstırap içinde yaralı göğsünün üstüne büktü Sulu dışkı ve taze kandan oluşan bir karışım büzülmüş kabaetlerinin arasından patlamayı andıran bir sesle kirli çarşafların üstüne püskürdü.

Ona bakan kız, çocuğun arkasını hemen elindeki bezle temizledi, sonra da herhangi bir tiksinti belirtisi göstermeden çarşafların üstündeki pisliği sildi. Şifacılar köşede ilahilerini sürdürüyorlardı. Başrahip ise mangaldaki kömür ateşinin içinden kızgın bir maşa alarak yatağa yaklaştı.

Taita hemen araya girerek uzun asasıyla rahibin yolunu tıkadı. "Çık buradan!"

dedi yavaşça. "Sen ve kasapların yeterince zarar verdiniz."

Adam itiraz etti. "Vücudunun ateşini yakıp temizlemeliyim."

Taita, "Dışarı!" diye tekrar etti. Sonra odayı dolduran ötekilere döndü. "Hepiniz odayı boşaltın."

"Seni iyi tanıyorum, Taita. Sen bir kâfirsin, iblislerle kötü ruhların da yakınısın."

Rahip direniyor, ateş gibi bronz maşayla Taita'yı tehdit ediyordu. "Senin sihirlerinden, büyülerinden korkmam ben," diye tısladı. "Burada hiçbir yetkin yok. Prens bana emanet."

Taita bir adım geri çekildi ve asasını rahibin ayaklarının dibine fırlattı. Tahtadan asa kıvrılmaya, tıslamaya ve taşların üstünden ona doğru sürünmeye başlayınca rahip bir çığlık atarak kendini arkaya savurdu. Asa birden adam boyu kadar yükseğe dikildi, boncuk gibi kara gözleri ışıldarken çatallı dili de sırıtan ince dudaklarının arasından fırladı.

Anında insanlar toplu halde kapıya doğru atıldılar. Saray dalkavuklarıyla rahipler, askerlerle hizmetkârlar önden dışarı çıkabilmek için panik halinde birbirlerini tırmalıyorlar, önlerindekileri yumrukluyorlardı. Başrahip de bir an önce kaçmak telaşı arasında mangalı devirdi, sonra dağılan kömürlerin üstüne bastıkça bağırarak dans

etmeye başladı.

Birkaç saniye sonra odada yerinden kımıldamamış olan Apepi'den ve hasta yatağının başındaki kızdan başka kimse kalmamıştı. Taita eğilip kıvranan yılanı kuyruğundan yakaladı. Yılan anında yeniden değişime uğrayarak Taita'nın parmaklarının arasında dümdüz ve katı tahta haline döndü, İhtiyar adam asayı yatağın yanındaki kıza doğru tuttu. "Sen kimsin?" diye sordu.

"Adım Mintaka. Bu da benim kardeşim." Kız elini onu korur gibi çocuğun terden ıslanmış saçlarına dayadı ve meydan okurcasına başını kaldırdı. "En korkunç marifetlerini bile yapsan kardeşimi yalnız bırakmayacağım, Büyücü," dedi. Dudakları titriyordu, kara gözlen de korkudan iri iri açılmıştı. Belli ki Taita'nın ününden ve İhtiyar adamın ona uzattığı yılan asadan ürkmüştü. "Senden korkmuyorum," dedi, sonra yatağın öbür yanına döndü.

Taita, "Güzel," dedi. "O zaman işime yarayabilirsin. Bu çocuk en son ne zaman su içti?"

Kızın kendini toparlaması birkaç saniye sürdü. "Sabahtan beri ağzına bir yudum su koymadı," dedi sonunda.

"O şarlatanlar yavrucağızın hastalık kadar susuzluktan da ölmekte olduğunu göremiyorlar mı? Terleye terleye vücudundaki hemen hemen bütün suyu boşaltmış,"

diye homurdanan Taita yatağın yanındaki bakır testiyi alarak içindekileri kokladı.

"Bu su rahiplerin zehriyle vebanın havasından pislenmiş," dedi ve testiyi duvara fırlattı. "Mutfağa git ve başka bir testi bul. Ama temiz olmasına dikkat et. Sonra onu nehirdeki suyla değil, kuyu suyuyla doldur. Çabuk ol, kızım." Kız koşup odadan çıkarken Taita heybesini açtı.

Mintaka kaşla göz arasında temiz su dolu bir testiyle döndü. Taita otlarla bir iksir hazırladı ve bunu mangalda ısıttı.

iksir kaynayınca, "Bunu ona içirmeme yardım et," diye kıza emretti. Kardeşinin başını nasıl tutacağını, suyu ağzına akıttıkça çocuğun boğazını nasıl okşayacağını da kıza gösterdi. Khyan çok geçmeden rahat rahat su içebilir hale geldi.

Hükümdar, "Sana yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Lordum, burada sizin yapabileceğiniz bir şey yok. Siz şifa vermekten çok yok etmeyi başarırsınız." Taita hastasının üzerinden başını kaldırmadan kralı bu sözlerle savdı. Uzun bir sessizlik oldu, arkasından da odayı terk eden Apepi'nin tunç çivili sandaletlerinin takırtısının uzaklaştığı duyuldu.

Mintaka çok geçmeden Büyücü'den korkmaktan vazgeçti, yardımcı olarak da istekli ve becerikliydi. Taita'nın isteklerini önceden tahmin edebiliyordu sanki. Taita heybesinden çıkardığı başka bir ilacı mangaldaki ateşte ısıtırken, o, kardeşini ilaç içmeye zorluyordu. Bu yeni ilacı da tek bir damlasını dökmeden hastaya içirmeyi başardılar. Mintaka, Taita'nın, çocuğun göğsündeki yanıklara bir merhem sürmesine yardım etti. Bundan

sonra Khyan'ı keten çarşaflarla sarıp sarmaladılar ve yanan vücudunu serinletmek için çarşafları kuyu suyuyla ıslattılar.

Mintaka bir ara kısa bir süre dinlenmek için yanına oturunca, Taita kızın elini alıp avucunu yukarı çevirdi. Bileğinin iç yüzündeki kırmızı kabarcıkları incelediyse de, Mintaka elini onun avucundan çekmeye çalıştı. Utancından kızararak, "Bunlar pire ısırıkları," dedi. "Burası pire kaynıyor."

Taita, "Pire ısırınca çok geçmeden veba da gelir," dedi. "Şu entarini çıkar."

Mintaka tereddüt etmeden ayağa kalktı ve entarisini üzerinden yere kaydırdı.

Çıplak vücudu çok ince ve ergin olmakla beraber, aynı zamanda atletik ve güçlüydü.

Göğüsleri henüz pek tazeydi, meme başları da olgun ahududulara benziyordu. Uzun ve biçimli bacaklarının arasına yumuşacık tüylerden bir üçgen yuvalanmıştı.

Solgun karnından bir pire zıpladı. Taita onu havada yakaladı ve tırnaklarının arasında ezdi. Böcek, kızın göbeğinin etrafında bir pembe lekeler zinciri bırakmıştı.

İhtiyar adam, "Arkanı dön," diye emretti, kız da onun sözünü dinledi, iğrenç böceklerin bir diğeri sırtından sert ve yuvarlak kabaetlerinin arasındaki yarığa doğru koştu. Taita böceğin parlak kara kabuğunu parmaklarının arasında ezdi. Patlayan pirenin yerinde minik bir kan damlacığı kalmıştı. Taita, "Seni şu şirin hayvancıklardan kurtarmadığımız takdirde bir sonraki hasta sen olacaksın," dedi ve kızı mutfaklardan bir leğen su getirmeye yolladı. Mangalda pirekapan bitkisinin kurutulmuş mor çiçeklerini kaynattı ve kızı bu suyla tepeden tırnağa yıkadı. Islak deriden atlayarak bu keskin kokulu duştan kurtulmaya çalışan dört veya beş pireyi daha katletti.

Çıplak vücudu kuruyan Mintaka daha sonra Taita'nın yanına oturdu ve elbiselerini inceleyip dikişleriyle katlarının arasından son pirelerle yumurtalarını ayıklarken içten bir tavırla sohbet etti. iyi arkadaş olma yolundaydılar.

Daha gece olmadan Khyan'ın bağırsakları bir kez daha boşaldı, ama dışkısında artık kan yoktu. Taita dışkıyı koklayınca veba salgısının hafiflediğini saptadı. Otlardan daha yoğun bir solüsyon hazırladı ve ikisi Khyan'ı bir testi dolusu su daha içmeye zorladılar. Sabah olurken ateşi düşen çocuk daha rahat dinleniyordu. En sonunda idrar da çıkardı ve sıvının koyu sarı renkte ve ekşi kokulu olmasına rağmen, Taita bunu çok yararlı olarak niteledi. Bir saat sonra tekrar idrar yaptı ve bu kez idrarı daha açık renkteydi ve o kadar pis kokulu da değildi.

Mintaka kardeşinin yanağını okşayarak, "Bakın lordum," dedi. "Kırmızı lekeler soluyor, derisi de ele daha serin geliyor."

Taita ona, "Sende bir cennet hurisinin şifa veren dokunuşu var," dedi. "Ama su testisini unutma. Baksana, boşalmış."

Mintara hemen mutfaklara koştu ve göz açıp kapayana kadar testiyi doldurmuş olarak döndü. Bunu İhtiyar adama uzatırken bir Hiksos ninnisi söylüyordu, Taita da kızın sesinin tatlılığına ve berraklığına hayran oldu.

"Otların arasında rüzgârın sesini dinle,

küçük sevgilim, Uyu, uyu, uyu.

Nehrin sesini duy, küçük sevgilim,

Düşler gör, düşler gör."

Taita kızın yüzünü iyice inceledi. Hiksosların ki gibi biraz fazla genişti, elmacık kemikleri de fazla çıkıktı. Ağzı geniş, dudakları dolgun, burnu kemerliydi. Yüzünün çizgileri kusursuz olmamakla beraber, birbirleriyle çok güzel bir uyum sağlıyorlardı, boynu da uzun ve zarifti. Kavisli kara kaşların altındaki badem gözleri olağanüstü güzeldi. Ayrıca yüzünden zekâ fışkırıyordu. Onunkisi farklı bir güzellik, ama güzellik olduğu kesin, diye düşündü Taita.

"Bak!" Kız şarkıyı keserek güldü. "Uyandı."

Khyan'ın gözleri açıktı ve ablasına bakıyordu.

"Bize geri döndün, küçük canavar." Mintaka güldüğü zaman lambanın ışığında dişleri köşeli ve bembeyaz gözüküyordu. "Senin için çok endişelendik. Bunu bir daha asla yapmamalısın." Sevinç gözyaşlarını göstermemek için çocuğu kucakladı.

Taita yataktaki iki çocuğun ötesine bakınca kapının aralığında Apepi'nin iri cüssesini gördü. Taita onun ne kadar zamandır orada olduğunu bilemiyordu, ama şimdi yaşlı adama gülümsemeden başını salladı ve çekildi.

Khyan o akşam ablasından biraz yardım görerek yatağının içinde oturabildi ve dudaklarının önünde tuttuğu kâseden biraz çorba içebildi, iki gün sonra vücudundaki lekeler kaybolmuştu.

Apepi günde üç veya dört kere odayı ziyaret etti. Khyan henüz ayağa kalkamayacak kadar halsizdi, ama babasını görür görmez bir saygı nişanesi olarak elini kalbine ve dudaklarına götürüyordu.

Beşinci günde sendeleyerek yataktan kalktı ve hükümdarın ayaklarına kapanmaya çalıştı, fakat Apepi onu durdurup tekrar yastıklarının üstüne yatırdı.

Çocuğa karşı duyguları belli olmakla beraber, Apepi'nin söyleyecek fazla bir şeyi yoktu ve hemen odadan çıkmaya hazırlandı. Fakat kapı aralığında durup Taita'ya baktı ve başının sert bir hareketiyle onu izlemesini emretti.

Sarayın en yüksek kulesinin tepesinde yalnızdılar. Bu yüksekliğe varmak için iki yüz basamak tırmanmışlardı. Oradan nehrin on mil yukarısında olan zapt edilmiş

Abnub Kalesi görülüyordu. Teb oradan itibaren yüz milden daha yakındaydı.

Apepi nöbetçilere aşağı inmelerini, gözetlenmemeleri ve konuştuklarının duyulmaması için bu yüksek yerde yalnız bırakılmalarını emretmişti. Hükümdar gri

renkli büyük nehrin üzerinden güneye bakıyordu. Eksiksiz savaş kıyafetindeydi.

Bacaklarında deri sargılar, göğsünde zırh vardı. Kılıç kemerine altından rozetler kakılmıştı. Sakalı da tören kıyafetiyle uyumlu olması için kırmızı kurdelelerle örülmüştü. Gümüş renkli gür buklelerinin üstüne akbaba ve kobra tacını oturtmuştu.

Bu gaspçı ve soyguncunun kendini bütün Mısır'ın Firavun'u sayması ve kutsa alametleri takması, Taita'yı öfkesinden deli ediyordu. Ama yüzündeki ifade sakindi.

Bunun yerine Apepi'nin düşüncelerini yakalamak için zihnini adamın dimağına odaklaştırmıştı. Bu düşünceler öylesine karmaşık, öylesine derin ve dolambaçlıydı ki, Taita bunları net olarak seçemedi, ama Apepi'nin bu kadar korkunç bir düşman olmasını sağlayan kuvveti hissedebiliyordu.

Apepi sonunda uzun sessizliği bozdu. "Senin hakkında söylenenlerin en azından bir kısmı doğru, Büyücü. Çok yetenekli bir hekimsin." Taita susuyordu.

Apepi sordu. "Oğlumu iyi ettiğin gibi ordumdaki veba olaylarını yok etmek için bir tılsım geliştirebilir misin? Sana bunun için on güçlü atın taşıyabileceği kadar çok altın veririm."

Taita acı acı güldü. "Lordum, böylesi bir tılsım geliştirmek yeteneğim olsaydı, adamlarınızı tedavi etmek zahmetine katlanmadan sizin vaat ettiğiniz altının yüz katını gökten yağdırabilirdim."

Apepi başını çevirip gülümsedi, ama neşeli ve dost bir gülümseyiş değildi bu. "Kaç yaşındasın, Büyücü? Trok iki yüz yaşından fazla olduğunu söylüyor. Doğru mu bu?"

Taita bu soruyu duyduğunu belli eden hiçbir hareket yapmadı, ama Apepi devam etti: "Ücretin nedir, Büyücü? Altın istemiyorsan sana ne verebilirim?" Kral sorusuna yanıt beklemeden kulenin kuzey korkuluğuna yürüdü ve yumruklarını kalçalarına dayayıp durdu. Ordusunun kamplarına ve bunun ötesinde cesetlerin yakıldığı alanlara bakıyordu. Ateşler hâlâ yanıyordu, dumanı da nehrin yeşil sularının yukarısından ötedeki çöle doğru sürükleniyordu.

Taita, "Siz bir zafer kazandınız lordum," dedi yavaşça. "Ama ölülerinizin oluşturduğu yığınlara baksanız iyi edersiniz. Veba tükenene, adamlarınız da tekrar savaşmaya hazır olana kadar Firavun kuvvetlerini takviye etmiş ve toparlamış olacak."

Apepi üstündeki sinekleri kovan bir aslan gibi silkindi. "Israrın beni kızdırıyor, Büyücü."

"Hayır, lordum, sizi kızdıran ben değilim, gerçek ve mantık."

"Nefer Seti daha bir çocuk. Onu bir kere yendim, tekrar yenerim."

"Sizin için yaşamsal önemi olan, onun ordusunda veba olaylarının olmayışı.

Firavun'un Asuan'da beş alayı, Asyut'ta da iki alayının daha bulunduğunu casuslarınız herhalde size bildirmişlerdir. Şimdiden nehirdeler ve kuzeye doğru geliyorlar. Yeni ay doğmadan burada olacaklar."

Apepi bir şeyler homurdandıysa da bir yanıt vermedi. Taita acımasızca devam etti.

"Altmış yıldır süregelen savaş iki krallığı da tüketti. Babanız Salitis'in size bıraktığı altmış yıllık kanlı savaşı mı oğullarınıza miras olarak bırakacaksınız?"

Apepi kaşlarını çatarak hızla döndü. "Beni fazla zorlama İhtiyar. Babama, Kutsal Tanrı Salitis'e de hakaret etme."

Hoşnutsuzluğunu vurgulayan bir aradan sonra Apepi tekrar söz aldı. "Yukarı Krallığın bu sözüm ona Naip'iyle, bu Naja'yla nasıl bir görüşme ayarlayacaksın?"

"Hatlarınızdan güvenle geçmemi sağlar ve bana yolculuk etmem için hızlı bir gemi verirseniz, üç günde Teb'de olabilirim. Akıntıyla dönüşüm daha da hızlı olacaktır."

"Güvenli geçişini sağlamak için Trok'u seninle göndereceğim. Onunla Abnub'un ilersinde Perra'nın batı kıyısındaki Hathor Tapınağı'nda buluşacağımı Naja'ya söyle.

Orasını biliyor musun?"

"Hem de çok iyi biliyorum, lordum."

Apepi, "Orada konuşabiliriz," dedi. "Ama benden fazla bir ödün beklememesini Naja'ya söyle. Zaferi ben kazandım, o ise yenik düştü. Artık gidebilirsin."

Ama Taita kımıldamadı.

Apepi. "Artık gidebilirsin, Büyücü," sözleriyle onu ikinci kez savmaya yeltendi.

Taita direndi. "Kızınız Mintaka Firavun Nefer Seti'yle aşağı yukarı yaşıt. Onu da beraberinizde Perra'ya götürmeyi düşünebilirsiniz."

"Ne amaçla?" Apepi, Taita'ya kuşkuyla baktı.

"Sizin hanedanınızla Tamose'unki arasındaki bir evlilik iki krallığa kalıcı bir barış getirebilir."

Apepi, gülümsediğini gizlemek için sakalındaki kurdeleleri okşar gibi yaptı

"Seueth biliyor ya, entrikacılığının sağlık iksirleri hazırlamaktaki ustalığından geri kalır tarafı yok, Buyucu Haydi, öfkemin tahammül sınırını zorlamadan git artık"

Hathor Tapınağı yüzlerce yıl önce Firavun Sehertawy'nın saltanatı yıllarında nehrin yukarısındakı kayalık yamaçta oyularak meydana getirilmiş, fakat sonraki bütün Firavunların yaptırdığı eklemelerle büyütülmüştü Buranın rahibeleri krallıkları arasındaki uzun iç savaşlar sırasında ayakta kalabilmeyi başarmış, hatta zor zamanlarda daha da zenginleşebilmiş güçlü ve etkin bir rahibeler birliğiydi Tapınağın avlusunda tanrıçanın dev iki heykelinin arasında arkalarında sarı giysileriyle toplanmışlardı Heykellerden bin Hathor u altın boynuzlu benekli bir inek olarak betimliyordu, ikincisi ise tanrıçanın insan görüntüsü olan başında boynuzlardan örülü tacı ve altından güneş dışkını taşıyan uzun boylu ve güzel kadındı Firavun Nefer Seti'nin kafilesi doğu kanadından, Kral Apepi'nin erkânı ise batıdaki sıra sütunların arasından geçerek avluya dolarken, rahibeler ilahiler okuyor ve sistrum'u tıngırdatıyorlardı Görüşmeye gelirkenki

düzen öylesine bir tartışma konusu olmuştu ki, pazarlıklar neredeyse daha başlamadan kesilecekti ilk gelen güçlü konumda olma prestijine sahip olacakken ikinci gelen barış için yakaran taraf düzeyine düşecekti Tarafların ikisi de avantajı karşı tarafa kaptırmak istememişti Aynı zamanda geliş çözümünü öneren Taita olmuştu İki tarafın takıp takıştıracağı süslerle alametler gibi kritik bir konuya da ustalıkla çözüm getirmişti İki hükümdarda çifte tacı takmaktan kaçınacaktı

Apepi başında Aşağı Mısır'ın kırmızı renkli deşret tacını taşıyacak, Nefer Seti de Yukarı Mısır'ın beyaz hecet tacıyla yetinecekti

İki hükümdarın erkânı geniş avluyu tıklım tıklım doldurmuştu İki taraf gülümsemeyen, katı yüzlerle birbirinin karşısına dikilmişti Aralarında sadece birkaç adımlık bir uzaklık vardı, ama altmış yıllık bir savaşın yarattığı acı duygularla nefret aralarında koca bir duvar örmüştü sanki

Düşmanca sessizlik koç boynuzunun coşkulu seslen ve tunçtan gongların gümbürtüsüyle bozuldu Bu, hükümdarlarla yakın çevrelerinin tapınağın karşıt kanatlarından çıkmaları için verilmiş sinyaldi

Lord Naja'yla Firavun Nefer Seti ciddi bir tavırla yürüyüp yüksek arkalıklı tahtlard yerlerini alırken iki prenses Heseret ve Merykara, onları uysal bir tavırla izleyerek nişanlısı oldukları Naja'nın tahtının dibine yerleştiler Kızların ikisine de o kadar ağır bir makyaj yapılmıştı ki, yüzleri, gölgesinde oturdukları Hathor kadar ifadesizdi

Hiksos kral ailesi de aynı zamanda tapınağın karşıt kanadından çıktı Eksiksiz savaş donanımının içinde son derece etkileyici ve vahşi bir görünümü olan Apepi önde yürüyordu Avlunun karşı yanındaki çocuk Firavun'a ters ters baktı Oğullarının sekizi kralı izliyordu, yalnızca en küçükleri olan Khyan geçirdiği hastalıktan sonra nehrin yukarısına yapılan yolculuğa katılacak kadar iyileşmemişti Prensler de babaları gibi silahlı ve zırhlıydılar, aynı meydan okuyan tavırla yürüyor ve pozlar takınıyorlardı Taita, Nefer m tahtının yanından onları gözlediği yerden müthiş bir kana susamış kabadayı takımı, diye duşundu

Apepi bir suru kızından yalnız bir tanesini yanında getirmişti Bir dikenli kaktüs yığını içindeki bir çöl gülüne benzeyen kızla erkek kardeşlerinin arasındaki çelişki Mıntaka'nın güzelliğini daha da belirginleştiriyordu Karşı kalabalığın içinde Taita'nın zayıf ve uzun yapısıyla gümüş rengindeki saçlarını seçince yüzü o kadar parlak bir gülümseyişle ışıldadı ki güneşin, avlunun üstüne gerilmiş tenteleri bir an aştığını sanabilirdiniz Mısırlıların hiçbiri onu daha önce görmemişti sıralarının arasında hafif hışırtılarla mırıltılar duyuldu Böyle bir kızla karşılaşmayı beklememişlerdi Bütün Hiksos kadınlarının erkekleri gibi kalın yapılı ve iki kat daha çirkin olduğu zannedilirdi Firavun Nefer Seti hafifçe öne eğildi ve olayın ciddiyetine rağmen şişe biçimindeki beyaz tacın altında kulak memesini çekiştirdi Taita'nın onu vazgeçirmeye çalıştığı bir alışkanlıktı bu, Nefer ancak bir şeyle fazla ilgilendiği ya da aklı başka yerde olduğu zaman yapardı bunu Taita iki ayı aşkın zamandan ben Neferi görmemişti Apepinın Bubastı'deki karargâhından dönüşünden beri Naja onları birbirlerinden uzak tutmuştu ancak İhtiyar

adam çocukla öylesine uyum içindeydi ve onu o kadar iyi tanıyordu k: aklından geçenleri hâlâ kolaylıkla okuyabiliyordu Şimdi de Nefer'in, okunun menzili içinde bir ceylan görmüş, henüz terbiye edilmemiş bir ata binecekmiş veya bir atmacayı bir balıkçılın üzerine yollamış olup onun kurbanın üstüne inişini seyredermiş

gibi coşkulu bir heyecanın pençesinde olduğunu hissediyordu Taita onun karşı çınsın bir üyesine böyle tepki verdiğini daha önce hiç görmemişti Çocuk, kız kardeşleri dahil karşı çınsın tümüne azametli bir küçümsemeyle bakmıştı hep Bununla birlikte, Nefer'in erişkinlik döneminin çalkantılı sularına kapılmasının üzerinden bir yıldan az zaman geçmişti, bu surenin en büyük kısmını da Cebel Nagara'nın ıssızlığında Taita'yla baş başa geçirmişti.

Orada ise şimdi Mintaka'nın yaptığı gibi dikkatini uzun süre alıkoyacak hiçbir şey yoktu.

Taita bu kadar kısa bir süre içinde başardıklarından hoşnuttu. Nefer eğer Hiksos kızına şiddetli bir antipati duymuş olsa planları güçleşir ve içinde bulundukları tehlike artardı, ikisi evlendikleri takdirde, Nefer, Apepi'nin damadı olacak, dolayısıyla onun korumasına girecekti. Böylesine güçlü ve tehlikeli birini kızdırmaktan Naja'nın bile çekinmesi gerekirdi. Mintaka böylece Nefer'i bilmeyerek de olsa Naip'in hırsından ve tehlikeli manevralarından kurtarabilirdi. Taita'nın bu birleşmeyi teşvik etmekteki amacı buydu.

Kardeşine baktıkları kısa süre içinde Mintaka'yla Taita'nın arasında sağlam bir dostluk gelişmişti. Şimdi Taita da belirli belirsiz başını eğerek kızın gülümseyişine karşılık verdi. Derken Mintaka'nın bakışı İhtiyar adamın ötesine kaydı. Karşısında durar soylu Mısırlı kadınlara ilgiyle baktı. Haklarında çok şey duymuştu, ama onları ilk kez görüyordu. Bakışı Heseret'in üzerinde durdu. Bir dişinin içgüdüsüyle kendisi kadar çekici birini ve olası bir rakibi tanımıştı. Heseret de aynı tepkiyi gösterdi; azametli olduğu kadar düşmanca bir bakışla birbirlerini kısaca süzdüler. Hemen arkasından Mintaka'nın gözleri Lord Naja'nın etkileyici endamının üstünde durdu ve ona büyülenmiş gibi bakmaya başladı.

Adam Mintaka'nın babasıyla kardeşlerinden o kadar farklı, o kadar görkemli biriydi ki. Üstündeki altınlar ve değerli taşlar ışıl ışıldı, keten giysileri de temizlikleriyle göz kamaştırıyordu. Süründüğü parfümlerin bir kır çiçeği tarlasını çağrıştıran kokusu, aralarındaki mesafeye rağmen Mintaka'nın burnuna doldu. Yüzü bir makyaj maskesiydi, derisi pırıl pırıldı, gözleri de rastıkla belirginleştirilmişti. Öyleyken genç kız, bu adamınkinin bir yılanın veya zehirli bir böceğin ölümcül güzelliği olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Ürpererek dikkatini Naip'in yanındaki tahtta oturan kişinin üzerine çevirdi.

Firavun Nefer Seti ona öylesine yoğun bir dikkatle bakıyordu ki soluğu kesildi.

Gözleri o kadar yeşildi ki... Mintaka'nın ilk gözüne çarpan bu oldu. Bakışın delikanlıdan kaçırmak istiyor, ama başaramıyordu. Birden yanakları kızarmaya başladı.

Firavun Nefer Seti beyaz tacın altında ve çenesindeki yapay sivri sakalla o kadar kibar,

'hatta tanrısal gözüküyordu ki kızcağız heyecandan donakalmıştı. Firavun birden ona, suç ortağıymışlar gibi sıcak bir gülümseyiş yöneltti. Yüzü o an o kadar genç ve çekici oldu ki Mintaka'nın soluklan hızlandı, yanaklarındaki kızartı ise daha da koyulaştı. Büyük bir çaba harcayarak gözlerini Nefer'den uzaklaştırdı ve Tanrıça Hathor'un inek heykelini büyük bir dikkatle incelemeye koyuldu.

Kendi üzerinde kontrol kurması biraz zaman aldı, bu süre içinde Yukarı Mısır'ın Naip'i Lord Naja konuşmaya başlamıştı. Ölçülü bir ses tonuyla Apepi'yi selamladı diplomatik bir dille ondan Hiksos kralı olarak söz ediyor, Mısır toprakları üzerindeki iddialarından sözü açmaktan kasıtlı olarak kaçınıyordu. Mintaka, Naip'in dudaklarının hareketini izliyordu, ama Nefer'in onun üzerindeki bakışının farkındaydı ve delikanlıya bakmamaya özen gösteriyordu.

Lord Naja'nın sesi gürültülü ve sıkıcıydı, Mintaka da daha fazla dayanamadı.

Bakışını hemen kaçırmak kararıyla Nefer'e yan gözle baktı, ama delikanlının bakışı hâlâ onun üstüne mıhlanmıştı. Gözlerinde sessiz bir kahkahanın ışıltısı vardı, Mintaka da büyülendi. Aslında pısırık bir kız değildi, ama bu kez gülümseyişi çekingendi ve yanaklarının yeniden kızarmaya başladığını hissetti. Gözlerini öne eğdi ve bakışını kucağındaki ellerine dikti. Parmaklarını büküp durduğunun farkına varmasıyla buna son verdi. Artık ellerini hareket ettirmiyordu, ama sükûnetini bozduğu için Nefer'e kızgındı. 'O sadece Mısırlı bir züppe. Kardeşlerimin herhangi biri ondan daha erkek ve iki kat daha yakışıklı. Bana öyle küstahça bakarak beni aptal yerine koymak istiyor.

Bir daha ona bakmayacağım. Onu tamamen görmezlikten geleceğim,' diye karar verdi, ama kararını sadece Lord Naja'nın konuşmasına son verip babasının ona yanıt vermek üzere ayağa kalkmasına kadar sürdürebildi.

Gür siyah kirpiklerinin altından Nefer'e kısa bir bakış daha fırlattı. Delikanlı Apepi'ye bakıyordu, ama kızın bakışını yüzünde hissedince gözlerini anında ona çevirdi. Mintaka yüzüne ciddi ve haşin bir anlam vermeye çalıştıysa da, Nefer'in gülümsemesi üzerine dudaklarını sevimli bir hareketle kıpırdattı. Kardeşlerimden bazıları kadar yakışıklı o, diye düşündü, hemen arkasından delikanlıya bir kez daha baktı. Ya da herhangi biri kadar yakışıklı diye karar verdi. Bakışını yine kucağına dikti ve kısa bir süre düşündü. Sonra emin olmak için Nefer'e bir kez daha baktı. Belki de içlerinden herhangi birinden hatta Ruga'dan bile daha yakışıklı, diye karar verdi.

Ancak daha o an en büyük ağabeyine ihanet etmiç gibi hissederek kararını değiştirdi: Ama farklı bir yakışıklılığı var.

Kurdelelerle süslü sakalı ve kara kaslarıyla tam bir savaşçı olan Ruga'ya yan gözle baktı. Ruga gerçekten gösterişli bir adam, diye düşündü.

Karşı sıradaki Taita, Mıntaka'ya bakmıyor görünüyor, ama Neferle Mintaka'nın gizlice bakışmalarının tek bir ayrıntısını dahi dikkatinden kaçırmıyordu Hatta daha fazlasını bile görüyordu Naja'nın kuzeni Lord Trok, Apepi'nin tahtının arkasında ve Mıntaka'ya ona hemen hemen dokunacakmış kadar yakın duruyordu Kollarını göğsünün üstünde çaprazlamıştı Bileklerinde som altından kabartmalı kalın bilezikler vardı Bir omzuna ağır

bir yay, öbürüne ise altın varak kaplı bir okluk asmıştı Boynunda cesaret ve övgü simgesi olan altın zincirler göze çarpıyordu Hiksoslar Mısırlıların inançlarıyla âdetleri gibi Mısır'ın asken onur simge ve nişanlarını da kabullenmişlerdi

Mıntaka'yla Nefer bir kez daha kısaca bakıştılar Trok bu bakışmayı somurtkan ve karanlık bakışıyla izlemişti Taita adamın duyduğu öfkeyle kıskançlığı hissedebiliyordu Sahra'nın korkunç kum fırtınası hamsin'in sıcak ve boğucu bulutu sanki çöl ufkunda patlamak için beklemedeydi Bunu öngöremedim ben, diye düşünen Taita merak ediyordu Trok'un Mıntaka'ya duyduğu ilgi romantik mı yoksa politik amaçlı mı' Adam onu sadece arzuluyor mu yoksa iktidara ulaşmak için bir basamak olarak mı görüyor?

Hangisi olursa olsun tehlikeli bir ilgiydi bu ve hesaba katılması gereken bir başka etkendi

Taita Hiksos sıralarına son bir bakış fırlattı Apepi'yle oğulları tepesinde tanrıçanın ikiz inek kafaları bulunan yüksek granit kolonların bekçiliğindeki kapılardan geçerek gözden kayboldular Mintaka son bir kez arkasına baktıktan sonra babasıyla ağabeylerini izledi Lord Trok da onu yakından izledi ve omzunun üzerinden Firavun Nefer Setı'ye son bir bakış fırlattı Sonra o da kolonların arasından geçti Bunu yaptığı sırada okluğundaki oklar hafifçe takırdadılar, renkli tüyleri de Taita'nın dikkatini çekti Bu tören okluğu, okların dökülmesi için bir tıkacı olan günlük deri savaş okluğundan farklıydı Altın varakla kaplı olmasının dışında ucu açık olduğundan okların tüylü uçları omzunun ötesine uzanıyordu Bu tüyler kırmızı ve yeşil renkliydi Kotu bir anı Taita'nın belleğini karıştırdı Trok kapıdan geçerken Taita hâlâ onun arkasından bakıyordu Taita barış görüşmeleri boyunca onun için ayrılmış olan tapınağın ek binasındaki taş hücreye yollandı Avlu sıcak olduğu için biraz şerbet içti, sonra da kalın taş duvarda açılmış pencerenin başına gitti

Pencerenin pervazında ve altındaki taraçada parlak renkli bir dokumacı kuşu ve baştankara kalabalığı hopluyor ve cıvıldıyordu Onları ezilmiş darı taneleriyle besledi kuşlar da omuzlarına konarak yemlen avuçlarından yerken İhtiyar adam sabahki olayları duşundu ve açılış töreni sırasında edindiği ayrı ayrı her izlenimi bir araya getirmeye başladı

Trok'u düşündükçe Mıntaka'yla Nefer arasında olanlara duyduğu hoşnutluğu unutuyordu Trok'un Hiksos prensesine duyduğu ilgiyi duşundu ve genç çift için tasarladığı planları gerçekleştirmeye çalıştığı zaman çıkacak güçlüklen ölçmeye çalıştı

Sinsi bir gölgenin pencerenin dışındaki terasta süründüğünü görmesi bu düşüncelerini boldu Bu, tapınağın sıska, yaralı ve yer yer tüyleri dökülmüş uyuz kedilerinden biriydi Pencerenin dışındaki taşların üstüne dökülmüş darı tanelerini toplayan kuşlara pusu kurmuştu

Taita gözlerini kısarak düşüncelerini kedinin üstünde yoğunlaştırdı Yaşlı kedi durup şüpheyle etrafına bakındı Birdenbire sırtını kamburlaştırdı ve önündeki taşların üstünde boş bir noktaya bakarken bütün tüyleri diken diken oldu Birden tiz bir çığlık atarak terasın obur ucundaki bir palmiye ağacına koştu Yüksek gövdeye uçarcasına tırmandı ve

ağacın tepesindeki yapraklara ulaşarak oraya asıldı kaldı Taita kuşlara bir avuç yem daha atarak yine düşüncelerine daldı

Trok üzün at yolculukları sırasında bile okluğunun ağzını kapalı tutmuş, bunun içindeki oklardan birini Firavun'un öldürüldüğü yerde bulduğuyla kıyaslamak ise Taita'nın aklına gelmemişti Hiksos subaylarının ne kadarının kırmızı ve yeşil tüyleri olduğunu bilemiyordu, herhalde pek çoğunun vardı, ama her birinin eşsiz bir mührünün olacağı kuşkusuzdu Trok'la Firavun Tamose'un olumu arasında bağlantı kurmanın, dolayısıyla kuzeni Naja'yı suçlamanın bir tek yolu vardı Bu ancak oklardan birini incelemekle mümkün olabilirdi Trok'un kuşkusunu uyandırmadan bu iş nasıl yapılabilirdi acaba7

Düşünceleri bir kez daha bolundu Hücresinin kapısının dışındaki koridorda sesler vardı Seslerin bin genç ve pürüzsüzdü, Taita onu hemen tanıdı Obur sesler kabaydı, yalvarıyor ve itiraz ediyordu ' Lord Asmor kesin emir verdi "

"Ben Firavun değil mıyım? Bana itaat etmekle yükümlü değil mısınız' Ben Büyücüyü ziyaret etmek istiyorum, sız ise beni engellemeye cüret ediyorsunuz "

Nefer'in sesi güçlü ve otoriterdi Ergenlik çağının tereddütlü tonu kaybolmuştu ve bir erkeğin sesiyle konuşuyordu

Taita genç şahın kanatlarını açıyor ve pençelerini gösteriyor, diye duşundu ve hükümdarını karşılamak için pencereden uzaklaşarak ellerindeki darı tozunu sildi Nefer, "Beni çok hayal kırıklığına uğrattın, Taita," dedi 'Beni şaşırttınız" Taita onun önünde eğildi "Sızı ne şekilde gücendirdim acaba'"

Benden kaçıyorsun. Seni ne zaman çağırtsam gizli bir görevle Hiksoslara gittiğini ya da çöle döndüğünü ya da bunun gibi bir masal anlatıyorlar. Nefer yine İhtiyar adamla bir arada bulunmaktan duyduğu sevinci kaşlarını çatarak gizlemeye çalıştı.

Devam etti. "Sonra hiçbir yere gitmemiş gibi birden ortaya çıkıyorsun, ama beni hâlâ görmezlikten geliyorsun. Tören sırasında benim bulunduğum yöne bakmadın bile.

Nerelerdeydin?"

"Majesteleri, ortalıkta kulağı delikler var." Taita böyle derken ense köklerindeki nöbetçileri işaret etti.

Nefer hemen öfkeyle onlara döndü. "Gitmenizi kaçtır emrediyorum. Hemen şimdi kaybolmazsınız, ikinizi de boğdururum."

Nöbetçiler üzgün şekilde çekildiler, ama fazla uzaklaşmadılar. Perdenin öbür yanındaki koridorda beklerken mırıldanarak konuştuklarını ve silahlarının takırtısını Taita duyabiliyordu, İhtiyar adam başıyla pencereyi işaret ederek, "iskelede küçük bir kayığım var," diye fısıldadı. "Majesteleri balığa çıkmak isterler mi acaba?" Taita delikanlının yanıtını beklemeden eteklerini topladı ve pencere pervazına zıpladı.

Omzunun üzerinden arkaya baktı. Kızgınlığını unutmuş olan Nefer sırıtarak Taita'nın peşinden koştu. Taita dışardaki terasa atladı, Nefer de çevik bir hareketle onu izledi.

Dersten kaçan öğrenciler gibi terası aştılar ve palmiyelerin arasından nehre koştular.

iskelede bekleyen nöbetçilere genç Firavun'u engelleme emri verilmemişti. Taita ve Nefer kayığa binerlerken, saygıyla kenara çekilerek, selam durdular. Onlar da küreklere asılıp sahilden uzaklaştılar. Taita kayığı kıyıda nazlı nazlı sallanan papirüs kamışlarının arasındaki gizli dar geçitlerden birine soktu. Ve birkaç dakika içinde yabancı gözlerden uzaklaşıp baş başa kaldılar.

Nefer hemen buyurgan havasından sıyrıldı. "Nerelerdeydin, Taita? Seni çok özledim."

"Sana her şeyi anlatacağım," diye Taita güvence verdi. "Fakat neler olduğunu önce ser anlat."

Papirüslerle çevrili lagunda sakin bir iskele buldular ve Nefer son görüşmelerinden bu yana olanları anlatmaya başladı. Naja'nın emri üzerine adeta altın bir kafese kapatılmıştı. Eski arkadaşlarıyla görüşemediği gibi en yakın dostu Meren hatta kız kardeşleriyle bile görüşemiyordu.

Ancak saray kütüphanesindeki yazıtları incelemesine izin verilmişti. Eski savaşçı, Hilto'nun gözetiminde de silah ve savaş arabası kullanma talimleri yapıyordu.

"Naja, beni tek başıma şahin ya da balık avlamaya bile yollamıyor. Peşimde Asmor olmadan hiçbir yere adım atamıyorum," diye acı acı yakındı.

Tapınağın avlusunda onu görene kadar karşılama törenine Taita'nın katılacağından habersizmiş. Onun Cebel Nagara'da olduğunu sanıyormuş. Naja, Asmor ve diğerlerinin Apepi, Trok ve Hiksoslu savaş komutanlarıyla birlikte barış toplantısında bulunmalarından yararlanarak nöbetçilerini atlatmış ve kapatıldığı daireden kaçarak Taita'yla buluşmaya gelmişti.

"Hayat sensiz o kadar tekdüze ki, Taita. Can sıkıntısından ölmek üzereyim. Naja yine birlikte olmamıza izin vermeli. Ona da bir büyü yapmalısın."

"Bunu düşünebiliriz." Taita konuyu ustalıkla atlatmasını bildi. "Ama şimdi çok az vaktimiz var. Tapınakta olmadığımızı öğrenince Naja bütün orduyu bizi aramaya göndercektir. Onun için sana kendi haberlerimi vermeliyim." Son görüşmelerinden beri başına gelenleri Nefer'e kısaca anlattı. Naja'yla Trok arasındaki akrabalığı açıkladı ve Firavun Tamose'un ölüm yerini nasıl ziyaret ettiğini ve orada ne bulduğunu da anlattı.

Nefer hiç sözünü kesmeden onu dinledi, ama Taita babasının ölümünden söz ederken gözleri yaşlarla doldu. Başını çevirip öksürdü ve gözlerini elinin tersiyle sildi.

Taita, "Şimdi nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu anlayabilirsin," dedi.

"Naja'nın Firavun'un öldürülmesiyle yakın bir ilişkisi olduğuna eminim, ama bunu kanıtlamaya ne kadar yaklaşırsak tehlike de o oranda artacak."

Nefer, "Bir gün babamın intikamını alacağım," diye ahdetti. Sesi soğuk ve katıydı.

Taita, "Ben de bu işte sana yardımcı olacağım," diye vaat etti. "Ama şimdi seni Naja'nın kötülüklerinden korumamız gerekiyor."

"Bunu nasıl yapabilmeyi planlıyorsun, Taita? Daha önce tasarladığımız gibi Mısır'dar kaçabilir miyiz?"

Taita hayır gibilerden başını salladı. "Bu seçeneği tabii ki hesaba kattım, ama Naja bizi burada hapsetmiş sayılır. Tekrar sınıra doğru kaçmaya çalışırsak bin savaş arabasını arkamıza katar."

"Öyleyse ne yapabiliriz? Sen de tehlikedesin."

"Hayır, değilim. Benim yardımım olmadan başarılı olamayacağına Naja'yı inandırdım." Taita Beş Tapınağı'ndaki uyduruk kehanet törenini ve ölümsüz hayatın sırrını Taita'nın onunla paylaşabileceğine Naja'yı nasıl inandırdığını anlattı.

Büyücü'nün kurnazlığı karşısında Nefer sırıttı. "Peki, planladığın nedir?" diye sordu.

"Kaçmak ya da dünyayı Naja'nın kötücül varlığından kurtarmak için doğru zamanı beklemeliyiz. O vakte kadar seni elimden geldiğince koruyacağım."

Bunu nasıl yapacaksın'

"Naja bu barış görüşmelerini ayarlamam için beni Apepi'ye yolladı ' "Evet, Avaris'e gittiğini biliyorum Seni görmek istediğim zaman bana öyle söylediler"

"Avaris'e değil, Apepi'nin Bubastı'dekı savaş karargâhına gittim Apepi Naja'yla buluşmaya bir kere razı olduktan sonra antlaşmayı seninle Apepi'nin kızı arasında bir evlilikle pekiştirmesi gerektiğine onu inandırdım Sen Hiksos kralının korumasına girince Naja'nın bıçağı körelecektir Antlaşmayı bozarak ülkeyi tekrar bir iç savaşa sürüklemeye cesaret edemez"

'Yanı Apepi kızını bana eş olarak mı verecek?" Nefer İhtiyar adama şaşkınlıkla baktı "Yanı bu sabah törende gördüğüm kırmızı elbiseliyi mı verecek?" Taita bunu doğruladı "Evet Adı da Mintaka"

Nefer, "Adını biliyorum," diye atıldı "Ona Avcı takımyıldızları kuşağındaki minik yıldızın adını vermişler"

Taita başını eğdi "Evet, o Mintaka adındaki ırı burunlu ve komik ağızlı kız"

"O çirkin değil1" Nefer öylesine öfkeyle ayağa fırladı ki az daha kayığı devirecek ve lagünün çamurlarının arasına düşmelerine neden olacaktı "O çok güzel " diyecek olduysa da Taita'nın yüzündeki ifadeyi görünce geriledi "De mek istiyorum ki göze oldukça hoş görünüyor" Gülümsedi "Sen de beni hep gafil avlarsın Ama onun güzel olduğunu itiraf etmek zorundasın, Taita" "Irı burunlarla komik ağızlardan hoşlanıyorsan öyle " Nefer suyun yüzeyinde sürüklenen olu bir balığı alıp yaşlı adamın üstüne fırlattı Taita hemen başını eğdi Nefer bu kendisi için o kadar da önemli değilmiş izlenimini bırakmaya çalışarak, "Onunla ne zaman konuşabilirim?' diye sordu

"Mısır dilini konuşuyor, değil mı7"

Taita omuzlarını silkti "Senin kadar iyi konuşuyor" "Öyleyse onunla ne zaman buluşabilirim? Bunu benim için ayarlayabilirsin " Taita bu isteği önceden tahmin etmişti

"Prensesle maiyetini buradaki bataklıkta bir ava, onun arkasından da bir pikniğe davet edebilirsin "

Nefer karar verdi "Öyleyse bugün öğleden sonra Asmor'u onu davet etmeye yollarım " Ama Taita olmaz der gibi başını salladı

"Önce Naja'ya gider, Naip de tehlikeyi hemen anlar Buna asla izin vermez bir kere tehlikeyi sezince de bir araya gelmenizi önlemek için her şeyi yapar" "Öyleyse ne yapabiliriz?" Nefer bayağı telaşlanmış görünüyordu Taita, "Kıza ben gideceğim," diye vaat etti Aynı anda etraflarındaki papirüs bataklığının çeşitli yönlerinden hafif bağırışlar ve kürek seslen kulağa geldi Taita, "Asmor senin ortalıkta olmadığını fark etmiş ve köpeklerini seni bulmaya yollamış," dedi "Bu da elinden kurtulmanın ne kadar zor olacağını gösteriyor Şimdi dikkatle dinle, çünkü bizi tekrar ayırmalarından önce çok az vaktimiz var "

İhtiyar adamla çocuk çabuk çabuk konuştular, acil durumlarda birbirlerine nasıl mesaj ulaştıracaklarına ve başka planlan uygulamaya koyacaklarına karar verdiler Bir yandan da bağırışlar ve kürek şapırtıları yaklaşıyordu Bir, iki dakikaya kalmadan silahlı adamlarla dolu hafif bir savaş gemisi yirmi küreğin itiş gücüyle papirüs perdesini yardı Kumanda güvertesinden bir bağırış yükseldi "Firavun burada' Doğru kayığın üstüne gidiyoruz1"

Irmak alüvyon ovasında bir çalışma sahası kurmuşlardı Taita tapınaktan gelirken Apepi'nin muhafızlarından iki kıta sabah güneşinin ısıttığı bulutsuz bir göğün altında silahlı tatbikat yapıyorlardı Tam teçhizatlı iki yüz asker bataklıkta bayrak yarışı yapıyorlar, onlar bellerine kadar çıkan çamurda mücadele ederken araba kafileleri ovada karmaşık manevralar gerçekleştiriyorlardı Dörtlü kolonlar tek bir dizi oluşturuyorlar, sonra yelpaze gibi açılarak yan yana ilerliyorlardı Yarışan tekerleklerin arkasından toz bulutları kalkıyor, mızrakların uçları güneş ışığı huzmeleri püskürtüyor, parlak renkli flamalar rüzgârda dans ediyordu Taita elli okçudan oluşan sıranın birkaç yüz metre uzağında, her bir okçunun beş hızlı oku fırlatmasını seyretmek için durdu Sonra korkuluk biçimindeki hedeflere doğru koştular, oklarını tekrar aldılar ve iki yüz metre ilerde bir sonraki hedef tahtasına nişan aldılar Eğitmenin kırbacı açık alanı aşmakta ağır davranan veya oku hedefi bulmayan herhangi bir adamın sırtına çarpıyordu Deri kayışların üstündeki tunç çiviler, keten tuniklere çarptıkları yerlerde parlak kan lekeler bırakıyordu Taita kimse tarafından durdurulmadan ilerledi O geçerken savaş bağırışlarıyla olağan hamle yapma ve karşılama hareketlerini çalışan mızrakçı çiftler gösterilerine ara verip sustular Onu saygılı bir bakışla izlediler Ürküten bir unu vardı İhtiyar adamın Ancak o geçtikten sonra tekrar birbirlerine giriştiler

Çayırın uzak ucunda bataklığın yanındaki yeşil çimenlerin üstünde tek bir araba işaretler ve hedeflerle çizilmiş bir parkurda hızla yol alıyordu Keşif kollarının kullandığı tekerlekleri parmaklı ve kasası örülmüş bambudan olan arabalardan biriydi Çok hızlı olmalarının yanında iki kışı tarafından kaldırılıp bir engelin üzerinden aşırılabilecek kadar hafif bir araçtı

Araba Kral Apepi'nin özel ahırından nefis bir çift doru kısrak tarafından çekilmekteydi. Parkurun sonundaki işaretlerin etrafını çevirirken ve arkalarındaki hafif arabayı zıplatarak dörtnala geri dönerken toynakları çim topaklarını havaya sıçratıyordu.

Sürücü, dizginleri bileklerine sarmış olan ve öne eğilen Lord Trok'du. Sakalı rüzgârda dalgalanıyor, atları vahşi bağrışlarla zorlarken bıyıkları ve sakalındaki renkli kurdeleler omuzlarından arkaya savruluyordu. Taita adamın ustalığını kabul etmek durumundaydı; o kadar hızlı giderken bile atlar üzerinde hakimiyet sağlıyor, işaretlerin arasında düz bir hat izliyor ve yanında duran okçunun geçerlerken hedeflere isabet şansını artırıyordu.

Taita asasına abanarak arabanın son süratle yaklaşmasını seyrediyordu. O dik ve ince vücudu, görkemli duruşu başkasınınkiyle karıştırmanın olanağı yoktu. Mintaka, dizlerini açıkta bırakan koyu kırmızı renkte pilili bir etek giymişti. Sandaletlerinin çapraz bağcıkları biçimli baldırlarını sarıyordu. Sol bileğinde deri bir kolluk taşıyordu, sert bir deri zırh da ufak ve yuvarlak göğüslerini sarmıştı. Hızla geçerlerken oklarını fırlattığı sırada deri, nazik meme başlarını yayın geri tepişinden koruyacaktı.

Mintaka, Taita'yı tanıdı, ona seslendi ve yayını başının yukarısında salladı. Siyah saçları ince bir filenin içinde hapsolmuştu ve arabanın her sarsılışında omuzlarının üstünde hopluyordu. Makyaj yapmamıştı, ama rüzgârdan ve harcadığı çabadan dolayı yanakları kızarmış ve gözleri parlamıştı. Taita, Heseret'in mızrak eri olarak bir savaş

arabasına bindiğini düşünemiyordu, ama Hiksosların kadınlara karşı tutumları farklıydı.

"Hathor seni kutsasın, Büyücü!" Trok arabayı Taita'nın yanında durdururken kız gülüyordu. Adam, Mintaka'nın korkunç Hiksos tanrıları yerine nazik tanrıçayı kendine hami olarak saptadığını biliyordu.

"Horus senin yüzüne gülsün, Prenses Mintaka." Taita da genç kızın duasına karşılık vermişti. Babasını kral olarak kabul etmezken kıza prenseslik unvanını yakıştırması ona duyduğu sevginin nişanesiydi.

Mintaka toz bulutunun içinde arabadan atladı ve İhtiyar adamı kucaklamaya koştu.

Kollarını Taita'nın boynuna dolayınca zırhının katı kenarı İhtiyar adamın kaburgalarını ezdi. Mintaka onun irkildiğini hissedince geri çekildi. "Başa tam beş isabet kaydettin,"

diye böbürlendi.

"Savaşçılık hünerlerin sadece güzelliğinin yanında gölgede kalıyor." Taita gülümsüyordu.

Mintaka, "Bana inanmıyorsun," diye ona meydan okudu. "Sırf bir kız olduğum için bir yayı çekemeyeceğimi düşünüyorsun." İhtiyar adamın itirazını beklemeden arabaya geri koştu ve sahanlığın üstüne zıpladı. "Sür, Lord Trok," diye emretti. "Bir tur daha yapalım. Son süratle."

Trok dizginlere sarıldı ve arabayı hızla döndürdü. "Ha! Ha!" diye bağırdı ve parkur üstünde hızla uzaklaştılar.

Her hedef kısa bir sırığın tepesine okçunun gözü hizasına oturtulmuştu. Her biri tahtadan bir insan kafası biçiminde yontulmuştu. Uluslarının hangisi olduğu da şüphe götürmezdi. Her kukla başı, miğferi ve kıtasının işaretiyle bir Mısır savaşçısının karikatürüydü, boyalı yüzler de insan yiyen devlerinki kadar iğrençti.

Sanatkârın bizim hakkımızdaki kanısı belli, diye düşündü Taita.

Mintaka arabanın siperindeki kutudan bir ok çekti, onu yay kirişine yerleştirdi ve yayı gerdirdi. Nişan alırken parlak sarı renkli tüyler büzülmüş dudaklarına onları öpecekmiş gibi değiyordu. Trok arabayı ilk hedefe yaklaştırıp okçuya yardımcı olmaya çalıştı, fakat arazi bozuktu. Kız, engebeleri aşarken dizlerini bükmesine rağmen, arabanın hareketiyle o da sallandı.

Hedefin yanından hızla geçerlerken Mintaka oku saldı. Taita onun için soluğunu tuttuğunu fark etti. Ama kaygılanması yersiz olmuştu. Kız hafif yayı gerçek bir ustalıkla kullanıyordu. Ok kuklanın sol gözüne saplandı ve sarı tüyü güneşte ışıldarken orada titreşip kaldı.

"Bakher!" Taita alkışladı. Araba hızla uzaklaşırken Mintaka neşeyle gülüyordu, iki isabet daha kaydetti. Bir ok hedefin alnına, bir diğeri ise ağzına saplandı. Değil bacak kadar bir kız, kıdemli bir araba sürücüsü için dahi çok başarılı atışlardı.

Trok arabayı en uzaktaki işaretin etrafında dönüş yaptırdı ve geri geldiler. Atların kulakları arkaya yatmıştı, yeleleri de uçuşuyordu. Mintaka bir atış daha yaptı, oku da kuklanın fazla iri burnunun ucunu buldu.

Taita, "Hey yüce Horus!" dedi. "Bu kız bircin gibi atış yapıyor!"

Sonuncu hedef pek çabuk karşılarına çıktı, yanakları kızaran ve beyaz dişleri ışıldayan Mintaka da kendini zarif bir şekilde dengeliyordu. Birden salıverdiği ok fırlayarak hedefin bir karış dışından geçti.

Kızın kanı beynine fırladı. "Trok, seni beceriksiz herif! Tam ben oku saldığım sırada bir deliğin içine gireceğin tuttu."

Mintaka daha durmamış olan arabadan atladı ve Trok'a bağırmayı sürdürdü. "Ben Büyücü'nün karşısında küçük düşürmek için kasten yaptın bunu!"

Majesteleri, beceriksizliğim beni de kahretti. Güçlü Trok kızın öfkesinin karşısında küçük bir oğlan çocuğu gibi ezilip büzülmekteydi. Taita adamın Mintaka için aynen tahmin ettiği gibi yanıp tutuştuğunu görüyordu.

"Seni bağışlamıyorum. Sana bir daha arabamı sürmek ayrıcalığını tanımayacağım. Bir daha asla."

Taita onun böylesi bir enerjiyle öfkesini dile getirdiğini daha önce görmemişti. Bu yanı ve az önceki nefis nişancılık gösterisi İhtiyar adamın daha da fazla gözüne girmesine sebep oldu. Herhangi bir erkek, hatta Tamose Hanedanı'ndan bir Firavun için dahi uygun bir eş olduğuna karar verdi, ama Mintaka'nın öfkesine bu kez kendisinin hedef olması korkusuyla herhangi bir neşe belirtisi göstermemeye dikkat etti. Ama boşuna tasalanmıştı. Ona döndüğünde kızın yüzünde yine güller açmıştı.

Taita, "Beş atıştan dördünün isabetli olması Kızıl Yolun bir savaşçısı için bile yeterli bir başarı, majesteleri," dedi. "Ayrıca, arabanızın tekerleği gerçekten pis bir deliğe girmişti."

"Susamış olmalısın. Taita. Ben gerçekten susadım." Kız İhtiyar adamı elinden tuttuğu gibi hizmetçilerinin nehrin kıyısında yünlü bir halı serdikleri ve üstüne tabaklar dolusu tatlılar ve şerbet testileri dizdikleri yere götürdü.

Mintaka halının üstünde konuğunun yanına yerleşerek, "Sana sormak istediğim o kadar çok şey var ki, Taita," dedi. "Bubasti'den ayrıldığından beri görmedim seni."

"Kardeşiniz Khyan nasıl?" Taita soruyu daha sorulmadan atlatmıştı.

Mintaka güldü. "Her zamanki Khyan oldu. Hatta eskisinden bile daha yaramaz.

Babam, tamamen iyileşince burada bize katılmasını emretti. Barış antlaşması imzalanırken bütün ailesinin yanında olmasını istiyor."

Bir süre daha dereden tepeden konuştular, fakat Mintaka dalgındı. Taita onun dilinin ucundakini söylemesini bekliyordu. Fakat genç kız biraz ötelerinde süt dökmüş bir kedi gibi bekleyen Trok'a birdenbire dönerek İhtiyar adamı şaşırttı.

Soğuk bir tavırla, "Bizi artık yalnız bırakabilirsiniz, lordum," dedi.

"Yarın sabah yine arabayla çıkacak mıyız, prenses?" Trok yalvarma rad delerindeydi.

"Yarın herhalde başka işlerim olacaktır."

"Ya ertesi gün?" Adamın bıyığı bile acınacak şekilde aşağı sarkmıştı.

Mintaka onun sorusunu duymamış gibi davranarak, "Gitmeden önce bana yayımla okluğumu getir," diye emretti. Trok kızın istediklerini uşak gibi yerine getirerek eline yakın bir yere bıraktı.

Güle güle lordum. Mintaka adamı bu sözlerle savdıktan sonra yine Ta ita'ya döndü. Trok orada bir, iki dakika daha oyalandıktan sonra ağır adımlarla arabasının yanına gitti.

Adam arabasıyla uzaklaşırken Taita, "Trok ne kadar zamandır size âşık?" diye mırıldandı.

Mintaka şaşırmış göründü, sonra neşeyle güldü. "Trok mu bana âşık? Saçma bu!

Adam Gize'deki piramitler kadar yaşlı herhalde, otuz yaşında vardır! Hem üç karısı var. Kaçta tane cariyesi olduğunu ise Hathor bilir!"

Taita olağanüstü güzel bezeli okluktaki oklardan birini çıkararak dikkatle inceledi.

Tüyler mavi ve sarı renkliydi, İhtiyar adam okun sapına oyulmuş minik mühre yavaşça dokundu.

"Avcının kuşağındaki üç yıldız, içlerinde en parlağı da Mintaka," diye mırıldandı.

Genç kız, "Mavi ve sarı favori renklerimdir," dedi. "Bütün oklarım Grippa tarafından yapılır. O Avaris'deki en ünlü okçudur. Yaptığı okların her biri kusursuz bir düzlüktedir ve doğru hedefin üstüne uçacak biçimde dengelenmiştir. Grippa'nın süsleri ve mühürleri de sanat eserleridir. Yıldızımı nasıl oyduğuna ve boyadığına baksana."

Taita oku parmaklarının arasında evirip çevirdi ve beğeniyle inceledikten sonra okluğa geri koydu.

"Trok'un oklarındaki mühür nedir?" diye birdenbire sordu.

Mintaka canı sıkılmış gibi bir hareket yaptı. "Bilmiyorum. Olsa olsa bir yaban domuzu ya da bir öküzdür. Hem bugün için de, önümüzdeki günler için de Trok'tan bıktım." Genç kız böyle diyerek Taita'nın kâsesine şerbet doldurdu. "Balı ne kadar sevdiğini bilirim," dedi. Belli ki konuyu değiştirmek istiyordu, Taita da ne söyleyeceğini merakla bekledi.

Mintaka, "Şimdi seninle konuşmak istediğim bazı hassas konular var," diye çekine çekine itiraf etti. Oturdukları yerdeki bir kır çiçeğini kopardı ve bir çelenk yapacakmış gibi onu kıvırmaya başladı. Hâlâ İhtiyar adama bakmıyordu, ama az önceki kızarıklığını kaybetmiş olan yanakları yine pembeleşmeye başladı.

"Firavun Nefer Seti on dördüncü yaş gününü beş ay Önce kutladı. Yani sizden hemen hemen bir yaş büyük. Doğduğu Keçi Burcu sizin Kedi Burcu'nuzla çok uyumlu."

Taita yine lafı ağzından almıştı, Mintaka ona şaşkınlıkla baktı. "Sana ne soracağımı nereden bildin?" dedi. Sonra birden ellerini çırptı. "Tabii ki bileceksin. Sen Büyücü'sün."

Taita, "Firavun'dan söz açılmışken majestelerinize ondan bir mesaj getirmeye geldim," dedi.

Genç kızın tüm dikkati anında İhtiyar adamın üzerinde yoğunlaştı. "Bir mesaj mı?

Onun benim varlığımdan haberi var mı ki?"

"Hem de fazlasıyla haberi var." Taita şerbetinden bir yudum aldı. "Buna biraz bal koymak gerekiyor." Kâseye biraz bal katarak karıştırdı.

Kız, "Benimle alay etme, Büyücü," diye birdenbire Taita'ya çattı. "Bana hemen mesajımı ver."

"Firavun sizinle maiyetinizi yarın sabah şafak vaktinde bataklıklarda bir ördek avına, arkasından da Küçük Kumru Adası'nda kahvaltıya davet ediyor."

Ocağının kömürlerinin arasından yeni çıkmış bir kılıcın ışıldayan rengindeydi. Papirüsün tepesi göğün altında kara bir efriz oluşturuyordu. Güneşin doğmasından hemen önceki bu saatte ne onları kıpırdatacak bir soluk, ne de sessizliği delecek bir ses vardı.

İki avcı kayığı küçük bir lagünün iki karşı ucuna demirliydiler. Engin suyu çevreleyen kamışların oluşturduğu duvara yaslanmışlardı. Aralarındaki uzaklık on beş metre ya var ya yoktu. Firavun'un hizmetkârları yüksek papirüs saplarını kıvırarak avcıların tepesinde bir tente oluşturmuşlardı.

Lagünün yüzeyi sakin ve pürüzsüzdü; cilalanmış tunçtan bir ayna gibi göğü yansıtıyordu. Ortalık, Nefer'in, öbür kayıktaki Mintaka'nın zarif siluetini seçmesine yetecek kadar aydınlıktı. Yayını kucağına dayamış olan genç kız Tanrıça Hathor'un küçük bir heykeli kadar hareketsiz oturuyordu. Aklına gelebilecek başka herhangi bir kız, en başta da kendi kız kardeşleri Heseret ve Merykara, tünek üstündeki kanaryalar gibi hoplar ve iki kat daha fazla gürültü ederlerdi.

Sabahki kısa karşılaşmalarının her saniyesini, tadını çıkara çıkara aklından geçirdi Nefer. O sırada ortalık karanlıktı, dünyanın yukarısında asılı yıldızlı tavanın görkemini solduracak en küçük şafak parıltısı yoktu. Her yıldız da o kadar parlak ve tombul görünüyordu ki, uzanıp her birini bir ağaçtaki olgun incirler gibi toplayabilecekmiş gibi geliyordu Nefer'e. Mintaka tapınak yönünden gelmişti. Geçtiği yol meşale taşıyan köleler ve hemen arkasından gelen hizmetçileri tarafından aydınlatılmıştı. Nehirden gelen soğuğa karşı başına yünlü bir kukuleta geçirmişti ve Nefer'in dikkatle bakmasına rağmen yüzü karanlıkta kalmıştı.

Firavun bin yıl yaşasın.

Bunlar, kızın ağzından duyduğu ilk sözlerdi Nefer'in. Sesi herhangi bir sazın müziğinden daha tatlıydı. Hayalet parmaklar sanki ensesini okşuyordu. Sesine kavuşması birkaç saniyesini aldı. "Hathor sonsuzluğa dek sevsin seni." Vereceği selamın türü konusunda Taita'ya başvurmuş, İhtiyar adam da ta ki kusursuz şekilde tekrar edene kadar söyleyeceklerini ona prova ettirmişti. Kız kukuletanın altından gülümserken Nefer onun bembeyaz dişlerinin ışıltısını gördüğünü sandı. Ve Taita'nın önermediği başka bir şey eklemek cesaretini buldu. Ani bir ilhamla, yıldızların aydınlattığı göğü işaret etti. "Bak! işte senin yıldızın." Kız başını kaldırıp avcı takımyıldızına baktı. Nefer böylece yıldızın ışığında kızın yüzünü patikadan gelişinden beri ilk kez görmüş oldu. Bir anda soluğu kesilmişti. Mintaka'nın yüzünde ciddi bir ifade vardı, ama Nefer hayatında hiç bu kadar büyüleyici bir şey görmediğini düşündü. "Tanrılar onu sırf senin için oraya koydular." Övgü kayarcasına ağzından döküldü.

Kızın yüzü anında aydınlandı ve daha da güzelleşti. "Firavun kibar olduğu kadar canayakın da." Genç kız hafif alaylı bir reverans yaptı. Sonra bekleyen kayığa bindi.

Babasının avcıları kürek çekerek onu bataklığa götürürlerken arkasına bakmadı.

Nefer kızdan duyduğu sözleri şimdi bir duaymış gibi tekrarlıyordu: "Firavun kibar olduğu kadar canayakın da."

Bataklıkta bir balıkçıl öttü. Bu bir sinyalmiş gibi hava birdenbire kanatların şaklamasıyla doldu. Nefer niçin su üstünde olduklarını neredeyse unutmuştu, bu, aklının bir karış havada olduğunu gösteriyordu, çünkü avlanmak onun en büyük tutkusuydu. Gözlerini suyun karşı tarafındaki kayıkta bulunan zarif siluetten güçlükle ayırarak av sopalarına uzandı.

Mintaka'nın daha ağır silahları kullanamayacak güçte olduğunu zannettiği için sopaları kullanmaya karar vermişti. Bu Nefer'e belirgin bir avantaj sağlayacaktı.

Ustalıkla atıldığı zaman döne döne yol alan sopa kesinlikle daha gösterişliydi. Ayrıca, ağırlığı dolayısıyla, su kuşunun gür tüyleri tarafından yolundan saptırılabilecek olan küt burunlu oktan daha büyük bir isabet şansı vardı. Nefer avcılıktaki hüneriyle Mintaka'yı etkilemeye kararlıydı.

İlk ördek sürüsü doğmakta olan güneşin içinden çıktı. Kuşlar alçaktan uçuyorlardı.

Pırıl pırıl, siyah ve beyazlardı ve her birinin gagasının üstünde belirgin özellikleri olan bir yumru vardı. Öndeki kuş ürkerek uzaklaştı ve öbür kuşları da menzil dışına çıkardı. Aynı anda hem cinslerine ihanet eden ördekler ayartıcı çağrılarını duyurmaya başladılar. Bunlar, ele geçirilerek evcilleştiril mis olan kuşlardı. Avcılar çamurlu dipteki bir kayaya bağlı olan bir ipi ayaklarına geçirerek uçmalarını engelliyorlardı.

Yaban ördekleri geniş bir daire çizerek geri döndüler ve açık suda hainlerin yanına inmeye başladılar. Kanatlarını çırpmadan hızla yükseklik kaybederken Nefer'in kayığının yukarısından geçiyorlardı. Firavun tam zamanını hesapladı ve fırlatılmaya hazır sopasıyla ayağa kalktı. Öndeki kuşu bekledi ve anında sopayı döndüre döndüre yukarı yolladı. Ördek sopanın geldiğini görünce yolundan kaçmaya çalıştı. Bir an bunu başaracakmış gibi göründü, ama sonra bir çarpma sesi duyuldu ve tüyler uçuştu. Ördek kırık kanadını arkası sıra sürükleyerek kurşun gibi suya düşüyordu şimdi. Gürültülü bir şapırtıyla suya çarptı, ama kendini anında toparladı ve dibe daldı.

Nefer, "Çabuk! Onu izleyin!" diye bağırdı. Dört çıplak erkek köle kayığın yanında suyun içindeydiler. Yalnız başlan gözüküyordu. Kayığın kenarına uyuşmuş parmaklarıyla tutunmuşlardı. Dişleri daha şimdiden soğuktan takırdamaya başlamıştı.

ikisi düşen kuşu yakalamak için daldılar, ama Nefer bunun bir işe yaramayacağını biliyordu. Kırık kanadından başka yara almamış olan ördek, değme yüzücülerden daha hızlı dalacak ve daha hızlı yüzecekti.

Nefer kuş elden gitti diye hayıflandı. Ancak ikinci sopayı fırlatmasına vakit kalmadan ördek sürüsü lagünün öbür yanındaki Mintaka'nın kayığına doğru bir kavis çevirdi. Dimdik yukarı çıkacak olan bağırtlakların aksine bunlar alçaktan uçuyorlardı.

Ancak çok hızlı yol alıyorlar, sivri uçlu kanatları ıslığa benzer sesler çıkararak havayı yarıyordu.

Nefer öbür kayıktaki avcıyı hiç hesaba katmamıştı. En usta okçular dışındakilerin bu yükseklikteki ve bu hızdaki hedeflere isabet ettirmesi çok zordu. Arka arkaya iki ok vınlayarak ördek sürüsünün içine daldı. Çifte isabetin çıkardığı ses lagünün öbür ucunda

net olarak duyuldu, iki kuş taş gibi düşmekteydiler. Başları öne sarkmış, kanatları gevşemişti. Darbe anında öldükleri besbelliydi. Suya çarptılar ve hareketsiz halde sürüklenmeye başladılar. Yüzücüler onları kolaylıkla yakaladılar ve leşleri dişlerinin arasında tutarak Mintaka'nın kayığına geri yüzdüler.

"Şanslı iki ok." Nefer aklından geçeni seslendirmekten geri kalmamıştı.

Kayığın puruvasında oturan Taita gülümsemeden ekledi. "Ve şanssız iki ördek."

Gök şimdi kuşlarla dolmuştu. Güneşin ilk ışıkları sulara vururken kara bulutlar şeklinde havaya yükseliyorlardı. Sürüler o kadar yoğundu ki, uzaktan bakılınca kamış tarlaları tutuşmuş ve yukarıya kara dumanlar püskürtüyormuş gibi geliyordu insana.

Nefer yirmi hafif teknenin ve bir o kadar daha küçük kayığın Hathor Tapınağı'nın dört, beş kilometre uzağındaki açık sularda gezmesini ve suya inen bütün kuşları kovalamasını emretmişti. Kanatlı kalabalıklar hiç seyrelmediler. Bir düzine kadar ördek ve kaz türü dışında, irili ufaklı çeşitli balıkçıllar, kaşıkçı balıkçıllar ve daha birçokları havada uçuyordu. Ta yükseklerde olduğu gibi, papirüslerin dalgalanan tepelerinde de koyu renkli sürüler halinde süzülüyorlar ya da iyice alçalıp hızla kanat çırparak V biçiminde uçuyorlardı. Bu arada cıyaklıyorlar, boru gibi sesler çıkarıyorlar, vakvaklıyorlar, ötüyorlar ve feryat ediyorlardı.

Mintaka'nın köle kızları hanımlarını daha fazla çaba göstermesi için teşvik ettikçe kuşlara ait karmakarışık seslere tatlı gülüşler ve kız cıyaklamaları karışmaktaydı.

Mintaka'nın hafif yayı bu iş için biçilmiş kaftandı. Sahibini aşırı bir kuvvet sarf etmeye zorlamayacak şekilde hizaya getirilebiliyor, gerilebiliyor ve çekile biliyordu.

Genç kız geleneksel küt burunlu oklar yerine ünlü usta Grippa tarafından özellikle onun için yapılmış sivri metal uçlar kullanıyordu, iğne gibi uçlar gür tüy örtüsünü yararak dosdoğru kemiğe kadar saplanıyordu. Mintaka bu konuda bir şey denilmemesine rağmen Nefer'in avı bir tür yarışmaya dönüştürmeye niyetlendiğini anlamıştı ve rekabet içgüdülerinin en az delikanlınınkiler kadar güçlü olduğunu kanıtlıyordu.

Nefer ilk başarısızlığı ve Mintaka'nın yaydaki ustalığı yüzünden fena halde sarsılmıştı. Kendi işi üzerinde yoğunlaşacak yerde öbür kayıkta olan bitenlerle ilgilenmekten dikkati dağılıyordu. O yöne her bakışında ölü kuşlar gökten yağıyormuş gibi geliyordu delikanlıya. Bu ise onu büsbütün heyecanlandırıyordu. Yargı sezisini kaybetmesi sonucunda sopaları fazla erken ya da fazla geç fırlatmaya başlamıştı. Bu eksiğini kapatabilmek için sopayı fırlatırken bütün vücudunu kullanacağına vuruşlarda kolunu zorlamaya girişti. Sonuçta sağ kolu çabuk yoruldu, o da içgüdüsel olarak atış yapan kolunun kavisini kısalttı ve dirseğini bükerek bileğini burkmasına ramak kaldı.

Genellikle on atışının altısında hedefi vurabiliyordu, ama şimdi atışlarının yarısından fazlası boşa gidiyordu. Sıkıntısı daha da arttı. Yere indirdiği kuşların yarısı sadece sersemlemiş ya da sakatlanmış oluyor ve dalarak köle oğlanların elinden kurtuluyorlar, sık papirüs yataklarının altına yüzerek kök ve sap örgülerinin altında gizleniyorlardı. Kayığının tabanında ölü kuşlar çok ağır birikiyordu.

Buna karşın, öbür kayıktaki mutlu çığlıklar aralıksız devam etmekteydi.

Nefer çaresizlikten kavisli sopalarını atarak ağır savaş yayına sarıldı, ama artık çok geçti. Sopalarla uğraşırken sağ kolu fena halde yorulmuştu. Yayı güçlükle çekiyor, bu yüzden okları hızlı kuşların arkasına, ağır uçuşlu olanların da önüne rastlıyordu. Taita onun, kendi kazdığı kuyuya düşmesini izliyordu. Burnunun biraz sürtmesi onun için zararlı olmaz, diye düşündü.

Birkaç kelimelik bir öneriyle Nefer'in hatalarını düzeltebilirdi: Taita hemen hemen elli yıl önce yalnız araba sürücülüğü ve taktikleri hakkında değil, okçuluk hakkında da standart metinleri kaleme almıştı. Bu kez delikanlıya sempati duymuyordu. Nefer'in yine kuşunu vuramaması, Mintaka'nın ise aksine başının yukarısından geçen aynı sürüden iki kuşu birden aşağı indirmesi karşısında içinden kıs kıs güldü.

Ama biraz sonra Mintaka'nın kölelerinden biri lagünün öbür yanından yüzüp gelerek Nefer'in kayığının bordasına tutununca hükümdarına acıyacaktı. "Majeste Prenses Mintaka yüce Firavun'un yasemin kokan günlerin ve bülbülün sesiyle dolu yıldızlı gecelerin keyfini çıkarabilmesini diliyor. Ancak teknesi avlarının ağırlığı nedeniyle batmak üzere, karnı acıkan prenses de kendisine saatler önce vaat edildiğini söylediği kahvaltısını edebilmeyi diliyor."

Nefer bu küstahlık karşısında kaşlarını çatınca Taita zamansız bir espri diye düşündü.

"Ben merhametli bir adam olduğum için tapındığın maymunların ya da köpeklerin tanrısına şükretmelisin köle. Aksi halde kendim çirkin kelleni uçurur ve küstahlığına karşılık olarak hanımına yollardım."

Taita'nın araya girme zamanı gelmişti. "Firavun bu düşüncesizlikten dolayı özür diler, ama kendini spora öylesine kaptırmıştı ki, zamanın geçtiğini fark etmemiş.

Hemen kahvaltıya gideceğimizi lütfen hanımınıza söyleyin."

Nefer İhtiyar adama dik dik baktıysa da, yayını elinden bıraktı ve Taita'nın kararına karşı çıkmadı, iki küçük tekne adaya yan yana yaklaştıklarından her birinin taban tahtalarının üstündeki ördek yığınları kolayca kıyaslanabildi. Her bir teknenin mürettebatı ağzını açmadıysa da, sabahki av partisinin sonuçlarının herkes farkındaydı.

Mintaka, Nefer'e seslendi. "Majesteleri, gerçekten eğlenceli geçen bu sabah için size teşekkür etmem gerekir. En son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlayamıyorum." Kızın sesi oynaktı, melek gibi gülümsüyordu.

Çok nazik ve de anlayışlısınız. Nefer gülümsemiyordu, eliyle boş ver der gibi bir hareket yaptı. "Bence işin içinde mızıkçılık vardı."

Nefer böyle diyerek kıza arkasını yarım döndü ve kamışlarla sudan oluşan ufka somurtarak baktı. Mintaka iğneli sözü hiç de umursamışa benzemiyordu. Köle kızlarına dönerek, "Gelin Firavun'a 'Maymunla Eşek'in birkaç dizesini dinletelim,"dedi. Hizmetçilerinden biri ona sazını uzattı, Mintaka da aptal çocuk şarkısını çalgı eşliğinde

mırıldanmaya başladı. Hizmetçiler de hayvan taklitleri ve kontrolsüz bir neşe içeren koroya katıldılar.

Nefer'in dudakları gülecekmiş gibi kımıldadı, ama takındığı buz gibi vakardan cayamazdı. Taita onun eğlenceye katılmaya can attığını görebiliyordu, ne çare ki bir kez daha kendi kazdığı kuyuya düşmüştü.

Taita ilk aşk ne kadar katıksız bir mutluluk diye düşünerek hafifçe dudak büktü.

Maymunun eşeğe söylediklerini kendine göre değiştirdi, bu ise önceki şarkıdan çok daha eğlenceliydi. Kızlar kahkahayı bastılar ve neşe içinde ellerini çırpmaya koyuldular. Nefer kendini büsbütün dışlanmış hissetti ve daha da fazla somurttu.

Hâlâ şarkı söyleyerek adanın iskelesine geldiler. Sahilde dik bir yamaç vardı, kıyıdaki çamur siyah ve cıvık cıvıktı. Kayıkçılar diz boyu çamurun içine atladılar; onlar ilk kayığı sıkı tutarken köleler prensesle hizmetçilerini aradaki boşluktan kıyının yukarısındaki sağlam toprağa geçirdiler.

Onlar sağ salim kıyıya çıktıktan sonra Firavun'un kayığı da yanaştı, kölelerde Nefer'i sağlam toprakta Mintaka'nın yanına geçirmeye hazırlandılar. Ama delikanlı otoriter bir tavırla kendisini bırakmalarını buyurdu.

Bir tek sabaha yetecek ve artacak kadar onuru kırılmıştı, bir çift ıslak ve yarı çıplak köleden destek alarak kendini daha fazla küçük düşürmeye niyeti yoktu. Kıç yatırmasının üstünde mükemmelen denge bulmasını herkes hayranlıkla seyreti.

Delikanlı o kadar görkemli gözüküyordu ki. Mintaka duygularını belli etmemeye çalışıyor, fakat içinden onun hayatında gördüğü en güzel yaratık olduğunu düşünüyordu, ince ve çevik vücudu yavaş yavaş çocukluktan çıkıp bir erkeğin katı çizgilerini almaya başlıyordu. Yüzündeki azametli ve haşin ifade bile kızı büyülüyordu.

Abartılı bir romantizmle, kahramanlarla büyük Firavunların hamurundan o, diye düşündü. Keşke onu bu kadar kızdırmasaydım. Çok hainceydi, Ama Hathor şahidimdir bugün sona ermeden onu tekrar güldüreceğim.

Nefer kayıkla bayırı ayıran aralığı akasya ağacından atlayan bir leoparın çevikliğiyle aştı. Mintaka'nın durduğu noktanın iki adım ötesine zarif bir iniş yaptı.

Herkesin gözünün üstünde olduğunu görerek orada öylece durdu.

Derken bayır çöküverdi Üstünde durduğu gevrek kuru kıl ayaklarının altında kırılıvermıştı Çocuk bir an için kollarını açarak denge bulmaya çalıştı, ama hemen arkasından bataklığın içme sırtüstü yuvarlandı

Herkes ona dehşet içinde bakakalmıştı Koca Mısır'ın Firavunu'nu yüzün de şaşkın bi ifadeyle beline kadar yükselen yapışkan Nil çamurunun içinde oturur görmek olacak iş değildi

Uzunca bir zaman kimse ne kımıldadı ne de konuştu Derken Mintaka kahkahayı bast Bunu isteyerek yapmamıştı, ama bir kere kontrolü elinden kaçırınca kendini tutamadı iç

açıcı olduğu kadar bulaşıcı olan bu gülüşe hizmetçilerinin hiçbiri karşı koyamadı Şen cıyaklamaları ve kıkırdamalarına avcılarla kayıkçılar bile katılmaktan kendilerini alamadılar Taita dahi kendini tutamayarak kıkırdıyordu Nefer bir an ağlayacak gibi göründü ama sonra ne zamandır zapt ettiği öfkesine yenik duştu Elinin altındaki koyu kara çamurdan bir avuç dolusu alarak gülen prensese savurdu Küçük düşürülmek koluna kuvvet vermiş ve nişancılığını geliştirmişti, buna karşın Mintaka gülmekten o kadar korumasız durumda kalmıştı ki, ne başını eğebildi ne de kaçabildi ve çamur yüzünün ortasına çarptı Birden gülmesi kesildi ve akışkan kara bir maskenin içindeki ırı gözlerle delikanlıya bakakaldı Gülme sırası Nefer'deydi şimdi Hâlâ bataklık çamurunda oturduğu yerde başını arkaya attı ve uğradığı tüm hayal ve onur kırıklığını çıngıraklı bir kahkahayla açığa vurdu Firavun güldüğü zaman bütün dünya onunla güler Köleler, kayıkçılar ve avcılar neşeyle ulumaya koyuldular

Mintaka uğradığı şoktan ağır ağır sıyrılıyordu Sonra birden hiçbir uyarıda bulunmadan bayırın tepesinde durduğu yerden saldırıya geçti Kendini bütün ağırlığıyla Nefer'in üstüne attı Delikanlı o kadar gafil avlanmıştı ki daha soluk alamadan başının üstündeki Mıntaka'yla suyun içine battı Nefer suyun altında çırpınıyordu Çamurlu dibe tutunup kendini yukarı itmeye çalıştı, ama kızın ağırlığı onu suyun altına mıhlıyordu Her iki kolunu delikanlının boynuna dolamıştı Nefer onu üstünden atmaya çalıştı, ama Mintaka vücuduna bulaşmış olan çamur tabakası yüzünden bir yılan balığı kadar kaygandı Nefer muazzam bir gayret sarfıyle ancak başını sudan çıkarıp derin bir soluk alacak kadar bir sure için kızı üzerinden attı, ama Mintaka hemen sonra onu yine batırdı Nefer her nasılsa kızın üstüne çıkmayı başardı, ama onu tutabilmek insanüstü bir çaba gerektiriyordu Mintaka kıvranıyor ve şaşılacak bir kuvvetle tekmeler atıyordu Tuniği yukarı sıyrılıp beline sarılmıştı, bacakları da çıplak ve pürüzsüzdü Bir bacağını erkeğinkine sarmıştı Şimdi yüz yüzeydiler, Nefer de kaygan çamurun arasından onun vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu Leş gibi olmuş yüzlerinin arasında sadece birkaç santimlik bir uzaklık vardı Nefer kızın çamur tabakasının arkasından ona sırıttığını fark ederek şaşırdı O da sırıttı, derken ıkısı birden gülmeye başladılar Ama ikisi de yenilgiyi kabul etmiyordu ve mücadeleyi sürdürüyorlardı

Erkeğin göğsü çıplaktı, kızın gömleği de o kadar ince ve ıslaktı ki neredeyse yokmuş gibiydi Çıplak bacaklarını hâlâ Nefer'inkilere dolamıştı Delikanlı kendini kurtarmak için bir eliyle o inatçı kavrayıştan kurtulmaya çalıştı Sağ eli istemeyerek büyük bir enerjiyle kıvranan sert ve yuvarlak kabaete değdi Nefer bütün vücuduna yayılan garip ve zevk veren bir his duydu ve kıza boyun eğdirme çabalarından vazgeçti Onu tutuyor olmaktan oldukça memnundu, bu yeni ve tuhaf duygunun tadını çıkarırken kızın ona karşı koymak için çırpınıp durmasına izin verdi

Önemli bir şeyi keşfetmesi üzerine kız birden gütmeyi bıraktı Bedenlerinin alt yarısının arasında daha birkaç saniye önce orada var olmayan bir çıkıntı belirmişti O kadar lastiğimsi ve iriydi ki, onu daha önce fark etmemesine şaşıyordu Çıkıntıyı test etmek için kalçalarını ilen uzattı, ama bunu her yapışında çıkıntı daha da sertleşti ve irileşti Bu, tüm deneyimlerinin ötesinde bir şeydi ve yeni bir şey keşfetmenin heyecanıyla aynı hareketi tekrarladı

Kız, onu üstünden atmak için erkeğin şiddetli çabalarına son verdiğini, sol kolunun da bedeninin üst yarısına dolanmış olduğunu ancak fark etmişti Erkeğin sağ eli kabaetini kavramıştı, kız yumruyu incelemek için tekrar kalçalarını ilen itince, erkek de onun bu hareketini taklit ederek onu karşıladı, sağ eliyle onu daha da yakınına çekti Çıkıntı kendine özgü hayatı olan küçük bir hayvanmış gibi kızı dürtmeyi sürdürüyordu

Mintaka daha önce böyle bir duygu olabileceğini tahmin bile etmemişti O gizemli yaratık birden o ana kadar tahmin edemediği bir önem kazandı Bütün benliği son derece zevkli, hayal gibi bir sıcaklıkla dolmuştu Bilinçsiz olarak onu tutmak, bir kedi ya da köpek yavrusuymuş gibi onu yakalamak için elini uzattı Sonra, midesine bir yumruk yemiş gibi irkildi Köle kızların ona o şey ve erkeklerin onunla ne yaptıkları hakkında anlattıklarını anımsamıştı Bunu kaç kez ona ayrıntılarıyla tarif etmişlerdi Mintaka o güne kadar o betimlemeleri uy durma olarak nitelemişti, zira kendisinden küçük erkek kardeşlerinin bedenlerinin orasında taşıdıkları sallantılı çıkıntıya benzer şeyleri yoktu.

Nümidyalı köle kız Saak'ın ona anlattığını özellikle iyi hatırlıyordu: "Öfkeli olduğu zaman o tek gözlü tanrıyı gördüğün zaman artık Hathor'a dua ederek vaktini kaybetmeyeceksin."

Mintaka kendini Nefer'in kollarının arasından arkaya attı ve çamurda oturduğu yerden ona şaşkınlıkla baktı. Nefer de oturur duruma geçti ve onun bakışına yüzünde hülyalı bir ifadeyle karşılık verdi, ikisi de zorlu bir yarıştan çıkmış gibi soluk soluğaydılar.

Seyircilerin, olmaması gereken bir şeyin olduğunu hissetmeleri üzerine bayırın tepesinden yansıyan bağırışlar ve gürültülü kahkahalar yavaş yavaş kesilmeye yüz tutmuştu. Sessizlik çok geçmeden huzur bozucu bir hal aldı. Taita her zamanki ustalığıyla vaziyeti kurtardı: "Majesteleri, yüzmenizi daha da uzatırsanız buradan geçecek bir timsaha güzel bir sabah kahvaltısı olabilirsiniz."

Nefer ayağa fırladı ve çamurları püskürte püskürte Mintaka'nın oturduğu yere yürüdü. Onu en kırılgan Huri camından yapılmış gibi nazik bir hareketle ayağa kaldırdı.

Hizmetçiler, üstünden çamur ve Nil suları akan, saçları da çamurlu bir çile gibi yüzüne ve omuzlarına dökülen prensesi kamışlarla gözlerden korunmuş temiz bir su birikintisi bulmak üzere götürdüler. Mintaka biraz sonra ortaya çıktığı zaman çamurla kilin son izlerinden arınmış bulunuyordu. Hizmetçiler yanlarında temiz giysilerde getirdiklerinden genç kız, ipek ve inci işlemeli temiz peştemalının içinde göz kamaştırıyordu. Kollarında altın bilezikler taşıyordu, boynunda da renkli camla turkuvazlardan yapılmış bir gerdanlık göze çarpıyordu. Saçları hâlâ nemli olmakla beraber, taranmış ve özenle örülmüştü.

Nefer onu koşarak karşıladı ve dev bir ağacın altına götürdü. Bunun geniş

dallarının gölgesinde zengin bir kahvaltı şöleni onları bekliyordu. Genç çift önce içine kapanık ve çekingen davrandı, ama doğal neşelen çok geçmeden kendini gösterdi ve etraflarındakilerin eğlencesiyle gevezeliklerine katıldılar. Yine de ağızlarından çıkan her kelimenin hedefi birbirleriydi.

Mintaka bulmacaları seviyordu ve delikanlıya meydan okudu. Anahtar kelimeleri Hiksos dilinden seçerek Nefer'in işini zorlaştırmaya çalışıyordu.

"Bir tek gözüm ve sivri bir burnum var. Kurbanıma saplanıyorum, Ama kar akıtmıyorum. Ben neyim?"

"Bu kolay!" Nefer şen bir kahkaha attı. "Bir dikiş iğnesisin." Mintaka pes eder gib ellerini kaldırdı.

Köle kızlar, "Firavun haklı," diye bağırdılar. "Bir ceza istemeye hakkı var."

Nefer, "Bir şarkı isterim!" diye talep etti. "Ama maymunlusu olmasın. Bugünlük maymundan bıktık."

Mintaka, "Sana 'Nil'in Şarkısı'nı söyleyeceğim," diye atıldı. Bunu bitirmesi üzerin Nefer bir tane daha istedi. "Ama bana yardım etmeniz koşuluyla majesteleri."

Nefer'in güçlü bir tenor sesi vardı, ama yanlış bir ses çıkardığında Mintaka onun açığını kapatıyor, Nefer'in gerçekte olduğundan daha iyi şarkı söylüyor görünmesine yardım ediyordu.

Nefer tabii ki bao tahtasıyla taşlarını da beraberinde getirmişti. Taita ona bu oyunu sevmesini öğretmiş, delikanlı da kısa zamanda oyunun ustası olmuştu. Şarkı söylemekten bıkınca Mintaka'yı oyun oynamaları için kandırdı.

Nefer tahtayı yere koyup taşları dizerken kız, "Sabırlı olmak zorundasın. Ben oyunun acemisiyim," diye onu uyardı. Bao bir Mısır oyunuydu, Nefer de bu kez Mintaka'yı ma edeceğine güveniyordu.

Kıza, "Üzülme. Ben sana öğretirim," dedi.

Taita gülümsedi. Küçük kardeşine baktıkları sırada Mintaka'yla o Bubasti'dek sarayda birkaç saatlerini bao oynayarak geçirmişlerdi. On sekiz hareketten sonra Mintaka'nın kırmızı taşları batı kalesine hâkim olmuştu ve Nefer'in ortasını tehdit ediyordu.

Genç kız, "Doğru oynadım mı?" diye tatlı tatlı sordu.

Nehir kıyısından gelen bağırışlar Nefer'i daha fazla zor düşmekten kurtardı.

Delikanlı başını kaldırınca Naip'in sancağını taşıyan bir geminin boğazdan hızla onlara doğru geldiğini gördü. "Ne kadar yazık. Tam oyun heyecanlanmaya başlarken," diyerek taşları alelacele toplamaya girişti.

Mintaka, "Saklanamaz mıyız?" diye sordu, ama Nefer olmaz der gibi başını salladı "Bizi gördüler bile." Sabahtan beri bu ziyareti bekliyordu. Naip er veya geç onun yaptığı kaçamağı haber alacak ve sorumluluğu altındaki kaçağın peşine Asmor'u takacaktı.

Gemi oturdukları kıyıya yöneldi ve Asmor yere atladı. Piknikçilere doğru hızlı adımlarla yürüyerek, "Naip ortadan kaybolmanıza fena halde sinirlendi," dedi.

"Hemen devlet işlerinin sizi beklediği tapınağa dönmenizi istiyor."

"Ben de nezaketsizliğinize fena halde sinirlendim Lord Asmor." Nefer kırılan onurunu bir dereceye kadar onarmaya çalışıyordu. "Ben bu şekilde hitap görecek bir seyis ya da ev hizmetkârı değilim. Ayrıca Prenses Mintaka'ya da saygısız davrandınız." Ama öyle ya da böyle delikanlının, sınıfından kaçan serkeş bir öğrenci muamelesi gördüğünün şüphesi yoktu.

Nefer buna rağmen durumu kurtarmaya çalışarak Mintaka'yı kendi kayığında kendisiyle birlikte yolculuk etmeye davet etti. Kızın hizmetçileri ise ikinci kayıkta onları izleyeceklerdi. Bu iki gencin baş başa konuşmaları için ilk fırsat olacağı için Taita teknenin puruvasında oturmayı seçti. Genç kızdan ne bekleyeceğini bilmeyen Nefer, Mintaka'nın, politik nezaket formüllerini bir kenara bırakıp karşıt taraflar arasındaki barış konferansının başarı ya da başarısızlık olasılıklarını tartışmaya koyulması üzerine pek şaşırdı. Mintaka politik sezişleri ve isabetli görüşleriyle onu etkilemekte gecikmedi. Genç kız, "Biz kadınların bu dünyayı yönetmesine izin verilseydi, bu aptal savaş olmazdı," diye durumu özetledi. Ama Nefer bu görüşü tartışmasız kabul edemezdi. Tapınağa kadarki yol boyunca çekişmeyi sürdürdüler. Yolculuk Nefer'in hoşuna gitmeyecek kadar kısa sürdü, rıhtıma çıkarlarken kızın elini tutarak, "Seni tekrar görmek isterim," dedi.

Mintaka da elini çekmeden, "Ben de isterim," diye karşılık verdi.

Nefer, "Yakında," diye ısrar etti.

Yeterince kısa bir zaman sonra. Mintaka gülümseyerek elini yavaşça Nefer'in avucundan çekti. Tapınağa doğru yürürken kızın arkasından bakan Nefer içinde garip bir burukluk hissediyordu.

"LORDUM, AMON RA'NIN KEHANETI sırasında hazır bulunmuştunuz. Tanrıların bana yüklediği ağır görevi biliyorsunuz. Onların isteklerine karşı koyamam, dolayısıyla da sizin çıkarlarınızı gözetmekle yükümlüyüm. Çocuğa eninde sonunda zararsız bir kaçamak olan bu işte yardımcı olmamın iyi bir nedeni vardı."

Ama Naja o kadar kolay yatışmak niyetinde değildi. Nefer'in Asmor'u atlatmay başarıp sabahı bataklıklarda Hiksos prensesiyle geçirmesini hâlâ içine sindiremiyordu.

"Sen Nefer'e yardım edince ben buna nasıl inanabilirim? O deliliği sen teşvik ettin."

"Naip lordum, genç Firavun'un güvenini kaybetmememin planlarımız için ne kadar yaşamsal önemi olduğunu anlamalısınız. Sizin emirlerinize ve otoritenize karşı koyar görünürsem, çocuk hâlâ onun adamı olduğuma inanacaktır. Amon Ra'nın bana yüklediği görevi yerine getirmem o zaman o nispette kolaylaşacaktır."

Taita, Naip'in suçlamalarını bir diplomatın becerisiyle atlatmayı bildi, öyle ki adam sonunda artık atıp tutmuyor, sadece acı acı yakınıyordu. "Bir daha böyle bir şey olmamalı, Büyücü. Bana bağlılığından tabii ki şüphelenmiyorum. Tanrıların emirlerine karşı gelmen şüphesiz delilik olurdu. Bununla birlikte, bir daha dairesinden çıktığı zaman Nefer daima Asmor'la adamlarından bir grubun eşliğinde olmalıdır. Ortadan kaybolması olasılığını göze alamam."

"Lordum, Çoban Reis'le pazarlıklarınız nasıl gidiyor? Başarılı bir sonuç elde etmeniz için benim bir yardımım dokunabilir mi?" Taita büyük bir ustalıkla konuyu değiştirmiş, Naja'yı arkası sıra sürüklemişti.

"Apepi rahatsız. Bu sabah o kadar şiddetli bir öksürük krizi geçirdi ki kan tükürdü ve konferans salonundan ayrılmak zorunda kaldı. Kendisi görüşmelere katılamamakla beraber, başka bir kimsenin onun adına konuşmasına yanaşmıyor.

Genellikle yüzde yüz güvendiği Trok'un bile. Büyük ayının toplantılara ne zaman dönebileceğini tanrılar bilir. Bu yüzden günler, hatta haftalar ziyan edebiliriz."

Taita, "Apepi'nin rahatsızlığı nedir?" diye sordu.

Bilmiyorum. Aklına bir şeyin gelmesiyle Naja ansızın atıldı. "Bunu niçin daha önce düşünemedim? Sende bunca yetenek varken hastalığını her neyse tedavi etmelisin? Hemen onun yanına git, Büyücü ve elinden geleni yap."

Kralın dairesine yaklaşırken Taita avlunun öbür yanından Apepi'yi duyabiliyordu.

Sesi tuzağa yakalanmış kara yeleli bir aslanı andırıyordu, Taita odaya girince ise kükremeler daha da şiddetlendi, İhtiyar adam odanın eşiğini aşarken korku içinde kaçışan Osiris'in üç rahibi tarafından az daha devriliyordu. Ağır bir bronz kâse bu arada kapı eşiğine yuvarlandı. Odanın ortasında kürklerin ve karmakarışık yatak çarşaflarının ortasında çırılçıplak oturan Hiksos kralı tarafından fırlatılmıştı.

Taita'yı görünce, "Nerelerdeydin, Büyücü?" diye gürledi. "Şafak sökmeden Trok'u sen bulmaya yolladım. Beni o şeytan rahiplerle pis kokulu ilaçlarından ve kızgın maşalarından kurtarmak için ikindi vaktine kadar niçin bekledin?"

Taita, "Trok'u görmedim, ama rahatsız olduğunuzu Lord Naja'dan duyar duymaz koşup geldim," diye açıkladı.

"Rahatsız mı? Ben rahatsız değilim, Büyücü. Ölmek üzereyim."

"Sizi kurtarmak için ne yapabileceğimizi görelim."

Apepi kıllı karnının üstüne dönünce Taita adamın sırtındaki mor renkli çirkin şişi gördü. Kralın iki yumruğu kadar iriydi. Taita buna parmağının ucuyla hafifçe dokununca Apepi yine anırdı ve ter döktü. "Yavaş, Taita, Mısır'ın rahiplerinin topu kadar kötüsün."

İhtiyar adam geri çekildi. "Bu nasıl başladı? Belirtileri neler oldu?"

"Her şey göğsümde şiddetli bir ağrıyla başladı." Apepi göğsüne dokundu. "Sonra öksürmeye başladım, ağrı da daha şiddetlendi, içerde bir şeyin kımıldadığını hissettim," derken ağrı sanki sırtıma kaydı ve bu yumru ortaya çıktı." Kral yumruya dokunmak için elini omzunun üzerinden sırtına götürdü ve yine acı acı inledi.

Taita daha fazla ileri gitmeden Apepi'ye Kızıl Şepen'in, uyku çiçeğinin bir şurubunu içirdi. Bir yavru fili dahi yere yıkacak kadar kuvvetli bir içkiydi bu, ama gözlerinin şaşılaşmasına, sesinin de peltekleşmesine rağmen Apepi'nin hâlâ aklı başındaydı. Taita şişi yine elledi, kral da homurdandı, ama başkaca itirazda bulunmadı.

Taita sonunda, "Etinizin derinlerinde yabancı bir cisim var," dedi.

Buna hiç şaşmam, Büyücü. Çoğu Mısırlı olan kötü adamlar, süt ninemin memesin emdiğim son günden beri içime yabancı cisimler tıkıştırdılar.

Taita yüksek sesle düşünüyordu. "Bunun bir okun ucu ya da bir bıçağın parçası olduğunu düşünebilirim, ama bir giriş yarası yok."

"Gözlerini kullan, adam. Her tarafım yara dolu." Kralın kıllı bedeni gerçekten de eski savaş yarası izleriyle leke leke ve yol yoldu.

Taita onu uyardı. "Kesmek zorunda kalacağım."

Apepi, "Ne yapacaksan yap, Büyücü, ama zırıltıyı kes," diye hırladı.

Taita kutusundan tunçtan bir neşter çıkardı, Apepi de kalın deri kemerini yerden aldı ve bunu uzunlamasına ikiye katladı. Bunu dişlerinin arasına sıkıştırarak bıçağın sırtını yarmasını bekledi.

"Buraya gelin!" Taita kapıdaki muhafızlara seslendi. "Gelin ve kralı tutun."

"Defolun sersemler!" Apepi yaşlı adamın emrini geçersiz kıldı. "Kıpırdamamam için kimsenin beni tutmasına ihtiyacım yok benim."

Taita hasta adamın tepesine dikildi, yapacağı kesiğin açısıyla derinliğini hesapladı. Sonra hızla bir tek derin kesik açtı. Apepi sıktığı dişlerinin arasından boğuk bir kükreme salıverdi, ama kıpırdamadı. Yaranın içinden fıskiye gibi koyu renkli kan ve koyu sarı cerahat püskürürken Taita geri çekildi, iç bulandırıcı bir koku bütün odayı kaplamıştı. Taita neşteri elinden bıraktı ve işaret parmağını yaranın içine daldırdı.

Parmağının etrafından kan köpürüyordu, ama o yaranın dibinde sert ve katı bir şey hissetti. Bunun üzerine elinin altında duran fildişi forsepsi alarak ta ki ucu katı bir cisme dokununcaya kadar yarayı karıştırdı.

Apepi bağırmayı bırakmıştı, ama sırt kaslarının bilinçsiz titremesi dışında kıpırdamadan yatıyordu. Domuzların sesini andıran gürültülü burun çekişlerle soluk almaktaydı. Taita üçüncü denemesinde cismi forsepsin çeneleriyle yakalayabildi ve onu bulunduğu yerden şokene kadar çekti. Sonunda cismin yüzeye doğru çıktığını hissetti. Son birkaç santimi beraberinde cerahat ve doku döküntülerini sürükleyerek aşan cismi Taita pencereden gelen ışığa tuttu.

"Bir okun ucu," diye bildirdi. "Hem uzun zamandan beri bulunduğu yerdeymiş.

Yıllar önce etrafını çürütmeyişine şaşıyorum."

Apepi kemeri ağzından tükürdü ve titrek bir sesle kıkırdayarak doğruldu.

"Seueth'in kıllı hayaları şahidimdir ki o adi cismi tanıdım. Serseri adamlarınızdan biri onu on yıl önce Abnub'da bedenime saplamıştı. O tarihlerde cerrahlarım, kalbime çok yakın olduğu için ona erişemeyeceklerini söylediler, sonuçta da onu yerinde bıraktılar.

O zamandan beri onu hazine gibi saklamışım."

Kral üçgen biçimindeki taşı Taita'nın kanlı parmaklarının arasından aldı ve ona gururla baktı. "Kendimi ilk bebesini doğurmuş bir anne gibi hissediyorum. Onu altın bir zincirin ucunda bir tılsım gibi taşıyacağım, istersen, onu okuyup üfleyebilirsin. Bu da başka okların bana isabet etmesini önleyebilir. Ne dersin, Büyücü?"

"Üstün derecede etkin olacağına eminim, lordum." Taita ağzını kâsedeki sıcak şarap ve balla doldurdu, yaradaki cerahatle kanı çekmek için içi oyuk bir pirinç tüpten yararlandı, sonra da şarap bal karışımını yaranın derinine püskürttü.

Apepi, "Güzelim şaraba yazık," dedi ve kâseyi iki eliyle tutarak içindekileri son katresine kadar içti. Sonra kâseyi duvara fırlattı ve geğirdi. "Şimdi de yardımlarına ödül olarak sana eğlenceli bir öyküm var, Büyücü," dedi. "Bu, Bu basti'de kalenin tepesinde yaptığımız son konuşmayla yakından ilgili."

"Majestelerinizin her kelimesini büyük bir dikkatle dinliyorum." Taita kralın üzerine eğildi ve açık yarayı keten şeritlerle sarmaya girişti. Bunu yaparken yaraların sarılmasıyla ilgili sihirli sözleri mırıldanıyordu:

"Seni sarıyorum, Seth'in adamı,

Kızıl ağzını tıkıyorum, büyük kötülük simgesi"

Apepi sert bir sesle onun sözünü kesti. "Trok, Mintaka için başlık parası olarak bir lakh altın vermeyi önerdi."

Taita'nın elleri hareketsiz kaldı. Elinde Apepi'nin fıçı gibi göğsüne yarım sarılmış sargılarla öylece duruyordu. "Siz ona ne yanıt verdiniz, majesteleri?"

Adamcağız o kadar üzülmüştü ki krallar için kullanılan hitap ağzından kaçıvermişti. Bu, öngörmediği tehlikeli bir gelişmeydi. "Ona başlık parasının beş lakh olduğunu söyledim." Apepi kıs kıs gülüyordu. "Köpek güzel kızım için öylesine tutuşuyordu ki penisi gözlerinin arasına kadar yükselip önünü görmesini engelliyordu.

Ama yıllar içinde benden bütün çaldıklarına rağmen, asla beş lakh toparlayamaz."

Apepi yine geğirdi. "Endişe etme, Büyücü, Mintaka, Trok gibi birine fed edilemeyecek kadar değerlidir. Özellikle de küçük Firavun'unuzu ülkeme bağlamak için onu kullanabileceğime göre."

Hiksos kralı kalın kaslı kolunu kaldırdı ve onun altından sargılı sırtına bakmaya çalıştı. Bunu yaparken kafasını kanadının altına sokmuş İhtiyar bir horoza benzemişti.

"Beni zamanı gelmeden mumyaya benzettin," diye güldü. "Ama iyi iş yaptın. Git, parfümünü bir kez daha koklamaya hazır olduğumu ve bir saat sonra onunla toplantı odasında buluşacağımı Naip'ine söyle."

NAJA, TAITA'NIN BAŞARISINA VE Apepi'nin mesajına sevinmişti. Taita'dan şüphe etmiyordu artık. "O Apepi moruğunu dize getirmek üzereyim," diye şeytanca bir sevinç duydu. "Bana tahmin ettiğinden de fazla ödünler verecek Görüşmeleri yarıda bırakıp yatağına sığındığı için bu yüzden çok kızdım." Adam kendi kendisinden o kadar hoşnuttu ki oturamadı. Yerinden fırlayıp taş zeminli odada bir aşağı, bir yukarı yürümeye başladı. "O nasıl, Büyücü? Aklını karıştıracak bir şeyler içirdin mi ona?"

Taita, "Gırtlağından aşağı döktüğüm doz bir boğayı bile sersemletir," diye adamın içini rahat ettirdi. Naja makyaj malzemesi sandığının başına gitti ve yeşil renkli bir cam şişeden avucuna parfüm serperek bununla ensesini ovuşturdu. "Bu fırsattan sonuna kadar yararlanacağım," dedi. Kapıya yürümeye başladı, ama sonra durup omzunun üzerinden arkaya baktı. "Benimle gel," diye emretti. "Apepi'yle işim bitmeden önce yeteneklerini kullanmamız gerekebilir."

Apepi'yi antlaşmaya bağlamak Naja'nın hayal ettiği kadar kolay bir iş olmayacaktı.

Adam yarasından ve aldığı ilaçlardan hiç etkilenmişe benzemiyor, tapınağın duvarının üstündeki nöbetçinin gece yarısı olduğunu bildirmesinden sonra bile hâlâ bağırıp çağırıyor ve yumruğunu masanın üstüne vuruyordu.

Naja'nın önerdiği hiçbir uzlaşma şartı onun için yeterli değildi, sonunda Taita bile onun uyuşmazlığından yorgun düşmüştü. Naja görüşmeleri erteledi, avludaki horozlar öterken de sendeleyerek yatağının yolunu tuttu.

Ertesi gün öğleyin tekrar buluştuklarında Apepi mantığın sesini dinlemeye bir gün önceki kadar bile hevesli değildi, pazarlıklar ise daha da fırtınalı geçti. Taita hükümdarı sakinleştirmek için tüm yeteneğini kullandı, ama Apepi kolay kolay yola geleceğe benzemiyordu. Böylece, yazıcılar ancak görüşmelerin beşinci gününden sonra antlaşmanın maddelerini kil levhalarına hem hieratik[6] yazıyla, hem de hiyerogliflerle Hiksos ve Mısır dillerinde yazmaya başlayabildiler. Gecenin geç saatlerine kadar çalıştılar.

Naja o ana kadar Firavun Nefer Seti'yi bu özel toplantılardan uzak tutmuş, onu önemsiz görevlerle meşgul etmişti. Öğretmenleriyle ders, silahlarla idman, hepsi ödünlerle bağışların peşinde olan elçilerle, tüccar ve rahip delegasyonlarıyla toplantılar yaptırıyordu. Nefer sonunda isyan edince Naja onu Apepi'nin küçük oğullarıyla birlikte atmacayla kuş avlamaya yolladı. Bu gezintiler o kadar da dostça bir hava içinde yapılmıyordu. Hatta ilk gün avlanan hayvanlar yüzünden gençlerin arasında kavga çıktı ve dövüşmelerine ramak kaldı.

ikinci gün, Taita'nın önerisi üzerine Prenses Mintaka taraflar arasında barış elçiliği yapmak için ava katıldı. Ona saygıları olduğundan ağabeyleri başka zaman olsa silahlarını çekip Mısırlıları darmadağın edebilecekken bu defa onun arabuluculuğuna başvurdular. Aynı şekilde av arabasında Mintaka yanında olunca Nefer'in savaşçı içgüdüleri yatışıyordu. Mintaka'nın kaba saba kardeşlerinin tehdit dolu böbürlenişlerini görmezlikten geliyor, genç kızın şakalarının, bilgisinin ve tabii ki bedensel yakınlığının tadını çıkarıyordu. Bozuk arazide ceylan sürülerini kovalarken hoplayıp zıplıyor,

arabanın daracık alanında birbirlerinin üstüne düşüyorlardı. Mintaka o zaman delikanlıyı kavrıyor, tehlike geçtikten sonra bile onu sıkı sıkı tutmayı sürdürüyordu.

Nefer ilk avdan sonra tapınağa dönünce Taita'yı yanına çağırtmıştı. Ona avı anlatmayı bahane etmişti, oysa dalgın ve ilgisizdi. Taita onu sevgili şahininin performansı konusunda sorgulayınca dahi fazla bir heyecan göstermemişti. Yalnız birdenbire hülyalı bir tavırla, "Kızların bu kadar yumuşak ve sıcakkanlı olmaları seni de şaşırtmıyor mu, Taita?" diye sormuştu.

Altıncı günün sabahında yazıcılar çalışmalarını tamamlamışlardı, antlaşmanın kaydedildiği elli kil levha da onaylanmaya hazırdı. Naja bu işlem yapılırken hazır bulunması için Firavun'u çağırttı. Apepi'nin bütün çocukları, hatta Mintaka bile, törene katılacaktı.

Saray teşrifatçısı gür sesiyle antlaşma metnini okurken tapınağın avlusu bir kez daha hükümdar ailelerinden ve soylulardan oluşan gösterişli bir kalabalıkla dolmuştu.

Nefer bu kez duyduklarına tüm dikkatini verdi. Mintaka'yla beraber geçirdikleri günlerde antlaşmayı tartışmışlardı, şimdi de okunanlarda bir yanlış keşfettikleri ya da bir şeyin atlandığını fark ettikleri zaman anlamlı şekilde bakışıyorlardı. Ancak, yanlışlar çok azdı, Nefer de uzun belgenin birçok bölümünde Taita'nın etkisini sezer gibi oldu.

Sonunda mühürleri basmanın zamanı geldi. Nefer koç boynuzlarının uğultularının eşliğinde mührünü yaş kile bastırdı, Apepi de aynı şeyi yaptı. Hiksos kralının kutsal mührü benimseyerek Firavunluk ayrıcalığını gasbetmesi Nefer'i sinirlendirmişti.

Naja ağır makyajının altında anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle bu sahneyi seyrederken iki krallığın hükümdarları birbirlerini kucakladılar. Apepi, Nefer'in ince bedenini ayı pençelerine benzeyen elleriyle vücuduna bastırırken orada hazır bulunanlar "Bakher!

Bakher!" bağrışlarıyla onları alkışladılar. Adamlar silahlarını zırhlarına çarpıyor ya da kılıçlarının ve mızraklarının başını yerdeki taşların üstüne vuruyorlardı.

Nefer, Apepi'nin ağır vücut kokusu yüzünden az daha bayılıyordu. Hiksosların benimsemedikleri Mısır âdetlerinden biri de bedensel temizlik kavramıydı. Nefer kendisi bile Apepi'nin kokusunu tiksindirici bulduktan sonra, kral ona sevgisini gösterdiği zaman Naja'nın nasıl bir şok yaşayacağını düşünerek avundu. Yavaşça hükümdarın kollarının arasından sıyrıldıysa da, Apepi babacan bir tavırla sırıtarak kıllı patilerinden birini delikanlının omzuna dayadı. Sonra avludaki kalabalığa döndü. "Bir kere daha birleşen bu güçlü ülkenin insanları, size görev ve vatan aşkımı sunuyorum.

Bunun nişanesi olarak kızım Prenses Mintaka'yı bu Mısır ülkesinin yönetimini benimle paylaşan Firavun Nefer Seti'ye eş olarak veriyorum. Yukarı ve Aşağı Krallıkların çifte tacına benimle ortak olan Firavun Nefer Seti oğlum, onun oğulları da torunlarım olacak!"

Herkes bu şaşırtıcı bildiriyi kavramaya çalışırken avluda birkaç saniye çıt çıkmadı.

Ama sonra onaylama bağırışlarına silahların takırtısının ve zırhlı sandaletlerin

tepinişinin de karışmasıyla gürültü kulakları sağır edici boyutlara ulaştı.

Firavun Nefer Seti'nin yüzünde her ne kadar bir ölümlü gibi görünmese de aptalca olarak nitelenebilecek bir sırıtış dikkati çekiyordu. Bakışlarını avlunun öbür yanındaki Mintaka'ya dikmişti. Kız donakalmıştı. Bağırmasını ya da cıyaklamasını önlemek ister gibi bir elini ağzına bastırmıştı; babasına bakarken de gözleri iri iri açılmıştı. Koyu bir kızartı yavaş yavaş yüzünü kaplarken Nefer'le utana utana göz göze geldi, iki genç kalabalık avluda kendilerinden başka kimse yokmuş gibi birbirlerine bakakalmışlardı.

Taita, Firavun'un tahtının dibinden bu sahneyi gözlüyordu. Apepi'nin bildirisinin zamanlamasının dâhiyane olduğunun farkındaydı. Naja'nın, Trok'un ya da bir başkasının bu evliliğe engel olmasının bir yolu yoktu artık.

Taita, Naja'nın tahtının yakınındaydı. Naip'in fena halde bozulduğu ve kendi durumunun sallantıda olduğunun bilincine vardığı yüzünü kaplayan makyaja rağmen belli oluyordu. Nefer prensesle evlendiği takdirde Naja'nın ona asla erişemeyeceği bir konumda olacaktı. Naip, çifte tacın elinden kaçmakta olduğunu hissediyordu.

Taita'nın bakışının üzerinde olduğunu hissetmiş olacaktı ki onun bulunduğu yöne baktı, İhtiyar adam bir an için adamın ruhunun içine baktı ve Naip'in adını aldığı kobralarla dolu, suyu çekilmiş bir kuyunun içine bakmış gibi oldu. Ama Naja daha sonra vahşi bakışlı sarı gözlerini eğdi, soğuk soğuk gülümsedi ve başının hareketiyle onayını bildirdi. Ancak Taita adamın beyninin hızla çalıştığının farkındaydı. Bununla birlikte bu düşünceler o kadar hızlı ve karmaşıktı ki yaşlı Büyücü bile onları takip edemiyordu.

Taita başını çevirdi ve karşı taraftaki Hiksos saflarında Lord Trok'un iri yarı bedenini aradı. Naip'ten farklı olarak Trok duygularını maskelemek için hiçbir çaba göstermiyordu. Öfkeden kudurduğu belliydi. Sakalının kılları bile dikilmiş, yüzü mor bir renk almıştı. Hakaret eden ya da itirazını bildiren sözler haykıracakmış gibi ağzını açtı ve eli kılıcının kabzasına gitti. Kavrayışının basıncından parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Taita bir an için onun kılıcını çekeceğini ve avlunun karşı tarafındaki Nefer'in üzerine koşacağını düşündü. Müthiş bir çaba harcayarak kontrolünü kaybetmemeyi başardı. Sakalını eliyle sıvazlıyarak düzeltti ve etrafındakiler! iterek avluyu terk etti. Etraftaki hareket ve karışıklıktan kimse gidişini fark etmemişti.

Yalnızca Apepi alaycı bir gülümsemeyle bakarak onu izledi.

Trok, Hathor'un yüksek granit sütunlarının arasında gözden kaybolurken Apepi elini Nefer'in omzunun üzerinden çekti ve Naja'nın tahtına doğru yürüdü. Naip'i yastıklarının üzerinden kolayca kaldırdı ve Firavun'a yaptığından daha hararetle kucakladı. Dudaklarını Naja'nın kulağına yapıştırarak, "Daha fazla Mısır hilesi ve oyunu istemem mis kokulu çiçek, yoksa onları kıçının kolumun gittiği kadar derinine tıkarım," diye yavaşça fısıldadı.

Naja'yı tekrar yastıklarının üstüne attı, sonra kendisi için hazırlanmış tahta yerleşti.

Bembeyaz kesilen Naja, parfüme batırılmış keten bir bezi kendini to parlayıncaya kadar burnuna yapıştırdı. Dalga dalga alkışlar bütün avluya yayılıyordu. Gürültü

hafiflemeye yüz tutarken Apepi halkı yeni bir çabada bulunmaya teşvik için dev patilerini tahtının kollarına çarptı, böylece alkışlar tekrar başladı. Apepi müthiş eğleniyordu, halkı da bitkin düşene kadar alkış tutmaya ve bağırıp çağırmaya zorladı.

Aşağı Mısır'ın Deşret tacını başında taşıyan hükümdar avluda hâkim konumdaydı.

Kafasındaki yüksek Hedjet tacının sağladığı otoriteye rağmen Nefer onun yanında bir çocuktan farksızdı. Son bir alkış selinden sonra Naja en sonunda ayağa kalkarak iki kolunu ileri uzattı. Avluya en sonunda sessizlik çökmüştü.

"Kutsal bakire öne çıksın!" Tapınağın başrahibesi yardımcılarını izleyerek mihrabın yanındaki oymalı bölmenin arkasından çıktı ve çifte tahta doğru ilerledi.

Önünde yürüyen iki rahibe çifte krallığın pşerıt taçlarını taşıyorlardı. Tapınak korosu tanrıçaya övgü ilahileri okurken saygıdeğer yaşlı kadın ortak hükümdarların başlarındaki tek taçları alarak yerlerine çifte taçları oturttu. Bu, Mısır'ın tekrar birleşmesi anlamına geliyordu. Yaşlı rahibe bundan sonra iki Fira vun'la yeni ülkeyi titrek sesiyle kutsadı ve tekrar tapınağın içerlerine çekildi. Bunu kısa bir kararsızlık anı izledi. Mısır'ın uzun tarihinde ilk kez bir birleşme töreni kutlandığından izlenmesi gereken belirli bir sıra yoktu.

Naja büyük bir ustalıkla fırsatı yakaladı. Bir kez daha ayağa kalkarak Apepi'nin önüne geçti. "Bu uğurlu ve neşeli günde yalnız iki krallığın birleşmesini değil, aynı zamanda Firavun Nefer Seti'yle güzel Prenses Mintaka'nın nişanlanmalarının sevincini yaşıyoruz. Dolayısıyla, her iki krallıkta da biline ki Firavun rüştüne erdiği gün ya da taç üzerindeki iddiasını perçinleyecek koşullardan birini yerine getirdiği ve ülkesini onu koruyacak ve yönlendirecek bir Naip'i gereksinmeden yönetebildiği zaman düğünü bu tapınakta kutlanacaktır."

Apepi kaşlarını çattı, Nefer de üzüntüsünü ele veren bir hareket yaptı, ama artık çok geçti. Haber meclis üyelerinin tamamı toplantı halindeyken bildirilmişti. Naja üstelik Naip olarak her iki taçlı başın ona verdiği yetkiyle konuşuyordu. Bu durumda Nefer kendi tanrı kuşunu yakalamadığı veya Kızıl Yolu aşmayı başaramadığı takdirde Naja evliliği yıllarca geciktirmeyi başaracaktı.

Taita bu dâhiyane bir manevraydı diye acı acı düşündü, aynı zamanda bunun arkasındaki politik zekâya hayranlık duymaktan kendini alamıyordu.

Naja hızlı düşünmesi ve tam zamanında müdahalesi sayesinde başına gelebilecek musibetleri önlemeyi bilmişti. Karşıtları kendini toparlayamadan daha da ileri gitti:

"Mutlu bir haberim daha var. Firavun Apepi'yle Firavun Nefer Seti'yi prenseslerimiz Heseret'le Merykara'yla düğünümü kutlamaya davet ediyorum. Bu mutlu tören on gün sonra Yükselen Isis bayramının birinci gününde Teb kentindeki Isis Tapınağı'nda yapılacaktır."

Demek on gün sonra Lord Naja Tamose Hanedanı'nın bir üyesi ve tahtın Firavunu Nefer Seti'den hemen sonraki vârisi olacak, diye acı acı düşündü Taita. Bir Umm Masar tepelerindeki krallık şahininin yuvasında gördüğümüz kobranın kim olduğundan artık

hiçbir şüphemiz kalmadı.

Apepi'nin krallığı Avaris'te, Nefer Seti'ninki ise Teb'de kalacaktı. Birleşik krallık adına her biri eski krallığın yönetecekti.

Her yıl iki kez, Nil taşkınından önce ve sonra iki kral Memphis'te ortak bir toplant düzenleyecekler, iki krallıkla ilgili bütün meseleler burada ele alınacak, yeni yasalar hazırlanacak ve davalar görülecekti.

Bununla birlikte, her biri kendi başkentine gitmek üzere iki Firavun'un ayrılmasından önce Apepi'yle kafilesi Nefer Seti'nin filosuyla Teb'e gitmek üzere nehrin yukarı boylarına yolculuk edecekti. Teb'de ise Lord Naja'nın çifte düğününde hazır bulunacaklardı.

Her iki kafilenin tapınağın altındaki rıhtımdan eşzamanlı olarak gemilere binmesi, sabahın büyük kısmını kaplayan düzensiz ve karmakarışık bir olay oldu. Taita gemici ve rıhtım işçisi, köle ve önemli yolcu kalabalığına karıştı. Kumsalda mavnalara yüklenmek üzere bekleyen dağ gibi yük ve alet edevata o bile şaşmıştı. Teb'le Avaris'in askeri birlikleri uzun ve engebeli yolu tekrar kat etmektense arabalarını parçalarına ayırmışlardı ve onları atlarla birlikte mavnalara yüklüyorlardı. Bu da nehir kıyısındaki karışıklığa fazlasıyla katkıda bulunuyordu.

Taita bu kez nasılsa insanların ilgi odağı değildi; herkesi meşgul edecek kadar çok iş vardı. Arada bir adamın biri elindeki işten başını kaldırıp onu tanıyor ve kutsanmasını istiyor ya da bir kadın tedavi etmesi için ona hasta çocuğunu getiriyordu. Taita buna rağmen kumsalda yavaş yavaş ilerleyip Lord Trok'un alayının arabalarını ve araç gerecini arıyordu. Sonunda onları yeşil ve kırmızı flamalarından tanıdı, biraz daha yaklaşınca adamlarının arasında duran Trok'u fark etti. Taita daha yakına gelince adamın bir donanım ve silah yığınının başında durup mızrak erine çattığını gördü: "Beyinsiz maymun, eşyamı nasıl topladın? Bak, en sevdiğim yayım ortalıkta duruyor. Sersemin biri mutlaka atlarını üstünden geçirecektir." Trok'un bir gün önceki öfkesinde hiçbir azalma olmamıştı, rıhtımda gümbür gümbür yürüyor, yolunun üstünde duran herhangi bir şanssız kişiye araba kırbacıyla vuruyordu. Taita onun durup çavuşlarının bir diğeriyle konuştuğunu, sonra da tapınağa çıkan patikaya saptığını gördü.

O gözden kaybolur kaybolmaz Taita mızrak erine yaklaştı. Askerin arkasında bir peştemaldan başka bir şey yoktu. Adam Trok'un eşya sandıklarından birinin üzerine eğilip sonra bununla bekleyen mavnaya doğru sendelerken Taita onun çıplak sırtında uyuzun tipik dairesel lekesini gördü. Mızrak eri sandığı mavnanın güvertesindeki bir gemiciye uzattıktan sonra geri döndü, ilk kez Taita'nın orada durduğunu fark etti ve yumruğuyla göğsüne dokundu. Taita, "Gel buraya asker," diye ona seslendi. "Ne zamandan beri sırtında o kaşıntı var?"

Asker içgüdüsel olarak bir kolunu kürek kemiklerinin arasına uzattı ve bir noktayı kanatıncaya kadar kaşıdı. "Lanet olası şey Abnub'u zapt etmemizden beri bana musallat," dedi. "Öyle sanıyorum ki o pis Mısırlı fahişelerden birinin bana armağanı ve..." Adam birden bozularak arkasını getirmedi. Taita onun, kentin işgali sırasında tecavüz ettiği bir

kadından bahsettiğini anlamıştı. "Beni bağışlayın, Büyücü, artık müttefik ve vatandaşız."

"Ben de onun için derdine çare bulacağım, asker. Tapınağa git, mutfaklardan bir kâse iç yağı iste ve bana getir. Onunla sana bir merhem hazırlayacağım." Taita, Trok'un eşyasının üstüne oturdu, mızrak eri de kumsalda hızlı adımlarla uzaklaştı.

Eşyaların arasında üç savaş yayı vardı. Trok suçlamalarında haksızlık etmişti; yayların her biri gevşetilmiş ve deri mahfazasının içine özenle yerleştirilmişti.

Taita'nın oturduğu yer bir tahta kasa yığınıydı. Bu bir rastlantı değildi; en üstteki kasanın üstünde Grippa'nın, yüksek rütbeli bütün Hiksos subaylarının oklarını imal eden Avaris'li okçunun mührünü görmüştü. Taita, Grippa'nın çalışmalarını Mintaka'yla konuştuğunu anımsadı. Eteğinin altındaki kının içinden küçük kamayı çekti, kasanın kapağını yerinde tutan ipi kesti ve kapağı kaldırdı. Bir kuru saman katmanı okları koruyordu. Bunun altına çapraz olarak yer 'eştirilmişlerdi: taştan yapılmış uçlarla göz alıcı kırmızı ve yeşil tüyler yan gelmişti. Taita oklardan birini aldı ve parmaklarının arasında evirip çevirdi.

Bunun sapına oyulmuş mühür hemen dikkatini çekti: leoparın stilize edilmiş kafasıyla hırlayan çenelerinin arasında tuttuğu hiyeratik T harfi. Ok, Firavun'un öldürüldüğü yerde bulduğu okluktakilerin tıpatıp eşiydi, ihanet ve hainlik örgüsünün son ilmeğiydi bu. Naja'yla Trok, kapsamını yeni yeni tahmin etmeye başladığı kanlı düzenin parçasıydılar.

Taita suç aleti olan oku eteğinin katlarının altına gizledi ve kasanın kapağını kapadı. Becerikli parmaklarıyla ipi de tekrar bağladı ve mızrak erinin dönmesini bekledi.

Yaşlı asker yardımlarından dolayı Taita'ya tekrar tekrar teşekkür etti, sonra başka bir iyilik de istedi: "Bir arkadaşım Mısır çiçeğine yakalandı, Büyücü. Buna karşı ne yapabilir?" Hiksosların frengiye Mısır çiçeği demeleri, Mısırlıların da aynı şeyi Hiksoslara yakıştırmaları Taita'yı daima eğlendirirdi. Her nedense hiç kimse hastalığa kendi tutulmuyor, ama hasta olan bir arkadaşları bulunuyordu.

Lord Naja'nın Tamose Hanedanı'ndan iki prensesle evlenmesi dolayısıyla düzenlenen törenle sonraki şölen o vakte kadar kayıtlara geçirilenlerin en müsrifiydi.

Taita, ikisi de Ra'nın kutsal oğulları olan Firavun Tamose'la babası Firavun Mamose'unkileri bile görkem açısından geride bıraktığını düşündü.

Lord Naja Teb'in sıradan insanlarına beş yüz baş öküz, devlet ambarlarından iki mavna dolusu darı ve beş bin büyük testi en iyi cins bira armağan etmişti. Şölen bir hafta sürdü, ama Teb'in en obur kişileri bile bu kadar çok yiyeceği bu kadar kısa zamanda tüketemezdi. Darıdan kalanlar ve bozulmaması için tütsülenen etler kenti bundan sonraki aylarda rahat rahat besleyecekti. Ama bira için durum farklıydı tabii; hepsini daha ilk hafta içinde içip bitirdiler.

Nikâh Isis Tapınağı'nda iki Firavun'un, altı yüz rahibin ve dört bin davetlinin önünde kıyıldı. Tapınağa girerken her konuğa hatıra eşyası olarak oymalı bir mücevher armağan edildi; bu mücevherler fildişinden, mercandan, ametistten ya da başka bir değerli taştan yapılmıştı ve her birinin üzerinde konuğun adı Naiple gelinlerin adlarının arasına işlenmişti.

iki gelin saltanat arabalarından birinin içinde damatla buluşmaya geldiler. Bu araba kambur sırtlı ve beyaz renkli kutsal öküzler tarafından çekiliyor ve Nübyeli çıplak arabacılar tarafından sürülüyordu. Yola palmiye yaprakları ve çiçekler serilmişti. Bir araba saltanat arabasının önünde yol alarak iki yana dizilmiş mutlu kalabalığa gümüş ve bakır yüzükler fırlatıyordu. Halk neşesini büyük ölçüde Lord Naja'nın bol bol dağıttırdığı biralara borçluydu.

Kızlara örümcek ağı kadar ince ketenden bembeyaz giysiler giydirilmişti. Küçük Merykara ufacık bedenini kaplayan altınlarla değerli taşların altında kıpırdayamayacak durumdaydı. Döktüğü gözyaşları rastık ve antimuan makyajında yollar açmıştı. Heseret onu avutmak için kardeşinin elini sıkı sıkı tuttu.

Tapınağa vardıklarında saltanat arabasından inerken iki Firavun tarafından karşılandılar. Nefer tapınağın içine soktuğu Merykara'ya, "Ağlama, kedicik," dedi.

"Kimse canını yakmayacak. Yatma zamanın gelince çocuk dairende olacaksın."

Nefer kız kardeşlerinin evliliğini protesto etmek için bunların küçüğünü tapınağa getirme görevini atlatmak istemiş, ama Taita onu mantığa davet etmişti. "Buna engel olmak elimizde değil, oysa ne kadar çalıştığımızı biliyorsun. Naja kararını vermiş bir kere. Kısa hayatının bu en korkulu olayı sırasında onu avutmak için küçük kardeşinin yanında olmaman gereksiz bir zulüm olur." Bunun üzerine Nefer istemeye istemeye boyun eğmişti.

Hemen arkalarında Apepi, Heseret'e eşlik ediyordu. Genç kız, kar gibi beyaz entaris ve pırıl pırıl ziynetleriyle bir cennet hurisi kadar güzeldi. Tanrıların ona uygun gördükleri kaderle aylar öncesinden uzlaşmış, ilk zamanlardaki korkusu ve dehşeti yavaş yavaş meraka ve sinsice bir beklentiye yerini bırakmıştı. Lord Naja olağanüstü yakışıklı bir erkekti, Heseret'in dadıları, hizmetçileri ve oyun arkadaşları da onu uzun uzun

konuşmuşlar, göze görünen ayrıntılarına dikkati çekmişler, gizli özellikleri hakkında ise kıkırtılar arasında ağızlarının suyu akarak tahminler yürütmüşlerdi.

Belki de bu konuşmaların bir sonucu olarak Heseret son zamanlarda garip düşler görmeye başlamıştı. Bunların birinde nehrin kıyısındaki yemyeşil bir bahçede çıplak olarak koşuyor ve Naip tarafından kovalanıyordu. Omzunun üzerinden ona bakınca da adamın sadece beline kadar bir insan olduğunu görüyordu. Oradan aşağısı tıpkı Nefer'in sevgili aygırı Tepegöz gibi bir attı. Aygır kısraklarla beraberken Heseret onun sık sık Naip'in şimdiki ilginç durumunda olduğunu görmüş, bu manzara ise onu garip şekilde heyecanlandırmıştı. Bununla birlikte, Naip tam ona yetiştiği ve onu yakalamak için ziynetler içindeki elini uzattığında düş aniden sona eriyor, genç kız da kendini yatağının üstünde dimdik otururken buluyordu. Ne yaptığının bilincinde olmayarak elini uzatıp kendine dokundu. Parmakları bacaklarının arasından ıslak ve kaygan olarak çıktı. Bu Heseret'i öylesine sarsmıştı ki tekrar gözüne uyku girmemiş, o kadar istediği halde düşü bıraktığı yerinden görmeye devam edememişti. Bu büyüleyici deneyimin sonucunu görmeyi çok istiyordu. Ertesi sabah ' çok huzursuz ve sinirliydi, öfkesini de etrafındakilerden çıkardı. O günden itibaren Meren'e duyduğu küçük kız ilgisi sönmeye yüz tuttu. Bugünlerde onu zaten çok seyrek görüyordu; dedesinin Lord Naja tarafından öldürülmesinden beri delikanlı servetini kaybetmiş, ailesi de gözden düşmüştü. Heseret onun meteliksiz bir çocuk, ayrıcalıkları ve parlak beklentileri olmayan sıradan bir asker olduğunu anlamaya başlamıştı. Buna karşın Lord Naja'nın toplumsal alandaki mevki kendisininkiyle aynı düzeydeydi, serveti ise kat kat fazlaydı.

Apepi şimdi onu tavanı direklerin üstüne oturtulmuş galeriden tapınağın mihrabına doğru götürürken uslu ve saf görünmeye dikkat ediyordu. Lord Naja orada gelinin kafilesini bekliyordu ve genç adam birbirinden zengin kostümler ve görkemli üniformalar içindeki saray erkânı ve subaylarla çevrili olmasına rağmen, Heseret'in gözleri yalnız onu görüyordu.

Genç adam başında tanrı Osiris'i taklit eder gibi devekuşu tüylerinden bir başlık taşıyor ve iki yanında duran Asmor ile Lord Trok'un bile tepesinden bakıyordu.

Heseret nişanlısının yanına yaklaşırken parfümünün farkına vardı, indüs Nehri'nin ötesindeki ülkelerin çiçeklerinden yapılmış bir harmandı, ayrıca ender olarak deniz kıyısında bulunan ve okyanusun derinlerinin tanrılarının bir armağanı olan amberi de içeriyordu. Bu koku kızı heyecanlandırdı ve Naja'nın ona uzattığı eli çekinmeden alarak erkeğin büyüleyici sarı gözlerinin içine baktı.

Naja öbür elini Merykara'ya uzatınca küçük kız gürültülü hıçkırıklara boğuldu ve onu avutana dek Nefer'in canı çıktı. Merykara bu sahneyi izleyen uzun tören boyunca da aralıklı olarak için için ağladı.

Lord Naja törenin sonunu işaretlemek için Nil suyuyla dolu kavanozları kırınca kalabalıktan şaşkınlık sesleri yükseldi; kıyısında tapınağın yer aldığı büyük nehrin suları göz kamaştırıcı bir mavi renge dönüşmüştü. Naja nehrin ilk dirseğinde bir dizi mavnanın bir kıyıdan ötekine kadar demir atmasını buyurmuş, tapınaktan verilen bir

sinyal üzerine de mavnadakiler kavanozlar dolusu mavi boyayı nehrin sularına boşaltmışlardı. Mavi, Tamose Hanedanı'nın rengi olduğundan uyandırılan etki soluk kesiciydi. Naja hanedanla arasındaki bağı böylece dünyaya ilan ediyordu.

Tapınağın batıdaki kanadının damından bu sahneyi seyreden Taita, nehrin renk değiştirdiğini görmüş ve kötü bir önseziyle titremişti. Ona bir an Mısır'ın parlak göğünde güneş kararıyor, mavi sular ise kan rengini alıyor gibi gelmişti. Ama yukarı bakınca gökte bulut olmadığını ya da güneşin ışınlarını yolunu kesecek bir kuş sürüsünün geçmediğini görmüştü. Aşağıya baktığında ise nehrin suları yine gök mavisiydi.

"Naja şimdi Firavun kanından sayılır, Nefer ise bu korumadan bile yoksun edilmiş durumda. Tek koruması benim, ben ise bir tek kişiyim ve ihtiyarım. Gücüm kobrayı yavru şahinden uzaklaştırmaya yetecek mi? Bana kuvvet ver, kutsal Horus. Bunca yıldan beri benim zırhım ve mızrağım sendin. Beni şimdi terk etme, güçlü tanrı."

granit aslan sıralarının bekçiliğindeki kutsal yoldan saray kapılarına doğru büyük bir görkem sergileyerek yol aldılar. Orada arabadan inerek kafile halinde bahçelerden geçtiler ve büyük şölen salonuna girdiler. Konukların çoğu onlardan önce gelmiş ve Osiris Tapınağı bağlarının ürünü olan şarapları tatmışlardı.

Düğün sahipleri içeri girdiklerinde gürültü kulakları sağır edici bir düzeye ulaştı. Naja genç eşlerini ellerinden tutarak ilerledi. Üçlü vakarla kalabalığın içinden geçti ve şölen salonunun ortasına yığılmış olan böylesi önemli bir olaya uygun armağanları gözden geçirdi. Apepi altın varak kaplı bir araba göndermişti. Bu araba o kadar parlaktı ki loş salonda bile ona doğrudan bakmak zordu. Babil Kralı Sargon yüz köle göndermişti bunların her biri ziynetler, değerli taşlar veya altından eşyayla dolu sandal ağacından birer kasa taşıyordu. Naip'in önünde diz çökerek armağanları sundular. Naja her birine kabul anlamına gelecek biçimde dokundu. Firavun Nefer Seti de Lord Naja'nın önerisi üzerine yeni eniştesine nehir kıyısındaki beş büyük malikâneyi devretmişti.

Yazıcılar bütün bu hazinelerin üç lakh som altından daha fazla değeri olduğunu hesaplamışlardı. Naip artık hemen hemen Firavun'u kadar zengindi.

Yeni evli üçlü düğün sofrasının başında yerini aldıktan sonra sarayın ahçıları onlarla konuklarının önüne bin köle tarafından servisi yapılan kırk farklı yemek getirdiler. Sofrada fil hortumu, yaban öküzü dili, Nübye dağ keçilerinin biftekleri, yaban domuzu, ceylan, Nübye ibeks keçisi, monitör kertenkelesi ve piton yılanı, timsah ve su aygırı, sığır ve koyun etleri vardı. Her lokmasından sarı yağlar akan sakallı yayın balığından beyaz etli sırtar balığı ve tatlı su levreğine kadar her türlü Nil balığının servisi yapıldı. Kuzey denizlerinden ton balığı, köpekbalığı, hani balığı, kerevides ve pavurya gelmişti. Sessiz kuğular, üç çeşit kaz, çeşitli ördek türleri, toy kuşları, tarlakuşları, bıldırcın ve keklikler kızartılmışlar, fırınlanmışlar veya ızgara edilmişler, şarap veya yaban balının içine yatırılmışlar, otlar ve Doğu'nun baharatlarıyla doldurulmuşlardı. Ateşlerin kokulu dumanıyla pişen yemeklerin kokuları, hepsi şenliği yakından görmeye çalışan saray kapılarındaki dilencilerle sıradan halka, nehrin karşı kıyısına dizilenlere veya nehrin ortasındaki mavnalara dolanlara kadar ulaşıyordu.

Konukları eğlendirmek için müzisyenlerle hokkabazlar, cambazlarla hayvan terbiyecileri vardı. Gürültüden çıldıran dev bir boz ayı zincirini kırarak kaçtı. Başında Lord Trok'un bulunduğu Hiksos soylularından bir grup sarhoş naralarıyla onu bahçelerde kovaladılar ve korkudan büzülen hayvanı nehir kıyısında katlettiler.

Kral Apepi Asurlu kadın cambazlardan ikisinin çevikliğiyle atletik hareketlerinden çok heyecanlanmıştı. Sonuçta her birini bir kolunun altına sıkıştırarak özel dairesine taşıdı. Döndükten sonra Taita'ya açıldı: "içlerinden biri, uzun lüleli ve güzel olanı, meğer bir erkek çocukmuş. Bacaklarının arasındakini görünce o kadar şaşırdım ki onu az daha elimden kaçıracaktım." Kral gürültülü bir kahkaha kopardı. "Allahtan ki kaçınmamışım, meğer ikisinin içinde daha körpesi ve iştah açıcısıymış."

Gece bastırırken konukların çoğu sarhoştular veya fazla yemekten öylesine tıkanmışlardı ki Lord Naja'yla gelinler dairelerine çekildiklerinde pek azı ayakta

durabiliyordu. Naja orada dadıları çağırarak Merykara'yı kendi dairesine götürmelerini buyurdu. "Ona nazik davranın," diye uyardı. "Zavallı çocuk ayakta uyuyor."

Bundan sonra Heseret'i elinden tutarak nehre bakan kendi görkemli dairesine götürdü. Nil'in karanlık suları yıldızların yansımalarıyla benek benekti.

Odaya girilir girilmez Heseret'in hizmetçileri gelinliğini ve ziynetlerini çıkarmak için kızı bambu paravanın arkasına götürdüler.

Zifaf yatağı rengi açılarak bembeyaz olmuş bir koyun postuyla örtülüydü. Lord Naja bunu dikkatle gözden geçirdi, kusursuz olduğuna kanaat getirdikten sonra da terasa çıktı ve serin nehir havasını uzun uzun içine çekti. Bir kölenin getirdiği baharatlı şarabı tadını çıkararak yudumladı. Akşamın başından beri ilk kez alkollü bir içki tadıyordu. Naja hayatta kalmanın en yaşamsal sırlarından birinin düşmanlarının karşısında aklının başında olması olduğunu biliyordu. Bütün konukların kendilerini kaybedecek kadar içmelerine tanık olmuştu. O kadar güvendiği Trok bile hayvansı doğasına yenik düşmüştü Naja onu en son gördüğünde Libyalı güzel bir köle kızın ağzına tuttuğu bir kâsenin içine kusuyordu, işi bitince Trok ağzını kızın eteğine silmiş, sonra zavallıyı otların üstüne iterek arkadan üstüne binmişti. Bu çirkin manzara titiz Naja'yı tiksindirmişti.

İki köle içinde lotus petalleri yüzen sıcak su dolu bir kazanla içeri girince Naja da odaya döndü. Şarap kâsesini elinden bırakarak yıkanmak için gitti. Kölelerden biri saçlarını kurutup örerken, bir diğeri ona temiz bir beyaz entari getirdi. Naja köleleri savarak zifaf yatağına döndü. Buraya yatarak uzun ve biçimli bacaklarını uzattı ve tıraşlı kafasını altın kakmalı fildişinden baş dayanağına yatırdı.

Odanın uzak ucundan kulağına giysi hışırtıları ve kadın fısıltıları geliyordu. Naja Heseret'in kıkırdamasını tanıdı ve bu ses onu tahrik etti. Bir dirseğinin üstüne abanarak bambu paravana baktı. Bambu örgüsündeki aralıklar ancak soluk ve pürüzsüz bir ciltten çıldırtıcı parçaların görülmesine olanak veriyordu.

Güç ve politik emeller bu evliliğin ana nedenleri olabilirdi, ama tek neden onlar değildi. Naja mesleği açısından bir savaşçı, mizaç itibariyle de bir macera adamı olabilirdi, ama aynı zamanda şehvetli ve tensel bir doğası vardı. Heseret'i yıllardır gizliden gizliye gözlüyordu. Kadınlığa doğru yolculuğunun her evresinde kıza duyduğu ilgi artmıştı. Bebeklikten hantal küçük kızlığa doğru Heseret'i izlemiş, sonra meme başlarının dikildiği ve bebeklik yağının eriyerek zarif vücudunu ortaya çıkardığı o çıldırtıcı dönem gelip çatmıştı. Kızın kokusu da değişmişti; Heseret şimdi yakınına geldikçe Naja onu büyüleyen kadınlığın hafif misk kokusunu fark ediyordu.

Şahiniyle ava çıktığı bir gün Naja, Heseret'le iki kız arkadaşına rastlamıştı. Kızlar çelenk örmek üzere lotus çiçekleri toplamakla meşguldüler. Heseret nehrin yukarısındaki bayırda duran Naja'ya başını kaldırıp bakmıştı; ıslak etekleri bacaklarına yapıştığından incecik ketenin altında teni ışıldıyordu. Heseret o sırada saçlarını yanaklarının üstünden arkaya itmişti, ancak bu masumane jest son derece erotikti.

Yüzündeki anlam ciddi ve masum olmakla beraber, çekik gözleri, tabiatında erkeği

heyecanlandıran sinsi ve tensel bir eğilimi ele vermişti. Bu keşif bir, iki saniye sürmüştü, hemen arkasından kız arkadaşlarına seslenmiş, suları sıçratarak kıyıya çıkmışlar ve kırda koşarak saraya doğru uzaklaşmışlardı. Naja parlayan uzun ve ıslak bacaklarına, keten etekliğin altında titreyen ve şekil değiştiren yuvarlak poposuna bakarken birden soluklarının hızlandığını hissetmişti.

Bu anı vücudunda bir kıpırtı başlattı. Kızın paravanın arkasından çıkması için sabırsızlanıyor, aynı zamanda, aksilik bu ya, beklentinin sonuna kadar tadını çıkarabilmek için o anı ertelemek istiyordu. En sonunda o da oldu. Hizmetçilerin ikisi Heseret'i paravanın arkasından çıkardılar, sonra usulca çekilerek kızı odanın ortasında yalnız başına bıraktılar.

Heseret'i boynundan ayak bileklerine kadar örten geceliği Doğu ülkelerinden gelen ender ve değerli bir ipekli kumaştandı. Krem renginde ve o kadar inceydi ki kızın etrafında nehri kaplayan sis gibi yüzer görünüyor, sahibinin aldığı her solukla kalkıp iniyordu. Arkasındaki üç ayaklı bir sehpada bir yağ lambası vardı, yumuşak sarı ışık da ipeklinin içinden geçerek kalçalarıyla omuzlarının kıvrımlarını belirginleştiriyor, cilalı fildişi gibi ışıldamasını sağlıyordu. Çıplak ayaklarıyla elleri kınayla boyanmıştı. Yüzünün makyajı yıkanıp çıkarıldığından pürüzsüz cildinin altındaki taze kan yanaklarını hafifçe boyamıştı. Ağlamak üzereymiş gibi dudakları titriyordu. Küçük bir kızın çekingenliğiyle başını eğdi ve kirpiklerinin altından Naja'ya baktı. Gözlerinin rengi yeşildi. Naja onların derinlerinde daha önce de merakını uyandıran çapkınca parıltıyı fark ederek heyecanlandı.

"Arkanı dön," dedi yavaşça, ama boğazı yeşil bir Japon incirinin suyunu emmiş gibi kupkuruydu. Heseret ona itaat etti, ama rüya gibi ağır bir hareketle. Kalçalarını yuvarlıyor, karnı ipeklinin altında yumuşak bir ışıkla parıldıyordu. Deve kuşu yumurtası gibi yuvarlak ve parlak olan kaba etleri dalgalanıyor, saçlarının ışıltılı lüleleri göz kamaştırıyordu.

"Çok güzelsin." Erkeğin sesi boğuklaşmıştı. Dudaklarının köşeleri belirli belirsiz bir gülümseyişle kıvrıldı, kız da yavru bir kedininki kadar pembe bir dilin ucuyla dudaklarını ıslattı, "Naip lordumun beni güzel bulmasına sevindim," dedi.

Naja yataktan kalkıp ona yaklaştı. Kızın elini tuttu. Heseret'in eli avucunda sıcak ve yumuşaktı. Naja kızı yatağa götürdü, Heseret de hiç duraksamadan onu izledi.

Beyaz koyun postunun üstüne diz çöktü ve başını eğdi. Öne dökülen saçları yüzünü örtmüştü. Erkek tepesinde durdu ve öne eğilip dudaklarını kızın yüzüne dokundurdu.

Heseret bedensel uyarının ilk evresindeki sağlıklı bir genç kadının belirli belirsiz parfümünü salıveriyordu.

Naja onun saçlarını okşadı, kız da saçlarının koyu renkli perdesinin arasından ona baktı. Arkadan Naja kızın saçlarını araladı ve çenesini avucunda hapsetti. Sonra, kızın yüzünü yavaş yavaş kaldırdı.

Heseret, "Gözlerin Ikona'nınkilere benziyor," diye mırıldandı, ikona Naja'nın

evcilleştirilmiş leoparıydı; hayvan Heseret'i oldu bitti korkutmuş, aynı zamanda da büyülemişti. Naja da o büyük kedi gibi kaypak ve de kurnaz olduğu, gözleri de leoparınkiler qibi san ve acımasız olduğu için Heseret şimdi aynı duyguları duyuyordu. O gözlerdeki gaddarlığı ve pervasızlığı bir kadının içgüdüsüyle seziyor, bu da onda daha önce hiç bilmediği duygular uyandırıyordu. "Sen de güzelsin," diye fısıldadı, ki bu da doğruydu. O an Naja'nın hayatında gördüğü en güzel yaratık olduğunu düşünüyordu.

Erkek onu öptü, dudaklarının dokunuşu ise kızı şaşırttı. Bu ağızda daha önce hiç yemediği bir meyvenin lezzeti vardı, bunun tadını çıkarabilmek için çok doğal bir hareketle kendi ağzını açtı. Erkeğin dili bir yılan kadar oynak ve hızlıydı, ama bu, kızı isyan ettirmedi. Gözlerini kapayarak erkeğin diline kendi diliyle dokundu. Naja bundan sonra ellerinden birini kızın ensesine dayadı ve ağzını onunkinin üstüne daha kuvvetlice bastırdı. Heseret bu öpücüğe öylesine dalmıştı ki erkek bir göğsünü avuçlayınca hazırlıksız yakalandı. Gözleri aniden açıldı ve soluksuz kaldı. Kendini geri çekmeye yeltendiyse de, erkek onu bırakmadı ve korkularını dindiren yumuşak, fakat hünerli hareketlerle okşamaya başladı. Meme başıyla oynayınca, garip bir duygu kızın vücuduna aktı ve kollarından parmak uçlarına kadar yayıldı. Naja elini çekince içinde garip bir hayal kırıklığı hissetti. Erkek onu koyun postunun üstünde ayağa kaldırınca kızın göğüsleri erkeğin yüzü hizasına geldi.

Naja tek bir hareketle kızın üstünden ipekli geceliği sıyırıp yere attı. Sonra, katılaşan meme başını ağzının içine çekip emince, Heseret bir çığlık attı. Erkeğin ellerinden biri aynı anda kızın bacaklarının arasını bularak oradaki kuş yuvasına benzer yumuşak tüy kümesini avuçladı.

Heseret'in erkeğin ona yaptıklarına karşı koymaya hiç niyeti yoktu. Aksine kendini onun ellerine teslim etti. Köle kızlardan duydukları sonucunda erkeğin canını yakmasından korkmuştu, ama Naja'nın elleri hızlı ve güçlü olmakla birlikte, nazik dokunuşluydu. Heseret'in vücudunu kızın kendisinden daha iyi biliyor görünüyordu ve bununla öylesine bir hünerle oynadı ki kız kendini giderek daha hızlı olarak yüzeyin altına çekilmiş hissetti ve bu yeni duygular denizine batıp boğulmaya kendini terk etti.

Genç kız son bir kez yüzeye çıkıp gözlerini açınca erkeğin entarisinin de üstünde olmadığını ve çıplak olarak tepesine dikildiğini gördü. Heseret düşünü anımsadı: o düşte Naja'nın önünde aygır Tepegöz'ünki gibi bir şey vardı. Şimdi hafif bir ürpertiyle erkeğin önüne baktı, ama hiç de düşündeki gibi değildi; erkeğin cinsel organı pürüzsüz ve pembemsi, ama aynı zamanda kemik kadar sert, şekil bakımından bir tapınak sütunu kadar temiz ve kusursuzdu. Kızın korkulan aynı anda uçup gitti ve bir kere daha kendini erkeğin elleriyle ağzına terk etti.

Sadece bir anlık şiddetli bir acı oldu, ama bu çok sonraydı, ayrıca sadece bir anlıktı ve aynı hızla yerini kızın alışık olmadığı, fakat olağanüstü zevkli bir doluluk hissine bıraktı. Neden sonra erkeğin tepesinde haykırdığını duydu. Bu ses kızın vücudunda da bir şey tetikledi ve neredeyse dayanılamayacak bir zevki kendine özgü bir acıya dönüştürdü, o da erkeğini ona sarılan kollarının tüm gücüyle sıkarak onunla birlikte haykırdı.

O çok kısa ve sihirli gecede erkek onu aynı zevk çılgınlığının pençesinde iki kez daha bağırttı. Şafak odayı pembe ve gümüş renkleriyle doldurduğu sırada da Heseret kocasının kollarının arasında kıpırdamadan yatıyordu. Hayat enerjisi vücudundan çekilmiş, kemikleri nehrin kili gibi yumuşamış gibi bir his duyuyordu, ayrıca karnının derinlerinde ona zevk veren yumuşak bir acı vardı.

Naja onun kollarının arasından sıyrılınca, genç kadın, "Gitme! Ah! Sakın gitme lordum. Benim güzel lordum!" diye itiraz etmeye ancak kuvvet buldu.

Erkek, "Uzun sürmeyecek," diye fısıldadı ve koyun postunu yavaşça karısının altından çekti. Heseret kar gibi kürkün üstündeki lekeleri, bir gülün taç yaprakları kadar parlak kanı gördü. Kızlığı bozulurken duyduğu kısa süreli acının ürünüydü bu.

Naja koyun postunu terasa taşıdı, Heseret de kapı aralığından onun postu terasın korkuluğuna asısını seyretti. Aşağıda bu bekâret simgesinin sergilenmesini bekleyen kalabalıktan alkışlar ve yaşa sesleri hayal meyal kulağa geliyordu. Heseret köylü kalabalığının onayını umursamıyordu bile, yeni kocasının çıplak sırtını seyrederken göğsünün ve rahminin ona duyduğu aşkla kabalığını hissetti. Naja onun yanına dönünce kollarını ona uzattı.

"Muhteşemsin," diye fısıldadı ve erkeğinin kollarının arasında uykuya daldı Çok sonra gözlerini açınca bütün benliğinin daha önce hiç bilmediği bir hafiflik ve neşeyle dolu olduğunu hissetti. Bu mutluluğunun kaynağını önce anlayamadı, ama sonra erkeğin sert kaslı sıcak vücudunun kollarının arasında kımıldadığını fark etti.

Heseret gözlerini açtığı sırada erkeği onu garip sarıgözleriyle seyretmekteydi.

Tatlı tatlı gülümsedi. "Ne kadar olağanüstü bir kraliçe olurdun," dedi yavaşça. Bu sözleri içtendi. Gece sırasında Heseret'te daha ünce varlıklarından şüphelenmediği birçok nitelikler keşfetmişti. Bu yeni eşte arzuları ve içgüdüleri onunkilerle kusursuz bir uyum içindeki birini bulduğunu hissediyordu.

"Sen de bu Mısır ülkesine ne muhteşem bir Firavun olurdun." Heseret kocasına gülümsedi ve şehvet dolu bir hareketle gerindi. Sonra yavaşça güldü ve erkeğinin yanağına dokundu. "Ama bu hiçbir zaman olamaz." Birdenbire gülümseme yüzünden silindi. Ciddi bir tavırla sordu. "Yoksa olabilir mi?"

Naja, "Yolumuzun üstünde bir tek engel var," diye yanıt verdi. Başka bir şey söylemesine gerek yoktu; karısının gözlerinde sinsi ve açgözlü biranla mm belirdiğini görmüştü. Heseret bu konuda da onunla tam bir uyum halindeydi.

"Sen kamasın, ben ise kının olacağım. Benden her ne istersen, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, güzel efendim."

Erkek bir parmağını, genç kadının öpücüklerinden şişmiş ve tahriş olmuş

dudaklarına dayadı. "Aramızda kelimelerin gereksiz olduğunu görüyorum. Kalplerimiz tam bir uyum halinde atıyor," dedi.

KRAL APEPI'YLE MAIYETI DÜĞÜNDEN sonra bir aya yakın bir zaman Teb'de kaldı.

Firavun Nefer Seti'yle Naip'inin konuklarıydılar ve krallar gibi ağırlandılar. Taita da bu gecikmeyi teşvik ediyordu. Apepi'yle kızı Teb'deyken Naja'nın Nefer'e karşı hareket geçmeyeceğine emindi.

Soylu konuklar vakitlerini şahinle veya şahinsiz avlanarak, nehrin iki yanında Mısır'ın bütün tanrılarına adanmış tapınakları ziyaret ederek veya kuzey ve güney krallıklarının birlikleri arasındaki turnuvaları seyrederek geçirdiler. Araba yarışları, okçuluk yarışmaları ve koşular vardı. Yüzme yarışları bile yapıldı. Seçkin şampiyonlar Horus'un altından heykelini kazanmak için Nil'in bir kıyısından ötekine yüzdüler.

Çölde yarışan arabalardan ceylanları ve oriks keçilerini avladılar ya da büyük toy kuşlarını hızlı şahinler kullanarak yere indirdiler. Sarayın kafeslerinde krallığa ait şahin kalmamıştı, hepsi Nefer'in babasının cenaze töreni sırasında serbest bırakılmışlardı. Konuklar nehir kıyılarında atmacaların yardımıyla balıkçıl ve ördek avladılar, sığlıklarda da dev yayın balıklarını mızrakla dize getirdiler. Savaş gemilerinden dev su aygırı bile avladılar. Nefer bu avlarda adı Horus'un Gözü olan kendi gemisinin dümenindeydi Prenses Mintaka da yanındaydı, koca hayvanlar sırtları mızraklarla diken diken olmuş durumda yüzeye vurdukları ve kanlarıyla nehrin sularını pembeye boyadıkları zaman heyecandan cıyak cıyak bağırıyordu.

O günlerde Mintaka sık sık Nefer'le birlikte oluyordu. Delikanlının arabasında avlara katılıyor, tozu dumana katarak koşan bir oniksin yanında yol alırlarken mızrağı o Nefer'in eline veriyordu. Balıkçıl peşinde kamış yataklarını aradıkları zaman da kendi şahinini kolunun üstünde taşıyordu. Çöldeki av pikniklerinde nişanlısının yanında oturuyor ve ona küçük çerezler hazırlıyordu. En tatlı üzümleri onun için seçiyor, onları uzun parmaklarıyla soyuyor, sonra da delikanlının ağzına atıyordu.

Sarayda her akşam şölenler oluyor, bu şölenlerde Mintaka, Firavun'un solunda oturuyordu. Erkeğinin kılıç kullandığı kolu engellememesi için geleneğe göre kadının yeri burasıydı. Mintaka iğneleyici esprileriyle Nefer'i güldürüyordu. Ayrıca müthiş bir taklitçiydi; aptal aptal sırıtarak, gözlerini yuvarlayarak ve kendini önemser bir tonla,

"Mısır Naibi kocam," deyişiyle Heseret'in müthiş bir taklidini yapıyordu.

Tüm çabalarına karşın hiçbir zaman tamamen yalnız olamıyorlardı. Naja'yla Apepi yalnız kalmamalarının çaresine bakıyordu. Nefer, Taita'nın yardımını isteyince İhtiyar Büyücü bile onlara gizli bir buluşma ayarlayamadı. Taita'nın bu işi yapmak için fazla çaba sarfetmediğini, masum kalmalarına öbürleri gibi onun da önem verdiğini Nefer fark edememişti. Taita uzun zamanlar önce Tanus'la canı gibi sevdiği Lostris'in buluşmalarını sağlamıştı, bunun sonuçları ise uzun yıllar sonra bile hâlâ hissedilmekteydi. Nefer'le Mintaka bao oynadıkları zaman köle kızlardan oluşan bir seyirci kitleleri oluyor, saray dalkavuklarıyla her yerde Lord Asmor da yakınlarda bir yerde bulunuyordu. Nefer artık dersini aldığından Mintaka'nın baodaki yeteneğini asla küçümsemiyordu. Genç kızla karşısındaki Taita'ymış gibi dikkatli oynuyordu. Kuvvetli yanlarını öğrenmeyi, tek tuk zaaflarını tanımayı başardı; genç kız, kalesine karşı aşırı

korumacı davranıyordu, Nefer bu çeyrek alanı yeterince zorlayacak olursa bazen yanlarda bir açık veriyordu. Delikanlı iki kez bu zaafı sömürerek kızın savunmasını yıkabildi, ama üçüncü kez Mintaka'nın bu taktiği öngörerek bir tuzak hazırladığını çok geç keşfetti. Nefer batı kalesinde açık bırakınca kız askerini bu aralığa soktu, delikanlı teslim olunca da o kadar tatlı tatlı güldü ki, Nefer neredeyse bağışlayacaktı onu.

Mücadeleleri giderek daha iddialı olmaya başladı, sonunda da o kadar büyük boyutlara ulaştı ki Taita bile onları izleyerek saatler geçiriyor, arada başının hareketiyle veya zayıf gülümseyişiyle onaylıyordu.

Aşkları o kadar belirgindi ki etraflarındaki herkese ışık saçıyor, birlikte gittikleri her yerde gülümseyişler ve gülüşler onlarla gidiyordu. Nefer'in arabası, siyah saçları rüzgârda sancak gibi uçuşan Mintaka mızrak eri olarak basamağının üstünde olduğu halde Teb sokaklarından fırtına gibi geçerken ev hanımları evlerinden dışarı fırlıyor, erkekler de çalışmalarına ara vererek onlara selam ve iyilik dualarını yağdırıyorlardı, Naja bile sevecen bir tavırla onlara gülümsüyordu, ama halkın dikkatinin artık kendi düğünü ve eşlerinin üzerinde olmayışına fena halde içerlediğinin kimse farkında değildi.

Av partilerinde, kırlardaki pikniklerde ve saraydaki şölenlerde tek somurtkan katılımcı Lord Trok'du.

Birlikte geçirdikleri zamanlar da o kadar çabuk geçiyordu ki.

Nefer bao tahtasının başında ona, "Etrafımızda daima o kadar çok insan var ki," diye fısıldadı. "Seninle birkaç dakikacık yalnız kalabilmek için neler feda etmezdim.

Oysa babanla Avaris'e dönmene sadece üç gün kaldı. Birbirimizi tekrar görmemize kadar aylar, hatta belki yıllar geçebilir. Benim ise sana söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, ama bütün bu gözler ve kulaklar oklar gibi üstümüze dikiliyken olmaz."

Genç kız doğru der gibi başını eğdi, ama sonra birden uzanıp delikanlının dalgınlığı arasında gözden kaçırdığı bir taşı oynattı. Nefer bunu neredeyse önemsemiyordu, ama sonra batı kalesinin iki koldan saldırıya hedef edildiğini fark etti.

Buna ne kadar bozulduğu belliydi. Üç hareket sonra Mintaka onun savunmasını yıkmış bulunuyordu. Nefer bir süre daha dayandı, ama kuvvetleri darmadağın edilmiş, sonuç kaçınılmaz olmuştu. "Aklım başka yerdeyken beni gafil avladın," diye yakındı. "Tam bir kadından beklenecek bir hareket."

"Majesteleri, bir kadın olmak dışında bir iddiam yok." Mintaka, kemerinde taşıdığı taşlı kama kadar keskin bir alayla kullanmıştı delikanlının sıfatını. Sonra Nefer'e doğru uzanıp, "Seninle yalnız kalacak olsam bekâretime saygı göstereceğine söz veriyor musun?" diye fısıldadı.

"Yaşadığım kadar asla sana utanç duyuracak bir şey yapmayacağıma Büyük Tanrı Horus'un yaralı gözü adına yemin ediyorum." Delikanlı çok ciddiydi.

Mintaka ona gülümsedi. "Erkek kardeşlerim bunu duyduklarına sevinmeyecekler.

Boğazını kesmek için bir bahane arıyorlar zaten." Genç kız harikulade kara gözlerini

devirerek ona baktı. "Ya da, bu olmazsa, başka bir yerini kesmek de onları hoşnut edebilir."

Aradıkları fırsat ertesi gün ayaklarına geldi. Dabba köyünün yukarısındaki tepelerden inen bir avcı, bir aslanın doğudaki ıssız topraklardan gelerek gece sığırların ağılını yağmaladığını haber verdi. Çitin üzerinden atlayarak dehşet içindeki hayvanların sekizini öldürmüştü. Şafak sökerken bir köylü kafilesi meşalelerini sallayarak, borular öttürerek, davul çalarak ve cıyak cıyak bağırarak canavarı kaçırmıştı.

Naja, "Bu is ne zaman oldu?" diye sordu.

"Üç gece önce majesteleri." Adam tahtın önünde yere kapanmıştı, "imkân bulur bulmaz nehirden yukarı geldim, ama akıntı kuvvetli, rüzgâr da kararsızdı."

"Canavara ne oldu?" Kral Apepi de lafa karıştı.

"Tepelere geri döndü. Ama en iyi Nübyeli iz sürücülerimden ikisini onu izlemeye yolladım."

"Onu gören var mı? Büyüklüğü ne kadardı? Erkek mi, dişi mi?"

"Köylüler onun iri bir erkek olduğunu söylüyorlar. Çok gür bir siyah yelesi varmış."

Nil'in iki yanındaki topraklarda son altmış yıldır bir aslanın görüldüğü hemen hemen hiç duyulmamıştı. Hükümdarların av hayvanıydılar. Çiftçilerin hayvanlarına verdikleri zarar yüzünden olduğu kadar hükümdarların av partilerinin en çok aranılan ganimeti oldukları için peş peşe gelen Firavunlar tarafından acımasızca avlanmışlardı.

Yıllardır Hiksos savaşlarıyla uğraşan her iki krallığın Firavunları çok ender aslan avına çıkmışlardı. Üstelik, savaş alanlarında kalan ölüler aslan sürüleri için kolay bir yiyecek kaynağı olmuştu. Son yirmi yılın içinde sayıları kat kat artmıştı, cesaretleri de öyle.

Apepi, "Arabaları hemen mavnalara yükleteceğim," diye kararını verdi. "Nehrin bu durumunda yarın sabah erkenden Dabba'da olabiliriz." Kral sırıtarak yumruğunu kılıç tutan elinin nasırlı avucuna çarptı. "Seueth biliyor ya, o yaşlı kara yelelinin karşıma çıkmasını istiyorum. Mısırlıları öldürmekten vazgeçtiğimden beri gerçek spora susadım."

Naja bu espriye kaşlarını çattı. "Majesteleri öbürsü gün sabahtan Avaris'e hareket etmeniz bekleniyor."

"Haklısın, Naip. Bununla birlikte, eşyamızın en büyük kısmı teknelere yüklendi, filo da harekete hazır. Dahası, Dabba dönüş yolumun üstünde. Bir, iki gün feda edip ava katılabilirim."

Naja durakladı, ilgilenmesi gereken çeşitli devlet işlerini ihmal edecek kadar av meraklısı değildi. Teb'deki kaba ve gürültücü varlığı can sıkmaya başlamış olan Apepi'nin gidişini dört gözle bekliyordu. Ayrıca, ancak Apepi Teb'den ayrıldıktan sonra yürürlüğe konabilecek başka planlan vardı. Öyle de olsa, Hiksos hükümdarının Yukarı

Krallıkta yalnız başına ava çıkmasına izin veremezdi. Bu hem kabalık olur, hem de Apepi'nin Güney Krallığı'nda oranın tek hâkimiymiş gibi davranması politik açıdan uygun olmazdı.

"Majesteleri," Nefer, Naja'nın uygun bir red yanıtı düşünmesine fırsat vermeden atıldı. "Ava büyük bir zevkle katılacağız." Daha önce arabasıyla bir aslanı kovalamamış ve aslanın saldırısına karşı koyarak cesaretini ölçmek fırsatını bulamamış olduğundan bu işe olağanüstü bir spor gözüyle bakıyordu. Fakat yüz kere daha önemli olan, bu sayede Mintaka'nın gidişini erteleyebilecek olmasıydı. Bu mutlu olay, kısa bir süre baş başa kalmak gibi şu ana kadar ele geçiremedikleri fırsatı da sağlayabilirdi onlara. Nefer, Naja'nın onu engellemesine vakit bırakmadan hâlâ taşların üstüne kapanmış duran avcıya döndü, "iyi ettin, dostum," dedi. "Başmabeyinci zahmetine karşılık sana altın bir yüzük verecek.

Filomuzdaki en hızlı tekneyle hemen Dabba'ya dön ve gelişimiz için gerekli hazırlıkları yap. Tam donanımla o canavarın peşine düşeceğiz."

Nefer'in tek esef ettiği şey, Taita'nın ilk aslan avında ona önerilerde ve öğütlerde bulunmak için yanında olmayacak olmasıydı, İhtiyar adam ıssız topraklarda zaman zaman tekrarlanan gizemli yolculuklarından birine çıkmıştı, ne zaman döneceğini ise kimse bilmiyordu.

Avcı kafilesi ertesi günün erken saatlerinde Dabba köyünün aşağısında nehrin kıyısına çıktı. Bundan sonra atlarla yirmi arabanın tümü de mavnalarla küçük savaş gemilerinden indirildiler. Bu işler yapılırken mızrakçılar kılıçlarını biledi, yayları gerdiler ve okların dengesiyle düzlüğünü sınadılar. Atlara su verilirken ve beslenip tımar edilirlerken avcılar da köylülerin hazırladıkları kahvaltıyla tıka basa karınlarını doyurdular.

Herkesin neşesi yerindeydi. Apepi, bilgi vermek için tepelerden dönen iz sürücüyü çağırttı. Adam, "Bu çok büyük bir aslan. Nehrin doğusunda gördüklerimin en büyüğü," diyerek hepsinin heyecanını daha da körükledi.

Nefer, "Onu gerçekten gördün mü?" diye sordu. "Ya da sadece bıraktığı izlerden mi anlam çıkarıyorsun?"

"Onu açık seçik gördüm, ama tabii ki uzaktan. Boyu bir at kadar uzun gözüküyor ve bir hükümdarın haşmetiyle yürüyor. Yelesi rüzgârdaki bir darı sapı demeti gibi dalgalanıyor."

Naja iz sürücüyü alaya aldı. "Adam bir şair gibi konuşuyor. Güzel sözleri boş ver de doğruları anlat bize."

Avcı pişmanlığını göstermek için yumruğuyla göğsüne dokundu, sonra daha mütevazı bir dille rapor vermeye devam etti. "Dün buraya iki fersah uzaktaki ağaçlık bir vadideydi, ama gece olurken av bulmak için oradan ayrıldı. Son defa karnını doyuralı dört gün olduğu için yiyecek ve av peşinde. Geceleyin bir ara bir oriksi yere devirmeye çalıştı, ama hayvan ona çifte atıp kaçmayı başardı."

Nefer, Naja'dan daha nazik bir sesle, "Bugün onu nerede bulmayı umuyorsun?" diye sordu. "Ava çıktıysa aç olmasının dışında susamış da olacaktır. Nerede su içebilir?"

Avcı hükümdarlık konumu kadar, avcılık konusundaki bilgisi için de ona saygıyla baktı. "Oriksi avlamaya çalıştıktan sonra taşlık araziye girdi, orada ise onu izlememiz mümkün olmadı." Apepi sinirli bir hareket yaptı. Avcı bunun üzerine acele devam etti.

"Ama bu sabah küçük bir vahada susuzluğunu gidermiştir sanırım. Bedeviler dışında hiç kimse tarafından bilinmeyen gizli bir küçük yerdir."

Nefer, "Oraya ne kadar zamanda ulaşabiliriz?" diye sorunca adam, güneşin üç saatte kat edeceği yolu işaret eder gibi koluyla bir kavis çizdi.

Nefer gülümsedi. "Öyleyse kaybedecek zamanımız yok." Arabaların başındaki grup başkanına, "işiniz daha ne kadar sürer?" diye bağırdı.

"Her şey hazır, majesteleri."

Nefer, "Öyleyse hazır borusunu çalın," diye emretti. Anında koç boynuzları öttürülürken avcılar bekleyen arabalara dağıldılar. Mintaka, Nefer'in yanında yürüyordu. Bu gayriresmi koşullar altında krallık vakarı unutulmuş, iki genç sadece heyecanlı bir geziye çıkmış bir erkek ve kız çocuğu olmuşlardı. Lord Trok keyiflerini kaçırdı. Kendi arabasına atlayıp dizginleri ellerine alırken Kral Apepi'ye seslendi:

"Majesteleri, prensesin deneyimsiz bir erkek çocukla yola çıkması akıllıca olmaz.

Ceylan avına çıkmıyoruz."

Nefer taş kesildi ve Trok'a öfkeyle baktı. Mintaka küçük elini delikanlının çıplak kolunun üstüne dayadı." Sakın onu kışkırtma. Son derece öfkeli, korkunç bir savaşçıdır. Onu öfkelendirdiğin takdirde mevkiin dahi seni koruyamaz."

Nefer kızın elini kolunun üstünden attı. "Onurum böylesine bir hakareti kaldıramaz."

"Lütfen, sevgilim, boş ver." Genç kız ilk kez böyle bir sevgi sözcüğü kullanıyordu.

Nefer'in üstündeki etkisini tahmin ettiği için bile bile öyle yapmıştı. Delikanlının çabuk alevlenen duygularını, seven bir kadın olarak şimdiden yaşının ve deneyiminin çok ötesindeki bir beceriyle idare ediyordu. Nefer anında Trok'u ve onuruna yapılan saldırıyı unuttu. "Bana ne dedin?" diye boğuk bir sesle sordu.

"Sağır değilsin, hayatım." ikinci sevgi sözcüğünü duyunca delikanlı gözlerini kırpıştırdı. "Beni hem de çok iyi duydun." Genç kız onun gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

Apepi sessizliğin içinde, "Sakın merak etme, Trok," diye gürledi. "Firavun'la ilgilenmesi için kızımı yolluyorum. Güvenlikte olacaktır." Hiksos Kralı kişner gibi bir gülüş salıverdi ve dizginlere sarıldı. Atları ileri atılırken kral bir kez daha bağırdı. "Sabahın yarısını burada ziyan ettik bile. Avcılar, haydi yola çıkalım!"

Nefer arabasını Apepi'ninkinin arkasına geçirdi. Böyle yaparken Lord Trok'un atlarının burnunun dibinden geçmişti. Öne kayarken Trok'a soğuk bir bakış fırlatarak,

"Çok küstahsın. Ama bu iş burada bitmez. Seninle daha sonra görüşeceğiz, Lord Trok," dedi.

Mintaka, "Korkarım ki o artık senin düşmanın, Nefer," diye mırıldandı. "Trok'un kötü bir ünü ve ondan da daha kötü bir karakteri vardır."

Avcıların kafilesi, bodur, fakat güçlü bir midilliye eyersiz olarak binmiş olan Firavun'un başavcısının arkasından çıplak ve taşlık tepelere tırmanmaya koyuldu.

Tırıs gidiyorlar, böylece atları koruyorlar, her dik yamacı tırmanışlarından sonra soluklanmalarına izin veriyorlardı. Aradan bir saat geçmeden Nübyeli iz sürücülerinden birini bir tepenin doruğunda onları beklerken buldular. Adam baş avcıya rapor vermeye koştu. Ciddi ciddi konuşmalarından sonra baş avcı öğrendiklerini hükümdarlara iletmeye girişti.

"Nübyeliler tepeleri karış karış aramışlar, fakat canavarın izine rastlayamamışlar.

Suyun başında olduğuna eminler, ama onu rahatsız etmek istemedikleri için bizim gelmemizi beklemişler."

Apepi, "Bizi o suya götürün," diye emretti, böylece yollarına devam ettiler.

Öğle olmadan dar bir vadiye indiler. Nehre uzak değillerdi, ama bulundukları yer insanı ürküten çorak bir çöle benziyordu. Başavcı Apepi'nin arabasının yanında atını sürüyordu. "Su bu vadinin başında. Canavar da oralarda bir yerde beklemede olmalı," dedi.

Yaşlı savaşçı Apepi çok tabii olarak kumandayı eline aldı. Nefer de onun bunu yapma hakkını sorgulamadı. Apepi, "Üç gruba bölünüp vahayı kuşatacağız," dedi.

"Canavar ortaya çıkarsa etrafını çevirmiş olacağız. Sayın Naip, siz sol kanadın başına geçin. Firavun Nefer Seti ortanın başında olacak. Ben sağ kanadı yöneteceğim." Kral ağır yayı başının yukarısına kaldırdı, "ilk kanı akıtan ödülü kazanacak."

Hepsi usta araba sürücüleriydiler, yeni düzene hızla ve duraksamadan uyum sağladılar. Suyun etrafını çevirmek için yanlara yayıldılar.

Nefer yayını omzuna dayamıştı, gerektiğinde her iki elinin anında serbest kalabilmesi ve oku fırlatabilmesi için dizginleri bileklerinden çözmüştü. Mintaka da yanıbaşındaydı. Uzun mızrağı Nefer'e anında verebilmek için elinde hazır tutuyordu.

Son haftalarda bu silah değiş tokuşunu geliştirmişlerdi, delikanlı da tam onu gereksindiği anda mızrağın başını avucuna vermekte genç kıza güvenebileceğini biliyordu.

Ağır adımlarla vadiye yaklaştılar ve çemberi yavaş yavaş daraltmaya giriştiler.

Atlar binicilerinin gergin olduklarını hissetmişlerdi ya da belki aslanın kokusunu almışlardı. Başlarını kaldırıp gözlerini yuvarlıyor ve burun deliklerinden püskürtürcesine soluklarını salıveriyorlar, bu arada ayaklarını yükseğe kaldırarak sinirli adımlar atıyorlardı.

Kafile göleti gözden gizleyen alçak çalılarla uzun otların yavaş yavaş etrafını çevirdi. Kuşatma tamamlanınca, Apepi elini başının yukarısına kaldırarak durmaları için işaret verdi. Kralın iz sürücüsü yere indi ve midillisini dizginlerinden çekerek ağır adımlarla ilerledi. Boz renkli seyrek bitki örtüsüne dikkatle yaklaşıyordu.

"Aslan burada olmuş olsa. O kadar iri bir hayvanı şimdiye kadar görürdük, değil mi?" Mintaka'nın sesi titriyordu, Nefer bu küçük korku belirtisi yüzünden onu daha da çok sevdi.

"Bir aslan, toprağın bir parçası gibi gözükene kadar kendini yassıltabilir, sen de orada olduğundan kuşkulanmadan ona dokunacakmış kadar yaklaşabilirsin," dedi.

iz sürücü adım adım ilerliyor, durup dinliyor ve yolu üstündeki her çalıyla ot kümesini araştırıyordu. Bir ara çalılığın kıyısında eğilip yerden bir avuç dolusu küçük taş aldı ve onları sistematik şekilde her olası gizlenme yerine atmaya başladı.

Mintaka, "Adam ne yapıyor böyle?" diye fısıldadı.

"Aslan saldırıya geçmeden önce kükrer, iz sürücü onu kışkırtıp kendini ele verdirtmeye çalışıyor."

Sessizliği bozan sadece çakılların çıkardığı ses, atların horultusu ve toynaklarını huzursuz şekilde yere çarpmalarıydı. Avcıların her biri yayının kirişine bir ok yerleştirmişti ve her an oku atmaya hazır durumda bekliyordu. Birdenbire otların arasında bir viyaklama ve bir takırtı duyuldu. Bütün yaylar havaya dikildiler, mızrakçılar da silahlarını kaldırdılar. Ama çikolata renkli, çekiç başlı bir leylek kendini havaya savurup vadide nehir yönünde kanat çırpmaya başlayınca herkes rahat bir nefes aldı.

İz sürücünün kendini toparlaması bir dakikasını aldı, sonra çalıların arasına adım adım girerek kaynağa varana dek ilerledi. Bulanık su yerden adeta damla damla çıkıyor ve kayalık zemindeki sığ bir havuzu dolduruyordu. Bu şekilde toplanan su iri bir hayvanın susuzluğunu gidermeye hiç de yeterli görünmüyordu. Adam bir dizinin üstüne inerek havuzun kenarında aslandan izler aradı, ama sonra başını sallayarak ayağa kalktı. Çalıların arasında bu kez daha hızlı olarak geldiği yoldan geri döndü, midillisine bindi ve Apepi'nin arabasına yöneldi. Öbür avcılar söyleyeceklerini duymak için yaklaşmışlardı, ama baş iz sürücünün süngüsü düşmüştü. Apepi'ye, "Majesteleri, yanılmışım. Aslan buradan geçmemiş," dedi.

"Şimdi ne olacak be adam?" Apepi hayal kırıklığını gizlemeye gerek görmüyordu.

"Burası bakılacak en umut verici yerdi, ama başkaları da var. Aslan onu son gördüğümüz yerden ayrılıp vadinin öbür ucuna geçmiş olabilir ya da belki buraya yakın bir yerde gizleniyor ve su içmeye gitmek için karanlığı bekliyordur. Daha ilerde gizlenebileceği yerler var." iz sürücü taşlık yamaçları işaret ediyordu.

Apepi sordu. "Başka nerede olabilir?"

"Bir sonraki vadide başka bir su kaynağı var, ama orada Bedevilerin kamplarının bulunduğunu biliyoruz. Bedeviler hayvanı ürkütmüş olabilir. Batı yönünde bu tepelerin

eteklerinde yine küçük bir su sızıntısı var." Adam ufuktaki alçak bir mor tepe dizisini işaret etti. Adam, "Aslan bu yerlerin herhangi birinde olabilir, olmayabilir de," diye itiraf etti. "Ya da tornistan edip bol suyun bulunduğu ovanın kıyısına gitmiş olabilir.

Susuzluk kadar belki de sığırlarla keçilerin kokusu onu oraya çekmiştir."

Lord Naja, "Özetle aslanın nerede olabileceği hakkında en küçük bir fikrin yok," diye atıldı. "Belki de avdan vazgeçip gemilere dönmemiz doğru olur."

Nefer, "Hayır!" diye onun sözünü kesti. "Daha başlamadık bile. Nasıl o kadar çabuk pes edebiliriz?"

Apepi onayladı. "Çocuk haklı. Devam etmeliyiz, ama yapacağımız çok iş var." Kral bir an durduktan sonra bir karara varmış göründü. "Saygıdeğer Naip, siz kafilenizi Bedevi kampına götürün. Bedeviler eğer aslanı gördülerse size yol gösterirler. Ben tepelerin eteğindeki su sızıntısına gideceğim." Trok'a döndü. "Sen de üç arabayı vadinin aşağısına götür, iz sürücülerinin üçü seninle gelip iz ararlar." Apepi, Asmor'a da, "Sen de üç arabayla ovanın kıyısından Dabba'ya dön. Olur ya aslan son öldürdüğü yere dönmüştür." Sıra Nefer'e gelmişti. "Firavun, sen de aksi yöne, kuzeye Ahmim'e doğru gideceksin."

Nefer en az umut verici alanın kendisine verildiğinin farkındaydı, ama bir şikâyeti yoktu. Bu plan, Mintaka'yla onun ilk kez gardiyanlarının doğrudan gözetiminin dışında olmasını sağlayacaktı. Naja, Asmor ve Trok farklı yönlere gönderiliyorlardı. Nefer birisinin buna dikkati çekmesini bekledi, ama herkes kendini ava öylesine kaptırmıştı ki hiç kimse bu planın anlamını kavrayamamıştı. Naja dışında.

Naip, Nefer'e sert sert bakıyordu. Belki de Apepi'nin emirlerine karşı gelmenin akıl kârı olup olmadığını ölçmeye çalışıyordu, ama sonra bunun akıllıca olmayacağına karar vermiş ve çölün Nefer'e en az Asmor kadar etkin bir gardiyan olacağı sonucuna varmış göründü. Kaçabileceği bir yer yoktu, Mintaka'yı alıp sonu belirsiz bir serüvene atıldığı takdirde de her iki krallığın orduları eşek arısı sürüleri gibi arkasına takılacaktı.

Apepi bir buluşma noktası tayin edip son emirlerini verirken Naja bakışını çocuktan uzaklaştırdı. En sonunda borular atlara binilmesi ve ilerlenmesi işaretini verdi, beş asker kafilesi de vadiden çıktı. Engebesiz bir alana geldiklerinde ayrı ayrı bölüklere ayrıldılar ve farklı yönlere hareket ettiler.

Bölüklerin sonuncuları çıplak tepelerin arasında gözden kaybolurken Mintaka, Nefer'e doğru uzanarak, "Hathor en sonunda bize acıdı," diye mırıldandı.

"Bana kalırsa asıl Horus bize yardımını bahşetti." Nefer genç kıza sırıttı. "Ama böyle bir iyiliği her kimden gelirse gelsin kabul ederim."

Nefer'in kafilesinde iki araba daha vardı. Bunlara, onunla Taita'yı Mısır'dan kaçmaya çalıştıkları sırada bulan Albay Hilto adlı yaşlı asker kumanda ediyordu.

Nefer'in babasının hizmetinde de bulunmuştu ve Tamose Hanedanı'na ölesiye sadıktı. Nefer ona kayıtsız şartsız güvenebileceğini biliyordu.

Nefer kafilesini hızlandırdı. Kalan gün ışığından mümkün olduğunca yararlanmak

istiyordu. Bir saatlik at yolculuğundan sonra ovanın tüm manzarası bütün genişliğiyle önlerinde açıldı. Delikanlı manzaranın tadını çıkarmak için atını bir, iki dakika durdurdu. Nehir, etrafını çeviren tarlalarla çiftliklerin zengin yeşilinin ortasına oturtulmuş bir zümrüde benziyordu.

"Ne kadar güzel, değil mi Nefer?" Mintaka hülyalı bir tavırla konuşuyordu. "Bu ülkenin bize sahip olduğunu, bizim ona sahip olmadığımızı evlendikten sonra da hatırlamalıyız."

Nefer genç kızın Avaris'te doğduğunu ve bu ülkenin üzerinde onun kadar hakkı olduğunu bazen unutuyordu. Onun da ülkeyi kendisi kadar sevdiğini ve ona karşı aynı görev hissini taşıdığını gördükçe kalbi gururla doluyordu.

"Sen yanımda oldukça bunu hiçbir zaman unutmayacağım." Mintaka yüzünü delikanlıya uzattı. Dudakları hafifçe aralanmıştı. Nefer onun taze soluğunu hissettikçe bu dudakları ağzıyla örtmek için dayanılmaz bir arzu duydu.

Ama sonra Hilto'yla öbür adamların bakışını üzerlerinde hissetti ve içlerinden birinin şeytanca gülümsediğini gözucuyla gördü. Kendini geri çekip Hilto'ya sakin bir bakışla baktı. Vereceği emrin avcı kafilesinin kalan kısmından ayrıldıklarından beri provasını yapıyordu. "Albay, aslan eğer yakınlardaysa aşağıdaki tepelerin yamaçlarında bir yerdedir." Nefer kolunun hareketiyle bölgeyi işaret etti. "Sol kanat ovanın kıyısında, sağ kanat ise tepelerin doruğunda olmalı. Biz araziyi kuzeye doğru tarayacağız."

Geniş bir kol hareketi yaptı, ama Hilto kuşkulu göründü ve yanağındaki yara izini kaşıdı.

"Bu geniş bir alan majesteleri. Vadi tabanına kadar hemen hemen yarım fersahlık bir yol var. Zaman zaman birbirimizi gözden kaybedeceğiz."

Nefer harekât cephesini inceltmenin askeri içgüdülerine ters düştüğünün bilincindeydi. Askeri hızla yumuşatmaya girişti. "Ayrı düştüğümüz takdirde ilerimizdeki üçüncü sırtta, oradaki ufak tepeciğin dibinde tekrar buluşuruz. O tepecik bizim için iyi bir yol gösterici olacak." Nefer böyle derken dört mil ilerdeki belirgin bir kaya yığınını işaret ediyordu. "Herhangi birimiz buluşma saatinde gecikecek olursa öbürleri kayıp arabayı aramaya gitmeden önce güneşin o açıya gelmesini bekleyecek."

Delikanlı böylece adamların onunla Mintaka'yı aramaya başlamalarına kadar kendine bir, iki saat kazandırmış olacaktı. Ancak Hilto tereddüt ediyordu. "Majesteleri beni bağışlasınlar, ama Lord Naja bana kesin emir verdi..."

Nefer sert bir sesle ve yüzünde soğuk bir ifadeyle onun sözünü kesti. "Yoksa Firavun'la tartışmaya cüret mi ediyorsun?"

"Asla, majesteleri!" Suçlama Hilto'nun üzerinde şok etkisi yapmıştı.

"Öyleyse görevini yap adam."

Hilto hükümdarına selam verdi ve adamlarına hemen emirler yağdırarak arabasına koştu. Bölük yamaçtan aşağı inerken Mintaka, Nefer'i dürterek gülümsedi.

"Öyleyse görevini yap adam!" Nefer'in azametli ses tonunu taklit ettikten sonra güldü.

"Ne olur, benimle sakın o ses tonuyla konuşmayın veya bana öyle bakmayın, majesteleri, yoksa korkumdan ölürüm."

Delikanlı, "Fazla zamanımız yok," diye karşılık verdi. "Bundan mümkün olduğunca yararlanmalı ve yalnız olacağımız bir yer bulmalıyız."

Böyle diyerek arabayı bayır yukarı sürmeye başladı. Nehir vadisinden veya yamacın daha aşağılarındaki arabalardan oldukça uzaklaşmışlardı, ikisi de ileriye bakarken hevesli görünüyorlardı.

"Şuraya baksana." Mintaka arazinin bir kıvrımı tarafından hemen hemen gözden gizlenen küçük bir dikenli ağaç koruluğunu işaret ediyordu. Nefer o yana dönünce, binlerce yıl içinde rüzgârla hava koşulları ve ender fırtınalar ta rafından yamacın böğründe oyulmuş dar bir koyak gördü. Ağaçların gürbüz olduklarına bakılırsa, orada yerin altında su olmalıydı. Gür yapraklar bu sıcak öğle vaktinde gölge ve yalnızlık sağlıyordu. Nefer arabayı gölgeye sürdü. O durur durmaz Mintaka arabadan yere atladı.

"Koşumlarını gevşet de hayvanlar dinlensinler," diye önerdi.

Nefer bir duraklama geçirdi, sonra hayır gibilerden başını salladı. Böylesi tüm öğrendiklerine ters düşüyordu. Arabanın ani bir alarm durumunda harekete hazır durumda olması gerekiyordu. Arabadan atlayarak kovaya su torbasındaki sudan doldurdu ve atlara su içirmeye gitti. Mintaka ona yardıma geldi. Hiç konuşmadan yan yana çalışıyorlardı.

O kadar özledikleri an en sonunda geldiği halde, ikisi de çekingendiler ve ağızlarını bıçak açmıyordu. Sonra aynı anda birbirlerine dönerek bir ağızdan konuştular.

Nefer, "Sana şunu söylemek istiyordum," diye başladı.

Mintaka da, "Bence de biz..."

Susarak utana utana bakıştılar. Gölgede karşı karşıya duruyorlardı. Mintaka kızararak ayaklarının dibine bakıyor, Neferde aygırının başını okşuyordu.

"Ne diyecektin?"

"Bir şey değildi. Yani önemli değil." Kız başını salladı, delikanlı da onun kızardığını gördü. Yanaklarının renklenmesini seyretmekten hoşlanıyordu. Mintaka hâlâ ona bakmıyordu, ama yumuşak ve hemen hemen duyulamayacak kadar hafif bir sesle o da sordu: "Ne söyleyecektin?"

"Birkaç gün sonra gideceğini düşündükçe sağ kolum kesilmiş gibi bir his duyuyor, ölmek istiyorum."

"Ah Nefer!" Kız delikanlıya baktı, gözleri ilk aşkın duygu karmaşası ve coşkusuyla irileşmiş, derin birer kuyuya benzemişti. "Seni seviyorum. Seni gerçekten çok seviyorum," diye geveledi.

Aynı anda ikisi de birbirlerinin kollarına atıldılar, dişleri de birbirine tosladı. Nefer'in alt dudağı Mintaka'nın dişlerinin arasına sıkışınca kesikten bir damla kan sızdı, öpücükleri bu nedenle tuz tadını aldı. Kucaklaşmaları deneyimsiz ve denenmemiş, beceriksizce ve çılgıncaydı. ikisinde de kontrolden çıkan, vahşi duygular doğurdu.

Birbirlerine sarılarak bu yeni duyguların gücüyle inliyorlardı. Mintaka'nın bedeninin kendi vücuduna yamyassı yapışmasına rağmen, Nefer onu daha da yakınına çekmeye, Mintaka da ayrı etlerini çömlek çamuru gibi birleştirmeye çalışıyordu.

Uzanıp parmaklarını erkeğin tozlu, gür buklelerine dolayarak, "Ah! Ah!" dedi, ama sesi boğuk çıkıyordu.

"Seni kaybetmek istemiyorum!" Nefer öpücüğü kesti. "Seni hiçbir zaman kaybetmek istemiyorum."

Kız, "Ben de seni bırakmak istemiyorum... hiçbir zaman bırakmak istemiyorum!" diye soludu ve eskisinden de daha çılgınca öpüşmeye başladılar. Bu noktadan sonra zihinleriyle bedenlerinin daha önce keşfetmedikleri bir bölge sindeydiler. Kendi kontrollerinin dışına çıkan ve adları aşk ve arzu olan kaçak atların çektiği bir arabada birlikte yol alıyorlardı.

Hâlâ birbirlerine sarılmış durumda vadi tabanının yumuşak beyaz kumunun üstüne çöktüler ve sanki düşmanmışlar gibi birbirlerinin vücudunu tırmalamaya koyuldular. Gözleri çıldırmıştı ve bir şey görmüyordu, solukları kesik ve kopuk kopuktu. Kızın eteğinin keten kumaşı erkeğin ellerinde papirüs parşömeni gibi yırtıldı ve erkek açılan delikten elini içeri soktu. Mintaka ölüm acısı duyarmış gibi inledi, ama bacakları açıldı ve yumuşacık oldu. Bu yolun onları nereye götürdüğünden ikisi de habersizdi. Nefer'in bütün istediği kendi çıplak teninin onun yumuşaklığına dokunuşunu hissetmekti. Tüm hayatı bu gereksinimine bağlıydı sanki. Kendi peştemalını üzerinden koparıp attı ve vücutlarını birbirine yapıştırdılar, ikisi de kızın sıcak ve taze etinin erkeğin sertliğine dokunuşuna dalmışlardı. Sonra Nefer kıza yapışık olarak durduğu yerde bilinçsiz olarak ritmik şekilde hareket etmeye başladı.

Kız da bir arabanın içinde engebeli araziden uçarcasına geçiyormuş gibi onun hareketlerini tekrarlamaya koyuldu.

Derken Mintaka bir cismin kadınlığının kapılarını zorladığını hissetti. Onun dürtülerine kendi dürtüleriyle karşılık vermeye, onun engeli yırtmasına yardımcı olmaya, onu yumuşak, gizli yerlerine kabul etmeye hemen hemen dayanılması zor bir his duyuyordu.

Ama sonra gerçek, fırtına hızıyla suratına çarpıldı. Çılgınca tekmeler atmaya, sırtını kamburlaştırmaya, bir avcı çitanın çeneleri arasındaki bir ceylan gibi yenilenen bir kuvvetle çırpınmaya başladı. Ağzını da erkeğinkinden kurtararak, "Hayır, Nefer!" diye bağırdı. "Bana söz vermiştin! Horus'un yaralı gözü adına söz vermiştin!"

Nefer, kırbaç yemiş gibi arkaya sıçradı. Kıza korku içindeki irileşmiş gözleriyle bakıyordu. Uzak yerden hızlı hızlı koşarak gelmiş gibi sesi boğuk ve soluk soluğaydı.

"Mintaka, sevgilim, biricik hayatım. Bana ne oldu bilemiyorum. Bir çılgınlıktı. Niyetim o değildi." Umutsuzluğunu anlatan bir hareket yaptı. "Yeminimi bozup seni lekelemektense ölmeyi yeğlerim."

Mintaka da öylesine zor soluk alıyordu ki sevgilisine hemen yanıt veremedi.

Bakışını delikanlının çıplak vücudundan kaçırdı. Nefer acıklı bir tavırla devam etti.

"Yalvarırım, benden nefret etme. Ne yaptığımın farkında değildim."

"Senden nefret etmiyorum, Nefer. Senden asla nefret edemem." Nefer'in üzüntüsü o kadar içtendi ki tekrar onun kollarının arasına atılmak ve onu avutmak geldi kızın içinden. Ama bunun ne kadar tehlikeli olacağını biliyordu. Arabanın tekerleğine abanarak ayağa kalktı. "Ben de en az senin kadar suçluyum. Bunun olmasına izin vermemeliydim," dedi. Bacakları titriyordu, yüzüne dökülen saçlarını iki eliyle arkaya atmaya çalıştı.

Neferde bir suçlu tavrıyla ayağa kalktı ve Mintaka'ya doğru bir adım attı, ama kızın geri çekildiğini fark edince durdu. "Etekliğini yırtmışım," dedi. "isteyerek yapmadım."

Mintaka önüne bakınca hemen hemen delikanlı kadar çıplak olduğunu gördü.

Etekliğinin yırtık kenarlarını birleştirmeye çalışarak Nefer'den biraz daha uzaklaştı.

"Giyinmelisin," diye fısıldadı ve elinde olmayarak yine delikanlıya baktı. Nefer o kadar güzeldi ki kız yine içinde arzunun şahlandığını hissetti. Bakışını ondan uzaklaştırmaya kendini zorladı. Nefer hızla eğildi, üstünden attığı peştemalı aldı ve beline sardı.

Huzursuz bir sessizlik içinde karşı karşıya duruyorlardı. Mintaka bu korkunç anı ikisinin de unutması için çaresizlik içinde uygun kelimeler arıyordu. Sonunda kendi bedeni imdadına yetişti. Mesanesinde beklemeyecek bir doluluk hissediyordu.

"Gitmem lazım!" diye geveledi.

Nefer, "Hayır," diye yalvardı. "Kötü bir niyetim yoktu. Beni bağışla. Bir daha olmayacak. Yanımda kal. Beni bırakma."

Kız titrek titrek gülümsedi. "Hayır. Anlamıyorsun. Sadece kısa bir süre uzaklaşacağım." Etekliğinin kenarlarını bir arada tutan elleriyle yanlış anlaşılması olanaksız bir hareket yaptı. "Fazla gecikmem."

Erkeğin ferahlaması oldukça dokunaklıydı. "Anlıyorum. Ben arabayı hazırlayacağım." Nefer atlara dikkatini verirken Mintaka onu bırakıp dikenli ağaç koruluğunun daha içerlerine girdi.

ASLAN, KIZIN AĞAÇLARIN ARASINDAN yattığı yere yaklaşmasını seyrediyordu.

Kulaklarını yassılttı ve vücudunu taşlık toprağa daha fazla yapıştırdı.

Güçlü günlerini geride bırakmış İhtiyar bir hayvandı. Yelesinin karışık kara tüylerinin arasında kır teller vardı. Sırtının bir zamanlar mavimsi bir parıltısı vardı, ama şimdi o da kırlaşmıştı. Dişleri aşınmış ve lekeliydi, uzun dişlerinin biri diş

etine yakın bir yerinden kırılmıştı. Yetişkin bir boğayı hâlâ yere indirip dev patilerinden birinin bir tek darbesiyle öldürebilirdi ama artık, pençeleri aşındığı ve köreldiği için daha çevik avlara tutunması zordu. Bir gece önce bir oriks keçisini elinden kaçırmıştı, duyduğu açlık içinde donuk bir sancı gibiydi.

İnsan denen yaratığı sarı gözleriyle gözlüyordu, üst dudağı sessiz bir hırlamayla kıvrıldı. Yavruyken annesi ona savaş alanlarında buldukları insan ölüleriyle beslenmeyi öğretmişti. Çoğu etobur hayvanların insan etine duydukları tiksintiyi paylaşmıyordu. Yıllar içinde fırsatını buldukça insan öldürmüş ve etiyle kendine ziyafet çekmişti. Çalıların arasından ona doğru gelen bu yaratığı doğal bir av olarak görüyordu.

Mintaka canavarın yattığı yerin elli adım berisinde durdu ve etrafına bakındı.

Aslanın içgüdüsü bir avını izlerken avla göz göze gelmekten onu men ediyordu. O da başını eğdi, gözlerini de çizgi halini alacak derecede kıstı. Şimdi saldırıya geçme zamanı değildi, onun için kuyruğunu kısıp bekledi.

Mintaka ağaçlardan birinin gövdesinin arkasına geçerek çömeldi ve ihtiyacını giderdi. Kızın idrarının keskin kokusunu alan aslanın burnu kırıştı, ilgisi artmıştı.

Mintaka sonunda ayağa kalktı ve yırtık eteğini aşağı indirdi. Aslana arkasını dönerek Nefer'in beklediği yere doğru gitti.

Aslan, kuyruğunu kırbaç gibi bir sağa, bir sola çarpıyordu. Saldırıya hazırlıktı bu.

Hayvan başını kaldırdı, siyah püsküllü kuyruk böğürlerini kırbaçlıyordu.

Mintaka kuyruğun ritmik hışırtısını ve vuruşlarını duyarak durdu ve şaşkınlıkla arkasına baktı. Anında canavarın sarı bakışıyla göz göze gelerek bağırdı. Tiz çığlığı Nefer'in aklını başından aldı. Hızla döndü ve bir an içinde durumu kavradı; kızla karşısında yere çökmüş insan yiyen canavarı görmüştü.

"Sakın koşma!" diye bağırdı. Kızın koşmasının aslanın kovalamak refleksini tetikleyeceğini biliyordu. "Geliyorum!"

Delikanlı araba korkuluğundan yayıyla okluğunu kaptı ve Mintaka'ya doğru koşmaya başladı. Bir yandan koşarken yay kirişine bir ok yerleştirdi.

Çaresizlik içinde, "Sakın koşma!" diye yineledi, ama aslan tam o sırada kükredi.

Mintaka'nın kemiklerinde titreşimler yapan ve kızın ayaklarının altında yerleri titreten korkunç bir sesti bu. Mintaka bütün vücudunu tutsak eden korkuya karşı koyamadı.

Hızla dönerek Nefer'e doğru körü körüne koşmaya başladı. Bir yandan da hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

sırasında karanlık bir çember gibi dikleşti ve hayvan saldırıya geçti. Ağaçların arasından fırlayan kara ve esmer bir ok gibi doğru Mintaka'nın üzerine geliyordu. Kız yere mıhlanmış gibi anında ona yetişti.

Nefer birden durdu, her iki elini boş bırakmak için okluğu yere attı ve yayı gerdi.

Oku dudaklarına çekti ve hayvanın zonklayan dev göğsüne nişan aldı. Aslan yandan geldiğinden sapma kritik derecedeydi, Mintaka da ateş hattının üstündeydi. Bu yetmiyormuş gibi, yaralanmanın Mintaka'yı kurtarmayacağını biliyordu. Oku hayvanın yaşamsal organlarının birine derinlemesine saplamalıydı ki yere yıkılsın, Mintaka da bir kaçma şansı elde etsin. Ne çare ki kesin bir hesap yapmaya vakit yoktu, aslan kızcağızın üstüne binmek üzereydi.

Her adımda homurtular salıveriyor, kocaman ayaklarının altından toprak parçaları ve çakıllar uçuşuyordu. Sarı gözler korkunçtu. Nefer büyük bir telaşla, "Yere kapan, Mintaka! Okumun yolu üstünden çekil!" diye bağırdı.

Birlikte ava çıktıkları haftalarda tam bir uyum geliştirmişlerdi, Mintaka da ona kayıtsız şartsız güvenmeyi öğrenmişti. Nefer panik halinde bile kıza ulaşabiliyordu.

Mintaka tereddüt etmedi. Bir an önce koşu halindeyken saldıran aslanın hemen hemen çenelerinin altında yamyassı yere yapıştı.

Kız kendini yere attığı anda Nefer yayı salıverdi. Ok fırladı. Aralarındaki boşluğu fazla yüklü bir yırtıcı kuşun tembel uçuşuna benzer yavaşlıkta aşıyormuş gibi geldi çocuğun korkudan irileşmiş gözlerine. Mintaka'nın yattığı yerin yukarısından geçti.

Sonra düşmeye başladı. Böylesine cüsseli bir hayvana göre öylesine minik, ağır ve etkisiz görünüyordu ki.

Sonra ses çıkarmadan hedefi buldu. Nefer incecik sapın bir çöp gibi kırılmasını ve homurdanan hayvan tarafından küçümsenerek bir yana fırlatılmasını bekliyordu.

Tam aslanın ağzı kocaman açılıp harap ve lekeli dişleri ortaya çıktığı sırada, okun taştan oyulmuş başı hayvanın göğsünü örten gür kılların arasında gözden kayboldu.

Herhangi bir çarpma sesi duyulmadıysa da okun sapı ucunun arkasından içeri kaydı ve saptan sadece beş parmak kadarıyla parlak renkli tüyleri ortada kaldı.

Nefer okun, hayvanın kalbine isabet ettiğini düşündü. Aslan muazzam bir katılmanın pençesinde yükseğe sıçradı, homurtuları da başının yukarısındaki dikenli dallardan bir kuru yaprak yağmuru düşüren sürekli bir kükreme dizisine dönüştü.

Derken canavar ani bir dönüşle göğsüne saplı okun dışarı taşmış tüylü ucunu çeneleriyle parçaladı. Mintaka aslanın dokunduğu yeri paralayan pençelerinin hemen hemen altındaydı.

Nefer, "Ondan uzaklaş!" diye bağırdı. "Koş!"

Delikanlı eğilip ayaklarının dibindeki okluktan ikinci bir ok yakaladı ve bunu bir yandan yay kirişine yerleştirirken ileri atıldı.

Kız onun korumasına koşarak nişan almasını engellemeyecek kadar kendini toparlamıştı, en yakındaki ağacın gövdesinin arkasına saklandı.

Bu hareket aslanın dikkatinin yine onun üzerine çevrilmesine yetmişti. Canavar şimdi açlık değil, acı ve öfke dürtüsüyle hareket ederek saldırıya geçti. Kancalı sarı pençeler Mintaka'nın arkasına büzüldüğü ağaçtan koca bir kabuk parçası kopardı.

Nefer, "Gel! Buradayım! Bana gel!" diye deli gibi bağırarak aslanı ondan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Hayvan koca yeleli kafasını ona çevirdi, Nefer de yayı çekerek çaresiz bir hareketle bundan sonraki oku da fırlattı. Kolları titriyordu, acele aldığı nişan isabetli olacağa benzemiyordu. Okun başı hayvanın karnına girdi. Aslan okun batışına Mintaka'yı bırakıp Nefer'e doğru hamle yaparak tepki gösterdi.

Hayvanın ağır yaralı olmasına ve yavaşlamasına rağmen, Nefer'in bu taze hamleden kaçmasının yolu yoktu. Sonuncu okunu da atmıştı, okluk ise uzanamayacağı kadar uzakta taşların üstünde yatıyordu. Delikanlı eğilerek ke merindeki kamayı çekti.

Öfkeden kudurmuş canavara karşı çok zavallı bir silahtı bu. ince tunç bıçak hayvanın kalbine ulaşabilmek için yeterince uzun değildi, ama Firavun'un avcılarının benzer ölümcül durumlardan mucizevi kurtuluşları hakkında öyküler duymuştu. Aslan tam ölüm atlayışına geçerken Nefer arkaya devrildi. Canavarın ağırlığına ve hamlesine karşı koymayı aklından bile geçirmemişti.

Aslanın ön ayaklarının arasındaydı şimdi, hayvan da çenelerini sonuna kadar açtı ve o korkunç dişleriyle Nefer'in kafasını parçalamak için başını eğdi. Nefesi leş gibi kokuyor, kokmuş etle açık mezarların pisliğini hatırlatıyordu. Nefer safrasının ağzına kadar yükseldiğini hissetti. Tam zamanını hesapladı ve kamayı tutan sağ elini açık ağzın derinine sapladı. Aslan içgüdüsel olarak ısırdı.

Nefer kamasını dimdik tutuyordu, aslan çenelerini kapayınca bıçağın tunçtan ucu damağına saplandı. Dişler bileğinin kemiklerini un ufak edemeden Nefer elini hızla çekti. Ama aslanın çeneleri, arasındaki kama tarafından açık tutuluyordu ve ısıramazdı.

Ama aslan delikanlıyı bir yandan pençeleriyle paralamaktaydı. Nefer ağır vücudun altında kıvranıyordu, pençe darbelerinin bazılarından böylece kaça bildi, ama peştemalı üzerinden koparıldığından kemikleşmiş kancaların etine saplandığını hissediyordu.

Daha fazla dayanamayacağının farkındaydı. Tepesindeki aslana bilinçsiz olarak,

"Bırak beni pis hayvan! Çekil üstümden!" diye bağırdı.

Aslan hâlâ kükrüyordu, şişlenmiş damağından fışkıran kanlar da pis nefesi ve sıcak tükürüğüyle karışarak kızıl bir bulut halinde Nefer'in yüzüne püs kürüyordu.

Nefer'in bağrışı Mintaka'yı harekete geçirdi. Ağacın arkasından başını uzatıp bakınca Nefer'in aslanın bedeninin altında kanlı bir külçe görünümünde yattığını gördü. Sevgilisinin ölesiye hırpalandığını fark eden kız kendi korkusunu unutmuştu.

Nefer'in yayı vücudunun altına sıkışmıştı, o olmayınca içi okla dolu okluk Mintaka'nın işine yaramazdı. Genç kız ağacın arkasından fırlayıp arabaya doğru koştu. Arkasındaki

bağırışlarla kükremeler onu daha da hızlandırıyordu, kalbinin göğsünün içinde patlama raddelerinde olduğunu hissedene kadar koştu.

İlerde bekleyen atlar canavarın kokusuyla kükremesinden dehşete düşmüşlerdi.

Şahlanıyorlar, başlarını arkaya atıyor, gemi azıya alıyorlardı. Nefer'in bir tekerlekteki fren sistemini kilitlemesi sayesinde sadece dar bir daire çevirebilmek durumunda olmasalar çoktan kaçarlardı. Mintaka havada uçuşan toynaklarının arasından atılarak arabanın basamağına zıpladı. Serbest kalmış dizginleri yakaladı ve hayvanlara, "ileri, Tepegöz! Dayan, Çekiç!" diye bağırdı.

Nefer daha önceki gezilerinin birçoğunda arabayı Mintaka'nın sürmesine izin verdiği için atlar kızın sesini ve dizginler üzerindeki dokunuşunu tanıyorlardı. Mintaka atları kısa zamanda kontrol altına aldı, fakat Nefer'in çığlıklarını ve aslanın kükremelerini duyduğu için ona aradan yüzyıllar geçmiş gibi geliyordu. Atlara hâkim olur olmaz yana eğildi ve freni salıverdi. Güçlü bir sol dönüşle atları çevirdi ve onları doğruca aslanla kurbanına doğru sürdü.

Çekiç direndi, ama Tepegöz itaat etti. Genç kız Nefer'in atlara karşı hiç kullanmadığı kamçıyı şaklatarak Cekiç'in parlak böğrünün üstünde parmak kadar kalın bir iz bıraktı.

"Ha!" diye haykırdı. "Yürü! Kahrolasın Çekiç!"

Şaşalayan Çekiç ileri atıldı, böylece aslana doğru dörtnala yol aldılar. Bütün dikkati ön ayaklarının arasındaki haykıran ve kıvranan kurbanın üstünde olan aslan, doğru üzerine gelen arabaya başını kaldırıp bakmadı.

Mintaka kırbacı elinden bıraktı ve bunun yerine mızrağı kaptı. Ava çıktıkları saatlerde bunu Nefer için taşımıştı, şimdi de mızrak eline hafif ve tanıdık geliyordu. Yarış temposundaki atları sol elindeki dizginlerle yönetirken yan korkuluktan sarkarak mızrağı yükseğe kaldırdı. Çömelmiş durumdaki aslanın başı eğikti, ensesi de ortaya çıkmıştı. Ensesinde omurgayla kafatasının birleşme noktası yelesinin çalı gibi gür siyah kıllarıyla örtülüydü, fakat Mintaka tam yerini tahmin etti ve korkusuyla Nefer'e olan sevgisinin verdiği güçle mızrağı sapladı.

Mızraklı el altındaki arabanın uçuş hızından da güç almıştı. Mızrağın kaba deriyi yağ gibi delerek hayvanın ensesine sapına kadar saplanması genç kızı bile şaşırttı.

Mızrağın ucu omurgaların eklemini bulup yoluna devam ederek omuriliği kesince sadece elinde hafif bir tıklama hissetti.

Araba aynı hızla yoluna devam edince mızrağın sapı elinden koparıldı. Ama aslan da gevşek ve hareketsiz bir külçe gibi Nefer'in üstüne yığılmıştı. Bir daha kımıldamadı. Anında ölmüştü.

Mintaka'nın delirmiş atları durdurup onları çevirmesi ve Nefer'in dev leşin altında hareketsiz yattığı yere döndürmesine kadar belki iki yüz metre yol aldılar. Genç kız, arabadan atlamadan önce tekerlek frenini garantiye almak sağduyusunu gösterdi.

Nefer'in ne kadar ağır yaralandığı belliydi. Üstüne bulaşmış kanlara bakılırsa ölmüş

bile olabilirdi. Genç kız onun yanına dizüstü düştü. "Nefer, benimle konuş. Beni duyabiliyor musun?"

Başını ona çeviren delikanlının bakışının normal olduğunu görünce Mintaka rahatladı. "Geldin!" diye soludu Nefer. "Bakher Mintaka, bakher!"

"Bu pisliği üstünden alacağım."

Hayvan leşinin korkunç ağırlığının delikanlının soluğunu kestiğini fark ediyordu.

Birden davranıp hayvanın kafasına asıldı.

Nefer akışkan bir kan maskesinin arkasından, "Kuyruk," diye zorlukla fısıldadı.

"Onu kuyruğundan kavrayıp yuvarla."

Genç kız vakit kaybetmeden itaat etti. Ucu fırçaya benzeyen uzun kuyruğu yakaladı ve var gücüyle çekti. Hayvanın kaba etleri kımıldadı, derken bütün leş yana devrildi ve Nefer serbest kaldı.

Mintaka onun yanında yere diz çöktü ve oturma konumuna geçmesine yardım etti, fakat Nefer sarhoş gibi sendeledi ve destek arar gibi genç kıza uzandı.

Mintaka, "Hathor bana yardımcı olsun," diye yalvardı. "Sen ağır yaralısın. Ne kadar çok kan var."

Nefer, "Kanın hepsi benim değil," diye mırıldandıysa da, pençelerin bir atardamarını yardığı sağ kalçasından kan fıskiye gibi fışkırıyordu. Taita savaş yaralarının tedavisi konusunda ona ciddi bir eğitim verdiğinden başparmağını yaraya sokarak kan kesilinceye kadar bastırdı.

"Su torbasını getir," dedi. Mintaka arabaya koşarak onu delikanlıya getirdi. Genç kız su torbasını tutarken Nefer kana kana içti, genç kız daha sonra sevgilisinin yüzündeki kanla pisliği yumuşak hareketlerle sildi ve yüzünün yaralı olmadığını görünce rahatladı. Bununla birlikte öbür yaralarını gözden geçirince şoka girmekten kendini alamadı.

"Seyyar yatağım arabada." Delikanlının sesi zayıflıyordu. Mintaka bunu getirince Nefer ona dengi açmasını söyledi. Mintaka da bunun içindeki dikiş kutusunu çıkardı.

Kutunun içinden bir iğneyle ipek ibrişim seçti. Nefer ona kan fışkırtan damarını nasıl bağlayacağını gösterdi. Bu iş genç kızın kolayına geldi, bunu yaparken ne duraksadı ne de yüzünü buruşturdu. Çevik parmaklarıyla açık atardamarın etrafına bir ilmik atıp sonra da delikanlının elindeki daha derin yırtıkları dikerken elleri bileklerine kadar kana bulanmıştı. Yine Nefer'in verdiği direktiflere uyarak paralanmış peştemalından yırtılan şeritleri kullanarak yaraları sardı. Bu kaba ve ilkel bir cerrahi yöntemdi, ama kanamayı büyük ölçüde kesmeye yetti.

"Şimdilik yalnız bu kadarını yapabiliriz. Arabaya binmene yardım etmeli, sonra da kalanını yapması için bir cerraha ulaşmalıyız. Ah, Taita burada olsa ne olurdu."

Genç kız, Tepegöz'ün başına koştu ve atları delikanlının yattığı yere çekti. Bir dirseğine abanmış olan Nefer, yanında yatan aslan leşine özlem dolu gözlerle bakıyordu.

"ilk aslanım bu," diye fısıldadı. "Onu hemen yüzmezsek ganimet bozulacak. Kılları çok geçmeden dökülecek."

Bu duygusal anda sevgilisi hesabına duyduğu endişenin etkisindeki genç kız öfkeye kapıldı. "Ancak bir erkeğe yaraşır böylesi bir deli saçmasını hayatımda ilk kez duyuyorum. Pis kokulu bir kürk parçası için hayatını tehlikeye mi atacaksın?" Genç kız onun ayağa kalkmasına yardım etmeye geldi. Hâlâ çok öfkeliydi. Nefer'in doğrulup kalkması için ikisinin toplam kuvvetlerini harcamaları gerekti. Nefer arabaya doğru tek ayak üstünde hoplarken bütün ağırlığıyla genç kıza abandı ve arabanın tabanının üstüne yığıldı.

Mintaka seyyar yataktaki koyun postundan yararlanarak onu elinden geldiği kadar rahat ettirdi, sonra da arabaya binerek dizginleri ellerine aldı.

"Ne tarafa?" diye sordu.

"Kafilenin kalan kısmı vadinin öbür ucunda olsa gerek ve bizim onlara yetişmemizi olanaksız kılacak kadar hızlı yol alıyorlardır. Ayrıca yanlış yöne gidiyorlar," dedi delikanlı. "Öbür avcılar çölün dörtbir yanına dağılmış durumdalar. Bütün gün onları arasak bile bulamayabiliriz."

"Filonun demirli olduğu Dabba'ya dönmeliyiz. Gemilerde bir cerrah var." Genç kız yegâne işe yarar sonuca ulaşmıştı. Nefer başının hareketiyle onayladı. Mintaka atları yürüttü, böylece koruluktan çıkarak bir kez daha güney yönüne döndüler.

Mintaka, "Dabba'ya kadar üç saatlik ya da daha uzun bir yolumuz var," dedi.

Delikanlı, "Nehrin kavisini aştığımız takdirde yolumuzu en az dört fersah kısaltabiliriz," dedi.

Mintaka durakladı ve delikanlının aşmasını istediği doğudaki ıssız çöle baktı.

"Yolu şaşırabilirim," diye korkuyla mırıldandı.

Nefer, Taita'dan çöl yolculuğu bahsinde aldığı eğitime güvenerek, "Sana rehberlik ederim," diye yanıtladı. "En büyük şansımız bu." Mintaka atları sola, Nefer'in işaret ettiği yöne döndürdü. Güçlü ve sağlıklı oldukları günlerde ikisi de engebeli bir arazide yol alırken arabanın hareketlerinden zevk almışlardı. Ama şimdi genç kız atları ağır ağır yürütürken bile tekerleklerin her deliğe düşüşü, her taşa veya tümseğe toslayışı arabanın şasisinden Nefer'in paralanmış vücuduna iletiliyordu. Delikanlı yüzünü ekşitiyor, terliyor, fakat duyduğu acıyı ve rahatsızlığını genç kızdan gizlemeye çalışıyordu. Saatler geçtikçe yaraları daha da açıldı ve ağrıları dayanılmaz oldu.

Oldukça sert bir toslamanın arkasından acı acı inledi ve kendini kaybetti.

Mintaka hemen dizginleri çekerek atları durdurdu ve delikanlıyı ayıltmaya çalıştı.

Keten petleri suya batırdı ve delikanlının dudaklarının arasına birkaç damla su akıttı.

Sonra, ter içindeki solgun yüzünü ıslak bezle sildi. Fakat yaralarını tekrar sarmaya girişince kalçasındaki derin yaranın yine kanamaya başladığını gördü. Kanamayı

durdurmaya çalıştıysa da onu sadece sızıntı düzeyine indirmeyi başardı. Gerçekte duymadığı bir güvenle, "iyileşeceksin, sevgilim," dedi ona. Delikanlıya yavaşça sarıldı, üstünde kanların kuruduğu tozlu kafasını öptü ve yine dizginlere sarıldı.

Bir saat sonra suyun kalanını Nefer'le atlara verdi ve kendisi içmemeyi seçti.

Sonra arabada yükseğe uzanabildiği kadar uzanarak sıcak havada titreyen, dans eden çakıl ve şist tepelerine baktı. Yolunu kaybettiğini fark etmişti. Güneşe bakarak açısını hesaplamaya çalışırken, yoksa çok fazla doğuya mı gittim, diye merak ediyordu. Ayaklarının dibinde Nefer kıpırdadı ve inledi, genç kız da cesur gözükmeye çalışarak ona bakarak gülümsedi. "Fazla bir yolumuz kalmadı, sevgilim.

Bir sonraki tepeyi de aşınca nehri görmemiz gerekir."

Genç kız denklen çıkardığı koyun postunu delikanlının başının altına sıkıştırdı, tekrar dizginlere sarıldı ve silkindi. Ne kadar bitkin olduğunun farkına varıyordu; vücudundaki bütün kaslar sancıyordu, gözleri de güneşin parıltısıyla tozdan tahriş olmuştu. Ama kendisiyle birlikte atları da devam etmeye zorladı.

Atlar da çok geçmeden rahatsızlık belirtileri göstermeye başladılar. Terlemeleri sona ermiş, tuzlu terleri sırtlarında beyaz lekeler halinde kurumuştu. Mintaka onları biraz hızlandırmaya çalıştıysa da tepki vermediler, genç kız da arabadan inerek aygırı başından tuttu ve hayvanları çekmeye çalıştı. O da sonunda sendelemeye başlamıştı, ama bir süre sonra kumlu bir vadi tabanında bir arabanın tekerlek izlerini görerek biraz morali düzeldi.

Şişmeye ve çatlamaya başlamış dudaklarının arasından, "Batıya gidiyorlar," diye fısıldadı. "Bizi dosdoğru nehre götürecekler." Bir süre tekerlek izlerinin yönünde yol aldıktan sonra karşısında kendi ayak izlerini görerek şaşkınlık içinde durdu. Birden daire çevirdiğini ve kendi izlerini takip etmekte olduğunu anladı.

En sonunda umutsuzluk onu pençesine almıştı. Çaresiz ve yolunu kaybetmiş biri olarak dizlerinin üstüne düştü ve hâlâ kendinde olmayan Nefer'e, "Çok üzgünüm sevgilim. Sana karılık görevimi yerine getiremedim," diye fısıldadı. Dolaşmış saçları yaralının yüzünden arkaya itti. Sonra doğudaki doruğa bakarak gözlerini kırpıştırdı.

Görüşünü netleştirmek için başını salladı, yanan gözlerini dinlendirmek için bakışını uzaklaştırdı, sonra tekrar o yöne baktı. Morali yine düzelmeye başlamıştı, ama gördüğünün hayal mi, gerçek mi olduğuna hâlâ emin olamıyordu.

Tepelerindeki dağ sırasının doruğunda zayıf bir siluet uzun asasına abanarak duruyordu. Gümüş renkli saçları bulut gibi parlıyor, çölün sıcak meltemi eteklerini leylek bacaklarının etrafında şaklatıyordu, İhtiyar adam durmuş, onlara bakıyordu.

Genç kız, "Ah Hathor ve bütün tanrıçalar, bu doğru olamaz," diye fısıldadı.

Nefer de yanında gözlerini açmıştı. "Taita yakında bir yerde," diye mırıldandı.

"Onu yakınımda hissediyorum."

"Evet. Taita burada." Genç kızın sesi hafif çıkıyordu. Duyduğu şoktan elini boğazına götürmüştü. "Ama bizi nerede bulacağını nasıl bildi?"

"Bilir. Taita daima bilir." Nefer bu sözlerden sonra gözlerini kapadı ve yine kendini kaybetti.

İhtiyar adam şimdi sert eğimli yamaçtan onlara doğru iniyordu. Mintaka kendini toparladı ve onu karşılamaya çıktı. Birden yorgunluğundan eser kalmamıştı.

Sevinçten çıldıracak gibiydi. Elini, kolunu sallıyor, yaşlı adama sesleniyordu.

nehre ve Dabba köyüne doğru sürdü. Atlar dokunuşuna itaat ederek arabanın tabanında yatan yaralı çocuğu sarsmayan bir tempo tutturdular. Taita, Nefer'in hangi ilaçlara ve sargılara ihtiyacı olacağını içgüdüsel olarak hissetmiş ve buna uygun olanları yanına almıştı. Yaralara tekrar pansuman yapıp onları sardıktan sonra atları yakınlardaki bir su sızıntısının başına götürmüş, acı su hayvanları tekrar canlandırmıştı. Mintaka'yı bundan sonra arabanın basamağına çıkarmış ve atları hiç yanılmadan Dabba'yla nehir yönüne döndürmüştü.

Yanındaki Mintaka, ona ihtiyaçları olduğunu ve onları nerede bulacağını nasıl bildiğini yalvarırcasına, adeta gözyaşlarıyla İhtiyar adama sormuştu. Taita yavaşça gülümsemiş ve atlara seslenmişti: "Yavaş Çekiç! Devam et Tepegöz!"

Nefer arabanın tabanında ilaçlı bir uykunun koynundaydı, ama yaraları temizlenmiş, tedavi edilmiş ve keten sargılarla sarılmıştı.

Sönmek üzere olan bir çalılık yangınına benzeyen öfkeli bir gün batımı Nil'in yukarısında solmaktaydı. Hâlâ nehirde demirli olan filonun gemileri solan ışıkta çocuk oyuncağına benziyorlardı.

Apepi'yie Naja onları karşılamak için atla Dabba köyünden gelmişlerdi. Lord Naj çok telaşlıydı; Apepi ise böğürmeye benzeyen sesinin menziline girer girmez kızına çattı. "Nerelerdeydin, akılsız kız? Ordunun yarısı seni aramaya çıktı."

Yaklaşıp da Nefer'in arabanın tabanında sargılar içinde ve baygın yattığını görünce Lord Naja'nın telaşı dindi. Taita, Firavun'un aldığı yaraların ciddiyetini ona açıklayınca ise hemen hemen ümitlenmiş göründü.

Yarı baygın durumdaki Nefer sedyeyle nehir kıyısına indirildi ve bir gemici kafilesi tarafından yumuşak hareketlerle teknelerden birine taşındı. Taita, Naja'ya,

"Firavun'un mümkün olduğu kadar hızlı Teb'e götürülmesini istiyorum," dedi. "Bir gece yolculuğu söz konusu olsa bile. Yaraların çürümesi tehlikesi büyük. Büyük kedilerden biri tarafından açılan yaralarda çoğu kez böyle oluyor.

Dişleri ve pençeleri sanki öldürücü bir zehre bulanmış."

Naja oradakilerin karşısında, "Gemiye hemen hareket emri verebilirsin," dediyse de, sonra Taita'nın koluna girerek onunla nehir kıyısında başkaları tarafından duyulmayacakları kadar uzaklaştı. "Tanrıların sana yükledikleri görevi unutmayasın, Büyücü. Bu olağanüstü koşullarda onların tanrısal müdahalelerini görüyorum. Firavun eğer aldığı yaralar sonucunda ölecek olursa, her iki krallıkta da kimse bunu anormal karşılamaz." Başka bir şey söylemeyerek o delici sarı gözleriyle Taita'nın yüzüne baktı.

Taita, "Tanrıların iradesi her şeye baskın çıkacaktır," diye onayladıysa da, ne düşündüğü yüzünden anlaşılmıyordu.

Naja bu yanıta duymak istediği anlamı verdi. "Öyleyse anlaştık, Taita. Sana güveniyorum. Güle güle git artık. Apepi'nin çaresine bakıldıktan sonra senin arkandan Teb'e geleceğim." Bu sonuncu cümle Taita'nın tuhafına gitmişti, ama üzerinde

durmayacak kadar kafası meşguldü. Naja gizemli şekilde gülümsedikten sonra devam etti: "Kim bilir. Tekrar buluştuğumuz zaman birbirimize verilecek çok önemli haberlerimiz olabilir."

Taita alelacele gemiye binip kıç bölümünde Nefer'in yatırıldığı küçük kamaraya girince Mintaka'nın sedyenin yanında dizleri üstünde olduğunu gördü.

"Ne var, yavrum?" diye tatlı bir sesle sordu. "Sen bir dişi aslan kadar cesur davrandın. Tam bir savaşçı gibi savaş verdin. Şimdi nasıl umutsuzluğa kapılırsın?"

"Babam beni sabahleyin Avaris'e götürecek, ama benim Nefer'in yanında olmam gerekir. Onun nişanlısıyım. Onun bana ihtiyacı var. Birbirimize ihtiyacımız var." Genç kız yüzünde acıklı bir ifadeyle İhtiyar adama baktı. Taita onun duygusal anlamda da, bedenen de tükenmiş olduğunu görebiliyordu.

Mintaka birden Taita'nın elini yakaladı. "Ah, Büyücü! Babama gidip ondan Nefer'i bakabilmem için Teb'e dönmemi isteyemez misin? Babam seni dinleyecektir."

Fakat Taita, Mintaka'nın sözlerini tekrarlayınca Apepi kahkahalarla gülmeye başladı. "Kuzumu Naja'nın ağılına koyacağım ha?" Kral'ın ne kadar eğlendiği belliydi.

"Naja'ya bir akrebe güvendiğim kadar güvenirim. Ona öyle bir koz verdiğim takdirde kim bilir bana ne numaralar çevirir. Nefer denen o yumurcağa gelince kaşla göz arasında kızımın eteklerinin altına el atacaktır. Şimdiye kadar o yola sapmadıysa tabii." Apepi yine güldü. "Kızımın bekâreti

nin pazarlık gücünü eksiltmek istemem. Hayır, Büyücü, Mintaka düğün gününe kadar Avaris'te benim korumam altında yaşayacak. Ve yapabileceğin hiçbir büyü bu konuda fikrimi değiştiremez."

Mintaka üzgün bir tavırla Nefer'le vedalaşmaya gitti. Delikanlı kaybettiği kanların olduğu kadar ilaçların da etkisiyle yarı yarıya baygın haldeydi. Fakat Mintaka onu öpünce gözlerini açtı. Mintaka ona yavaş sesle aşkını tekrar ederken delikanlı kızın gözlerinin içine bakıyordu. Mintaka gitmek üzere kalk11 madan önce boynunda asılı olan altın madalyonu çıkardı. "Bunun içinde saçlarımdan bir perçem var," dedi.

"Benim ruhumdur ve ben onu sana veriyorum." Madalyonu delikanlının avucuna koydu, Nefer de onu parmaklarının arasında hapsetti.

Nefer'le Taita'yı taşıyan hızlı gemi akıntıyı göğüslerken Mintaka Nil'in kıyısında yalnız başına duruyordu. Her bir yanında yirmi kürekçi olan gemi nehrin yukarı boylarına, Teb'e doğru yol alıyordu. Mintaka, teknenin kıçında duran Taita'nın siluetine el sallamadı, sadece umutsuz gözlerle ona baktı.

ERTESI SABAH HIKSOS SALTANATI

Ertesinde Apepi'yle Naip Lord Naja arasında son bir görüşme yapıldı. Apepi'nin oğullarından dokuzu oradaydılar, Mintaka da babasının yanında oturuyordu. Firavun Nefer Seti'nin gemisinin gittiği bir önceki günden beri Apepi kızını gözünün önünden ayırmamıştı. Aklına bir şey koyduğu takdirde, yargı yeteneğine ya da babaya itaat duygusuna güvenmeyecek kadar iyi tanıyordu inatçı kızını.

Veda töreni Apepi'nin gemisinde iki tarafın güven ve barışa bağlılık vaatleri arasında yapıldı.

Naja sırf bu hayırlı vesile için yarattığı Sonsuzluk Altını'nı Apepi'ye verirken,

"Dilerim, barış bin yıl sürer!" dedi.

Değerli ve yarı değerli taşlarla bezeli zincir omuzlarına geçirilirken Apepi de aynı ciddiyetle, "Ben de aynı şeyi bin kere dilerim, bin kere," diye tekrarladı. Naip'le, Kral ikı kardeş gibi birbirlerine sarıldıktan sonra Naja bir kayıkla kendi gemisine taşındı, iki filo, biri Teb'e gitmek, öbürü de akıntıyla Memphis ve Avarise kadarki yüzlerce fersahlık yolu kat etmek üzere birbirlerinin yanından geçip aksi yönlerde uzaklaşırken iki tarafın mürettebatları birbirlerini alkışlıyordu ve bu, gemiler gözden kaybolana kadar devam etti. Bir gemiden ötekine savrulan palmiye yapraklarından ve çiçeklerden örülmüş çelenkler geniş nehrin yüzeyini kaplamıştı.

Fazla acelesi olmadığından Kral Apepi bu mehtapsız gecenin karanlığında yolculuk etmeyi gereksiz gördü, dolayısıyla filosu o akşam Balasfura'da, Nil'in yarı su aygırı iki eşeyli tanrısı Hapi'nin tapınağının karşısında demirledi. Kral'la ailesi karaya çıkarak tapınakta lekesiz beyaz bir öküz kurban ettiler. Başrahip böğüren hayvanın karnını deşti ve kral için geleceği okumak üzere hayvan daha yaşarken bağırsaklarını çıkarıp inceledi. Hayvanın bağırsaklarının pis kokulu beyaz kurtlarla dolu olduğunu ve bunların kıpır kıpır bir kütle halinde tapınağın taşlarının üstüne döküldüğünü görünce başrahip dehşet içinde kaldı. Din adamı üstüne pelerinini atarak ve saçma sapan bir şeyler uydurarak bu iğrenç manzarayı Kral'dan gizlemeye çalıştı. Fakat Apepi adamı kenara itip iğrenç manzaraya bakakaldı. Onun da fena halde sarsıldığı belli oluyordu.

Trok'la komutasındaki subayların onun onuruna bir şölen ve eğlence düzenledikleri nehir kıyısına inerken son derece neşesiz görünüyordu.

Tapınağın kutsal siyah horozları bile kurbanın bağırsaklarını gagalamaya yanaşmadılar. Rahipler dehşet verici kütleyi tapınağın ateşine attılar, fakat çok eski çağlardan beri yanan bu ateş bağırsakları yakıp kül edeceğine onlar tarafından söndürüldü, işaretler bundan uğursuz olamazdı, ama başrahip bağırsakların gömülmesini ve ateşin tekrar yakılmasını emretti. Yardımcılarına, "Hayatımda bundan daha kötü bir kehanet görmedim," dedi. "Tanrı Hapi'den gelen benzeri bir mesaj ancak savaş veya Firavun'un ölümü gibi korkunç bir olay anlamına gelebilir. Firavun Nefer Seti'nin aldığı onca yaradan sonra iyileşmesi için bütün bu geceyi dua ederek geçirmeliyiz."

Lord Trok Kral ailesini buyur etmek için nehrin kıyısında canlı kırmızı, sarı ve yeşi

perdeli çadırlar kurdurmuştu. Kızgın küllerle dolu çukurlarda bütün öküzler kızarırken, nehrin sularında da en seçme şaraplarla dolu amforalar soğumaktaydı. Şölene katılanlar bu şarapları tüketip Apepi de daha fazlasının getirilmesi için böğürürken köleler bu amforaların ağırlığı altında sendeleyerek bayırı tırmanıyorlardı.

Kâselerle şarabı devirirken Kral'ın somurtkanlığı giderek kayboluyordu. Çok geçmeden, ordusunun kaba sözlü yürüyüş şarkılarını söylerken oğullarını ona katılmaya davet etti. Şarkılardan bazıları o kadar çirkindi ki Mintaka yorgunluğunu ve şiddetli baş ağrısını bahane etti ve köle kızlarıyla birlikte kıyının açığında demirli saltanat gemisine geçmek üzere ayağa kalktı. Genç kız en küçük kardeşi Khyan'ı da yanına almak istediyse de Apepi engel oldu. Nefis şarap, tapınaktaki kehanetin sebep olduğu kuşkulardan sıyrılmasına yardımcı olmuştu. "Oğlanı bırak, küçük cadı. Güzel müzikten keyif almayı öğrenmeli," dedi. Çocuğu abartılı bir sevgi gösterisiyle bağrına bastı ve şarap kâsesini dudaklarına götürdü. "Bir yudum al. Şarap daha tatlı şarkı söylemene yardımcı olur, yavru prens."

Khyan babasını taparcasına seviyordu, herkesin önünde babasının ona karşı sergilediği arkadaşlık gösterisi onu gururla mutluluktan dört köşe etti. Babası en sonunda ona bir erkek ve bir savaşçıymış gibi davranıyordu. Öğürmesine rağmen kâseyi bitirmeyi başardı, Lord Trok'un başı çektiği şölendekiler de onu savaşta ilk düşmanını öldürmüş gibi alkışladılar.

Mintaka tereddüt etti. Küçük kardeşine adeta bir anne sevgisi duyuyor, ama babasının da sağduyunun sesini dinleyemeyecek durumda olduğunu anlıyordu.

Büyük bir vakar gösterisiyle hizmetçilerinin başında nehir kıyısına indi ve sarhoşların alaylı alkışları arasında gemiye bindiler.

Mintaka şiltesine uzandı ve kıyıdaki eğlenenlerin seslerine kulak verdi. Uyumaya çalıştıysa da Nefer aklından çıkmıyordu. Bütün gün huzurunu kaçıran boşluk duygusuyla Nefer'in yaraları yüzünden duyduğu kaygılar onu yine pençesine alınca gözlerinden yaşların akmasına engel olamadı.

Sonunda düşsüz, karanlık bir uykunun koynuna yuvarlandı ve neden sonra güçlükle uyanabildi. Şaraptan sadece birkaç yudum almıştı, ama hiç hali yoktu, ayrıca fena halde başı ağrıyordu. Onu neyin uyandırdığını merak etti. Sonra, teknenin öbür yanında kaba sesler duydu ve gemi binen bir yığın adamın ağırlığıyla sarsıldı. Sarhoş gülüşler ve sesler duyuldu, genç kızın başının yukarısındaki güvertede gürültülü ayak sesleri oldu. Mintaka'nın kulağına gelen konuşmalardan babasıyla kardeşlerinin gemiye taşındığı anlaşılıyordu. Ailesindeki erkeklerin küfelik oluşu olağandışı değildi, genç kız sadece küçük Khyan yüzünden endişeliydi.

Sürünür gibi yataktan kalktı ve giyinmeye başladı. Ama kendini garip şekilde mecalsiz, kafasını da karışık hissediyordu. Güverteye tırmanırken sendeliyordu.

ilk karşılaştığı kişi Lord Trok oldu. Babasını taşıyan adamlara talimatlar veriyordu.

Kral'ın hareketsiz dev cüssesini ancak altı kişi kaldırabilmişti. Mintaka'nın

ağabeylerinin durumu da daha parlak değildi. Genç kız onlara hem kızıyor, hem de onların yüzünden utanç duyuyordu.

Derken Khyan'ı bir gemicinin kolları arasında gördü ve ona doğru koştu. Khyan'a da sonunda yapacaklarını yaptılar, diye düşündü. Onu da ayyaşın biri yapana kadar rahat etmeyecekler.

Gemiciye Khyan'ı aşağıya babasının kamarasına taşımasını emretti. Orada kardeşini soydu ve onu kendine getirmek için otlardan yapılmış bir su içirdi. Taita'nın onun için hazırladığı, her şeye deva olan bir iksirdi bu ve etkili olacağa benziyordu.

Khyan sonunda bir şeyler mırıldanıp gözlerini açtı, ama hemen arkasından derin ve doğal bir uykunun koynuna yuvarlandı.

Minkata, "Dilerim bu ona ders olur," dedi kendi kendine. Çocuğu rahat rahat uyumaya terk etmek dışında onun için yapabileceği bir şey yoktu. Ayrıca kendisi de uykuluydu, baş ağrısı ise dayanılır gibi değildi. Kendi kamarasına döndü, soyunmak zahmetine katlanmayarak olduğu gibi döşeğinin üstüne çöktü ve anında uykuya yenik düştü.

Bir dahaki uyanışında kendini bir karabasanın içinde sandı. Feryatlar duyuyor ve genzini yakan yoğun dumanlardan tıkanacak gibi oluyordu. Daha tam kendine gelemeden apar topar yatağından alındığını, kürk battaniyelere sarıldığını ve güverteye taşındığını fark etti. Çırpınıyordu, ama sıkı sıkı kavranmış bir bebek kadar çaresizdi.

Güverteye çıkınca karanlık gecenin alevler tarafından aydınlatıldığını gördü.

Alevler geminin açık duran ön ambar kapağından yukarı fışkırıyor, turuncu renkte bir sel gibi direklere tırmanıyordu. Mintaka ahşap bir teknenin yandığını daha önce hiç görmemişti, alevlerin hızı ve vahşeti onu dehşet içinde bıraktı.

Ama yangını uzun süre seyredemedi. Daha ne olduğunu fark edemeden hızla güvertenin öbür yanına taşındı ve beklemekte olan bir kayığa indirildi. Birden aklının başına gelmesiyle tekrar çırpınmaya ve bağırmaya başladı. "Babam! Kardeşim Khyan! Neredeler?"

Kayık nehirde avara etmeye başlamıştı. Genç kız kendini kurtarmak için savaş veriyordu, ama onu hareketsizleştiren kollar amansızdı. Her nasılsa başını kıvırıp onu tutan adamın yüzünü görebildi.

'Trok!" Adamın küstahlığına, onu tutuş biçimine ve feryatlarını duymamış gibi davranmasına kızmıştı. "Bırak beni! Beni bırakmanı emrediyorum!" diye bağırdı.

Trok yanıt vermedi. Bir yandan genç kızı tutarken yanan gemiyi sakin bir tavırla seyrediyordu.

Mintaka, "Gerdi dön!" diye ona bağırdı. "Ailem! Git, onları getir!"

Adamın gösterdiği tepki kürekçilere, "Küreklere davranın!" diye emretmek oldu.

Kürekler kalkıp iniyor, kayık akıntıyla birlikte uzaklaşıyordu. Mürettebat geminin

cayır cayır yanışını büyülenmiş gibi seyrediyordu. Güvertenin altında hapis kalanların tüyler ürpertici feryatları kulağa geliyordu.

Kıç güvertesinin bir bolumu birden bir alev ve kıvılcım yığını halinde çoktu Palamarların yanıp yok olması üzerine gemi akıntıya kapılıp yavaşça döndü ve nehrin aşağı boylarına doğru sürüklenmeye başladı

"Lütfen!" Mintaka ses tonunu değiştirdi "Yalvarırım, Lord Trok, ailemi Onların yanmasına seyirci kalamazsın"

Geminin gövdesinin içinden gelen feryatlar artık duyulmaz olmuş, yerlerini alevlerin gurultusu almıştı Mintaka'nın yanaklarından yaşlar süzülüyor ve çenesine damlıyordu Ama genç kız hâlâ adamın pençesinde çaresiz durumdaydı Derken yanan güvertenin ana kapağı ansızın açıldı Bir siluet meydana çıkınca kayıktaki mürettebat dehşet içinde soluğunu tuttu Lord Trok'un Mıntaka'yı mengene gibi saran kolları neredeyse kızın kaburgalarını çatırdatacaktı "Olamaz" diye soludu Siluet dumanlarla alevlerin arasında cehennemden fırlamış bir zebaniye benziyordu Çıplak vücudu kıllarla kaplı, göbeği ise hemen hemen bacaklarının üstüne dökülen Apepi geminin küpeştesine doğru sendeledi Kollarının arasında en küçük oğlunu taşıyordu, ağzı ise hava yutmak ister gibi ardına kadar açıktı

"Canavarı öldürmek amma da zormuş " Trok'un öfkesine korku da karışmaktaydı Mintaka bile kendi perişanlığının arasında bu kelimelerin anlamını kavradı "Sendin, Trok1" diye fısıldadı "Bunu onlara sen yaptın" Trok suçlamayı duymamış gibi davrandı Apepi'nin vücudunu kaplayan kıllar bir anda alazlandı ve bir solukta yok oldu, adam çıplak kalmış, derisi kararmıştı Derken derisi kabarmaya ve koca koca parçalar halinde soyulmaya başladı Çalı gibi sakalıyla başının üstündeki saçlar zifte batırılmış bir meşale gibi alev aldı Artık ilerleyemiyor, sadece bacaklarını iki yana açmış olarak duruyor ve Khyan'ı başının yukarısında tutuyordu Oğlan da babası gibi kavrulmuştu, derisinin yanıp soyulduğu yerlerde eti kırmızı ve yaş gözüküyordu Apepi belki de alevlerden kurtulması için oğlunu nehre atmaya çalışıyordu, ama sonunda gücü tükendi Başı alevler içindeki dev bir heykel gibi duruyor, oğlunu Nil m serin sularına fırlatmak için kalan son gücünü toplamaya çalışıyordu

Mintaka kımıldayamıyordu Manzaranın dehşeti onu susturmuştu Ona sonsuza kadar uzamış gibi gözüken dakikalardan sonra Apepi'nin ayaklarının altındaki güverte açılıverdi. O ve oğlu açılan delikten içen düştüler ve bir alev, kıvılcım ve duman fıskiyesi içinde geminin gövdesinin içinde gözden kayboldular.

"işte oldu " Trok'un sesi sakın ve kayıtsızdı Mıntaka'yı o kadar anı salıverdi ki kızcağız kayığın sintinesinin içine yuvarlandı

Trok dehşet içindeki mürettebatına baktı "Benim gemime gidelim," diye emretti Mintaka erkeğin ayaklarının dibinde yattığı yerden, "Aileme bunu sen yaptın," diye tekrar etti "Bunun cezasını çekeceksin Buna yemin ederim Cezanı ben vereceğim "

Ne çare ki kızcağız düğümlü kırbaçla dövülmüş gibi uyuşmuş ve berelenmiş hissediyordu kendini Babası, biraz nefret ettiği, aynı zamanda çok da sevdiği hayatındaki

dev gitmişti artık Bütün ailesi, ağabeyleri, hatta onun için bir kardeşten de çok bir oğul olan küçük Khyan bile gitmişti Mintaka onun cayır cayır yanmasını seyretmişti ve bu dehşeti hayatı boyunca yaşayacaktı

Kayık Lord Trok'un gemisine yanaştı Adamın onu bir bebekmış gibi kollarına alıp gemiye çıkarmasına ve kaptan kamarasına taşımasına Mintaka sesini çıkarmadı Trok onu, kendisinde ona hiç de uymayan yumuşak hareketlerle şiltenin üstüne yatırdı

"Köle kızların güvende Onları sana yollayacağım," deyip dışarı çıktı Mintaka onun kapının dışına kol demirini geçirdiğini, sonra merdiveni çıktığını ve başının yukarısındaki güverteyi aşan ayak seslerini duydu

"Demek ki ben bir tutsağım," diye mırıldandı, fakat az önce gördüklerinin yanında bu önemsiz kalıyordu Yüzünü Trok'un bayat teri gibi kokan yastıklara gömdü ve gözlerinde yaş kalmayıncaya kadar ağladı, ağladı Ondan sonra uyudu.

APEPI'NIN SALTANAT TEKNESININ YANMASI

Aksam iskeleti Hapı Tapınağı'nın karşısındaki nehir kıyısına sürüklendi Şafak sökerken duman hareketsiz havada hâlâ yükseklere süzülüyordu Aynı zamanda yanık et kokuyordu Mintaka uyandığında koku karanın içme kadar süzülmüş ve midesini bulandırmıştı Duman bir tur işaret fişeği görevi yapmış olmalıydı ki güneş doğudaki tepelerin daha üzerine yükselmeden Lord Naja'nın filosu nehrin dönemecini dönerek ortaya çıktı Köle kızlar haberi Mıntaka'ya yetiştirdiler "Lord Naja tüm debdebesıyle geldi," diye heyecanla atıldılar "Dun Teb'e dönmek üzere buradan ayrılmıştı Nehrin yukarılarının yirmi fersah ötesinde olması gerekirken bize bu kadar çabuk ulaşabilmesi garip değil mı?"

Mintaka, "Fazlasıyla garip," diye doğruladı. "Giyinip beni bekleyen yeni kötülüklere hazır olmalıyım."

Kızcağızın tüm eşyası saltanat teknesinde yanıp kül olduğu için hizmetçiler filodaki öbür soylu hanımlardan giysiler ödünç aldılar. Mintaka'yı yıkadılar, saçlarını kıvırdılar, sonra ona sadece basit bir keten gömlek giydirdiler, beline bir altın kemer, ayaklarına da sandaletler geçirdiler.

Daha öğle olmadan silahlı bir kafile gemiye geldi, Mintaka da onların arkasından güverteye çıktı. Bakışları hemen uzak kıyıda, suyun yüzeyine kadar yanmış olan saltanat teknesinin kararmış tahtalarına kaydı. Enkazdan cesetleri çıkarmak için hiçbir girişimde bulunulmamıştı. Yanmış gemi anlaşılan ailesinin mezarı olacaktı.

Hiksos geleneği, mumyalama, karmaşık cenaze ritüelleriyle törenleri yerine ölülerin yakılmasını emrediyordu.

Mintaka babasının ölüm şeklini beğeneceğini biliyor, bu da onu biraz olsun rahatlatıyordu. Sonra Khyan'ı hatırlaması üzerine bakışını kaçırdı. Bekleyen kayığa binip Hapi Tapınağı'nın altındaki kıyıya götürülürken yeni gözyaşlarını zor zapt ediyordu.

Lord Naja bütün kafilesiyle çevrili olarak onu bekliyordu. Mısır Naibi ona sarılırken genç prenses soğuk ve gururlu durdu.

Naja, "Çok acı bir gün yaşıyoruz, prenses," dedi. "Babanız Kral Apepi güçlü bir savaşçı ve devlet adamıydı, iki krallık arasındaki daha pek taze bir antlaşma ve Mısır'ın bir tek kutsal ve tarihsel bütün halinde birleştirilmesi açısından arkasında tehlikeli bir boşluk bırakıyor. Herkesin iyiliği için bu boşluğun hemen doldurulması gerekiyor."

Naja kızı elinden tuttu ve akşamki büyük şölen ve eğlencenin mekânı olan çadıra götürdü. Her iki krallığın soylularıyla bürokratlarının en büyük kısmı şimdi burada büyük bir ciddiyet içinde toplaşmışlardı.

Mintaka, Trok'u bu kalabalığın ön sırasında gördü. Üniformasının içinde çarpıcı bir görünüşü vardı. Kılıcı altın kakmalı bir kemere asılıydı, savaş yayını da omzunun üstünde taşıyordu. Bütün subayları arkasında sıkı sıralar halinde diziliydi. Sakallarına örülü parlak renkli kurdelelere rağmen somurtkan, soğuk bakışlı ve korku vericiydiler.

Genç prensese bakarken zerrece gülümsemiyorlardı, Mintaka da Apepi Hanedanı'nın terk edilmiş ve korumasız son bireyi olduğunun bilincine vardı.

Kimden yardım isteyebileceğini ve kimin sadakatine hâlâ güvenebileceğini bilemiyordu. Kalabalığın içinde tanıdığı dost yüzler aradı. Babasının danışmanları, generalleri ve savaş arkadaşları oradaydılar. Ama Mintaka, hepsinin bakışlarını onun yüzünden uzaklaştırdığını gördü. Hiçbiri ona gülümsemedi ya da bakışına bakışıyla karşılık vermedi. Genç kız hayatında kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Naja onu çadırın diğer yanındaki üstü yastıklı tabureye götürdü. Mintaka oturunca Naja'yla personeli etrafında bir paravan oluşturup onu gözden gizlediler. Mintaka bunun kasten yapıldığına emindi.

Lord Naja toplantıyı trajik ölümleri dolayısıyla Kral Apepi'yle oğullarına ağıt yakarak açtı. Sonra ölen Firavun'un övgüsüne geçti. Savaşlardaki çeşitli zaferlerini ve devlet adamı olarak gösterdiği başarıları sayıp döktükten sonra, Hathor Antlaşması'na taraf olmasının onlarca yıldır süren kıran kırana savaş ve mücadelenin bitkin düşürdüğü iki krallığa barışı getirdiğini vurguladı.

"Aşağı Krallığın işlerini düzene koyacak ve Teb'deki Firavun Nefer Seti ve Naip'iyle bir arada hüküm sürecek Kral Apepi'nin ya da güçlü bir Firavun'un yokluğunda Hathor Antlaşması tehlikeye girer. Antlaşmadan önceki altmış yılın dehşetine ve savaşımına dönüş düşünülemez."

Lord Trok kılıcının kınını bronzdan kalkanına vurarak, "Bakher! Bakher!" diye bağırdı. Arkasındaki bütün komutanlar anında alkışa başladılar ve alkışların yavaş yavaş bütün meclise yayılmasıyla gürültü kulakları sağır edici boyutlara ulaştı.

Naja alkışların birkaç dakika sürmesine izin verdikten sonra her iki kolunu havaya kaldırdı. Sessizlik baş gösterdikten sonra yine söz aldı: "Ölümünü çevreleyen trajik koşullar nedeniyle Kral Apepi tahtına bir erkek vâris bırakmadı." Lord Naja böylece Mintaka'yı ustalıkla es geçmiş oluyordu. "Bu durumda ben acil olarak her iki krallığın en üst düzey danışmanları ve eyalet valileriyle görüştüm. Yeni Firavun'un kim olması gerektiğine tam ittifakla karar verdiler. Memphis'ten Lord Trok'u iktidar dizginlerini eline almaya, çifte tacı üstlenmeye ve ulusu Kral Apepi'nin soylu gelenekleri uyarınca yönetmeye çağırdılar."

Bu bildiriyi izleyen sessizlik uzadıkça uzadı, insanlar şaşkınlıkla birbirlerine bakakalmalardı. Onlar Lord Naja'nın konuşmasına daldıkları sırada kuzey ordusunun Lord Trok'un kumandasındaki ve ona sadık iki tümeninin sessizce palmiye korusundan çıkıp meclisin etrafını çevirdiğini neden sonra fark ettiler. Askerlerin kılıçları kınlarından çıkmamıştı, ama her eldivenli el kılıcının kabzasının üstündeydi.

Onların kınlarından çekilmesi an meselesiydi. Herkesi şaşkınlık ve korku kaplamıştı.

Mintaka hemen fırsattan yararlandı. Oturduğu tabureden fırlayıp, "Mısır'ın lordları ve sadık vatandaşları..." diye bağırdı.

Ama başka bir şey söylemesi mümkün olmadı. En uzun boylu Hiksos savaşçılarından dördü etrafını çevirip onu gözden gizlediler. Çektikleri kılıçlarını kalkanlarına vurarak bir ağızdan, "Firavun Trok Uruk çok yaşasın!" diye bağlıyorlardı.

Bu bağrışa ordunun kalan kısmı da hemen katıldı. Çıkan neşeli karışıklık arasında güçlü eller Mintaka'yı yakaladığı gibi alkış tutan kalabalığın içinden kaçırdılar. Genç kız boşu boşuna çırpındı. Hareketleri engellendi, sesi de yasalarla alkışların arasında duyulmadı. Nehir kıyısında onu kaçıranların bir f an kollarından sıyrılıp arkasına baktı.

Kalabalığın başlarının yukarısında Lord Naja gözüne ilişti. Çifte tacı kaldırmış, yen Firavun'un başının üstünde tutuyordu.

Hemen arkasından kızcağız bekleyen kayığa paldır küldür indirildi. Az sonra yine Lord Trok'un gemisinde koruma altında tutulan kilitli kamaradaydı.

Dede kızlarıyla oturuyor ve yeni Firavun gemiye dönünce akıbetinin ne olacağını öğrenmeyi bekliyordu. Hizmetkârları da onun gibi korku ve şaşkınlık içindeydiler. Mintaka her şeye rağmen onları rahatlatmaya çalıştı.

Biraz sakinleşmeleri üzerine onlara en sevdikleri oyunları oynatmaya girişti. Bundan bıkmaları üzerine bir ud istedi. Kendi udu babasının gemisinde yandığından gardiyanlardan bir tane ödünç aldılar.

Mintaka bir yarışma düzenledi. Kızları küçük kamaranın sıkışık alanında sırayla dans ettiriyordu. Kızlar gülüp ellerini çırptıkları sırada yeni Firavun'un gemiye döndüğünü duydular. Kızlar hemen sustular, ama Mintaka onları devam etmeye zorladı, böylece çok geçmeden az önceki kadar azdılar.

Mintaka eğlenceye katılmamıştı. Daha önce bulundukları yeri dikkatle gözden geçirmişti. Ana kamara daha küçük, başka bir kamaraya açılıyordu. Bir dolaptan daha büyük olmayan bu oda hela görevi görüyordu, içinde kapaklı büyük bir seramik kap, bunun yanında da yıkanmak için bir su ibriği vardı. Burasını yandaki kamaradan ayıran bölme ince ve dayanıksızdı. Gemi yapımcıları belli ki ağırlıktan kâr etmeye çalışmışlardı. Mintaka daha mutlu zamanlarda babasıyla Lord Trok'a konuk oldukça bu gemide bulunmuştu. Kaptan kamarasının bu bölmenin öbür yanında olduğunu biliyordu.

Genç kız yavaşça helaya girdi. Kızlarının çıkardığı gürültüye rağmen bölmenin öbür yanından erkek sesleri kulağına geliyordu. Naja'nın net ve otoriter ses tonunu, Trok'un kaba yanıtlarını tanıdı. Mintaka kulağını bölmeye yapıştırınca sesler daha da netleşti ve kelimeler anlaşılır oldu.

Naja onlarla gemiye çıkan nöbetçileri savıyordu. Mintaka onların telaşla uzaklaştıklarını duydu, arkasından uzun bir sessizlik oldu. Sessizlik o kadar uzadı ki Mintaka, Naja'nın kamarada yalnız kaldığına inanmaya başladı. Derken bir kâseye şarap doldurulduğunu ve Naja'nın alayla dolu sesini duydu. "Majesteleri, susuzluğunuzu fazlasıyla gidermediniz mi dersiniz?"

Arkasından Trok'un başkasınınkiyle karıştırılmayacak kahkahası patladı. Naja'nın iğneli sözlerine karşılık verirken adamın sesindeki pelteklikten iyice sarhoş olduğu anlaşılıyordu. "Yapma, kuzen, o kadar ciddi olma. Sen de bir kâse şarap al da çabalarımızın başarısına içelim. Benim basımdaki taca ve yakında seninkini süsleyecek olana iç."

Naja'nın sesi biraz yumuşadı. "Bir yıl önce planlarımızı yapmaya başladığımız zaman bunların hepsi o kadar olanaksız, o kadar uzak bir olasılık gibi gözüküyordu ki.

O zamanlar küçümsenir, dikkate alınmazdık, tahta ayın güneşe uzak oluşu kadar uzaktık. Şimdi ise gel gör ki bütün Mısır'ı avucunda tutan iki Firavun'uz."

Trok, "İki Firavun ise önümüz sıra yok oldu," diye lafa katıldı. "Tamose'un kalbine senin okun saplandı; Apepi, o iğrenç yaban domuzu da domuz yavrularıyla birlikte kendi yağının içinde kızardı." Trok bu sözleri kahkahalar arasında bağırarak söylemişti.

Naja onu tatlı bir dille payladı. "Lütfen yavaş ol. Yalnız olduğumuz zamanlarda bile

patavatsız olmamalısın. En iyisi, bu gibi şeyleri hiç ağzımıza almamamız. Varsın küçük sırlarımız Tamose'la birlikte Krallar Vadisi'ndeki mezarına, Apepi'yle birlikte de nehrin dibine gitsin."

Trok, "Gel!" diye ısrar etti. "Gel de bütün başardıklarımıza birlikte içelim."

Naja onayladı. "Bütün başardıklarımıza ve bundan sonra da başaracaklarımıza."

"Bugün Mısır, yarın da Asur'un Babil'in ve dünyanın diğer hazineleriyle zenginliklerine sahip olacağız! Artık hiçbir şey bize engel olamaz." Mintaka, Trok'un gürültüyle şarabını yuttuğunu duydu. Hemen arkasından bölmeye kulağı hizasında bir şey çarpınca yerinden sıçradı. Ama hemen sonra Trok'un, boşalmış şarap kâsesini bölmeye fırlatıp tuzla buz ettiğini anladı. Adam gürültüyle geğirdikten sonra devam etti. "Ancak geriye bir ayrıntı kalıyor. Senin tacın hâlâ Tamose'un küçük piçinin başında."

Mintaka bu konuşulanları dinlerken bir duygu kaosunun pençesinde kalmıştı.

Babasıyla kardeşlerinin ve Firavun Tamose'un katledilişlerini dehşet içinde dinlemişti, ama Nefer hakkında söylediklerini dinlemeye buna rağmen hazırlıklı değildi.

Naja, "Uzun sürmeyecek," dedi. "Ben Teb'e döner dönmez o işin de çaresine bakılacak. Her şey planlandı."

Mintaka bağırmanın önüne geçmek için yumruğunu ağzına tıkadı. Bütün öbürleri gibi Nefer'i de soğukkanlılıkla öldüreceklerdi demek. O kadar büyük bir çaresizlik içindeydi ki kalbinin göğsünün içinde adeta büzüldüğünü hissetti. Burada bir tutsaktı ve bir tek dostu yoktu. Nefer'e haber iletmek için kafasında bir çare aradı. Delikanlıya duyduğu aşkın derecesini şimdi daha iyi anlıyordu. Onu kurtarmak için elinden geleni yapacaktı.

Trok, "Aslanın senin işini halletmeyişi, onu sadece biraz tırmalamakla yetinmesi yazık olmuş," dedi.

"O canavar yine de yardımcı oldu. Nefer'i şöyle bir iteledik mi, işimiz tamam, inan, ona babasınınkinden de daha görkemli bir cenaze töreni düzenleyeceğim."

"Sen oldu bitti cömert bir adamsındır zaten." Trok yine sarhoş sarhoş güldü.

Naja yumuşak sesiyle devam etti. "Tamose'un piçinin sözü açılmışken, bir de Apepi'ninkilerden hayatta kalanları konuşalım. Küçük prenses de öbürleriyle birlikte yanacaktı, öyle konuşmamış mıydık?

"Ben bir değişiklik yapmaya karar verdim." Trok'un sesi sertleşti. Mintaka onun yine bir kâseye şarap doldurduğunu işitti.

"Apepi'nin tohumlarını yok etmezsek başımız derde girer," diye Naja onu uyardı,

"ilerki yıllarda Mintaka eline bir güç geçirecek olursa, asileri etrafına toplayarak isyan çıkarabilir. Ondan kurtul, kuzen, hem de en kısa zamanda."

"Sen niçin Tamose'un kızlarına aynı şeyi yapmadın? Niçin hâlâ hayattalar?"

Naja, "Ben onlarla evlendim," diye belirtti. "Heseret şimdiden benim için deli oluyor Ondan her ne istersem yapar. Kardeşi Nefer'in toprağa girmesi için benim kadar o da sabırsızlanıyor. Önümdeki asa kadar taç da ağzının sularını akıtıyor."

Trok, "Küçük pembe lotus çiçeği benim balımı tattıktan sonra Mintaka da onun gibi olacak," diye belirtti.

Naja, "Demek seni hayalarından yakalamış kuzen," dediyse de çok ciddiydi. "O

kız bana göre fazla cüretkâr ve asi, ama madem onu istiyorsun doya doya tadını çıkar. Yine de dikkatli ol, Trok dostum, onda hiç hoşuma gitmeyen bir vahşet var. Onu idare etmek hiç de zannettiğin kadar kolay olmayabilir."

Trok, "Onunla evlenecek ve hemen gebe bırakacağım," diye atıldı. "Karnı dolunca daha uysal olur. Ne yapayım ki onca yıldır içimde yaktığı ateş ancak tatlı ve taze şerbetiyle söndürülebilir."

"Kamışından çok kafanı kullanmalısın, kuzen." Naja çaresiz boyun eğmişti.

"Dilerim bir gün bu ihtirasının kurbanı olmazsın."

Taban tahtalarının ayaklarının altında gıcırdamasından Mintaka, Naja'nın ayağa kalktığını anladı. "Tanrılar seni sevsin ve korusun, kuzen, ikimizin de çok önemli işlerimiz var. Yarın ayrılacağız, ama Nil taşkınının sonunda planladığımız gibi Memphis'te buluşalım."

MINTAKA BALASFURA'DAN ITIBAREN NEHRIN

aşağı boylarına yapılan yolculuk süresince Trok'un gemisinde hapis kaldı. Gemi seyir halindeyken güvertede serbestçe dolaşabiliyor, ama demir yerlerinde ya da gemi bir yerde demir attığı zaman kamarasına kilitleniyor, kapısının önüne de bir nöbetçi dikiliyordu.

Bu da sık sık oluyordu. Nedeni de Trok'un karşılarında bir tapınak belirince kurban kestirmek ve Mısır tahtına oturması nedeniyle o tapınağın tanrı veya tanrıçasına teşekkürlerini iletmek için karaya çıkmasıydı. Başkaları henüz bilmese dahi, Trok aynı zamanda, yakında eşitleri olarak tanrılar topluluğuna katılacağını o tanrılara duyuruyordu.

Bu kısıtlamalar bir yana, Trok'un Mintaka'nın gözüne girmek için gösterdiği çabaları incelikten yoksun olmasına karşın, ısrarlı ve azimliydi. Genç kıza her gün olağanüstü bir armağan getiriyordu. Bir keresinde bu bir çift nefis beyaz aygırdı, Mintaka bunları geminin kaptanına verdi. Ertesi günkü armağan, babası tarafından Libya kralının elinden alınan altın yaldızlı ve değerli taşlarla bezeli bir arabaydı. Genç kız bunu da Apepi'nin sadık adamlarından olan saray muhafızlarının albayına verdi.

Bir başka sefer Mintaka'ya doğunun nefis ipeklilerinden bir top, yine bir başka sefer ise bir kutu dolusu değerli taş getirildi. Genç kız bunları da köle kızları arasında paylaştırdı. Kızlar bu armağanlarla süslenince de Mintaka onlara Trok'un önünde resm geçit yaptırdı. Dudak bükerek, "Bu adi parçalar kölelere güzel yakışıyor, ama soylu bir hanımefendiye göre değiller," diye kesip attı.

Yeni Firavun yılmadı, Aşağı Krallıkta Asyut geçilir geçilmez doğu kıyısında hemen hemen bir fersah boyunca uzanan yeşil ve bereketli mülkü işaret etti. "Burası artık senin, prenses, benim sana armağanım, işte mülkün tapusu," dedi ve belgeyi abartılı bir hareket ve çirkin bir sırıtışla genç kıza uzattı.

Mintaka daha o gün yazıcıları çağırtarak bir azat beratı hazırlattı ve mülkün malı olan bütün köleleri serbest bıraktırdı, ikinci bir belge ise mülkü olduğu gibi Memphis'de Hathor Tapınağı'nın rahibelerine devrediyordu.

Mintaka kıç güvertesinde kızlarıyla birlikte dans ederek, şarkı söyleyerek, bao oynayarak ve bilmeceler hazırlayarak derdini unutmaya çalıştığı vakitler Trok da onlara katılmaya çalışıyordu. Kızlardan ikisine onunla Üç Kırlangıcın Uçuşu'nu dans ettirdikten sonra Mintaka'ya döndü. "Bana bir bilmece sor, prenses."

Genç kız, "Bir yaban öküzü gibi kokan, bir yaban öküzüne benzeyen ve ceylanlarla zıpladığı zaman bunu bir yaban öküzünün zarafetiyle yapan kimdir?" diye tatlı tatlı sordu. Kızlar kıkırdarken Trok suratını astı ve kıpkırmızı kesildi. "Bağışlayın, prenses, bu bilmece bana göre fazla karmaşık," diye karşılık vererek subaylarına katılmak üzere uzaklaştı.

Ertesi gün hakareti bağışlamış, fakat unutmamıştı. Samalut köyünde demir attıklarında akrobat ve çalgıcılardan oluşan gezici bir grubu Mintaka'yı eğlendirmeleri için gemiye getirtti. Hokkabazlardan biri hoş konuşan yakışıklı bir gençti. Bununla birlikte, el çabukluğu repertuvarı bayat, bunları uygulaması ise incelikten yoksundu.

Grubun Hathor Antlaşması'nın sağladığı barıştan yararlanarak Güney Firavun'unun sarayında kendini göstermek için Teb yolunda olduğunu öğrenir öğrenmez Mintaka, adamların numaralarına bayıldı ve özellikle adı Laso olan hokkabaza hayranlık gösterdi. Gösteriden sonra oyuncuları şerbet içmek ve ballı hurma yemek için onlara katılmaya davet etti. Hokkabaza ayaklarının dibindeki yastıkların üstüne oturmasını işaret etti. Genç adam prensesin ona duyurduğu huşuyu çok geçmeden aşarak onu neşeyle güldüren öyküler anlatmaya girişti.

Mintaka kızlarının gevezelikleriyle gülüşlerinin sağladığı karışıklıktan yararlanarak Laso'dan Teb'e vardığı zaman ünlü Büyücü Taita'ya tarafından bir mesaj götürmesini rica etti. Prensese hayranlığının etkisindeki Laso hemen razı oldu. Mintaka görevin gizliliğini ve nezaketini vurguladıktan sonra, genç adamın eline küçük bir parşömen rulosu sıkıştırdı, Laso da bunu hemen eteğinin altına gizledi.

Oyuncuların karaya çıkmalarını seyrederken genç kız içinde yoğun bir ferahlama hissediyordu. Ne zamandır Taita'yla Nefer'e bir uyarı mesajı iletmek için çareler arıyordu. Parşömende Nefer'e olan aşkını tekrar ediyor, ayrıca Naja'nın cinayet planları ve düşman safına katıldığı için artık kız kardeşi Heseret'e güvenilemeyeceği konusunda uyarılarda bulunuyordu. Sözlerine devam

ederek babasıyla erkek kardeşlerinin ölümlerinin altında yatan gerçekleri de anlatıyordu. Son olarak da Trok'un, Nefer'le nişanlı olmasına rağmen onu karısı yapmayı aklına koyduğunu açıklıyor ve bunun olmasını önlemek için Nefer'in bütün otoritesini ortaya koymasını istiyordu.

Grubun Teb'e ulaşmasının on gün ya da daha uzun bir süre alacağını hesapladı ve uyarısının gecikmemesi için güvertede yere kapanarak Hathor'a dua etti. O gece Balasfura'dakı korkunç olaylardan beri olduğundan daha iyi uyudu. Sabahleyin hemen hemen neşeliydi, kızları da ne kadar güzel göründüğüne dikkati çektiler.

Trok ön güvertedeki kahvaltıda ona katılmasında ısrar etti. Yirmi konuk vardı; Trok da Mintaka'nın yanına oturdu. Genç kız bu mecburiyetin keyfini kaçırmamasına ahdetti. Çok anlamlı olarak Trok'u görmezlikten geldi ve bütün çekiciliğiyle esprisini grubun kalan kısmını oluşturan Trok'un ordusunun subaylarına yöneltti.

Trok yemeğin sonunda dikkati çekmek için ellerini çırptı ve dalkavukluk derecesindeki bir sessizlikle ödüllendirildi. Trok bundan sonra, "Prenses Min taka'ya verilmek üzere bir armağanım var," dedi.

"Yok canım!" Mintaka omuzlarını silkti. "Bu yeni armağanı ne yapacağım ben?"

"Prenses hazretlerinin bunu önceki zavallı armağanlarımdan daha çok beğeneceğine eminim." Trok kendinden o kadar hoşnut gözüküyordu ki genç kız huzursuzluk duymaya başladı.

"Cömertliğinizi yersiz buluyorum, lordum." Mintaka adama çok sayıdaki hükümdarlık unvanlarından herhangi birini yakıştırmamaya dikkat ediyordu.

"Tebalarınızın savaş ve veba kurbanı binlercesi açlıktan ölüyor ve benden daha büyük

ihtiyaçlarla kıvranıyorlar."

Trok, "Bu çok özel bir armağan ve ancak sizin için bir değeri olabilir," diye ileri sürdü.

Genç kız boyun eğer gibi ellerini iki yana açtı. "Ben sadece sadık tebalarınızdan biriyim." Alaycı tavrını maskelemeye gerek görmüyordu. "Israr ederseniz, size hayır demek ne haddime."

Trok tekrar ellerini çırpınca muhafızlarından ikisi puruvadan güverteye indiler.

Tabaklanmamış deriden büyük bir torba taşıyorlardı. Bundan yayılan koku güçlü ve son derece tatsızdı. Kızlardan bazıları tiksintiyle bağırdılar, ama iki asker önünde durunca Mintaka'nın yüzünde bir anlam değişikliği olmadı.

Trok başını eğince askerler torbanın ağzındaki şeridi gevşettiler ve içindekini güvertenin üstüne boşalttılar. Kızlar bu kez dehşetin pençesinde bağırdılar, hatta erkeklerin bazıları bile irkilerek tiksintilerini belli ettiler.

Kesik kafa tahtaların üstünden Mintaka'nın ayaklarının dibine yuvarlandı ve şaşkın bir bakışla genç kıza bakakaldı. Uzun siyah lüleler kara renkli bir kandan sertleşmişti.

"Laso!" Mintaka, Teb'e gitmesini istediği mesajını emanet ettiği beceriksiz hokkabazın adını mırıldandı.

"Hah! Demek adını hatırlıyorsun." Trok gülümsedi. "Demek numaraları benim kadar seni de etkiledi."

Kafa yaz sıcağında çürümeye başlamıştı, kokusu da bunaltıcıydı. Sinekler anında uçup gelerek açık göz yuvarlaklarının içine sürüdüler. Mintaka'nın midesi ağzına geldi ve güçlükle yutkundu. Laso'nun morarmış dudaklarının arasından bir papirüs parşömeni parçasının sarktığını görüyordu.

"Görünen o ki son numarası öncekilerin hepsinden daha eğlenceliymiş." Trok eğilip kana bulanmış parşömeni kellenin ağzından çekip aldı. Onu, mesajı kapayan mührün kendisininki olduğunu Mintaka'nın göreceği şekilde tuttu, sonra da kuzu kebaplarının kızardığı mangalın içine attı. Parşömen çabuk yandı, külleri de gri bir toza dönüştü.

Trok kafanın götürülmesini işaret etti. Askerlerden biri kafayı saçlarından tutup kaldırdı, tekrar torbanın içine attı ve alıp götürdü.

Oradakilerin hepsi uzun bir süre şokun sessizliğini yaşadılar, sadece kızlardan biri hafifçe ağlıyordu.

Trok ciddi bir yüzle Mintaka'ya döndü. "Prenses hazretleri, anısı şad olsun, kutsal babanızın onu bekleyen akıbetle ilgili bir önsezisi olmuş olmalı." Mintaka yanıt veremeyecek kadar perişandı. Trok devam etti. "Trajik ölümünden önce benimle konuştu. Sizi benim korumama verdi. Ona yemin ettim ve onun isteğini kutsal bir görev olarak kabul ettim. Korunmak için başka hiç kimseye başvurmanıza gerek yok.

Ben Firavun Trok Uruk sizin yeminli adamınızın." Adam böyle diyerek sağ elini kızın eğik başının üstüne koyarken öbür eliyle başka bir parşömen rulosunu ortaya çıkardı.

"Bu, Apepi Hanedanı'ndan Prenses Mintaka'yla Tamose Hanedanı'ndan Firavu Nefer Seti arasındaki nişanı bozan bildirimdir. Ayrıca, Prenses Mintaka'yla Firavun Tro Uruk'un evliliklerini onaylayan bir bildiri içermektedir. Bu bildiri Lord Naja tarafından Firavun Nefer Seti adına kabul edilmiş ve mührüyle onaylanmıştır." Trok ruloyu mabeyincisine uzatarak kesin emir verdi. "Bu bildiriden yüz kopya çıkarılsın ve bu Mısır ülkesinin bütün şehirlerinde ve bütün eyaletlerinde sergilensin."

Trok bundan sonra Mintaka'yı iki eliyle tutarak ayağa kaldırdı. "Artık yalnız kalmayacaksın. Seninle ben Osiris Ayı'nın doğmasından önce karıkoca olacağız."

Üçün sonra Aşağı Krallıktaki başkenti Avaris'e geldi ve vakit kaybetmeden yılmaz bir enerjiyle işe koyularak bütün devlet işlerini ve iktidarın tüm avantajlarını eline almaya başladı.

Hathor Antlaşması haberi ve ileriki yılların onlara barış ve refah getirmesi umudu halkı sevinçten deliye çevirmişti. Bununla birlikte, yeni Firavun'un ilk iş olarak orduya önemli miktarda asker toplamaya girişince sevinç yerini şaşkınlığa ve endişeye bıraktı. Piyade alaylarının sayısını ikiye katlamak ve iki bin yeni savaş arabası yaptırmak niyetinde olduğu meydana çıkmakta gecikmedi.

Trok'un yüzüne karşı değilse bile herkes birbirine şöyle bir soru soruyordu: Mısır yeniden birleştiğine ve barışa kavuştuğuna göre, Firavun nerede yeni bir düşman bulmayı umut ediyordu? Darı tarlalarıyla meralarda çalışan insanların orduya alınması bir yiyecek kıtlığına ve pazarlarda fiyatların fırlamasına yol açtı. Yeni arabalar, silahlar ve askeri donanım için yapılacak harcamalar vergilerin de artırılmasını gerektirecekti. Savaş kışkırtıcılığına, vergilerine ve tanrıları umursamazlığına rağmen Apepi'nin o kadar da kötü bir hükümdar olmadığı yolundaki mırıltılar giderek çoğalıyordu.

Trok birkaç haftaya kalmadan nişanlısı Prenses Mintaka'yla taşınmayı tasarladığı Avaris'deki sarayın büyütülmesi ve yenilenmesi çalışmalarının başlamasını emretti.

Mimarlar bu çalışmaların iki lakh altına patlayacağını hesapladılar. Mırıltılar daha da çoğaldı.

Artan hoşnutsuzluğun bilincindeki Trok, tanrılığını ve tanrılar topluluğuna yükseldiğini ilan ederek karşılık verdi. Avaris'te olağanüstü güzellikteki Seueth Tapınağı'nın yakınındaki seçme bir konumda kendi tapınağının inşaatına da bir hafta içinde başlanacaktı. Trok kendi tapınağının görkem açısından tanrı kardeşininkini gölgede bırakmasına kararlıydı. Mimarlar yine hesap çıkararak tapınağın tamamlanmasının en az beş bin işçi, beş yıl ve yeniden iki lakh altın gerektireceğini bildirdiler.

Ayaklanma deltada başladı. Bir yılı aşkın zamandır ücretlerini alamayan bir piyade alayı subaylarını katletmiş ve Avaris üzerine yürüyerek halkı ayaklanmaya ve zalime karşı onlarla birleşmeye çağırmıştı. Trok onları Manaşi ya kınlarında üç yüz savaş arabasıyla karşıladı ve daha ilk hamlede hepsini doğradı.

Beş yüz isyancıyı da hadım ettikten sonra kazığa vurdu. Manaşi köyünün dışında yarım fersah boyunca iki yanına dikildikleri yolu tüyler ürpertici bir ormana dönüştürmüşlerdi. Ayaklanmanın elebaşları arabaların arkasına iplerle bağlanarak şikâyetlerini anlatmaları için Avaris'e sürüklendiler. Ne yazık ki tutsakların hiçbiri bu yolculuğu sağ olarak tamamlayamadı; engebeli arazide sürüklenmekten derileri ve etleri parçalandığından Avaris'e geldiklerinde insana benzer yanları kalmamıştı. Yirmi fersahlık yola saçılan et ve kemik parçaları başıboş köpeklere, çakallara ve leş kargalarına ziyafet oldu.

Bir veya iki yüz asi nasılsa katliamdan kaçarak çölde izlerini kaybettirmişlerdi. Trok zahmet edip onları doğu sınırının ötesinde izletmedi; bu adi iş zaten fazla zamanını

almış ve düğününü aylarca geciktirmişti. Sabırsızlığından üç çift atı kullanarak alelacele Avaris'e döndü.

Trok kent dışındayken Mintaka iki kez daha Teb'de Taita'ya mesaj yollamaya kalkışmıştı. Habercilerinin ilki haremin hadım ağalarından biriydi: bütün hayatınca tanımış olduğu iyi kalpli, şişman bir zenci, iki krallığın hadımları arasında ırkın veya ülkenin ötesinde özel bir bağ vardı, iki krallığın birbirine girdiği yıllarda bile adı Soth olan hadım, Taita'yla arasındaki bu bağa değer vermiş, onun dostu ve sırdaşı olarak kalmıştı.

Ancak Trok'un casusları uyumuyordu. Soth hiçbir zaman Assyut'a ulaşamadı ve der bir torbanın içinde can çekişir halde geri getirildi. Ama başı kaynar suyla dolu bir kazana daldırılınca öldü. Eti kaynamaktan dökülmüş, kemikleri ağartılmış ve cilalanmış, göz oyukları da lapis taşlarıyla doldurulmuş olan kafatası Firavun Trok'un özel bir armağanı olarak Mintaka'ya getirildi.

Bundan sonra Mintaka başka bir haberci görevlendirmeyi ve o kişiyi belki de korkunç bir ölüme mahkûm etmeyi göze alamadı.

Öyleyken, hanımının aşkından haberli olan Libyalı köle kızlarından biri mesajını götürmeye gönüllü oldu. Bir gözü şaşı, burnu da iri olduğu için Thana kızların içinde en güzellerinden biri değildi, ama sadık, sevecen ve doğru sözlüydü. Kızın önerisi üzerine Mintaka onu ertesi gün Teb'e yolculuk edecek bir tüccara sattı. Tüccar Thana'yı yanında götürdü, Ama üç gün sonra kız sınır muhafızlarının birinin arabasının tekerine el ve ayak bileklerinden bağlı olarak Avaris'e dönmüş bulunuyordu.

Manaşi'den dönüşünde Trok, Thana'nın icabına baktı; kızı aşkla ölüme mahkûm etti. Thana Manaşi saldırısını gerçekleştiren alaya armağan edildi.

Dört yüzü aşkın erkek kızı kullandı ve bu, Thana'nın üçüncü gün güneş batarken kan kaybından ölümüne kadar devam etti. Mintaka tam üç gün onun için aralıksız ağladı.

Mintaka Apepi'yle düğünü, bin yıl önce Mısır'ı fethetmek için bin fersah doğudaki Asur dağlarının ötesindeki ağaçsız steplerden gelen ataları Hiksosların gelenekleri uyarınca yapıldı.

Düğün gününün şafağında Prenses Mintaka'nın akrabaları ve kabile üyelerinden iki yüz kişilik bir kafile, genç kızın Avaris'e dönüşünden beri kapalı tutulduğu saltanat dairesine daldı. Bu saldırıyı bekleyen muhafızlar karşı koymadılar. Kabilenin üyeleri Mintaka'yı ortalarına alarak sıkı bir çember halinde at üstünde doğuya doğru götürdüler. Yol alırken bir yandan da bağırarak meydan okuyorlar, sopalar ve çomaklar savuruyorlardı. Keskin kenarı olan tüm silahlar şenlik süresince yasak edilmişti.

Gelinin kafilesine bir miktar avans tanındıktan sonra damat kendi kabilesinden, leoparlardan bir kafileyle peşlerine düştü. Kaçaklar aslında kaçmaya niyet etmemişlerdi, takipçiler gözükünce geri döndüler ve kavgaya katıldılar. Kılıçlarla kamalara izin verilmemekle beraber iki kişinin kolu, bacağı kırıldı, birkaçının da kafatası çatladı. Damat bile birkaç yara bere almadan kurtulamadı. Trok sonunda ödülünü elde etti. Bir kolunu beline dolayarak Mintaka'yı yakaladı ve arabasına çekti.

Mintaka'nin direnişi kesinlikle rol değildi. Tırnaklarını Trok'un yüzüne geçirdi. Attığ tırmık neredeyse adamın gözüne rastlıyordu, damlayan kanlar ise kostümünün renkli görkemini bozdu.

Firavun'un dalkavukları Mintaka'nın vahşice direnişine duydukları hayranlığın etkisiyle, "Sana bir sürü savaşçı oğul verecek!" diye bağırdılar.

Çiçeği burnunda gelinin kavgacılığından haz duyan Trok sırıtmakla yetindi. Kızı zafer kazanmış bir komutan edasıyla tapınağına götürdü. Tarikatının yeni atanmış rahipleri orada ritüelin son bölümlerini yerine getirmek için onları bekliyorlardı.

Tapınak henüz açık temel çukurlarından ve koca taş bloku kümelerinden ibaretti, ama bu, başrahip Mintaka'yı yeni kocasına iple bağlarken sazlardan örülü bir tentenin altında duran davetlilerin keyfini ya da damadın sevincini gölgeleyemedi.

Tören sona erince Trok, geline öbür değerli mallarından daha çok değer verdiğinin nişanesi olarak güzel bir doru aygır olan sevgili savaş atının boğazını kesti. Hayvan çifteler atarak yere düşerken ve açık şahdamarından da fıskiye gibi kanlar fışkırırken kalabalık bağırarak alkış tuttu ve çifti çiçeklerle kaplı arabaya oturttu.

Arabayı saraya doğru sürerken Trok bir koluyla karısını sıkı sıkı tutuyordu. Onur tekrar kaçmaya kalkışmasını göze alamazdı. Yolun iki yanında dizili askerler arabanın etrafını çeviriyor, içeriye tılsım ve uğur gibi armağanlar atıyorlardı. Başkaları geçerken Trok'a şarap dolu kâseler uzatıyorlar, adam da şarapları içeyim derken çoğunu döküyor, şaraplar tuniğinin üstünde tırmalanan yanağından süzülen kanla karışıyordu.

Saraya vardıklarında Trok'un üstü başı şarapla kana bulanmıştı. Bir yandan buram buram terlediği gibi, yolculuk ve gelini yakalarken verdiği mücadele yüzünden toz toprak içinde kalmıştı. Şarabın etkisiyle büsbütün kudurmuş, şehvet duygusu doruk noktasına ulaşmıştı.

Mintaka'yı kucaklayarak kalabalığın içinden yeni dairelerine götürdü, kapıdaki muhafızlar da kılıçlarını çekerek düğünün konuklarının daha ileriye geçmelerini engellediler. Konuklar buna rağmen dağılmayarak sarayı kuşattılar. Bağırarak damada güya moral veriyorlar, geline de bayağı öğütlerde bulunuyorlardı.

Trok yatak odasında Mintaka'yı şilteyi örten koyun postunun üstüne fırlattı. Kılıç kemerinin tokasını açmak için iki eliyle birden mücadele ediyor, toka açılmadıkça küfürü basıyordu. Mintaka yatağa çarpınca inindeyken bir gelinciğin ürküttüğü bir tavşan gibi hoplayıp kendini aşağı attı.

Teras kapılarına koşup açmaya çalıştı. Kapıların dışına Trok'un emri üzerine sürgü demirleri konulmuştu. Genç kız çaresizlik içinde kapının aynasını tırnaklarıyla koparmaya çalıştı, ama tahta kalın ve sağlam olduğundan sarsılmadı bile.

Trok en sonunda kılıç kemerinden kurtulabilmişti, kın takırtılar arasında fayansların üstüne çarptı. Erkek sendeleyerek kızın üzerine geldi, "istediğin kadar çırpın, güzelim," diye geveledi. "Sen tekmeler atıp bağırdıkça erkekliğim daha da yanıp tutuşuyor."

Bir kolunu Mintaka'nın beline doladı, öbürüyle de kızın memelerinden birini avuçladı. "Aman tanrım, ne olgun ve sulu meyvedir bu?" Kılıcın kabzasıyla arabanın dizginlerinin nasırlaştırdığı parmaklarıyla kızın göğsünü sıktı. Duyduğu acıdan çılgına dönen Mintaka bağırmaya ve erkeğin kollarının arasında çırpınmaya başladı. Bu arada Trok'un gözlerine doğru bir hamle daha yaptı.

Fakat erkek onun bileğini yakaladı. "Bana bir daha o numarayı yapamayacaksın," diyerek kızı havaya kaldırdığı gibi yatağa geri götürdü.

Mintaka, "Maymun!" diye bağırdı. "Pis kokulu, kıllı maymun, iğrenç hayvan."

"Ne tatlı bir aşk şarkısı söylüyorsun, güzelim. Beni ne kadar arzuladığını duydukça erkekliğim bir kat daha kabarıyor."

Böyle diyerek kızı yine yatağın üstüne fırlattı ve bu kez göğsünün üstüne bastırdığı kaslı koluyla hareketsizleştirdi. Yüzü Mintaka'nınkinin sadece birkaç santim uzağındaydı. Sakalı kızın yanaklarına batıyor, nefesi ekşimiş şarap kokuyordu.

Mintaka yüzünü öbür yana çevirdi. Trok sadece güldü ve bir parmağını kızın entarisinin boynuna geçirerek kumaşı bel hizasının altına kadar yırttı.

Bundan sonra kızın göğüslerini ortaya çıkardı ve onları birbiri arkasından taze ette kırmızı parmak izleri bırakacak derecede kuvvetle sıktı. Meme başlarını da çimdikledi ve renkleri koyulaşana kadar onları çekiştirdi. Sonra sağ elini Mintaka'nın karnının üstünde gezdirdi. Kalın parmaklarından birini kızın göbek deliğine soktu, arkasından da elini zorla bacaklarının arasına sokmaya çalıştı. Mintaka onu engellemek için bacak bacak üstüne attı.

Trok birdenbire doğruldu, kızın belden aşağısının üstüne ata biner gibi oturdu ve debelenememesi için bütün ağırlığıyla bastırdı.

Hemen arkasından tuniğini üzerinden koparırcasına çıkardı. Çırılçıplak kaldı.

Vücudu savaş, av partileri ve katı oyunlar tarafından biçimlendirilmişti, Mintaka da görüşünün acı, gözyaşları ve korkudan bulanmış olmasına rağmen, geniş omuzları, taşan kasları ve bir Lübnan sedirinin dalları gibi kalın ve güçlü bacakları fark eder gibi oldu.

Trok kızı hâlâ altına mıhlayarak karnı Mintaka'nınkini bastıracak şekilde vücuduna çekidüzen verdi, göğsünü örten kaba kıllar bu arada kızın göğüslerini tırmaladı.

Kızcağız, erkeğin dev organının karnını dürttüğünü dehşet içinde hissetti.

Artık yalnız vakarı ve namusu için değil, aynı zamanda hayatı için savaşıyordu.

Erkeğin yüzünü ısırmaya çalıştı, ama keskin küçük dişleri adamın sakalının ötesine geçemedi. Bunun üzerine adamın sırtını tırmaladı, tırnaklarının altı da Trok'un derisinin parçalarıyla doldu, ama adam bunu hissetmiyordu bile.

Bir dizini kızın bacaklarının arasına sokmaya çalışıyordu, fakat genç kız bir bacağını ötekine takarak onları adeta kilitlemişti. Vücudunun belden aşağısının her kası korkuyla tiksintiden donmuş, tanrıçanın granit heykeli kadar yol vermez kesilmişti.

ikisi de terliyordu, ama erkek daha fazla. Terler vücudundan akarak derilerini yağlıyor, erkeğin dev organı kızın karnının üstünde kayarak bacaklarının birleştiği noktayı zorluyordu.

Trok birden belden yukarısını kaldırdı ve elinin ayasını var gücüyle kızın yüzüne çarptı. Tokat kızın sıkılmış çenelerini sarstı, dudaklarıyla burnunu ezdi. Mintaka ağzına kanların aktığını hissetti ve kafasının içini karanlık kapladı.

Trok, "Açıl, kaltak!" diye kızın üstünde soludu. "O sıcak küçük yarığını aç ve beni içeri al." Bir yandan konuşurken kalçalarını bastırıyor, Mintaka da o iğrenç cismin vücudunun üstünde yılan gibi kaydığını hissediyordu. Duyduğu acıya ve kafasındaki karanlığa rağmen, erkeğin vücuduna girmesini önledi, ama uzun zaman dayanamayacağını biliyordu. Trok fazla ağır ve kuvvetliydi.

"Hathor, bana yardım et." Mintaka gözlerini kapayıp dua etti. "Güzel tanrıça, bunun olmasına müsaade etme!"

Erkeğin üstünde inlediğini duydu ve kızın gözleri birden sonuna kadar açıldı.

Trok'un yüzü biriken kandan şişmiş ve esmerleşmişti. Mintaka onun sırtını kamburlaştırdığını hissetti; Trok bir yeri ağrıyormuş gibi inliyordu. Gözleri sonuna kadar açılmıştı, ama hiçbir şey görmüyordu ve hücum eden kandan kıpkırmızıydı.

Ağzı korkunç bir mağara gibi açılmıştı.

Mintaka ne olup bittiğini anlayamıyordu. Bir an tanrıçanın yalvarışını duyduğunu ve kutsal okuyla Trok'u vurduğunu zannetti.

Hemen arkasından sıcak bir sıvının midesinin üstüne püskürdüğünü hissetti, sıvı hem de o kadar sıcaktı ki sanki derisini haşladı.

Püskürtünün yolu üstünden kaçmaya çalıştıysa da adam fazla ağır ve güçlüydü, iğrenç püskürtü sonunda zayıfladı ve kurudu. Erkek şimdi hareketsiz yatıyor, Mintaka da

tekrar harekete geçmesi korkusuyla kımıldayamıyordu. Uzunca bir zaman öylece kaldılar. Neden sonra saray duvarlarının dışında bekleyen kalabalığın çirkin bağrışlarının ikisi de bilincine vardılar. Trok doğrulup altındaki kıza baktı. "Beni rezil ettin, küçük sürtük. Tohumumu boş yere akıttın," diye hırladı.

Mintaka daha ne olduğunu anlayamadan erkek onu ensesinden kavradı ve yüzünü beyaz koyun postuna bastırdı.

"Korkma," diye hırladı, "bal kâsendekini elde edemediğime göre burnunun kanından yararlanacağım."

Mintaka'yı yana itti ve kanayan yüzünden saf beyaz yünün üstüne akan kanın oluşturduğu koyu kırmızı lekeyi beğeniyle seyretti. Sonra ayağa fırladı ve anadan doğma haliyle kepenklerin başına gitti, onları bir tahta çatırtısı arasında tekmeleyerek açtı. Bundan sonra parlak güneş ışığına çıktı.

Mintaka çarşafın bir katıyla fildişinden farksız karnının üstünde pıhtılaşan iğrenç salgıyı sildi. Göğüsleriyle bacaklarının üstünde çirkin kırmızı lekeler vardı. Korkusu müthiş bir öfkeye dönüştü.

Trok'un kılıç kemeri atıldığı yerdeydi. Kız yavaşça yataktan kaydı ve tunçtan bıçağı kınından çekti. Terasa açılan kapının yanına süründü ve pervaza yapıştı.

Trok dışarda halkın kutlamalarını kabul ediyor ve herkesin görmesi için lekeli koyun postunu sallıyordu. "Bayıldı!" diye birine yanıt verdi. "Onunla işim bittiğinde delta bataklığı gibi geniş ve yaş, Sahra kadar sıcaktı."

Mintaka parmaklarını ağır kılıcın sapı etrafında kenetledi ve kendini toparlamaya çalıştı.

Trok, "Hoşça kalın, dostlarım," diye bağırdı. "O tatlı incirden bir lokma daha almak için içeri giriyorum."

Mintaka, erkeğin çıplak ayaklarının fayansların üstünde çıkardığı hışırtıyı duydu, hemen arkasından erkeğin gölgesi kapı aralığına düştü. Genç kız kılıcı her iki eliyle kavradı ve ucunu karın hizasında tuttu.

Trok odaya adımını atınca, Mintaka hazırlandı, sonra var gücüyle hamle yaparak erkeğin göbeğiyle içinden cinsel organının sarktığı gür siyah çalının yarı yerine nişan aldı.

Uzun zaman önce babasıyla ava çıktığı bir gün Apepi'nin, varlıklarından habersiz olan dev bir erkek leopara aynı şekilde nişan aldığına tanık olmuştu. Vahşi kedi Apepi'nin yayının vızıltısından ürkmüş ve ok hedefini bulmadan bir saniye önce yana atılmıştı. Trok'da da aynı tehlike ve yaşam içgüdüsü vardı.

Kılıç daha hedefini bulmadan yana kaydı. Kılıcın ucu erkeğin kıllı midesinin bir parmak yanından geçti. Ne deriyi yırtmış, ne de kan akıtmıştı. Aynı anda Trok kızın her iki bileğini dev pençelerinden birinin içinde hapsetti. Öylesine sıkıyordu ki Mintaka bileklerindeki kemiklerin çatırdadığını hissetti ve silahın takırdayarak yere düşmesini

önleyemedi.

Trok onu odanın öbür ucuna sürüklerken gülüyordu, ama çirkin bir gülüştü bu. Kızı buruşmuş ve ter kokan yatağın üstüne savurdu. Tepesine dikilerek, "Artık karımsın,"

dedi. "Doğurgan bir kısrak ya da bir dişi köpek gibi bana aitsin. Bana itaat etmeyi ve bana saygı göstermeyi öğrenmek zorundasın."

Mintaka yüzükoyun yatıyor, erkeği görmemek için yüzünü kirli çarşafa bastırıyordu. Trok kılıcın kınını yatağın yanında attığı yerden aldı. "itaat etmeyi öğrenmen için sana vereceğim ders senin iyiliğin için," dedi. "Biraz acı çekmen ilerde ikimizi de mutsuzluktan ve ıstıraptan koruyacaktır."

Böyle derken kını sağ elinde tartıyordu. Kın deridendi, altın ve elektrum[7] şeritleriyle sağlamlaştırılmış ve metalden güllerle süslenmişti. Trok bunu kızın çıplak bacaklarının arkasına çarptı. Kın beyaz derinin üstünde daha koyu kırmızı desenlerle süslü uzun bir iz bıraktı. Mintaka o kadar şaşırmıştı ki elinde olmayarak haykırdı.

Trok onun duyduğu acıya güldü ve kını bir kez daha havaya kaldırdı. Mintaka yana kaymaya çalıştıysa da kın önce kaldırdığı sağ koluna çarptı, bir sonraki darbe de omzuna indi. Genç kız bağırmanın önüne geçti ve perişanlığını çirkin bir gülümseyişle gizlemeye çalışırken erkeğe bir vaşak gibi tükürdü. Bu Trok'u büsbütün kızdırdı ve daha da büyük bir kinle vurmaya başladı.

Sonunda kızı yataktan aşağı yuvarlandı ve yerde sürünmeye çalışan Mintaka'yı izledi. Kını sırtına indirdi, kız top gibi büzülünce de sırtına, omuzlarına ve kabaetlerine vurmaya devam etti. Düzenli olarak vurmaya devam ederken bir yandan da onunla konuşuyor, vururken sarf ettiği çaba sırasında kelimeleri vurguluyordu. "Bir daha bana el kaldıramayacaksın, hah! Bir daha sana geldiğim zaman, hah! Seven bir eş gibi davranacaksın, hah! Aksi halde, adamlarımdan dördüne seni tutturur ve üzerine binerim. Hah! işimi bitirince de seni tekrar döverim, hah! Aynen böyle, hah!"

Zavallı kız üstüne darbeler yağarken dişlerini sıktı, sonunda daha fazla karşı koyamayacağını hissetti, ama Allahtan ki Trok da aynı anda soluk soluğa kalarak geri çekildi.

Lekeli ve tozlanmış tuniğini arkasına geçirdi, kılıç kemerini beline taktı, kılıcını Mintaka'nın kanıyla lekelenmiş kına soktu ve oda kapısına yürüdü. Orada dönüp kıza baktı. "Şunu unutma, karı," dedi. "Ben kısraklarımı ya evcilleştiririm ya da Seueth şahidim olsun, altımda ölürler." Bu sözlerden sonra çıkıp gitti.

Mintaka başını kaldırıp erkeğin arkasından baktı. Konuşamıyordu. Bunun yerine ağzını tükürükle doldurdu ve erkeğin arkasından tükürdü. Tükürük, şiş ağzından sızan kanla karışarak fayansların üstüne saçıldı.

Aksonra Mintaka'nın yaralarının kabuğu düştü, bereleri de solarak kaymak gibi cildinin üstünde yeşilimsi san lekeler olarak kaldı.

Trok bilinçli ya da şans eseri olarak genç kızın dişlerinden birini ya da kemiklerini kırmamış veya yüzünde herhangi bir iz bırakmamıştı.

Belalı düğün günlerinden beri onu yalnız bırakmıştı. O zamanın en büyük kısmını güneyde savaşarak geçirmişti. Kısa süreler için Avaris'e döndüğü zamanlar bile karısının yolu üstüne çıkmamaya dikkat etmişti. Belki genç kızın çirkin yaralarından iğreniyor ya da belki kocalık görevini yerine getiremeyişinden dolayı utanıyordu.

Mintaka her neyse bu nedenin üstünde fazla durmuyordu, ama adamın hayvansı ilgisinden bir süre için kurtulduğuna seviniyordu.

Krallığın güneyinde başka ciddi ayaklanmalar olmuştu. Trok bunlara şiddetle tepki göstermişti. Asilere saldırmış, kendisine karşı gelenleri doğramış, mülklerini sahiplenmiş, ailelerini de köle olarak satmıştı. Lord Naja ayaklananlara karşı girişilen bu operasyonlara katılmak üzere iki alay göndermiş, böylece kuzeni Firavun'a destek olduğu gibi ganimetten de pay almıştı.

Mintaka, Trok'un zafer kazanmış olarak üç gün önce Avaris'e döndüğünü biliyordu, ama onu hâlâ görmemişti. Bunun için tanrıçaya şükür duaları ediyordu, ama fazla erken davranmıştı. Dördüncü günde kocasından çağrı aldı. Mintaka devlet konseyinin olağanüstü bir toplantısında hazır bulunmak zorundaydı. Konu o kadar acildi ki hazırlanması için ona yalnız bir saatlik bir süre tanındı. Trok'un mesajında çağrısını yanıtsız bıraktığı takdirde onu meclise zorla sürüklemek üzere muhafızlarını göndereceği uyarısı vardı. Mintaka'nın başka bir seçeneği olmadığından kızları onu giydirdiler.

Mintaka düğününden beri bu vesileyle ilk kez halkın karşısına çıkıyordu. Sarayın aşırı süslü olarak yeniden dekore edilen toplantı salonunda Firavun'unkinin altındaki kraliçe tahtına otururken özenle yapılmış makyajı sayesinde eskisi kadar güzeldi.

Mesafeli gözükmeye ve konuşulanlara ilgisiz davranmaya çalışıyordu. Ama krallığın habercisi gelip çifte tahtların önünde yere kapanınca bu kararından vazgeçti. Genç kız dikkat kesilerek öne eğildi.

Trok habercinin selamını başının hareketiyle kabul ettikten sonra getirdiği haberi kalkıp meclise duyurmasını istedi. Haberci ayağa kalkınca, Mintaka adamın büyük bir heyecanın pençesinde olduğunu gördü. Ağzından daha bir tek kelime çıkamadan birkaç kere öksürüp genzini temizlemesi gerekti. En sonunda o kadar titrek bir sesle konuştu ki Mintaka onun ne söylediğini önce anlayamadı. Genç kız sözleri duyuyor, ama bunları kabule yanaşmıyordu.

"Kutsal Majesteleri Firavun Trok Uruk, Kraliçe Mintaka Apepi Uruk, devl konseyinin saygın üyeleri, Avaris halkı ve bu birleşik Mısır'ın vatandaşları, güneyden trajik bir haber getiriyorum. Bunu size söylemek yerine savaşta yüze karşı bir kişi kalarak ölmeyi yeğlerdim." Adam durup yine öksürdükten sonra sesi kuvvetlendi ve netleşti.

"Yolculuğu Teb'den itibaren hızlı bir gemiyle nehir aşağı yol alarak tamamladım.

Gündüz ve gece yolculuk ederek, ancak kürekçileri değiştirmek için mola vererek on iki günde Avaris'e ulaştım."

Haberci yine durarak çaresizliği anlatan bir hareketle kollarını iki yana açtı.

"Geçen ay, Hapi yortusunun arifesinde hepimizin sevdiği ve güvenerek umutlarımızı bağladığımız genç Firavun Nefer Seti Dabba'da sığır katili bir aslanı avlarken aldığı fec yaralar sonucunda öldü." Bu sözler toplu olarak üzün tülü iç çekişlerle karşılandı. Konsey üyelerinden biri elleriyle gözlerini örttü ve sessizce ağlamaya başladı.

Haberci sessizliğin içinde tekrar sesini duyurdu: "Evlilik yoluyla Tamose Hanedanı'na katılan ve veraset silsilesinde hemen sonra gelen Yukarı Krallığın Naip'i Lord Naj kaybettiğimiz Firavun yerine tahta çıktı. Kiafan adıyla ülkeyi paklıyor, Naja adıyla kendini ölmezliğe taşıyor, Firavun Naja Kiafan adıyla bütün dünyaya korku salıyor."

Ölen Firavun adına yas feryatları ve ardı ardına kopan alkışlar salonu doldurdu.

Mintaka patırtı arasında haberciye baktı. Yüzü makyajının altında kireç gibi olmuştu, gözlerinin ise irileşmiş ve trajik gözükmesi için rastığa gereksinimi yoktu.

Eratında dünyanın karardığını hissetti ve koltuğunun üstünde sallandı. Nefer'in ölümünün planlandığını duymasına rağmen, bunun olmayacağına kendini inandırmıştı. Yanında ona yardım eden Taita olunca Nefer'in, Mintaka'nın uyarılarının ona ulaşamamasına rağmen, Naja'yla Trok'un etrafında haince ördükleri hile ve hiyanet ağından her nasılsa kurtulabileceğine kendini inandırmıştı.

Trok onu sinsice ve oh olsun der gibi gözlüyor, belli ki duyduğu acıdan zevk alıyordu. Ama Mintaka'nın artık umurunda değildi. Nefer'le birlikte direnme gücü ve nedeni hatta yaşama arzusu da gitmişti. Tahttan kalktı ve bir uyurgezer gibi salonu terk etti. Kocasının geri dönmesini emretmesini bekliyordu, ama Trok bunu yapmadı.

Öbür konukların pek azı genel şaşkınlık ve üzüntü arasında onun gittiğini fark ettiler.

Fark edenler zaten onun büyük kederinin bilincindeydiler. Onun bir zamanlar ölü Firavunla nişanlı olduğunu hatırlıyorlar, görgü kurallarına ve protokole gösterdiği bu saygısızlığı bağışlıyorlardı.

Mintaka tam üç gün bir lokma bir şey yemeden odasına kapandı. Sadece suyla karışık biraz şarap içti. Herkesin, hatta köle kızlarının bile onu yalnız bırakmasını emretmişti. Hiç kimseyi, hatta Trok'un ona yolladığı hekimleri bile görmeyecekti.

Dördüncü günde Hathor Tapınağı'nın rahibesini görmek istedi. Bütün sabahı odada yalnız olarak geçirdiler, İhtiyar kadın saraydan ayrılırken tıraşlı kafasını bir yas nişanesi olarak beyaz salıyla örtmüştü.

Rahibe ertesi sabah iki yardımcısıyla birlikte döndü. Bu iki kadın palmiye yapraklarıyla örülmüş büyük bir sepet taşıyorlardı. Sepeti Mintaka'nın önüne koydular, sonra başlarını örterek odadan çekildiler.

Rahibe, Mintaka'nın önünde yere diz çöktü ve, "Tanrıçanın yolundan gitmek istediğine emin misin, kızım?" diye yavaşça sordu.

Mintaka sadece, "Bu dünyada benim yaşamam için artık hiçbir neden yok," dedi.

Rahibe bir gün önce Mintaka'yı vazgeçirmek için diller dökmüştü, ama şimdi son bir denemede bulundu. "Daha çok gençsin..."

Mintaka ince elini kaldırdı. "Başrahibe, belki çok uzun yaşamış değilim, ama bu kısa süre içinde çok kişinin uzun hayatlarında tatmadıkları kadar büyük acılar yaşadım."

Rahibe başını eğerek, 'Tanrıçaya dua edelim," dedi. Mintaka gözlerini kaparken başrahibe devam etti: "Kutsal anamız, göğün güçlü ineği, müzikle aşkın kadın efendisi, her şeyi gören, kadirimutlak varlık, seni seven kızlarının dualarına kulak ver."

Önlerindeki sepetin içinde bir şey kımıldadı ve nehrin melteminin papirüs yataklarının içindeki hafif hışırtısını hatıra getiren bir ses oldu. Mintaka soğukluğu midesinde hissetti. Bunun ölümün ilk ürpertisi olduğunu biliyordu. Duaya kulak veriyordu, ama düşünceleriyle Nefer'in yanındaydı. Birlikte paylaştıkları o kadar çok şeyi hatırlıyordu ki. Kafasında delikanlının sanki yaşıyormuş gibi bir görüntüsü belirdi.

Onun gülümseyişini, güçlü ve düz boynunun yukarısında başını dengeli tutuşunu görür gibi oldu. Öbür dünyadaki korkulu yolculuğunda hangi noktaya eriştiğini merak ediyordu; onun güvenliği için dua etti. Onun cennetin yeşil tepelerine ulaşması ve yakın bir zamanda orada buluşmaları için de dua etti. Pek yakında arkandan geleceğim, sevgilim, diye ona vaat etti.

"Kutsal Firavun Trok Uruk'un karısı, sevgili kızın Mintaka bu dünyada fazla acı çekenlere vaat ettiğin lütfü senden niyaz ediyor. Karanlık habercinle buluşmasına ve onun yardımıyla senin koynunda huzura kavuşmasına izin ver, kutsal Hathor."

Rahibe duasını tamamladı ve bekledi. Bundan sonraki adımı Mintaka'nın tek başına atması gerekiyordu. Genç kız gözlerini açtı ve onu ilk kez görüyormuş gibi sepete baktı. Her iki elini yavaşça uzatarak kapağı kaldırdı. Sepetin içi karanlıktı, ama orada bir hareket vardı. Ağır, tembelce bir şey halkalanıp çözülüyor, derin bir kuyuya dökülmüş siyah yağ gibi parlıyordu.

Mintaka içeriye bakmak için öne eğilince pullu bir kafa onu karşılamak için yavaşça yükseldi. Işığa çıkınca başlık genişledi ve siyah ile fildişi desenli bir kadın yelpazesi gibi açıldı. Gözler cam boncuklar kadar parlaktı, ince dudaklar kötü bir sırıtışla kıvrılmıştı, tüy gibi siyah dil de dudakların arasında sanki dalgalanıyor, havayı ve önünde oturan kızı kokluyordu.

Kızla kobra uzunca bir süre bakıştılar. Yılan bir kez saldıracakmış gibi arkaya sallandı, ama sonra uzun bir sapın ucundaki ölümcül bir çiçek gibi tekrar yavaşça dikildi.

Dudaklarını öpüşeceklermiş gibi yılanınkilere yaklaştıran Mintaka, "Niçin görevini yapmıyor?" diye sordu. Elini uzattı, yılan da ona yaklaşan parmaklara bakmak için başını çevirdi. Mintaka herhangi bir korku belirtisi göstermedi. Kobranın alabildiğine

genişlemiş başlığının arkasını hafifçe okşadı. Kobra da saldıracak yerde, okşanmak için kafasını uzatan bir kedi gibi başını yan çevirdi.

Mintaka, rahibeye, "Ona yapması gerekeni yaptırın," diye yalvardı, ama yaşlı kadın şaşkınlık içinde başını salladı.

"Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemiştim," diye fısıldadı. "Haberciye elinle vurmalısın. Böylece tanrıçanın armağanını sana ulaştıracaktır."

Mintaka geri çektiği elini ileri uzattı. Yılanın kafasına nişan alıp tam vurmak üzereydi ki birden şaşkınlıkla irkildi ve elini indirdi. Ne olduğunu anlayamamış gibi karanlık odada etrafına bakındı, gölgeli köşeleri araştırdı, sonra doğrudan rahibeye baktı.

"Yine bir şey mi söylediniz?" diye sordu.

"Hiçbir şey söylemedim."

Mintaka tekrar elini kaldırdıysa da ses bu kez daha yakından ve daha net olarak geldi. Birden bunun anlamını batıl inançların karıştığı bir korkuyla kavradı ve ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

"Taita?" diye fısıldayarak etrafına bakındı, İhtiyar adamı ense kökünde görmeyi bekliyordu, ancak odada sepetin önünde diz çökmüş ikisinden başka kimse yoktu.

Mintaka bir soruya ya da emre yanıt verir gibi, "Evet!" dedi. Sessizliğe kulak verdikten sonra iki kez başını eğdi ve yavaşça, "Oh, evet!" dedi.

Rahibe hiçbir şey duymamıştı, ama mistik bir gücün işe karıştığını biliyor ve anlıyordu. Kobranın yavaşça sepetin içlerine çekilmesine hiç şaşırmadı. Sepetin kapağını kapadı ve ayağa kalktı.

Mintaka, "Beni bağışlayın, başrahibe," dedi yavaşça. "Tanrıçanın yolundan gitmeyeceğim. Bu dünyada benim için yapılması gereken çok şey var."

Rahibe sepeti yerden aldı ve kıza, 'Tanrıça seni kutsasın ve sonradan sana ölmezlik bahşetsin," dedi. Odanın kapısına doğru çekildi ve Mintaka'yı karanlıkta oturur bıraktı. Genç kız, İhtiyar kadının duyamadığı bir sesi hâlâ dinler gözüküyordu.

TAITA, NEFER'I DABBA'DAN TEB'E Kızıl Şepenn'ın yol açtığı derin uykunun koynunda getirdi. Onları taşıyan gemi sarayın altındaki taş rıhtıma yanaşır yanaşmaz Taita çocuğu, halkın gözüne gözükmemesi için perdeli bir sedyeyle kıyıya taşıttı.

Firavun'un kritik durumunun kentte duyulması akıllıca olmazdı. Daha önce bir hükümdarın ölümünün kentte ve tüm ülkede kargaşa yarattığı darı piyasasında yıkıcı spekülasyonlara, ayaklanmalara, yağmalara ve toplumun bütün âdetlerinin ve geleneklerinin çöküşüne neden olduğu zamanlar olmuştu.

Nefer saraydaki dairesine yerleştirildikten sonra Taita güvenlik içinde onun üzerinde çalışabildi, ilk endişesi çocuğun bacaklarının önündeki ve alt karnındaki korkunç yırtık ve yaraları tekrar incelemek ve bunlarda bazı ürkütücü değişikliklerin olup olmadığını saptamak oldu.

En büyük korkusu bağırsakların delinmiş ve içindekilerin karın boşluğuna sızmış olmasıydı. Öyle bir şey olmuşsa tüm hünerleri bir işe yaramazdı. Sargıları açtı, çocuğun vücudunun deliklerini yokladı, buradaki sızıntılarda dışkı kokusu olup olmadığını araştırdı ve böyle bir şey olmadığını görünce rahatladı. En derin yaralara sirke ve Doğu'nun baharatlarından oluşan bir karışımı püskürttü. Sonra yaraları dikti ve onları tüm hünerini sergileyerek sardı, ayrıca üstlerine Lostris'in altın tılsımıyla dokunarak keten sargının her sarılışında torununu tanrıçaya emanet etti.

Taita bundan sonraki günlerde çocuğa verdiği uyuşturucunun dozunu azalttı, sonuç olarak da Nefer kendine gelerek ona gülümsedi. "Taita, benim yanımda olduğunu biliyordum," dedi ve hâlâ ilacın sarhoşluğunun pençesinde olduğundan,

"Mintaka nerede?" diye sordu.

Taita kızın yokluğunun nedenini anlatınca Nefer'in uğradığı hayal kırıklığı çok büyük oldu; bunu gizleyemeyecek kadar güçsüzdü. Taita ayrılığın geçici olduğunu ve pek yakında kuzeye Avaris yolculuğunu yapacak kadar iyileşeceğini söyleyerek onu avutmaya çalıştı. "Naja'nın yolculuğu yapmana razı olması için geçerli bir bahane buluruz," dedi.

Nefer'in iyileşmesi bir süre umut verici bir şekilde gelişti. Ertesi gün oturduğu yerde darı ekmeği yiyor ve bezelye çorbası içiyordu. Daha sonraki gün Taita'nın onun için yonttuğu koltuk değnekleriyle birkaç adım attı ve yemeğinde et istedi. Kanını ısıtmaması için Taita kırmızı eti yasakladı, fakat tavuk ve balık eti yemesine izin verdi.

Daha sonraki gün Merykara ağabeyini görmeye geldi ve günün büyük bölümünü onun yanında geçirdi. Kızın şen kahkahaları ve çocuksu gevezelikleri Nefer'i neşelendirmişti. Heseret'i sordu ve niçin onun da gelmediğini bilmek istedi. Merykara kaçamak cevaplar vererek onu bir bao oyunu daha oynamaya davet etti. Nefer kız kardeşinin kazanması için bu kez kasten merkez kalesini açık bıraktı.

Ertesi gün Baiasfura'daki facianın haberi Teb'e ulaştı, ilk gelen raporlara göre Apepi'yle Mintaka dahil bütün ailesinin alevlerin arasında öldüğü yönündeydi. Nefer bu kez kederden yatağa düştü. Taita'nın onun için yine bir uyuşturucu hazırlaması gerekti, ama bacağındaki yaralar birkaç saatin içinde kokuşmaya başladı. Bundan sonraki

günlerde durumu daha da kötüleşti, öyle ki çok geçmeden ölümün sınırına geldi. Taita onun yanında oturuyor ve yattığı yerde çırpınmasını ve sayıklamasını seyrediyor, bu arada kangrenin kırmızı çizgileri ateş nehirleri gibi çocuğun bacaklarından yukarıya karnına doğru yayılıyordu.

Derken Aşağı Krallıktan gelen bir haberden Mintaka'nın, ailesinin kalan kısmın yutan faciadan kurtulduğu öğrenildi. Taita bu harikulade haberi kulağına fısıldayınca, Nefer anlamış görünerek tepki verdi. Ertesi gün yine çok halsizdi, ama aklı başındaydı ve Mintaka'yla beraber olup onu avutmak için uzun yolculuğu yapacak kadar kuvvetlendiğine Taita'yı inandırmaya çalıştı. Taita onu yavaşça vazgeçirdi, ama Nefer kuvvetlenir kuvvetlenmez Lord Naja'nın gitmesine izin vermesi için tüm nüfuzunu kullanacağına söz verdi. Önünde bu hedef olunca Nefer yine toparlanmaya başladı. Taita onun sırf iradesinin kuvvetiyle ateşi ve kanındaki pis salgıları yenik düşürmesine tanık oldu.

Lord Naja kuzeyden dönünce Heseret de aslan tarafından paralanmasından beri ilk kez ağabeyini görmeye geldi. Ona armağan olarak şekerlemeler, petek balı ve renkli akikten nefis bir bao tablasıyla yontulmuş fildişiyle siyah mercandan taşlarını getirdi. Kendisi de çok tatlı ve sevecendi, Nefer'in ıstıraplarıyla yakından ilgileniyor, onu o güne kadar ihmal ettiği için af diliyordu.

"Sevgili kocam, Yukarı Mısır'ın Naip'i saygıdeğer Lord Naja onca haftadır burada değildi," diye açıkladı. "Onu o kadar özlemiştim ki keyifsizliğimin senin hastalığını kötü etkilemesinden korktum, sevgili Nefer." Heseret hastanın yanında bir saat kaldı, ona şarkılar söyledi, çoğu skandal niteliğinde olan bazı saray dedikodularını aktardı.

Sonunda gitmek için izin istedi: "Kocam, Yukarı Mısır'ın Naip'i uzun süre yanında olmamamdan hoşlanmıyor. Birbirimize o kadar âşığız ki Nefer. Naja harikulade bir erkek, o kadar nazik ve seninle Mısır'a o kadar bağlı ki. Ona sen de benim gibi güven duymayı öğrenmelisin." Heseret ayağa kalktı, arkasından da sonradan aklına gelmiş gibi, "Firavun Trok Uruk'la sevgili kocam Mısır Naibi'nin bazı devlet meseleleri yüzünden Mintaka adlı o küçük Hiksoslu barbarla olan nişanını iptal etmekte anlaştıklarını duyunca rahatlayacaksındır," dedi. "Böylesi zevksiz bir evliliğe mecbur edildiğini duyunca senin adına ne kadar üzülmüştüm. Kocam olan Yukarı Mısır'ın Naip'i de aynen benim gibi bu evliliğe ilk gününden karşıydı."

Kız kardeşi gittikten sonra Nefer bitkin halde yastığının üstüne çöktü ve gözlerini kapadı. Taita biraz sonra yanına gelince onun hastalığının tekrarladığını görerek şaşırdı. Sargıları kaldırınca da çocuğun yaralarındaki enfeksiyonun yine azdığını, en derin yaradan sızan pis kokulu cerahatin ise kalın ve sarı renkte olduğunu fark etti.

Gece boyunca hastanın yanından ayrılmadı ve genç Firavun'u çevreleyen kötülüğün gölgelerini uzaklaştırmak için bütün gücünü ve hünerlerini kullandı.

Ne çare ki şafak sökerken Nefer komaya girdi. Çocuğun durumu Taita'yı adamakıllı telaşlandırmıştı. Her şey keder ve üzüntüyle açıklanamazdı. Birdenbire kapının dışındaki bir hareket ve gürültü onu hem şaşırttı, hem de kızdırdı. Sessiz olunmasını

haykıracakken muhafızlara kenara çekilmelerini emreden Lord Naja'nın otoriter sesini duydu. Naip odaya girdi ve Taita'ya selam vermeden Nefer'in hareketsiz vücudunun üzerine eğildi, soluk ve gergin yüzünü inceledi. Uzunca bir süre sonra doğruldu ve Taita'ya arkasından taraşa gelmesini işaret etti.

Taita arkasından dışarı çıkınca Naip'i bakışını nehrin ötesine dikmiş buldu. Nil'in karşı kıyısında bir araba bölüğü manevra yapıyor, bir yandan hız yaparken oluşum değiştiriyordu. Garip olan şu ki Hathor Antlaşmasından beri pek çok savaş hazırlığı olmuştu. Taita, "Benimle konuşmak mı istediniz, lordum?" diye sordu.

Naja ona döndü. Yüzünde sert bir ifade vardı. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, İhtiyar," dedi. Taita başını eğdi, ama yanıt vermedi, "ileriye doğru yolumun, tanrılar tarafından öngörülen kaderimin şimdiye kadar her türlü engelden arınmış olacağını sanıyordum." Taita'ya yine sert sert baktı. "Ama görünen o ki bunu sağlayacak yerde, engellemek için elinden geleni yaptın."

"Hepsi numaraydı. Hastamı tedavi ediyormuş rolünü oynadım, oysa gerçekte sizin çıkarlarınızı gözetiyordum. Kendiniz de gördüğünüz gibi Firavun dipsiz uçurumun kıyısında." Taita, Nefer'in yattığı hasta odasını işaret etti. "Giderek söndüğünü siz de görüyorsunuz. Hedefimize ulaşmamıza sadece birkaç adım kaldı lordum. Birkaç güne kalmadan önünüzdeki yol açılacaktır." Ama Naja ikna olmamıştı. "Sabrımın sınırına varmış sayılırım," diye Taita'yı uyardıktan sonra içeri girdi. Yatağın üstündeki hareketsiz vücuda bakmaya bile gerek görmeden hızlı adımlarla odadan çıktı.

O günün içinde Nefer'in durumu derin bir komayla huzursuz bir ter dökme ve delice sayıklamalar arasında gidip geldi. Bacağının çocuğa dayanılmaz bir ıstırap verdiği anlaşılınca, Taita keten sargıları söktü ve bütün bacağının korkunç şekilde şişmiş olduğunu gördü. Yarayı kapatan dikişler gerilmiş ve morarmış etin içme batmıştı. Taita, hayatı böylesine ince bir pamuk ipliğine bağlıyken çocuğu yerinden oynatmaya cesaret edemeyeceğini biliyordu. Son haftalarda o kadar dikkatle tasarladığı planlar sert bir biçimde hareket ettirilmediği takdirde uygulanamazdı. Bu durumda yaraya müdahale etmek ölümcül bir kan zehirlenmesini göze almak demekti. Ne çare ki başka bir çıkış yolu yoktu, İhtiyar adam aletlerini bıraktı ve bütün bacağı bir sirke solüsyonunun içinde yıkadı. Sonra, uyuşturucunun yüklü bir dozunu daha Nefer'in ağzına akıttı, ilacın etkisini göstermesini beklerken Horus'a ve Tanrıça Lostris'e dua ederek korumalarını istedi. Sonra neşteri eline alarak yaranın dudaklarını bir f arada tutan dikişlerden birini kesti.

Etin patlarcasına açılması ve mide bulandırıcı sarı cerahatin sel gibi fışkırması onu bile şaşırttı. Bir altın kaşıktan yararlanarak yaranın içini kazıdı. Metalin yaranın derinlerinde sert bir cisme çarptığını hissedince de fildişinden bir forsepsle yaranın içini karıştırdı ve cismi forsepsin iki ucuyla yakaladı. Sonunda onu yaradan çıkarabildi. Cisme kapı aralığının aydınlığında bakınca aslanın pençesinden kopan, küçük parmak uzunluğunda bir kıymık olduğunu gördü. Hayvan Nefer'i paralarken kopmuş olmalıydı.

Cerahatin akması için yaraya altından bir tüp yerleştirdikten sonra bacağı tekrar

sardı. Akşam saatleri yaklaşırken Nefer mucize denebilecek şekilde iyileşme yolundaydı. Ertesi sabah hâlâ halsizdi, ama kanındaki ateş düşmüştü. Taita kuvvetlenmesi için ona bir şurup içirdi ve Lostris'in Tılsımı'nı bacağının üstüne koydu.

Öğleyin çocuğun yanında oturup bir karara varmaya çalışırken kepenklerin tırmalandığını duydu. Bunları aralayınca Merykara odanın içine süzüldü. Kızcağız çok üzgündü, ağlamış olduğu belli oluyordu. Taita'nın üze rine atılarak İhtiyarın bacaklarına sarıldı.

"Onlar buraya gelmemi yasakladılar," diye fısıldadı. Onların kimler olduğunu açıklamasına gerek yoktu. Devam etti. "Ama ben terastaki muhafızları tanıyorum, onlar da benim geçmeme izin verdiler."

"Yavaş, yavrum." Taita kızın saçlarını okşadı. "Kendini bu kadar hırpalamana lüzum yok."

"Taita, onlar Nefer'i öldürecekler."

"Onlar dediğin kimler?"

"O ikisi." Merykara tekrar hıçkırmaya başladığından yaptığı açıklama kolay anlaşılır gibi değildi. "Benim uyuduğumu, ne konuştuklarını anlamayacağımı düşündüler. Adını ağızlarına almadılar, ama ben Nefer'den bahsettiklerini biliyorum."

"Ne söylüyorlardı?"

"Seni çağırtacaklar. Sen Nefer'i yalnız bırakınca işin uzun sürmeyeceğini söylediler." Küçük kız yutkundu. "Ne kadar korkunç, Taita! Kendi kız kardeşimizle o adam... o canavar."

"Ne zaman?" Taita aklını başına getirmek için küçük kızı sarstı.

"Yakında. Çok yakında." Merykara'nın sesi düzelmişti.

"Nasıl yapacaklarını da söylediler mi prenses?"

"Babil'den gelen o cerrah Noom. Naja, onun ince bir iğneyi Nefer'in burun deliğinden beynine sokacağını söyledi. Kanama ya da başkaca bir belirti olmayacakmış." Taita, Noom'u iyi tanıyordu; Teb'deki kütüphanede kırık bacak kemiklerinin doğru tedavisi konusunda uzun uzun tartışmışlardı. Noom, Taita'nın etkili konuşması ve bilgisi karşısında suratına tokat yemiş gibi olmuştu. Taita'nın ününü ve yeteneklerini çok kıskanıyordu. Rakip ve korkulacak bir düşmandı.

"Cesaret edip bizi uyarmaya geldiğin için tanrılar seni ödüllendirecekler, Merykara.

Ama buraya geldiğin anlaşılmadan gitmen gerekiyor. Eğer senden şüphelenirlerse Nefer'e yapmak istediklerini sana da yaparlar."

Küçük kız gittikten sonra Taita bir süre oturup düşüncelerini toparlamaya çalıştı ve planını tekrar gözden geçirdi. Bu işi yalnız başına yapamazdı, başkalarından yardım almak zorundaydı, bunun için de en iyi ve güvenilir olanları seçmişti. O kişiler harekete geçmeye hazırdılar, sadece Taita'nın işaretini bekliyorlardı. Plan artık daha fazla

ertelenemezdi.

dolu leğenler getirdiler. Taita da Nefer'i tepeden tırnağa yıkadı ve yaralarını tekrar sardı. Bu arada hâlâ kanayan bacağındaki açık yaranın üstüne koyun yününden pansuman yapmıştı.

Bu işi bitirince Taita muhafızları kimseyi içeri almamaları için uyardı ve odaya bütün girişleri tıkadı. Bir süre dua etti, sonra mangala günlük atarak kokulu mavi dumanın içinde ölüm ve mezarlıkların tanrısı Anubis'e eski ve çok etkin bir büyü yaptı.

Ancak bundan sonra yeni ve kullanılmamış bir gaz lambasının içinde Anubis'in iksirini hazırlamaya girişti. Karışımı mangalda kanla aynı ısıyı bulana kadar ısıttı ve Nefer'in sakin sakin uyuduğu yatağa götürdü. Çocuğun yavaşça başını döndürdü ve lambanın uzunca ucunu kulağının içine soktu, iksiri yapışkan damlalar halinde ağır ağır kulağın içine akıttı. Fazlasını özenle sildi ve kendi derisine değmemesine dikkat etti. Sonra Nefer'in kulağını küçük bir pamuk topuyla tıkadı ve bunu çok ayrıntılı bir muayene yapılmadıkça görülmeyecek şekilde kulak kanalının içine itti.

Kalanını mangaldaki kömürlerin üstüne dökünce iksir birden alev alıp ekşi bir duman salıverdi. Sonra lambayı yağla doldurdu ve fitili yaktı. Lambayı daha sonra odanın bir köşesindeki öbür lambaların yanına bıraktı.

Yatağa döndü ve yanına çömeldi. Soluk aldıkça Nefer'in göğsünün kalkıp indiğini görebiliyordu. Her soluk daha ağırdı, her iki soluğun arası da giderek uzuyordu.

Sonunda solunum tamamen durdu. Taita iki parmağını Nefer'in boynunda kulağının altına dayadı ve içerdeki hayat gücünün atışını hissetti. Ama çok geçmeden bu da zayıfladı ve keşfedilmemesi için Taita'nın tüm yetenek ve deneyimini kullandığı minik bir böceğin kanat çırpışından ibaret kaldı. Sol elinin parmaklarıyla kendi boynundaki hayat gücünün atışlarını saydı ve ikisini kıyasladı.

Sonunda kendi atışı Nefer'in boynundaki belirli belirsiz bir tek çırpıntıya karşın üç yüz oldu. İhtiyar adam çocuğun gözlerini yavaşça kapadı, cesedin hazırlanması gelenekleri uyarınca göz kapaklarının üstüne birer muska koydu Arkasından üstlerine birer keten şeridi bağladı, ağzının açılmasını önlemek için de çenesinin altından ikinci bir şerit geçirdi. Nefer'in iksirin etkisinde kaldığı her dakika tehlikeyi artırdığı için hızlı çalışıyordu. Sonunda kapıya giderek sürgüyü kaldırdı.

"Yukarı Krallığın Naip'ine hemen haber yollayın," dedi. "Firavun'la ilgili korkunç haberi duymak için hemen gelmesi gerekir."

Lord Naja şaşılacak bir neşeyle geldi. Prenses Heseret de yanındaydı.

Arkalarından Lord Asmor, Asurlu Hekim Noom ve konseyin çoğu üyeleri de geliyordu.

Naja ötekilerin saltanat dairesinin dışında beklemelerini buyurdu ve yalnız onunla Heseret odaya girdiler. Taita onları selamlamak için yatağın yanından kalktı.

Heseret gösterişli şekilde ağlıyor, gözlerini nakışlı bir keten şalla örtüyordu. Naja yatağın üstünde kaskatı yatan sargılı vücuda baktıktan sonra gözle rinde bir soruyla

Taita'ya döndü. Taita da yanıt olarak hafifçe başını eğdi. Naja gözlerindeki zafer sevincini maskeledikten sonra yatağın yanına diz çöktü. Bir elini Nefer'in göğsünün üstüne koydu ve sıcaklığın yerini yavaş yavaş yayılmakta olan bir soğukluğa bıraktığını hissetti. Naja ölü Firavun'un hami tanrısı olan Horus'a yüksek sesle dua etti. Tekrar ayağa kalktığı zaman Taita'nın üst kolunu kuvvetlice sıktı.

"için rahat olsun, Büyücü, senden talep ettiğimiz her şeyi yaptın. Ödülsüz kalmayacaksın." Naja bu sözlerden sonra ellerini çırptı, içeri koşan muhafıza da,

"Konsey üyelerini toplantıya çağır," diye emretti.

Üyeler ciddi bir yüzle odaya girdiler ve üçer kişilik sıralar halinde yatağın etrafında toplandılar.

Naja, "Saygıdeğer Hekim Noom yaklaşsın," diye emretti. "Firavun'un öldüğüne dair Büyücü'nün bildirisini doğallasın bakalım."

Sıralar açılıp Asurlu'ya yol verdi. Adamın uzun lüleleri kızgın maşalarla kıvrılmıştı ve omuzlarına dökülüyordu. Sakalı da Babil modasına uygun biçimde kıvrılmıştı.

Entarisi yerleri süpürüyordu, yabancı tanrıların simgeleri ve sihirli motif işlemeleriyle bezeliydi. Ölü yatağının yanına diz çökerek cesedi muayene etmeye başladı, içinden kara kıl kümeleri fışkıran dev bir kancalı burunla Nefer'in dudaklarını kokladı. Daha sonra kulağını Nefer'in göğsüne dayadı ve Taita'nın endişeli kalbinin yüz atışı süresince dinledi. Taita Asurlu'nun yeteneksizliğine çok fazla bel bağlamıştı.

Derken Noom entarisinden uzun bir gümüş iğne çekti ve Nefer'in gevşek elini açtı.

İğnenin ucunu tırnağın altında derine batırdı ve bir kas tepkisi ya da bir damla kanın belirmesini bekledi.

Sonunda ağır ağır ayağa kalktı. Başını sallarken kıvrık dudağında ve sıkıntılı yüzünde derin bir hayal kırıklığı okunuyordu.

Taita gümüş iğneyi kullanması karşılığında kendisine hesapsız ödüller vaat edildiğini tahmin etti. "Firavun öldü," diye bildirdi. Yatağın etrafındakiler kötü gözden ve tanrıların öfkesinden korunma işaretini yaptılar.

Lord Naja başını arkaya attı ve ilk yas feryadını salıverdi, arkasında duran Heseret de güzel sesiyle feryadı sürdürdü.

Taita yas tutanların yatağın yanından geçip birer birer odayı terk etmelerini seyrederken sabırsızlığını zor frenliyordu. Odada yalnız Naja'yla Heseret, Noom ve Yukarı Krallık eyaletlerinin vezirleri kalınca Taita yine öne çıktı. "Lord Naja hoşgörünüzü diliyorum. Doğumundan beri Firavun Nefer Seti'nin lalası ve hizmetkârı olduğumu biliyorsunuz. Şimdi ölümünde de ona saygı ve görev borçluyum. Ölüsünü Keder Salonu'na götürenin ve orada kalbiyle iç organlarını çıkarmak üzere kesiyi yapanın ben olmama izin verecek misiniz? Bunu bana bahşedebileceğiniz en büyük onur olarak kabul ederdim."

Lord Naja kısa bir süre düşündükten sonra olur gibilerden başını eğdi. "O onuru hak ettin. Seni Firavun'un kutsal bedenini cenaze tapınağına götürmek ve kesiti yaparak mumyalama işlemini başlatmakla görevlendiriyorum."

YAŞLI SAVAŞÇI HILTO, TAITA'NIN çağırtması üzerine hemen gelmişti. Sarayın kapılarındaki karakolda bekliyordu. Nübyeli şaman Bay'ı ve en çok güvendiği adamlarından dördünü de beraberinde getirmişti. Bunlardan biri Nefer'in çocukluğundaki dostu ve arkadaşı Meren'di. Çocuk şimdi uzun boylu ve berrak bakışlı yakışıklı bir muhafız subayıydı. Taita bu göreve katılmasını ondan özellikle istemişti.

Mumya ustalarının cesetleri cenaze tapınağına taşımakta kullandıkları hasır örgülü uzun sepeti hep birlikte taşımışlardı. Boş sepet tahmin ettiklerinden daha ağır çıkmıştı.

Taita onları ölüm odasına alır almaz Hilto'ya, "Lütfen çabuk! Her saniye büyük değer taşıyor," diye fısıldadı.

O vakte kadar Nefer'i uzun bir beyaz kefene sarmış, yüzünü ketenin gevşek bir katıyla örtmüştü. Adamlar sepeti yatağın yanına bıraktılar ve Nefer'i saygıyla kaldırarak bunun içine koydular. Taita sarsıntıdan incinmemesi için vücudun etrafını besledi, sonra sepetin kapağını kapayarak, "Haydi, şimdi tapınağa," dedi. "Orada her şey hazır."

Taita çantasını Meren'e emanet etti ve sarayın koridorlarıyla avlularında hızla ilerlemeye başladılar. Yas ve keder ağlayışları onları izliyordu. Ölü Firavun geçerken muhafızlar silahlarını indirdiler ve yere diz çöktüler. Kadınlar ise yüzlerini örttüler ve hıçkırdılar. Bütün lambalar söndürülmüş, mutfaklardaki ateşler de bacalardan duman çıkmaması için örtülmüştü.

Girişteki avluda Hilto'nun arabalarından bir bölük beklemedeydi. Sepet öndek arabanın tabanına bırakıldı ve deri kayışlarla bağlandı. Meren, Taita'nın deriden alet çantasını arabanın önüne koydu, Taita da arabaya binerek dizginlere sarıldı. Koç boynuzları bir ağıt ezgisi tuttururken kafile yürüyüş hızıyla kapılardan çıktı.

Firavun'un ölüm haberi kentte veba kadar hızla yayılmıştı. Halk kapıların çevresinde birikmişti, kafile geçerken ağlamalar ve ulumalar aldı yürüdü. Kala balıklar nehir boyundaki yolun da iki yanına dizilmişti. Kederlerinden uluyan kadınlar, ileri atılarak kutsal lotus çiçeklerini sepetin üstüne savurdular.

Taita atları biraz daha hızlandırdı, sonra biraz daha. Sepeti bir an önce tapınağın özel odasına ulaştırmak için sabırsızlanıyordu. Firavun Tamose batıdaki çorak tepelerde bulunan mezarına aylar önce götürüldüğü halde, Nefer'in babasının tapınağı henüz yıkılmamıştı. Nefer için henüz bir tapınak inşa edilmemişti; o kadar gençti ki önünde uzun bir yaşam olduğu varsayılıyordu. Vakitsiz ölümü babası için hazırlanan binanın onun için de kullanılması dışında bir seçenek bırakmıyordu.

Tapınağın pembe renkli granitten yüksek duvarları ve sayvanlı kapısı yeşil nehre bakan bir yükseltinin üstüne oturtulmuştu.

Alelacele toplaşan rahipler kafileyi selamlamak için bekliyorlardı. Başları yeni tıraş

edilmiş ve yağlanmıştı. Taita geniş giriş yolundan geçip arabayı Keder Salonu'na çıkan basamakların dibinde durdurduğunda davullar ve sistrum'lar ağır bir tempoyla çalınıyorlardı.

Hilto'yla savaşçıları sepeti yerden aldılar ve onu omuzlarında dengeleyerek basamakları çıktılar. Yaslı bir ilahi tutturan rahipler de arkalarından geliyordu. Sepeti taşıyanlar Keder Salonu'nun açık duran geniş tahta kapılarının önünde durdular, Taita da rahiplere baktı.

"Mısır Naibi'nin lütuf ve otoriteleri sayesinde ben Taita, Firavun'un iç organların çıkarmakla görevlendirildim." İhtiyar adam büyüleyici bakışını başrahibin yüzüne dikti. "Ben bu kutsal görevi yerine getirirken herkes dışarda bekleyecek."

Anubis kardeşlerinin arasından şaşkınlık mırıltıları yükseldi. Geleneklere ve kendi otoritelerine aykırı bir davranıştı bu.

Fakat Taita bakışını başrahibin gözlerinden ayırmayarak Lostris Tılsımı'nı tutan sağ elini yavaş yavaş yukarı kaldırdı. Başrahip bu tılsımın korkunç gücünü biliyordu.

"Mısır Naibi'nin buyurduğu gibi olsun," diye boyun eğdi. "Büyücü görevini yaparken bizler de dua edeceğiz."

Taita, Hilto'yla adamlarını kapıdan geçirdi, onlar da sepeti büyük bir ciddiyetle Keder Salonu'nun ortasındaki siyah diyorit taşının yanında yere bıraktılar. Taita, Hilto'ya bakınca saçları kırlaşmış yaşlı komutan büyük bir vakarla kapılara yürüdü ve onları toplaşmış rahiplerin yüzüne kapadı. Sonra Nefer'in yanına koştu, ikisi sepeti birlikte açarak Nefer'in kefenli vücudunu içinden çıkardılar. Sonra onu siyah taşın üstüne yatırdılar.

Taita, Nefer'in yüzünü örten kumaş katını çekti. Delikanlı tıpkı genç tanrı Horus'un fildişinden bir heykeli gibi solgun ve güzel görünüyordu. Taita onun başını bir yana çevirdi ve Bay'a deri alet çantasını sağ elinin yanına koymasını işaret etti. Taita kutunun içinden fildişinden forsepsi alarak bunun uçlarını Nefer'in kulağının içine soktu ve yün tıkacı çıkardı. Kendi ağzını bir cam kavanozun içinden çektiği lal renkli bir sıvıyla doldurdu ve altın bir tüp vasıtasıyla Anubis'in iksirinin tortularını Nefer'in kulak zarından emip yıkadı. Kulağın içine bakınca herhangi bir iltihap olmadığını görerek rahatladı. Daha sonra kulak deliğine yumuşatıcı bir merhem sürdü ve kulağı yine bir tıkaçla tıkadı, iksirin panzehiri Bay'ın elindeki başka bir şişenin içindeydi.

Şişenin kapağını çıkarınca keskin bir kâfuru ve kükürt kokusu yayıldı. Hilto, Nefer'i oturur duruma geçirmelerine yardım etti ve Taita şişenin içindekini Nefer'in ağzına boşalttı.

Meren'le ötekiler bu olanları bir şey anlayamadan seyretmişlerdi. Nefer birden şiddetle öksürdü, oradakiler de batıl inançlarından doğan bir korkuyla geriye sıçradılar ve kötülüğe karşı alışılageldik işareti yaptılar. Taita, Nefer'in çıplak sırtına masaj yaptı, delikanlı da yine öksürerek bir miktar sarı safra kustu. Taita, Nefer'i canlandırmak için aralıksız çalışırken Hilto adamlarını yere diz çöktürdü ve bu gördükleriyle ilgili olarak korkunç bir gizlilik yemini ettirdi. Fena halde sarsılan adamlar solgun bir yüzle hayatları pahasına yemini ettiler.

Taita kulağını Nefer'in sırtına dayadı, bir süre dinledi, sonra başını eğdi. Çocuğa

tekrar masaj yaptı ve bir kere daha dinledi.

Bay'a işaret etmesi üzerine genç adam çantanın içinden bir tutam kurutulmuş ot çıkardı ve bunun bir ucunu tapınağın lambalarından biriyle tutuşturdu. Otları Nefer'in burnunun altında tuttu. Delikanlı hapşırdı ve başını öbür yana çevirmeye çalıştı. En sonunda kanaat getiren Taita, Nefer'i tekrar kefenine sardı ve Bay'la Hilto'ya bir işaret daha yaptı.

Üç kişi tekrar sepetin başına döndüler. Taita sahte tabanı kaldırıp burada yatan başka bir cesedi ortaya çıkarınca odadakiler şaşırıp kaldılar. Bu ceset de beyaz bir kefene sarılıydı.

Hilto, "Gelin! Onu kaldırın!" diye emretti.

Taita'nin dikkatli bakışları karşısında ve Hilto'nun sert talimatları uyarınca iki vücudu değiştirdiler. Nefer'i sepetin dibindeki gizli bölmeye yatırdılar, fakat sahte tabanı henüz yerleştirmediler. Bay sepetin yanına çömelip Nefer'in durumunu kontrol etmekle görevlendirildi. Öbürleri yabancı cesedi diyorit platformun üstüne yatırdılar.

Taita kefeni sıyırıp Nefer'le aynı yaşlarda ve yapıda bir gencin cesedini meydana çıkardı. Aynı gür siyah saçlar onda da vardı. Bu cesedi temin etmek görevi Hilto'ya verilmişti. Ülkenin o günlerdeki ortamında bu iş güç olmamıştı. Eyaletin yoksul dış bölgelerinde veba hâlâ insanları kırıp geçiriyordu. Ayrıca geceleri kentin sokaklarından toplanabilecek dövüş, cinayet ve yol kesen eşkıya kurbanı ölüler de vardı.

Hilto bütün bu kaynakları gözden geçirmişti. Sonunda, rastlantı dahi olamayacak mükemmel koşullar altında genç Firavun'un yerine geçecek kişiyi bulmuştu.

Muhafızlar Teb'in en nüfuzlu darı tüccarlarından birinin kesesini yürüten bu genci suçüstü yakalamışlar, yargıçlar da suçluyu boğularak öldürülmek cezasına çarptırmışlardı. Genç mahkûm yapı ve görünüş açısından Nefer'e o kadar benziyordu ki kardeşi yerine geçebilirdi. Üstelik açlıktan ölenlerle veba kurbanlarından farklı olarak gelişmiş vücutlu ve sağlıklıydı. Hilto kararı yerine getirmekle yükümlü kent muhafızlarının komutanıyla görüşmüş, bu dostça görüşme sırasında ağır üç altın yüzük muhafız başının kesesine girmişti. Sonuçta, hükmün Hilto söyleyene kadar ertelenmesi ve celladın yeteneğinin müsaade ettiği ölçüde mahkûmun vücuduna az zarar verilmesi kararlaşmıştı. Adalet daha o sabah yerini bulmuş olup ceset henüz soğumamıştı bile.

Cesetlerin iç organlarının konulması için ayrılmış kavanozlar holün sonundaki küçük şapelde diziliydi. Taita, Meren'e getirilmelerini ve hemen doldurulmaları için kapaklarının açılmasını emretti. Adam bu işi görürken Taita cesedi yuvarladı ve sol yanını boydan boya yardı, inceliğe vakit yoktu. Elini açılan aralığa sokarak bağırsakları çıkardı, sonra her iki elini kullanarak neşteri cesedin vücudunun daha derinlerinde dolaştırdı. Göğüs boşluğuna ulaşmak için önce diyaframı kesti, sonra akciğerlerin, karaciğerin ve dalağın ötesine geçti ve solunum borusunu akciğerlere birleştiği yerinden kesti. Arkasından cesedi yüzükoyun yatırdı ve Meren'e ölünün kabaetlerini ayırmasını emretti, arkasından birkaç darbeyle anüsün büzgen kaslarını çözdü. Göğüsle karnın bütün içindekilerin artık hiçbir bağlantısı kalmamıştı.

Taita hepsini tek bir kütle halinde diyorit levhanın üstüne boşalttı. Yüzü bembeyaz olan Meren sendeledi ve elini ağzına yapıştırdı.

Taita, Tere değil, leğenin içine," diye sert bir sesle emretti. Meren kuzeyde Firavun Trok'un birlikleriyle asilere karşı savaşmıştı. Bir adam öldürmüş ve savaş alanındaki kıyımdan etkilenmemişti, ama şimdi bir köşedeki taş leğenin başına koştu ve bunun içine gürültüyle kustu.

Dirseklerine kadar kana batmış olan Taita karaciğeri, akciğerleri, mideyi ve bağırsakları kümeler biçiminde ayırmaya girişmişti. Bu iş tamamlanınca bağırsaklarla mideyi Meren'in kustuğu leğene götürdü. Mideyle bağırsakların içindekileri akıttıktan sonra kavanozlara doldurdu. Her kavanozu salamura görevi yapan natron tuzuyla doldurarak kapakları mühürledi. Sonra elleriyle kollarını bu amaçla suyla doldurulmuş bulunan bronz leğenlerin içinde yıkadı.

Bir ara endişeyle Bay'a baktı. Nübyeli, yara izleriyle örtülü dazlak kafasını eğerek Nefer'in durumu konusunda Taita'nın içini rahat ettirdi, İhtiyar adam kontrollü bir aceleyle çalışarak karındaki kesiği dikti. Sonra yüzünün çizgileri gözden gizlenene kadar kafayı sardı. Bu da olunca, o ve Hilto cesedi natron'la dolu büyük banyo küvetine taşıyarak onu sert alkali karışımına yatırdılar. Cesedin yalnız sargılı kafası bu banyonun dışında kalmıştı. Ceset başı örtülü olarak gelecek altmış gün süresince banyonun içinde kalacaktı. Rahipler bu sürenin sonunda sargıları açacaklar ve cesetlerin değiştirildiği ortaya çıkacaktı. Ama Taita'yla Nefer o zaman çok uzaklarda olacaklardı.

Taş platform deri kovalar dolusu suyla yıkanıp Taita'nın aletleri çantaya yerleştirildikten sonra küçük grup gitmeye hazırdı.

Taita, Nefer'in yattığı sepetin yanına diz çöktü ve derisinin sıcaklığını ölçmek ve solunumunu kontrol etmek için elini delikanlının çıplak göğsüne dayadı. Solunum ağır ve düzgündü. Bir göz kapağını da aşağı çekerek gözbebeğinin ışığa nasıl tepki verdiğine baktı. Sonuçtan memnun kalınca Hilto'yla Bay'a gizli bölmeyi örtmeleri işaretini verdi. Bu da olup adamlar sepetin kapağını da örtmeye girişince Taita onları durdurdu. "Onu açık bırakın," dedi. "içinin boş olduğunu rahipler görsünler."

Adamlar sepeti tutamaçlarından tutup kaldırdılar, Taita da onları kapıya götürdü.

Hilto kapıları açınca rahipler kalabalığı başlarını ileri uzattılar. Boş sepet geçirilirken şöyle bir baktılar, sonra gasp edilen görevlerini devir almak için çirkin bir aceleyle Keder Salonu'na atıldılar.

Taita'nın adamları, tapınağın dışında toplaşmış kalabalıklar tarafından önemsenmeyerek sepeti öndeki arabaya taşıdılar, daha sonra da kafile halinde kentin yolunu tuttular.

Ana kapılardan kente girince dar sokakları hemen hemen terk edilmiş buldular.

Halk ya genç Firavun için dua etmek için cenaze tapınağına akın etmişti ya da Nefer Seti'nin ardılının ilan edilişini beklemek üzere saraya koşmuştu. Hoş, Yukarı Krallığın yeni Firavun'unun kim olacağı hakkında kimsenin şüphesi yoktu.

Hilto arabayı doğu kapısındaki karakola sürdü, sepet de arka kapıdan özel dairesine taşındı. Burada her şey Nefer'i karşılamaya hazırdı. Delikanlıyı dipteki bölmeden çıkardılar. Taita da Abay'ın yardımıyla Nefer'i tamamen diriltmek için kolları sıvadı. Birkaç saat sonra delikanlı biraz darı ekmeği yiyecek ve balla karıştırılmış sıcak kısrak sütü içecek kadar toparlanmıştı.

Taita sonunda Nefer'i bir süre Bay'a emanet etmenin bir sakıncası olmadığına karar verdi ve boş olan dar sokaklarda arabasını sürdü. Aniden ilersinde çılgınca yaşa ve alkış sesleri duydu. Saray çevresine yaklaşınca yeni Firavun'un tahta çıkışını kutlayan yoğun bir kalabalıkla çevrili buldu kendini. "Kutsal Majesteleri Firavun Naja Kiafan'a ölümsüz hayat!" diye içten bir heyecanla uluyorlar ve şarap testilerini elden ele dolaştırıyorlardı.

Kalabalık o kadar yoğundu ki Taita, Meren'le birlikte arabayı bırakıp kalan yolu yürümek zorunda kaldı. Sarayın kapılarındaki muhafızlar onu tanıdılar ve geçmesi için kılıçlarının kabzalarından yararlanarak yolu açtılar. Saray arazisine girince Taita büyük salona koştu ve orada da yeni bir dalkavuk kalabalığıyla karşılaştı. Bütün subaylar, saray erkânı ve devlet ileri gelenleri yeni Firavun'a sadakat ve bağlılık yemini etmek için beklemedeydiler, fakat Taita'nın ünü ve sinir bozucu bakışı kalabalığın açılarak onun ön sıralara geçmesini garantilemeye yetti.

Firavun Naja Kiafan'la kraliçesi salonun ucundaki kapıların öte yanındaki özel odadaydılar. Fakat majestelerinin huzuruna alınmak için Taita'nın sadece kısa bir süre beklemesi gerekti.

Naja'nın çifte tacı şimdiden başında taşıdığını ve harman döveniyle çoban değneğini göğsünün üstünde çapraz tuttuğunu görerek şaşırdı. Kraliçe Heseret ise yağmurun okşadığı bir çöl gülü gibi parlamıştı. Taita'nın hatırladığı kadar güzel, makyajının altında solgun ve huzurluydu, ustalıkla uygulanan rastık ise gözlerini daha da irileştirmişti.

Taita içeri girince Naja etrafındakileri savdı ve çok geçmeden üçü yalnız kaldılar.

Yalnızca bu bile büyük bir itibar işaretiydi. Derken Naja harman döveniyle çoban değneğini bıraktı ve gelip Taita'yı kucakladı. "Senden asla şüphe etmemeliydim, Büyücü," derken sesi eskisinden de güçlü ve otoriterdi. "Minnettarlığımı hak ettin."

Sağ elinin parmağındaki olağanüstü güzellikte yakutlu bir altın yüzüğü çıkarıp Taita'nın sağ elinin işaret parmağına geçirdi. "Bu, sevgimin sadece küçük bir nişanesi," dedi. Taita onun nasıl olup da bu kadar kuvvetli bir tılsımı onun eline verdiğine şaşırdı; sadece Naja'nın saçlarından bir perçem veya tırnak kesikleri bundan daha güçlü olabilirdi.

Heseret de gelip İhtiyar adamı öptü. "Sevgili Taita, aileme daima sadık ol muşsundur. Aklından, hayalinden geçmediği kadar çok altının, arazilerin ve gücün olacak."

Onca yıldan sonra genç kadın onu ne kadar az tanıyordu. "Cömertliğiniz sadece güzelliğinizin yanında gölgede kalıyor," dedi, Heseret de aptal aptal sırıttı. Taita bundan sonra Naja'ya döndü. "Tanrıların benden talep ettiklerini yaptım, majesteleri.

Ama bana pahalıya mal oldu. Görev duygularıma ve kalbimin emirlerine aykırı

davranmak hiç kolay olmadı benim için. Nefer'i sevdiğimi biliyorsunuz. Şimdi aynı görev duygusunu ve sevgiyi size borçluyum. Yalnız şimdi bir süre Nefer'in yasını tutmam ve ruhuyla barışmam lazım."

Naja, "Ölü Firavun için acı duymaman zaten garip olurdu," diye onayladı. "Bender istediğin nedir, Büyücü? Sadece söylemen yeterli."

"Çöle gidip bir süre yalnız kalmam için izninizi istiyorum, majesteleri."

Naja, "Ne kadar bir zaman için?" diye sordu, Taita da Firavun'un, Taita'nın elinde olduğunu sandığı ölmezliğin anahtarını kaybetmekten korktuğunu anladı.

Taita, "Uzun zaman kalmam, majesteleri," diye onu rahatlattı.

Naja kısa bir süre düşündü. Hiçbir zaman acele kararlar veren bir adam olmamıştı. Sonunda içini çekerek üstünde bir yazı kalemiyle bir papirüsün durduğu alçak masaya yürüdü. Hemen bir izin tezkeresi yazdı ve buna özel mührünü bastı.

Mührün uzun zaman önce tahta geçmesi beklentisiyle hazırlandığı belliydi. Naja bir yandan mürekkebin kurumasını beklerken, "Nil'in gelecek taşkını başlayana kadar kalabilirsin, ama o zaman yanıma dönmen gerekir. Bu belge istediğin yere yolculuk etmeni ve topraklarımın herhangi bir yerindeki saltanat ambarlarından gereksineceğin her türlü yiyecek ve donanımı almanı sağlayacaktır," dedi.

Taita, Firavun'un ayaklarına kapandı, ama Naja bir başka olağanüstü alçakgönüllülükle onu ayağa kaldırdı. "Git, Büyücü!" dedi. "Ama kararlaştırılan günde bize dönerek hak ettiğin ödülleri al."

Taita papirüs rulosunu sıkı sıkı tutarak kapıya doğru geriledi ve kutsama hareketlerini yaptı.

ERTESI SABAHIN ERKEN SAATLERINDE

kentin büyük kısmı uyurken ve doğu kapısındaki nöbetçilerin bile esneyerek gözleri kapanırken Teb'den ayrıldılar.

Nefer dört at tarafından çekilen bir yük arabasının arkasına yatırılmıştı. Bu yük arabaları Hilto tarafından dikkatle seçilmişti. Güçlü ve sağlıklı olmakla beraber, hasete yada dedikoduya yol açacak üstün nitelikleri yoktu. Arabaya en zorunlu yiyecek maddeleri ve bir kez nehir vadisinden ayrıldıktan sonra gereksinebilecekleri donanım doldurulmuştu. Hilto zengin bir çiftçi gibi giyinmişti. Meren güya oğlu, Bay da köleleriydi.

Nefer arabanın dibindeki samanla doldurulmuş bir şiltenin üstüne, tabaklanmış bir deri perdenin altına yatırılmıştı. Artık tamamen kendine geldiğinden Taita'nın ona bütün söylediklerini anlayabiliyordu. Muhafız çavuş Firavun'un belgesine rağmen işgüzarlık etti. Başındaki kukuleta yüzünden Taita'yı tanımadığından arkasındakileri denetlemek için arabaya tırmandı. Perdeyi çekip de Nefer'in, Taita tarafından resmedilen vebanın şaşmaz kırmızı leke.eriyle beneklenmiş yüzünü görünce çavuş dehşet içinde küfürü bastı. Kötülükleri defetme işaretini yaparak arabadan atlarken o kadar panik halindeydi ki lambasını elinden düşürdü ve ayaklarının dibinde tuzla buz olmasına neden oldu.

Dizginleri tutan Hilto'ya, "Gidin buradan!" diye bağırdı. "O pis vebalıyı kentten dışarı çıkarın."

Nehir kıyısındaki ovayı aşıp ekili arazilerle çölün sınırını oluşturan tepelere ulaşmalarına kadarki birkaç gün süresince iki kez daha askeri devriyeler tarafından durduruldular. Ama Firavun'un belgesiyle veba kurbanı her defasında kısa bir gecikmeden sonra yollarına devam etmelerini sağladı.

Teb'de cesetlerin değiştirilmesinin henüz keşfedilmediği ve alarm verilmediği devriyelerin tavrından belliydi. Taita buna rağmen ancak tepeleri aşıp çöle girdikleri ve doğuda Kızıldeniz'e giden eski ticaret yolunu izlemeye başladıkları zaman rahatlayabildi.

Nefer artık arabadaki yatağından aşağı inebiliyor ve kısa sürelerle arabanın yanında topallayarak ilerleyebiliyordu, inkâr etmesine rağmen bacağının ona hâlâ acı verdiği belli oluyordu, ama çok geçmeden daha rahat ve daha uzun süreler yürümeyi başarabildi.

Eski Gallala kentinin harabelerinde üç gün dinlendiler. Su torbalarını acı sulu kaynakta doldurdular ve atların taşlı yolun yorgunluğundan sonra dinlenmesine olanak tanıdılar. Bay'la Taita ayrıca hayvanların içdizleriyle ve toynaklarıyla ilgilendiler. Yola devam edecek kadar dinlendikten sonra bilinen yolu izlemediler; gece serinliğinde yolculuk ederek yalnız Taita tarafından bilinen ve Cebel Nagara'ya giden patikaya saptılar. Bay'la Hilto, arkalarında bıraktıkları izleri süpürdüler ve oralardan geçtiklerini belli edecek hiçbir işaret kalmadı.

Pırıl pırıl yıldızların aydınlattığı bir gecede mağaraya vardılar. Küçük sızıntıda o kadar çok insanla ata yetecek kadar su olmadığından arabadaki eşya indirilir indirilmez Hilto'yla Bay geri döndüler. Taita'yla Nefer'e hizmet etmesi için Meren'i mağarada bırakmışlardı. Hilto hastalık bahanesiyle birliğinden istifa etmişti, dolayısıyla da her

dolunayda Bayla birlikte geri dönerek Teb'den malzeme, ilaç ve haberler getirmekte serbestti.

Cebel Nagara'daki ilk ay çabuk geçti. Nefer'in yaraları temiz ve kuru çöl havasında herhangi bir aksilik çıkarmadan çabuk kapandı, çok geçmeden de delikanlı topallayarak da olsa çöle giderek avlanabildi. Çöl tavşanlarını ürkütüyorlar ve onları fırlattıkları sopalarla deviriyorlardı ya da Taita kaynağın yukarısında tepenin doruğunda oturuyor ve gizlenme büyüsüne başvurarak ceylan sürülerini okların menziline girecek kadar yakına çekiyordu.

Hilto o ayın sonunda Bayla birlikte Teb'den döndü. Getirdikleri haberlere bakılırsa Taita'nın hilesi henüz ortaya çıkmamıştı, bütün halkla birlikte Firavun Naja Kiafan da Nefer'in cesedinin Keder Salonu'ndaki natron banyosunda yattığına hâlâ inanıyordu.

Hilto'yla Bay aynı zamanda Aşağı Krallıktaki ayaklanmanın ve Firavun Trok'un Manaşi'deki dehşet verici misillemelerinin haberini getirmişlerdi. Naja'nın da Trok gibi vergileri artırdığı ve orduya sürekli adam aldığı Yukarı Krallıkta da isyan hareketleri olmuştu. Hilto, "Memlekete barış hâkim olduğu halde, silahlı kuvvetlerin bu kadar artırılmasına insanlar kızıyorlar," diye bildirdi. "Öyle sanıyorum ki silahlı ayaklanmalar yakında Yukarı Krallığa da yayılacak, Naja ise asilerin kuzeyde yapıldığı gibi hakkından gelecektir, iki Firavun'un tahta çıkışlarını alkışlayanların pek yakında fitil fitil burnundan geleceği kesin."

Nefer, "Aşağı Krallıktan daha başka ne haberler getirdin?" diye merakla sordu.

Hilto ticaret dünyasından haberleri, darı fiyatlarını, Asur'un özel elçisinin Firavun Trok'un sarayına yaptığı ziyareti uzun uzun anlatmaya girişti. Nefer sabırsızlık içinde dinledi, Hilto bitirince ise "Prenses Mintaka hakkında ne gibi haberler var?" diye bilmek istedi.

Hilto şaşırmış göründü. "Özel bir şey bilmiyorum. Avaris'te olduğunu sanıyorum, ama emin olamam."

Hilto dönüş yolculuğunda kalabalık bir oriks keçisi sürüsünün izlerine rastlamıştı, Taita'dan bunları izleyip avlamak için izin istedi. Kurutulmuş av hayvanı yiyecek stoklarına katkıda bulunacağından Taita hemen razı oldu. Fakat Nefer'in henüz avcı kafilesine katılacak kadar kuvvetli olmadığını belirtti. Bu delikanlıyı her nedense mutsuz etmedi, hatta avların bulunması, sonra da orikslere yaklaşılınca avcıları gözden gizlemesi için Taita'nın da kafileyle gitmesini önerdi.

Mağarada yalnız kalınca Nefer sedir ağacı tahtasından küçük sandıktan Hilto'nun ona getirdiği papirüs rulolarıyla yazı malzemesini çıkardı ve Mintaka'ya bir mektup yazmaya girişti. Ölüm haberinin şimdiye dek Avaris'e ulaşmış olacağını biliyordu.

Mintaka'nın Balasfura'da bütün ailesiyle birlikte ölümüyle ilgili yanlış raporları duyunca çektiği acıları çok iyi hatırlıyor ve genç kızın aynı şekilde üzülmesini önlemek istiyordu. Nişanlarını iptal edenin Naja'yla Trok olduğunu, kendisinin onu ölümsüz hayatından daha çok sevdiğini ve onu karısı yapana kadar rahat yüzü görmeyeceğini

Mintaka'nın bilmesini istiyordu.

Ancak bütün bunların, papirüsün yanlış ellere geçmesi halinde bir anlam taşımaması için yalnız Mintaka'nın anlayabileceği bir dille yazılması gerekiyordu.

Genç kızı mektubun başında "Birinci Yıldız" diye selamladı. Adının neden türetildiğini tartıştıkları zaman Nefer'e "Bana Gökyüzü Avcısı'nın üçüncü yıldızının adını vermişler," dediğini Mintaka hatırlayacaktı.

Nefer bunun üzerine, "Hayır," demişti, sen üçüncü değil, bütün gökyüzünün birinci yıldızısın."

Delikanlı hiyeratik yazının simgelerini büyük bir özenle çizdi el yazısı sanatında oldukça bitti üstün bir yetenek sahibiydi. Mektubu "Dabba'daki Çılgın" diye imzaladı, çölde yalnız oldukları zamanki aykırı davranışlarını ima etmesinin Mintaka'da şüpheye yer bırakmayacağına güveniyordu.

O akşam avcılar dönüp de oriks biftekleriyle kendilerine ziyafet çekerlerken Nefer, Hilto'yla konuşmak için uygun bir fırsat bekledi. Taita kamp ateşinin etrafındaki gruptan ayrılıp bir süre çöl gecesinde uzaklaşınca bu fırsatı elde etti. Hilto'nun Teb'den getirdiği malzeme arasında kocaman bira kavanozları da vardı. Taita biradan bir, iki kâse içmişti, ama yaşını gösteren tek tuk işaretlerden biri sıvının içinden geçme hızıydı.

Taita konuşulanları duyamayacak kadar uzaklaştıktan sonra Nefer, Hilto'ya uzanıp, "Senden benim için bir iş yapmanı isteyeceğim," diye fısıldadı.

"Bana onur vermiş olursunuz, majesteleri."

Nefer küçük papirüs rulosunu ona verdi. "Bunu hayatın pahasına koru," diye emretti, Hilto ruloyu şalının altına gizledikten sonra Nefer ona, ruloyu Avaris'te prensese vermesini buyurdu. Son bir uyarıda daha bulundu. "Bunu kimseye söyleme.

Büyücü'ye bile. Kutsal yemini eder misin?"

Ertesi akşam Hilto'yla Bay havanın serinlemeye başladığı gün batımında Cebel Nagara'dan ayrıldılar. Nefer'e sadakat yeminlerini tekrarladılar, Taita'dan onları kutsamasını ve korunmaları için bir tılsım istediler, sonra da yıldızların altında yola koyuldular. Atlar kum tepelerinin ilk yamacını tırmandılar ve geceleyin soğuyunca çatırdayan gümüş renkli kayaların arasında uzaklaştılar.

Atların önünde yürüyen Bay birden irkilerek vahşi dilinde şaşkınlığını anlatan bir küfür savurdu ve boynundaki aslan kemiğinden tılsıma uzandı. Kayaların arasındaki gölgelerin içinden çıkan garip şekli işaret ediyordu.

Hilto ondan da çok telaşlanmıştı. "Kenara çekil, kötücül gölge," diye bağırarak kamçısını şaklattı ve kötülüğe karşı olağan işareti yaptı, sonra da hortlaklarla gulyabanileri kaçırmak için sihirli sözleri geveledi.

"Rahat ol, Hilto!" Görüntü en sonunda konuştu. Ay o kadar parlaktı ki taşlık zeminin üstüne uzun bir gölge düşürüyor ve yaratığın başını pota içindeki gümüş

eriyiği gibi ışıldatıyordu. "Benim, Büyücü Taita."

Hilto, "Sen olamazsın!" diye bağırdı. "Ben Taita'yı gün batımında Cebel Nagara'd bıraktım. Seni tanıyorum. Ölüler diyarından gelmiş korkunç bir hortlaksın ve Büyücü olduğuna bizi inandırmaya çalışıyorsun."

Taita yaklaşıp Hilto'nun kamçılı elini yakaladı. "Etimin sıcaklığını hisset," dedi, sonra Hilto'nun elini kaldırıp yüzüne götürdü. 'Yüzüme dokun ve sesimi dinle."

Fakat yaşlı savaşçı, ancak Bay aslan kemiğiyle Taita'nın göğsüne dokunduğu, mezar kokup kokmadığını anlamak için nefesini kokladığı, sonunda da olduğunu ileri sürdüğü kişi olduğunu söylediği zaman istemeye istemeye kanaat getirdi, "iyi de bizden önce nasıl buraya gelebildiniz?" diye inler bir sesle sordu.

Bay gizemli bir tavır takındı. "Uzman olanların yöntemleri vardır," dedi ona. "Bu soruyu sormamak daha iyi."

Taita gevezeliği kesti. "Hilto, üstünde hepimizi ölümcül bir tehlikeye atacak bir şey var. Ölüm ve karışıklık kokusunu sızdırıyor."

Hilto huzursuz gözüküyordu. "Bunun ne olduğunu bilemiyorum."

Taita, "O, Mısır tarafından sana emanet edilen bir şey. Ve bunun ne olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Mısır tarafından ha." Hilto sakalını kaşıdı ve başını salladı.

Taita elini uzattı, Hilto da içini çekti ve daha fazla direnmeden boyun eğdi.

Belindeki deri kesesine elini soktu ve parşömen rulosunu meydana çıkardı. Taita bunu onun elinden aldı. "Bundan kimseye bahsetme," diye uyardı. "Kimseye, bizzat Firavun'a bile. Beni duydun mu, Hilto?"

"Sizi duyuyorum, Büyücü."

Taita papirüsü sağ elinde tuttu ve ona ısrarla baktı. Bir, iki saniye sonra rulonun üstünde minik bir parlak nokta belirdi, bir duman halkalar çevire çevire gece göğünün içinde yükseldi, sonra rulo alev alev yanmaya başladı.

Taita ruloyu parmaklarının arasında yanmaya terk etti, oluşan sıcaklık yüzünden suratını ekşitmedi bile ve küllerin toza dönüşmesini seyretti.

Hilto, "Bu salt sihir," diye soludu.

Bay dudak büktü. "Sadece bir yamağın bile başarabileceği bir numara."

Taita kutsamak için sağ elini kaldırdı. "Tanrılar yolculuğunuz süresince sizi korusun," dedi. Ve arabanın takır tukur ilerleyip karanlığa karışmasını seyretti.

Mağarada yakılmış küçük ateşin başında çölün soğuğuna karşı İhtiyar kemiklerini ısıtıyordu. Üstü bir koyun postuyla örtülü olarak arka duvarın dibinde uyuyan Nefer'e baktı.

Delikanlının onu faka bastırmak için yaptığı acıklı denemeye kızmamıştı. ileri yaşı insanlığını ekşitmemiş veya itirasın acılarına ilişkin anılarını soldurmamıştı, dolayısıyla Nefer'in Mintaka'nın korkusunu giderme arzusunu paylaşıyordu. Bununla birlikte Mintaka'ya karşı sevgi derecesinde bir bağ duyuyordu.

Bu acıma hissinin olası sonuçlarını hiçbir zaman Nefer'in yüzüne vurmayacaktı.

Varsın, onun yaşadığını Mintaka'nın yakında öğreneceğini düşünerek içi rahat etsindi.

Delikanlının yanına çömeldi ve ona dokunmadan benliğinin en derinlerine sızmaya girişti. Hastası üzerindeki etkisi konusunda uzun deneyimleri olduğundan bunu kolaylıkla başardı. Nefer kıpırdadı, homurdandı ve anlamlı, anlamsız bir şeyler mırıldandı. Taita'nın gücü derin bir uykunun koynundayken bile ona ulaşmış, onu ağ gibi kuşatarak hemen hemen uyanmanın eşiğine getirmişti.

Delikanlının vücudu tamamen iyileşmeye doğru epeyi bir yol kat etmişti. Taita daha da derine indi. Ruhu sağlam, yaşadığı sıkıntılar ise ona hiçbir şey kaybettirmemiş. Çabalarımızın bir sonraki aşamasına geçme zamanı yaklaştı.

İhtiyar adam tekrar ateşin yanına döndü ve içine birkaç akasya değneği daha kattı.

Sonra oturup arkasına yaslandı, ama uyumak için değil. Onun yaşında birine gece bir, iki saatlik uyku yetiyordu çünkü. Amaçladığı, olayların hasıl ettiği cereyanlara zihnini açmaktı. Bunların kimi uzakta, kimi daha yakındaydı. Taita nehirdeki ya da yaşamın içindeki bir kayaymış gibi o cereyanların anafor gibi etrafında dönmesine terk etti kendini.

Ertesi ay bir öncekinden daha çabuk geçti, Nefer de bu arada daha kuvvetlendi ve daha huzursuz gözükmeye başladı.

Topallaması her gün biraz daha hafifliyordu, sonunda büsbütün kayboldu. Çok geçmeden vadi tabanından tepelerin doruğuna doğru Meren'le yarışıyordu. Bu yarışmalar vahadaki yaşamlarının günlük parçalarından biri oldu. Meren önceleri kolayca kazanıyordu, ama çok geçmeden bu değişti.

Hilto'nun gidişinin yirminci gününde şafak sökerken mağaranın ağzından itibaren yarışmaya başladılar ve taşlık vadi tabanında omuz omuza koştular, ama yamacatırmanışa geçtiklerinde Nefer biraz öne geçti. Yarı yolda kuvvetli bir hamle daha yaptı ve Meren'i arkasında soluk soluğa bıraktı. Tepenin doruğuna varınca arkasına döndü ve zafer sevincini ifade eden bir hareketle ellerini kalçalarına dayayarak Meren'e güldü. Uzun ve gür saçları şafak esintisinde omuzlarının üstünde uçuşuyordu. Güneş arkasında gökte yükselmekteydi; altın renkli ışıklar başının etrafında bir hale oluşturdular.

Taita yarışı aşağıdan izlemişti, dönüp mağaraya gireceği sırada çölün sessizliği

içindeki ürkütücü bir ses onu durdurdu. Yüzünü göğe çevirince mavi fonun önünde daire çizen koyu renkli bir nokta gördü ve tanrının kutsal varlığını yakınında hissetti.

Ses tekrar duyuldu, gerçi çok hafifti, ama insanın yüreğini titretiyordu: kral şahinin unutulmaz çağrısıydı bu.

Nefer de tepenin doruğunda sesi duymuş, nereden geldiğini anlayabilmek için başını çevirmişti. Minik şekli seçebildi ve ona doğru ellerini uzattı. Bu hareket bir emirmiş gibi, şahin inişe geçti ve giderek büyümeye başladı. Nefer'e doğru pike yaparken kanatlarının üstünden geçen rüzgârın inlediği duyuluyordu. Kuş bu hızla delikanlıya çarptığı takdirde, etlerini parçalar ve kemiklerini kırardı. Ama şahin yukarıya dönük yüzüne doğru gelirken Nefer irkilmedi bile.

Şahin son anda inişini durdurdu ve delikanlının başının yukarısında hareketsiz kaldı. Nefer uzandı, neredeyse kuşun göğsünün ipek gibi parlak, güzel tüylerine dokunacaktı. Taita bir an kuşun yakalanmasına göz yumacağını sandı, ama şahin birden kanatlarının hareketini değiştirerek yükselmeye başladı. O yalnızlık hissi veren güzel çığlığını bir kere daha duyurdu, sonra da güneşe doğru alelacele uçmaya başlayarak sanki o alev topunun içinde kayboldu.

Hilto Cebel Nagara'ya yaptığı son ziyaretinde tam ağırlıklı bir savaş yayını beraberinde getirmişti. Nefer, Taita'nın kontrolünde her gün yayla idman yapıyor, sırlıyla omuzlarındaki kasları güçlendiriyor, onları silahı kapıp sonuna kadar gererek kolları yorulmadan ve titremeye başlamadan nişan alacak düzeye getirmeye çalışıyordu. Sonra, Taita'nın komutu üzerine yüz metre uzaktaki bir hedefe saplanacak oku salıyordu.

Nefer tepenin eteğindeki gizli bir akasya koruluğundan kendine akasya odunundan ağır bir sopa kesti ve elinde kusursuz dengeyi bulana kadar biçimlendirdi, kazıdı ve cilaladı. O ve Taita şafağın serinliğinde geleneksel usulde dövüştüler. Nefer önceleri Taita'nın yaşına saygısından çekingen davrandıysa da, Büyücü bacaklarını kanattı ve başında koca bir şişe neden oldu. Kızan ve onuru kırılan Nefer bu kez ciddi şekilde saldırıya geçti, ama İhtiyar adam hızlı ve çevikti. Tam zamanında delikanlının sopasının yolu üstünden kaçıyor, sonra korumasız bir dirseğe ya da dize sert bir darbe indiriyordu.

Taita kılıçtaki ustalığından pek az şey kaybetmişti. Hilto onlara ağır bir pala koleksiyonu getirmişti. Taita sopalarla dövüş alanında yeterli bir deneyim sahibi olduklarına karar verince, kılıçları ortaya çıkardı ve Nefer'le Meren'i hamle, darbeyi savma, vs. gibi hareketler konusunda eğitti. Onlara her manevrayı elli kez tekrar ettiriyor, sonra yeniden başlatıyordu. Akşam yemeği için egzersizlere ara verdiği sırada Nefer'le Meren'in ikisi de kıpkırmızı olmuşlar ve Nil'in içine düşmüş gibi ter içinde kalmışlardı. Oysa Taita'nın derisi kuru ve soğuktu. Meren buna dikkati çekince İhtiyar adam güldü. "Son salgımı sizler daha doğmadan önce akıtmıştım."

Başka akşamlar Nefer'le Meren soyunuyor, vücutlarını yağlıyor ve Taita onlara hakemlik yapıp önerilerde bulunurken ve eğitirken güreşiyorlardı. Meren'in boyu her ne kadar beş parmak daha uzun, omuzlarıyla bacakları daha ağır idiyse de, Nefer'in doğal bir dengesi vardı, Taita da ona hasmının ağırlığını ona karşı kullanmanın yolunu

öğretmişti. Her pozisyonda aşağı yukarı eşittiler.

Taita'yla Nefer akşamları geç saatlere kadar ateşin başında oturuyor ve tıpla politikadan savaşla dine kadar her türlü konuda tartışmalar yapıyorlardı. Taita bazen bir teori ortaya atıyor, sonra Nefer'i öne sürdüğü kanıtlı ya da kanıtsız hususlarda boşluklar ya da kusurlar bulmaya davet ediyordu. Bu derslere gizli tuzaklar ve mantıksızlıklar yerleştiriyor, Nefer de büyük bir hevesle bunları keşfediyor ve sorguluyordu. Sonra bac tahtası ve taşların hareketleriyle düzenlerinin içerdiği sonsuz olasılıkları çözmek için kafa patlatmak da hesapta vardı.

Taita, "Bao taşları hakkında bilinmesi gereken her şeyi anlayabilsen, hayatın kendisi hakkında da bilinmesi gereken her şeyi bilirdin. Oyunun incelikleri aklı daha büyük gizemleri çözmeye hazırlar," demişti ona.

Ay o kadar hızlı geçti ki, Nefer bir gün ölümcül bir yara alan bir ceylanın arkasından koşarken ufukta serabın şekilsizleştirdiği minik bir sarı toz bulutu, altında da nehrin vadisinden dönen bir yük arabasının uzaktaki şeklini seçebildi.

Delikanlı anında kovaladığı ceylanı unuttu ve Hilto'yu karşılamak için koşmaya başladı. Hilto her ne kadar adamlarının bedensel yiğitlik gösterilerine alışıksa da, Nefer'in bu yakıcı sıcakta koşarken yaptığı hızdan etkilenmekten kendini alamadı.

Delikanlı daha uzaktayken ve hiç de soluk soluğa olmadığı halde, "Hilto!" diye bağırdı. "Tanrılar sevsin seni ve ölümsüz bir hayat sağlasın! Ne haber getirdin?"

Hilto sorunun anlamını kavrayamamış gibi davrandı. Nefer yanında yürürken krallıklardaki politik ve toplumsal olayların uzun soluklu bir anlatısını yapmaya girişti.

"Kuzeyde bir ayaklanma daha olmuş. Trok bu kez isyanı bastırmakta daha büyük bir güçlük çekmiş. Üç günlük çarpışmalarda dört yüz kişi kaybetmiş, asilerin yarısı da elinden kurtulmayı başarmış."

"Hilto, bunun senden duymak istediğim haber olmadığını biliyorsun."

Hilto başının ani bir hareketiyle Bay'ı işaret etti. "Belki de bu bazı konulara değinmek için uygun bir zaman değildir. Daha sonra baş başa konuşsak daha iyi olmaz mı, majesteleri?"

Nefer sabırsızlığını frenlemek zorunda kaldı.

O akşam mağarada kamp ateşinin etrafında otururlarken Hilto'nun Taita'ya uzun ve ayrıntılı bir rapor daha vermesini dinlemek Nefer için tam bir işkence oldu. Bunun en önemli bölümü, Anubis'in rahiplerinin Keder Salonu'ndaki cesedin başındaki sargıları çözünce ölülerin değiştirilmiş olduğunun ortaya çıkmasıydı. Firavun Naja Kiafan Nefer'in hâlâ hayatta olduğunun halk tarafından öğrenilmesi halinde tahtı tehlikeye düşeceği için, haberin duyulmasını önlemek için elinden geleni yapmıştı. Ne çare ki o kadar çok insan, rahipler ve saray erkânı tarafından öğrenilince bu kadar olağanüstü bir olayın gizli kalması olanaksızdı. Hilto Teb kentinin sokaklarıyla pazarlarında ve çevresindeki kasabalarla köylerde dedikoduların alıp yürüdüğünü bildirdi.

Kısmen bu söylentiler nedeniyle her iki krallıktaki huzursuzluk daha da yaygınlaşmış ve birlik kazanmıştı. Asiler kendilerine Mavi Grup adını takmışlardı.

Mavi, Tamose hanedanının rengiydi. Naja kendi hanedanının rengi olarak yeşili seçmişti, Trok'unki ise kırmızıydı.

Buna ek olarak, Doğu da belalara gebeydi. Mısır Firavunları Huri elçisini efendisi olan Babil Kralı Sargon'a geri yollamışlardı.

Dicle ile Fırat arasındaki güçlü krallığın hükümdarı olan Sargon'un ödediği yıllık verginin yirmi lakh altına yükseltilmesini talep ediyorlardı. Sargon'un bu kadar büyük bir bedele asla razı olmayacağı ortadaydı.

Hilto raporuna kısa bir ara verince Taita, "Demek iki krallığın ordularının kuvvetlendirilmesinin nedeni buymuş," dedi. "iki Firavun'un Mezopotamya'nın hazinelerine göz diktikleri apaçık ortada. Fetih peşindeler. Babil'den sonra gözlerini Libya'yla Kalde'ye çevireceklerdir. Bütün dünyaya egemen olmadan durmayacakları kesin."

Hilto şaşırmıştı. "Orasını düşünmemiştim, ama haklı olmalısınız."

"Nehir kıyısındaki çiftçinin tarlalarını yağmalayan iki Habeş maymunu kadar kurnazlar. Savaşın birleştirici güç olduğunu biliyorlar. Mezopotamya üzerine yürüdükleri takdirde halk da bir vatanseverlik cinnetinin pençesinde arkalarına takılacaktır. Ordu ganimet ve zaferden hoşlanır. Tüccarlar da ticaretin ve kârın artmasına bayılırlar. Savaş, insanlara şikâyetlerini unutturmanın en ideal yoludur."

"Evet." Hilto başıyla onayladı. "Şimdi anlıyorum."

Taita, "Bu da tabii ki bizim işimize yarar," diye fikir yürüttü. "Sığınacağımız bir yer aramıştım. Eğer Trok ve Naja'yla savaşırsa Sargon bizi seve seve kabul eder."

Hilto, "Yoksa Mısır'ı terk mi ediyoruz?" diye atıldı.

Taita açıkladı. "Nefer'in yaşadığını artık bildiklerine göre, Naja'yla Trok peşimize düşeceklerdir. Doğu'ya giden bize açık olan tek yoldur. Mısır'ın dışında uzun zaman kalmayız, iki krallıkta kuvvet ve yandaş toplayana ve güçlü müttefikler bulana dek.

Ondan sonra dönüp Firavun Nefer'e ait olan tahtı talep edebiliriz."

Bu sözlerin şokunun etkisinden sıyrılır sıyrılmaz hepsi Taita'ya sessizce baktılar.

O kadar ilersini düşünmemişler, yurtlarını terk etmek zorunda kalabilecekleri akıllarına gelmemişti.

Sessizliği bozan Nefer oldu. "Bunu yapamayız," dedi. "Ben Mısır'dan ayrılamam."

Taita ötekilere bakarak çıkmalarını işaret etti. Hilto, Bay ve Meren hemen ayağa kalkıp sırayla mağarayı terk ettiler.

Taita bu durumu öngörmüştü. Nefer o çok iyi bildiği inatçı tavrıyla kararını bildirince sorunu çözümlemek için tüm kurnazlığını seferber etmesi gerekeceğini tahmin etmişti.

Nefer'i bu tutumundan vazgeçirmenin zor olacağının farkındaydı.

Delikanlı bakışını ateşe dikmişti. Taita onu sessizliğini bozmaya zorlaması gerektiğini biliyordu. Bunu yaptığı zaman Taita'nın konumu kuvvet kazanacaktı.

Nefer sonunda, "Bu planını benimle tartışmalıydın," dedi. "Artık bir çocuk değilim Taita. Bir erkeğim ve Firavun'um."

Taita, "Niyetimin ne olduğunu sana söyledim," dedi.

Yine sessizlik içinde oturarak ateşin alevlerini seyre daldılar. Taita, Nefer'in kararında baş gösteren çatlakları hissedebiliyordu.

Delikanlı sonunda yine konuştu." Anlıyorsun ya, Mintaka var."

Taita hâlâ bir şey söylemiyordu, ilişkilerinde bir krize yaklaştıklarını içgüdüsel olarak anlıyordu. Bu er veya geç olacaktı, onun için de önlemeye kalkışmadı.

Nefer, "Mintaka'ya bir mesaj yolladım," dedi. "Onu sevdiğimi söyledim ve onu terk etmeyeceğime hayatım ve ölmez ruhum adına yemin ettim."

Taita sonunda suskunluğunu bozdu. "Seni, onu ve bütün etrafındakiler! ölümcül bir tehlikeye atan delice mesajını Mintaka'nın aldığına emin misin?"

"Evet, tabii. Hilto..." Nefer birden durdu ve kamp ateşinin alevlerinin arasından Taita'ya bakarken yüzündeki anlam değişti. Birdenbire yerinden fırlayıp mağaranın ağzına yürüdü. Bir çocuk gibi değil, bir erkek, hem de öfkeli bir erkek gibi hareket ediyordu. O kısa son aylarda tamamen değişmişti. Taita derin bir hoşnutluk duydu.

Önlerindeki yol zorluydu, Nefer'in de yeni kavuştuğu gücünün ve kararlılığının tümüne ihtiyacı olacaktı.

"Hilto!" Nefer karanlığın içine seslendi. "Gel yanıma." Hilto belki de delikanlının sesindeki yepyeni otoritenin farkına varmıştı ki alelacele koşup Nefer'in önünde bir dizinin üstüne çöktü.

"Majesteleri?" diye sordu.

Nefer, "Sana emanet ettiğim mesajı yerine verdin mi?" diye sordu.

Hilto ateşin yanındaki Taita'ya baktı.

Nefer, "Ona bakma!" diye adama çıkıştı. "Soruyu sana soruyorum. Bana cevap ver."

Hilto, "Mesajı vermedim," diye itiraf etti. "Niçin vermediğimi bilmek istiyor musunuz?"

Nefer, "Ben nedenini çok iyi biliyorum," dedi. "Şunu iyice bil. Gelecekte herhangi bir zamanda bilinçli olarak emirlerimi yerine getirmezsen bunu sana ödetirim."

"Anlıyorum," dedi Hilto.

"Firavunla her şeye burnunu sokan İhtiyar bir adam arasında yine bir seçim yapman gerekirse, Firavun'u seçeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Bu öğle güneşi kadar apaçık ortada." Hilto mahcup şekilde başını eğdi, ama içinden gülümsüyordu.

"Sorumu atlatıyorsun, Hilto. Söyle, prensesle ilgili ne gibi bir haber getirdin?"

Gülümseyiş Hilto'nun yüzünden silindi, ağzını açıp kapadı, Firavun'a kötü haber vermek için cesaretini toparlamaya çalışıyordu.

Nefer, "Konuş!" diye emretti. "Görevini o kadar mı çabuk unuttun?"

"Güzel majestelerim, vereceğim haber hiç hoşunuza gitmeyecek. Altı hafta önce Prenses Mintaka Avaris'te Firavun, Trok Uruk'la evlendi."

Nefer granit bir heykele dönüşmüş gibi hareketsiz kaldı. Uzun bir süre mağaradaki tek ses ateşteki akasya odunlarının çıtırdısı oldu. Derken Nefer başka bir şey söylemeden Hilto'nun yanından geçti ve çöl gecesine çıktı.

Geri döndüğü zaman şafak doğu göğünde belirli belirsiz bir kızartı halindeydi.

Hilto'yla Meren mağaranın dibinde koyun postlarına sarınmışlardı, ama Taita, Nefer'in onu bıraktığı pozisyonda kalmıştı. Delikanlı bir an İhtiyar adamın da uyuduğunu sandı. Ama sonra Taita başını kaldırdı ve ateşin aydınlığında parlak ve tetikte olan gözlerle ona baktı.

Nefer, "Ben haksızmışım, sen ise haklıydın. Sana şimdi her zamankinden fazla gereksinimim var," dedi. "Beni terk etmeyeceksin, değil mi?"

Taita, "Bunu sorman gereksiz," dedi yavaşça.

Nefer, "Onu Trok'la bırakamam," dedi.

"Bırakamazsın."

Nefer, Taita'nın karşısındaki eski yerine oturdu, İhtiyar adam derin bir soluk aldı.

Fırtına geçmişti. Hâlâ beraberdiler.

Nefer kömürleşmiş bir odun parçasını alevlerin daha derinine itti. Sonra başını kaldırıp yine Taita'ya baktı. "Bana uzaktan görmeyi öğretmeye çalıştın," dedi. "Ama bu yeteneği geliştiremedim ben. Yani dün geceye kadar. Orada karanlıkta ve sessizliğin içinde yine Mintaka'yı görmeye çalıştım. Bu kez bir şey gördüm, Taita, ama çok bulanık olarak ve ne olduğunu anlayamadım."

Taita, "Ona olan aşkın seni ondan yayılan havaya duyarlı yaptı," diye açıkladı. "Ne gördün?"

"Yalnız gölgeler gördüm, ama dayanılmaz bir keder hissettim. Öylesine müthiş bir umutsuzluk hissettim ki kendim de ölmeyi istedim. Ama bunların Mintaka'nın duyguları olduğunu biliyordum, kendiminkiler değil."

Taita ifadesiz bir yüzle ateşe bakarken Nefer devam etti. "Onu benim için görmeye çalışmalısın. Çok ters bir şey var. Ona artık yalnız sen yardım edebilirsin, Taita."

İhtiyar adam, "Sende Mintaka'ya ait bir şey var mı?" diye sordu. "Sana vermiş olabileceği bir armağan ya da herhangi bir simge."

Nefer'in eli boynundaki kolyeye gitti. Zincirin ortasında asılı minik altın madalyona dokundu. "Bu benim en değerli hazinem."

Taita ateşin üzerinden elini uzattı. "Ver onu bana." Nefer önce durakladı, ama sonra zincirin fermuarını açtı ve tılsımı avucunda tuttu.

"Buna dokunan son parmaklar, benimkilerden başka onunkiler, içinde saçlarından kesilmiş bir bukle var."

"Öyleyse çok güçlüdür, içinde kızın ruhu var. Ona yardım etmemi istiyorsan, madalyonu bana vermelisin." Nefer ziyneti ona uzattı.

Taita, "Burada bekle," diyerek ayağa kalktı. Bütün karanlık saatlerinde bağdaş kurarak oturduğu halde hareketlerinde hiçbir katılık yoktu. Sağlıklı bir genç adam olsa bu kadar olurdu. Şafağa çıktı ve kum tepelerinin doruğuna tırmandı, orada etekliğinin katlarını sıska kalçalarının etrafında topladı ve kuma oturarak yüzünü şafağa çevirdi.

Mintaka'nın madalyonunu alnına bastırdı ve gözlerini kapadı. Yavaşça iki yanına sallanmaya başladı. Güneş ufkun yukarısına tırmandı ve yüzünün ortasına çarptı.

Sağ elindeki tılsım kendine özgü, garip bir hayat kazanmıştı sanki. Taita onun kendi kalbinin atışlarıyla uyumlu bir ritimle atmaya başladığını hissetti, İhtiyar adam zihninin kapılarını açtı ve hayatın cereyanlarının serbestçe içeri girmesine ve etrafında büyük bir nehir gibi dönmesine izin verdi. Kendi ruhu da vücudundan sıyrıldı ve yükseklere çıktı. Dev bir kuşun kanadının üstünde taşınıyormuş gibi çok aşağısında ülkelerle kentler, ormanlar, ovalar ve çöller gördü. Yürüyüş halinde ordular da gördü. Birlikler, içinde kılıçların ışıldadığı toz bulutları püskürtüyorlardı.

Açık denizlerde dalgalarla rüzgârların dövdüğü gemiler gördü. Yağmalanırken yanan kentler gördü, başının içinde garip sesler de duydu ve bunların geçmişle gelecekten olduklarını bildi.

Çoktan ölenlerin ve daha doğmamış olanların yüzlerini gördü.

Ruhu, çok ilerilere uzanarak tılsımın rehberliğinde ilerledi. Kafasının içinden ona seslendi, Mintaka! Ve tılsımın elinde önce ısındığını, sonra da yaktığını hissetti.

Görüntüler yavaş yavaş silindi ve Taita kızın tatlı sesinin ona karşılık verdiğini duydu. "Buradayım. Beni arayan kim?"

İhtiyar adam, "Mintaka, benim, Taita," diye yanıt verdi, ama kötü bir kuvvet araya girerek aralarındaki akımı kesti. Mintaka gitmiş, yerini meşum bir varlık almıştı. Taita bütün gücünü bunun üzerinde odaklaştırarak karanlık bulutları dağıtmaya çalıştı.

Bunlar gözünün önünde birleştiler ve dikilmiş bir kobra görünümünü aldılar. Neferle onun Birimin Masara kayalıklarındaki kral şahinin yuvasında karşılaştıkları aynı kötü ruhtu bu.

Taita kafasının içinde kobrayla savaştı, onu geri püskürtmek için güçlerini ileriye yaydı, ancak yılanın görüntüsü yenilecek yerde daha da net ve tehdit edici oldu. Taita bunun fiziksel bir belirti olmayıp doğrudan Mintaka'yı hedef alan ölümcül bir tehdit olduğunu birdenbire anladı, İhtiyar adam, genç kıza ulaşmak için kötülük duvarlarını aşmak amacıyla çabalarını katladıysa da, aralarına giren keder ve acı birikimi aşılmaz bir engel oluşturdu.

Sonra ansızın ince ve zarif bir elin korkunç pullu kafaya doğru uzandığını gördü.

Taita bunun Mintaka'nın eli olduğunu biliyordu, işaret parmağındaki lapis yüzüğe prensesin mührü işlenmişti. Taita tüm yaşam gücüyle zehirli yılanı zapt etmeye çalıştı ve hayvanın, kabarmış başlığını okşayan Mintaka'yı ısırmasını önledi. Kobra tıpkı okşanması için başını uzatan bir kedi gibi ona yarım olarak arkasını döndü.

"Gerekeni yaptır ona." Taita, Mintaka'nın sesini duydu, tanıdığı başka bir ses de,

"Bunu daha önce hiç görmemiştim. Haberciye elinle vurmalısın. Böylece tanrıçanın armağanını sana ulaştıracaktır," diye yanıt verdi. Avaris'teki Hathor Tapınağı'nın başrahibesinın sesiydi bu. Taita anlamıştı. Kederden perişan durumdaki Mintaka tanrıçanın yolundan gitmek üzereydi.

"Mintaka!" Taita genç kıza ulaşmaya kendini zorladı ve en sonunda başardı.

"Taita," diye fısıldadı Mintaka. En sonunda onun bilincine vardığı için, Taita'nın görüşü genişledi ve her şeyi açıkça görmeyi başardı.

Mintaka taş duvarlı bir yatak odasındaydı. Bir sepetin önünde yere diz çökmüştü.

Kutsal rahibe yanındaydı, önünde de öldürücü yılan başını yukarı dikmişti.

Taita ona, "O yola girmemelisin," diye emretti. "Sana göre değil. Tanrılar senin için farklı bir yazgı hazırladılar. Beni duyabiliyor musun?"

"Evet!" Mintaka yüzünü görebiliyormuş gibi başını ona doğru çevirmişti.

"Nefer hayatta. Nefer yaşıyor. Duyuyor musun beni?"

"Evet! Oh, evet."

"Güçlü ol, Mintaka. Seni almaya geleceğiz. Nefer'le ben seni almaya geleceğiz."

İhtiyar adam Mintaka'ya yönelik öylesine yoğunlaşmıştı ki tırnaklarını ta ki kan fışkırıncaya kadar avuçlarına batırdı, ama genç kızı daha fazla zapt edemedi. Mintaka kayıp ondan uzaklaşmaya başladı, görüntüsü bulanıklaştı ve soldu. Fakat Taita, kaybolmasından önce genç kızın gülümsediğini gördü. Sevgi ve yenilenen bir umutla dolu güzel bir şeydi bu gülümseyiş.

Taita, "Güçlü ol!" diye onu zorladı. "Güçlü ol, Mintaka!" Sesinin yankıları çok uzaklardan gelirmiş gibi ona geri döndü.

Nefer kum tepelerinin dibinde onu bekliyordu. Taita daha yarı yoldayken delikanlı önemli bir şeyin olduğunu anladı. "Onu gördün!" diye bağırdı ve bu bir soru değildi.

"Ona ne olmuş?" Taita'yla bir an önce buluşmaya koştu.

İhtiyar adam, "Bize ihtiyacı var," diyerek elini Nefer'in omzuna dayadı. Mintaka'nın içinde bulunduğu keder ve umutsuzluk uçurumunu ya da kendisine hazırladığı kaderi delikanlıya açıklayamazdı. Bunu bilmek Nefer'i, sevgililerin ikisini de mahvedebilecek bir çılgınlığa sürükleyebilirdi. Taita, "Haklıymışsın," dedi. "Bu ülkeden ayrılıp Doğu'da bir yere sığınma planlarımızı bir kenara bırakmalıyız. Mintaka'ya gitmemiz gerekiyor.

Ona bunu vaat ettim."

"Evet!" Nefer hemen onayladı. "Ne zaman Avaris'e doğru yola çıkıyoruz?"

Taita, "Bu çok acil bir durum," diye yanıt verdi. "Hemen yola çıkmamız gerekiyor."

AVARIS'IN GÜNEYINE DÜŞEN BIR günlük yoldaki minik Thane garnizonu ve binek değiştirme durağına varmaları on beş günlük zorlu bir yolculuğu gerektirdi. Yol üstünde dört kere atlarını değiştirmişlerdi... uğradıkları askeri garni zon ve kamplarda bitkin düşmüş atlarını yenilemek ve yiyecekleriyle donanımlarını tazelemek için Naja'nın Taita'ya verdiği resmi istem belgesinden yararlanmışlardı.

Cebel Nagara'dan ayrıldıklarından beri planlarını defalarca gözden geçirmişlerdi.

Hasımlarının Firavun Trok Uruk olduğunun farkındaydılar. Garnizonlard görüştükleri subaylar, Trok'un emrinde eğitimli ve tam donanımlı yirmi yedi alay ve üç bine yakın savaş arabası bulunduğunu tahmin ediyorlardı. Bu kalabalığa karşı onların elinde sadece yılların hizmetinin izlerini taşıyan, arka tekerleği en uygunsuz zamanda fırlamak üzere olan; kasası iplerle ve deri kayışlarla tutturulmuş bir tek araba vardı.

Zaten sadece dört kişiydiler: Nefer'le Meren, Hilto ve Bay. Ama bir de Taita varc tabii.

Hilto, "Büyücü en az yirmi yedi alaya bedel," diye belirtti. "Bu durumda Trok'la eşi güçteyiz."

Hilto Thane'deki karargâhın başındaki yüzbaşıyı tanıyordu: Sokko adında saçlar kırlaşmış ve yara izleri içindeki yaşlı bir savaşçıydı. Yıllar önce Kızıl Yolu birlikte kat etmişlerdi. Birlikte savaşmışlar, alem yapmışlar, kadınlarla yatmışlardı. Bir saat süreyle oturup eskileri yad ettikten ve bir kâse ekşi birayı paylaştıktan sonra Hilto yüzbaşıya resmi istem belgesini uzattı. Sokko belgeyi baş aşağı tutarak kurnaz bir tavır takındı.

Hilto damgaya parmağını bastı. "Firavun'un mührüne baksana."

"Benim tanıdığım Hilto'ysan, ki seni tanıdığıma Horus şahidimdir, o güzel resmi ser çizmişsindir." Sokko belgeyi Hilto'ya geri verdi. "Nelere ihtiyacın var seni yaşlı serseri?"

Ahırdaki birkaç yüz başlık sürüden taze atlar seçtiler, Taita daha sonra Avaris'teki imalatçılar tarafından yollanmış olan arabaları gözden geçirdi ve içlerinden üç tanesini beğendi. Arkasından taze atları eyerlediler.

Thane'den ayrılırlarken Taita eski arabayı sürüyordu. Meren, Hilto ve Nefer bire araba sürüyorlar, Bay ise yirmi yedek atla kafilenin sonunu oluşturuyordu. Doğrudan Avaris yönünü tutturmamışlar, dolambaçlı bir yola saparak kentin doğusuna yönelmişlerdi.

Çölün kıyısında Bedevilerle Doğu'ya giden ya da oradan dönen ticaret kervanları tarafından kullanılan küçük bir vaha vardı.

Ötekiler Thane'den getirdikleri samanlarla yemi eski arabaya boşaltırken, atları bağlayıp yeni arabaların tekerlek poyralarını yağlarken Taita yakınlarda mola vermiş

kervanın Asurlu başıyla pazarlık yapmaya gitti. Bir kucak dolusu kirli, yırtık pırtık giysi ve uzaktaki denizin kıyısında dokunmuş yirmi yünlü halı satın aldı. Halılar işçilik ve malzeme bakımından düşük kaliteliydi, ama Taita onlar için fazlasıyla yüksek bir bedel ödemek zorunda kaldı. Halıları arabaya yüklerlerken, "O Asurlu maymun haydudur

teki," diye homurdandı.

"Onları ne yapacağız?" Nefer halılara niçin ihtiyaç olduğunu bilmek istedi, ama Taita sorusunu duymamış gibi davrandı.

Taita o gece gümüş renkli saçlarını mimoza kabuğunun özüyle boyadı, saç renginin değişmesi onu da şaşılacak derecede değiştirmişti. Sabahın erken saatlerinde Bay'ı at sürüsünün ve arabaların başında bırakarak eski harap arabaya bindiler ve tozlu halı kümesinin üstüne oturarak batıya Avaris'e doğru yola çıktılar. Üstlerine Taita'nın edindiği eskileri giymişlerdi. Taita uzun bir entari giymiş, beline geniş bir kuşak geçirmişti, yüzünün alt yarısı da Kalde'nin Ur kenti halkından biri gibi örtülüydü. Koyu renge boyalı saçlarıyla Büyücü olduğunun anlaşılması olanaksızdı.

Kuzeyin başkentine vardıklarında vakit akşam olmuştu. Duvarların dışında birkaç bin kişilik yerleşik bir kamp vardı. Bu insanlar çoğunlukla dilencilerden, gezici çalgıcılardan, yabancı tacirlerden ve başka ipsiz sapsız kişilerden oluşuyordu.

Taita'yla delikanlı onların arasına katıldılar, ertesi sabah erken saatte de Meren'i arabanın başında bekçi olarak bıraktıktan sonra güneş doğarken kentin kapılarının açılmasını bekleyen kalabalığa katılmaya gittiler.

Şehrin muhafızlarını aşmalarından sonra Hilto eski mahallenin daracık sokaklarındaki meyhanelerle genelevleri dolaşmaya gitti. Oralarda eski dostlarından ve silah arkadaşlarından bazılarını bulup son haberleri onlardan almayı umuyordu. Taita, Nefer'i yanına aldı ve uyanmakta olan kentin kalabalık sokaklarında kendilerine yol açarak saray kapılarına gittiler. Burada dilencilere, satıcılara ve bir şeyler istemeye gelmiş olanlara katıldılar. Taita saraya girmek için herhangi bir girişimde bulunmadı, bunun yerine etraflarındakilerin gevezeliklerini dinleyerek ve öbür aylak kişilerle dedikodu ederek sabahı geçirdiler.

Taita sonunda kendini Nintura adıyla tanıtan ve kendisiyle aynı biçimde giyinmiş olan Babilli bir tüccarla konuşmaya daldı. Taita Akat dilini doğma büyüme bir Mezopotamyalı gibi konuşuyordu, o nedenle bu kıyafeti seçmişti, ikisi, Habeşistan'dan ithal edilmiş en kaliteli ve ender tanelerin kavrulmasıyla elde edilmiş bir kap kahveyi paylaştılar. Taita mallarını Trok'un yeni eşine göstermek için on gündür sarayın dışında oyalanan Nintura'ya tüm kurnazlığını kullanarak sevimli gözükmeye çalışmıştı. Nintura kraliçenin yanına alınmak için saray vezirine gerekli olan korkunç bahşişi ödemişti bile, ama sırada ondan önce daha birçokları vardı.

"Genç karısının Trok'a çok kötü davrandığını söylüyorlar. Adamı kesinlikle yatağına kabul etmiyormuş." Nintura kıkırdadı. "Trok tıpkı kızışmış bir erkek geyik gibi genç karısı için deli oluyormuş, ama kraliçe bacak bacak üstüne atıyor ve odasının kapısını kilitli tutuyormuş. Trok pahalı armağanlarla genç kadının gönlünü yapmaya çalışıyormuş. Ondan hiçbir şeyi esirgemediği söyleniyor. Kraliçe de kendisine gösteriler her şeyi satın alıyor ve sırf adama inat olsun diye o mallan Trok'un ödediği paranın küçük bir kısmına tekrar satıyor, kazancı da kentin yoksullarına dağıtıyormuş." Babilli dizine bir şaplak indirerek çıngıraklı bir kahkaha attı. "Kadının aynı şeyleri tekrar tekrar

satın aldığını, Trok'un da gık demeden paraları ödediğini söylüyorlar."

Taita, "Trok nerede?" diye sordu.

Nintura, "Güneyde bir yerde savaşta," diye yanıt verdi. "Ayaklanmaları bastırıyor, fakat arkasını döner dönmez her şey yeniden alevleniyor."

"Bu Kraliçe Mintaka'nın huzuruna kabul edilmem için kime başvurmam gerekir?"

"Saray vezirine. Adı Soleth. Para delisi şişko hadımın biridir." Nintura, Taita'nın bedensel durumunu kavrayamamıştı.

Taita, Soleth'in, hadımların gizli kardeşliğinin bir üyesi olduğunu duymuştu. "Onu nerede bulabilirim?" diye sordu.

Nintura onu uyardı. "Yalnızca yanına girebilmek sana bir altın yüzüğe mal olur."

Soleth kendi duvarlarla çevrili bahçesinde lotus havuzunun yanında oturuyordu.

Harem muhafızlarından biri Taita'yı onun yanına getirdiğinde ayağa kalkmadı.

Hiksoslar eski âdetlerini öylesine terk etmişler ve Mısır âdetlerini benimsemişlerdi ki artık karılarını haremde kapalı tutmuyorlardı. Hadımlar saray kadınları üzerinde hâlâ büyük güç sahibiydiler, çünkü yanlarında güvenilir bir refakatçi olunca kadınlar oldukça özgür sayılıyorlardı. Saray sınırlarının dışında dolaşabiliyor, nehirde saltanat kayıklarıyla gezebiliyor, mallarını göstermeye gelen tüccarları yanlarına kabul edebiliyor, arkadaşlarıyla yemek yiyebiliyor, şarkı söyleyebiliyor, dans edebiliyor ve oyunlar oynayabiliyorlardı.

Taita kendini sahte bir adla Soleth'e tanıtarak adamı vakur bir tavırla selamladı.

Bunun arkasından kardeşliğin kendini tanıtma işaretini yaptı: iki küçük parmağını kıvırarak bitiştirdi. Soleth, Taita'nın ince vücudunu şaşkınlıkla tepeden tırnağa süzdü.

Taita'da bir hadımın vücut yapısı olmadığı gibi, görünüş olarak da öylelerine benzemiyordu. Soleth buna rağmen Taita'ya karşısındaki yastıklara oturmasını işaret etti. Taita bir kölenin getirdiği bir kâse şerbeti kabul etti, bundan sonra havadan sudan konuştular, ama çok geçmeden birlik içindeki ortak dostlarından söz etmeye başladılar. Soleth belli etmeden Taita'nın yüzünü düşünceli bir tavırla izliyor, ince peçenin ve boyalı saçların ötesini görmeye çalışıyordu. Sonunda yavaş yavaş onu tanımaya başladı ve, "Yolculukların sırasında her iki krallıkta ve ötesinde Taita adıyla bilinen ünlü Büyücü'yle karşılaşmış olabilirsin," diye yavaşça sordu.

Taita bu sözleri doğruladı. "Taita'yı iyi tanırım."

Soleth sordu. "Belki kendini tanıdığın kadar, öyle mi?"

Taita, "Evet, en az kendimi tanıdığım kadar," diye doğrulayınca Soleth'in tombul yüzü gülümserken kırış kırış oldu.

"Daha fazlasını söyleme. Sana ne gibi bir hizmette bulunabilirim? Söylemen yeter."

O AKŞAM TAITA, O BAŞ

Selası arka tekerleği sallanıp duran eski arabayı sarayın yan kapılarından birine getirdiği sırada Nefer, Meren ve Hilto halı yükünün üstündeydiler.

Üstü başı perişan bir sürü çocuk o pis ve daracık sokakta bekleşip duruyordu. Taita arabayı beklemesi için içlerinden birine bir bakır halka verdi, sonra sopasının başıyla kapıya vurdu. Kapı hemen açıldı, fakat üzerlerine çevrili bir dizi kılıçla karşılaştılar.

Haremin kapısı iyi korunuyordu; Trok arkasında bıraktıklarını sıkı gözetim altında tutuyordu.

Soleth, Taita'yı karşılamaya gelmemişti belli ki bu işe bulaşmak istemiyordu ama emrindekilerden yaşlı bir siyahi köleyi Taita'yı muhafızların arasından geçirmek ve ona rehberlik etmekle görevlendirmişti. Taita'nın elinde her ne kadar Soleth tarafından kendisine verilen papirüs tomarı varsa da muhafızların başı olan yüzbaşı geçmelerine izin vermeden önce onları aramakta ısrar etti. Hilto'ya bütün halı rulolarını açmasını emretti ve bütün katları kılıcının ucuyla kontrol etti. ikna olduktan sonra geçebileceklerini işaret etti.

Yaşlı köle önlerinde topallayarak ilerliyor, onları dar geçitlerden labirentlerden geçiriyordu, ilerledikçe çevreleri daha görkemli oluyordu, sonunda sandal ağacından zengin oymalı bir kapının önünde durdular. Burası iri cüsseli iki hadımın korumasındaydı.

Köleyle aralarında fısıltı halinde bir görüşme oldu, arkasından nöbetçiler kenara çekildiler, Taita da kafilesinin önünde çiçek parfüm ve çıldırtıcı genç kadın kokusuyla dolu büyük ve havadar bir odaya girdi. Daha ilerdeki geniş bir terastan saz ve kadın sesleri kulağa geliyordu.

Yaşlı köle terasa çıktı. "Majesteleri," diye geveledi. "Semerkand'dan gelen bir tüccar size nefis ipek halılarını göstermek istiyor."

Bir kadın sesi, "Bir güne bol bol yetecek kadar döküntü gördüm," diye karşılık verdi Çok iyi tanıdığı ve sevdiği sesi duyunca Nefer'in kalbi çarpmaya başladı. Ama kadın hemen arkasından, "Geri yolla onları," diye emretti.

Rehber, Taita'ya bakıp çaresizliğini anlatan bir hareketle kollarını iki yana açtı.

Nefer omzunda taşıdığı halı rulosunu gürültüyle taşların üstüne atarak terasın ağzına yürüdü ve durdu. Üstünde yırtık pırtık bir giysi vardı, başına sardığı paçavra da yüzünün alt kısmını örtüyordu. Yalnız gözleri görülebiliyordu.

Mintaka korkuluk duvarının üstüne ilişmişti. Köle kızlarının ikisi ayaklarının dibindeydi. Gelen adama bakmayarak tekrar şarkıya başladı. Maymun ve eşek sarkışıydı bu, Nefer de kızın ona yarım dönmüş yanağının tatlı kıvrımına ve sırtına sarkan gür siyah saçlarına bakarken, şarkının her sözünün yüreğini burktuğunu hissediyordu.

Kız birden şarkıyı kesip ona sert sert baktı. "Orada durup aval aval bana bakma, küstah," diye çattı. "Mallarını al ve defol."

"Bağışlayın majesteleri." Delikanlı yalvarır gibi kollarını iki yana açtı. "Ben Dabba'dan gelen zavallı bir çılgından başka bir şey değilim."

Mintaka bağırarak sazını elinden düşürdü, sonra ağzını iki avucuyla tıkadı.

Delikanlının yeşil gözlerine bakarken yanakları al al olmuştu. Siyahi köle hemen kamasını çekerek Nefer'e saldırmak üzere sendelediyse de Mintaka kendini hemen toparladı. "Hayır, bırakın onu." Emrine daha fazla güç kazandırmak için sağ elini kaldırmıştı. "Bırak beni. O zavallı sersemle konuşacağım." Kaması hâlâ Nefer'in karnına çevrili olan köle kararsız gözüküyordu.

Mintaka bir dişi leopar gibi, "Dediğimi yap," diye hırladı. "Git. Sersem, git diyorum!"

İhtiyar köle şaşkın halde kamasını kınına soktu ve geriledi. Mintaka karanlık bir kuyudan farksız iri gözleriyle hâlâ Nefer'e bakıyordu. Köle kızlar hanımına ne olduğunu anlayamamışlardı. Sadece garip bir şeyler olduğunun fakındaydılar. Köle çekilince terasın ağzındaki perdeler kapanıverdiler. Nefer'in, başını örten paçavrayı hızla çekmesi üzerine bukleleri omuzlarına döküldü.

Mintaka yine bağırdı. "Hathor beni bağışlasın, sensin! Gerçekten sensin! Hiç gelmeyeceğini sanmıştım." Kız, Nefer'e doğru koştu, delikanlı da onu karşılayarak kollarının arasında hapsetti. Birbirlerine sarılmışlar, ikisi de aynı anda konuşuyorlar, birbirlerine aşklarını ve birbirlerini ne kadar özlediklerini anlaşılmaz kelimelerle anlatmaya çalışıyorlardı. En sonunda şaşkınlıklarını yenen köle kızlar da ellerini çırparak etraflarında dans etmeye, sevinçle heyecandan ağlamaya başlamışlardı.

Taita sonunda sopasıyla dürterek onları susturdu.

"Bu aptalca cıyaklamaları kesin. Bütün nöbetçileri buraya toplayacaksınız." Onları bir kere kontrol altına aldıktan sonra İhtiyar adam, Hilto'yla Meren'e döndü. Adamlar onun emri üzerine halıların en büyüğünü taşların üstüne yaydılar.

"Mintaka, beni dinle! Sonra konuşacak bol bol vakit bulacaksınız."

Genç kız, Taita'ya döndü, ama Nefer'in boynuna dolanmış kollarını indirmemişti.

"Bana seslenen sendin, değil mi Taita? Sesini o kadar net duydum ki. Eğer ben durdurmasaydın ben şimdi..."

Taita kızın sözünü kesti. "Onca tehlikenin arasında durup gevezelik etmeyecek kadar akıllı zannederdim seni. Saraydan çıkarılman için seni halının içine gizleyeceğiz. Haydi acele et."

"Bazı şeylerimi almama vakit var mı?"

Taita, "Hayır," dedi. "Bana itaat etmek dışında hiçbir şey yapmana vakit yok."

Mintaka, Nefer'i bir kere daha uzun uzun öptü, sonra odaya koşarak kendini boylu boyunca halının üstüne attı. Kapı aralığında şaşkın halde duran kızlarına baktı. "Siz de Taita'nın dediklerini yapın."

Mintaka'nın favorisi Tinia, "Bizi bırakıp gidemezsiniz hanımım," diye feryat etti.

"Sensiz biz hiçiz."

Mintaka, "Uzun sürmeyecek," dedi. "Sizi getirteceğime söz veriyorum, Tinia, ama o vakte kadar cesur ol ve beni hayal kırıklığına uğratma." Nefer, Hilto'yla Meren'in Mintaka'yı desenli kırmızı halının içine yuvarlamasına yardım etti; uzun ve oyuk bir kamışın bir ucunu kızın dudaklarının arasına sıkıştırdı. Kalın katların birkaç santim dışına taşan öbür uç soluk almasına yardım edecekti.

Taita o arada köle kızlara direktifler veriyordu: "Tinia, sen yatak odasına gir ve kapıyı sürgüle. Hanımınmışsın gibi çarşaflarla üstünü ört. Siz ötekiler giriş odasında kalacaksınız. Kim ne derse desin kapıyı açmamalısınız. Bir soran olursa hanımınızın aylık rahatsızlığı yüzünden yattığını ve kimseyi göremeyeceğini söylersiniz. Beni anladınız mı?" Tinia evet der gibi başını eğdi.

O kadar üzgündü ki konuşmak için ağzını açmaya cesaret edemiyordu. Taita devam etti. "Onları elinizden geldiği kadar uzun süre içeri girmekten alıkoyun, ama gerçek ortaya çıkınca onlara öğrenmek istediklerini söyleyin, işkence altında dayanmaya kalkışmayın. Ölmeniz ve sakatlanmanız, hanımınızın vicdanını sızlatmak dışında hiçbir işe yaramaz."

Tinia, "Ben de kraliçeyle gidemez miyim?" diye geveledi. "Onsuz yaşayamam ben."

"Hanımınızın vaadini duydunuz. Güvenlikte olunca sizi yanına getirtecektir. Şimdi biz çıkalım, siz de arkamızdan kapıyı sürgüleyin."

Omuzlarının üstünde halı rulosuyla dışarı çıktıklarında İhtiyar köle geçitte bekliyordu.

"Üzgünüm," dedi. "Soleth'in emrettiği gibi, sizler için elimden geleni yaptım." içini çekti. "Kraliçe Mintaka bir zamanlar mutlu ve nazik bir kızdı. Ama artık değil.

Evlenmesinden beri üzgün ve öfkeli oldu." Yaşlı köle kendisini izlemelerini işaret etti ve onları harem dairesinin karmaşık koridorlarından geçirerek sarayın küçük yan kapısına kadar getirdi. Muhafızların çavuşu onları bir kez daha durdurdu.

"Şu halıları açın!" diye emretti.

Taita adama yaklaşıp gözlerinin içine baktı. Çavuşun düşmanca yüz ifadesi silindi.

Şaşkın görünüyordu. Taita, "Kendini hoşnut ve mutlu hissettiğinin farkındayım," dedi yavaşça. Adamın çirkin ve buruşuk yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. Taita, "Hem de çok mutlusun," diyerek elini yavaşça adamın omzunun üstüne koydu.

Çavuş, "Hem de çok mutluyum," diye doğruladı.

"Halıları daha önce aradın. Değerli vaktini ziyan etmek istemezsin, öyle değil mi?"

Çavuş, fikir onunmuş gibi, "Vaktimi ziyan etmek istemiyorum," diye belirtti.

"Bizim geçmemizi istiyorsun."

Çavuş, "Geçin!" dedi. "Geçmenizi istiyorum," diyerek kenara çekildi. Adamlarından

biri sürgüyü kaldırıp onları dışarı bıraktı. Kapı kapanırken çavuşu en son gördüklerinde adam arkalarından yüzünde sevecen bir anlamla sırıtıyordu.

Yük arabası onu bıraktıkları yerde sokak çocuklarının korumasında bekliyordu.

Halıyı özenle arabanın tabanına yatırdıktan sonra Nefer rulonun ağzından içeriye seslendi. "Mintaka, sevgilim, iyi misin?"

"Burası sıcak ve havasız, ama yakınımda olduğunu bilmek için ödemem gereken küçük bir bedel bu." Sesi boğuk çıkıyordu, Nefer de halının oluşturduğu borunun içine elini uzatarak kızın başına dokundu.

"Bir dişi aslan kadar cesursun," dedi ve dizginleri eline alan Taita'nın arkasına tırmandı.

Taita atı kırbaçladı. "Kentin kapıları birazdan gece için kapatılacak," dedi.

"Mintaka'nın kaçtığı keşfedilince ilk yapacakları şey kentten giriş çıkışlara son vermek olacak. Bundan sonra bütün binaları ve araçları arayacaklar ve duvarların içindeki bütün yabancıları sorguya çekecekler."

Doğu kapısına giden geniş caddeyi dörtnala aştılar. Oraya yaklaştıklarında yolun, kapının önünde birikmiş başka yük ve yolcu arabaları tarafından tıkanmış olduğunu gördüler. Gün içinde dinsel bir bayram kutlanmış ve bir alay yapılmıştı. Bu arabalar ise ibadet ve eğlence için gelenleri Avaris çevresindeki köylere geri götürüyordu, ilerlemeleri ise insanı çıldırtacak kadar yavaştı.

Güneşin duvarların arkasında batmasıyla ortalık kararırken önlerinde hâlâ iki araba vardı. Tam o sırada muhafızların yüzbaşısı kapının yanındaki karakoldan çıkarak adamlarına, "Yeter artık! Güneş battı. Kapıları kapatın!" diye bağırdı.

Hâlâ dışarı çıkmaya çabalayan yolculardan itirazlar yükseldi.

"Çocuğum hasta. Onu eve götürmek zorundayım."

"Geçiş parasını ödedim, bırakın geçeyim. Yoksa balık yüküm kokacak."

Küçük arabalardan biri kasten ileri atılarak kapıyı zorla kapamaya çalışan muhafızları engelledi. Küçük bir kargaşa patlak verdi. Haykıran muhafızlar sopalarını sallıyor, isyan etmekte olan halk onlara bağırıyor, ürken atlar da şaha kalkıyor ve kişniyordu. Birdenbire kent duvarlarının dışında bir patırtı daha koptu. Daha gürültülü sesler yolcuların da, muhafızların da protestolarını bastırdı.

"Firavun'a yolu açın! Firavun Trok Uruk'a yolu açın!"

Bir savaş davulunun gümbürtüsü herkesi düzene çağırdı. Muhafızlar kapıları kapama çabalarına son verdiler, aksine acelelerinden birbirlerinin üstüne çıkarak kapıları ardına kadar açmaya giriştiler. Kapıların açılmasıyla dışardaki yolda savaş arabalarından oluşan bir birlik gözler önüne serildi. Öndeki araçta kızıl leopar flaması dalgalanıyordu. Tunçtan miğferi ışıldayan ve kurdelelerle süslü sakalı bir omzundan arkaya atılmış olan Firavun Trok Uruk sürücü yerinde uzun boyuyla dimdik duruyor, kamçıyla dizginleri zırh

eldivenli elleriyle tutuyordu.

Kapılar açılır açılmaz dört at tarafından çekilen arabasını kapının önündeki arabalarla insan kalabalığının üzerine fütursuzca sürdü. Yolunun üstünde olan herkesin üstüne ayırım yapmaksızın kırbacını indiriyordu. Adamları da ilersinde koşuyor, yolu tıkayan arabaları deviriyor, bunları kenara çekerken küme küme kaygan balıkla sebzeleri yol kenarlarına döküyorlardı.

"Firavun'a yol açın!" kükremeleri itiş kakışta paniğe kapılanların feryatlarını bastırıyordu. Askerler Taita'nın arabasının yanına vardılar ve Trok'a yolu açmak için onu devirmeye çalıştılar. Taita ayağa kalkıp onları kırbaçlamaya girişti, ama indirdiği darbeler askerlerin miğferleriyle tunçtan apoletlerine çarptı sadece. Askerler ona gülerek arabaya yüklendiler. Araba yana devrildi. Halı rulosu da arabanın tabanından aşağı kaydı ve neredeyse devrilen aracın altında kalarak eziliyordu.

Nefer, "Bana yardım edin!" diye bağırdı ve halıyı yakalayıp düşüşünü hafifletmek için arabadan aşağı atladı. Hilto rulonun bir ucunu, Bay da ötekini yakalamıştı. Araba parçalanan bir tahta çatırtısı arasında yan yatarken adamlar hâlâ halının içinde hapis durumdaki Mintaka'yı en yakın binanın duvarının dibinde emin bir yere taşıdılar.

Firavun Trok savaş aracını parçalanmış arabalarla dökülmüş yüklerin arasından ileri sürdü. Atların yukarısında kamçısını şaklatıyor, savaş atlarına emirler yağdırıyordu.

"Vurun! Vurun!" Atlar savaş için eğitilmişlerdi, sürücülerinin dürtmesi üzerine şahlanıp tunçtan dökülmüş nallarıyla yolları üstündeki herkese vurmaya giriştiler.

Nefer, İhtiyar bir kadının dosdoğru havaya kalkmış nalların altına koştuğunu gördü.

Nalların biri doğrudan yüzüne geldi. Kafatası yarıldı, dişleri de beyaz çiy taneleri gibi etrafa saçıldı. Dişler takırdayarak taşların üstüne dökülürken kadın da Trok'un arabasının önünde yere serildi.

Araba geçerken tunçtan tekerler kadının üstünden geçti. Araba bu arada Nefer'in Mintaka'nın halı rulosunun başında çömeldiği yerin o kadar yakınından geçti ki bir an birbirlerinin gözünün içine baktılar. Trok üstündeki paçavralar ve başındaki sargılarla Nefer'i tanıyamamıştı, ama sırf rastgele bir gaddarlık dürtüsüyle kamçısını Nefer'in omzunda şaklattı. Kamçının metal uçları yardıkları bezin üstünde bir dizi kan lekesi oluşturdular. Trok, "Yıkıl karşımdan, köylü!" diye hırlarken Nefer arabanın sürücü platformuna fırlamaya ve Trok'u sakalından yakalayarak arabadan aşağı sürüklemeye hazırlandı. Mintaka'yı kirleten bu canavardı, Nefer'in hiddeti de ileriyi görüşünü engelleyen kızıl bir perdeden farksızdı.

Taita, onu zapt etmek için kolunu yakaladı. "Bırak gitsin. Sen asıl halıyı kapılardan dışarı çıkarmaya bak sersem. Aksi halde burada tıkılıp kalacağız." Nefer kendini kurtarmaya çalışınca Taita delikanlıyı sarstı. "Yoksa onu tekrar kaybetmek mi istiyorsun, hem de bu kadar kısa bir zamanda?"

Nefer öfkesine hâkim oldu. Halı rulosunun bir ucunu yakalamak için eğildi, öbürleri de ona yardım ettiler. Halıyla birlikte kapılara koştular. Ama savaş arabası kafilesi içeri

girdiğinden muhafızlar tekrar ağır tahta kapıları kapamaktaydılar. Taita önden koşarak muhafızları sopasıyla dağıttı. Nöbetçilerden biri kocaman bir sopayı başına indirecek olunca, İhtiyar adam dönerek o büyüleyici gözleriyle nöbetçiye baktı. Adam insan yiyen bir canavarla karşılaşmış gibi geri geri gitti.

Halı rulosunu hep birlikte taşıyarak kapanmakta olan kapıların daralmış aralığından geçtiler ve kent duvarlarının altındaki kamp yerine koştular. Arkalarından öfkeli bağırışlar duyulduğu halde alacakaranlıktan yararlanarak deri çadırlarla barakaların arasında gözden kayboldular. Bir keçi ağılının arkasında yüklerini yere bıraktılar ve ruloyu açtılar. Saçı başı dağılmış ve ter içindeki Mintaka doğrulup önünde yere diz çökmüş olan Nefer'e gülümsedi. Uzanıp herkesin gözü önünde birbirlerine sarıldılar.

Taita onları gerçeğe döndürdü. Mintaka'ya, "Trok henüz beklenmediği halde ansızın döndü," dedi. "Senin gittiğini keşfetmesi uzun sürmez." Mintaka'yı elinden tutarak ayağa kaldırdı. "Yük arabasını kaybettik. Önümüzde yürüyeceğimiz uzun bir yol var. Hemen yola çıkmazsak öbür arabaları bıraktığımız vahaya yarın gün doğmadan önce varamayız."

Mintaka hemen toparlandı. "Hazırım," dedi.

Taita kızın ayaklarındaki firuze taşından çivilerle süslü narin altın sandaletlere göz attıktan sonra çadırların arasına yürüdü.

Birkaç dakika sonra pasaklı bir İhtiyar kadınla geri döndü. Elinde bir çift eski, fakat sağlam köylü sandaletleri taşıyordu. "Bunları seninkilerle takas ettim," dedi.

Mintaka itiraz etmeyerek güzelim sandaletleri ayaklarından çıkararak İhtiyar kadına uzattı. Kadın vazgeçip elinden alınmaları korkusuyla hemen oradan uzaklaştı.

Mintaka hemen ayağa kalktı. "Hazırım," dedi. "Ne tarafa gidiyoruz, Büyücü?"

Nefer kızı elinden tuttu ve çöl yoluna sapan Taita'nın ardına düştüler.

girdi, tozlu ve terli atlarını ön avluda, kendi görkemli dairesinin önünde durdurdu, ikisi de leopar klanının üyesi ve yakın arkadaşı olan iki süvari albayı silah ve kalkan takırtıları arasında arkasından yemek salonuna girdiler.

Evin köleleri Firavun'un dönüşünü kutlamak için bir şölen hazırlamışlardı. Trok bir kâse dolusu tatlı kırmızı şarabı yuvarladıktan sonra bir yaban domuzunun haşlanmış budunu kaptı.

"Yiyecek veya içecekten daha fazla ihtiyacım olan bir şey var." Trok arkadaşlarına göz kırptı, onlar da kahkahalar arasında birbirlerini dürttüler. Trok evlilik yaşamında karşılaştığı aksiliklerin ordu çevrelerinde dedikodu konusu olduğunun ve karısından gördüğü muamelenin saygınlığını sarstığının farkındaydı. Güneyde asilere karşı kazandığı zaferlere ve onlardan aldığı korkunç intikama rağmen, erkek olarak prestijini kaybetmekteydi. Bunu hemen bu gece değiştirmeye kararlıydı.

"Burada iki öküzün yiyebileceğinden daha fazla yiyecek ve içinde bir su aygırını boğabileceğiniz kadar çok şarap var." Trok üstündeki yükün altında gıcırdayan sofrayı işaret etti. "Siz tıkınmanıza bakın, ama benim sabah olmadan size katılmamı beklemeyin. Sürmem gereken bir tarlam ve irademi kabul etmesi gereken inatçı bir kısrak var."

Firavun bir yandan elindeki kemiği kemirerek yürürken yağlı domuz etinden koca koca lokmalar yutarak koridordan geçti. Ellerinde meşale olan iki köle haremin karanlık koridorlarında yolunu aydınlatmak için önü sıra koşuyorlardı. Mintaka'nın dairesinin önünde bekleyen hadım nöbetçiler Trok'un geldiğini duymuşlardı. Hemen silahlarını çektiler ve hükümdarı selamlamak için şişman göğüslerinin üstünde çaprazladılar.

Trok, "Açın şu kapıları!" diye emretti. Domuz kemiğini bir yana fırlattı ve yağlı ellerini tuniğinin eteğine sildi.

"Majesteleri." Nöbetçilerden biri Trok'u ürkek bir tavırla selamladı. "Kapılar içerden sürgülenmiş."

Trok hiddetle sordu. "Kimin emriyle?"

"Majesteleri Kraliçe Mintaka'nın emriyle efendimiz."

"Buna daha fazla kazanamayacağıma Seueth şahidimdir. Küstah sürtük geldiğimi biliyor." Öfkeden köpüren Trok kılıcını çekti ve tunçtan başıyla kapıya vurmaya başladı. Bir yanıt alamayınca yine denedi. Darbelerin gürültüsü sessiz geçitlerde yankılar yaratıyordu, ama kapıların öbür yanında hâlâ hiçbir hayat belirtisi yoktu. Trok bunun üzerine birkaç adım geri çekildi, sonra omzuyla kapılara yüklendi. Kapılar sarsıldılarsa da açılmadılar. Firavun bunun üzerine en yakın nöbetçinin elindeki mızrağı kaparak kapı aynasını parçalamaya girişti.

Tahta kıymıkları etrafta uçuştu, mızrağın birkaç darbesinden sonra da Trok kapıda yeterince geniş bir delik açabilmişti. Buradan elini sokup kapının iç tarafındaki büyük sürgüyü yerinden kaldırabildi. Bundan sonra bir tekmeyle kapıyı açarak içerdeki odaya girdi. Köle kızlar uzaktaki duvarın dibine korku içinde büzülmüşlerdi. Trok,

"Hanımınız nerede?" diye kükredi.

Köleler bir ağızdan anlaşılmaz bir şeyler geveledi, ama gözlerini toplu olarak yatak odasının kapısına çevrilmesinin önüne geçemediler. Trok o tarafa yürüyünce kızlar feryadı bastılar.

"Kraliçe hasta."

"Sizi göremez."

"Aybaşı zamanı geldi."

Trok bir kahkaha attı. "Bu bahaneyi fazlasıyla kullandı." Kapıyı yumruklamaya girişti "Eğer kan varsa bu, bir nehir olmalı. Benim Manaşi cephesinde döktüğümden daha çok kan. Seueth biliyor ya, o mutlu kapılara ulaşmak için gerekirse diz boyu kan içinde yürüyeceğim."

Trok yatak odasının kapısını tekmeledi. "Aç kapıyı, küçük cadı! Kocan sana karşı görevini yapmaya geldi."

Bundan sonraki tekmeye kapı artık dayanamadı ve deriden menteşelerinin kopmasıyla ardına kadar açıldı. Trok sendeleyerek içeri girdi. Yatak gümüş ve sedef kakmalı Afrika abanozundandı. Üstündeki zarif beden koca bir çarşaf yığınının altında gizliydi ve yalnız küçük ayağı dışarı taşmıştı. Trok kılıç kuşağını yere düşürerek, "Beni özledin mi, küçük çiçeğim?" diye seslendi. "Sevgi dolu kollarımın özlemini çektin mi?"

Çıplak ayağı yakaladığı gibi kızı çarşafların altından dışarı çekti. "Gel bana, tatlı kuzum. Sana bir armağanım daha var, o kadar uzun ve sert ki onu satmayı ya da başkasına vermeyi başaramayacaksın..." Birden sözünü kesti ve ayaklarının dibinde ağlayan korku içindeki kıza bakakaldı. "Tinia, pis orospu, hanımının yatağında ne yapıyordun?" Kızın yanıtını beklemeden onu öteye fırlattı ve odanın sağına, soluna saldırarak perdeleri ve duvarlardaki kumaşları aşağı indirdi. "Neredesin?" Mintaka'nın dolabının kapılarını tekmeledi. "Çık dışarı. Bu çocuksu numaralar işe yaramayacak."

Mintaka'nın odanın bir yerinde saklanmadığına emin olmak bir dakikasını aldı. O zaman Tinia'nın tepesine dikilerek kızı saçlarından yakaladı. Onu yerlerde sürükledi.

"Nerede o?" Kızın karnına bir tekme attı. Tinia bir çığlık atarak Trok'un metal tabanlı ayakkabısından kaçmaya çalıştı. "Seni döve döve konuşturacağım, pis derinin yüzülmedik yerini bırakmayacağım."

Tinia, "O burada değil," diye haykırdı. "Gitti."

"Nereye gitti?" Trok, Tinia'ya bir tekme daha attı. Savaş sandaletlerine'" tunçtan çivilerı kakılmıştı. Bunlar kızın körpe etlerini bıçak gibi kesiyordu. "Nej reye gitti?"

Kız, "Bilmiyorum," diye uludu. "Adamlar geldiler ve onu alıp götürdüler."

"Hangi adamlar?" Trok, Tinia'yı yine tekmeledi. Tinia hıçkırarak ve titreyerek top oldu.

"Bilmiyorum." Taita'nın verdiği direktiflere karşın, kızcağız sevgili hanımına ihanet etmek istemiyordu. "Yabancı adamlardı. Onları daha önce hiç görmemiştim. Hanımımı

bir halıyla örttüler ve alıp götürdüler." Trok kıza olanca kuvvetiyle bir tekme daha attıktan sonra kapıya yürüdü ve hadım nöbetçilere, "Soleth'i bulun ve yağ tulumunu hemen buraya getirin," diye bağırdı.

Soleth büzülerek ve tombul ellerini ovuşturarak geldi. "Kutsal Firavun! Tanrıların en yücesi! Mısır'ın tek gücü!" Böyle diyerek Trok'un ayaklarına kapandı.

Trok zırhlı sandaletiyle var gücünü kullanarak adama bir tekme indirdi. "Zenana'ya girmelerine izin verdiğin o adamlar kimdi?"

"Senin emrin üzerine, tüccarların mallarını kraliçeye göstermelerine izin verdim, yüce Firavun."

"O halı satıcısı kimdi? Bu daireye girenlerin sonuncusu."

"Halı satıcısı mı?" Soleth soru üzerinde kafasını çalıştırıyor görünüyordu.

Trok ona bir tekme daha attı. "Evet, Soleth, halı satıcısı! Adı neydi?"

"Şimdi hatırladım. Ur'dan gelen halı tüccarı. Adı aklımdan çıktı."

"Öyleyse hatırlamana yardım edeyim." Trok hadım nöbetçileri çağırdı. "Onu yatağa yatırın ve sıkı tutun."

Nöbetçiler Soleth'i yatağa sürüklediler ve yüzükoyun yatırdılar. Trok yere düşürdüğü kılıç kemerini aldı ve kılıcı kınından çıkardı.

"Eteklerini kaldırın onun." Nöbetçilerden biri denileni yaptı ve Soleth'in tombul kabaetlerini meydana çıkardı. "Saray muhafızlarının yarısının bu yoldan geçtiğini biliyorum," diyen Trok kılıcının ucuyla adamın anüsüne dokundu. Ekledi. "Ama hiçbirinin, bunun olacağı kadar sert ve keskin olmadığına emin olabilirsin. Şimdi söyle bana, halı tüccarı kimdi?"

"Onu daha önce görmediğime ekmek ve Nil suları üzerine yemin ederim."

Trok, "Senin için ne kadar yazık," dedi ve kılıcın ucunu bir işaret parmağının uzunluğu kadar Soleth'in makatına itti. Soleth müthiş bir ıstırabın pençesinde haykırdı.

Trok, "Bu kılıcın sadece ucuydu," diye onu uyardı. "Eğer hoşuna gittiyse kılıcı boğazına kadar itebilirim."

Bağırsağından kanlar fışkırırken Soleth, "Taita'ydı!" diye haykırdı. "Onu Taita alıp götürdü."

'Taita mı!" Trok şaşkınlık içinde kılıcı adamın içinden çekti. "Büyücü Taita ha!"

Sesinde dehşet seziliyordu. Uzun bir süre sustu. Sonunda, hâlâ Soleth'i tutan hadımlara, "Bırakın onu," diye emretti.

Soleth inleyerek doğruldu. Bu hareketi üzerine bağırsaklarında birikmiş gaz gevşemiş delikten gürültüyle püskürdü.

"Onu nereye götürdü?" Trok, sesi ve odayı dolduran mide bulandırıcı kokuyu

umursamaz görünüyordu.

"Bana söylemedi." Soleth yatak çarşafını topaç yaparak kanamayı durdurmak için bacaklarının arasına soktu. Trok kılıcın ucuyla adamın çıplak sarkık göğüslerinden birine dokundu.

Soleth inledi ve tekrar gaz çıkardı. "Bana bir şey söylemedi, ama iki nehrin: Dicle'yle Fırat'ın arasındaki topraklardan söz ettik. Belki de kraliçeyi oraya götürmeyi tasarlıyordun"

Trok bir an düşündü. Bu, mantığa uygundu. Taita herhalde Mısır'la Doğu'daki krallıklar arasındaki gergin ilişkileri şimdiye kadar öğrenmişti. O kadar uzağa gidebildiği takdirde, oralara sığınabileceğini ve koruma bulabileceğini biliyordu.

Ama Mintaka'yı kaçırmasının nedeni ne olabilirdi? Amaç herhalde fidye istemek değildi. Taita altınla zenginliği küçümsemesiyle ünlüydü. Eski bir hadım ağası olarak fiziksel şehvetle de ilgisi yoktu. Yoksa neden. Yaşlı adamla genç kızın arasında gelişmiş dostluk muydu? Mintaka yoksa Avaris'ten ve tahammül edemediği evlilikten kaçmak için Taita'dan yardım mı istemişti? Herhalde isteyerek ve büyük bir olasılıkla sevine sevme onunla gitmişti. Köle kızlarının kaçışını maskelemeye çalışmaları bunu kanıtlıyordu ve belli ki bağırmamıştı, yoksa muhafızlar bunu mutlaka duyarlardı.

Trok bu düşünceleri şimdilik bir kenara bıraktı. Şimdi esas mesele bir an önce takibe başlamak ve Mintaka'yla Büyücü'yü Kızıldeniz kıyılarına ulaşmalarından ve denizi aşıp Babilli Sargon'a sadık topraklara kapağı atmalarından önce ele geçirmekti. Trok, Soleth'e gülümsedi. "Sevgililerinin zevk geçidine yaptığım değişikliklerden hoşlanacaklarını umarım. Döndükten sonra senin için bir şeyler daha düşüneceğim. Beslenmeleri gereken aç sırtlanlarla akbabalar var."

İki albay hâlâ şölen salonunda hayvan gibi tıkınmakla ve içmekle meşguldüler.

Yine de kendilerinden geçinceye kadar içmeye vakit bulamamışlardı.

Trok, "Gece yarısına kadar kaç savaş arabasını eksiksiz personelle Doğu'ya doğru yola çıkarabiliriz?" diye sordu. Subaylar şaşırmış göründüler, ama onlar birer savaşçıydı ve ne yapacaklarını biliyorlardı.

Albay Tolma yutmaya hazırlandığı bir ağız dolusu şarabı tükürdü ve ayağa fırladı.

Yere pek sağlam basmamakla beraber, "iki saate kadar elli tanesini hazır edip yola çıkarabilirim," diye geveledi. Trok, "Yüz araba istiyorum," diye emretti.

"Gece yarısından önce yüz arabayı hazır edeceğim." Bu kez Albay Zander ayağa fırlamıştı. Arkadaşından geri kalmak istemiyordu. Ekledi: "Şafak sökmeden önce de ikinci bir yüz arabayı daha yola çıkarabilirim."

TAITA ONLARI GECE BOYUNCA dolmasına iki gün kalan bir ayın ışığında yürüttü.

Sopasının ucu taşlı yolda takırdıyor, gölgesi önünde dev bir siyah yarasa gibi titriyordu. Ötekiler onu gözden kaybetmemek için bacaklarını bayağı çalıştırmak zorunda kalıyorlardı.

Vakit gece yarısını geçerken Mintaka kuvvetten düşmeye başladı. Çok topallıyor ve sürekli geri kalıyordu. Nefer onun yanında olmak için adımlarını yavaşlattı.

Mintaka'dan bunu beklemezdi; kız, tanıdığı herhangi bir erkek kadar güçlüydü, hatta çoğundan daha hızlı koşabilirdi. Kulağına moral verici sözler fısıldadı, ama Taita tarafından duyulamayacak kadar yavaş konuşmuştu. Büyücü'nün Mintaka'nın zaafını fark etmesini ve onu ötekilerin önünde utandırmasını istemiyordu.

"Fazla bir yol kalmadı," dedi ve onu hızlandırmak için kızı elinden tuttu. "Bay atları bizim için hazır etmiştir. Babil'e kadarki kalan yolu krallar gibi gideceğiz." Kız güldüyse de gergin ve acı dolu bir sesti bu. Nefer ancak o zaman Mintaka'da yolunda olmayan bir şey olduğunu anladı.

"Senin derdin nedir?" diye sordu.

"Hiç," dedi Mintaka. "Sadece çok uzun zamandır sarayda kapalı kaldım. Bu yüzden bacaklarım hamlaştı."

Nefer bunu kabul etmek istemedi. Kızı kolundan tutarak yolun kenarındaki bir kayanın üstüne oturttu, küçük ayaklarından birini kaldırdı ve sandaletin kayışını çıkardı. Ayakkabıyı kızın ayağından çıkarınca dehşet içinde kaldı. "Tanrım Horus, bununla nasıl bir tek adım bile atabildin?" Ayağına oturmayan kaba sandalet Mintaka'nın ayağını sürtünmekten fena halde yaralamıştı. Yarasının kanı ay ışığında siyah bir ışıkla parlıyordu. Nefer kızın öbür ayağını da kaldırdı ve sandaleti üstünden sıyırdı. Pabuçla birlikte kızın ayağından deri ve et parçaları da sıyrılmıştı.

Mintaka, "Üzgünüm," diye fısıldadı. "Ama kafanı takma, yalınayak da yürüyebilirim."

Delikanlı kanlanmış ayakkabıları hiddetle kayaların arasına fırlattı. "Beni daha önce uyarmalıydın," dedi. Ayağa kalktı ve kolundan tutarak kızı da ayağa kaldırdı, sonra arkasını dönerek kızı yüklenmeye hazırlandı. "Kollarını boynuma dola ve atla!" dedi. Sonra, ay ışığında yüzen çölde hareket halindeki kara gölgelerden ibaret kalmış ötekilerin arkasından ilerledi.

Mintaka'nın ağzı Nefer'in kulağının dibindeydi. Delikanlı ilerlemek için çaba harcadıkça onu oyalamak, onu cesaretlendirmek için bir şeyler fısıldıyordu. Delikanlıya onu ne kadar özlediğini, öldüğüne dair çıkan söylentileri duyunca yaşamak istemediğini anlattı. "Seninle yine beraber olmak için ölmek istedim," dedi. Sonra delikanlıya Hathor başrahibesinin ona yılanı getirişini anlattı. Nefer o kadar dehşet içinde kalmıştı ki Mintaka'yı yere bırakarak kızı haşladı.

"Bu tek kelimeyle aptallık." Telaşı arasında Mintaka'yı sarsıyordu. "Gelecekte ne olursa olsun sakın bir daha öyle düşünme, tamam mı?"

"Seni ne kadar sevdiğimi dünyada tahmin edemezsin sevgilim. Öldüğünü zannettiğim zaman ne denli perişan olduğumu hayal bile edemezsin."

"Seninle bir anlaşma yapmalıyız. Bugünden itibaren birbirimiz için yaşamalıyız.

Davetsiz olarak bize gelene kadar bir daha asla ölümü düşünmemeliyiz. Yemin et buna!"

"Yemin ediyorum. Şu andan itibaren yalnız senin için yaşayacağım." Mintaka bu sözü verdikten sonra anlaşmalarını mühürlemek ister gibi delikanlıyı öptü. Nefer onu yine sırtladı ve yollarına devam ettiler.

Nefer'in attığı her adımla Mintaka sanki daha ağırlaşıyordu. Yolun yumuşak ve kumluk olduğu yerlerde kızı yere indiriyor, Mintaka da ona yaslanıyor ve kanayan yaralı ayaklarının üstünde hoplayarak ilerliyordu. Yerin sert ve taşlık olduğu zamanlarda ise kızı tekrar kucaklıyor ve emeklemeyi sürdürüyordu. Mintaka, Taita'nın nasıl onu görüp ölmek kararından caydırdığını anlattı. "Düşünebileceğin en olağanüstü duyguydu," dedi. "O sanki yanımda duruyor ve net bir sesle benimle konuşuyordu. Bana senin hayatta olduğunu söyledi. Beni gördüğü zaman buraya ne kadar uzaktaydınız?"

"Güneyde Cebel Nagara'daydık, Avaris'e on beş günlük yolda."

Mintaka kulaklarına inanamıyormuş gibi, "O kadar uzağa erişebiliyordu demek,"

diye geveledi. "Gücünün hiç sınırı yok mu?"

Karanlıkta dinlenmek için bir kez daha durduklarında Mintaka onun omzuna yaslanıp, "Sana Trok'la düğün gecem hakkında anlatmak istediğim bir şey var," diye fısıldadı.

Nefer, "Hayır!" diye atıldı. "Duymak istemiyorum. Bunun düşüncesiyle kendimi günlerce işkence etmedim mi sanıyorsun?"

"Ama beni dinlemelisin hayatım. Ben hiçbir zaman onun karısı olmadım. Beni zorlamasına rağmen, ona direnebildim. Sana olan aşkım, ona karşı koyma gücünü verdi bana."

"Ama duyduğuma göre, kan lekeleri içindeki koyun postunu sarayın duvarlarından herkese göstermiş." Bu sözleri söylemek delikanlıya o kadar acı veriyordu ki yüzünü sevgilisinden kaçırdı.

Mintaka, "Evet, kan benim kamındı," dedi, delikanlı onun kollarının çemberinden kurtulmaya çalıştıysa da kız onu salıvermedi. "Ne var ki bekâretimin kanı değildi," diye devam etti. "Ağzımdan ve burnumdan boşanan kanlardı. Senin anlayacağın; ona teslim olmaya zorlamak için Trok beni dövmüştü. Tanrıçaya olan sevgim ve sana oğullar doğurmak umudum adına sana yemin ediyorum ki ben hâlâ bakireyim ve aşkımın kanıtı olarak senin kızlık zarımı almana kadar da bakire olarak kalacağım."

Nefer onu kollarının arasına aldı. Onu öptü ve ferahladı, sevincinin etkisiyle ağlamaya başladı. Genç kız da onunla birlikte ağladı.

Bir süre sonra ayağa kalktı ve genç kızı yine sırtladı. Ama Mintaka'nın yemini ona sanki yepyeni bir güç aşılamıştı, böylece daha güçlü adımlarla ilerlediler.

Vakit gece yarısını geçince ötekiler iki gencin başına bir iş geldiğinin farkına vardılar ve onları aramak üzere geri döndüler. Taita, Mintaka'nın ayaklarını bağladı, bundan sonra da Hilto'yla Meren kızı sırayla taşıdılar. Daha hızlı yol aldılarsa da, Bay'ın atlarla beklediği vahaya en sonunda ulaştıklarında yıldızlar soluyor ve şafağın aydınlığı giderek kuvvetleniyordu.

Artık hepsi bitkin düşmüşlerdi, fakat Taita dinlenmelerine izin vermedi. Atlara son kez su içirdiler ve su torbalarını gerilip içlerinden nem damlacıkları süzülene kadar suyla doldurdular.

Onlar bu işleri görürlerken Taita bir kovayı kuyudaki suyla yarısına kadar doldurdu ve köpüren bir merhem kullanarak saçlarını, boyası çıkıp tekrar gümüş rengine kavuşuncaya kadar yıkadı.

Meren merak etmişti. "Böyle bir zamanda niçin saçlarını yıkıyor acaba?"

Mintaka, "Belki de saçlarını boyadığı zaman kaybettiği kuvvetinin bir kısmına böylece tekrar kavuşuyordur," diye ileri sürdü ve kimse buna itiraz etmedi.

Harekete hazır olduklarında Taita onları kuyudaki sudan tekrar içmeye, kusmadan yutabilecekleri bütün suyla karınlarını doldurmaya zorladı. Ötekiler denileni yaparlarken Taita, Bay'la yavaşça konuşuyordu. "Hissedebiliyor musun?"

Bay somurtarak başını eğdi. "Havada bir şeyler var. Tabanlarımla titreşimlerini de duyabiliyorum. Geliyorlar."

Anın çabukluğuna ve yakınlardaki bir düşmanın oluşturduğu tehdide rağmen Taita, Mintaka'nın ayaklarını tedavi etmeye son kez vakit ayırdı. Derisi soyulmuş ve berelenmiş yerlere merhem sürdü ve ayakları tekrar sardı. Sonra herkese arabalara binmelerini emretti.

Taita, Meren'i mızrakçısı olarak öndeki arabaya almıştı. Hemen arkasından, ayaklarının üstündeki yükü hafifletmek için arabanın korkuluğuna tutunan Mintaka'yla birlikte Nefer geliyordu. Hilto'yla Bay ise kafilenin son ucunu oluşturuyorlardı.

Onlara halıları satan Asurlu tüccar, yük arabalarına ve yük hayvanlarına mallarını yüklerken hizmetkarlarıyla kölelerini denetliyordu. Geçen yolculara dönüp baktı ve Taita'ya yolun açık olsun, diye seslendi. Fakat ikinci arabadaki kızı görünce birden merakı kamçılandı. Tozlu giysileri ve dağılmış saçları bile kızın çarpıcı görünümünü gizleyemiyordu. Son tepeyi aşıp onları er geç Kızıldeniz kıyılarına ulaştıracak olan kervan yolu boyunca Doğu'ya doğru uzaklaşırlarken hâlâ arkalarından bakıyordu.

önünde toplaşmalarını sabırsızlıkla beklerken Albay Tolma'yı Avaris duvarlarının dışındaki dilenci ve yabancılar kampını aramaya yolladı. "Her barakanın altını üstüne getir. Kraliçe Mintaka'nın herhangi birinde saklanmadığına emin ol. Büyücü Taita'yı da ara. Bulacağın her uzun boylu ve zayıf İhtiyarı bana getir Onu kendim sorguya çekeceğim."

Tolma'nın adamları hükümdarlarının emrini yerine getirirken kapıların kırılması ve dayanıksız duvarların yıkılması sesleri arasında kulübelerden yükselen bağırışlarla feryatlar kulağa geliyordu. Aradan çok geçmeden askerlerden ikisi kirloş bir Bedevi kocakarıyı arabasının başında duran Trok'un yanına sürüklediler. Kadın bir yandan tekmeler atıp debelenirken askerlere lanetler yağdırıyordu.

Kadın ayaklarının dibine fırlatılınca Trok, "Bu da ne, asker?" diye sordu. Asker meşalelerin ışığında ışıldayan firuzelerle bezeli bir çift zarif altın sandaleti uzattı.

"Majesteleri, bunları kocakarının kulübesinde bulduk."

Sandaletleri tanıyan Trok'un öfkeden suratı asıldı. Kadının karnını tekmeleyerek,

"Bunları nereden çaldın, maymun bozuntusu?" diye sordu.

Kocakarı, "Ben hiçbir şey çalmadım, kutsal Firavun," diye inledi. "Bunları o bana verdi."

"O da kim? Hemen yanıt ver yoksa kafanı kıçına sokup seni pis salgılarının içinde boğarım."

"İhtiyar adam verdi onları bana."

"Onu bana tarif et."

"Uzun boyluydu ve de sıska."

"Ne kadar İhtiyardı?"

"Çöldeki kayalar kadar İhtiyar. O, patikleri bana verdi."

"Yanında bir kız var mıydı?"

"Başka üç erkekle güzel bir şeyler giymiş yüzü boyalı ve saçları kurdeleli, güzel bir küçük fahişe vardı."

Trok kadını hızla ayağa kaldırdı ve onun şaşkın yüzüne karşı, "Nereye gittiler?

Hangi tarafa?" diye bağırdı.

Kadın titreyen parmağıyla tepelere ve ötelerindeki çöle giden yolu işaret etti.

Trok, "Ne zamandı?" diye sordu.

Kadın, parmağıyla ayın yörüngesinin dört veya beş saatine denk bir çember çizerek, "Ayın yolculuğunun şu kadarı," dedi.

Trok, "Kaç atları vardı?" diye hırladı. "Arabaları da var mıydı? Nasıl yolculuk ediyorlardı?"

Kadın, "Atları yoktu," diye yanıt verdi. "Yürüyerek gittiler, ama çok acele."

Trok kadını itti. Yanında duran Tolma'ya sırıtarak, "Yürüyerek fazla uzağa gidemezler," dedi. "O tembel serserilerini uyku keçelerinin üstünden kaldırıp atlarına bindirdin mi kaçaklar avucumuzda olurlar."

vahayı gören tepelerin doruğuna ulaştığı sırada kızgın güneş göğün yarısına kadar yükselmişti, iki yüz araba dörtlü bir sıra halinde onu izliyordu. Beş mil geriden de kaldırdıkları toz bulutu parlak güneş ışığında net şekilde görülen başka iki yüz arabayla Zander onları izliyordu. Her taşıt ağır silahlı iki asker taşıyordu ve su torbaları, yedek mızraklar ve oklarla yüklüydü.

Aşağılarında kervanının başında yamacı tırmanan Asurlu tüccarı gördüler. Trok onu uzaktan selamladı. "Hoş geldin yabancı. Nereden geliyorsun ve 'sın nedir?"

Tüccar neyle karşı karşıya olduğunu kestiremeyerek savaşçıya endişeyle baktı.

Trok'un onu dostça selamlaması onun için bir anlam taşımıyordu. Mezopotamya'dan gelen uzun yolda nice soyguncular, şakiler ve savaşçılarla karşılaşmıştı.

Trok arabasını onun önünde durdurdu. "Ben Kutsal Majesteleri Firavun Tro Uruk'um. Aşağı Krallığa hoş geldiniz. Korkmayın. Benim korumam altındasınız."

Tüccar dizüstü düşerek Firavun'a saygısını ifade etti. Trok ilk kez bunca saygıdar sıkıldı ve adamın sözünü kesti. "Ayağa kalkıp konuş dostum. Bana karşı dürüst davranır ve bilmek istediklerimi anlatırsan, sana bütün krallığımda vergi ödemeden ticaret yapma yetkisi verecek ve sana Avaris kapılarına kadar eşlik edecek on araba yollayacağım."

Tüccar ayağa kalkıp derin minnettarlığını ifade etmeye girişti. Oysa bir hükümdarın bu tür bir sözde alçakgönüllülüğün genelde ağır bir bedeli olduğunu uzun deneyimlerinden biliyordu. Trok bir kez daha onun sözünü kesti. "Bir suçlu kafilesinin peşindeyim. Onları gördün mü acaba?"

Asurlu ihtiyatlı şekilde yanıt verdi. "Yolum üstünde bazı gezginlere rastladım.

Kutsal majesteleri o suçluları bana lütfen tarif ederlerse peşlerine düşmenize yardım etmek için elimden geleni yaparım."

"Büyük bir olasılıkla beş veya altı kişiydiler. Doğu yönünde ilerliyor olmalılar.

Aralarında genç bir kadın var, geri kalanlar erkek.

"Liderleri İhtiyar bir haydut. Uzun boylu ve zayıftı. Saçlarını siyaha veya kestane rengine boyamış olabilir."

Trok'un daha fazla bir betimlemede bulunmasına gerek kalmadı. Asurlu, "Onları iyi tanıyorum, majesteleri," diye heyecanla atıldı. "Birkaç gün önce boyalı saçlı o İhtiyar adam benden halılar ve eski giysiler satın aldı. O sırada kadın yanlarında değildi.

Aşağıdaki vahada atlarla üç arabayı çirkin bir zenci haydudun korumasında bıraktı.

Benden satın aldığı halıları bir yük arabasına istifledi ve ötekilerle birlikte üstünde durduğumuz bu yoldan Avaris'e doğru uzaklaştı."

Trok sevinçle sırıttı, "işte aradığım adam o. O zamandan beri tekrar gördün mü onu? Arabaları almak için geri döndü mü?"

"O ve öbür üç kişi bu sabah erkenden Avaris yönünden yürüyerek geldiler.

Sorduğunuz genç kadın da yanlarındaydı. Onu taşıdıklarına göre bir şekilde yaralanmış olmalıydı."

Trok, "Nereye gittiler be adam? Ne tarafa gittiler?" diye heyecanla sor duysa da Asurlu acele etmiyordu.

"Kadın gençti. Yaralı olduğu ve ancak güçlükle yürüyebildiği halde, üstünde zengin giysiler vardı. Belli ki üst sınıftandı. Çok güzel ve uzun siyah saçları olduğunu gördüm."

"Yeter. O kadını tarif etmene gerek yok. Onu tanıyorum. Vahadan ayrılmalarından sonra hangi yoldan gittiler?"

"Atları üç arabaya koştular ve hemen yola çıktılar."

"Hangi yoldan gittiler? Hangi yöne saptılar?"

"Kervan yolu boyunca Doğu'ya saptılar." Asurlu alçak tepeleri tırmanarak kum çölüne giren dolambaçlı patikayı işaret etti.

"Fakat İhtiyar adamın saçları artık boyalı değildi," dedi. "Onu son görüşümde yaz göğündeki bir bulut gibi parlıyordu."

"Ne zaman vahadan ayrıldılar?"

"Güneşin doğmasından bir saat sonra majesteleri."

"Atlarının durumu nasıldı?"

"Susuzluklarını iyice gidermiş ve dinlenmişlerdi. Üç gündür vahada bekliyorlardı.

Adamlar geldiklerinde yanlarında bol miktarda yem ve saman getirmişlerdi. Bu sabah yola çıkarlarken su torbalarını kaynaktan doldurmuşlardı ve denize kadarki uzun yolculuk için yeterince donanmış bulunuyorlardı."

Trok sevindi. "Demek ki bizden sadece birkaç saat ilerdeler. Aferin dostum.

Minnettarlığımı kazandın. Yazıcılarım sana ticaret yapma yetki belgesini hazırlayacaklar, Albay Tolma da yanına Avaris'e kadar bir muhafız takımı verecek.

Zincirli kaçaklarla başkente döndüğüm zaman seni başka bir ödül de bekleyecek, idamlarını seyretmek için seyircilerin en ön sırasında sana yer verilecek. O vakte kadar sana iyi yolculuklar ve krallığımda güzel kazançlar."

Trok Asurlu'ya arkasını dönerek ikinci araba kafilesiyle yanına gelmiş olan Albay Tolma'ya emirler yağdırmaya başladı. "Bu adama bir ticaret yetki belgesi verin ve Avaris'e kadar koruma sağlayın. Su torbalarını kuyudan doldurun ve bırakın, atlar da kana kana su içsinler. Ama elini çabuk tut, Tolma. Öğleden önce yola çıkmaya hazır olun. O vakte kadar da büyücüleri ve kafiledeki rahipleri bana yollayın."

Askerler atları yirmişer başlık kafileler halinde su içmeleri için kaynağın yanına indirdiler. Yapılacak başka işi olmayan adamlar o arada dinlenmek ve süvarilerin ana yiyecekleri olan darı ekmeğini ve kurutulmuş eti yemek için kendi taşıtlarının gölgesine uzandılar.

Trok kaynağa yakın yumrulu bir demirhindi ağacının altında bir karış gölge bulmuştu. Büyücüler ve rahipler çağrısına itaat ederek etrafında halka oldular. Dört kişiydiler: siyah giysiler içinde kafası kazınmış iki Seueth rahibi, tılsımlarla kemiklerden yapılma gerdanlıklar ve bilezikler takıp takıştırmış Nübyeli bir şaman ve Medialı İştar adıyla tanınan doğulu bir büyücü, İştar'ın bir gözü kördü, yüzü de helezon veya daire biçiminde morve kırmızı renkli dövmelerle kaplıydı.

Trok, "izlediğimiz adam gizemli sanatların bir uzmanıdır," diye onları uyardı. "Bizi engellemek için tüm yeteneklerini kullanacaktır. Büyüyle görünmez olduğu ve ordularımızı şaşırtabilecek görüntüler yaratabildiği söyleniyor. Gücünü etkisiz kılmak için kendi büyülerinizi kullanmanız gerekecektir."

Medialı İştar, "Bu şarlatan da kim?" diye sordu. "Birleşik gücümüze karş koyamayacağına emin olabilirsiniz."

Trok, "Adı Taita'dır," deyince hasmın kimliğini öğrenince ürken yalnızca İştar olmadı.

"Taita'nın ününü duydum. Zaten onunla boy ölçüşmek için bir fırsat arıyordum."

Trok, "Sihrinizi gösterin," diye onlara emretti.

Seueth rahipleri biraz öteye giderek donanmalarıyla mistik süs eşyalarını kumun üstüne bıraktılar. Yumuşak bir sesle ilahiler okumaya ve çıngıraklarını tıngırdatmaya başladılar.

Nübyeli kaynağın etrafındaki kayaları karıştırdı ve en sonunda bunlardan birinin altında zehirli bir boynuzlu engerek yılanı buldu. Sürüngenin kafasını doğradı ve kanı kendi kafasının üstüne akıttı. Kanlar yanaklarına süzülürken ve burnunun ucundan yere damlarken kocaman bir kara kurbağası gibi hoplayarak daireler çevirmeye başladı. Her daireyi tamamlayışında Taita'nın bulunduğu doğu yönüne bol bol tükürüyordu.

İştar kaynağın yanında küçük bir ateş yaktı ve üzerine çömelerek topuklarının üstünde sallanmaya ve Mezopotamya'nın iki bin on tanrısının en güçlüsü olan Marduk'a dualar etmeye başladı.

Trok, Tolma'ya gerekli emirleri verdikten sonra İştar'ı seyretmeye gitti. Büyücü bileğindeki bir toplardamarı kesti, kendi kanının birkaç damlasını ateşe akıtıp alevlerin arasında cızırdatmasından sonra Trok, "Bu yaptığın büyü nedir?" diye sordu.

"Bu ateşle kanın büyüsüdür. Taita'nın yolunun üstüne engeller ve güçlükler yerleştiriyorum." İştar başını kaldırmadı. "Adamlarını da şaşırtıyor ve akıllarını karıştırıyorum."

Trok şüpheci bir tavırla homurdandıysa da, aslında etkilenmişti. Daha önce de İştar'ın nasıl çalıştığını görmüştü. Yolda biraz yürüdükten sonra doğuda sıralanmış tepelere baktı. Kovaladığı kişileri peşinden gitmek üzere yola koyulmak için sabırsızlanıyor ve harcanan dakikalara sinirleniyordu. Öte yandan,

uzun gece yolculuğundan sonra atları dinlendirmenin ve susuzluklarını gidermenin zorunluluğuna inanacak kadar usta bir generaldi.

İlerdeki arazinin yapısını iyi biliyordu. Genç bir savaş arabaları birliği yüzbaşısıyken oralarda defalarla devriye gezmişti. Toynakları bıçak gibi kesen çakıl yataklarını aşmış ve kum tepelerinin korkunç sıcağıyla susuzluğuna katlanmıştı.

Savaş arabasını bıraktığı yere geri döndü, ama küçük bir kum fırtınası kendi etrafında döne döne ve sıcak havanın içinde metrelerce yükselerek üzerine gelince arkasını dönmek zorunda kaldı. Girdap onu sardı. Hava tunçtan bir ocağın soluğu kadar sıcak olduğundan başını örten örtüyle burnunu ve gözlerini kapamak, uçan kumların süzülmesi için bezin arkasından soluk almak zorunda kaldı. Fırtına bir harem dansçısının zarafetiyle yanından geçti ve sıcak toprağın üstünde döne döne uzaklaştı.

Trok öksürerekve gözlerini ovuşturarak arkada kalmıştı.

Öğleye az bir zaman kala atlara su içirmeyi henüz tamamlamışlardı ki Albay Zander'in önderliğindeki ikinci kafile onlara yetişti ve kaynağa doğru yamacı indi.

Onlar da birinci kafiledekiler kadar suya muhtaçtılar. Şimdi de kaynağın başında bir tıkanıklık tehlikesi başgöstermişti. Su şimdiden azalmış ve bulanmıştı. Eninde sonunda değerli su torbalarına başvurmak zorunda kalacaklardı.

Trok, Zander ve Tolma'yla kısa bir görüşme yaparak harekât planını ve Taita'nın onun için hazırladıkları ağdan sıyrılmasını önlemek için tasarladığı planı izah etti.

"Taita'nın bizi şaşırtmak amacıyla yolumuza çıkaracağı sihirli tuzaklara karşı hazırlıklı olmaları için alay komutanlarını uyarın," diye sözlerini bitirdi. "Medialı İştar güçlü bir büyü hazırladı. Ona büyük güvenim var. Beni daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Büyücü'nün hilelerinin bilincinde olursak, başarabiliriz. Ayrıca, böylesi bir plana nasıl karşı koyabilir?" Trok kolunun geniş bir hareketiyle arabalar, atlar ve seçme birlikler kalabalığını işaret etti. "Hayır," dedi. "Yarın bu zaman Taita'yla Mintaka'yı arabamın arkasında Avaris'e sürüklemek ahdim olsun."

Firavun öndeki kafileye atlarına binmelerini emretti. Yan yana dörder arabadan oluşan bir kolon halinde ıssız arazilere doğru yola çıktılar, ilerdeki yumuşak kumlu topraklarda avlarının tekerlek izleri net olarak görülebiliyordu.

durmalarını işaret etti. Dev bir deniz kabuğunun zarif kavsini andıran ince, uzun bir kum tepesinin kumların üstüne düşürdüğü mor gölgenin içinde durdular.

Atlar şimdiden yorgunluk belirtileri göstermeye başlamışlardı. Başlarını önlerine sarkıtıyorlar, soludukları zaman göğüsleri kabarıyordu. Kuruyan terleri, yüzünde tozdan donuklaşmış derileri kırağı düşmüş gibiydi.

Adamlar su torbalarından deri kovalara su tayınını dikkatle ölçerek boşalttılar, atlar da kana kana içtiler. Taita, Mintaka'nın ayaklarıyla ilgilendi ve yaralarda iltihaplanma belirtileri olmadığını görerek rahatladı. Genç kızın ayaklarını tekrar sardıktan sonra Bay'ı, söyleyeceklerini başkalarının duymaması için biraz öteye götürdü.

Donuk bir sesle, "Bize bir yerlerden bakıyorlar," dedi. "Kötücül bir etki yavaş yavaş

etrafımızı sarıyor."

Bay doğruladı. "Bunu ben de hissettim ve buna karşı koymaya başladım. Ama çok güçlü."

"Güçlerimizi birleştirdiğimiz takdirde onu en etkin biçimde engelleyebiliriz."

"Öbürlerine dikkat etmeliyiz. Bizden daha kolay incinebilirler."

"Tetikte olmaları için onları uyaracağım."

Taita, arkadaşlarının atlara su içirmeyi tamamladıkları yere döndü. Nefer'e, "Yola çıkmaya hazır olun," dedi. "Bay'la ben ilersini keşfe gidiyoruz. Birazdan döneriz."

İki uzman yürüyerek uzaklaştılar ve kum tepesinin arkasında gözden kayboldular.

Arabalar tarafından görülmeyecekleri bir yerde durdular. "Trok'un yanında böylesine güçlü bir büyü yapabilecek kimin olduğunu biliyor musun?"

"Bütün alaylarında rahipler ve büyücüler bulunduruyor. Fakat içlerinde en güçlüsü Medialı İştar."

Taita başını salladı. "Onu duydum. Ateş ve kanla çalışıyor. Büyüsünü ona karşı çevirmeye çalışmamız lazım."

Bay kurutulmuş at gübresiyle küçük bir ateş yaktı, ateş düzgün şekilde yanınca başparmaklarına iğne batırıp birkaç damla kırmızı kanı ateşin içine akıttılar. Hava yanık kan kokunca düşmanla yüzleştiler. Etkinin batıda, geldikleri yönde olduğunu hissedebiliyorlardı. Güçlerini birleştirerek harekete geçirdiler, bir süre sonra da etkinin azalmakta ve sönmekte olan bir ateşin dumanı gibi dağılmakta olduğunu hissettiler.

Ritüeli tamamlayıp ateşi kumla boğdukları sırada Bay yavaşça, "Hâlâ orada," dedi.

"Evet," dedi Taita. "Onu zayıflattık, ama hâlâ tehlikeli. Özellikle de ona direnmeyi öğrenmemiş olanlar için."

Bay, "En genç olanlar daha incinebilir durumda," diye ileri sürdü, "iki erkek çocuk, Firavun'la Meren ve de kız."

Ötekilerin bekledikleri yere döndüler. Tekrar arabalara binmeden önce Taita onlarla konuştu. Endişesinin gerçek nedenini açıklasa korkacaklarını bildiği için sadece, "Kum tepeleri bölgesinin en sevimsiz ve de tehlikeli bölümüne giriyoruz," dedi. "Hepinizin yolculuğun zahmetinden dolayı yorgun olduğunuzu ve susuzluk çektiğinizi biliyorum, ama herhangi birinizin dikkatsiz davranması her şeyi mahvedebilir. Atlardan ve ilerinizdeki araziden gözünüzü ayırmayın. Herhangi bir garip ses ya da alışılagelmedik görüntü, bir kuş ya da bir hayvan sakın dikkatinizi gevşetmesin." Taita durup doğrudan Nefer'e baktı. "Bu özellikle sizin için önem taşıyor majesteleri. Her an tetikte olmalısınız."

Nefer başını eğdi ve bir kez olsun tartışmadı. Öbürleri ciddi görünüyorlardı; Taita'nın onları bu şekilde uyarmak için kendine göre bir nedeninin olduğunu anlamışlardı.

Tekrar ilerlemeye başlayıp yüksek kum tepelerinin arasındaki vadileri izledikleri sırada havanın sıcağı arabaların tekerleklerinin her dönüşüyle daha da artıyordu sanki, iki yanlarında yükselen kum duvarları çeşitli canlı renklere bürünüyor, yer yer limon sarısı veya altın, eflatun, mor ve balıkçıl mavisi, tilki kızılı ve aslan kahvesi oluyordu. Kum tepeleri bazı yerlerinde beyaz renkle yol yol oluyor veya bir yağ lambasının isi gibi kara kumdan desenler sergiliyordu.

Gök tepelerinde kızıl bir renk aldı ve vahşileşti. Işığın da niteliği değişti: sarı oldu ve hayal gibi inceldi. Mesafeler karıştı ve şekilsizleşti. Nefer pirinç rengindeki göğün çirkin parıltısından korunmak için gözlerini kıstı. Gökyüzü, ona kamçısının ucuyla dokunabilecekmiş gibi yakın görünüyordu. Sadece yirmi, otuz metre ötedeki Taita'nın arabası da sanki bulanık ve uzak bir ufka geriliyordu.

Sıcak, yüzün veya bedenin açıkta kalan derisini ateş gibi kavuruyordu. Nefer şekilsiz bir dehşetin onu pençesine aldığını hissetti.

Bunun için bir neden göremiyor, fakat etkisinden kurtulamıyordu.

Mintaka titreyerek kamçıyı tutan kolunu yakalayınca kızın da bunu hissettiğini anladı. Havada büyük bir kötülük vardı. Delikanlı Taita'ya seslenmeye, ondan rehberlik ve güven istemeye çalıştıysa da toz ve sıcak boğazını tıkamıştı.

Dudaklarının arasından hiçbir ses çıkmıyordu.

Birdenbire Mintaka'nın gerildiğini fark etti. Kız parmaklarını onun koluna saplanıştı Nefer onun yüzüne bakınca dehşet içinde olduğunu gördü. Boşta kalan eliyle tepelerinde asılı gibi duran kum tepesinin doruğunu işaret ediyordu.

Koskocaman bir karanlık tepelerden kopup onlara doğru yuvarlanmaya başlamıştı. Nefer hiç böyle bir şey görmemişti. Dev bir su torbasının şekilsiz yapısındaydı, ama o kadar büyüktü ki tepenin her yanını kaplıyordu. Yalnızca altındaki üç arabayı değil, bütün bir alayı yutacak ve ezecek kadar büyük görünüyordu. Yamaçtan yuvarlanırken hızlandı, dalgalanmaya ve sessizce hoplamaya başladı. Üzerlerine o kadar hızlı geliyordu ki çölün sarı göğünü bile gözden silmişti.

Sıcağın içinden akciğerlerinin tüm havasını emerek onları soluksuz bırakan ani bir soğuk sızdırıyordu. Dağın yükseklerindeki bir nehrin buz gibi sularına batmış olsalar bu

kadar olurdu.

Atlar da bunu görmüşlerdi. Şaha kalkarak kumlu patikadan sapmaya ve vadinin tabanında çılgın gibi koşmaya, böylece dehşet verici görüntüden kaçmaya çalıştılar.

Tam önlerinde keskin kenarlı bir lav kayaları tarlası vardı, doğru oraya gidiyorlardı.

Nefer tehlikeyi fark etmişti, hayvanların başlarını çevirmeye çalıştı. Ama bir kere kontrolden çıkmışlardı. O, elindeki dizginlerle boğuşurken Mintaka da yanında avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

O karanlık ucube tarafından yutulmak üzere olduklarına emin olan Nefer, omzunur üzerinden arkaya baktı. Soğuk nefesi ensesinde hissettiğinden karanlığın tepelerinde olmasını bekliyordu, ama hiçbir şey yoktu. Kum tepesinin yamacı çıplak ve sessizdi. Tepedeki sarı gök de boş ve parlaktı. Öbür iki araba yamacın altında durmuştu, atları da sakin ve kontrol altındaydı.

Taita'yla ötekiler onlara şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Nefer panik halindeki atlara, "Hoşt!" diye bağırarak tüm ağırlığıyla dizginlere asıldı, ama atlar bana mısın demiyorlardı. Arabayı arkalarında hoplatarak lava kayası tarlasına dörtnala daldılar. Nefer yine, "Hoşt!" diye bağırdı. "Durun, lanet olasılar!"

Korkudan çılgına dönen atlar zapt edilecek gibi değillerdi. Dizginlere karşı koymak için boyunlarını kasıyorlar, giderek hızlanıyorlar, korkunç sesler çıkarıyorlardı.

Nefer, "Sıkı tutun, Mintaka!" diye bağırarak kızı korumak için bir kolunu onun omuzlarına attı. "Çarpacağız!"

Kara kayalar rüzgârın savurduğu kumların etkisiyle aşınmışlar ve garip şekiller almışlardı. Bazıları insan kafası büyüklüğünde, bazıları da altlarındaki araba kadardı.

Nefer çılgın atları ilk kayanın yolundan saptırabildi, ama şimdi en iri kayalardan ikisinin aralığına doğru dolu dizgin gidiyorlardı. Geçit onlara yol veremeyecek kadar dardı: sol tekerlek kayaya çarparak tüyler ürpertici bir çatırdıysa parçalandı. Ufalanan tekerlek parmakları ve çemberin parçaları havaya savruldu. Araba, dingilinin üstüne çökerken soldaki atı beraberinde sürükleyerek bir sonraki kayanın üstüne fırlattı. Nefer hayvanın ön ayaklarının kuru bir dal gibi kırıldığını duydu.

O ve Mintaka da savrularak yumuşak kumların üstüne düşmüşler, atı sakatlayan kayaya çarpmalarına ramak kalmıştı. En sonunda durduklarında Nefer, Mintaka'yı hâlâ kollarının arasında tutuyordu. Kızın düşüş hızını böylece kesmiş oluyordu.

"iyi misin? Canın yanmadı ya?" diye soluk soluğa sordu.

Kız hemen, "Hayır, iyiyim," diye yanıtladı. "Ya sen?"

Nefer dizlerinin üstünde doğruldu ve parçalanan arabayla sakatlanan atlara dehşet içinde baktı.

"Kutsal Horus!" diye bağırdı, "işimiz bitik." Arabanın onarılacak hali kalmamıştı.

Atların biri bir daha ayağa kalkamayacak biçimde yerde yatıyordu, ön bacakları kırılmıştı. Öbür at gerçi ayaktaydı ve koşum kayışına hâlâ bağlıydı, ama sallandığına bakılırsa omuz ekleminden çıkmıştı.

Delikanlı zar zor ayağa kalktı ve Mintaka'yı da yanına çekti. Taita arabasını lav tarlasının kıyısına getirip dizginleri Meren'e fırlattığı ve sahanlıktan aşağı atladığı sırada iki genç birbirlerine sarılmış durumdaydılar, İhtiyar adam hızlı adımlarla yanlarına geldi. "Ne oldu? Atların böyle zıvanadan çıkmalarına sebep olan nedir?"

Nefer, "Görmedin mi?" diye sordu. Olayın etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

Taita ısrar etti. "Neydi?"

"Bir dağ kadar iri ve karanlık bir şey. Kum tepesinin yamacından bize doğru yuvarlanıyordu." Nefer, gördükleri şeyi tarif etmek için kelime bulamıyordu.

Mintaka, "Hathor Tapınağı kadar büyüktü," diye onu destekledi. "Müthiş bir şeydi.

Siz de görmüş olmalısınız."

Taita, "Hayır, görmedim," dedi. "Hayalinizin ve gözlerinizin size oynadığı bir oyundu. Düşmanlarınız tarafından oraya yerleştirilmiş bir şeydi."

"Büyü ha?" Nefer'in aklı karışmıştı. "Ama atlar da gördüler," diye geveledi.

Taita onlara arkasını döndü ve yaklaşan Hilto'ya seslendi. "O zavallı hayvanları hallet." Sakatlanan atları işaret ediyordu. "Sen de ona yardım et, Nefer." Taita delikanlıyı meşgul edip bu felaketle olası sonuçlarını fazla düşünmesini önlemek istiyordu.

Yüreği burkulan Nefer yere devrilmiş atın başını tuttu. Hayvanın alnını okşadı ve ölümün gelişini görmemesi için gözlerini bir örtüyle örttü.

Eski bir asker olan Hilto birçok uzak savaş alanında bu üzücü görevi yerine getirmişti. Kamanın ucunu atın kulağının arkasına dayadı ve bir itişte hayvanın beynine sapladı. At önce katıldı, sonra titredi ve gevşeyip kaldı. Bundan sonra ikinci hayvana yaklaştılar. Hilto'nun kamasının bir tek vuruşuyla o da yere yığıldı ve hareketsiz kaldı.

Taita'yla Bay yan yana durmuşlar, bu kahredici merhamet gösterisini seyrediyorlardı. Bay, "Medialı sandığımdan daha kuvvetliymiş," dedi yavaşça. "Aramızdaki en kolay incinebilirler! seçti ve gücünü onların üzerinde yoğunlaştırdı."

"Trok'un yanında onu destekleyen başka büyücüler de var." Taita, Bay'la aynı fikirdeydi. "Bundan böyle Hilto'yla Meren'e de dikkat etmemiz gerek, İştar'a karşı koymak için kendi gücümü yoğunlaştırana kadar büyük tehlikedeyiz."

İhtiyar adam bundan sonra Bay'ın yanından ayrıldı, ikisinin baş başa verip konuştuklarını görseler öbürleri kuşkulanırlardı. Oysa morallerinin bozulmaması çok önemliydi.

Taita, "Su torbalarını getirin," diye emretti. Bir tanesi araba devrilirken patlamıştı, öbür ikisi ise sadece yarıya kadar doluydu, ama onları kalan arabalara kayışlarla bağladılar.

"Meren bundan sonra Hilto ve Bay'la yolculuk edecek. Ben majestelerini yanıma alacağım," dedi.

Arabalar şimdi su torbalarıyla ek yolcuların ağırlığıyla fazla yüklenmiş oluyorlardı.

Atlar kızgın sıcağın içine doğru ilerlerken hayli zorlanıyorlardı. Korkutucu güneş garip sarı bulut tarafından neredeyse tamamen örtülmüştü.

Taita, Lostris'in altın tılsımını sağ elinde tutuyor ve kendi kendine bir ilahi söylüyordu. Böylece, etraflarında yoğunlaşan kötülüğü geri püskürtmeye çalışıyordu.

Hemen arkadaki arabada Bay da tekdüze bir tekerleme tutturmuştu.

Yolun, başka kervanlarla yolcuların tüm izlerinin rüzgâr tarafından süpürülüp yok edildiği bir bölümüne geldiler. Aralıklı olarak yerleştirilmiş küçük taş kümeleri dışında izlenebilecek hiçbir işaret yoktu. Aradan çok geçmeden bunlar da kalmadı ve yolsuz kumlarda yollarına devam ettiler. Artık sadece Taita'nın deneyimine, çöl hakkındaki bilgisine ve en derin içgüdülerine güvenmek zorundaydılar.

Sonunda iki yüksek kum tepesinin arasındaki düz bir alana vardılar. Kum burada yumuşak ve pürüzsüzdü, ama Taita bu alanın kıyısında durarak ilersini dikkatle süzdü. Arabadan inerek Bay'a yanına gelmesini işaret etti. Zenci yanına gelince zararsız gözüken yüzeyi birlikte incelediler.

Taita, "Burası hiç hoşuma gitmedi," dedi. "Bu ovanın etrafını dolaşmanın bir yolunu bulmalıyız. Burada bir şey var."

Bay pürüzsüz kumun üstünde biraz yürüdü ve sıcak havayı kokladı. iki kere tükürdü ve tükürüğünün oluşturduğu şekli inceledi. "Burada kötü bir şey göremiyorum," dedi. "Bir çevre yolu aramaya çıkmak bize saatlere hatta günlere mal olabilir. Peşimizdekiler fazla uzakta değiller. Hangi tehlikenin daha büyük olduğuna karar vermeliyiz."

Taita, "Bir şey var," diye yineledi. "Ben de senin gibi buradan geçmek için bir dürtü duyuyorum. O duygu çok güçlü ve mantıksız. Bu düşünce kafamıza Medialı tarafından yerleştirildi."

"Güçlü Büyücü," diye Bay başını salladı. "Bu kez size katılmıyorum. Tehlikeyi göze alıp bu vadiyi aşmalıyız. Aksi halde Trok gece olmadan bize yetişir."

Taita adamı omuzlarından kavrayıp kara gözlerinin içine bakışını dikti. Bay'ın gözlerinin, kenevir otundan içmiş gibi hafif şaşılaşmış olduğu dikkatinden kaçmamıştı.

"Medialı zırhını delmiş," dedi ve Lostris'in Tılsımı'nı Bay'ın alnına dayadı. Zenci anında kırpıştırdığı gözlerini kocaman açtı. Taita onun, etkiden sıyrılmak için savaş verdiğini görebiliyordu. Ona yardım etmek için kendi iradesini kullandı.

Bay sonunda ürperdi ve bakışı berraklaştı. "Haklısın," diye fısıldadı, "İştar bana bakışını dikti. Bu yerde büyük tehlike var."

Gözlerini dar vadi boyunca dolaştırdılar. Başlangıcı ve sonu fark edilemeyen sarı renkli bir kum nehriydi. Karşı kıyı aslında uzak sayılmazdı, en dar yerlerinde topu topu

yüz elli metre; ama iki yüz fersah olsa bu kadar olurdu. Trok'un alayları da o kadar uzakta değildi.

Bay, "Güneye mi, kuzeye mi?" diye sordu. "Çevre yolunu göremiyorum."

Taita gözlerini kapadı ve tüm gücünü topladı. Birden korkunç sessizliğin içinde bir ses duyuldu. Hafif ve tiz bir ses. Hepsi başlarını kaldırıp bakınca öfkeli sarı gökte daireler çeviren kral şahinin minik şeklini gördüler, iki daire daha çizdikten sonra vadi boyunca güneye doğru uçtu ve sisin içinde gözden kayboldu.

"Güneye," dedi Taita. "Şahini izleyeceğiz."

Bu düşüncelere öylesine dalmışlardı ki Hilto'nun kendi arabasını bulundukları yere daha da yaklaştırdığının ikisi de farkına varmamıştı. O ve Meren arabanın korkuluğunun üzerinden eğilmişler, yaptıkları konuşmayı dinliyorlardı. Hilto sabırsızlıktan kaşlarını çatmıştı. Birdenbire, "Artık yetti!" diye bağırdı.

"Önümüzdeki yol açık. Daha fazla gecikmeyi göze alamayız. Hilto size rehberlik ederse onu izlemek cesaretini gösterecek misiniz?"

Atlarını kırbaçladı, ürken atlar da ileri atıldılar. Meren öylesine gafil avlanmıştı ki sahanlığın üstünden neredeyse arkaya savruluyordu, ama korkuluğu yakalayabildi ve yarışan taşıtta kalmayı başarabildi.

Taita, Hilto'ya, "Geri dön!" diye bağırdı. "Büyülendin. Ne yaptığını bilmiyorsun."

Bay da soldaki atın dizginlerini yakalamak için atıldı, ama çok geç kalmıştı: araba yanından uçar gibi yassı alana geçti. Daha da hızlandı ve Hilto'nun kahkahası onlara ulaştı. "Yol açık. Pürüzsüz ve hız yapmaya elverişli."

Nefer duran arabanın dizginlerini yakaladı ve, "Onu durdurup geri döndüreceğim,"

diye bağırdı.

"Hayır!" Taita dönüp elini kaldırdı ve durmasını emretti. "Hayır! Sakın oraya gitme.

Orada tehlike var! Dur, Nefer!"

Fakat Nefer onun bağırışını duymazlıktan geldi. Mintaka yanında olduğu halde atları kırbaçladı. Tekerlekler pürüzsüz sert kumun üstünde tıslamaya benzer ses çıkarıyordu. Hilto'ya hızla yetişmekteydi.

Taita, "Kutsal Horus!" diye bağırdı. "Tekerleklere dikkat edin."

Hilto'nun arabasının dönen tekerleklerinin arkasından tüy gibi gümüş kumlar yükselmeye başlamıştı. Sonra onlar dehşet içinde bakarlarken tüy sarı bir sulu çamur, arkasından koyu çamur blokları oldu. Atlar dizlerine kadar yumuşak zemine batmaları üzerine yavaşladılar, çamur kümeleri çırpınan toynakları tarafından Hilto'nun başının üzerinden uçacak kadar yükseğe fırlatıldı. Hilto onları durdurmaya ya da geri çevirmeye kalkmadan hayvanları batağın daha derinine sürdü.

Taita, "Batan kumlar!" diye acı acı bağırdı. "Mediali'nın marifeti bu. Doğru yolu

gizleyerek bizi bu tuzağa sürükledi."

Hilto'nun atları kabuğu delerek altındaki bataklığa battılar. Tekerleklerin hareketsiz kalmaları üzerine araba o kadar ani olarak durdu ki Hilto'yla Meren korkuluğun üzerinden tepe taklak uçtular. Masum görünüşlü zeminin üstüne yuvarlandılar, ama durup ayağa kalkmaya yeltenmeleri üzerine vücutları yapışkan sarı çamura bulandı ve dizlerine kadar battılar.

Atlar kurtulamayacak kadar batmışlardı. Yalnızca başlarıyla ön ayakları serbestti, ama kişneyerek çırpındıkça daha da derine çöküyorlardı.

Nefer şaşkındı, gözlerinin önünde olagelen faciaya çok ağır tepki gösterdi. Geri dönmeye yeltendiğinde artık çok geçti. Beş metre bile gidemeden tekerlekler poyralarına kadar batmıştı, çamur ayrıca atların omuzlarına kadar yükselmişti. Delikanlı onlara yardım etmek, koşum takımlarını çözmek ve onları geri çevirmek için arabadan atlamaya kalkıştı, ama anında dizlerine, az sonra da beline kadar battı.

Mintaka panik halinde onu uyardı. "Ayakta durmaya kalkışma. Yoksa seni yutar.

Kendini yüzükoyun yere at ve yüzmeye çalış."

Kendisi de batmakta olan arabadan kurtularak titreyen çamurun üstüne yamyassı uzandı, "işte böyle, Nefer," dedi. "Benim yaptığım gibi yap."

Delikanlı kendini toparladı ve çamurun yüzeyine dümdüz uzandı. Yüzmeyi kendi kendine öğrenen bir çocuğun beceriksiz hareketleriyle tamamen batmadan önce arabaya ulaştı. Kamasıyla taban tahtalarını yerinde tutan deri kayışları kesti ve panik derecesindeki bir aceleyle onları kurtarıp açığa fırlattı. Kalaslar ölümcül kayan kumların üstünde yüzüyordu, ama ağır araba karşı konulamaz biçimde yüzeyin altına kaydı ve atları da beraberinde sürükledi. Birkaç dakikaya kalmadan boz renkli ovada daha açık renkli bir leke mezarlarının yerinin tek işareti oldu.

Hilto'nun arabası da atlarıyla birlikte kumların altına çekilmişti. Hilto'yla Meren çırpınıyor, dehşet içinde haykırıyor, ancak çamura bulanmış kafalarıyla omuzlarını kumların dışında tutmayı başarıyorlardı.

Nefer kalaslardan birini Mintaka'ya doğru sürdü. "Bunu kullan!" diye emretti, genç kız da kalasın üstüne sürüündü.

Delikanlı, ağırlığını taşıyabilen ikinci bir kalastan da kendisi yararlandı. Başka iki kalası kayışlarından yararlanarak kendisiyle birlikte çekerek batağın üstünde sürüündü ve Hilto'yla Meren'e bu kalasları onlara doğru itebilecek kadar yaklaştı, iki kazazede balçığın yapışkan pençesinden kendilerini çekip kurtarmayı başardılar. Ve dördü birden Taita'yla Bay'ın sağlam zeminin üstünden onları dehşet içinde seyrettikleri yere doğru yüzmeye başladılar.

Taita elini, kolunu sallayarak onlara, "Yolun yarı yerine vardınız bile. Buraya dönmeyin. Devam edin. Öbür yana geçin," diye telaşla bağırdı.

Nefer bunun mantığını hemen kavradı. Karşı kıyıya yöneldiler. Çamur kollarıyla

bacaklarına ve kalasların altına inatla yapıştığından ağır ve zor bir işti bu. Mintaka'nın hafif yapısı çok geçmeden işe yaradı ve genç kız ötekilerin önüne geçti.

Sağlam yere ilk ulaşan ve katil kumların pençesinden kendini ilk kurtaran o oldu.

Çok geçmeden Nefer, Hilto ve Meren de onu izlediler. Bitkin haldeydiler. Kendilerini doğudaki kum tepelerinin eteğinde yere attılar.

Onlar karşı kıyıya geçerken Taita karşı karşıya bulundukları belalı durum üzerinde kafasını çalıştırdı. Durum umutsuz gözüküyordu. Aralarında yüz metre genişliğinde bir uçurum bulunan iki gruba bölünmüşlerdi. Bütün atlarıyla araçlarını, silahlarıyla donanımlarını kaybetmişlerdi, ama en büyük kayıpları değerli su torbalarıydı.

Bay birden İhtiyar adamın koluna dokundu. "Dinleyin!"

Havadaki bir hışırtıydı bu. Çok uzaklarda kâh kayboluyor, kâh kuvvetleniyordu.

Etrafı çeviren kum tepelerinden geri tepen uzaktaki bir yansımaydı. Ses hafif de olsa yanılmak olanaksızdı: ilerlemekte olan bir savaş arabası kafilesinin çıkardığı gürültüydü.

Vadinin karşı tarafındakiler de gürültüyü duymuş ve ayağa kalkmışlardı. Hepsi kum tepelerine bakıyor ve Trok'la adamlarının hızla yaklaşmasını dinliyorlardı.

Mintaka birden onları bu yana geçirmiş olan kalasları terk ettikleri bataklığın kıyısına koştu. Nefer genç kızın arkasından bakıyor, ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyordu. Mintaka kalasları topladı ve diz boyu çamura girerek kalasları deri kayışlarından tutarak arkasından çekti.

Nefer onun ne yaptığını birden kavramış, fakat onu durdurmak için çok geç kalmıştı. Mintaka kendini kalaslardan birinin üstüne yüzükoyun atarak sarı çamurun üstünde kaymaya koyuldu. Nefer en sonunda beline kadar yükselen balçığın içinde durmak zorunda kaldığında genç kız artık onun ulaşamayacağı kadar uzaklaşmıştı.

Onun arkasından, "Sen dön," diye bağırdı. "Ben giderim."

Mintaka, "Ben senden daha hafif ve daha hızlıyım," diye yanıt verdi ve delikanlının ona yalvarmayı sürdürmesine rağmen duymaz gibi davranarak tüm soluğunu ve gücünü ileri kaymaya harcadı.

Arabaların sesi daha da yaklaşıyor, Mintaka'yı daha çok çaba harcamaya itiyordu.

Nefer onu bakışıyla izledikçe güvenliği için korkuyor ve inadına kızıyordu. Ama sevdiği kızın cesaretinden dolayı duyduğu gurur bu duyguların hepsinden daha güçlüydü. Mintaka karşı kıyıya yaklaşırken, delikanlı, "Onda bir savaşçının ve bir kraliçenin yüreği var," diye fısıldadı.

İzleyenlerin seslerini, tekerleklerin lakırdısını ve silahların şakırtısını şimdi kum tepelerinin yansıtma özelliği sayesinde daha da net duyabiliyorlardı.

Taita ellerinin serbest kalması için sopasını kemerinin altına sıkıştırdı, sonra Bay'la birlikte Mintaka'yı karşılamak için bataklığa girdiler. Her biri genç

kızdan yedek bir kalas alarak güvenilmez yüzeye atıldılar. Üçü de karşı kıyıya doğru yüzmeye başlamışlardı.

Arkalarındaki kum tepelerinin arasından birden düşman araba kafilesinin başı çıkıverdi. En öndeki arabada Trok göze çarpıyordu. Bir boğanın böğürmesini andıran ses zafer sevinciyle çınladı.

"İleri! Saldırın!"

Öndeki arabalar dörtnala yaklaştı ve batak kumların kıyısına vardılar. Üç kaçak sarı balçığın üstünde var güçleriyle yol almaya çalışıyorlardı. Arkalarında araba sürücülerinin haykırışları kuvvetleniyordu.

Trok'un ağırlığı arabasının gevşek kumlara öbür arabalardan daha fazla batmasına neden oluyordu, kırbacı yedikçe atlarının hamle yapmalarına rağmen, saldırganların ilk sırasının arkasına düştü.

Öndeki kafilenin öbür üç arabası doğru batak kumların içine girdiler ve öbür araçlar kadar hızlı olarak yüzeyin altına emildiler. Trok en sonunda tehlikenin farkına varmıştı. Kendi atlarını kontrol altına almayı ve balçığın kıyısından yana saptırmayı başardı.

Trok kavisli kısa yayını kapıp arabadan atladı. Arkasından gelen arabalar da saldırıyı bırakıp kütle halinde yığıldılar. Trok, "Yayları hazır edin!" diye bağırdı. "Hep birden Sakın kaçırmayın, vurun onları."

Okçular koşarak bataklığın kıyısında dörder kişilik sıralar oluşturdular. Oklukları sırtlarında hazırdı, yaylarını germişlerdi.

Mintaka bir kez daha kader arkadaşlarının önüne geçmişti, iki kıyı arasının yarı yerini geçmişti, Taita'yla Bay ise panik halinde elleriyle kürek çekmelerine rağmen giderek geri kalmaktaydılar.

Trok adamlarının arasında dolaşıyor, emirler yağdırıyordu. "Okçular, atışa hazır olun!" Yüz elli asker oklarını yay kirişine yerleştirdiler.

"Okçular yaylarınızı gerin ve nişan alın!" Hep birlikte silahlarını kaldırıp alçalan sarı göğün içine nişan aldılar.

Trok, "Şimdi!" diye haykırınca toplu halde oklarını saldılar. Oklar karanlık bir bulut gibi yükseldiler. Yollarının en yüksek noktasına ulaştıktan sonra bataklıktaki üç küçük karaltının üstüne doğru düşmeye başladılar.

Taita okların gelişini duymuştu, başını kaldırıp göğe baktı. Öldürücü bulut bir yaban kazı sürüsünün kanatları gibi hafif bir ıslık sesi arasında üzerlerine düşmeye girişmişti.

Taita telaşla, "Çamurun içine!" diye bağırınca üçü de kalaslarının üstünden aşağı kaydılar ve sadece başları dışarda kalacak biçimde yoğun çamura gömüldüler. Otlar dolu gibi etraflarına düşüyordu. Bir tanesi, Mintaka'nın birkaç saniye önce üstünde yattığı kalasa saplandı.

Taita, "ileri!" diye emretti. Bunun üzerine tekrar kalasların üstüne tırmandılar ve

elleriyle, kollarıyla ileriye doğru kürek hareketleri yapmaya koyuldular. Ama birkaç metre gitmişlerdi ki hava yine okların vınlamalarıyla doldu, onlar da tekrar sarı çamurun korumasına başvurmak zorunda kaldılar.

Bundan sonra üç kez daha kalaslardan atlamak zorunda kaldılar, ama okçular için menzil giderek uzuyor, voliler de daha isabetsiz oluyordu. Mintaka her zamankinden hızlı hareket etti ve çok geçmeden menzilin dışına çıktı. Adamlarını nişan almaya zorlarken Trok'un öfkeyle böğürdüğü duyuluyordu. Oklar etraflarındaki çamurun içine düşüyor, fakat atışlar giderek daha az yoğun oluyordu.

Taita, Bay'a bakmak için başını çevirdi. Yara izleriyle dolu kafası çamurla terden parlıyordu. Kan çanağından farksız gözleri yuvalarından fırlamıştı, ağzı ardına kadar açıktı, yontulmuş dişleri ise bir köpek balığınınkiler kadar keskin görünüyordu.

Taita, "Cesaret, Bay!" diye ona seslendi. "Hemen hemen vardık sayılır." Bunu söyler söylemez sözlerinin tanrılara bir meydan okuma niteliği taşıdığını kavradı.

Arkalarındaki kıyıda Trok onların elinden kurtulmak üzere olduğunu görüyordu.

Askerleri hareket halindeki bir arabadan kullanılmaya uygun daha kısa ve daha az güçlü yaylan kullanıyorlardı. Yüz metre etkin menzillerinin sınırıydı. Trok arabasının atlarını yöneten mızrak erine dönüp ters ters baktı.

"Savaş yayımı getirin," diye bağırdı. Trok alay içinde arabasında uzun yayı taşıyan tek kişiydi. Ek güç ve menzilin, savaş yayının olağandışı uzunluğunu haklı kılmadığına karar vermişti.

Bununla birlikte, Trok'un büyük bedensel gücü ve kollarının aşırı uzunluğu onu daha önemsiz kişilere özgü sınırlamaların ötesinde tutuyordu. Çoğu durumlarda kavisli kısa yayı kullanıyordu. Ancak, arabasının yanında hantal olmakla beraber daha etkin silahın aşırı uzunluğunu kaldıracak özel bir tertibat yaptırmıştı.

Mızrakçısı ona doğru koştu ve büyük yayı ellerine verdi. Leopar kafası armasıyla süslü olan ve uzun yaya uyan özel okları içeren okluğu da getirmişti.

Trok önündekileri göğüsleyerek okçuların ön sırasına geçti. Uzun oklardan birini yayın yuvasına yerleştirdi ve menzili yarı kapalı gözleriyle ölçtü.

İki yüzücünün başları sarı yüzeyin üstünde minik lekeleri andırıyordu. Trok'un etrafındakiler hâlâ ok yağdırıyorlardı, ama okları hedefe yaklaşamıyor, çamurun içine saplanıyordu. Trok sol ayağını öne alarak duruşunu ayarladı ve salınacak okun açısını kafasında hesapladı. Derin bir soluk aldıktan sonra da düz tuttuğu sol koluyla yayı ta ki kemerli burnunun ucuna dokununcaya kadar gerdi. Yay onun büyük kuvvetine bile karşı koyuyordu. Çıplak kollarındaki kaslar şişmiş, yüzü gösterdiği çabanın etkisiyle şekilsizleşmişti. Yayı kısa bir an öylece tuttu ve hedefinde küçücük bir ayarlama yaptı. Sonra yayı salıverdi; koca yay gövdesi ellerinde canlı bir yaratık gibi kasılmış ve titremişti.

Uzun ok daha önemsiz benzerlerinin oluşturduğu bulutu kolaylıkla geride bırakarak

tırmandı, tırmandı. Doruğuna eriştikten sonra da tıpkı avının üstüne pike yapan bir şahin gibi inişe geçti.

Taita uzun okun uçuşunun daha keskin ve tiz sesini duyarak başını kaldırdı. Ve okun doğru üzerine geldiğini gördü. Üstelik ilkel aracından aşağı kaymasına, hatta yolunun üstünden çekilmesine bile vakit yoktu.

iradesi dışında gözlerini kapadı. Ok başının o kadar yakınından geçmişti ki yaşlı adam rüzgârının saçlarını yaladığını hissetti. Hemen arkasından isabetin tok gürültüsünü duydu.

İhtiyar adam gözlerini açtı ve sesin geldiği yöne başını çevirdi. Uzun ok Bay'ı çıplak sırtının tam ortasından yakalamıştı. Okun taş ucu Bay'ın üstünde yattığı kalasa gömülerek adamcağızı tahtanın üstüne tıpkı parlak bir karafatma gibi mıhlamıştı.

Bay'ın yüzü Taita'nınkine kolunu uzatacak olsa dokunabileceği kadar yakındı.

İhtiyar adam derin bakışlı kara gözlere baktı ve içlerinde ölümün ıstırabını okudu. Bay bağırmak ya da konuşmak için ağzını açtı, fakat içersinden fışkıran sel gibi kanlar çıkabilecek herhangi bir sesi boğdu. Büyük bir çaba harcayarak elini boynundaki gerdanlığa uzattı ve onu çıkardı. Pençeleşmiş parmaklarının arasındaki paha biçilemez tılsımı son armağanı olarak Taita'ya uzattı.

Taita gerdanlığı katılaşmış parmakların arasından yavaşça çekti ve ipi kendi boynuna geçirdi. Anında can çekişen şamanın özünün ondan kendi vücuduna aktığını ve onu güçlendirdiğini hissetti.

Bay'ın bası önüne düştü, fakat ok onun kalasın üstünden aşağı yuvarlanmasını önledi. Taita okun sapında leopar kakmasını tanıdı ve oku atanın kim olduğunu bildi.

Uzanıp iki parmağını Bay'ın gırtlağına dayadı ve son nefesini hissetti. Bay gitmişti ve Taita ne kadar çabalasa onu kurtaramazdı. Ölü dostu

nü bırakarak Neferle Mintaka'nın onu cesaret verici sözleriyle uzak kıyıya doğru yüzdü. Uzun oklardan dört tanesi daha yakınına düştü, ama hiçbiri ona değmedi, o da yavaş yavaş okların menzilinden çıktı.

Nefer onu karşıladı ve yoğun çamurun içinde ayağa kalkmasına yardım etti. Taita sopasından yararlanarak sağlam zemine çıktı. Ama orada yere çökerek soluk soluğa kaldı. Bir dakika kadar sonra doğruldu ve batak kumların ötesindeki Trok'a baktı.

Elleri böğründe duran adamın vücudunun her çizgisi ve başı, öfkesini ve çaresizliğini ele veriyordu. Derken Trok avuçlarını ağzının etrafında bitiştirerek, "Bender kurtulduğunu sanma, Büyücü. Seni istiyorum, karım olacak kahpeyi de istiyorum, ikinizi de yakalayacağım. Elimden kurtulamayacaksınız, izinizi asla kaybetmeyeceğim," diye haykırdı.

Mintaka kumlara doğru gidebileceği kadar ilerledi. Trok'un en duyarlı yanının hangisi olduğunu ve onu adamlarının karşısında en çok nasıl küçük düşürebileceğini biliyordu. "Sevgili kocam, tehditlerin de erkekliğin kadar gevşek ve boş," diye seslendi.

Tatlı sesi karşıya net olarak yansıdı, iki yüz Hiksos savaşçısı da her kelimesini duydular. Önce şokun yol açtığı yoğun bir sessizlik oldu, hemen arkasından da birliğin bütün sıralarından alay dolu kahkahalar koptu. Kendi adamları bile onurunun kırılmasından zevk duyacak kadar nefret ediyorlardı Trok'tan.

Trok yayını başının yukarısında sallayarak çaresiz bir öfkeyle tepinmeye başladı.

Sonunda hırlayarak kendi adamlarına dönünce hepsi kendi delice cesaretlerinden dehşete düşerek sustular.

Ortalığa çöken sessizlik arasında Trok'un bağırdığı duyuldu, "İştar! Medialı İştar!

Ortaya çık!"

duruyor ve karşı kıyıdaki küçük kafileye bakıyordu.

Yüzü çeşitli desenler oluşturan dövmelerle kaplıydı. Gözleri mor helezonlarla çevriliydi, kataraktlı tek gözü gümüş bir disk gibi parlıyordu. Uzun burnu çifte bir kırmızı benek sırasıyla kat edilmişti. Çenesiyle yanaklarında eğreltiotunu andıran çizgiler vardı. Kırmızı gomalaka bulanmış saçları kazıklaşmıştı. Bilinçli olarak üstündeki entariden sıyrıldı ve onu yere kaydırdı.

Şimdi çırılçıplak olduğundan sırlıyla omuzlarının leopar benekleriyle kaplı olduğu görülüyordu. Karnına kızıl renkli bir yıldız dövmesi yaptırmıştı, kasığındaki kılların tıraş edilmiş olması, önünde sallanan kocaman cinsel organını daha da belirginleştiriyordu. Delinmiş gulfe'sine altından ve gümüşten minik ziller geçirilmişti. Taita'ya baktı, Büyücü de onunla yüzleşmek için öne çıktı, ikisi birbirlerine bakarlarken aralarındaki açıklık daralmış görünüyordu.

İştar'ın cinsel organı yavaş yavaş şişti ve dev bir ereksiyon oluşturması üzerine küçük çanlar çıngırdamaya başladılar.

Adam kalçalarını öne savurarak organının öfkeli kırmızı başını Taita'ya doğru uzattı. Taita'nın hadım statüsünü ve İştar'ın erkekliğinin üstünlüğünü vurgulayan apaçık bir meydan okumaydı bu.

Taita sopasını kaldırdı ve onu Medialı'nın kasıklarına doğru uzattı, ikisi de uzun bir süre kımıldamadılar, tüm güçlerini fırlatılan mızraklar gibi birbirlerine yöneltmişlerdi.

İştar birden inledi ve bütün tohumlarını kumların içine boşalttı. Penisi de büzüldü, ufak, buruşuk ve önemsiz bir organa dönüştü, İştar dizlerinin üstüne çöktü ve kırılan onurunu örtmek için entarisini alelacele üzerine geçirdi. Büyü cü'yle ilk doğrudan yüzleşmesinden yenik çıkmıştı. Taita'ya arkasını döndü ve iki Seueth rahibiyle Nübyeli şamanın çömeldikleri yere döndü. Onların çemberine katıldı ve el ele tutuşarak bir ilahi okumaya başladılar.

Nefer, "Ne yapıyorlar?" diye endişeyle sordu.

Mintaka, "Bana kalırsa batak kumların etrafını çeviren bir yol keşfetmeye çalışıyorlar," diye fısıldadı.

Nefer hissetmediği bir güvenle, "Taita onları durduracak," dedi.

İştar birden kuvveti yenilenmiş gibi ayağa fırladı. Bir karganın boğuk cıyaklamasını andıran bir ses çıkardı ve kumlu vadinin güney yönünü işaret etti.

Taita, "Şahinin bize gösterdiği yolu seçti. Henüz güvende değiliz," dedi yavaşça.

Trok'un askerleri harekete geçtiler, İştar öndeki arabada Trok'un yanında yol alırken ölümcül çamur nehrinin kıvrımlarını izleyerek güneye yöneldiler. Bir yandan geçerken askerler karşı kıyıdaki küçük gruba tehditler ve meydan okuyan sözler savurdular.

Tozlar durulduktan sonra Trok'un, onları göz hapsinde tutmak için karşı sahildeki kum tepelerinin eteklerinde beş savaş arabası ve on askerden ibaret küçük bir kuvvet

bıraktığını gördüler. Ana kuvvetin son arabası çok geçmeden sarı sisin içine daldı ve vadi duvarlarının bir kıvrımının arkasında gözden kayboldu.

Taita, "Trok gece olmadan bizim tarafımıza geçmenin yolunu bulmuş olacaktır," diye öngördü.

Nefer sordu. "Ne yapabiliriz?"

Taita dönüp ona baktı. "Firavun sensin. Sen On Bin Arabanın Efendisisin. Biz emirlerini bildir, majesteleri."

Bu meydan okuma karşısında Neferin adeta dili tutulmuştu. Taita herhalde onunla alay ediyordu. Sonra o yaşlı soluk gözlere bakınca içlerinde alaydan eser olmadığını gördü. Öfke safranın tüm acı tadıyla ağzına kadar yükseldi.

İtiraz etmeye, her şeylerini, bütün araçlarıyla sularını kaybettiklerini, önlerinde acımasız bir çölün uzandığını, arkalarından ise acımasız bir ordunun geldiğini söylemeye hazırlandıysa da Mintaka'nın kolunu tutması onu kendine getirdi. Taita'nın gözlerine baktı ve içine bir ilham geldi.

Onlara planını açıkladı. O daha sözünü bitirmeden Hilto sırıtıyor ve başını sallıyor Meren de gülüyor ve ellerini ovuşturuyordu.

Mintaka ise sevdiği erkeğin yanında gururundan dimdik duruyordu.

Nefer emirlerini sıraladıktan sonra Taita başını eğdi. "işte gerçek bir Firavun'un savaş planı," derken sesi donuk ve herhangi bir heyecan belirtisinden yoksundu, ama onayladığı gözlerinden okunuyordu. Lostris'in ona yüklediği görevin yakında sona ereceğini biliyordu artık. Nefer kendi yazgısının sorumluluğunu üstlenmeye hemen hemen hazırdı.

gitmişlerdi ki İştar parmağıyla ilersini işaret etti. Trok kafileyi durdurdu ve garip sarı ışıkta ve ısının havada yol açtığı titreşimler arasında gözlerini kırpıştırarak görmeye çalıştı. Batak kumlar vadisi ilerde aniden daralıyordu.

Trok, "Nedir bu?" diye sordu. Aralıkta sanki kıvrım kıvrım bir deniz canavarı yüzmekteydi. Sırt yüzgecinin tepesi sarı çamurun içinden keskin kenarlarıyla simsiyah sıyrılmaktaydı.

İştar, "Bu bizim köprümüz," diye yanıtladı. "Bir kıyıdan ötekine kadar uzanan bir kayaç kitlesi. Vadiyi oradan geçeceğiz."

Trok kayaç köprüsünü incelemeleri için iki adamını önden gönderdi. Adamlar kayaçların üstünden koşarak geçtiler ve sandaletlerini ıslatmadan karşı kıyıya ulaştılar. Bağırıp Trok'a işaret ettiler, o da atlarını kırbaçladı ve adamlarının arkasından köprüden geçti. Kafilenin kalan kısmı da tek sıra halinde onu izledi.

Hepsi karşı kıyıya sağ salim geçer geçmez Trok kuzeye döndü ve Taita'nın kaçak kafilesini en son gördükleri yere doğru vadiyi izledi.

Ama aradaki mesafenin yarısından azını kat etmişlerdi ki tepelerindeki bulut sarı bir sise, vakitsiz olarak geceyi getiren somurtkan ve zehirli bir hava ya dönüştü. Birkaç dakika sonra son ışık da sönmüş, zifiri karanlık kafilenin durmasına neden olmuştu.

"Atlar yoruldu." Komutanları emir almak için etrafında toplaşınca Trok gece için mola verme kararına iyimser bir anlam yakıştırmaya çalıştı. "Onlara su verin, sonra onlar da, adamlar da dinlensinler. Gün ışır ışımaz yola devam edeceğiz. Büyücü bile yürüyerek ve susuz olarak fazla uzağa gitmiş olamaz. Yarın vakit öğleyi bulmadan elimizde olacaklar."

TAITA, MINTAKA'NIN AYAĞINDAKI SARGILARI çıkardı ve hoşnut şekilde başını salladı.

Sonra ayakları batak kumların güçlü alkali nemiyle ıslattı ve onları tekrar sardı. Nefer tüm itirazlarına karşın ona kendi sandaletlerini giydirdi. Bunlar genç kızın ayaklarına göre fazla büyüktüler, ama sargılarla uyuyorlardı.

Taşıyacak bir şeyleri yoktu, ne su ne yiyecek, ne de silah, ne de başka bir eşya.

Sadece kumların içine batmış arabaların taban kalasları vardı. Karşı kıyıdaki Hiksos askerleri onları merakla seyrederken Nefer kafilesini doğuya bakan yüksek kum tepesine tırmandırdı. Doruğa vardıklarında soluk soluğaydılar. Susuzlukları şimdiden dayanılmaz bir işkenceydi.

Nefer batak kumların öbür yanına son bir kez baktı. Karşı kıyıdaki Trok'un askerleri atlarının koşum takımlarını çıkarmışlardı, geceyi dinlenerek geçirmeye hazırlık olarak kamp ateşlerini yakıyorlardı. Nefer onlara alaylı bir selam verdi ve kafilenin kalan kısmıyla kum tepesinin öbür yüzünden aşağı indi. Onları gözetleyenlerden böylece kurtulunca bir süre dinlendiler. Nefer, "Göstereceğimiz her çaba bize pahalıya mal olacak," diye arkadaşlarını uyardı. "Daha saatlerce içecek suyumuz olmayacak."

Sıcakta soluk soluğa yatarken asker ve araba sesleri duymayı endişeyle bekliyorlardı. Mintaka hepsinin içindeki korkuyu seslendirdi. "Trok'un karşıya geçiş

yerini bulup ortalık kararmadan tepemize binmemesi için bütün tanrılara dua edin."

Biraz toparlandıktan sonra Nefer, aradaki kum tepesinin koruması altında onlara batak kumlar vadisine paralel bir yol izletti. Sadece kısa bir yol gittiler, ama sıcakta bu kadar bir çaba bile onları tüketti. Sinir bozucu sarı sisin içinde bir kez daha dinlenmeye hazırlandılar. Ama çok fazla beklemelerine lüzum kalmadı, karanlık çok geçmeden onları koynuna aldı.

Ne yazık ki gece onları rahatlatmadı. Tekrar kum tepesinin doruğuna tırmandılar.

Aşağılarında vadinin öbür yanındaki ateşleri görüyorlardı. Alevler, Hiksos kampının planını seçmelerine ancak yetecek kadar ışık veriyordu.

Düşman arabaları ortası boş bir karenin etrafına dizilmişler, atların başları tekerleklere bağlanmıştı, iki nöbetçi ateşlerin yanında oturuyor, adamların kalan kısmı ise arabaların arasındaki boş alanda hasırlarının üstünde yatıyorlardı.

Nefer, "Bizim doğu yönünde uzaklaştığımızı gördüler. Hâlâ o yöne gittiğimizi düşünüp dikkatlerini gevşettiklerini ümit edelim," dedi ve adamlarını tepenin yüzünden kayarak indirdi. Kampın iki, üç yüz metre berisinde vadinin tabanına indiler.

Hareketlerini gözden gizlemek ve çıkarabilecekleri gürültüleri boğmak için bu kadarı yeterliydi.

Yönlerini bulmak için kamp ateşlerinin ışıltısından yararlanarak ve karanlıkta yollarını kaybetmemek için birbirlerinin koluna girerek batak kumların kıyısına kadar sokuldular.

Kalasları kumların üstüne indirerek yine kürek hareketleri yapmaya giriştiler. Bu tarz yolculuğa alışmışlardı, kısa bir süre sonra da karşı kıyıya ulaştılar.

Birbirlerinden uzaklaşmamaya dikkat ederek kampa doğru süründüler ve ateşlerin ışık dairesinin hemen dışına büzüldüler, iki nöbetçi dışında bütün kamp uyuyor görünüyordu. Atlar da sessizdiler, tek ses ise alevlerin hafif çatırtısıydı.

Nöbetçilerden biri birdenbire ayağa kalktı ve arkadaşının oturduğu yere yürüdü, ikisi yavaşça konuşmaya başladılar. Nefer bu gecikmeye sinirlenmişti, tam Taita'dan yardım isteyeceği sırada yaşlı adam ondan önce davrandı. Sopasını iki karaltıya doğru uzattı. Bir, iki dakikaya kalmadan adamların sesi uykulu uykulu gelmeye başladı, sonunda uyanık kalan nöbetçi ayağa kalkıp gerindi ve esnedi.

Sonra kendi ateşinin başına döndü ve kılıcı dizlerinin üstüne koyarak oturup rahatına baktı.

Taita sopasını hâlâ adama doğru uzatıyordu. Nöbetçinin başı en sonunda önüne düştü ve çenesi göğsüne dayandı. Öteki ateşin olduğu yerden hafif bir horlama kulağa geliyordu. Adamların ikisi de derin bir uykuya dalmışlardı.

Nefer, Hilto'yla Meren'e dokundu, ikisi de işini biliyordu. Taita'yla Mintaka'yı ateşin ışığının kenarında bırakarak öne süründüler.

Nefer en yakındaki nöbetçinin arkasına sokuldu. Kılıç kucağından kaymış, kumda yanında yatıyordu. Nefer onu aldı ve aynı hareketi devam ettirerek tunçtan sapını adamın şakağına çarptı. Nöbetçi gık demeden yere yıkıldı ve ateşinin yanında boylu boyunca uzanıp kaldı.

Nefer kılıcı elinde tutarak öbür ateşe baktı. Hilto'yla Meren de o nöbetçinin hakkından gelmişti; adam uyuyan bir köpek gibi kıvrılmış, yatıyordu. Kılıcı Hilto'daydı. Üçü birden en yakın arabaya koştular. Kargılar hâlâ arabanın yanındaki mahfazalarındaydı.

Nefer bir tanesini yakaladı. Silah avucunda ağır, fakat huzur vericiydi. Derken atların biri hafifçe kişnedi ve toynağını yere çarptı. Nefer dondu kaldı. Bir an fark edilmediklerini sandı. Ama sonra arabaların içinden uykulu bir ses, "Noosa sen misin? Uyanık mısın?" diye seslendi.

Bir asker sendeleyerek ateşin aydınlığının içinde belirdi. Hâlâ uyukluyordu, belindeki peştamal dışında çıplaktı. Sağ elinde bir kılıç tutuyordu.

Durup Nefer'e aval aval baktı. "Kimsin sen?" Paniğin etkisiyle sesi yükseldi.

Meren kargıyı fırlattı. Kargı adamın tam göğsünün ortasına saplandı. Elini havaya atarak kumların üstüne çöktü. Meren fırlayıp adamın düşen kılıcını kaptı. Üçü birden keçileri kaçırmış cinler gibi uluyarak araba oklarının üzerinden atladılar ve araçların ortasındaki kareye kapağı attılar. Çığlıkları uyanmakta olan adamları paniğe uğratmıştı. Bazıları silahlarını çekmeye bile fırsat bulamadan ele geçirilen kılıçlar öldürücü bir ritimle kalkıp inmeye başladılar. Kılıçlar kana bulanmakta gecikmedi.

Düşmanların içinden yalnız bir tanesi kendini toparlayıp onlara doğru döndü, iri yarı biriydi, yaralı bir aslan gibi kükreyerek onları geri püskürttü. Bu arada Nefer'in başına nişan almıştı. Nefer her ne kadar bunu bertaraf ettiyse de yön değiştiren darbe kolunu omzuna kadar uyuşturdu. Kılıç sapının altından kırılmıştı.

Nefer silahsız kalmıştı, hasmı da işini bitirmek için kılıcı onun başına doğru salladı.

Ancak Taita arkasındaki karanlığın içinden karşısına çıktı ve sopasını kafatasına çarptı. Adam yere yıkıldı, Neferde kılıcı yere düşmeden onun gevşemiş parmaklarının arasından aldı.

Dövüş sona ermişti. Hayatta kalanların beşi elleri başlarının üstünde, yere diz çökmüşler, Hilto'yla Meren de tepelerine dikilmişti. Mintaka'yla Taita ateşler canlandırdılar, alevlerin aydınlığında da askerlerin üçünün öldüğünü, ikisinin ise ağır yaralı olduğunu gördüler.

Taita yaralıların yaralarını tedavi ederken, ötekiler de arabanın yedek ha latlarıyla tutsakların elleriyle ayaklarını bağladılar. Ancak bundan sonra su torbalarından kana kana su içtiler, ekmek torbasından diledikleri kadar ekmek dilimi aldılar, buldukları yiyeceklerin arasından da kurutulmuş etten dilimler kestiler.

Yiyip içmeleri sona ererken yeni bir gün doğuyordu. Yine tehdit dolu kırmızı bir

şafaktı bu, sıcak ise şimdiden boğucuydu. Nefer üç araba ve onları çekecek en iyi atları seçti. Seçilmiş araçları askerlerin kişisel eşyası ve yedek silahların gerekenden fazlası gibi gereksiz donanımdan arındırdı. Nefer istenmeyen atları da serbest bıraktı ve yüzlerinin önünde bir örtü sallayarak dörtnala uzaklaşmalarını sağladı.

O ürkütücü şafağın kızıl ışığı her an kuvvetleniyordu, onlar da aceleyle arabalara bindiler. Yola çıkacakları sırada Nefer elleri kolları bağlı tutsakların yanına yaklaştı.

"Sizler de bizim gibi Mısırlı'sınız," dedi. "Arkadaşlarınızdan bazılarını öldürdüğümüz ve yaraladığımız için çok üzgünüm. Bu bizim seçimimiz değildi, bize zevk de vermedi. Gaspçı Trok buna bizi mecbur etti."

Onu az daha öldüren iri yarı adamın yanına çömeldi. "Sen cesur bir adamsın.

Günün birinde ortak düşmana karşı yan yana savaşabilmemizi çok isterim."

Nefer'in eteği o otururken yukarı sıyrılmıştı. Delikanlının sağ baldırına bakışı takılınca tutsağın gözü yuvalarından fırladı.

"Firavun Nefer Seti öldü," dedi. "Sen niçin bacağında hükümdarın adını taşıyorsun?"

Nefer, Taita'nın uzun yıllar önce bacağında yaptığı dövmenin üstünde elini gezdirdi. "Bu benim hakkım," dedi. "Ben Firavun Nefer Seti'yim."

"Hayır! Hayır!" Tutsak savaş meydanında olmadığı kadar heyecanlı ve korkmuş

gözüküyordu.

Mintaka arabadan atlayıp yanlarına geldi. Dostça bir tavırla adamla konuştu.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Siz majesteleri Kraliçe Mintaka'sınız. Babanız benim tanrım ve komutanımdı.

Onu çok severdim. Onun için sizi de seviyor ve saygı duyuyorum."

Mintaka kamasını kınından çekti ve adamın iplerini kesti. "Evet," dedi. "Ben Mintaka'yım, bu da nişanlım olan Firavun Nefer Seti. Bir gün mirasımızı talep etmek için Mısır'a döneceğiz ve ülkemizde barış ve adalet içinde saltanat süreceğiz."

Nefer'le Mintaka ayağa kalkarak devam ettiler. "Silah arkadaşlarınıza şu mesajı verin, insanlara bizim hayatta olduğumuzu ve Mısır'a döneceğimizi söyleyin."

Adam dizlerinin üstünde sürünerek yaklaştı ve Mintaka'nın ayaklarını öptü, sonra Nefer'in de yanına süründü ve delikanlının ayaklarından birini alıp başının üstüne koydu.

"Sizin adamınızım," dedi. "Mesajınızı halka duyuracağım. Bize en kısa zamanda dönün kutsal Firavun."

Öbür tutsaklar da bağlılık ve sevgi yeminleriyle arkadaşlarına katıldılar. "Sana selam Firavun! Dileriz bin yıl yaşar ve ülkeni yönetirsin!"

Nefer'le Mintaka ele geçirdikleri arabaya bindiler, serbest kalan tutsaklar da

arkalarından, "Bakher! Bakher!" dbağırdılar.

Üç araç harap durumda kalan kamptan çıktı. Taita yük arabasında yalnız yol alıyordu. Medialı İştar'ın oyunlarına en iyi o karşı koyabilir ve onlardan gizlenen doğru yolu ancak o keşfedebilirdi. Nefer'le Mintaka onu izliyor, Hilto'yla Meren de kafilenin sonunu oluşturuyordu. Geldikleri yoldan geri dönmeye girişti ler.

Kısa bir yol gitmişlerdi, batak kumlar vadisi ve kamp da hâlâ görünürdeydi ki Taita birden durup arkasına baktı. Öbür iki araba da arkasında durdular. Nefer, "Ne var?"

diye sorunca İhtiyar adam sus der gibi elini kaldırdı. Karşı kıyıda Trok'un birliklerinin yaklaşmakta olduğu sessizlik içinde kulaklarına geldi. Sonra kafilesinin başının, şafağın kızıllığının içinde uzaktaki kum tepelerinin arasından meydana çıktığını gördüler.

Öndeki arabada yol alan Trok birden dizginleri çekip İştar'a bağırdı. "Seueth'in laneti başına yağsın, Büyücü yine senden daha akıllı çıktı. Geri dönüp geride bıraktığımız arabaları ele geçireceklerini bilemedin mi?"

İştar da, "Sen bunu niçin bilemedin peki?" diye ona hırladı. "Büyük komutan sensin."

Trok bu küstahlığına karşılık kırbacı dövmeli yüzünün ortasına şaklatmak için kolunu arkaya attıysa da, Medialı'nın karanlık gözlerine bakınca kendini toparlayıp kolunu indirdi. "Şimdi ne olacak, İştar? Kaçmalarına göz yumacak mısın?"

İştar, "izleyebilecekleri bir tek yol var, Zander ise iki yüz savaş arabasıyla o yoldan geliyor. Onları yine kapana kıstırmış sayılırsın," diye belirtti. Trok'un yüzü vahşi bir gülümsemeyle aydınlandı. Hiddeti arasında Zander tamamen aklından çıkmıştı.

İştar devam etti. "Güneş tamamen doğmuş sayılmaz. Kayaç köprüsünden tekrar geçip onları kovalamak için önünde upuzun bir gün var. Kokuları burnumda. Ağımı üzerlerine savurup onları tutsak edecek ve sadık bir köpek gibi seni dosdoğru avına götüreceğim."

Trok atlarını kırbaçladı ve arabasını bataklığın kıyısındaki sağlam kumların üstünde koşturdu. Karşı kıyıdaki üç arabanın tam karşısındaydı. Hemen hemen inandırıcı olan bir kahkaha atmayı başardı.

"Bu yarıştan sizden çok daha fazla zevk alıyorum dostlarım, intikam soğuk yenilince daha lezzetli olan bir aş gibidir! Seueth şahidim olsun, bunun doya doya tadını çıkaracağım."

Mintaka da ona seslendi. "Tavşanını pişirmek için önce onu yakalamalısın."

"Yakalayacağım yakalayacağım. Sizi eğlendirecek bazı sürprizler hazırladığıma da emin olabilirsiniz."

Ama üç araba kum tepelerinin arasına sapınca adamın yüzündeki gülümseyiş

silindi. Mintaka ona neşeyle el salladı. Kızın amacının onu kızdırmak olduğunu bilmesine rağmen, Trok yine de fena halde sinirlendi.

Adamlarına, "Geriye!" diye bağırdı. "Köprüyü geçeceğiz."

göğe giderek daha sık bakmaktaydı. Kükürt rengindeki bulutlar yer yüzüne yaklaştıkça yüzündeki ifade ciddileşmekte ve düşünceli bir hal almaktaydı.

Sabah ortasında atlara su vermek için durdukları sırada Hilto, "Hiç böyle bir gök görmemiştim. Belli ki tanrılar öfkeli," dedi.

Doğru yolu hemen bulmaları çok garipti. Yanlış tarafa döndükleri çatal ağzı ta uzaktan görülebiliyordu. Burasını işaretleyen yüksek taş yığınını gözden kaçırmış

olmaları inanılır gibi değildi. O kadar çok ticaret kervanının geçtiği Kızıldeniz yolu, Batak Kumlar Vadisi'ne giden patikadan çok daha fazla iz dolu ve belirgindi.

Yol kavşağına yaklaşırlarken Nefer, "İştar gözlerimizi kör etmiş, ama bu kez o kadar kolay aldatılmayacağız," diye mırıldandı. Sonra huzursuz şekilde göğe bakarak kötülüklere karşı benimsenmiş işareti yaptı. "Tabii tanrılar yüzümüze gülerlerse."

ilerlerindeki toz bulutunu keskin savaşçı gözleriyle seçen Hilto oldu. Alçak bulutlu gök, onu yaklaştığı şu ana kadar gözden gizlemişti. Hilto, Taita'nın arabasının yanı başında yol alarak, "Büyücü! ilerimizde savaş arabaları var, hem de çok kalabalıklar,"

diye ona bağırdı.

Arabaları durdurup ileriye baktılar. Toz bulutu sürekli bir hareket halindeydi.

Taita, "Ne kadar uzaktalar?" diye sordu.

"Yarım fersah ya da daha yakındalar."

"Trok'un arkasından gelen ikinci bir tümeni mi var sence?"

"Bunun, Hiksosların olağan taktiği olduğunu siz benden iyi bilirsiniz, Büyücü.

Dammen Savaşı'nı anımsamıyor musunuz? Apepi bizi nasıl iki tümeninin arasına sıkıştırmıştı, değil mi?"

Taita, "Onlar önümüzü kesmeden yol kavşağına ulaşabilir miyiz?" diye sordu. Hilto gözlerini kısarak baktı.

"Belki. Ama çok sıkı bir yarış olacak."

Taita dönüp arkasına baktı. "Trok arkamıza düşmüştür bile. Artık geriye dönemeyiz."

"Yoldan ayrılıp kumlara girmemiz tam bir felaket olur. Düşmana izlemeleri için kusursuz bir iz bırakmış oluruz. Zaten akşam olmadan atlar tükenir."

Mintaka, "Tevekkeli Trok bize gülmedi," diye acı acı söylendi.

Meren doğruladı. "Bir kez daha kapana kısıldık sayılır."

Nefer, "Acele etmeliyiz," dedi. "Onlardan önce yol kavşağına ulaşıp ana yola devam etmeliyiz. Tek kurtuluş umudumuz bu."

Hilto, "Atları gebertmek pahasına da olsa hız yapmalıyız."

Üç araba yan yana ileri atıldılar. Arabalar yoldaki tekerlek izlerine girip çıktıkça sarsılıyorlardı, ama atlar iyi gidiyorlardı. Onlar koştukça ilerlerindeki toz bulutu daha ürkütücü bir görünüm alıyordu. Taş yığını da sanki bir türlü yaklaşmıyordu.

Düşman tümeninin ilk arabaları tozla o korkunç sarı ışık tarafından yarı yarıya karartılarak ortaya çıktıklarında onlar kavşağa hâlâ yüz elli, iki yüz metre uzaklıktaydılar.

Hiksoslar kendilerine doğru yarıştığını gördükleri üç savaş arabasının kimliğinden emin değillermiş gibi bir an durdular, ama sonra kaçaklara doğru tekrar harekete geçtiler.

Taita atları son bir kere daha hızlandırmaya çalıştıysa da hayvanların yorgunluğa yenik düşmek üzere olduklarını hissediyordu.

Son ana kadar dayandılar, ama düşman dolu dizgin üzerlerine geliyordu. Böylece, yol kavşağına onlardan önce ulaşamayacakları yavaş yavaş belli oluyordu. Taita sonunda yumruğunu kaldırarak durmalarını emretti. "Yeter!" diye bağırdı. "Bu yarışı asla kazanamayız."

Patikanın orta yerinde durdular. Atlar ter içindeydi ve soluk soluğaydılar. Kaçakları yüzlerine bulaşmış tozun altında sapsarıydılar, gözlerinde ise sadece umutsuzluk okunuyordu.

Hilto, "Şimdi ne tarafa, Firavun?" diye bağırdı. Adamlar daha şimdiden Nefer'in önderliğine başvurmaya başlamışlardı.

"Bizim için yalnız bir tek yol açık. Geldiğimiz yoldan geri döneceğiz." Bundan sonra onu ancak Mintaka'nın duyabileceği kadar alçak sesle konuştu. "Böylece Trok'un avucuna düşeriz. Ama onunla hesaplaşmak için bu sayede son bir şansımız olur."

Taita başıyla onayladı ve arabasına U dönüşü yaptıranların ilki oldu. Onları batak kumlara geri götürüyordu. Öbürleri de tornistan ederek arkasında bıraktığı tozu izlediler. Toz önceleri kovalayanları gözden gizliyordu, ama sonra ani bir sıcak esinti tozu bir an için yana savurdu, böylece daha şimdiden mesafe kaybettiklerini gördüler.

Hızla ileri atıldılar, ama Nefer atlarının kuvvetten düşmeye başladıklarını farkediyordu. Adımları ağırlaşıyor, bacakları çökmenin eşiğinde gözüküyordu. Nefer her şeyin bitmesinin yakın olduğunu anladı Bir kolunu Mintaka'nın beline dolayarak, "Seni daha ilk gördüğüm an sevdim. Ve sonsuza kadar sevmeye devam edeceğim," dedi.

"Eğer beni gerçekten seviyorsan, Trok'un eline geçmeme asla izin vermeyeceksin Sonunda, bana olan aşkını kanıtlamanın yolu olacak bu."

Nefer şaşkın halde dönerek genç kıza baktı. "Anlamıyorum," demesi üzerine, Mintaka delikanlının yanında asılı kılıca dokundu.

"Hayır!" Nefer bu sözü adeta bağırarak söylemişti. Kızı tüm kuvvetiyle kollarının arasında sıktı.

"Bunu benim için yapmalısın, aşkım. Beni Trok'a geri veremezsin. Kendim yapmaya

cesaretim olmadığına göre, benim için senin güçlü olman gerek." "Yapamam," diye haykırdı Nefer. "Her şey çabuk ve acısız olup bitecek. Oysa öbür şık..." Nefer öylesine perişandı ki ansızın duran Taita'nın arabasına az daha tosluyordu. Taita ilersini işaret ediyordu.

Trok oradaydı. Adamın kafilesinin başındaki ayıdan farksız siluetini bulundukları noktadan bile görebiliyorlardı. Doğru üzerlerine geliyordu. Arkaya bakınca öbür düşmanın da eş bir hızla arkadan yaklaştığını fark ettiler.

"Son bir dövüş bizi bekliyor!" Hilto kınının içindeki kılıcı çekmeye hazırlandı, "ilki en kötüsü, ikincisi de öyle. Sonuncusu da bütün oyunun en iyisi." Kızıl Yol'un deyişlerinden biriydi bu, Hilto da onu gerçek bir hevesle söyledi.

Taita safra renkli göğe bakarken başka bir sıcak esinti, gümüş renkli otların arasından esen rüzgâr gibi saçlarını dalgalandırdı.

Mintaka, Nefer'in kolunu çekti. "Söz ver bana!" diye fısıldadı. Delikanlının gözleri yaşlarla doldu.

"Söz veriyorum," dediyse de kelimeler ağzıyla boğazını ateş gibi yaktı. "Sonra Trok'u şu ellerimle öldüreceğim. Bunu da yaptıktan sonra karanlık yolculukta sana yetişeceğim."

Taita sesini yükseltmediyse de söylediklerini hepsi net olarak duyabildiler. "Şu taraftan. Tekerlek izlerime dikkat edin ve onları şaşmadan izleyin."

Bundan sonra İhtiyar adamın atlarını patikayla dik açı oluşturan kumların içine, yer değiştiren kum tepelerinin arasına sürdüğünü şaşırarak gördüler. Nefer onun anında tekerlek poyralarına kadar kumların içine batmasını bekliyordu, ama Taita her nasılsa yumuşak yüzeyin altında katı bir kabuk bulmuş olacaktı. Sağlam bir gidiş tutturmuştu.

Ötekiler bunun son bir çaresiz girişim olduğunu bile bile onu yakından izlediler.

Arkasına bakan Nefer doğudan ve batıdan gelerek onları izlemek üzere buluşan iki düşman tümeninin kaldırdığı iki toz bulutunu görebiliyordu. Üç arabanın patikadan ayrıldıkları noktaya gelince, kaçakların arkalarında bıraktıkları izleri görmemelerinin en küçük bir şansı yoktu. Tabii Taita bir büyü yapıp onları İştar'ın gözünden gizlemediği takdirde, ama bu da pek zavallı bir umuttu, İştar böylesine sıradan oyunlara kanacak türden bir büyücü olmadığını kanıtlamıştı. Zaten Trok da patikadan saptıklarını kendi gözleriyle görmüş olmalıydı.

Ancak Nefer tekrar ileriye bakınca Taita'nın sağ elinde Lostris'in Tılsımı'nı tuttuğunu bileğine de Bay'ın armağanı olan gerdanlığı dolamış olduğunu gördü.

Onları kovalayanlara bakmıyordu İhtiyar adam. Yüzü tehdit dolu göğe çevriliydi, yüzünde de derin bir huşu okunuyordu.

Durumlarının tüm umutsuzluğuna karşın Nefer yüreğinde mantıksız bir umut kıvılcımı hissetti. Bay'ın armağanının İhtiyar adamın esasen çok büyük olan gücünü anlaşılmaz şekilde daha da artırdığını fark ediyordu. Mintaka'ya, "Taita'ya baksana,"

diye fısıldadı. "Belki de sonumuz daha gelmemiştir. Oyunun sonucu belli olmadan önce bao taşlarını belki son bir kez daha sürebiliriz."

TROK PATIKADA DÖRTNALA Yaklarak üç arabanın yana sapıp kum tepelerinin arasına yöneldiklerini gördüğü noktaya vardı. Arabaların kumda bıraktıkları izler o kadar derindi ki bir tek tekerlek çifti tarafından açılmış olsalar bu kadar olurdu. Tam o sırada Zander ikinci kafilenin başında karşı yönden yetişti.

Trok, "Aferin! Avı bu yana saptırdın. Artık elimizdeler," diye ona bağırdı.

Zander de bağırarak yanıt verdi. "Güzel bir kovalamaca oldu. Şimdi ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Yine artçı konumunu al. Dörtlü bir kafile halinde. Sonra beni izle." Trok kaçaklar izlemek için yana saptı, iki savaş arabası tümeni de onu izledi, ileriye bakınca, Taita'yla küçük kafilesinin dorukları mor ve mavi renkli yüksek kum tepelerinin oluşturduğu huniye benzer geçidin içinde gözden kaybolduğunu gördü. Tepelerin arası karanlıktı ve alçalan göğün altında gölgelere boğulmuştu. Trok daha yüz metre ilerlemişti ki kafilenin yandaki arabaları yumuşak kuma battı. Taita'nın niçin tek sıra halinde ilerlediğini şimdi anlıyordu. Toprak sadece patikanın ortasında bir tek arabayı taşıyabilecek kadar sertti.

"Tek sıra halinde ileri!" Trok kuvvetlerinin düzenini değiştirdi, "izimden ayrılmayın!"

Trok'un arkasından bilinmeyen arazide ilerleyen birleşik iki tümen yarım fersahlık bir uzunluktaydı. Askerler yanlarında kule gibi yükselen kum duvarlarına ve tepelerindeki çirkin göğe giderek artan bir tedirginlikle bakmaktaydılar. Trok atlarını gelirkenki öldürücü hızı sürdürmeye zorlayamıyordu, hayvanlar yürüyüş temposuyla ilerliyorlardı şimdi. Trok, Taita tarafından bırakılan izlere baktıkça, Büyücü'nün de yavaşladığını fark edebiliyordu.

Bu şekilde yarım fersah ilerlemelerinden sonra önlerindeki arazinin yapısı birdenbire değişti. Yumuşak kum dalgalarının arasından karanlık bir kaya adası yükselmekteydi. Kum tepelerinin okyanusvari dalgalarının arasında kaybolmuş küçük bir tekneye benziyordu bu. Yanlan binlerce yılın kum yüklü aşındırıcı rüzgârları tarafından oyulmuş ve delik deşik edilmişti, fakat doruk bir masal ejderhasının dişleri kadar keskindi.

Dorukta uzaktan küçücük gözüken biri vardı. Korkunç ışıkta bir miğfer gibi ışıldayan gümüş renkli gür saçları ve zayıf ve uzun yapısıyla tanınmaması olanaksız olan biriydi bu.

Trok, İştar'a, "Büyücü bu," diye sırıttı. "Kayaların arasına sığınmışlar. Dilerim, bizimle orada çarpışmaya kalkarlar." Borazancısına seslendi. "Savaş borusunu çal."

ilerdeki kaya kütlesini görünce Nefer'le Mintaka'nın ikisi de pek şaşırdılar.

Mintaka, "Taita bunun burada olduğunu biliyor muydu?" diye sordu. Nefer,

"Nasıl bilecekti ki?" diye karşılık verdi.

"Bir keresinde bana onun her şeyi bildiğini söylemiştin." Mintaka'nın bu çıkışı Nefer' susturdu. Duyduğu güvensizliği belli etmemek için arkasına baktı. Onları kovalayanların kaldırdıkları tozlar hemen arkalarındaydı ve yükselerek güneşsiz göğün sarı parıltısına karışıyordu.

"Bilip bilmemesinin bize ne gibi bir yararı dokunur ki?" diye söylendi. "Bu kayaları kısa bir süre savunabiliriz, ama Trok'un yüzlerce adamı var. Artık her şeyin sonu geldi." Yanındaki demire asılı su torbasına dokundu. Hemen hemen boşalmıştı, kalan su atları bir gün bile yaşatmaya yetmezdi.

Mintaka, "Taita'ya güvenmek zorundayız," deyince delikanlı acı acı güldü.

"Bana kalırsa tanrılar bizi terk ettiler. Taita'dan başka kime güvenebiliriz zaten?"

Güçlükle yürüyen atlarla ilerlemeye devam ettiler. Arkalarında kovalayanlardan onlara kadar ulaşan hafif sesleri duyabiliyorlardı. Subaylar erlerine düz hattan ayrılmamalarını haykırıyor, gevşek donanımların şıngırtısı ve kuru tekerlek poyralarının gıcırtısıyla iniltisi kulaklarına geliyordu.

En sonunda siyah ve sarı renkli kaya dağının eteğine geldiler. En az otuz metre yüksekliğindeydi, birikmiş ısı da üzerinden şenlik ateşi gibi yansıyordu. Bir tek bitki bile bu yüzeyde kendine bir tutanak bulamamıştı, ama rüzgâr kaya yüzeylerinde kesikler ve çatlaklar oymuştu.

Taita, "Arabaları kaya duvarına yaklaştırın," diye emretti, kafiledekiler de itaat ettiler. Taita kendi arabasını kaya yüzünün açısının öbür yanına geçirerek arkadaşlarına örnek oldu. Burada dikey yanları kaya yığınını bıçak gibi kesmiş derin bir yarık vardı.

"Bu taraftan." Taita onları derin dikey yarığın kumlu zemininin üstünde gidebilecekleri kadar ilerletti. "Şimdi de atları yatırın," dedi.

Bütün süvari birliklerinin atları bu numarayı yapmak üzere eğitilmişlerdi.

Sürücülerinin zorlaması üzerine dizlerinin üstüne çöktüler, sonra da homurdanarak ve poflayarak yarığın zemininin üstünde yan yattılar.

Taita, "işte böyle!" dedi. Arabasından bir örtü getirmişti. Bundan yırtılan şeritlerle sakin ve uysal olmaları için atların gözlerini bağladı. Sonra bir kargıyı gevşek toprağa derinlemesine sapladı ve bunu atların sargılı başlarını bağlamak ve tekrar kalkmalarını önlemek için bir tür gemi demiri gibi kullandı. Ötekiler de aynı şeyi yaptılar.

"Şimdi de suyun kalanını getirin. Atlara son bir kere içirmeye yetecek kadar su olmayışı çok yazık, ama ne çare ki her damlaya bizim ihtiyacımız var."

İhtiyar, varlığını önceden bilmiş gibi adamlarını yardaki sığ bir çıkıntının altına götürdü. Çıkıntının altı o kadar basıktı ki buraya girmek isteyen, elleriyle dizlerinin üstünde yürümek zorunda kalacaktı.

"Burasının ağzını örmek için yardaki gevşek taşları kullanın."

"Bir zareba[8] duvarı ha?" Nefer şaşkındı. "Bu yeri savunamayız ki. Bir kere bu aralığa girdik mi değil kılıç sallamak, ayakta bile duramayız."

"Tartışacak vakit yok." Taita delikanlıya sert sert baktı. "Dediğimi yapın."

Nefer, Mintaka hesabına duyduğu korkudan gergindi, üstelik son günlerde yaşadığı

güçlükler nedeniyle çok da yorgundu. O da Taita'ya sert sert baktı. Öbürleri onları merakla izliyorlardı: genç boğa yaşlısına meydan okuyordu. Saniyeler böylece geçerken Nefer birden akılsızlığını anladı. Bu durumda onları yalnız bir tek kişi kurtarabilirdi. Boyun eğdi. Eğilip taş yığınından irice bir kaya parçası alarak onunla basık mağaraya doğru sendeledi. Bunu uygun bir konuma yerleştirdikten sonra bir ikincisini almaya koştu. Öbürleri de bu çalışmaya katıldılar. Mintaka bile payına düşen kaya parçalarını taşıdı. Yapay duvarın arkasındaki ine kapandıkları sırada genç kızın elleri berelenmiş ve sıyrılmıştı.

Büyücü'yle arasında geçen tartışmadan dolayı içerleme duygusunu hâlâ yenememiş olan Nefer, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye gergin bir tavırla sordu.

"iç," dedi Taita.

Nefer deri torbadaki suyu bir deri kaba boşalttı ve Mintaka'ya uzattı. Genç kız sudan birkaç yudum aldıktan sonra kabı Taita'ya geçirmek istedi.

İhtiyar adam, "iç, kana kana iç," dedi.

Hepsi midelerinin alabildiği kadar su içtikten sonra Nefer yine Taita'ya döndü. "Ya şimdi?"

Taita, "Burada bekle," dedi ve uzun sopasını alarak tepenin kertikli duvarına tırmanmaya koyuldu.

Nefer onun arkasından, "Bu zareba'dan amaç nedir? Neye yarayacak?" diye seslendi.

Taita onların dokuz, on metre yukarısındaki raf gibi dar bir çıkıntının üstünde durarak aşağıya baktı. "Zamanı gelince majesteleri görecekler," dedi ve tırmanmaya devam etti.

"Bir gizlenme yeri mi olacak? Ya da belki bir mezar mı?" Taita, Nefer'in bu alaylı sözlerine bir karşılıkta bulunmaya lüzum b,le görmedi.

Tepenin zirvesine varana kadar durup dinlenmeden tırmanmayı sürdürdü. Orada durarak Trok'un geleceği yöne bakışını dikti.

Tepenin eteğindeki çukura sığınmış küçük grup onu merakla izliyordu. Kimi şaşkındı, kimi umutlanmıştı, bir tanesi ise hâlâ öfkeliydi.

Nefer birden toparlandı. "Kargıları ve kalan silahları arabalardan getirin. Kendimiz savunmaya hazır olmamız gerekir." Kendisi de arabaları bıraktıkları yere koştu. Bir kucak dolusu kargıyla geri döndü, aynı şekilde yüklenmiş olan Meren'le Hilto da onu izlediler.

Mintaka'ya, "Taita ne yapıyor?" diye sordu ve parmağıyla doruğu işaret etti.

"Baksana, kımıldamamış bile."

Silahları bir kenara yığıp derme çatma barınağın ağzına yerleştiler. Bütün gözler yine Taita'ya çevrilmişti.

O kükürt renkli korkunç gök fonunun önünde bir siluetti. Kimse konuşmuyor, kimse

kımıldamıyordu. Ta ki onlara dehşet duyuran o sesi tekrar işitene kadar. Araba tekerleklerinin, yüzlerce arabanın tekerleklerinin o hafif takırtısıyla cıyaklamasını, kâh kum tepeleri tarafından boğulan, kâh yansıttığı tehdit net olarak duyulabilen erkek seslerini dinlemek için başlarını çevirdiler.

Taita her iki kolunu ağır ağır kaldırdı ve göğe çevirdi. Bütün gözler bu hareketi izlediler. Taita'nın sağ elinde sopası, solunda ise Lostris'in Tılsımı vardı. Bay'ır armağanını ise boynunda taşıyordu.

Hilto, "Şimdi ne yapıyor?" diye huşu dolu bir sesle sordu. Ona kimse yanıt vermedi.

Taita kayadan yontulmuş kadar hareketsiz duruyordu. Başını arkaya atmıştı.

Saçları omuzlarının üstünde bir gümüş yığınıydı. Belindeki kemer, entarisinin eteklerini yukarı sıyırdığından sıska baldırları ortada kalmıştı. Bir yere tünemiş İhtiyar bir kuşa benziyordu.

Gökte alçak bulutlar kıpır kıpırdı. Işık da değişkendi. Gizli güneş daha yoğun örtülünce kayboluyor, bulutlar incelip buharlaşınca birden canlanıyordu.

Taita hâlâ kımıldamıyordu. Sopası göklerin gebe karnına yönelmişti. Yaklaşan tümenlerin sesi daha da belirginleşti. Sonra birden koç borularının öttüğü duyuldu.

Mintaka, "Bu savaş çağrısıdır. Trok, Taita'yı gördü," dedi yavaşça.

Trok borazancısına bağırdı: "ilerleme borusunu çal!" Fakat bu savaş çağrısı sanki boş çölle öfkeli gökler tarafından yutulmuştu.

Medialı İştar, "Bekle!" dedi. Kayaların tepesindeki Taita'nın küçük siluetini gözlüyordu. "Bekle dedim!"

Trok, "Ne var?" diye sordu.

İştar, gözlerini Büyücü'den ayırmadan, "Henüz kestiremiyorum, ama her neyse çok kapsamlı ve güçlü," dedi.

Kafile durmuştu. Adamların hepsi doruktaki siluete huşu içinde bakıyordu. Çöle korkunç bir sessizlik çökmüştü . Hiçbir ses yoktu. Atlar bile sessizleşmelerdi, donanımdan en küçük bir takırtı veya şıngırtı kulağa gelmiyordu.

Yalnızca gök hareket ediyordu. Büyücü'nün başının yukarısında bir burgaç, tüten bulutlardan bir dönme dolap oluştu. Derken burgacın tam ortası uyanan bir canavarın tek gözü gibi açılıverdi. Tanrısal gözden göz kamaştırıcı bir güneş ışığı fışkı rdı.

İştar, "Horus'un gözü!" diye soludu. "Tanrıyı çağırdı." Medialı korunma işaretini yaptı; Trok onun yanında batıl inançlardan doğan dehşet duygusunun etkisiyle taş

kesilmişti.

Göz kamaştırıcı ışık sütunu doruğa çarptı ve Büyücü'nün siluetini bir şimşeğin yapacağı gibi aydınlattı. Başının etrafında da gümüş renkli ışıktan bir hale oluşturdu.

Taita uzun sopasıyla ağır bir dairesel hareket yapınca, Hiksoslu araba sürücüleri

kırbaçlanan köpekler gibi korkudan sindiler.

Bulutlar daha da açıldı. Gökyüzü berraktı. Güneş ışığı kum tepelerinin üstünde dans ediyordu. Cilalanmış bir tunç levha gibi gözlerine yansıyarak onları adeta kör etti. Adamlar gözlerini garip parıltıdan korumak için kalkanlarını veya ellerini kaldırdılar, fakat seslerini çıkartmıyorlardı.

Dorukta Taita sopasıyla bir daire daha çizdi. Ve en sonunda bir ses duyuldu. Önce bir âşığın içini çekişi kadar yumuşaktı ve sanki göklerden fışkırıyordu. Adamlar, sesin kaynağını araştırır gibi merakla etraflarına bakmıyorlardı.

Taita bir kez daha aynı hareketi tekrarladı, iç çekiş de bir uğultuya, yumuşak bir ıslığa dönüştü. Ses doğudan geliyordu. Bütün başlar yavaş yavaş o yöne çevrildi.

O garip, bulutsuz parlaklığın içinden onun geldiğini gördüler. Yeryüzünden göğün doruğuna kadar yükselen boz renkli, sağlam bir duvardı bu.

"Hamsin!"Trok korkulu kelimeyi fısıldadı.

Kum duvarı büyük bir kararlılıkla üzerlerine yürüyordu. Canlı bir yaratık gibi dalgalanıyor ve kıpır kıpır oynuyordu. Sesi de değişmişti. Fısıltı giderek hızlanan bir ulumaya, iblisin sesine dönüştü.

"Hamsin!" Kelime arabadan arabaya bağrılarak duyuruldu. Artık savaşmaya açı savaşçılar değil, insanların, kentlerin ve uygarlıkların bu yok edicisinin, dünyaların bu yamyamının karşısında dehşet içindeki küçük yaratıklardı.

Araba kafilesi düzenini kaybetmiş, sürücülerin atlarını kırbaçlayıp kum duvarından kaçmaya çalışırken parçalara bölünmüştü.

Sert zeminli dar patikadan ayrıldıkları anda kum, arabalarının tekerleklerini emmeye başladı. Adamlar araba sahanlıklarından atladılar ve koşum takımlarına bağlı atlarla arabalarını terk ettiler. Atlar içgüdüsel olarak tehlikeyi sezdiler ve bir yandan şaha kalkıp acı acı kişnerken koşumlarından kurtulup kaçmaya çalıştılar.

Hamsin acımasız olarak üzerlerine çullanmak üzereydi. Sesi ulumadan kükremeye dönüştü. Adamlar önünde mantıksız bir panik halinde kaçmaya çalışıyorlardı. Ayakları kayınca gevşek kumların içine yuvarlanıyorlar, zorlukla ayağa kalkıp kaçmaya devam ediyorlardı. Arkaya bakınca büyük fırtınanın çıldıran bir canavar gibi kendi etrafında dönerek ve kum duvarları kaldırarak artan bir hızla yaklaştığını görüyorlardı. Güneş ışığının üzerlerine vurduğu yerlerde tunç renginde, kendi dağ gibi yüksekliklerinin gölgesinde kaldıkları yerlerde de karanlık ve boz renkliydiler.

Taita kollarını ve sopasını uzatmış, duruyor, altındaki ordunun kumların altında kalışını seyrediyordu. Trok'la İştar'ın güneş ışığında birer heykel gibi dönüp kaldıklarını gördü. Sonra fırtına onlara ulaşınca, onlar ve bütün adamları, arabaları ve atları hamsin'in dönüp duran dalgalarının arasında kayboldular.

Taita kollarını aşağı indirdi, canavara arkasını döndü ve hiç de acele etmeden tepenin yamacını indi. Uzun bacaklarıyla güç yerlerin üzerinden aşıyor, bir çıkıntıdan ötekine

geçerken sopasından kuvvet alıyordu.

Nefer'le Mintaka tepenin eteğinde el ele duruyorlardı. Onu şaşkın halde karşıladılar "Fırtınayı sen mi çağırdın?" diye sorarken Mintaka'nın gözlerinde inanamıyormuş gibi bir hali vardı.

Taita, "Son günlerde hazırlanıyordu," dedi. Yüzü ifadesiz, sesi çift anlamlıydı.

"Sıcağı ve iç karartıcı sarı sisleri hepiniz fark ettiniz."

"Hayır," dedi Nefer. "Doğanın değil, senin marifetin bu. Sen bildin ve anladın.

Fırtınayı çağırdın. Ben ise senden şüphe etmiştim."

Taita, "Barınağa girin," dedi. "Hamsin birazdan bize yetişecek." Sesi fırtınanın ahenksiz uğultusunun içinde kaybolmuştu. Mintaka öne geçip kaba saba duvardaki aralıktan geçerek dar ve alçak mağaraya girdi. Öbürleri de onu izleyerek ufacık barınakta sıkıştılar. Hilto içeri girmeden önce hemen hemen boşalmış su torbalarını içeriye uzattı.

Sonunda yalnız Taita barınağın dışında kalmıştı. Fırtına kendi eseriymiş gibi bir ifade vardı yüzünde. Hamsin etraflarındaki kayayı titreten ve sarsan bir kuvvetle darbeyi indirdi. Bu arada uzun boyuyla Taita da gözden silinmişti. Boranın ilk darbesi sadece birkaç saniye sürdü, ama geçtiğinde Taita hâlâ orada büyük bir huzur ve sükûnet içinde duruyordu. Fırtına kükreyerek yeni bir saldırıya geçti ve bütün dehşetli görkemiyle üzerlerine indi. Taita ancak o zaman aralıktan içeri girdi ve iç duvara arkasını vererek oturdu.

"Aralığı kapatın," dedi, Meren'le Hilto da el altında bıraktıkları kaya parçalarıyla girişi tıkadılar.

Taita, "Başlarınızı örtün," dedi ve kendisi de başındaki örti' le yüzünü örttü. Devam etti. "Gözlerinizi de kapalı tutun, yoksa görme yetinizi kaybedersiniz. Ağzınızdan ağır ağır soluk alın, aksi halde kumun içinde boğulursunuz."

FIRTINA O KADAR MÜTHIŞTI KI ilk darbesi Trok'un arabasını yakaladı ve arabanın oku tarafından omurgaları kırılırken acı acı haykıran atlarıyla birlikte arabayı top gibi yuvarladı.

Trok yere savrulmuştu. Zorlukla doğruldu, ama hemen arkasından fırtına onu tekrar yere yuvarladı. Adam bütün kuvvetini kullanarak ayağa kalkmayı başardıysa yön duyusunu kaybetmişti. Gözlerini açmaya kalkışınca içlerine kaçan kumdan görmez olduklarını fark etti. Hangi yöne baktığının, ne tarafa doğru kaçması gerektiğinin bilincinde değildi. Fırtına kendi etrafında döndüğü için eş zamanlı olarak dört bir yandan geliyor gibiydi. Trok tekrar gözlerini açmaya cesaret edemedi. Hamsin suratını kırbaçlıyor, savrulan kumlar yanaklarıyla dudaklarının derisini törpülüyordu.

Sonunda yüzünü başının örtüsüyle örtmek zorunda kaldı.

Trok kum ve rüzgâr burgacının içinde, "Kurtar beni!" diye bağırıyordu. "Kurtar beni İştar! Kurtarırsan seni aklından, hayalinden geçirmediğin zenginliklerle ödüllendiririm."

Kulakları sağır edici uğultunun arasında birisinin sesini duyması olanaksız görünüyordu. Derken İştar'ın elini yakaladığını ve Trok'u dayanması için uyarmak amacıyla kuvvetle sıktığını fark etti.

Su gibi akan kuma dizlerine kadar batarak ileriye sendelediler. Bir ara bir engele ayağı takılan Trok, İştar'la bağını kaybetti. Panik halinde aranınca ona dengesini kaybettiren cisme dokundu ve bunun yan devrilerek terk edilmiş arabalardan biri olduğunu anladı.

İştar'ın adını haykırarak sendeledi, İştar da onu sakalından yakalayarak sürükledi.

Trok'un yüzü kumdan tahriş olmuş, gözleri görmez olmuştu. Kumun içinde boğulmak üzereydi.

Dizlerinin üstüne düştü, İştar da onu tekrar çekip yukarı kaldırdı. Bu arada Trok'un sakalından bir tutam elinde kalmıştı. Adam konuşmaya çalıştı, ama ağzını açınca kumun içine dolmasıyla tıkanır gibi oldu. Ölmek üzere olduğunu, hiç kimsenin onları pençesine almış bu korkunç şeyin elinden kurtulup hayatta kalamayacağını biliyordu.

Onları hiçbir yere götürmeyen bu işkenceli yolculuk sonsuza kadar sürecek gibi görünüyordu. Ama sonra rüzgârın gücünün birden azaldığını hissetti. Bir an için fırtınanın onları bırakıp gittiğini sandı, ama uğultu azalmamıştı, aksine hızlanır görünüyordu. Birbirlerini meyhaneden eve götürmeye çabalayan iki sarhoş gibi sallanarak ve birbirlerine taslayarak ileriye doğru sendelediler.

Rüzgârın hızı buna rağmen düşüyordu. Trok bir an için İştar'ın bir büyü yapıp onları koruyan bir kalkan oluşturduğunu sandı. Ama sonra bora şiddetinde ani bir esinti onu havalandırdı ve sakalını tutan İştar'ın pençesinden kopardı. Bir kaya duvarına o kadar şiddetle çarptı ki köprücük kemiğinin kırıldığını hissetti.

Dizüstü düşerek annesinin göğsüne sarılmış bir bebek gibi kayaya yapıştı, İştar'ın onları nasıl buraya getirdiğini ne biliyor ne de umursuyordu. Onun için önemli olan tek

şey, tepelerindeki kaya duvarının fırtınanın gücünü kısmen kırmasıydı. İştar'ın yanına çömelip tuniğini yukarı çektiğini ve başını örttüğünü hissetti. Derken büyücü onu iterek kayanın siperine dümdüz yatırdı ve kendisi de yanına uzandı.

Nefer minik inin içinde Mintaka'nın yakınına süründü ve kızı kollarının arasına aldı.

Onunla konuşmaya çalıştıysa da ikisinin de başları bezlerle sarılıydı, rüzgârda bütün sesleri bastırıyordu. Mintaka başını sevgilisinin omzuna dayadı ve birbirlerine sarıldılar. Uğultulu karanlığın içine gömülmüşlerdi. Sağır ve dilsiz, kör ve yarı yarıya boğulmuş durumda, içlerine çektikleri her sıcak soluğun bezin içinden süzülmesi ve talk inceliğinde bir kumun dudaklarının arasından içeriye hücum etmemesi için ancak kesik kesik nefesler almaları gerekiyordu.

Rüzgârın uğultusu çok geçmeden kulaklarını sağır etti ve bütün öbür duyularını da köreltti. Korkunç ses durmadan veya hafiflemeden sürüyordu. Zamanın geçişini sadece kapalı göz kapaklarından içeriye sızan ışık ve karanlık bilinciyle yarım yamalak ölçebiliyorlardı. Gündüzün gelişini sadece hafif bir pembemsi ışık gösteriyordu, gece olunca bu pembelik eriyip yok oluyordu. Ona yapışmış olan Mintaka'nın vücudu olmasa delirebileceğini düşünüyordu Nefer.

Genç kız arada sırada onunkine yapışmış vücudunu kıpırdatıyor ve delikanlının kollarının baskısına kendi kollarıyla yanıt veriyordu. Nefer belki arada uyuyordu, ama düş yoktu uykusunda , sadece hamsin'ı kükremesi ve karanlık vardı.

Nefer yine uzun bir süreden sonra bacaklarını kımıldatmaya çalıştı, ama yapamadı. Vücudu üzerinde kontrolünü kaybettiğini düşünerek bir an paniğe kapılacak oldu. Belki de kuvvetten düşmüştü ve ölüyordu. Yine bütün gücünü kullanarak denedi ve ayaklarıyla ayak parmaklarını hareket ettirmeyi başardı. Bunun üzerine zareba duvarının yarık ve çatlaklarının arasından süzülen kum tarafından hareketsizleştirildiğini anladı. Kumlar şimdiden delikanlının beline kadar yükselmişti.

Yavaşça diri diri gömülmekteydiler. Bu sinsi ölümün düşüncesi delikanlının içini korkuyla doldurdu. Elleriyle bacaklarını kımıldatmasına yetecek kadar kumu süpürdü, sonra aynı şeyi Mintaka için de yaptı.

Kalabalık mağarada ötekilerin de aynı işi yaptıklarını hissediyordu. Kumu gen püskürtmeye çalışıyorlardı, ama kum yine su gibi içeri sızıyordu. Dönüp duran yoğun toz bulutlarından üstlerine yağıyordu.

Fırtına da bir yandan azmayı sürdürüyordu.

Rüzgâr tam iki gün üç gece kesilmedi. Nefer bu süre içinde kumu ancak başıyla kollarını hareket ettirecek kadar durdurmayı başardı, fakat belden aşağısı hapsolmuş

durumdaydı. Üstelik kumu atabileceği bir yer olmadığından kumlan kazıyıp kendini kurtarmak olanağından da yoksundu.

Bir elini uzatıp başının sadece birkaç santim yukarısındaki taş tavana dokundu.

Parmaklarını üstünde gezdirince kubbemsi olduğunu fark etti. Başları bu ufak

boşluktaydı. Fakat kum mağaranın ağzını tıkadığından daha fazla kum giremezdi.

Ama Nefer fırtınanın hâlâ hiç durmamacasına kükrediğini duyabiliyordu.

Bekledi. Zaman zaman yanında Mintaka'nın sessizce ağladığını duyabiliyor ve kollarını hafifçe bastırarak onu avutmaya çalışıyordu. Mağarada onlarla hapsolmuş

hava kokuşmakta ve bayatlamakta gecikmemişti. Delikanlı bu pis havanın onları uzun zaman hayatta tutamayacağını düşünüyordu, ama kumun arasından içeriye taze hava süzülüyor olmalıydı ki her soluğun büyük bir savaş gerektirmesine rağmen hâlâ hayattaydılar.

Su torbalarında kalan suyun hemen hemen tamamını içtiler ve ancak dipte azıcık bir miktar bıraktılar. Arkadan susuzluk geldi. Vücutlarını hareket ettirip nemlerini tüketemedikleri halde, kuru ve sıcak kumla hava bunu içlerinden emiyordu. Nefer dilinin yavaş yavaş damağına yapışmakta olduğunu hissetti. Sonra da şişmeye başladı, öyle ki zaten güç olan soluması ağzını dolduran kocaman süngersi cisim yüzünden hemen hemen olanaksızlaştı.

Korkuyla susuzluk yüzünden zaman kavramını kaybetmiş gibiydi; ona yıllar geçmiş gibi geliyordu. Nefer onu yavaş yavaş kavramakta olan uyuşukluktan sıyrıldı.

Değişen bir şey olduğunu hissediyordu. Bunun ne olduğunu anlamaya çalıştıysa da kafası uyuşmuştu ve onu yanıtsız bırakıyordu. Mintaka yanında hâlâ çok hareketsizdi.

Nefer korku içinde onun kolunu sıktı.

Karşılığında titremeden farksız çok hafif bir hareket hissetti. Mintaka hâlâ hayattaydı, ikisi de hayattaydı, ama diri diri mezara girmiş gibiydiler ve vücutlarının ancak küçük bir kısmını oynatabiliyorlardı.

Nefer yine o karanlık uyuşukluğun, su düşlerinin, büyük nehrin, çağlayanların ve parlak derelerin serin yeşilliğinin içine yuvarlanmakta olduğunu hissediyordu. Kendini karanlığın içinden sıyrılmaya zorladı ve dinledi. Hiçbir şey duyamadı. Onu uyandıran bu olmuştu. Hiçbir ses yoktu. Hamsin'in kükreyişi yerini yoğun bir sessizliğe bırakmıştı. Bir daha açılmamak üzere kapatılmış bir mezarın sessizliği, diye düşündü ve dehşet tüm gücüyle geri döndü.

Yine debelenmeye, kumun içinden sıyrılmak için savaş vermeye çalıştı. En sonunda sağ kolunu kurtarmayı başardı, uzandı ve Mintaka'nın örtülü başını buldu.

Kızın başını okşadı ve sessizlik içinde onun inlediğini duydu. Konuşmaya, ona güven vermeye çalıştı, ama şişen dili bir tek kelimenin bile çıkmasına izin vermiyordu.

Bunun yerine kolunu uzatıp Mintaka'nın ötesinde oturan Hilto'ya dokunmaya çalıştı.

Ama eli hiçbir şeye değmediğine göre Hilto ya gitmişti ya da kolunun uzanabildiği yerin ötesindeydi.

Bir süre dinlendi, sonra kendini tekrar toparlayarak mağaranın ağzının etrafındaki kumu temizlemeye çalıştı. Ne çare ki kazıdıklarını koyabileceği pek az yer vardı.

Kumu avuç avuç toplayarak minik hücrelerinin bir oyuğuna sıkıştırdı. Çok geçmeden sağ kolunun uzanabildiği en uzak köşede çalışıyor, kumlan tane tane kazıyordu.

Umutsuz bir çabaydı bu, ama çabalamak zorunda olduğunu, aksi halde umudunu tamamen yitireceğini biliyordu.

Birden kumun parmaklarının arasından çağlayan gibi döküldüğünü ve başkası tarafından solunulmamış taze bir havanın mağaraya sızdığını başını örten beze rağmen hissetti. Kapalı göz kapaklarının ardında da hafif bir ışık parıltısı vardı. Bezi güçlükle yüzünden çekmeye çalıştı. Işık daha da kuvvetlendi, tatlı bir hava ise kurumuş ağzına ve sancıyan akciğerlerine doldu. Yüzü örtüsünden kurtulunca araladığı gözleri ışıktan kamaştı. Görüşü düzelince dışarıya başparmağıyla işaret parmağının çizebileceği bir daireden daha büyük olmayan bir delik açtığını gördü.

Ama bunun ötesine sessizlik hâkimdi. Fırtına dinmişti.

Büyük bir heyecan ve yepyeni bir umutla Mintaka'nın başını örten bezi çekti ve genç kızın taze havayı soluduğunu duydu. Yine konuşmaya çalıştı, ama sesi bir kez daha ona ihanet etti. Kıpırdamaya, ağır kumun ölümcül pençesinden kurtulmaya çalıştıysa da vücudu hâlâ koltukaltlarına kadar gömülü durumdaydı.

Kalan tüm gücüyle kendini kurtarmak için savaştı. Fakat bu hareketler çok geçmeden gücünü tüketti. Boğazı da yanıyor ve susuzluktan sancıyordu. O minik deliğin ötesindeki havayla ışık vaadi onunla adeta alay ederken burada ölmenin ne kadar zalimce olacağını düşündü.

Bitkin bir halde yine gözlerini kapadı ve pes etti. Fakat ışıkta başka bir değişikliğin farkına vararak yine gözlerini açtı. Delikten içeri girmiş bir elin ona doğru uzandığını gözlerine inanamayarak fark etti. İhtiyarlığın esmer lekeleriyle kaplı ve kurumuş, İhtiyar bir eldi bu.

"Nefer!" O kadar garip, boğuk ve değişmiş bir ses duydu ki bunun Büyücü olduğundan bir an şüphe etti. "Nefer, beni duyabiliyor musun?"

Nefer yanıt vermeye çalıştı, ama hâlâ konuşamıyordu. Uzanıp Taita'nın parmaklarına dokundu, İhtiyar adamın parmakları da anında şaşılacak bir kuvvetle onun parmaklarına yapıştı.

"Dayan. Seni buradan çıkaracağız."

Nefer başka sesler de duyuyordu, susuzlukla çabadan dolayı zayıf, ama aynı zamanda kaba sesler. Başka eller onu tutsak eden kumlan kazıdı, böylece sonunda onu yakalayıp kumun yumuşak ve karanlık rahminden parlak gün ışığına çıkarabildiler.

Nefer en sonunda kaya duvarı onu doğururmuş gibi o dar yarıktan dışarı kayabilmişti. Arkasından Hilto'yla Meren içeri uzanarak Mintaka'yı da yumuşak ve karanlık mezardan parlak gün ışığına çektiler.

Adamlar iki genci ayağa kaldırdılar ve bacaklarında kuvvet kalmadığı için tekrar düşmemeleri için öylece tuttular. Nefer neden sonra silkinip onu tutan ellerden kurtuldu

ve Mintaka'ya doğru atılarak genç kızı sessizce kucakladı. Mintaka bir sıtma krizine tutulmuş gibi titriyordu. Delikanlı bir süre sonra sevgilisini kendinden biraz uzaklaştırarak yüzünü dehşetle acımanın birbirine karıştığı bir bakışla süzdü.

Mintaka'nın saçları, kaşlarına bile yapışmış olan kumlardan bembeyazdı. Saçları derin mor çukurlara kaçmış, dudakları da şişerek siyah bir renk almıştı. Konuşmaya çalıştığında alt dudağı çatladı ve yakut renginde bir damla kan çenesine süzüldü.

Nefer sonunda, "Su," diyebildi. "Suya ihtiyacı var."

Dizlerinin üstüne düşerek hâlâ mağaranın ağzını tıkayan kumları panik halinde kazmaya başladı. Meren'le Hilto da yanında çalışıyorlardı, çok geçmeden su torbasını açığa çıkardılar. Ancak içinde kalan azıcık suyun büyük kısmı ya buharlaşmış ya da torbanın ezilmesiyle dışarı akmıştı. Geriye kalan miktar, adam başına ancak bir, iki yudumdu, ama bu kadarı bile onları bir süre daha hayatta tutabilirdi. Nefer susuz kalmış vücuduna kuvvetin geri gelmeye başladığını hissetti ve ilk kez etrafına bakındı.

Sabahın ortasıydı. Nefer hangi sabah olduğunu veya kaç gün kumların altında kaldıklarını bilmiyordu. Hareketsiz havada hâlâ altın tozunu andıran ince kumdan bir sis vardı.

Delikanlı elini gözlerine siper ederek çöle baktı, fakat gördüklerini tanıyamadı.

Arazi tamamen değişmişti: bildiği kum tepeleri gitmiş, yerlerini biçimleri ve sıralanmaları farklı başkaları almıştı. Daha önce dağların olduğu yerlerde vadiler, tepelerin olduğu yerlerde ise çukurlar vardı. Renkler bile değişmişti: morlarla maviler yerlerini kırmızılara ve altın sarılarına bırakmışlardı.

Delikanlı şaşkın halde Taita'ya baktı. Sopasına abanmış olan Büyücü de, o soluk ve eski, fakat yaşı olmayan gözleriyle Nefer'e bakıyordu.

Nefer en sonunda konuşabildi. "Trok? Nerede?"

"Gömülü," dedi Taita. Onun da ateşe atılacak bir değnek gibi kuruduğunu ve onlarla aynı ıstırapları çektiğini Nefer artık görebiliyordu.

Nefer kendi şiş ve kanayan ağzına dokunarak, "Su?" diye fısıldadı.

Taita, "Gel," dedi.

Nefer, Mintaka'yı elinden tuttu ve Büyücü'nün arkasından kızgın kumlara çıktılar.

Susuzluk ve sıcağa maruz kalmak en sonunda Taita'yı da vurmuştu. Ağır ağır ve kazık gibi yürüyordu. Ötekilerde arkasından sendelediler.

Taita ayaklarının altında kayan yeni kum vadilerinde görünüşe bakılırsa hedefsiz gibi yürüyordu. Sopasını önünde tutuyor, onunla yarım daireler çiziyordu. Bir veya iki kere yere diz çöktü ve toprağa alnıyla dokundu.

Mintaka, "Ne yapıyor?" diye fısıldadı, içtikleri su ona destek olmaya yetmemişti ve tekrar zayıf düşmeye başladığı görülüyordu. "Dua mı ediyor yoksa?" diye sordu.

Nefer sadece hayır der gibi başını salladı: gereksiz yere konuşarak zaten zayıf olan güçlerini tüketmek istemiyordu. Taita ağır ağır hareket ediyor, sopasıyla yerleri süpürmesiyle Nefer'e iş başındaki bir yağmur kâhinini anımsatıyordu.

İhtiyar adam bir kez daha eğilip yüzünü toprağa yaklaştırdı. Nefer bu kez onu daha büyük bir dikkatle izledi ve Taita'nın dua etmeyip sadece kumun yüzeyine yakın yerdeki havayı kokladığını gördü. Taita'nın ne yaptığını birden anladı. Mintaka'ya,

"Trok'un tümeninin kuma gömülmüş arabalarını arıyor," diye fısıldadı. "Sopası yeraltında suyun yerini keşfeden bir asa görevi yapıyor, o da kumun altındaki çürümüş cesetlerin kokusunu almaya çalışıyor."

Taita zorlukla doğruldu ve Hilto'ya başıyla işaret etti. "Şurayı kaz," diye emretti.

Hepsi o yana üşüştüler ve gevşek kumları avuçlamaya koyuldular. Fazla kazmaları gerekmedi. Bir kol derinliğine inen elleri sert bir cisme dokununca çabalarını artırdılar. Kısa bir süre sonra yan yatmış olan bir tekerlek çemberini ortaya çıkardılar. Birkaç dakikalık panik halindeki bir kazmadan sonra ellerinde bir su torbası vardı. Ama ortaya çıkan bu su torbasına umutsuzluk içinde bakmaktan kendilerini alamadılar, belki de araba devrildiği sırada torba patlamıştı. Tamamen kurumuştu ve onu çılgınca sıkmalarına rağmen değerli sıvının bir tek damlasını bile bulamadılar.

"Bir tane daha olmalı." Nefer şişmiş kuru dudaklarının arasından konuşuyordu.

"Daha derin kazın," dedi.

Adamlar kuvvetlerinin son katreleriyle kumlan umutsuzca kazmayı sürdürdüler, çukur derinleştikçe de arabalara bağlı at leşlerinin pis kokusu daha kuvvetlendi ve daha mide bulandırıcı bir hal aldı. Onca gündür o kavurucu sıcakta öylece yatıyorlardı.

Nefer birdenbire elini deliğin daha derinine soktu ve parmaklarının altında yumuşak ve esnek bir cisim hissetti. Bunu sıkması üzerine suyun çağıltısını ve fışkırtısını hepsi duydular. Kalan kumları da süpürdü, sonra ağzına kadar dolu deri torbayı hep birlikte çukurun içinden çıkardılar. Taita torbanın tıpasını açıp suyu çukurun dibinde su torbasının yanında duran deri kovanın içine döktüğü sırada hepsi susuzluktan homurdanıyor ve mırıldanıyordu.

Su kanla aynı ısıdaydı, ama Taita kovayı dudaklarına götürünce Mintaka gözlerini kapadı ve huşu derecesine varan bir zevkle içmeye başladı.

Taita, "Önce pek fazla içme," diyerek kovayı aldı ve Nefer'e geçirdi. Hepsi içtikten sonra sıra tekrar Mintaka'ya geldi ve kova bir tur daha tamamladı.

Taita bu arada aranmasına devam etmek için aralarından ayrılmıştı. Kısa bir süre sonra tekrar kazmaları için adamlara seslendi.

Bu kez şans yüzlerine güldü; araba kuma daha az gömülüydü, üstelik su torbaları üç taneydi ve hiçbiri de zarar görmemişti.

Taita onlara, "Şimdi de atlar," deyince suçluluğun pençesinde bakıştılar. Telaşları

arasında hayvanları unutmuşlardı. Su torbalarını yüklenerek kumun içinde yarın dibine sürüklendiler.

Atları bağladıkları kuru dere tabanının hamsin'in tüm şiddetine hedef olmaması gerekirdi. Gömülü arabanın donanımı arasında buldukları tahta belle kazmaya başlar başlamaz ilk atı aşağı yukarı hemen buldular. Bununla beraber, leş kokusu neyle karşılaşacaklarını belli ediyordu. Zavallı hayvan ölmüş, gazlardan karnı şişmişti. Onu oracıkta bırakarak ikinci at için kumlan kazmaya başladılar.

Bu kez daha şanslıydılar. Buldukları hayvan, batak kumlarda ellerine geçirdikleri atların en uysalı ve en güçlüsü olan bir kısraktı. Yaşamasına yaşıyordu, ama ölmesine ramak kalmıştı. Onu yere bağlayan yuları kestilerse de hayvan yardımsız ayağa kalkamayacak kadar takatsizdi. Adamlar iki yanına geçerek onu kaldırdılar.

Kısrak son derece kuvvetsiz görünüyordu, titriyor, sendeliyordu ve tekrar devrilmek üzereydi, ama Mintaka'nın önünde tuttuğu kovadan kana kana su içer içmez biraz toparlanır gibi oldu.

Adamlar bu arada öbür atları bulmak için kumları kazmaya devam ediyorlardı. iki tanesini daha susuzluktan boğularak ölmüş buldular, ama sonraki iki at hayattaydı.

Onlar da su içer içmez biraz toparlandılar.

Adamlar Mintaka'yı durumları içler acısı olan üç hayvanın başında bırakarak saman bulmak için kumların içinden çıkardıkları arabaların yanına döndüler. Az sonra yem çuvalları ve başka bir su torbasıyla geri döndüler.

Nefer bir yandan kısrağın boynunu okşarken Mintaka'ya, "Onlara iyi bakıyorsun," dedi. "Ama korkarım ki bir daha araba çekemeyecek kadar hırpalanmışlar."

Genç kız öfkeyle ona döndü. "Hepsini iyileştireceğim. Tanrıça adına yemin ederim buna. Orada kumların altında daha pek çok yem çuvalı ve su torbası olsa gerek.

Burada daha günlerce kalmamız mümkün, ama yola çıkacağımız zaman bu cesur hayvanlar bizi gideceğimiz yere götüreceklerdir."

Nefer çatlamış ve kabuk bağlamış dudaklarının arasından ona güldü. "Senin ne kadar hırslı olduğunu bilmez miyim."

Mintaka, "Öyleyse beni daha fazla kışkırtma, yoksa bunu sana fazlasıyla kanıtlarım," diye sevgilisini uyardı. Hamsinin geçişinden beri ilk kez gülümsü yordu.

"Haydi şimdi git, öbürlerine yardım et. Suyumuz ne kadar çok olursa o kadar iyi olur," dedi.

Nefer bunun üzerine genç kızı bıraktı ve Taita'nın hâlâ asasıyla su bulmaya çalıştığı kumlara indi. Hiksosların geriye kalan arabaları ilk buldukları kadar az kumla örtülü değillerdi. Birçokları ise yeni kum tepelerinin altında sonsuza kadar gömülü kalacaklardı.

Arama devam ettikçe kayalık tepeden gitgide uzaklaştılar. Kumların altında daha pek çok ceset ve leş gibi kokan şiş karınlar buldular.

Çok geçmeden Mintaka'nın usta bir seyis gibi atlara baktığı yerden orada olanları duyamayacak kadar uzaklaşmış bulunuyorlardı.

kıyandırdı, hareket etmeye çalışınca da acıdan homurdandı. Kum, vücudunun üstünde boğucu bir yüktü. Kaburgalarını eziyor akciğerlerini nefessiz bırakıyordu. Bununla beraber fırtınayı atlatmaları için İştar tarafından bilerek ya da rastlantı sonucu onlar için seçtiği yerin iyi bir yer olduğunu biliyordu. Başka bir yerde sonsuza dek kumların içine gömülürlerdi. Burada toprağır yüzeyine yakın bir yerde kalmayı başarmıştı. Uçuşan kum katmanlarının üstünde biriktiği ve ağırlığın dayanılmaz bir dereceyi bulduğu son günlerde de kendini kurtarmayı başarmış, üstünde ancak onu hamsin'in aşındırıcı kuvvetinden koruyacak kadar kum bırakmıştı.

Şimdi de derinlerden yüzeye çıkan bir dalgıç gibi ışığa ve havaya ulaşmaya çalışıyordu. Kumun içinde yüzerken yaralı omzu onun için dayanılmaz bir işkenceydi.

Hâlâ kat kat bezlere sarılı başı havaya çıkana kadar mücadele etti. Başının üstündeki sargılardan sıyrılarak göz kamaştırıcı ışıkta etrafına bakındı. Rüzgâr dinmişti, ama hava, içinde asılı kalmış toz zerrecikleri yüzünden ışıldıyordu. Trok omzundaki sancı biraz hafifleyinceye kadar bir süre öylece kalarak dinlendi. Bundan sonra vücudunun alt yarısını örten kum katmanını kenara iterek, "iştar! Neredesin?" diye bağırmaya çalıştı, ama sesi bir karganın cıyaklamasından farksız çıkıyordu. Başını ağır ağır çevirince, Medialı'nın yakınında arkasını kaya duvarına vererek oturduğunu gördü. Günler önce ölüp topraktan çıkarılmış bir cesede benziyordu. Derken İştar, gören tek gözünü açtı.

"Su?" Trok'un sesi anlaşılır gibi değildi, ama Medialı hayır gibilerden başını salladı.

Trok, "Demek aynı mezarda ölmek için fırtınayı atlattık," demeye çalıştıysa da, yaralı boğazıyla ağzından hiçbir ses çıkmadı.

Trok bir süre daha yattığı yerde kaldı. Bitkinlikle tevekkülün etkisi sonucunda kalan yaşama içgüdüsünü yitirdiğini hissediyordu. Gözlerini kapatması ve bir daha uyanmamak üzere uykuya dalması ne kadar kolay olurdu. Bu düşünce onu birden canlandırdı ve kumun göz yuvarlaklarını tahriş etmesine aldırış etmeksizin gözlerini zorla açtı.

"Su," dedi. "Bana su bul."

Yarı kendine destek yaparak ayağa kalktı, sallanarak ve yaralı kolunu göğsüne yapıştırarak öylece durdu.

Kör gözü bir sürüngeninkini ya da bir ölününkini andıran İştar onu seyrediyordu.

Trok bir sarhoş gibi sallanarak ve iki adımda bir yara çarparak kayanın etrafını döndü ve çölü tepeden görebileceği bir yere geldi. Kum tepeleri saf ve lekesizdi, güzel bir genç kızınkiler gibi şehvet uyandıran kıvrımları vardı.

Ortalıkta adamlardan veya araçlardan hiçbir iz görülmüyordu. Bütün Mısır'dakilerin en üstünleri olan tümenleri, arkalarında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuşlardı. Trok dudaklarını yalamaya çalıştıysa da, ağzında tükürük kalmamıştı. Bacaklarının altında bükülüverdiğini hissetti; yere yığıldığı takdirde bir daha kalkamayacağını biliyordu. Taştan duvarı destek gibi kullanarak ileriye doğru sendeledi. Nereye gittiğini

bilmiyordu, kafasının içinde de bir yerlere gitmekten başka düşünce yoktu.

Derken insan sesleri duydu ve halüsinasyon gördüğünü düşündü. Ortalığa yine sessizlik çökmüştü. Birkaç adım daha ilerledi ve durup dinledi. Sesleri yine duydu. Bu kez daha yakında ve daha nettiler. Umulmadık bir kuvvetin vücuduna aktığını hissetti, ama seslenmeye kalkıştığında kurumuş boğazından hiçbir ses çıkmadı. Yine sessizlik başgöstermişti. Sesler kesilmişti.

Yine ilerlemeye girişti, ama sonra aniden durdu. Yanılmıyordu, bir kadın sesi duymuştu. Tatlı ve berrak bir ses.

Mintaka. Bu ad şiş dudaklarının üstünde şekillendi. Derken başka bir ses duydu.

Bu seferki bir erkek sesiydi. Trok söylenen sözleri duyamıyordu, konu şanı da tanıyamamıştı, ama Mintaka'yla beraber olduğuna göre kaçaklardan biri olmalıydı. Düşmandı yani.

Trok başını eğip kendi kendisine baktı. Kayış kemeri gitmişti, onunla birlikte silahları da. Silahsızdı. Arkasında da sadece tuniği vardı, bunun dokumasına ise o kadar çok kum karışmıştı ki bir zamanlar günahlarının kefaretini ödemek için insanların giydikleri kıldan gömlek gibi cildini tahriş ediyordu. Etrafında bir silah aradı, bir sopa ya da bir taş, ama hiçbir şey yoktu. Kum, taşları da örtmüştü.

Trok kararsız şekilde dururken o sesler yine duyuldu. Mintaka'yla adam kayaların arasındaki dar ve derin bir dere yatağının içindeydiler. Trok hâlâ kararsız şekilde dururken kumların ayaklarının altında tuz billurları gibi çatırdadığını işitti. Her kimse o kişi dere yatağında Trok'un durduğu yere doğru geliyordu.

Trok taştan duvara yapıştığı sırada, bir adam onun yirmi adım uzağında koyağın içinden çıktı. Yabancı şimdi kararlı adımlarla kum tepelerine doğru yürüyordu. Hiç de yabancı gelmiyordu Trok'a, ama hâlâ onu tanıyamamıştı. Derken adam dönerek koyağa doğru, "Kendini gereksiz yere yorma, Mintaka. Dayanılmaz işkenceler atlattın," diye seslendi. Sonra yürümeye devam etti.

Trok onun arkasından bakakalmıştı. O öldü, diye düşündü. O olamaz. Naja'dan gelen mesaj açıktı... Delikanlının çöle doğru uzaklaşmasını seyrederken bir cinin ya da başka bir kötü ruhun genç Firavun Nefer Seti'nin kılığına girmiş olması olasılığının üzerinde durdu. Sonra kumun bulanıklaştırdığı gözleri delikanlının başka üç kişiyle buluştuğunu gördü. Bunlardan biri Büyücü 'ydü.

Başkası olamazdı, Trok şimdi Büyücü'nün, Nefer Seti'nin mucizevi şekilde dirilmesinden sorumlu olduğunu düşünüyordu. Ama şu anda bunun daha fazla üzerinde durmaya ne vakti vardı, ne de arzusu. Aklında yalnız bir tek şey vardı, bu da suydu.

Elinden geldiği kadar sessizce Mintaka'nın sesini duyduğu koyağa sokuldu ve yarın köşesinden o tarafa baktı. Önce kızı tanıyamadı; bir köylü kadar toz toprak içindeydi. Saçlarıyla lime lime tuniği kumdan kaskatı kesilmişti, gözlen de çukura kaçmış ve kan çanağına dönmüştü. Küçük bir at sürüsünün başında yere diz çökmüş, hayvanlara bir

kovadan su içiriyordu.

Trok'un düşünebildiği tek şey suydu. Suyun kokusunu alabiliyor, bütün vücudu su diye feryat ediyordu. Mintaka'ya doğru sendeledi. Kızın ona arkası dönüktü, yumuşak kumlar ise Trok'un ayak seslerini örtüyordu. Erkek kolunu kavrayıncaya kadar onun varlığının farkında olmadı. Sonra döndü, Trok'u gördü ve feryadı bastı. Trok kovayı Mintaka'nın ellerinden kaptı ve kızı yere devirdi. Kolu işe yaramadığı için Mintaka'yı sırtına abanarak yere mıhladı ve o konumda kovadan su içmeye başladı.

Koca koca yudumlar yutuyor, gurulduyor ve geğiriyor, sonra tekrar içiyordu.

Mintaka onun altında kıvranıyor ve, "Nefer! Taita! Bana yardım edin!" diye bağırıyordu.

Trok tekrar geğirdi, susturmak için kızın yüzünü kumun içine itti ve kovadaki son damlaları da içti. Kızın üstüne avının üstündeki bir aslan gibi çökmüştü ve etrafına bakıyordu. Koyağın duvarının dibindeki su torbasını ve bunun yanına istiflenmiş harbelerle kılıçları gördü.

Hemen ayağa kalktı ve o tarafa doğru sendeledi. Mintaka da anında ayağa fırlamaya çalıştıysa da, erkek onu tekrar yere savurdu. "Sakın ha kaltak," diye böğürerek kızın kum içindeki gür saçlarından koca bir tutamı avuçladı. Su torbasına ulaşana kadar onu arkası sıra sürükledi. Bu noktada Mintaka'yı bırakmak zorunda kaldı. Sandaletli koca ayaklarından birini yine kızın sırtına dayadı, su torbasına uzandı ve tahta tıpayı çıkarırken onu dizlerinin arasında tuttu. Torbanın ağzını dudaklarının arasına sıkıştırdı ve hafif acı, ılık suyu boğazına akıttı.

Yüzünün kuma yapışmış olmasına rağmen Mintaka, suya duyduğu özlemin Trok'ta başka her türlü duyguyu bastırdığının farkındaydı. Susuzluğunu giderip dikkatini onun üzerine çevirmesinden önce harekete geçmeliydi. Trok'un tahammül edebileceğinden de fazla onurunun kırıldığını ve Mintaka'yı tekrar elinden kaçırmaktansa onu öldüreceğini biliyordu.

Kayanın dibine istiflenmiş silah kümesine doğru umutsuzluk içinde uzandı.

Parmakları bir harbenin sapını kavradı. Trok hâlâ başını arkaya atmış durumda su içiyordu, ama kızın hareketini hissetti ve Mintaka kısa, fakat ölümcül silahı tam karnına ve kasığına saplayacağı sırada su torbasını indirdi. Bununla birlikte yüzükoyun bir konumdan yöneltildiği için darbe kuvvetten yoksundu.

Trok silahın parlak bronz ışıltısını fark etti ve küçük bir çığlık atarak yolunun üstünden kaçmak için geriye sıçradı. "Seni hilekâr küçük sürtük!" diye bağırarak su torbasını elinden attı ve kıza doğru bir hamle yaptı. Fakat erkeğin ağırlığından kurtulur kurtulmaz Mintaka ayağa fırladı. Trok'un yanından geçerek koyaktan açık çöl arazisine kaçmaya çalıştıysa da, erkek onun yolunu kesti ve uzun koluyla onu yakalamaya hazırlandı. Bu arada kızın tuniğinin etek ucunu yakalamıştı, ama Mintaka yana sıçradı. Keten kumaş yırtılıp Trok'un avucunda kaldı. Mintaka erkeğin pençesinden kurtulduysa da Trok onu hâlâ koyağın içinde kıstırmış durumdaydı.

Trok hantal hareketlerle üzerine gelince Mintaka yarın kıyısına koştu ve bir kedi kadar hızlı ve çevik olarak tırmanmaya başladı.

Trok onu yakalamak için bir hamle yapamadan onun erişemeyeceği kadar yükseğe çıkmış bulunuyordu. Mintaka hızla tırmanıyor, Trok ona yetişe meyeceğini biliyordu Bunun üzerine Mintaka'nın elinden düşürdüğü harbeyi kaparak ona doğru savurdu, fakat sol elini kullandığından atışı güçsüz kaldı.

Mintaka eğildiğinden harbe başının yukarısından geçti ve yüzünün önünde kaya duvarına çarptı. Genç kız artık korkunun etkisiyle daha da hızlı tırmanıyordu. Trok öbür silahların istiflendiği yere sendeledi ve bir harbe daha kaptı. Fakat bu atışı da isabetsiz oldu.

Adam öfkeyle çaresizlikten homurdanarak üçüncü bir harbe kaptı. Ancak Mintaka tam o anda yardaki raf gibi bir çıkıntıya ulaşmış ve Trok'un görüş açısından çıkmıştı.

Kayaya yapışarak orada büzüldü kaldı. Trok'un aşağıda ona atıp tuttuğunu ve küfürler ettiğini duyuyordu. Adamın ağzından dökülen çirkin sözler bu sıkıntılı durumuna rağmen midesini bulandırıyordu.

Derken başka bir harbe vınlayarak geçti ve Mintaka'nın hemen yukarısındaki kaya yüzüne çarptı. Kayaya saplanamayarak çıkıntının üstüne düştü, genç kız da onu koyak tabanına düşmeden yakaladı. Sonra çıkıntının kenarından aşağı baktı, ama bir yandan da kendini hemen arkaya atmaya hazırdı.

Trok kararsız şekilde ona bakıyordu. Yaralı kolu yanına sarkmıştı. Mintaka'nın kafası görününce, yüzü hiddetten şekilsizleşti ve yarasının verdiği acıya rağmen yara tırmanmak ister gibi ileri atıldı.

Genç kız ona hemen harbenin ucunu gösterdi. "Evet, yukarı çık," diye tısladı. "Çık da şu kargıyı karnına saplayayım şişko domuz!"

Trok durdu. Tek kolla tırmanmak ve kendini savunmak zorunda kalacaktı. Öte yandan, kızın tehdidinin gerçek olduğunun da farkındaydı. O duraklayınca Mintaka yine bağırmaya başladı. "Nefer! Taita! Hilto! Bana yardım edin!"

Mintaka'nın sesi yardan yansıdı ve koyak boyunca çın çın çınladı. Trok koca bir silahlı düşman kafilesinin fırtına gibi üzerine gelmesini bekliyormuşçasına endişeyle etrafına bakındı. Sonra birdenbire bir karara vardı. Su torbasını alıp omzuna attı.

"Benden sonsuza dek kaçabileceğini sanma. Bir gün vücudunu doya doya tadacağım, sonra da seni oyuncak olarak askerlerime vereceğim," diye yukarı bağırdı. Sonra kısrağa binmeye çalıştı, ama hayvan henüz onun ağırlığını taşıyacak kadar kuvvetlenmemişti, Trok'un altında yere çöktü.

Trok zar zor ayağa kalktı ve koyak boyunca uzaklaştı.

Mintaka adamın geri çekilmesinin bir hile olmasından korkmuştu. Bu yüzden yarın üstündeki tüneğinden aşağı inmeye cesaret edemiyordu. "Nefer! Bana yardım et!" diye cıyak cıyak bağırdı.

Nefer elinde bir kılıç, hemen arkasında Hilto ve merakla koşup geldiği sırada genç kız hâlâ bağırıyordu.

Nefer yardan kollarının arasına kayan sevgilisine, "Ne oldu?" diye sordu.

"Trok!" Nefer'in kollarında kendini güvende hisseden genç kız mutluluktan ağlıyordu. "Trok yaşıyor. Buradaydı."

Olanları geveleyerek anlattı, ama o daha anlatmasını bitiremeden Nefer ötekilere hemen silahlanmalarını ve Trok'un arkasından gitmeye hazırlanmalarını emrediyordu.

TAITA ONLARA KATILMAK ÜZERE geri dönmüştü. Üç erkek yaralı bir aslanın izini sürer gibi kumda Trok'un ayak izlerini izlerken o Mintaka'nın yanında kaldı. Yarın dibi boyunca ilerleyerek Trok'un Hamsin'in hiddetinden korunduğu çatlağa vardılar. Nefer karışmış kumları inceledi ve işaretleri yorumladı, "iki kişiymişler," dedi. "Bizim gibi onlar da fırtına sırasında kumların altında kalmışlar. Kumları kazıyarak dışarı çıkmışlar. Bir tanesi burada beklemiş." Delikanlı kayaya yapışmış olan bir yün ipliğini çekip alarak ışığa tuttu. "Siyah." Mısırlıların ender olarak kullandıkları bir renkti siyah.

"Mutlaka Medialı'dır."

Hilto onayladı, "İştar fırtınadan sağ olarak kurtulmalarını sağlayacak güce sahiptir.

Trok'u bu sayede kurtardığı muhakkak. Tıpkı Taita'nın bizi kurtardığı gibi."

"Burası." Nefer kalkıp işareti gösterdi. "Trok su torbasını taşıyarak Medialı'yı bulmaya geldi. Sonra bu taraftan gittiler."

Ayak izlerini çölde kısa bir süre izlediler. "Batıya Avaris'le Nil'e doğru gitmişler.

Oraya ulaşabilirler mi acaba?"

"Ben onlara yetişirsem asla ulaşamazlar." Nefer böyle diyerek harbeyi avucunda tartıyordu.

"Majesteleri," Hilto saygılı, fakat kararlıydı. "Su torbası onlarda, üstelik çoktan yola çıkmışlar. Şimdiye kadar bizden hayli uzaklaşmışlardır. Yanımızda su olmadan onları asla izleyemeyiz."

Nefer durakladı. Hilto'nun sözlerindeki mantığı kavramakla beraber, Trok' un kaçmasına göz yummak fena halde gücüne gidiyordu. Mintaka'nın ona söylediklerinden anlaşıldığına göre, Trok yaralıydı ve pek tehlikeli bir hasım sayılmazdı.

Hem de Nefer'in hâlâ güçsüz olmasına rağmen.

Sonunda dönüp en yakındaki kum tepesinin doruğuna tırmandı. Elini siper ederek rüzgârın süpürdüğü temiz kumların üstündeki izleri gözleriyle takip etti. Neden sonra yarım fersahtan uzakta minik iki siluetin hiç durmadan batıya doğru ilerlediğini gördü.

Isının yol açtığı hava titreşimlerinin arasında kaybolana kadar onları öfkeyle bakışıyla izledi.

"Başka bir fırsat daha bulacağım," diye fısıldadı. "Peşini bırakmayacağım.

Horus'un yüz adı üzerine yemin ediyorum buna."

Taita daha buldular ve yeryüzüne çıkardılar. Bu su ve yiyecek bolluğunda atlar da, insanlar da çabuk toparlandılar. Ayrıca, Trok'un askerlerine ait daha pek çok ceset bulmuşlardı. Bu sayede üst baş edinip giyinebildiler. Nefer bir çift sandaleti yaralı ayağı tamamıyla iyileşmiş olan Mintaka'nın ayaklarına uydurdu.

Onuncu günde yola çıkmaya artık hazırdılar. Kalan dört at, arabaları gevşek kumların üstünde çekmek için yeterince kuvvet bulamadığından Nefer onları yük beygiri olarak kullanmaya ve sırtlarına taşıyabilecekleri kadar su yüklemeye karar verdi.

Gece bastırınca atları çekerek kum tepelerini aşmaya giriştiler. Kısırak, yüküne ek olarak Mintaka'yı taşıyamayacağından Nefer hayvanın omuzlarına deri bir kayış geçirdi ve Mintaka'nın yumuşak kumlarda sürüklenmek için buna asılmasında ısrar etti.

Hamsin araziyi o kadar değiştirmişti ki Taita yıldızlara bakarak yollarını bulmak zorunda kaldı, ikinci gün şafak sökmeden eski kervan yoluna vardılar. Hamsin tarafından yer yer silinmişti, ama pek fazla ilerlemelerine gerek kalmadan ışık kuvvetlendi ve ilerdeki kavşağı gösteren kurgana benzer taş kümesini gördüler.

Fırtına sona erdikten sonra bir başkasının onlardan önce oradan geçtiğini keşfettiler, iki çift ayak izi yol boyunca batıya, Nil Vadisi'ne ve Avaris'e doğru gidiyordu, izlerden biri büyüktü, öbürü ise çok daha küçük. Taita'yla Nefer onları dikkatle incelediler. "Bu Trok. Başka hiç kimsenin bir Nil kayığıyla aynı uzunlukta, böylesine iri ayakları olamaz. Mintaka haklıymış. Sağ yanından yaralı. Yürürken sağ yanını kayırıyor." Taita işareti inceledi. "Ancak öbür adamın kimliğinden emin değilim. Kimliğine işaret eden bir ipucu bıraktı mı görelim." izleri taş kümesine kadar izlediler.

"Ah! işte!" Birisi kurganın yanında kumun üstünde taşlarla karmaşık bir şekil oluşturmuştu. "Artık şüphe yok. O adam Medialı İştar." Taita öfkeyle taşları dağıttı.

"Bu iğrenç tanrısı Yamyam Marduk'a yönelik bir niyaz." İhtiyar adam taşların küçüklerinden birini Trok'la İştar'ın izledikleri yola fırlattı. "Yanında bir bebek olmuş olsa İştar onu seve seve kurban ederdi. Marduk insan kanına susamıştır hep."

Nefer burada kurganın başında güç bir karar vermek durumundaydı. "Doğuya doğru o uzun yolculuğu eğer yapacaksak, levazım ve altına ihtiyacımız olacak.

Asurlu'nun sarayına züğürt sürgünler olarak gitmesek iyi olur."

Taita onayladı. "Mısır'da Firavunlarının hâlâ yaşadığına emin olsalar bizi tüm olanaklarıyla destekleyecek birçok güçlü şahsiyet vardır."

Nefer, "Hilto'yla Meren Teb'e dönmek zorundalar," dedi. "Ben kendim giderdim, ama bütün dünya Mintaka'yla beni arayacaktır." Delikanlı parmaklarının birindeki yüzüğü çıkararak Hilto'ya verdi. "Kendini bu simgeyle tanıtırsın. Onu dostlarımıza göster. Adamlar, altın, arabalar ve atlarla dönmelisin. Kral Sargon'un yanına vardığımız zaman görkemli bir görüntü vermeliyiz ki Mısır'da hâlâ bizi destekleyenler olduğuna inansın."

"Emriniz yerine getirilecektir, majesteleri."

"Bilginin bizim için aynı derecede yaşamsal önemi var. Haber toplaman gerekir.

Sahte Firavunların tüm girişimleri hakkında bilgilendirilmeliyiz.

Hilto başını eğdi. "Gece olurken yola çıkacağım, Firavun."

O upuzun sıcak günü gömülü arabaların birinden elde ettikleri bir tentenin gölgesinde planlarını tartışarak geçirdiler. Güneş ufka doğru alçalıp ısısını kaybetmeye başlayınca birbirlerinden ayrıldılar. Hilto'yla Meren batıya Teb'e doğru yola çıkarken, Taita, Nefer ve Mintaka da doğuya yöneldiler.

Nefer'in Hilto'ya son sözleri, "Sizi Galiala kalıntılarında bekleyeceğiz," oldu.

Bundan sonra yiğit askerle Meren'in alacakaranlıkta gözden kaybolmasını seyrettiler.

Taita, Mintaka ve Nefer kervanların izledikleri yoldan Gallala'ya doğru yola çıktılar.

On iki gün sonra su torbalarında sadece birkaç damla su kaldığı sırada terkedilmiş kalıntılara vardılar.

HAFTALAR AYLAR OLDU, ONLAR ise hâlâ Gallala'da bekliyorlardı.

Taita'nın kenti çevreleyen tepelerde günler geçirdiği oluyordu. Vadileri ve koyakları arşınladığı zamanlar Neferle Mintaka bazen onu uzaktan görüyorlardı. Sık sık sopasın yere vuruyor, kayaları dürtüyordu. Başka zamanlar kent duvarlarının dışındaki hemen hemen kurumuş kuyuların başında duruyor, bunların içine uzun uzun bakışını dikiyordu.

Nefer ağzını aradığı zaman kaçamak yoluna sapıyordu. Tek söylediği, "Bir ordunur suya ihtiyacı vardır," oluyordu.

Nefer dudak büktü. "Değil bir ordu, bize bile yetecek kadar su yok." Taita başıyla doğruladı, ayağa kalktı ve sopasıyla kayalara vura vura tepelerin arasında uzaklaştı.

Mintaka onlar için kalıntıların arasında bir barınak düzenledi, Nefer de paçavralarla üzerlerine bir çadır dikti. Mintaka bir hükümdar kızı bir Hiksos prensesi olarak hiçbir zaman yemek pişirmek veya bir odayı süpürmek zorunda kalmamıştı, bu nedenle de ilk çabaları felaket oldu. Kömürleşmiş bir lokmayı yutmaya çalışırken Taita, "Trok'un ordusunu yok etmek istersek, bunun en garantili yolu seni aşçı olarak onlara yollamak olurdu," dedi.

"Eğer sen o kadar yetenekliysen büyük aşçılık hüneriyle bizi onurlandıra bilirsin."

Taita, "Zaten iki seçenek var: ya bu ya da açlıktan ölmek," diyerek ocağın başında genç kızın yerini aldı.

Nefer eski avcı rolüne dönmüştü, çöldeki ilk gününün akşamı da tombul bir genç ceylan ve sadece biraz cılk nefis dört toy kuşu yumurtasıyla arkadaşlarının yanına döndü. Mintaka, Taita'nın yaptığı omletten payına düşen parçayı şöyle bir kokladıktan sonra elinin tersiyle kendisinden uzaklaştırdı. "Yemeklerimden yakınan kişi bu mu?" dedikten sonra Nefer'e baktı. "Sen de onun kadar suçlusun. Getirdiklerinin yenilebilir durumda olacağından emin olmak için gelecek sefere ben de seninle ava gideceğim."

Tepeleri yaran sığ vadilerin birinde yan yana yatıyor ve bir yandan otlayarak onlara yaklaşan bir ceylan sürüsünü gözetliyorlardı.

Mintaka, "Peri kadar zarifler," diye fısıldadı. "Ne kadar da güzel."

Nefer, "Eğer vicdanın sızlayacaksa ben vururum," dedi.

"Hayır." Mintaka başını salladı. "Yapmayacağım demedim ki." Kararlı gözüküyordu, delikanlı da kararını sorgulamayacak kadar iyi tanıyordu onu.

Sürünün erkeği hayvanların başına geçmişti. Zarif sırtı tarçın rengiydi, karnı ise ufuktaki fırtına bulutlarından birinin gümüşi beyaz tonundaydı. Boynuzları lir biçiminde ve sanki cilalıydı. Sivri kulaklarını dikmişti. Uzun bir boynun üstündeki başını çevirdi ve küçük sürüsüne baktı. Dişilerden biri, gerdiği iki ayağının üstünde burnu hemen hemen toynaklarına dokunur biçimde zıplamaya başladı. Bu uyarı hareketiydi.

Nefer gülümsedi. "Küçük yaratık sadece gösteriş yapıyor."

Erkek ceylan bu çocuksu numaralardan bıkarak iki gencin pusuda bekledikleri yere yaklaşmaya koyuldu. Taşlık arazide ölçülü bir zarafetle ilerliyor, iki, üç adımda bir durarak bir tehlike olasılığına karşı endişeyle etrafına bakmıyordu.

Nefer, "Bizi daha görmedi, ama yakında görecek," diye fısıldadı. "Taita yanımızda değil ki onu aldatsın."

Mintaka, "Zaten menzil dışında," diye fısıldayarak karşılık verdi.

"Aramızda yalnızca elli adım var. Onu vuracaksan hemen vur, yoksa göz açıp kapayana kadar gidecek."

Mintaka erkek geyik bir daha başını çevirinceye kadar bekledi. Sonra dizlerinin üstünde ağır ağır doğrularak yayı gerdi. Gömülü arabaların birinden kurtardıkları kısa ve kavisli silahlardan biriydi. Genç kızın saldığı ok soluk çöl göğüne doğru hafif bir kavis çevirerek yükseldi.

Ceylan, Mintaka'nın kalkarkenki hafif hareketini o iri kara gözleriyle anında seçmişti. Başını hızla çevirdi ve hemen kaçmaya hazır durumda genç kıza baktı.

Yayın vınlayarak salınması üzerine ok daha havadayken ileriye zıpladı. Toynaklarının toprağa değdiği yerlerden küçük toz püfürtüleri kaldırarak öteye kaydı. Ok, hayvanın birkaç saniye önce durduğu yerde takırdayarak kayaya çarptı. Mintaka ayağa fırladı ve kaçan ceylanı gözleriyle gülerek izledi, isabet kaydetmemesine hiç de üzülmüş

gözükmüyordu.

"Şu koşusuna bak. Tıpkı uçan bir kırlangıç gibi," dedi.

Taita, Nefer'e gerçek avcının avını sevdiğini ve ona saygı duyduğunu öğretmişti.

Delikanlı da şimdi avladığı hayvanlara duyduğu anlayışla karışık acıma dolayısıyla Mintaka'ya daha da fazla hayranlık duyuyordu. Genç kız hâlâ gülerek ona döndü.

"Üzgünüm sevgilim. Bu gece aç olarak yatağına gireceksin."

"Ateşin başında Taita olduğu sürece aç kalmayız. O, yalnız havayla bile bir şölen hazırlayabilir."

Mintaka'nın yere düşen okunu kapmak için yarıştılar. Genç kız bir baş ilerde olduğundan oka önce ulaştı. Onu almak için yere eğilmesi üzerine lime lime kısa etekliği yukarı kaydı. Baldırları esmerleşmiş ve pürüzsüz, kabaetleri kusursuz yuvarlaklar görünümünde, cildi güneşin ulaşmadığı yerlerinde soluk ve lekesiz, değerli bir Doğu ipeği gibi parlaktı.

Mintaka doğruldu ve anında dönerek delikanlının gözlerindeki ifadeyi yakaladı.

Bakire olmasına ve cinsellik oyunlarında deneyimsiz bulunmasına rağmen, dişilik içgüdüleri enikonu gelişmişti. Bu masumca hareketinin erkekte ne denli bir şehvet uyandırdığını görebiliyordu, bunu bilmek onu da heyecanlandırdı. Sevgilisinin onu ne denli istediğini görmek, onun da sevgilisini aynı acı veren tutkuyla istemesine yol açtı.

Kasıklarının Nefer'e olan aşkının etkisiyle tutuştuğunu, öğle güneşinin sıcağında kalmış bir bal peteği gibi taşıp eridiğini hissetti.

Çekingen bir tavırla erkeğe doğru sendeledi, fakat Nefer onu yine neredeyse pençesine alacak şehvet duygusundan dolayı utanç duydu. Genç kıza ettiği yemini anımsadı: "Yeminime karşı gelip şerefini lekelemektense ölmeyi yeğlerim," demişti, bunu anımsaması üzerine kendini çekilmeye zorladı. Ellerinin titrediğinin farkına varıyordu, önüne bakarak konuştuğunda sesi boğuk çıktı. "Nerede başka bir sürü olduğunu biliyorum, ama onları ortalık kararmadan bulmak istiyorsak acele etmeliyiz."

Genç kıza bakmadan uzaklaşmaya girişmesi üzerine Mintaka kendini terk edilmiş

hissetti. Nefer'in kollarının bedenini sarmasını ve sert genç vücudunun onunkine yapışmasını dünyada her şeyden fazla istemişti.

Genç kız hemen kendini toparladı ve onun peşinden gitti. Bir yandan da benliğini saran garip duygulardan kurtulmaya çalışıyordu, ama bu duygular o kadar kolay bilinçaltına sürülebilecek türden değildi. Nefer'e yetişti ve birkaç adım arkasından yürümeye koyuldu.

Delikanlının sırtını inceliyordu. Gür siyah buklelerinin omuzlarının üstünde nasıl zıpladığını seyrediyordu. Omuzlarının ilk tanıştıkları zamandan beri ne kadar genişlediğini görerek hayranlık duydu. Sonra bakışı daha aşağı kayınca, delikanlının kabaetlerinin önlüğe benzer kısa giysisinin ince kumaşının altında hareket edişini seyrederken yanakları alev alev yanmaya başladı. Kendi şehvet duyguları ona tatlı bir utanç duyuruyordu.

Dağları yaran uzun vadinin ucuna ulaşmaları çok kısa sürdü. Nefer dönüp sevgilisine baktı ve onu vücudunu incelerken yakalamasına ramak kaldı. Mintaka tam zamanında bakışını onun gözlerine çevirdi.

"Buradaki yarın dibinde yüzlerce eski mezar var. Onları ilk kez babam beni buraya getirdiği zaman görmüştüm. Şeyden önce..." Tamose'la geçirdiği son günün anısı yüreğini sızlatınca arkasını getirmedi.

Mintaka onu acı anılarından uzaklaştırmak için, "Kimlerin mezarıymışlar?" diye sordu.

"Taita bin yıllık olduklarını söylüyor. Gize'deki büyük piramitleri yaptıran Keops'la Kefren'in zamanından kalma."

"O halde Büyücü'nün kendisi kadar eskiler." Genç kız gülümsedi, Nefer de ona güldü.

Mintaka, "Hiç onları inceledin mi?" diye sordu.

Delikanlı hayır gibilerinden başını salladı. "Buraya gelişimizden beri bunu yapmayı sık sık düşündüğüm oldu, ama bir fırsatını bulamadım."

Mintaka, "Öyleyse bunu şimdi yapalım," dedi. Ama Nefer tereddüt etti. "Bunun için iplerimizle fenerlerimizin olması gerekir."

Ama Mintaka yarı inmeye başlamıştı bile, delikanlı da onu izlemek zorunda kaldı.

Yarın dibine inince, mezarların çoğunun ulaşamayacakları bir yerde olduğunu gördüler. Yarın dikey yüzüne uyulmuşlardı, altları da son derece tehlikeli bir uçurumdu.

Nefer bir süre sonra erişebilecekleri bir delik fark etti. Yarın yüzünün çöktüğü bir bölümü tırmanarak raf gibi dar bir çıkıntıya ulaştılar. Nefer önde, Mintaka arkada dikkatle ilerlediler. Delikanlı kara deliğe vardı ve içini görmek için eğildi. "Tabii ki ölülerin ruhlarının korumasındadır," dedi. Şaka yollu konuşmuştu, ama Mintaka onun huzursuz olduğunu sezmiş ve bundan etkilenmişti.

"Tabii!" diye o da şaka yollu yanıt verdi, ama delikanlının arkasından kötülükleri savma işaretini yaptı.

Nefer, "içersi çok karanlık," dedi. 'Yarın buraya bir yağ lambasıyla dönmeliyiz."

Mintaka delikanlının omzunun üzerinden ileriye baktı. Kısa bir geçit hafif yükselerek kaya kitlesinin içine giriyordu. Aradan geçen yüzyıllara rağmen kaya duvarlarının üstünde oyularak yapılmış resimler net olarak görülebiliyordu.

"Bak." Mintaka resimlerden birine dokundu. "Bu birzürafa, bu da bir adam."

"Evet." Nefer sırıttı. "Hem de çok sevecen bir adam. Bunun hiç kuşkusu yok."

Genç kız kızmış gibi yaptı, ama gülümsemekten kendini alamadı. Eski sanatkâr, erkek figürüne havaya dikilmiş dev bir erkeklik organı yapmıştı.

Genç kız geçitte daha da ilerledi. "Burada da yazılar var. Acaba ne diyorlar?"

Nefer, "Bunu kimse öğrenemeyecek," diyerek Mintaka'nın önüne geçti. "O eski yaz çok uzun zamanlardan ben unutuldu. Artık geri dönmeliyiz."

Mağaranın tabanı rüzgârın buraya üfürdüğü ince bir kum tabakasıyla kaplıydı.

Kısa bir yoldan sonra geçidin zifiri karanlığa gömüldüğünü gördüler.

Mintaka inat etti. "Azıcık daha ileri gidebiliriz."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Ama Mintaka onu iterek öne geçti. "Ben önden gideyim."

"Bekle!" Nefer kızı tutmaya çalıştıysa da Mintaka gülerek ileri atıldı. Nefer kızın oluşturduğu örnek ve kendi isteksizliği nedeniyle utanıp elini kamasının kabzasına götürerek onu izledi.

Attıkları her adımda karanlık daha da yoğunlaşıyordu, öyle ki Mintaka bile durarak endişeyle ileriye baktı. Nefer eğilerek kumlu zeminden bir taş parçası alarak kızın omzunun üzerinden geçidin karanlık köşelerine fırlattı. Taş kaya duvarlarına çarptı.

Mintaka bu takırtıyı izleyen sessizlik içinde, "Bir şey yokmuş," dedi, ama bir adım daha atmasına kalmadan ilerdeki karanlığın içinde bir şey kımıldadı. Dar mekânın daha da yoğunlaştırdığı bir hışırtı kulaklarına geldi, iki genç donakalarak gözlerini karanlığa

diktiler. Tiz bir çığlık duyuldu ve anında bir koro tarafından tekrarlandı.

Hışırtı, bir çağlayan uğultusuna dönüşmüştü. Cıyaklayan ve kanat çırpan bir kara bulut karanlığın içinden üzerlerine geldi. Yüzlerce kanat şaşkın yüzlerine çarpıyordu şimdi.

Mintaka bir çığlık atarak hızla döndü ve Nefer'e koşarak kollarını delikanlının boynuna doladı. Nefer kızı kollarının arasına alarak kumların üstüne çekti.

"Yarasalar," dedi. "Sadece yarasalar."

Mintaka, "Biliyorum!" diye soludu.

"Sana zarar vermezler."

"Biliyorum." Kızın sesi sakinleşmişti şimdi, ama kollarını erkeğin boynundan çekmedi. Nefer yüzünü sevgilisinin gür saçlarının içine gömdü. Mintaka'nın saçlarının taze kesilmiş çimenler gibi zengin parfümlü, temiz bir kokusu vardı.

Mintaka duyduğu zevkten hafif bir inilti salıvererek yüzünü erkeğin boynuna gömdü ve ona yapışmış durumda yavaşça hareket etmeye başladı.

Nefer onu hafifçe itmeye yeltendi. "Mintaka, bunun tekrar olmayacağına sana söz vermiştim."

"Seni o sözden kurtarıyorum." Kızın sesi hemen hemen duyulamayacak kadar yumuşaktı. Yüzünü kaldırarak erkeğinkine yaklaştırdı. Nefesi sıcak ve tatlı kokuluydu.

Dudakları da yumuşak ve dolgundu, kız ağlayacakmış gibi titriyordu. "Karın olmayı hayatta istemiş olduğum her şeyden daha fazla istiyorum," diye mırıldandı.

Nefer eğilerek kızın ağzını dudaklarının arasına aldı. O kadar nemli ve sıcaktı ki sanki erkeğin ağzını yakıyordu. Kendini o ağzın içinde kaybetti. Mintaka da erkeğinin kollarından başka hiçbir yere ait olamayacağını hissediyordu. Nefer bir yandan onu öpmeye devam ederek, sırtının açılarını, köşelerini ve kıvrımlarını parmak uçlarıyla keşfetmeye çalıştı. Sıkı kaslarının arasında akan bir inci dizisine benzettiği omurgasının çizgisini parmaklarıyla izledi.

Bir elini kızın kalçasına dayadı ve belinin kıvrımıyla değerli bir seramik vazonun şekli arasında bir kıyaslama yaptı. Mintaka'nın arkasına uzanarak iki kabaetini avuçlarının arasına alınca da simetrilerine ve esnek sıkılıklarına şaştı.

Mintaka erkeğinkiyle birleştirmek için kalçalarını öne itti, delikanlı da bunun üzerine onu kendisine daha sıkı yapıştırdı. Kasık çevresinin şiştiğini ve sertleştiğini hissediyordu. Bunu kızdan gizlemek için arkaya yaylandı. Fakat Mintaka bunu önlemek ister gibi küçük bir itiraz iniltisi kopardı. Erkeğe sürtünüyor, onun heyecanının ve onun kendisini ne kadar arzuladığının bu kanıtının keyfini çıkarıyordu.

Trok'un mavi damarlı iğrenç organını üstüne sürtmesini hayal meyal hatırlıyordu, ama bu iğrenç olayın burada olanlarla hiçbir ilgisi yoktu. Olayı güçlük çekmeden aklından sildi.

Nefer'in parmaklarının kabaetlerinin arasındaki yarıkta dolaştığını duydu ve bu duygu üzerinde yoğunlaştı. Sadece nasıl olup da sertleşen meme uçlarıyla gizli derinliklerinde bunun yansımasını duyabildiğine şaşıyordu.

"Dokun bana." Erkeğin ağzının içine konuşuyordu. "Evet! Dokun bana. Tut beni. Okş beni. Sev beni."

Duyguları öylesine harman olmuştu ki vücudunun her lifini, kafasıyla vücudunun her parçasını sarıyor görünüyordu. Nefer sonunda onu öpmeyi bıraktı. Mintaka da erkeğin dudaklarını çıplak omzuna hafif hafif sürttüğünü hissetti. Onun neyi gereksindiğini içgüdüsel olarak hissederek tuniğinin önünü açtı ve memelerinden birini ortaya çıkardı. Şişmiş ucu acıyan memesi avucuna ağır geliyordu. Genç kız öbür elini erkeğin ensesindeki gür ve kıvırcık saçların arasına daldırdı ve memesinin ucunu onun ağzına verdi. O, aç bir bebek gibi memesini emerken kız bir şeyin karnının derinlerinde şiddetle kasıldığını ve gevşediğini hissetti ve bunun kendi rahmi olduğunu şaşkınlıkla fark etti.

Erkeğin ağzındaki memesini yavaşça değiştirdi. Duyduğu his kaybolacak yerde anında daha kuvvetlendi.

Erkeğin parmaklarının eteğinin önünü kaldırıp peştemalını kurcaladığını hissederek sevindi. Erkeğe kolaylık olsun diye bacaklarını araladı, sonra kalçasındaki düğümü açmasına serbest eliyle yardım etti. Peştemal kayıp yere düştü, mezarın havası da çıplak kabaetleriyle karnını soğuk soğuk okşadı.

Erkeğin, edep yerini örten kürk gibi sıkı bukleleri titreyen parmaklarıyla okşadığını hissediyordu. Canı yanmış gibi bağırdı ve belki bilinçsiz olarak erkeğin eteklerini kenara iterek onu aramak üzere elini uzattı. Erkeğin organının genişliğine şaşırarak onu baş ve işaret parmaklarıyla sardı. O, avucunda canlı bir yaratık gibi hareket halindeydi, öyle ki ona bakmak istedi. Bunun üzerine aralarını görebilmek için erkeği salıvermeden hafifçe arkaya itti.

"O kadar güzelsin ki," diye soludu." O kadar kusursuz ve güçlüsün ki."

Sonra erkeği tekrar öptü ve ağzını onunkinden ayırmadan arkaya devrildi ve onu da karnının üstüne çekti. Onu buyur etmek ister gibi bacaklarını açmıştı. Sevgilisinin deneyimsizliğini seziyor, bu sezgisi ona karşı duygularını daha da güçlendiriyordu.

Tüm deneyimsizliğine karşın erkeğe rehberlik ediyordu. Kalçalarının açısını değiştirince erkek onun içine kaydı, onu yararcasına doldurdu, acıyla karışık zevkten bir zafer çığlığı koparttı.

Nefer kızın üstüne kaçak bir atmış gibi binmiş, onu sürüyor, Mintaka da erkeğin kalçalarının her hareketine koşut bir hareketle karşılık veriyor, onunla hızlandıkça hızlanıyordu. Sonunda sınıra vardıklarını hissetti. Ama inanılır gibi değil, o sınırı da aştılar.

Dünyayla zincirlerini kopardılar, ayrı varlıkları sanki birbirine kaynadı ve tek bir varlık oldular, sesleri de tek bir sevinç çığlığı halinde birleşti.

Uzun bir zaman sonra o uzaklardaki yüksekliklerden birlikte dönerek birbirlerinin kollarının arasında yattılar. Hâlâ birbirlerine kenetlenmiş durumdaydılar ve terleriyle nefesleri serinliyor, birbirine karışıyordu.

Mintaka en sonunda, "Bu hiç bitmesin istiyorum," diye fısıldadı. "Sonsuza dek seninle böyle yatmak istiyorum."

Uzun bir zaman sonra erkek tembel tembel doğruldu ve geçidin ağzına baktı.

Şaşkın halde, "Ortalık kararıyor," dedi. "Gün ne kadarda çabuk geçmiş."

Mintaka dizlerinin üstüne oturarak eteklerini düzeltirken erkek bunun ucundaki taze lekelere dokundu. Huşu içinde", "Kızlık kanın," diye fısıldadı.

Mintaka, "Sana armağanım," diye yanıt verdi. "Yalnız sana duyduğum aşkımın kanıtı."

Nefer uzanıp kızın eteğinden küçük parmağının tırnağı kadar kanlı bir parçayı yırttı.

Mintaka, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bunu bu olağanüstü günün anısı olarak sonsuza dek saklayacağım." Nefer boynunda taşıdığı madalyonu açtı ve kumaş parçacığını bunun içinde bulunan kızın siyah saç tutamının yanına sıkıştırdı.

Mintaka onun madalyonu kapamasını seyrederken, "Beni gerçekten seviyor musun, Nefer?" diye sordu.

"Damarlarımda akan kanın her damlasıyla seviyorum. Ölümsüz hayattan da çok seviyorum."

ESKI BINADA DÜZENLEYIP IÇINDE oturulabilir hale getirdikleri odaya girdiklerinde Taita ateşin başında bir çömleğin içindekileri karıştırmakla meşguldü. Günün son ışığıyla çerçevelenmiş olarak kapıda duran Mintaka'ya başını kaldırıp baktı. Genç kızın kuyunun azıcık suyuyla yıkamaya çalıştığı etekliği hâlâ ıslaktı ve baldırlarına yapışıyordu. Çekine çekine, "Bu kadar geç kaldığımız için üzgünüm, Taita," dedi.

"Ceylanı çölde takip ettik."

Geç kaldıkları için daha önce hiç özür dilememişti, Taita ikisine de baktı. Nefer yüzünde rüyada gibi yumuşak bir ifadeyle kızın etrafında dolaşıp duruyordu. Aşkları o kadar güçlüydü ki etraflarında sanki ışıldayan bir hale oluşturuyordu. Taita havada bunun bir kır çiçeğinin parfümünü andıran kokusunu alabiliyordu.

Demek kaçınılmaz olan en sonunda oldu, diye düşündü. Şaşılacak olan olmasının bu kadar gecikmesiydi. İhtiyar adam düşündüklerini belli etmeyerek homurdanmakla yetindi. "O ceylanlara yetişmediğiniz ortada. Fazla mı hızlı koşuyorlardı, yoksa sizin mi dikkatiniz dağıldı?"

Taita yine tenceresinin başına döndü. "Neyse ki aranızda işe yarayan biri var.

Birkaç yabani güvercini tuzağa düşürebildim. Bu sayede aç karnına yatmamıza gerek kalmayacak."

Bundan sonraki günler iki genç için rüya gibi geçti. Taita'nın yanında birbirlerine bakmamaya çalışıyorlar, ancak İhtiyar adamın onlara bakmadığını zannettikleri zamanlarda birbirlerine dokunarak tedbirli ve kurnaz davrandıklarını düşünüyorlardı.

Mintaka dairelerinin oturma odasına bitişik çıplak hücrede kendine küçük bir yer yapmıştı. Nefer her gece Taita'nın hafif hafif horlamaya başlamasına kadar bekliyor, sonra sessizce kalkarak kızın bu küçük odadaki döşeğinin yolunu tutuyordu. Her sabah da Mintaka onu şafak sökmeden çok önce kaldırıyor ve odadaki kendi döşeğine yolluyordu. Bu arada Taita'nın hâlâ uyumakta olduğunu düşünüyorlardı.

Üçüncü sabah Taita birdenbire, "Bu odalarda fareler ya da başka garip yaratıklar da barınıyor olmalı. Onların küçük küçük koşuşmaları ve fısıldamaları nedeniyle uyuyamıyorum," dedi. iki genç fena halde bozulmuş olarak bakı şırlarken o devam etti. "Ben kendime kalacak daha sakin bir yer buldum."

İhtiyar adam böylece döşeğiyle ufak tefek eşyasını meydanlığın karşı tarafındaki küçük bir kalıntıya taşıdı. Akşamları birlikte yemek yemelerinden sonra buraya çekiliyordu.

İki sevgili gündüz saatlerinde çöle giderek vakitlerini konuşarak, sevişerek ve gelecekle ilgili bin bir plan yaparak geçiriyorlardı.

Ne zaman ve nasıl evleneceklerini, Mintaka'nın kaç oğul ve kaç kız doğuracağını kararlaştırıyorlar, oğullarıyla kızlarına isimler seçiyorlardı.

Birbirlerine öylesine dalmışlardı ki bu ıssız çöl arazilerinin ötesindeki dünyayı unutmuş gibiydiler. Ta ki eski mezarları daha iyi keşfedebilmek için bir ip kangalı ve iki

yağ lambasıyla bir sabah şafaktan önce kent kalıntısını terk edene kadar. Dolambaçlı bir yol izleyerek yarın tepesine vardılar ve soluklanıp mavi tepelerin yukarısında gün doğumunun olağanüstü güzellikteki manzarasını seyretmek için orada oturdular.

Mintaka birdenbire, "Bak!" diye bağırarak kollarını batıya uzattı ve Mısır'a giden eski ticaret kervanlarının yolunu işaret etti. Nefer ayağa fırladı ve vadiden onlara doğru gelen garip kervana bakakaldılar. Beş harap araç önden gidiyor, dağınık durumdaki bir kafile de arkalarından geliyordu.

Mintaka, "En az yüz kişi olmalılar," diye atıldı. "Kim olabilirler dersin?"

Nefer, "Bilmiyorum," diye düşünceli bir yüzle itiraf etti. "Ama ben gidip onları gözlerken senin koşup yaklaştıklarını Taita'ya haber vermeni istiyorum."

Mintaka tartışmadı, hemen Gallala'ya doğru yola çıktı. Tepelerin arka yamacından aşağı koşuyor, bir yaban keçisinin çevikliğiyle bir kayadan ötekine zıplıyordu. Nefer iple lambaları gizledikten sonra yayını tekrar gerdi ve okluğundaki okları gözden geçirdi. Bundan sonra tepelerin doruğunda ufuk çizgisinden uzak kalarak ilerledi ve ağır ağır ilerleyen kervanı tepeden izleyebileceği bir noktaya geldi.

Acıklı bir manzaraydı bu. Kafile daha yakına gelince Nefer ilk iki aracın, sıska ve bitkin atlar tarafından çekilen harap savaş arabaları olduğunu gördü. Bu arabalar iki kişiyi taşıyacak şekilde yapılmışlardı. Ama her birinde dört, beş kişi vardı. Arkadan ilk iki arabadan daha iyi durumda olmayan bir düzine yük

arabası ve adi araba geliyordu. Nefer bu arabalara derme çatma sedyelerin üstünde yatan bir sürü hasta ve yaralının yüklenmiş olduğunu gördü. Arabaların arkasında yürüyerek ilerleyen upuzun bir kafile geliyordu. Kimi koltuk değneklerine abanarak zıplıyor ya da sopalardan destek alıyordu. Öbürleri de başka hasta ve yaralıların yattığı sedyeleri taşıyorlardı.

Nefer öndeki arabada bulunan adamların yüzlerini seçebilmek için gözlerini zorlarken, "Horus biliyor ya, bir savaş meydanından kaçmışa benziyorlar," diye homurdandı.

Birdenbire onu gözden gizleyen kayanın arkasından kalkarak, "Meren!" diye heyecanla bağırdı, ilk arabada dizginleri tutan uzun boylu adamı sonunda tanımıştı.

Meren dizginleri çekerek atları durdurdu ve doğan güneş yönüne bakmak için elini gözlerine siper etti. Sonra, ufuk çizgisinde Nefer'i görmesi üzerine o da bağırıp elini kolunu sallamaya başladı. Nefer kayarak ve ayakları taşlara takılarak koşa koşa yamacı indi ve Meren'le kucaklaştılar, ikisi de gülüyor ve bir ağızdan konuşuyorlardı.

"Nerelerdeydin?"

"Mintaka'yla Taita nerede?"

Derken Hilto da Meren'in yanına koşup onu bir hükümdara yaraşır biçimde selamladı. Yaralı ve bitkin düşmüş adamlar arkasında birikmişti. Yüzleri sararıp solmuş ve zayıflamış, kan ve cerahat kirli sargılarından dışarı sızmış ve kuruyarak kabuklaşmıştı.

Ayağa kalkacak güçleri olmayan arabalardaki ve sedyelerdeki adamlar bile doğrularak Nefer'e huşu içinde bakıyorlardı.

Nefer bunların savaşçılar olduğunu bir bakışta gördü. Ama savaşta yenik düşmüş ve moralleri çökmüş savaşçılardı.

Hilto, Nefer'i selamladıktan sonra tekrar onlara döndü, "Aynen size vaat ettiğim gibi," diye bağırdı. "Gerçek Firavun'unuz Nefer Seti karşınızda! Firavun ölmedi!

Firavun yaşıyor!"

Adamlar suskun ve kayıtsız, hasta ve yılgındılar. Kararsız halde Nefer'e bakıyorlardı.

Hilto, "Majesteleri," diye Nefer'e fısıldadı. "Lütfen şu kayanın üstüne çıkın ki sizi daha iyi görsünler."

Nefer denileni yaptı ve onlara merakla baktı. Adamlar da suskun halde ona bakıyorlardı. Çoğu hükümdarlarını daha önce hiç görmemişlerdi. Nefer'i törenlerdeki resmi geçitlerde görmüş olan tek tuk birkaç kişi bile onu sadece uzaktan görmüşlerdi.

O sıralarda tepeden tırnağa görkemli giysilere ve ziynetlere bürünmüş, yüzü makyajdan beyaz bir maske görünümünde ve beyaz mandalar tarafından çekilen saltanat arabasında kazık gibi oturan kukla gibi bir yaratıktı. O mesafeli ve doğa yasalarına ters düşen silueti, yüzü güneşten esmerleşmiş bu canlı ve enerjik ve de erkeksi delikanlıyla bağdaştıramıyorlardı.

Sadece ününden tanıdıkları çocuk Firavun olamazdı bu.

Onlar hâlâ anlayamayarak bakarken ve şüpheli bir tavırla bakışırlarken başka biri ansızın ortaya çıktı. Tıpkı bir cin gibi kayanın üstünde Nefer'in yanında belirmişti.

Adamlar bu kişinin ününü bildikleri gibi, onu üstelik daha önce de görmüşlerdi.

"Büyücü Taita bu!" diye huşuyla soludular.

Taita arabalardaki hastalarla yaralılar tarafından dahi duyulabilen berrak bir sesle,

"Ne acılar çektiğinizi biliyorum," dedi. "Katillerle gaspçılara karşı koymanın size nelere mal olduğunu da biliyorum. Bir bildiğim de gerçek hükümdarınızın yaşayıp yaşamadığını görmek için buralara gelmiş olmanız."

Kalabalıktan onay mırıltıları yükseldi. Nefer onların kimler olduğunu birdenbire anladı. Naja'yla Trok'a karşı ayaklananların bir kısmıydılar. Hilto'nun onları nereden bulduğu belli değildi, ama bu perişan kalıntılar bir zamanlar cesur birer asker, seçme araba sürücüleri ve savaşçılardı.

Taita, Nefer'e yavaşça, "Bu bir başlangıç," dedi. "Hilto, gelecekteki ordularının çekirdeğini getirdi sana. Konuş onlarla."

Delikanlı karşılarında dimdik ve gururlu bir tavırla duruyordu. Onları kısa bir süre daha seyrettikten sonra ötekilerden daha yaşlı görünen ve saçlarında ilk ak teller belirmiş olan bir tanesini seçti. Adamın bakışı keskindi, yüzünde de zekice bir ifade vardı.

Üstündeki paçavralara ve açlıktan kavrulmuş vücuduna rağmen, tavrında bir komutanın otoritesi seziliyordu. Nefer, "Kimsin sen asker? Rütben ve birliğin hangisi?" diye sordu.

Adam başını kaldırdı ve sıska omuzlarını doğrulttu. "Adım Şabako. Kızıl Yol'un Or Bin Ustası'nın En iyisi'yim. Mut Alayı'nın orta kanadının komutanıyım."

Nefer, aslandan farksız bir adam, diye düşündü. Ama sadece, "Seni selamlıyorum Şabako," dedi. Eteğinin ucunu kaldırdı ve adama baldırındaki saltanat dövmesini gösterdi. "Ben Nefer Seti'yim. Yukarı ve Aşağı Mısır'ın gerçek Firavun'u."

Korkuluktan farksız insan sıralarının arasında bir mırıltı yayıldı. Saltanat dövmesini tanımışlardı. Tek bir vücut halinde yere kapandılar.

"Bakher," Kutsal Firavun, Tanrıların Sevgilisi!"

"Senin sadık tebalarınız, Firavun. Bizim için tanrılara niyaz et."

Mintaka da Taita'yla birlikte gelmişti. Şimdi o da kayanın altında duruyordu. Nefer uzanıp onun elini tuttu ve kayanın üstüne yanına çekti. "Size Apepi Hanedanı'ndan Prenses Mintaka'yı tanıtırım. O benim kraliçem ve sizin de hükümdar eşiniz olacak."

Askerler Mintaka'yı da yasalarla selamladılar.

Nefer, "Sizlere Hilto ve Şabako kumanda edecek," diye devam etti. "Şimdilik üssümüz Galiala olacak. Ta ki zaferi kazanmış olarak Teb'e ve Avaris'e dönmemize kadar."

Adamların hepsi ayağa kalktılar. Ağır yaralılar bile sedyelerinden inmeye çalıştılar.

Hepsi birden Firavunlarını alkışladılar. Sesleri çölün büyük sessizliği içinde her ne kadar kayboluyor idiyse de, bu ses Nefer'in içini gururla doldurdu ve kararlılığını daha da perçinledi. Öndeki arabaya tırmandı, dizginleri Meren'in elinden aldı ve dökülen küçük ordusunu harabe halindeki başkentine götürdü.

kurduktan sonra Nefer, Şabako'yla Hilto'yu ve aralarındaki öbür subayları karşısına çağırttı. O ilk gece geç saatlere kadar ve bundan sonraki gecelerde onlarla oturarak ayaklanmayı, çarpışmaları ve sonunda iki Firavun'un birleşik orduları tarafından yenik düşürülmelerinin öyküsünü onlardan dinledi. Trok'la Naja'nın ellerine düşen asilerden aldıkları korkunç intikamı da anlattılar.

Nefer'in emri üzerine yeni Mısır ordusunun savaş düzenini, alaylarının adlarını ve sayılarını, Naja'yla Trok'un emrindeki askerlerin, arabaların ve atların toplam sayısını da ayrıntılarıyla bildirdiler. Kaçakların arasında üç ordu yazıcısı vardı, Nefer onları görevlendirerek bütün bu ayrıntıları, düşman garnizonlarının ve istihkâmlarının dökümlerini de kil tabletlere yazdırdı.

Bu arada Taita, Mintaka'nın da yardımıyla bütün yaralılarla hastaların barındırılacağı bir revir düzenledi. Hilto beraberinde bir düzine kadar kadın da getirmişti.

Bunlar kaçakların karıları ya da sadece orduyu izleyen fahişelerdi. Taita onları da hastabakıcı veya ahçı olarak görevlendirdi. Taita günün aydınlık saatlerinde çalışarak kırık kemikleri yerine oturttu, altın kaşıklar aracılığıyla etlerin içinden dikenli okları çıkardı, kılıç kesiklerini dikti, hatta bir keresinde sert tahtadan bir savaş sopası yiyerek çökmüş bir kafatasını onardı.

Ortalığın kararması üzerine artık hastalara bakamayacak olunca Taita, tabaklanmış kuzu derileri üstüne çizilmiş haritaların başına geçerek yağ lambalarının ışığında planlar yapan Nefer'le komutanlarına katıldı. Nefer her ne kadar ismen başkomutanlarıysa da gerçekte savaş sanatının bir öğrencisiydi. | Bu deneyimli eski askerler ise eğitmenleriydi ve onlardan öğrendiklerinin ise ölçüsüz değeri vardı.

Nefer bu savaş toplantılarını genellikle ancak gece yarısından sonra erteleyebiliyor, sonra kuzu postundan döşekte onu sabırla bekleyen Mintaka'yla gizlice buluşmaya gidiyordu. Ondan sonra sevişiyorlar ve fısıldaşarak konuşuyorlardı. O

günün uğraşlarının etkisiyle ikisi de yorgunluktan bitkin olmalarına rağmen, birbirlerinin kollarının arasında uykuya daldıkları zaman çoğu kez sessiz çölün üzerinde şafak sökerdi.

Gallala'da toplam yüzden az asker ve elli at vardı, fakat aradan çok geçmeden kentin acı su kuyularının bu kadar az insana bile yetmeyeceği ortaya çıkmakta gecikmedi. Her gece kuyuları boşaltıyorlar, her gece de dolmaları daha uzun sürüyordu. Suyun kalitesi de bozulmaya yüz tutmuştu: her gün biraz daha acılaşıyor ve tatsızlaşıyordu, öyle ki sonunda kısrağın sütüyle karıştırılmadıkça içilebilir olmaktan çıktı.

Suyu tayınla dağıtmak zorundaydılar. Atlar huzursuzdu, kısrakların da sütü kesilmişti. Yeraltı suyunun sızıntısı ise giderek azalıyordu.

Nefer sonunda kumandanlarını acele bir toplantıya çağırdı. Bir saatlik çok ciddi bir konuşmanın sonunda Hilto durumu karamsar bir yüzle şöyle özetledi: "Horus bir mucize gerçekleştirmezse kuyular tamamen kuruyacak, o zaman da kenti terk etmek zorunda

kalacağız. Nereye gidebiliriz ki?"

Bu sözler üzerine oradakilerin hepsi Nefer'e baktılar, o da mucizeyi ondan beklermiş gibi Taita'ya döndü. "Su kuruyunca nereye gidiyoruz, Büyücü?"

Taita gözlerini açtı. Uzun tartışma sırasında hiç sesini çıkarmadan oturmuş, oradakiler de uyukladığını sanmışlardı. "Yarın ortalık ışır ışımaz yürüyebilen ve eli kazma tutan herkesin kent kapılarının önünde toplanmasını istiyorum," dedi.

Nefer, "Ne diye?" diye sorunca Taita gizemli bir gülümseyişle karşılık verdi.

Taita şafak serinliğinde ortaya çıktığı sırada elli altı kişi eski kapıların önünde bekliyorlardı, İhtiyar bütün simgeleriyle alametlerini: Lostris'in Tılsımı'yla Bay'ır armağanını, öbür gerdanlıklarını, bileziklerini ve muskalarını takıp takıştırmıştı. Yılan başı oymasıyla süslü asası elindeydi. Nefer de yanındaydı ve şaşkınlığını ciddi bir yüz ifadesiyle maskelemeye çalışıyordu. Taita bakışını toplaşmış askerlerin üzerinde gezdirdi. Emrine uyarak hepsi kazı aletlerini; tahtadan bahçıvan belleri, kürekler ve metal uçlu sopalar getirmişlerdi, İhtiyar adam hoşnut bir tavırla başını eğdi, sonra basamakları inerek vadiye doğru yürümeye başladı.

Nefer'in işareti üzerine adamlar araçlarını alarak İhtiyar adamın arkasından yürüdüler. Doğal olarak bir askeri yürüyüş düzenine girmişlerdi. Bununla birlikte, uzun bir yol gitmelerine gerek kalmadı; Taita tepelerin eteğinde durmuş ve bakışını yamaçlara dikmişti.

Nefer burasının, son birkaç aydır Taita'nın çokça vakit geçirdiği bölge olduğunu anımsadı. Mintaka'yla o İhtiyar adamı defalarca orada otururken, mavi kafalı bir kertenkele gibi yarı kapalı gözlerle güneşte uyuklarken veya sopasıyla kayaları karıştırırken ya da üstlerine vururken görmüşlerdi.

Nefer tepelerin bu bölümünün kaya oluşumunu ilk kez olarak inceledi ve farklı olduklarını gördü. Kaya ufalanır cinstendi, şistin içinde de gri kireçtaşı damarları oluşmuştu. Çıplak ve kavruk tepelerin yüzünden çapraz olarak geçen çeşitli renklerde katmanlarla çevrelenmiş derin bir fay vardı burada. Derken delikanlı başka bir şey daha fark etti. Birisi yakın zaman önce taşlardan bazılarının üstüne kuyu suyu karıştırılmış kireçtaşı tozuyla beyaz renkte anlaşılması zor hiyeroglifler resmetmişti.

Toprağın üstünde ayrıca belli bir düzene göre yerleştirilmiş taş kümeleri de vardı.

Taita, Nefer'e, "Adamların beş takıma bölünmeleri lazım," dedi. Nefer de gerekl emirleri verdi. Hepsi hazır olunca, Taita ilk ekibe, "Şuradaki yamaçta bir tünel açmakla işe başlayın," diye emretti. Yatay kuyunun ağzını işaretleyen hiyeroglifleri gösterdi. Orada kazmaya başlamalarını istiyordu.

Adamlar şaşkın ve kararsız halde bakıştılar, fakat Taita bir şey demeden onlara ters ters bakınca Şabako kumandayı eline aldı. "Büyücü'yü duydunuz," dedi. "Hemen şimdi işe girişin!"

Taita'nın seçtiği hat üstünde toprak örtüsünün altındaki kayanın çatlak olmasına

rağmen zorlu bir çalışma oldu bu. Her topağı kaldırmak, sonra da arkasındaki gevşek toprağı kazmak zorundaydılar. Etraflarında toz bulutları yükseldi ve çok geçmeden üstlerini başlarını örttü. Sopa ve kılıç kullanmaktan ellerinin sertleşmiş olmasına rağmen, avuçları su toplamakta, yarılmakta ve kanamakta gecikmedi. Adamlar yaralarını keten parçalarıyla sardılar ve şikâyet etmeden çalışmaya devam ettiler.

Güneş gökyüzünde yükseldikçe sıcak da arttıkça arttı, sonunda da Şabako ilk ekibi dinlenmeye yolladı ve ikincisini görev başına çağırdı.

Öğleyin sıcak en üst dereceye varınca bir saat dinlendiler. Taita sığ mağaraya girerek kaya yüzünü dikkatle inceledi. Tekrar güneşe çıkınca herhangi bir yorumda bulunmadı, Şabako da çalışmaların devam etmesini emretti. Karanlık ne yaptıklarını görmelerine olanak vermeyene dek didinmeyi sürdürdüler. Şabako o zaman onları azat ederek tepenin altında mütevazı yemeklerini yemeye yolladı. Darı stokları hemen hemen kuyulardaki su kadar hızlı eksiliyordu.

Serinlikten yararlanmak için şafak sökmeden önce tekrar çalışmaya başladılar.

Gece olduğunda geçit kaya duvarının içinde sadece on metre ilerlemişti. O noktada mavi renkte billursu bir kaya katmanına çattılar. Bronz uçlu sopalar bu kayanın üstünde iz bile bırakmayınca adamlar homurdanmaya başladılar.

Yaşlı bir asker berelenmiş ve su toplamış avuçlarına bakarak, "Biz savaşçı mıyız yoksa madenci mi?" diye söylendi.

Dikkatsizce kullanılmış bir sopanın bacağında açtığı derin yarayı inceleyen bir başkası, "Neyi kazıyoruz biz? Yoksa mezarlarımızı mı?" diye sordu.

"Sağlam bir kayanın içinde nasıl yol açabiliriz ki?" Bir asker kan çanağına dönmüş

gözlerine akan tozla karışık teri bir yandan silerken böyle söyleniyordu.

Taita adamı aşağıda çoktandır kurumuş suyun anısına anıt gibi yükselen bir ölmüş akasya ağacı korusuna yolladı. Kuru dalları koparark kucak kucak kazı yerine taşıdılar. Taita'nın direktifleri uyarınca odunları delinmez kayanın üstünde istiflediler ve ateşe verdiler. Arada besledikleri ateşin gece boyunca yanmasını sağladılar, ertesi sabah da kaya sıcaktan adeta ışıldarken suyu azalan kuyulardan doldurdukları torbalar dolusu suyla ateşi söndürdüler. Kaya, tıslayan buhar bulutları arasında çatladı ve patladı.

Sivri bir kaya parçası adamın birine çarptı ve bir gözünü kör etti. Taita gözün kalıntılarını ayıkladı ve göz kapaklarını dikti.

"Tanrılar özellikle böyle bir kaza için bize iki göz vermişler. Tek gözle de iki gözle olduğu kadar iyi görebilirsin," diye hastasını avuttu.

Parçalanmış kayanın soğumasını beklediler, sonra da ondan koca koca parçalar kopardılar. Fakat kaya bunların arkasında hâlâ sapasağlam ve delin mezdi. Bunun üzerine üstüne tekrar dallar istiflediler ve tehlikeli işlemi tekrarladılar. Günler süren yıpratıcı çalışmalar karşılığında sadece bir, iki metre kazanabilmelerdi.

Nefer'in bile cesareti kırılmıştı. O gece karanlıkta koyun koyuna yatarlarken bunu Mintaka'ya açık açık söyledi.

Genç kız sevgilisinin başını kollarının arasında tutarak, "Bizim anlayamadığımız pek çok şey var canım," diye fısıldadı.

"Bize niçin bu deliği açtırdığını bile anlayamıyorum, sorduğum zaman da bana yaşlı bir kaplumbağa gibi donuk donuk bakarak çıldırtıyor. Adamlar bıkıp usandılar ve ben de öyle."

Mintaka kıkırdadı. "Yaşlı kaplumbağa ha! Dikkat et de bunu duymasın. Bir de bakarsın, seni bir kara kurbağasına döndürür, bu ise benim hiç hoşuma gitmez."

Yorgun ve canı sıkkın adamlar ertesi sabah erkenden vadiden yukarıya tırmandılar ve Büyücü'nün gelişini beklemek üzere tünelin ağzında toplaştılar.

Taita gümüş renkli saçlarına vuran güneşin ilk ışıklarıyla yamacı tırmandı. Bir omzunda bir top keten bezi taşıyordu. Neferle öbür subaylar onu karşılamak için ayağa kalktılar, fakat İhtiyar adam onların selamlarını görmezlikten gelerek Şabako'ya ketenleri tünelin ağzına perde gibi asmasını buyurdu. Perde asılınca tünele yalnız başına girdi, dışarda toplanmış adamların arasına da bir sessizlik çöktü.

Bundan sonra uzun bir bekleme başladı ya da onlara öyle geldi. Çünkü bir saatten kısa bir süre sonra keten perde çekilip Taita mağaranın ağzında durduğunda güneş

ufkun yukarısında sadece bir avuç kadar yükselmişti. Rastlantı sonucunda ya da Büyücü öyle ayarladığı için güneş ışığı dosdoğru tünelin içine akıyordu. Adamlar heyecanla yaklaştılar. Şimdi mavi kayanın üstüne büyük tanrı Horus'un yaralı gözünün betimlenmiş olduğunu görüyorlardı.

Altın Horus'a niyaz ilahisini söylemeye başlarken Taita'nın yüzünde huşu dolu bir ifade vardı. Bekleşenler dizüstü düştüler ve koro halinde ona katıldılar.

Altın Horus, güçlü boğa!

Gücünün yoktur üstüne!

Düşmanlarının efendisi!

Doğuşun kutsal!

Evrenin yaralı gözü!

Çabalarımıza yardımcı ol.

Taita son dizeden sonra döndü, bütün gözler üstünde olduğu halde tekrar tünele girdi ve bunun sonundaki gri mavi renkli kaya duvarının önünde durdu. Kayanın içine minik feldspat[9] kristalleri gömülüydü ve güneş ışınları üstlerine çarptıkça elmas gibi

parlıyorlardı.

Taita, "Kydaş!" diye bağırdı ve sopasıyla duvara vurdu. Bu, güç sözlerinden biri olduğu için girişteki adamlar arkaya çekildiler.

"Mensaar!"

Duydukları dehşetten adamların soluğu kesilmişti. Taita bir kere daha sopayı çarptı.

"Ncube!"Taita üçüncü ve sonuncu kez sopayı çarptı, sonra geri çekildi Hiçbir şey olmayınca Nefer tam bir hayal kırıklığı duydu. Taita kıpırdamadan duruyordu, güneş de gökte ağır ağır yükselerek gölgesini kaya duvarının üstüne yaydı.

Nefer birden içinde bir heyecan kıpırtısı duydu, etrafındaki adamlar da kıpırdadılar ve fısıldaşmaya başladılar. Kaya duvarının ortasında, göz betiminin hemen altında koyu renkli bir yaşlık lekesi belirmişti. Bu yavaş yavaş genişledi ve içinden güneş ışığında minik bir elmas gibi ışıldayan bir tek su damlası sızdı. Sonra duvardan ağır ağır süzülmeye başlayarak yerdeki tozların içinde top oldu.

Taita döndü ve tünelden çıktı. Arkasında kuru bir dalın kırılması gibi sert bir çatırtı oldu ve ince bir çatlak kayayı boydan boya yardı. Yere su damlamaya başladı ve bu hız kazanarak bir yağmur pıtırtısı halini aldı. Bir çömleğin kırılması gibi sert bir çatırtı daha oldu ve duvarın içinden bir kaya kitlesi düştü. Bıraktığı aralıktan tembel bir sarı çamur damlamaya başladı. Sonra bütün kaya yüzü derin bir uğultuyla çöktü ve bir çamur seli, arkasından da billur kadar parlak bir su boşandı. Tüneli diz boyu kaplayarak dışarı akmaya, kayaların üstünden zıplayarak yamaçtan aşağı dökülmeye koyuldu.

Tozlu sıralardan şaşkınlık, övgü ve inanmazlık bağırışları yükseldi. Meren birdenbire ileri fırladı ve selin içine paldır küldür daldı. Su püskürterek ve yaş saçları yüzüne yapışmış olduğu halde yüzeye çıktı. Suyu iki eliyle avuçlayarak kana kana içti. "Tatlıymış!" diye bağırdı. "Bal gibi bir tadı var."

Adamlar üstlerindekileri başlarındakileri atarak çıplak olarak nehre atladılar, birbirlerine su atıyor, avuç avuç çamur savuruyor, kahkahalarla gülüyorlardı. Nefer daha fazla dayanamadı. Vakarı unutarak Meren'in üstüne atladı ve güreşerek onu suyun dibine çekti.

Taita nehrin kıyısında durmuş, kargaşaya yüzünde sevecen bir ifadeyle bakıyordu. Sonra Mintaka'ya döndü. "Aklından bile geçirme," dedi.

Kız anlamamış gibi davrandı. "Neyi aklımdan bile geçirmeyecekmişim?"

"Bir Mısır prensesinin kaba saba ve çıplak bir asker güruhuyla oynaması tek kelimeyle rezalet olur." Mintaka'yı elinden tuttu ve yamaçtan aşağılara götürdü. Genç kız suyun içinde eğlenenlere özlemle bakarak, "Nasıl yaptın bunu, Taita?" diye sordu. "Ne yaptın da bu nehri akıttın? Ne biçim sihir bu?"

"Sağduyuyla gözlemin sihri. Su yüzyıllardan ben oradaydı, sadece kayaları kazıp onu ortaya çıkarmamızı bekliyordu."

"Peki, o dualara ve güçlü sözlere ne demeli? Bunların hiç mi etkisi olmadı?"

"İnsanlar bazen cesaretlendirilmeye ihtiyaç duyarlar." Taita gülümseyerek burnunun yanına dokundu. "Biraz sihir morali bozuk olanlar için en etkin kuvvet iksiridir."

BUNDAN SONRAKI AYLARDA ADAMLARINI kepsi, akarsuyu yamaçtan aşağı indirip eski kuyuların içine akıtacak bir kanalın kazılmasıyla meşguldüler. Bunlar koloni için birer sarnıç oldular. Ağızlarına kadar dolmalarından sonra Taita vadinin aşağı bölümünde şimdi bir taş çölü durumunda olan eski tarlaları inceledi. Bununla birlikte, eski sulama kanallarının hatları hâlâ görülebiliyordu. Yörenin eski yerlileri tarafından özenle hesaplanarak açılmışlardı. Çevrelerini temizleyip taşan suları içlerine akıtmak fazla bir çaba gerektirmedi.

Çölün toprağı bereketliydi, bereketi sellerle birlikte akıp gitmemişti. Sürekli güneş ışığıyla bol suyun mucizevi bir etkisi oldu. Askerler Mısır'dan kaçırdıkları darı tohumlarını buraya ektiler. Bütün Mısırlılar doğalarıyla gelenekleri bakımından çiftçi ve bahçıvandılar, bu topraklarla ürünler için yeteneklerini bol bol kullandılar. Aradan birkaç ay geçmeden ilk dhurra ürünlerini aldılar. Sonra hayvanlarının otlaması için otlak çimleri ektiler, bunlar ise gereksinimlerinin çok fazlasını sağladı. Kadınlar hayvan yeminin kesilmesi, kurutulması ve istiflenmesi işine katıldılar. Bir yıl kadar bir süre içinde bir süvari ordusuna yetecek kadar saman sahibi olmuşlardı, oysa o kadar çok atları henüz yoktu.

Kente hemen her gün kaçaklar geliyordu. Sahte Firavunların zulmünden kurtulmak için çölü aşmayı göze almışlardı. Tek tek ya da küçük kafileler halinde yorgunluk ve susuzlukla açlıktan ölmek üzere geliyorlardı. Tepelere yerleştirilmiş nöbetçiler onları çeviriyor ve Hilto'ya yolluyordu. Hilto da onlara Firavun Nefer Seti'ye bağlılık yemini ettirdikten sonra yiyecek veriyor ve yetenekleri doğrultusunda eğitim alaylarına yolluyor ya da tarlalarda çalışmak veya eski kentin harap binalarını onarmakla görevlendiriyordu. Kendilerine katılanlar yalnız bu kimsesizler değildi. Sahte Firavunların ordusundan kaçanların oluşturduğu bir kafile, ellerinde harbeleri olduğu halde gösterişli bir yürüyüş düzeniyle çıkageldi. Kent duvarları görünür görünmez bu kaçaklar Firavun

Nefer Seti'yi göklere çıkarmaya girişmişlerdi. Derken Ankh Alayı'nın üstün askerler tarafından sürülen ve Timus adındaki bir albayın kumandasındaki yirmi savaş

arabasından oluşan bir bölük gelerek Firavun Nefer Seti'nin tebalığına soyundu.

Timus çok da önemli bir haber getirmişti: Naja'yla Trok, Babil ve Asur Kralı Sargon'a karşı ortak bir saldırıya geçmeye en sonunda hazırdı.

İki Firavun son birkaç ay süresince üç bin arabadan ibaret sefer kuvvetlerini Avaris'te toplamaktaydılar. Şimdi de Mısır'ı Doğu'daki ülkelerle birleştiren Büyük Acı Göl'ün kuzeyindeki kara köprüsünü aşmak için hazırlıklarını hemen hemen tamamlamışlardı. Sınır boyundaki Babil ileri karakollarını içeriye sürmek için önce bir müfreze yollamışlar, yol bir kere açıldıktan sonra da yük arabalarıyla on binlerce su küpü yola çıkarmışlar ve bunları kuru topraklarda stratejik konumdaki noktalara yerleştirmişlerdi. Daha ilerdeki bölgeler zaten sulak ve bereketliydi.

Kara köprüsünü dolunayda geçmeyi, böylece ayın aydınlığından ve gecelerin serinliğinden yararlanarak İsmailiye'yi arkalarında bırakmayı ve Hatimiye Geçidi'ni aşarak Beerşeba'ya varmayı, bu arada yol üstündeki vasal valilerin kuvvetlerini de

kendilerine katmayı planlıyorlardı.

Nefer'le Taita, Gallala'nın savunmalarını sahte Firavunların olası bir saldırısına karş takviye etmişlerdi. Eski kentteki varlıklarının şimdiye kadar iki krallıkta herkesçe duyulmuş olacağını biliyorlardı. Naja'yla Trok'un Mezopotamya macerasına atılmadar önce kendilerine karşı harekete geçeceğini düşünmüşler, dolayısıyla bu ertelemeye şaşırmışlardı.

Nefer sevinmişti. "Sınırlarına o kadar yakın bir konumdaki varlığımızın oluşturduğu tehdidi ciddiye almadılar. Zayıf olduğumuz şu sırada bize saldır salardı kaçmaktan başka seçeneğimiz olmazdı."

Taita doğruladı. "Belki de bu olasılığı hesaba kattılar. Belki de Mezopotamya'yı fethedip doğudan umabileceğimiz bir desteği baltalamayı amaçlıyorlar. Ama bence hesapları yanlış, zira en az bir yıl süresince kuvvetlenmek için bize fırsat tanımış

olacaklar."

Nefer düşünceliydi. "Bunun bir aldatmaca olmadığına emin olabilir miyiz? Doğu seferleri sakın bir hile olmasın? Belki de bizi uyuttuktan sonra gerçek saldırılarının hedefi biz olacağız."

"Bu olasılık da var tabii. Trok boğanın teki, ama özellikle Naja kurnaz ve hilekâr.

Böyle bir blöfü deneyebilir."

Nefer sonunda kararını verdi. "O keşif kuvvetlerini gözlem altında tutmalıyız. Ben de bir keşif kafilesini İsmailiye'den geçen yolu gözlemek ve oradan geçtiklerine emin olmak için kuzeye götüreceğim."

Taita, "Ben de seninle geleceğim," diye bildirdi.

Nefer, "Hayır, Büyücü," dedi. "Sen burada daha çok işe yararsın. Savunmalarımız tetikte tutmak ve Naja üç bin savaş arabasıyla üzerimize geldiği takdirde halkın anında kaçmaya hazır olması için burada sana ihtiyaç var. Ayrıca, senden başka bir hizmet de isteyeceğim..." Delikanlı durakladı. "Mintaka'yla ilgilenmelisin. Buradaki kadınların arkadaşlığından sıkılıp delice bir işe kalkışmasından korkarım."

Taita gülümsedi. "Prensesin düşünmeden hareket etmesi her zaman için bir olasılık. Ama ilk görevimin sen olduğunu çok iyi biliyorum. Onun için de seninle geleceğim." Nefer'in uzun uzadıya tartışmasına rağmen, Taita kararından dönmedi.

Sonuçta da İhtiyar adamın her zamanki gibi yanında olacağını bilmek Nefer'in içini gizliden gizliye rahat ettirdi.

Yeni yeni kafilelerin davalarına katılmasıyla bile yalnızca savaşa hazır otuz iki arabaları, bunları çekmek için de yüzden az atları olmuştu.

Arabaların yarısını Gallala'nın savunması için Şabako'ya bıraktılar. Sonra Hilto'yla Meren'i yanlarına alarak on altı savaş arabasının eşliğinde Büyük Acı Göl'ün doğu kıyısını izlemek ve İsmailiye'nin kuzeyindeki anayolu kesmek üzere yola çıktılar.

Geceler karanlık, fakat serin olduğu için çabuk ilerlediler ve bilinmeyen topraklardaki yolculuklarını ay ikinci çeyreğine girmeden tamamladılar.

GALLALA'DAN AYRILMALARININ ON BEŞİNCİ GÜNÜ

Gün şafağında İsmailiye'nin doğusundaki tepelerde yukarıdan kenti gözleyebilecekleri bir noktada gizlenmişlerdi. Anayol gözetleme noktalarının altından geçtiğinden iki Firavun'un ordusunun buradan geçmesi lazımdı, İsmailiye Mısır'ın sınır kalesi ve seferin doğal başlangıç noktasıydı.

Nefer, "Haber almamızın yeterince iyi olduğu anlaşılıyor," diye Taita'ya seslendi.

Delikanlı tepenin ön yamacındaki yüksek sedir ağaçlarından birine tırmanmıştı.

Oradan fersahlarca araziyi kesintisiz olarak görebiliyordu. "Kent faaliyet içinde," diye devam etti. "Kalenin duvarlarının dışında at sürüleri ve bir çadır kenti var." Nefer elini gözlerine siper etti. "Delta yönünden toz bulutları yaklaşıyor. Sanki Mısır'ın bütün yük ve savaş arabaları yürüyüş halinde."

Nefer o sabahın devamı süresince gördüklerini Büyücü'ye nakletmeyi sürdürdü.

Ama sonra sıcak artınca kentle yolun çevresindeki faaliyet tavsadı ve herkes öğle saatlerinin uyuşukluğunu yaşamaya başladı. Nefer de o zaman ağaçtan indi ve müfrezesindekiler gibi gölgeli bir yer bulmaya ve sıcak saatleri atlatmaya gitti.

Akşama doğru hava serinleyince toparlanıp atlara yem ve su vermeye giriştiler.

Nefer bundan sonra yine gözetleme yerine tırmandı.

Tam zamanında geldikleri belli oldu. Doğuya giden yol güçlü bir ordunun yaşam gücünü taşıyan bir atardamara dönüşmüştü. Elli araba gücünde müfrezeler İsmailiye'nin kapılarından çıkıyor, her biri askerlerin eşyasıyla atların samanını taşıyan yük arabaları tarafından izleniyordu. Bu kafile yoldan gizlenme yerlerine doğru akmaya başladı. Sancak Nefer'in yüksek dallarında barındığı sedir ağacının o kadar yakınından geçti ki delikanlı aşağıdaki kafilede tanıdık yüzler görmeye başladı.

Ordu sonu olmayan bir nehir gibi akıyor, tunçtan silahların yansımalarıyla ışıldıyor, tozlar ise yoğun bir bulut gibi yükselerek güneşi bile kararmak tehlikesinde bırakıyordu.

Öncü kol dört taburdan oluşuyor, sonra araya bir boşluk giriyordu. Bu, herhalde tozların biraz çökmesine olanak vermek ve arkadan gelen hükümdarların kafilesinin fazla rahatsız olmasını önlemek içindi.

Arkadan yan yana ilerleyen iki savaş arabası geliyordu. Altın varakla kaplı her iki araç da çok büyük ve ağırdı, öyle ki ancak altı atla çekilebiliyorlardı. Sürücüleri tanıması üzerine nefretin acı tadı Nefer'in ağzına kadar yükseldi.

En yakın arabanın dizginleri Trok'un elindeydi. Geniş omuzlarını ve kurdelelerle süslü çalı gibi gür sakalını görüp de onu başkasıyla karıştırmak söz konusu olamazdı.

Başında beyaz devekuşu tüylerinden bir tepeyle süslü arı kovanı biçiminde altından bir miğfer taşıyordu. Omzunda her bir kanadı başparmağı kadar kalın çifte kalkanı asılıydı. Bu kalkan o kadar ağırdı ki, tıpkı sağ elinin dibindeki büyük savaş yayı gibi ordusunda yalnız onun bunu kullanabildiği söyleniyordu.

Öbür büyük arabanın sürücüsü Firavun Naja Kiafan'dı. Adaşı kobra gibi daha ince ve

daha zarif bir yapısı vardı. Toz bulutlarının arasından süzülen kızıl güneş ışığında ışıldayan değerli taşlarla bezeli altından bir göğüslük taşıyordu. Başındaki Mısır'ın mavi savaş tacıydı. Yanında ise firuze ve lapis taşı kakmalı gümüş ve elektrum'dan bir kının içinde Nefer'in babasının ölüsünün üstünden çaldığı efsanevi mavi kılıç dikkati çekiyordu.

Ve işin tuhaf yanı, Trok'un cüssesinden yoksun olmasına rağmen, ikisinin içinde Naja daha tehlikeli görüneniydi.

Altından arabalar geçtiler ve kendi toz bulutlarının içinde gözden kayboldular.

Fakat savaş alayları altından geçip gittikten sonra Nefer sedir ağacının en kalın dalının üstünde uzandığı yerde kaldı.

Güneş ufkun altına kaymıştı. Ama sonu gelmeyen kafilenin bundan sonraki bölümünün seçilmesine yetecek kadar ışık vardı.

Nefer birden dikkat kesilerek doğruldu.

Daha önce geçen yüzlerce savaş ve yük arabasının delik deşik ettiği yol' da öküz takımları tarafından çekilen iki tahtırevan sallana sallana geliyordu. Tahtırevanlar o kadar büyük, ipek perdeleri de altın yıldızlar ve güllerle bezeli olduğu için, Nefer bunlardaki yolcuların saltanat hareminin kadınları olacağını biliyordu. Nefer, Trok'un kanlarıyla cariyelerini beraberinde sefere çıkaracağını tahmin edemiyordu. Trok'un, zapt edilen düşman kentlerde ele geçen tutsakları zevklerine alet ettiğini, erkek ve kız çocuklarından eşit şekilde yararlandığını duymuştu. Bu durumda Trok'a ait olmadıklarına göre, Naja'nın kadınları olmaları gerekirdi. Nefer, Naja'nın Heseret'ten bıkıp başka kadınlar olup olmadığını merak etti.

Derken ikinci tahtırevanın perdesi hızla açıldı ve tozlu yola atlayan bir kız öküzlerin yanında zıplayarak yürümeye başladı. Nefer'in onu son görüşünden beri belirgin derecede değişmesine rağmen, delikanlı bu güzel yaratığın küçük kız kardeşi Merykara olduğunu hemen anladı. Merykara'nın artık çocukluğundaki yan buklesi yoktu, saçları omuz hizasında kesilmişti ve alnında dümdüz gür bir kâkül oluşturuyordu. Nefer komik küçük maymununun artık bir çocuk olmadığını görmesi üzerine kalbinin sızladığını hissetti. Sonra, Naja'nın Merykara'yı zifaf yatağına almasına artık hiçbir engel kalmadığını anladı. Naja'nın çok şehvetli bir erkek olduğunu duymuştu, onun, küçük kız kardeşine tecavüz etmesinin düşüncesi delikanlının ağzında kokmuş balık gibi bir tat bırakmıştı.

Merykara'yla konuşmak, mutlu olup olmadığını öğrenmek, yazgısını kolaylaştırmak için yapabileceği bir şey olup olmadığını sormak için dayanılmaz bir arzu duydu. Sonra, onu kurtarıp Gallala'ya götürmek aklına geldi. Bu gibi düşüncelerin tehlikeli olduğunu, arkadaşlarının da onu bir intihardan farksız olan bu tür hayallerden vazgeçirmeye çalışacaklarını biliyordu.

Tahtırevanların arkasında sahte firavunların savaş sandıklarını taşıyan yük arabalarını gördü, işte burada öbürlerinin anlayacakları bir neden vardı. Bunlar donuk bir koyu

maviye boyanmış süssüz arabalardı. Ama sağlam bir yapıları vardı ve kasaları ağır yüklerini rahatça taşıyacak biçimde takviye edilmişti. Metal çerçeveli tekerlekler yolun yüzeyini derinlemesine kesiyordu. Kasanın arkasındaki kapılar zincirlenmiş ve kilitlenmişti, yanlarında da silahlı adamlar yürüyordu.

Hiçbir ordunun onsuz olamayacağı hazinelerin standart nakil biçimiydi bu. Nefer arabalarda çubuk, halka ve boncuk biçiminde dökülmüş altın cevheri bulunduğunu biliyordu. Bunlarla askerlere ücretleri ödenecek, ikinci derecedeki krallarla satrapların bağlılığı satın alınacak, Babil'le Asur'un müttefikleri yok edilecek ve düşman saflarındaki casuslarla muhbirlere rüşvet dağıtılacaktı.

Nefer sedir ağacının gövdesinden yere kaydı. Taita orada sakin sakin uyukluyordu, ama Nefer onun koluna dokunamadan gözlerini açtı. Nefer onun kulağına, "Sahte Firavunların savaş sandıkları," diye fısıldadı, "içindekiler bir ordunun ücretini ödemeye veya bir taht satın almaya yeter."

Nefer'le Büyücü bundan sonraki gecelerde ay ışığının aydınlattığı gölgelerin arasından kafileyi izlediler. Hazineyi taşıyan yük arabalarına paralel olarak ilerliyorlar, bu arada muhafızların rutinini ve davranışlarını gözlüyorlardı. f Bütün ordunun saldırısına uğramadan yük arabalarını zapt edip o kadar altını kaçırmanın olanaksız olacağını ilk gününden anlamışlardı.

Nefer içini çekti. "Bu öküzlerin hızına bakılırsa Naja'nın savaş arabalarına daha bir fersah gitmeden yakalanırız."

Taita, "Biraz daha kurnaz olmamız gerek," dedi. "Sandıklara olsa olsa bir yerde konakladıkları gündüz saatlerinde el atabiliriz."

"Ya muhafızlar?"

Taita, "Ha evet," dedi. "Muhafızlar bizim için küçük bir sorun oluşturacaklar."

konaklıyordu. Firavun'un eşlerini taşıyan tahtırevanlarla hazine arabaları genellikle ordunun ana bölümünün kısa bir mesafe uzağındaki ayrı bir kampta konaklardı.

Koşumları çıkarılan hayvanlara yem ve su verilirken, nöbetçiler yerleştirilirken ve Firavun eşlerinin çadırları kurulurken önce büyük bir telaş ve koşuşma oluyordu.

Sonra ateşler yakılıyor, öğle yemeği pişiriliyor ve bol bira eşliğinde yeniliyordu.

Heseret, Merykara ve hizmetçileri bundan sonra çadırlarına çekiliyorlardı. Nöbette olmayan askerler bütün gece süren yolculuğun yorgunluğunu atmak için derme çatma barınaklarda dinlenmeye çalışıyorlardı, insanlarla hayvanlar derin bir sessizliğe gömülüyor, bütün kamp uyuyordu.

Nefer'le Taita kafilelerinin kalan kısmını vadideki sık bir çalılıkta bıraktıktan sonra kampa doğru süründüler. Nöbetçilerin yüz adım kadar yakınına sokulabil diler, görülmeden orada bir saat kadar uzanıp fısıldaşabildiler ve nöbetçiler tarafından fark edilmeden savaş sandıklarına ulaşmak için bir yol aradılar.

Nefer, "Onları şaşırtıp gafil avlamamızın bir çaresi yok mudur?" diye sordu.

Taita, "Bunun için kampın içinden yardıma ihtiyacımız var," dedi.

Nefer hızla başını kaldırdı. "Merykara mı?"

Taita onayladı. "Evet, Merykara."

"Ona nasıl bir mesaj ulaştırabiliriz?" Nefer düşünceli görünüyordu. Fakat Taita gülümsedi, gerdanlığındaki Lostris tılsımına dokundu ve gözlerini kapadı. Nefer bir süre onun uyuduğunu sandı, İhtiyar adam onu hiddetlendirmeyi ne kadar iyi biliyordu.

Sonunda yaşına yenik düşüyor, diye sinirlenerek aklından geçirdi. Tam İhtiyar adamı sarsarak uyandıracağı sırada kampta bazı sesler duyarak başını kaldırdı.

Merykara çadırından çıkmıştı. Yüzü kızarmış olduğuna ve yastığının izlerini taşıdığına göre az önce uyuduğu belliydi. Gerindi ve esnedi. Pilileri dizlerinin altına kadar inen mavi keten bir eteklik giymişti. Belden yukarısı çıplaktı. Nefer küçük kız kardeşinin göğüslerinin ne kadar geliştiğini görerek şaşırdı; armut biçimindeydiler, meme başları da pembe ve dikti. Merykara çadırının ağzındaki nöbetçiyle tartışıyordu, sesi giderek yükseldiğinden Nefer tüm söylediklerini duyabiliyordu.

"Uyuyamıyorum, biraz dolaşacağım." Nöbetçi onu durdurmaya çalıştıysa da genç kız saçlarını omuzlarının üstünde dans ettiren bir hareketle başını salladı. "Hayır.

Yanımda gelmeni istemiyorum. Yalnız olmak istiyorum." Nöbetçi ısrar edince Merykara ona çıkıştı. "Çekil karşımdan, küstah adam, yoksa seni kocama şikâyet ederim." Adamcağız çaresiz boyun eğdi ve kılıcını elinden bıraktı. Yine de genç kızın arkasından, "Lütfen, majesteleri, çok uzun kalmayın, fazla uzağa da gitmeyin. Firavun gittiğinizi duyarsa, bu şu sefil hayatıma mal olur."

Merykara onu duymazlıktan gelerek atların iplerinin altından geçti ve kampı

çevreleyen çitteki kapıdan çıktı. Nöbetçiler tarafından gözetlenmediğine emin olmak için yalnız bir kere arkasına baktı. Sonra, randevulaşmalar gibi dosdoğru Nefer'le Taita'nın çöl çalılarının arasında yattıkları yere yürüdü.

Nefer, kızın yeşil gözlerinde yalnız kendisinin duyabildiği bir müzik dinler gibi huşu dolu bir anlam olduğunu gördü.

Genç kız ona dokunabileceği kadar yaklaşınca delikanlı, "Merykara, sakın korkma. Nefer'im," dedi yavaşça.

Merykara birdenbire uyandırılan bir uyurgezer gibi silkindi ve ona baktı. Sonra yüzü sınırsız bir sevinçle aydınlandı ve kardeşine sarılmak için ileri fırladı.

Nefer, "Bekle!" diye emretti. "Bizi nöbetçilere ele verme."

Merykara ona itaat edip hemen durunca, delikanlı kız kardeşiyle gurur duydu.

Zaten oldu bitti zeki bir çocuk olmuştu. Etrafına bakındı ve titreyen bir sesle şunları söyledi: "Uyuyordum, ama birdenbire uyandım ve çöle çıkmam gerektiğini hissettim.

Sanki kafamın içindeki bir ses bana sesleniyordu." Taita'ya baktı. "Yoksa bu senin sesin miydi, Büyücü?" Hemen arkasından bakışı tekrar Nefer'e kaydı. "Sevgili ağabeyim seni ne kadar özlediğimi bilemezsin. Önce senin öldüğünü sandım ve cenaze töreninde saçlarımı küllere bulayarak yasını tuttum. Bak, senin için kanımı akıtmak için kollarımda açtığım kesiklerin izlerini gör."

"Ama yaşıyorum, Merykara. inan bana, bir hayaletle karşı karşıya değilsin."

"Biliyorum, Nefer. Mintaka'yı Avaris'ten alıp nasıl çöle kaçırdığını bütün dünya biliyor. Bir gün beni de almaya geleceğini biliyordum." Genç kız döktüğü sevinç gözyaşları arasında ağabeyine gülümsedi. "Geleceğini biliyordum."

Nefer, "Evet, seni de beraberimizde götüreceğiz," dedi. "Ama önce bize yardım etmek için yapman gereken bir iş var."

Genç kız hemen atıldı. "Seninle Taita için her şeyi yaparım."

Taita hızlı hızlı konuşarak ona ne yapması gerektiğini söyledi, sonra söylediklerini tekrar ettirdi. Merykara bunu kusursuz biçimde yaptı. Taita, "Sen zeki bir kızsın küçüğüm," dedi. "Senin yapmanı istediğimiz iş aynen bu." Genç kıza küçük bir paket uzattı. "O toz burada. Unutma, her kâsenin içine bundan yalnız tırnağını örtecek kadar bir miktar koyacaksın.

Merykara, "Bana önce zeki diyorsun, sonra da aptalmışım gibi davranıyorsun," diye söylendi.

"Bağışlayın beni majesteleri." Taita sözde pişmanlığını anlatan bir hareket yaptı.

"Bana majesteleri de deme. O pis yılanla evli olmaktan nefret ediyorum. Şimdi bana ne yapacağını da bildiğime göre daha da fazla nefret ediyorum."

"Kolay kolay hoşnut edilebilecek bir kız değilsin, Merykara. Haydi, nöbetçiler sen

aramaya gelmeden önce artık kampa dön."

Merykara birdenbire eğildi ve Nefer'i dudaklarından öptü. "Öyleyse yarın görüşürüz, sevgili ağabeyim."

Güçlü Mısır ordusu ertesi gün öğleyin kum çölüyle kuru arazilerin son bulduğu yüksek platoda kamp kurmuştu. Ertesi gün geçitten geçerek daha serin topraklara gireceklerdi. Orada bir günlük bir yolculukla bir vahadan ötekine geçilebiliyor, ormanlar, tarlalar ve bağlar birbirini izliyor ve dağlardaki akarsular bütün yıl gürül gürül akıyordu.

Firavun eşlerinin refakatçileri o gün için kamp kurmaya giriştiklerinde genç Kraliçe Merykara, çadırının ablası Kraliçe Heseret'inkinin uzağında kurulmasını istedi, bu yapıldıktan sonra da ordunun savaş sandıklarının bulunduğu arabaların ana kampın iki yüz adım ötesindeki dar bir vadiye götürülmesinde ısrar etti. Muhafızların komutanının vadi tabanının yumuşak ve kumluk olduğunu ve ağır taşıtların tekerleklerinin derine batacağını belirtmesinin hiçbir yararı olmadı.

Merykara, "Tamamen kuma batsalar bile umurumda değil," diye söylendi. "O çirkin arabalara bakmaktan ve öküzlerin böğürmesini dinlemekten bıktım."

Kumandan, en genç karısının bu mantıksız emrini onaylaması için bir an Firavun Naja Kiafan'a başvurmayı düşündü. Ama sonra kafilenin çölde hemen dört fersahlık bir alana yayıldığını göz önüne getirdi. Kafilenin en başındaki Firavun'a ulaşmak için bir saatlik zorlu bir at yolculuğu yapmak gerekirdi, dönüş yolculuğu da aynı derecede zorlu olurdu. O gün hava önceki günlerden sıcaktı, üstelik komutanın, Merykara'nın köle kızlarından bir maymundan da çok numara bilen büyüleyici bir küçük Nübyeli kızla randevusu vardı. Arabaları vadi tabanına naklettirdi ve içinin rahat etmesi için başlarındaki nöbetçileri iki katına çıkardı.

Böylece dediğini yaptırtan Merykara bir kez daha herkesin sevdiği sevimli kız oldu.

Adamlarının önünde muhafızların komutanına, "Seni terslediğim için üzgünüm Moram. Bu korkunç sıcak ne yazık ki hepimizi kötü etkiliyor," dedikten sonra ekledi:

"Kendimi bağışlatmak için Mişa'ya sana özel stokumdaki biraların en kalitelisinden beş çömlek dolusu getirmesini söyleyeceğim. Ama birayı adamlarınla paylaşmayı unutma sakın, çünkü onlara da fazla iş çıkardım ve başlarına dert oldum."

Mağrur bir duruşu ve dillere destan kabaetleri olan heykel gibi Nübyeli hizmetçi biraları Moram'ın çadırına getirdi, adamlar da paylarını almak için sıraya girdiler. Az sonra köpüklü içkiyi yuvarlarken tanrıların Kraliçe Merykara'yı kutsamasını diliyor ve sağlığına içiyorlardı.

Bira o kadar nefisti ki Moram, Merykara'ya verdiği söze rağmen payına düşenden fazlasını içti. Çadırda yalnız kaldıkları anda da Mişa'ya saldırdı. Kız ayaklamakla ve numaradan direnmekle beraber, sonunda erkeğin eteklerini kaldırıp olağanüstü kabaetlerini meydana çıkarmasına izin verdi. Madenden yeni çıkarılmış antrasit gibi parlak bir siyah renkte olan kocaman yuvarlaklar Moram'ın avuçlarından taşıyorlardı.

Dayanılmaz bir şehvetin pençesine düşen adam kızın üzerine bindi, ama henüz işini bitiremeden ağır ağır kaydı ve daha yere çarpmadan uykunun koynuna yuvarlandı. Mişa ona şaşkın halde bakakalmıştı. Kısa, fakat faal hayatında daha önce hiç böyle bir şey başına gelmemişti. Moram uzaktaki gökgürültüsünü andıran bir horultu salıverince Mişa ayağa fırladı, eteğini aşağı çekti, uyuyan adama sağlam bir tekme indirdikten sonra da çadırdan fırlayarak hanımının yanına koştu. Saltanat çadırının ağzındaki nöbetçi de ölü gibi uyuyordu.

Mişa kendi vahşi diliyle, "Bütün erkekler domuzdur," diye homurdanarak uzun ve biçimli sağ bacağını kaldırdı ve bu adama da sağlam bir tekme yapıştırdı.

Rampayı kuru nehir yatağına indirdi. Nehir tabanının kenarlarına yakın yürüyorlar, yumuşak kum ayak seslerini boğuyordu.

Dört hazine arabası yan yana dizilmişler, haydutlar veya eşkıya tarafından alelacele kaçırılamamaları için tekerlekleri zincirlerle birbirine bağlanmıştı.

Silahlı sekiz asker nöbetçi olarak arabaların etrafına dikilmişti, ama şimdi hepsi mumyalanmayı bekleyen cesetler gibi kumların üstüne serilmişlerdi. Taita sırayla hepsinin boyunlarındaki nabzı yokladı, sonra baygın adamların gözlerini kontrol etmek için göz kapaklarını kaldırdı. Sonunda kanaat getirerek Nefer'e başıyla işaret etti ve ilk arabanın arka kapısına yürüdü.

Torbasından tunçtan uzun bir çomak çıkardı ve kocaman kilit üzerinde çalışmaya koyuldu. Sonunda asma kilit açılınca Taita ağır metal kapıyı açtı. Dört küçük sandık arabanın tabanındaki halkalara bağlıydılar. Hazine sandıklarının kapakları Firavun Naja Kiafan'ın armasını taşıyan birer kil tabletle güvene alınmışlardı.

Taita kamasıyla mühürlerin hakkından geldi ve arabanın kapıları tekrar açıldığında sandıkların kurcalandığının anlaşılmaması için parçaları torbasının içine attı. Kamanın ucuyla ilk sandığın kapağını tespit eden sürgüleri de gevşetti ve sandığın kapağını kaldırdı. Sandığın içi küçük deri keselerle doluydu.

Taita bir tanesini avucunda tarttı ve gülümsedi. Kesenin ağzını açınca içinde altının ışıltısını gördü.

İhtiyar adam bu şekilde çalışırken, Nefer'le Meren de arabanın altındaki yumuşak kumda sığ bir çukur kazmışlardı. Taita deri keseyi Nefer'e geçirdi, delikanlı da onu çukurun dibine yerleştirdi. Taita ilk sandıktaki keselerden en ağır olan elli tanesini seçmişti. Sonra sandığın kapağını yine sürgüledi. Beraberinde getirdiği yaş kilin bir parçasını kullanarak sandığın kapağını tekrar kapayıp mühürledi. Teb'den ayrılırken Naja'nın ona hediye ettiği armalı yakut yüzükle kil mührün üstüne saltanat armasını bastı. Sonra dört sandıktan ikincisine geçti.

Meren, "Yeterince almıyoruz," diye homurdandı. "Hazinenin yarıdan fazlasını Naja'yla Trok'a bırakıyoruz."

Sonuncu sandığın kilidini açmakta olan Taita da, "Açgözlülük felaketimize neden olabilir," diye homurdanarak karşılık verdi.

"Bu şekilde maaş kâtibi sandıkları açıp keseleri sayana kadar altınların eksildiğini fark etmezler, o vakte kadar da aylar geçer."

Dört arabadaki her sandıktan elli deri kese alarak vadi tabanının gevşek kumlarına gömdüler. Dikkatten özveride bulunmadan ellerinden geldiği kadar hızlı çalışmalarına rağmen, sonuncu sandığı tekrar mühürleyip sonuncu arabanın arka kapılarını kilitledikleri sırada güneş batı göğünde enikonu alçalmıştı. Uyuyan nöbetçilerden biri o sırada kıpırdadı ve bir şey mırıldanarak doğrulmaya yeltendi. Taita adamın yanına giderek yumuşak elini alnına dayadı. Nöbetçi içini çekerek tekrar yere uzandı. Taita onun ağzını aralayarak dilinin altına bir tutam beyaz toz serpince adam sakin uykusuna devam

etti.

İhtiyar adam, "Acele etmeliyiz. Canlanmaya başladılar," dedi.

Sonuncu arabanın altındaki çukurun dibine dizili kese sıralarının üstüne bol kum yaydılar, sonra pürüzsüz kumun göze batmaması için yüzeyi karıştırdılar ve ayak izleriyle benekklediler.

Nefer, "Ne kadar altın aldık dersin?" diye sordu.

Taita, "Onları tartmadan kesin konuşmak mümkün değil, ama öyle sanıyorum ki üç lakh'ımız var," dedi.

Nefer bir yandan çalışırken, "Bu kadarı da bir ordu toplamaya ve donatmaya yeter," diye mırıldandı.

Hiçbir şeyi gözden kaçınmadıklarına emin olmak için arabalarla etraflarındaki bölgeyi son bir kere dikkatle denetlediler. Sonra, nöbetçileri hâlâ ilacın etkisiyle uyur bırakarak vadide uzaklaştılar. Platonun altındaki bayırı tırmanarak Hilto'yu arabalarla bıraktıkları yere döndüler. Bu gözlem noktasından yağmaladıkları altını gömdükleri yeri göz altında tuttular. Fakat vadide herhangi bir bağırış veya olağandışı faaliyet dikkatlerini çekmedi. Nöbetçiler belki de uyandıkları vakit duydukları suçluluk duygusundan görevlerini ihmal ettiklerine dair üstlerine herhangi bir rapor vermemişlerdi.

Ortalık kararmaya yüz tutarken sahte Firavunların ordusu gece yürüyüşüne geçti.

Öküzlerin de o zaman dört arabayı kumlu nehir yatağından kurtarmasıyla saltanat tahtırevanlarının arkasından zahmetle ilerlemeye koyuldular.

Büyük Mısır ordusu beş gün ve gece süresince o noktadan sel gibi aktı. Araba bölükleri, nişancı, okçu ve mızrakçı alayları vardı.

Bunların arkasından uzun köle sıraları geliyordu. Köleler tahkimatları bina etmek ve kuşatılmış kentlerin surlarını yıkmak gibi ağır işlerde kullanılacaklardı. Sonra sırada zanaatkarlar, araba yapımcılarıyla duvarcılar, zırh ve silah onarımcılarıyla ok yapımcıları, onların arkasında da orduyu izleyen eşler, sevgililer ve fahişelerle onlara ait köleler, hizmetkârlar ve bebekler vardı.

Hemen arkalarından, yağmalarla zenginleştikleri zaman askerlere satacakları, akla gelebilecek her türlü mal ve lüks eşyayla dolu arabalarıyla tüccarlar geliyordu.

Öyleyken tepelerdeki gözlemciler, bütün bu kalabalık içinden hiç kimsenin altının gömülü olduğu kuru vadiye girdiğini görmediler ve her gün müfrezeler ve alaylar yakınlarda kamp kurdularsa da hiç kimse hela ya da kamp yeri olarak kullanmak üzere vadiye yaklaşmadı.

O muazzam ordunun sonuncu aracı da paldır küldür geçip kayalık Hatimiye Geçidı'ne tırmandıktan, arkada kalan askerlerin sonuncusu da topallayarak geçtikten sonra Nefer'le Taita hazine arabalarındaki altının eksildiğinin ordunun maaş kâtipleri

tarafından keşfedilmediğine, nehir yatağındaki gizleme yerinin de rastlantı sonucu ortaya çıkmadığına kanaat getirdiler.

Doğuya giden yol en sonunda terk edilince gece içinde tepelerden indiler, ama gerekirse anında kaçabilmek için arabaları vadinin üst tarafında bırakmışlar, atları da koşumlarından ayırmamışlardı. Nefer'le Meren kumluk nehir yatağına indiler. Hazine arabaları ve öküzler tarafından bırakılan izler ay ışığında hâlâ görülebiliyordu. Tahta kazmayı birkaç kere salladıktan sonra Meren sevinçle ıslık çaldı ve ilk altın kesesini ortaya çıkardı. Çukurun içinden keseleri çıkardıkça bunları sayıyor, bir tanesini bile atlamadıklarından emin olmak istiyorlardı. Sonra ağırlıklarının altında sendeleyerek keseleri vadinin kıyısından yukarı çıkardılar ve bekleyen arabaların yanına istiflediler. Altın dolu sekiz yüz deri kese gerçekten etkileyici bir küme oluşturuyordu.

Nefer, "Bu kadarı çok fazla! Hepsini taşımayı başaramayacağız," diye söylendi.

Ama Taita başını salladı. "Bu kötü dünyanın doğal yasalardan biri de şu: altın hiçbir zaman çok fazla olamaz."

Hafif savaş arabaları yük araçları olarak dizayn edilmemişlerdi, ama onlar dingiller sarkana ve karoseri gıcırdayana kadar arabalara keseleri yüklediler. Oysa altınların yarısını dahi daha yükleyememişlerdi. Atları dinlendirerek, onları yularından çekerek tepeleme yüklü arabaları tepelere götürdüler, sonra ikinci yük için geri döndüler.

Bütün altını taşımak fazladan iki yolculuk daha yapılmasını gerektirdi.

Hazineyi beş eşit parçaya böldüler ve dördünü birbirine uzakça yerlere gömdüler.

Gizleme yerlerini kamufle etmeye ve hiçbir iz bırakmamaya büyük özen gösterdiler.

Böylece, altının bir bölümü keşfedildiği takdirde. Hepsini kaybetmeyeceklerdi Beşinci bölümü arabaların on üçüne yüklediler, Nefer de onları Hilto'nun komutasında Gallala'ya geri yolladı. Hilto bir kere kente vardıktan sonra kalan altınları da taşımak için ağır arabalardan oluşan bir konvoy yollayacaktı.

Nefer kalan üç arabayı alıkoydu. Bunlar kendisi, Taita ve Meren tarafından sürüleceklerdi, iki kafile vedalaştılar: Hilto yüklü arabalarını güneye götürürken Nefer daha küçük grubunu doğuya götürüyor, iki Firavun'un ordusunu gölge gibi izliyordu.

İzledikleri ordunun kamp yapıp dinleneceğini bilen Nefer gündüz saatlerinde yolculuk ediyordu. Aydınlıkta yolculuk ettikleri takdirde tatsız sürprizlerle karşılaşmaları olasılığı azalıyordu.

Geçitten geçerek platoya çıktılar ve büyük kısmının daha önce oradan geçen binlerce hayvan ve insan tarafından pisletilmesine rağmen orada bol su da buldular.

Atlar iyi dinlenmişlerdi; kafile hafif yüklü arabalarda hızlı yolculuk ediyordu. Sönmüş ateşlerin, yıkık derme çatma kulübelerin, çerçöp yığınlarının ve dağınık pisliğin işaretlediği terk edilmiş yüzlerce kamp yerinin yanından geçtiler. Yürüyüş halindeki bir ordunun bazı kayıplara uğraması doğal olduğundan aceleyle kazılmış mezarlar davardı. Bunların bazıları çakallarla sırtlanlar tarafından açılmış, cesetler dışarı çekilmiş ve

kısmen yenilmişti.

Nefer arabasından inerek büyük bir olasılıkla ordu fahişelerinden biri olan genç bir kadının cesedinin başında durdu. "Ona ihtiyacımız olacak," dedi. Sırtlanların başladıkları işi akbabalar hemen hemen tamamladıklarından kadının nasıl öldüğünü tahmin etmenin bir yolu yoktu. Kadının gözleriyle dudakları yok olmuştu, kafatası da kandan kararmış dişlerinin arasından onlara sırıtıyordu.

Meren, "Tanrılar bize acısın," diye bağırdı. "Aklını mı kaçırdın sen? Bu leş felaket derecede kokuyor."

"Onu sarmama yardım edin." Nefer arkadaşının itirazlarını duymamış gibi davrandı. Ordunun arkasında bıraktıklarını toplayarak bir nevi çöpçülük yapan Bedeviler tarafından bile istenmeyecek kadar pis ve yırtık birkaç metrelik bir keten dokuma bulmuştu. Ölü kadını kaldırarak buna dikkatle sardılar. Sonra, itirazlarını dinlemeyerek cesedin içinde bulunduğu bohçayı Meren'in arabasının arkasına bağladılar.

Şafak vaktinden beri bir toz bulutunun altında yolculuk etmelerine rağmen, ordunun artçılarına yetiştiklerinde sabah yarılanmıştı.

Keşif kolları gündüz saatlerini geçirmek için kamp yapıyor, yemek ateşlerinin dumanı ilerdeki yolda yüzlerce ayrı kampın konumunu işaretliyordu.

Nefer arkadaşlarını yoldan ayırdı. Yük arabalarına toslamamak için daire çizdiler ve yoldan görülmemeye özen gösterdiler, ilerdeki araziyi keşfetmeye çalışarak ihtiyatla ilerliyorlardı. Çok geçmeden hazine arabaları konvoyuna ve bir zeytin ağacı korusunda mola vermiş hanedan kadınlarının yüksek tahtırevanlarına yetiştiler. Nefer onların yakınına süründüğü sırada öğle vakti geceli epeyi olmuştu. Delikanlı bir demirhindi ağacına tırmandı. Kampı çevreleyen zareba dikenli çalısının yukarısından olan bitenleri izleyebilecekti.

Kraliçe Merykara'nın çadırı Heseret'inkinin biraz uzağındaydı, ama iki kız kardeş şimdi bir keten tentenin altında güneşten korunarak oturmuşlar, hizmetçilerinin yemek ateşlerinden getirdikleri zengin yemeklerden çimleniyorlardı.

Nefer konuşmalarını duyacak kadar yakında değildi. Tam karşısına düşen Heseret gevezelik ediyor ve neşeyle gülüyordu. Nefer'in anımsadığından da daha güzeldi. Bu uygunsuz koşullarda bile onu Memphis'deki Hathor heykeline benzetmeyi amaçlayan özenli bir makyajla dolaşıyordu. Görkemli ziynetler takıp takıştırmıştı, gür siyah saçları da yeni yağlanmış ve kıvrılmıştı. Dillere destan kabaetleri olan uzun boylu siyahi köle kız Mişa altın kâsesini doldurmak için üzerine eğilmişti. Kırmızı şarabın birkaç damlası Heseret'in elbisesinin üzerine döküldü. Genç kadın yerinden fırladı ve gümüşle devekuşu tüylerinden yapılmış ağır yelpazesini kızın kafasına çarptı. Mişa dizüstü düştü ve başını iki eliyle korumaya çalıştı, fakat parmaklarının arasından kanlar fışkırdı.

Merykara ablasını zaptetmeye çalıştıysa da Heseret sapı kırılana kadar yelpazesini kızın başına indirmeyi sürdürdü, kırıkları Merykara'ya fırlattıktan sonra da omzunun üzerinden tehditler ve küfürler savura savura hızlı adımlarla uzaklaştı. Merykara köle

kızı ayağa kaldırdı ve onu kendi çadırına götürdü. Nefer demirhindi ağacının üst dallarında gizlendiği yerden sabırla bekliyordu. Bir süre sonra Mişa başı sarılı olarak çadırdan çıktı. Hâlâ ağlayarak ağaçların arasında gözden kayboldu. Merykara çadırının ağzında belirene kadar Nefer yerinden kımıldamadı.

Son defa konuştuklarında tetikte olması ve kendisinin ona gelmesini beklemesi için kız kardeşini uyarmıştı. Merykara şimdi dikkatle etrafına bakındı, çadırın kapısındaki nöbetçiyle konuştu ve görünürde amaçsız olarak kampın kıyısında dolaşmaya başladı. Belli ki Nefer'in direktiflerini ciddiye almıştı ve kurtarıcılarını görebilmek umuduyla çevreyi araştırıyordu. Kampta yalnız o hareket halindeydi: ötekilerin çoğu siperli bir yerde güneşten ve sıcaktan korunuyor, nöbetçiler bile onunla ilgilenmiyorlardı.

Nefer kesesinden küçük bir gümüş ayna çıkardı, güneşin yansımasını yakaladı ve Merykara'nın yüzüne bir ışık düşürdü.

Genç kız hemen durdu, elini gözlerine siper etti ve delikanlının bulunduğu yöne baktı. Nefer aynayla üç kez daha ışık yansıttı. Kararlaştırdıkları sinyaldi bu. Bu kadar uzaktan bile Merykara'nın gülümseyişinin, güzel yüzünün üstünde dans eden ışık yansıması kadar parlak olduğunu görebiliyordu.

Tahtırevanda yastıkların ve kaz tüyleriyle doldurulmuş bir şiltenin üstünde yatıyordu. Mişa uyuyan bir yavru köpek gibi ayaklarının dibine kıvrılmıştı. Fakat Merykara uyanık ve tetikteydi. Tahtırevanın perdeleri serin gece havasının içeri dolması için açık olduğundan yürüyüş halindeki ordunun gürültülerini: nalların takırtısını, yük arabalarının gıcırtılarını ve çatırtılarını, yük öküzlerinin böğürmelerini, araba sürücülerinin bağırışlarını ve tahtırevanının yanında yürüyen nöbetçilerin ayak seslerini duyabiliyordu.

Birdenbire ilerde bir karışıklık oldu. Kırbaçlar vınlıyor ve saklıyor, tekerlekler kayaların üstünde takırdıyor, akan su sesleri ve hayvanlarla araçların etrafa su püskürttükleri duyuluyordu. Derken ablasının hırçın sesi Merykara'nın kulağına çalındı. "Hey! Ne oluyor orada?"

"Bir derenin sığlığından geçmekteyiz, majesteleri. Tahtırevanın devrilmemesi için inmenizi rica ediyoruz. Kutsal kişiliğin güvenliği en büyük tasamız."

Merykara, Heseret'in bu rahatsızlıktan dolayı yakındığını duydu ve karışıklıktan yararlanarak Mişa'ya son direktiflerini fısıldadı.

Sonra tahtırevandan indiler. Ellerinde fenerler olan köleler onları suyun kıyısına geçirmek için bekliyorlardı. Daha önce kıyıya çıkmış olan Heseret de orada bekliyordu.

Merykara'ya, "Beni uykumdan uyandırdılar," dedi. "Kervanın başındaki o budalayı kocam Yukarı Mısır Firavunu'na şikâyet edeceğim."

Merykara, "Adamın sırtının derisi soyulana kadar kırbaçlanmasının herhalde senin sağlığına yararı olur," dedi alayla. Heseret başını hızla öteki yana çevirdi.

O sırada bir bülbül bulundukları konuma göre nehrin daha yukarılarına rastlayan bir yerde öttü. Merykara'nın gözleri parladı. Çocukluklarında Nefer ona o tatlı şakımayı taklit etmeyi öğretmeye çalışmış, fakat Merykara bunu bir türlü başaramamıştı. Kuş üç kere öttü, ama bunu fark eden yalnız Merykara oldu. Adamlar hantal tahtırevanları ve ağır hazine arabalarını güvenilemez dere yatağından kazasız belasız karşıya geçirmeye dikkatlerini vermişlerdi, ilerilerindeki binlerce araba sığlığa girişi delik deşik etmişler, nehrin tabanını karıştırarak balçık tarlasına çevirmişlerdi.

Geçiş tamamlanana ve sonuncu hazine arabası öküzlere yapılan bağırışlarla kırbaçların şaklamaları arasında karşı kıyıya çıkarılana kadar vakit gece yarısını geçmişti.

Derken kervanın başı Firavun eşleri için tahtırevanları getirtti. Genç kadınların oturmalarına yardım edildi ve köle ekipleri tarafından taşınmalarına girişildi. Ancak karşı kıyıya vardıklarında yine dert ve karışıklık başgösterdi: hazine arabalarından biri bir tekerlek kaybetmişti ve yolu tıkıyordu. Şimdi buna ek olarak Heseret'i tahtırevanıyla taşımış olan köleler, kraliçenin ayaklarının ıslanmasına ve sandaletlerinin berbat olmasına yol açmışlardı. Heseret zavallıların hemen oracıkta cezalandırılmalarında ısrar edince kırbaçların şaklaması ve suçluların feryatları gürültüyü daha da artırdı.

Merykara bu patırtı arasında bülbülün tekrar öttüğünü duydu. Ses bu kere daha yakından geliyordu, akarsuyun aynı yakasından. Merykara, Mişa'yı, "Sakın beni hayal

kırıklığına uğratma," diye uyardı.

Kız, "Hayatım sana ait hanımım," dedi, Merykara da onu öptü.

"Bunu defalarla kanıtladın zaten. Yardımlarını hiçbir zaman unutmayacağım."

Merykara kölesine arkasını döndü ve karanlığın içinde uzaklaşmaya girişti.

Bu arada yalnız Heseret'in dikkatini çekmişti. "Nereye gidiyorsun, Merykara?"

"Kötü perileri boğmaya." Merykara çocukluklarında sık sık tekrar ettikleri bir deyişi kullanmıştı. Heseret omuzlarını silkerek tekrar tahtırevanına bindi ve perdelerini çekti.

Merykara yoldan görülemeyeceği bir yere gelir gelmez durdu ve kuş ötüşünün kendi beceriksiz taklidini duyurdu. Hemen hemen aynı anda güçlü bir el kolunu kavradı ve ağabeyi, "Aman vazgeç, yavrum, yoksa burasıyla Beerşeba arasındaki bütün bülbülleri korkutacaksın," diye fısıldadı.

Genç kız hızla dönerek kollarını Nefer'in boynuna doladı ve ona bütün gücüyle sarıldı. Heyecandan konuşamamıştı. Delikanlı yavaşça kardeşinin boynuna sarılmış kollarını çözdü ve onu elinden tutarak karanlık su kıyısında yürüttü. Nefer hızlı yürüyor ve hiçbir yere ayağı takılmadığına veya duraklamadığına göre bir leoparın gece gözlerine sahip görünüyordu. Yollarının üstünde bir delik ya da başka bir engel olduğu zaman kardeşini fısıldayarak uyarması dışında konuşmuyordu. Merykara ise onu körü körüne izliyordu. Hemen bütün gecenin yarısı kadar uzun görünen bir süreden sonra Nefer, kız kardeşinin dinlenebilmesi için durdu.

"Mişa ne yapacağını biliyor mu?" diye sordu.

"Tahtırevanın perdelerini kapalı tutacak ve bir soran olursa uyuduğumu ve rahatsız edilmek istemediğimi söyleyecek. Gittiğimden kimsenin haberi olmayacak."

Nefer, "Yarın mola verilene kadar," diye düzeltti. "Kaçabilmek için ancak o kadar vaktimiz var. Devam etmeye hazır mısın? Tekrar derenin öbür yakasına geçmeliyiz."

Nefer böyle diyerek onu kucakladığı gibi karşıya taşıdı. Merykara, ağabeyinin ne kadar kuvvetlendiğini görerek şaşırmıştı. Onun kollarının arasında bir bebekten farksızdı. Nefer onu karşı kıyıda yere bıraktı ve yola devam ettiler.

Bir süre sonra genç kız onun kolunu çekti. "Bu iğrenç koku da ne?" Öğürdü.

Nefer, "Sensin," dedi. "Yani senin yerini alacak olan."

O daha konuşmasını bitirmeden ilerilerindeki yolda yıldızların aydınlığında iki karaltı ortaya çıktı. Merykara korkudan taş kesildi.

Nefer, "Onlar sadece Taita'yla Meren," diye onun içini rahatlattı. Merykara'yı yaprakl dalların onları gözden gizleyeceği bir ağaçlığın içine götürdüler, Meren de elindeki fenerin pancurunu açtı. Merykara yerde yatan dehşetli cis mi ölgün sarı ışıkta görünce yine bağırmamak için kendini güç tuttu. Bir cesetti, bu ve o kadar korkunç hırpalanmıştı ki insan ve kadın olduğunu söylemek bile zordu.

Nefer, "Haydi çabuk!" dedi. "Bana bütün ziynetlerini ve giysilerini ver."

Merykara hemen çırılçıplak soyundu ve her şeyi Nefer'e uzattı. Taita ona içinde yedek giysiler, bir tunik, etek ve sandaletler bulunan bir bohça uzattı.

Nefer cesedin yanına diz çöktü ve gerdanlık dizilerini ölü kızın boynuna, yüzüklerle bilezikleri de iskeletten farksız parmaklarıyla bileklerine geçirdi.

Merykara'nın etekliğiyle peştemalını kaskatı bacaklara geçiremediğinden onları paralayıp lime lime etti ve toprağa sürttü, sonra da parmağına kamasının ucunu batırarak kumaşın üstüne taze kan akıttı. Yakınlarda bir yerden acıkmış bir sırtlan sürüsünün aksırığa benzer korosu kulağa geliyordu.

Merykara ürperdi. "Cesedin kokusunu aldılar."

"Sadece yırtıcı hayvanlar tarafından yenildiğine Naja'yı inandıracak kadar kanıt bırakacaklar." Nefer ayağa kalktı. "Artık gitmeliyiz."

Arabalar suyun yukarılarına doğru biraz uzakta bekliyordu. Nefer ölü kızın cesedine yakın yerde izlerinin kalmasını istememişti. Kız kardeşini arabanın sahanlığında yanına çekerken doğu yönüne baktı. "Sabah yıldızı," dedi yavaşça. "Bir saate kalmadan ortalık aydınlanacak. Kalan karanlıktan elimizden geldiğince yararlanmalıyız."

Arkalarında tıpkı bir gül ve mimoza çiçeği demeti gibi şafak sökünce plato yamacının yarı yerine ulaşmışlardı, çöl de altlarında uzayıp gidiyordu.

Bu o kadar görkemli bir manzaraydı ki atların dizginlerini çektiler ve altın renkli kum okyanusuna huşu içinde bakakaldılar. Meren dışındakiler. O, tapındığı tanrıçanın tapınağına ulaşmak için dünyanın öbür ucundan gelen bir hacı gibi öndeki arabada ağabeyinin yanında duran Merykara'ya bakıyordu. Uzun gece yolculuğu süresince karanlıkta genç kızı görememişti, ama şimdi güneşin ilk ışıkları üstüne vururken ondan gözlerini ayıramıyordu. Onu hayatının en büyük kısmında en iyi arkadaşının arsız ve afacan küçük kız kardeşi olarak tanımıştı, ama şimdi onu iki yıldan beri ilk kez görüyordu. Zaman mucizevi bir değişiklik yaratmıştı. Merykara'nın şimdi yaptığı her hareket, her jesti, başının her hareketi zarafetin ta kendisiydi. Yüzünün her çizgisi, ince vücudunun her kıvrımı nefisti. Teni krema ve sedef, gözleri değme zümrütten daha yeşil ve parlak, sesi ve gülüşü hayatında duyduğu her müzikten daha büyüleyiciydi.

Taita delikanlının yüzündeki ifadeyi yakaladı ve için için güldü. Hayat, en korkunç durumlarda bile kendini yenilemeyi biliyor diye düşündü, fakat yük sek sesle sadece, "Majesteleri burada oyalanmamamız gerekir. Atlar fena halde suya ihtiyaç duyuyorlar," dedi.

Tepelerin eteğinde yoldan ayrılarak güneye Büyük Acı Göl'e doğru ilerlemeye koyuldular. Dönüş yolculukları için sakladıkları ilk su amforalarının bulunduğu yere varıncaya kadar yol almayı sürdürdüler. Orada Hilto'nun onlardan önce buradan geçtiğini fark ettiler. Bıraktığı izlerden arabalarının ağır altın yüklerinin etkisiyle ağır ilerlediğini ve Hilto'nun fazla uzakta olmadığını kestirdiler.

Onun bütün suyu tüketmediğini, dört amforayı dokunmadan bıraktığını görünce rahatladılar. Bu kadarı Zinalla'daki bundan sonraki vahaya ulaşmalarına kadar atları yürütmeye yeterdi.

Merykara, Nefer ve Taita'yla gevezelik ederken neşeli ve canlı gözükmesine karşın, Meren'i tanıyormuş gibi davranmamış, hatta fark edilmeyeceğine emin olduğu zamanlar dışında onun bulunduğu yöne bile bakmamıştı. Meren de birkaç zaman önce genç kıza tepeden bakmasına karşın, şimdi ona doğrudan yaklaşamayacak kadar etkilenmişti. Çünkü sahte bir firavunla evli olsa dahi o şimdi bir kraliçe ve delikanlının gözünde bir tanrıçaydı.

Merykara çiçek açmış bir akasya ağacının altında dinlenirken Meren mola vermelerinden beri belki yüzüncü defadır genç kızın görüş hattına girdi. Genç kız bu kez ona bakıp başını eğdi. Meren ona bir tebanın göstermesi gereken saygıyı gösterdi. "Selam ederim majesteleri. Güvende olduğunuzu görmek beni çok mutlu ediyor. Sizin hesabınıza büyük kaygı duymuştum."

Merykara onu inceleyen ve hesaplayan tek bir uzun bakışla süzerek uzayan boyunu, omuzlarının güçlü yapısını not etti. Saçlarının da ne kadar gür olduğunu ve uzadığını görüyor, o gün kaçıncı defadır soluğunun kesildiğini hissediyordu. Sert bir sesle, "Meren Cambyses," dedi. "Son karşılaşmamızda en sevgili uçurtmamı kırmıştın. Sana nasıl bir daha güvenebilirim?"

"Hayatım pahasına güvenebilirsiniz majesteleri."

Karınları doyan atlar dinlendikten sonra tekrar harekete geçme zamanı gelince Merykara laf arasında ağabeyine, "Atların bütün gece beni taşıdılar. Bence onları biraz rahatlatmanın zamanı geldi," dedi.

"Bunu nasıl yapacaksın?" Nefer şaşkın görünüyordu.

Merykara, "Başka bir arabada yolculuk edeceğim," dedi ve onu bekleyen Meren'in yanına yürüdü.

Ertesi gün Zinalla Vahası'na vardılar ve Hilto'nun bölüğünün oraya gelmiş olduğunu gördüler. Nefer adamlarla altınların yükünü on beş arabanın arasında eşit olarak paylaştırdı, bundan sonra da daha rahat bir tempoyla Gallala'ya doğru yollarına devam ettiler.

Mintaka Hathor Tapınağı'nın damındaydı. O, kadınlardan bazıları ve İhtiyar adamlar tanrıçanın huzurunda ibadet edebilmek için orasını tekrar barınılabilir bir hale sokmaya çalışıyorlardı. Bina bin yıllık olabilirdi, bunu kestirmenin bir yolu yoktu, ama duvar resimleri çok iyi korunmuştu ve sadece biraz elden geçirilmeleri gerekiyordu. Dam başka hikâyeydi. Fakat yerel iklim o kadar yumuşak ve kararlıydı ki açılmış büyük deliklerin fazla bir önemi yoktu. Sadece aşağıda ibadet edenleri ölüm tehlikesiyle yüz yüze bırakan çürümüş kirişleri kaldırmak gerekliydi. Mintaka öbür kadınlar gibi eski ve sade giysilerle dolaşıyordu ve onlar gibi güneşten yanmıştı.

Buradaki yaşam Avaris zenana'sındaki kapalı yaşantıdan o kadar farklıydı ki, Mintaka

da yeni özgürlüğünün ve sıradan arkadaşlarının dostluğuyla beraberliğinin tadını çıkarıyordu.

Genç kız doğruldu ve ağrıyan sırtını gerdi. Yüksek duvarın tepesinde çok kolay dengesini buluyordu. Sonra elini gözlerine siper etti, yeşil tarlaların ve Taita'nın kaynağının sularıyla dolmuş sulama kanallarının ötesine baktı. Zengin çayırlarda sığır sürüleri ve tombul kuyruklu koyunlar otlamaktaydı, ama at azdı. Gallala'daki herkes gibi Mintaka da onların yokluğunu fazlasıyla hissediyordu.

Sonra, Nefer'in kentten ayrılmasından beri geçen uzun ve yalnız günlerde her saat yaptığı gibi kentin etrafında toplu yeşil tarlalarla soğuk bir çelişki oluşturan çıplak tepelerin arasındaki vadinin ucuna bakışını dikti. Nefer o yönden gelecekti. Son zamanlarda çok sık hayal kırıklığına uğradığı için Mintaka mavi uzakları fazla umutlanmadan gözlüyordu.

Birdenbire güneşe karşı gözlerini kıstı. Kalbinin atışları da hızlanmıştı. Orada bir şey vardı. Göğün uçsuz bucaksızlığına karşı minik, rüzgârda uçan bir tüy kadar hafif ve somutluktan uzak bir şey. Belki de sıcak çöl havasından doğan fırtınaların havalandırdığı bir toz kümesiydi.

Genç kız bakışını ufuktan uzaklaştırarak kalın kara kaşlarında biriken teri sildi ve gözlerini dinlendirdi. Tekrar baktığında toz bulutu daha da yaklaşmıştı, genç kız da tekrar umutlanmayı denedi. Tam o sırada bir boru bir kez uzun uzun öttü. Tepelerin doruğundaki nöbetçiler de bir şey görmüşlerdi. Mintaka'nın etrafındakiler çalışmayı bırakmışlar ve vadinin ucuna gözlerini dikmişlerdi. Aşağı ki sokaklardan çocukların heyecanlı bağırışları kulağa geliyordu, seyisler ahırlara, araba sürücüleri pazar yerinin ötesinde duran arabalarına koştular. Mutlu bir itiş kakış baş göstermişti.

Mintaka kendini daha fazla tutamadı. Tapınağın dış duvarını kaplayan iskeleden bir meyve bahçesinde hırsızlık yaparken yakalanan küçük bir maymun çevikliğiyle indi. Şabako arabasını forum'un[10] ortasından, Tanus'un savaş anıtının yanından geçiriyor ve kapılara yöneliyordu.

"Şabako!" Mintaka onun önüne geçmek için koştu. Adam hayvanları durdurunca genç kız arabanın sahanlığına zıplayarak adamın arkasına geçti. Son süratle kapılardan geçerek delik deşik yolda ilerlemeye koyuldular, ilerde toz bulutu giderek yaklaşıyordu.

"Bu onlar mı, Şabako? Onlar olduğunu söyle."

Şabako rüzgârın uğultusunu bastıran bir sesle, "Onlar olduğunu sanıyorum, majesteleri," dedi.

"Öyleyse arabayı niçin o kadar ağır sürüyorsun?"

Yükseltinin üzerinden tek bir araç geliyordu. Mintaka arabanın önündeki korkuluğa tutunarak arabanın sürücüsünü görmeye çalıştı, ne çare ki henüz çok uzaktaydı.

"Baksana hanımım! Arabada mavi flama dalgalanıyor." Şabako arabanın yukarısındaki uzun bambu sırığının ucundaki boyalı kumaş parçasını işaret ediyordu.

"Nefer bu! Tanrıçaya şükürler olsun, bu o!"

Genç kız başındaki örtüyü hızla çekerek sallamaya başladı. Nefer de atlarını kırbaçladı ve üzerlerine gelmeye başladı.

"Bırak ineyim!" Mintaka emrini daha bir vurgulamak için Şabako'nun omzuna vurdu, adam da atları yavaşlattı. Genç kız hareket halindeki araçtan atladı ve zarif bir dengeyle yere indi. Sonra kollarını iki yana açtı ve yaklaşan arabayı karşılamaya koştu.

Arkadan gelen Taita, Nefer'in heyecandan genç kızı çiğnemesinden korktu. Ama delikanlı son anda yana saptı, araba hız kaybedince de sahanlığın yanından sarkarak kıza uzandı. Mintaka büyük bir güven duygusuyla kendini sevgilisinin kollarının arasına attı. Tereddüt etse ya da sakınsa dörtnala koşan atların ayaklarının ya da metal çemberli tekerleklerin altında kalarak ezilirdi, ama Nefer onu yakalayıp yükseğe kaldırdı. Kız da sevgilisinin kollarının arasında gülüyordu.

meydanında toplanmaya davet etti ve adamlara eksiksiz bir rapor verdi. Altınların hazine sandıklarından alınmasını bütün ayrıntılarıyla anlattı, adamlar da heyecanla onu dinlediler. Sonra onlara Merykara'yı tanıttı ve kızı Trok'la Naja'nın burnunun dibinden nasıl kaçırdıklarını anlattı.

Oradakilerin hepsi "Bakher!" diye bağırdılar ve yerlerinden fırlayıp delikanlıyı alkışladılar.

Ardından Nefer yazıcıları çağırttı, onlar da altın çubuklarını konsey üyelerinin gözleri önünde tarttılar. Toplam yarım lakh'ın üstündeydi. Nefer, "Lordlarım, bu kazandığımız altınların sadece beşte biri," diye devam etti. "Hilto yük arabalarıyla gidip kalan altınları buraya getirecek. Yarın yola çıkacak, ama onunla beraber gidecek adamlara ihtiyacı var."

Gallala'daki bütün güçlü kuvvetli erkekler gönüllü olmaya hazırdılar, ama Şabako'yla en deneyimli savaşçılar bu işe uygun görülmedi. Bunun üzerine kararı protesto ettiler, Şabako da, "Yoksa Firavun burada Gallala'da oturup İhtiyar kadınlar gibi ocak başında uyuklamamızı mı istiyor?" diye sordu.

Nefer gülümsedi ve, "Sizin için daha çetin görevler düşündüm. Ama şimdi güneş

battı ve bize bir zafer şöleni hazırlandı. Kısa bir süre sonra savaş konseyinde buluşacağız. Buna söz veriyorum," diyerek toplantıyı dağıttı. Adamlar homurdanarak gittilerse de, taze mayalanmış ilk bira çömlekleri gelince neşelerini buldular.

Nefer iki öküzle bir düzine yağlı koyunun kesilmesini emretmişti, kadınlar da onun gelişinden beri bütün dakikalarını bir kutlama şöleni hazırlamakla geçirmişlerdi.

Kentteki bütün erkek ve kadınlar şölene davetliydiler, tepelerdeki istihkâmlarda ve nöbetçi kulelerinde görevli olanlara bile şölenden payları yollandı. Tıpkı kuyunun kazılışı gibi, altının elde edilmesi de topluluğu birbirine kenetleyen çok önemli bir başarıydı.

Taita olay şerefine destansı bir eser okudu ve İDU, bütün çabaları gibi anında büyük başarı kazandı. Eserini okuması sona erince İhtiyar adamın yerine oturmasına izin verdiler ve ta ki altmış dizeyi ona tekrar ettirene kadar kâselerini sofraya vurdular.

O vakte kadar onlar da bütün destanı ezberlemişler, çalgıcılar da hazırlıksız olarak müziğini bestelemişlerdi. Destanın üçüncü ve son okunuşuna bütün topluluk neşe içinde katıldı.

Derken Nefer böyle bir dürtü duyan herkesi kalkıp konuşmaya davet etti. Bazı konuşmalar abuk sabuk olmakla beraber iyi karşılandı, başka konuşmalarda öylesine neşeli ya da öylesine dokunaklıydı ki kadınların çoğunun ve birçok erkeğin gözleri yaşardı. Bu duygusal ortamda Merykara ağabeyiyle konuşmak için Mintaka'nın üzerinden Nefer'e doğru uzandı. Etraflarındaki uğultu o kadar fazlaydı ki genç kız söyleyeceklerini duyurmak için sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Güçlü ve kutsal ağabey!" diye ona takıldı. Ne de olsa o da biralardan tatmıştı. "Senden büyük bir lütuf istemek durumundayım.".

"Artık küçük olmayan küçük kardeş, istediğin neyse söyle, eğer olanaklarım içindeyse

istediğin senin olacaktır."

"Pekâlâ olanakların içinde." Genç kız konuşmasını keserek masanın ucundaki Meren'e baktı, onun aç bakışıyla karşılaşınca yüzü hoş bir pembe renge boyandı.

"Çocukken fikrim alınmadan ve irademe dışında evlendirildiğimi biliyorsun," dedi. "Bu evlilik gerçekleşmiş değil. Naja'dan boşandığımı ilan etmeni istiyorum ki kendi seçtiğim bir kocaya gidebileyim. Bana verebileceğin en değerli armağan budur."

"Bu mümkün mü?" Nefer hemen içkinin etkisinden kurtularak Taita'ya baktı.

"Tanrıların önünde bir karıkocanın boşanmasını sağlayabilir miyim?"

Taita'nın yanıt vermesine vakit kalmadan Merykara atıldı. "Sen Firavun'sun.

Trok'un Mintaka'yı boşaması gibi, sen de Naja'dan boşanmamı sağlayabilirsin."

Nefer o kadar yüksek sesle, "Trok, Mintaka'yı boşadı mı?" diye sordu ki onu duyabiler herkes birden sustu.

Merykara, "Bilmiyor muydun?" diye sordu. "Bu haberi o kadar patavatsızca verdiğim için üzgünüm. Bu kadar önemli bir olayın burada bile duyulmuş olacağını düşünmüştüm." Nefer, Mintaka'nın elini avucuna aldı. Öylesine etkilenmişti ki konuşamadı ve başını sallamakla yetindi. Merykara şen bir tavırla devam etti. "Ah evet! Firavun Trok kendi özel kutsal gününde ve kendi yeni tapınağında bir koç kurban etti, tam üç kere, 'Onu boşadım,' diye ilan etti." Merykara ellerini çırptı. "Ve korkunç olay gerçekleşti."

Nefer, Mintaka'yı biraz daha yakınına çekti ve Taita'ya baktı, İhtiyar adam yasaları Mısır'daki herhangi bir tapınak yazıcısından daha iyi biliyordu. Şimdi Nefer'in sessizce sorulmuş sorusunu başını eğerek yanıtladı.

Merykara gevezeliğini sürdürüyordu. "Tabii ki boşanmadan sonra bir koç daha kurban etti, ihanet ve bir tanrının onurunu lekeleme hezeyanından dolayı onu ölüm cezasına çarptırdı."

Nefer başını çevirerek Mintaka'nın gözlerine uzun uzun baktı. Merykara'nın açıklamalarından çıkan sonucu ölçerek o da sevgilisine baktı. Nefer'in yüzüne ağır ağır garip bir ifade yerleşti. Ölüme mahkûm bir adamın cezasının ertelendiğini duyması gibi bir şeydi bu. Delikanlı sonunda, "Özgürsün, biricik aşkım," dedi. "Senin özgürlüğün ise beni de özgürlüğüme kavuşturdu."

Ertesi sabah şafak sökmeden herkes kuvvetli biranın etkilerini uyuyarak atlatmaya çalışırken Nefer, Taita'yı eski binaların birindeki özel dairesinde görmeye gitti, İhtiyar adam, bir yağ lambasının titrek sarı ışığında okumakta olduğu papirüs tomarından başını kaldırdı.

Nefer, "Önemli bir konuyla mı meşgulsün?" diye garip bir çekingenlikle sordu.

Taita, "Olduğumu görüyorsun," dedi, ama boyun eğerek papirüsü rulo yapmaya koyuldu. Nefer odanın içinde bir süre amaçsız şekilde bir aşağı, bir yukarı yürüdü.

Arada bir durup İhtiyar adamın Gallala'ya gelişlerinden beri topladığı bazı cisimleri inceliyordu: Bunların arasında renkli kuşların özel işlem görmüş derileri, küçük memelilerle sürüngenlerin iskeletleri, garip biçimli kuru odunlarla bitkiler ve bankların üstünde istiflenmiş kâseler, şişeler veya torbalar içinde başka şekilsiz maddeler vardı.

Taita delikanlının ziyaretinin nedenini söylemesini sabırla bekledi. Hoş, bunun ne olduğunu biliyordu ya.

Nefer, Nuh tufanı öncesi bir kabukluya ait fosili alarak lambanın ışığına tuttu.

Başını kaldırmadan, "Mintaka artık Trok'la evli değil," dedi.

"iki kulağım küp gibi sağır olsa bile bunu ben de duydum."

Nefer fosili bırakarak kucağındaki bebek Horus'a meme veren Isis'in bakırdan bir küçük heykelini eline aldı. Taita heykelciği kent duvarlarının altında topraktan çıkarmıştı. Kalın bir yeşil pas katmanıyla kaplıydı.

Delikanlı laf arasında soruyormuş gibi, "Bir kralın Kefren'in heykelleri altında yapılar evliliği ne gibi kurallara tabidir?" dedi.

Taita düşünceli bir tavırla burnunu ve işaret parmağının ucuyla çıkardığı pisliği şöyle bir inceledi. Sonra, "Karısının başka herhangi bir kadın gibi evlenmekte özgür olması gerekir," dedi. "Bakire ya da dul olması bir şey fark ettirmez."

"Veya kocası tarafından boşanmış olmasının bile."

"Kocası tarafından veya günün Firavun'unun buyruğuyla boşanmış olmasının bile." Taita başını salladı. "Öte yandan hükümdarın tanrılaşmasından veya evlenmesinden önce hükümranlığını kanıtlamış olması gerekir."

"Evet, hükümranlığını kanıtlaması için Firavun'un ergenliğe ulaşması gerekir, ki ben daha ulaşmadım. Ve tanrı kuşunu yakalaması gerekir, ki ben bunu denedim, ama başaramadım ya da Kızıl Yol'un ustası olması gerekir." Nefer sözlerine kısa bir ara verdikten sonra devam etti. "Ki olamadım. Ama henüz." Bu son kelimeyi üzerine basa basa söylemişti. Taita gözlerini kırpıştırdı, ama bir şey söylemedi.

Nefer tanrıça heykelciğini yerine bıraktıktan sonra kararlı bir tavırla Taita'ya baktı.

"Kızıl Yol'u denemek istiyorum."

Taita bir şey demeden onu süzdü. "Henüz gelişmeni tamamlamadın. Kuvvetin de henüz yeterli değil."

'Yeterince geliştim, ayrıca yeterince kuvvetliyim."

"O at yolculuğunu seninle kim yapacak?"

Nefer kararını vermişti. "Meren," dedi.

"Sana daha büyük yardımı dokunabilecek daha güçlü ve daha deneyimli kişiler var. Tamose Hanedanı'ndan bir Firavun'un saç örgüsünü elde etmeyi isteyecekler çoktur."

Ama Nefer diretti. "Ben Meren'e söz verdim."

Taita heyecanları arasında cehaletlerinden ayakları birbirine dolaşacak iki yavru köpek, diye düşündüyse de sadece, "Gallala'da hiç terbiye edilmemiş at, en azından amacın için yararlı olabilecek olanı yok," demekle yetindi.

"O atları nerede bulabileceğimi biliyorum. Naja'yla Trok Mısır'ın kalan bütün sürülerini korumasız bıraktılar." Taita, Nefer'in bu iddiasının yanlış olduğunu belirtmeye gerek görmedi. Sahte Firavunlar Mezopotamya serüvenine götürdüklerinden daha fazla askeri Mısır'a bekçi olarak bırakmışlardı. Ama Taita Nefer'in, aklına taktığı şeye ters düşen hiçbir fikri dinlemeye niyetinin olmadığını biliyordu.

"Denemen başarısız olursa saçlarından daha fazlasını kaybedersin. O kadar saygınlık kaybedersin ki taht üzerindeki iddian bile başarısızlıkla sonuçlanabilir."

Nefer, "Başarısız olmayacağım," dedi yavaşça. Taita da bu yanıtı vereceğini tahmin etmişti.

"Kızıl Yol'u ne zaman denemeyi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Önce atlarıma sahip olmam gerekir."

Yıllarca bir üs olarak kullanmaları mümkün olur olmaz Taita'nın önerilerine uyan Nefer kent için bir arıtma tesisi kurmuştu, insan atıkları, sığır ve atların dışkıları arabalarla toplanıp gübre olarak tarlalara yayılıyorlar, atıkların fazlası da vadinin sonundaki belli yerlere yığılıyordu. Oraları çok geçmeden bir karga ve çaylak, akbaba ve dışkı yiyen çıplak kafalı iğrenç marabu leyleklerinin yuvası oldu. Habeş maymunları tepelerden indi, yüzlerce çakalla vahşi köpek de çöp yığınlarının arasında kendilerine yiyecek arar oldular.

Nefer'in emri üzerine çöplüğe her akşam tuzaklar konuldu, yakalanan hayvanlar da ertesi sabah kafeslerin içinde alınıp götürüldüler.

Şabako'yla en güvenilir adamları bu arada gözcü ve casus olarak Nil Vadisi'nin kasabalarıyla köylerine gönderilmişlerdi. Adamlar meyhanelerde içiyor ve yolda karşılaştıkları adamları sorguya çekiyorlardı. Her istihkâm ve garnizonda da keşiflerde bulunuyorlar, oralara giren, oralardan ayrılan ve manevra yapan birlikleri sayıyorlardı. Haftalar sonra döndüklerinde getirdikleri bilgiler ayrıntılı ve gerçekti.

Sahte Firavunların, arkalarındaki herhangi bir tehdide karşı piyadelerinin, mızrakçılarının, nişancılarının ve okçularının en az yarısını bıraktıklarını bildirmişlerdi.

Bütün sınır istihkâmları çok iyi bir koruma altındaydı, garnizonlar da tetikte ve dikkatli görünüyordu.

Şabako uzun raporunun sonuna geldiğinde Nefer, "Arabalı birliklerden ne haber?" diye sordu.

"Trok arabalarının çoğunu kendisiyle Mezopotamya'ya götürmüş. Bununla birlikte, bütün ordu atölyeleri harıl harıl yeni arabalar imal ediyorlar.

Nefer sordu. "Atlardan ne haber?"

"Her iki krallıkta da el atabildikleri bütün atlara el koymuşlar. Hatta bulabildiklerini satın almaları için Libya'ya adam bile göndermişler. Thane'yle Manaşi'deki depoların dolu olduğu anlaşılıyor. Ne var ki bu hayvanların çoğu genç ve eğitimsiz görünüyor.

Savaşa alışık hayvanların hepsi ordunun ana bölümüyle doğuya götürülmüş."

Nefer, "Thane," diye kararını verdi. "Çölün kıyısına Manaşi'den daha yakın."

Nefer, Mintaka'yı Avaris'ten kurtarmaya giderlerken Taita'nın Naja'dan kopardığı belgeyle Hilto'nun eski savaş arkadaşı Sokko'dan taze at ve araba aldıkları yerin Thane olduğunu anımsamıştı. O günü düşünerek garnizonla çevresindeki arazinin planını anımsamaya çalıştı, ama bunların üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki.

"Thane hakkında bana bütün bildiklerini anlat. Sokko hâlâ oranın kumandanı mı?"

"Garnizonun çavuşlarından biriyle yerel genelevde bira içtik. Büyük başarı göstermesi üzerine Sokko'nun Trok tarafından On Binin En iyiliğine terfi ettirildiğini söyledi."

Nefer'le Taita on gün sonra zengin yeşil otların arasında oturuyor ve etraflarında otlayan keçi sürüsüyle ilgileniyor görünüyorlardı. Thane çevresindeki arazi iyi sulanmış

olduğu ve zengin otlaklar içerdiği halde, aynı zamanda yassı, ağaçsız ve özelliksizdi. Kampı tepeden görmelerini sağlayacak tepeler yoktu.

En yakın yükselti bir fersah doğuda, çölün kıyısındaydı.

İki dostun üzerinde Bedevilerin tozlu ve pejmürde siyah entarileri vardı. Bu sayede aynen bir çift yabani tavşan veya karga gibi arazinin içinde kayboluyorlardı. Arada bir ayağa kalkıp keçilerini garnizonun biraz daha yakınına sürüyorlar, sonra Bedevi çobanlarının alışılagelmiş duruşunu taklit ederek yine çömeliyorlardı.

Bulundukları yere hiç de uzak olmayan bir yerde atlar silahlı ve üniformalı çobanların bekçiliğinde otluyordu. Nefer, "Yanılmıyorsam orada iki bine yakın hayvan var," diye tahmin yürüttü.

Taita hayır der gibi başını salladı. "Belki o kadar değil. Daha çok bin beş yüze yakın, ama o kadarı bile bizim başa çıkabileceğimizden fazla."

Uzun ve durgun öğleden sonra saatleri süresince beklediler. Biraz ilerde kazıklarla çevrilmiş alanlarda biniciler genç hayvanları boyun eğdirip eyerlemeye çalışıyorlardı.

Bağırarak verdikleri emirler ve kırbaçların şaklama sesleri Nefer'le Taita'nın oturdukları yere kadar yansıyordu. Akşam olunca at sürüleri kırlardan ve kazıklı alanlardan istihkâmın arkasındaki konaklama yerlerine götürülüyorlardı. iki dost onların gece için bağlanmalarını ve samanların üstüne yatırılmalarını uzaktan seyrettiler.

Güneş batarken Taita'yla Nefer keçilerini toparladılar ve ağır ağır çöl yönüne sürdüler. Ortalık karardığı sırada dört arabadan oluşan bir müfreze toz bulutları kaldırarak Avaris yönünden geldi. Öndeki arabada On Binin En İyisi'nin gümüş göğüs zırhını takmış iriyarı bir adam dizginleri tutuyordu. Daha yakına gelince Taita'yla Nefer onu tanıdılar.

Nefer, "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Hilto'nun eski askerlik arkadaşı Sokko'ymuş. Bizi tanır mı dersin?"

Başlarını eğdiler, boynu bükük bir tavırla omuzlarını yuvarladılar ve ayaklarını sürüyerek keçileri izlediler. Sokko yoldan ayrılarak arabayı doğru üzerlerine sürdü.

"Pis serseriler!" diye bağırdı. "O leş gibi ve hastalıklı hayvanlarınızı çayırlarımdan ve atlarımdan uzak tutmanız için sizi kaç kere uyaracağım?" Eğilip kırbacını Nefer'in omuzlarının arasına indirdi. Nefer'in hiddetten kanı beynine fırladı. Ama Sokko'yu arabasından dışarı sürüklemeye kalkışmadan Taita'nın yaptığı bir hareket onu olduğu yere mıhladı. Taita'nın hareketi Sokko'yu etkilemiş olmalıydı ki, ses tonu yumuşadı.

"Sizin gibileri bir daha buralarda yakalarsam, hayalarınızı doğrayıp arkanızdaki deliğe tıkarım." Bu sözlerden sonra arabayı tekrar yola çıkardı ve istihkâm yönünde uzaklaştı.

Altı gece sonra yeni ayın karanlığında büyük bir kuvvetle Thane'e döndüler.

Gallala'da ata binebilen herkes, siyaha boyalı entarileri ve isle karartılmış yüzleriyle

kırk atlıydılar. Her biri, arkasında, atının kalçalarının üstüne atılmış büyük bir torba taşıyordu. Torbanın içindeki her neyse kıvranıyor, boğuk havlamalar ve iniltiler salıveriyordu. Çünkü her torbanın içinde iki veya üç canlı çakal vardı. Bacaklarıyla ağızları keten liflerinden iplerle bağlanmıştı.

Atların ayaklarına deri çizmeler giydirildiğinden Nefer onları tek bir sıra halinde istihkâmın batı yanından geçirirken hiç ses çıkarmadılar. Nefer nöbetçileri alarm durumuna geçirmemek için at sıralarının uzağından geçmeye dikkat etmişti.

Her biri kendisinden neler beklendiğini biliyordu. Bu manevrayı defalarca tekrarlamışlardı, Thane'yle nehir arasında yarım ay biçimindeki oluşumlarını hiç bozmuyorlardı. Alçak sesle verilmiş bir emrin sıranın bir ucundan ötekine iletilmesine yetecek kadar birbirlerine yakındılar. Nefer ortadaydı, Meren sol kanatta, Şabako da sağdaydı.

Nefer hazır olduklarına inanınca bülbülün ötüşünü üç kere tekrarladı, hemen sonra adamlar taşıdıkları kilden ateş çömleklerinin kapaklarını açıp kavı tutuşturunca karanlık içinde oluşan bir dizi kırmızı ışıltı gördü. Nefer de aynı şeyi yaptı. Sonra atının kıçındaki torbalardan birinin ağzını açtı ve elini içen uzattı. Şişman bir çakalı yelesinden tutarak torbadan çıkardı. Hayvan Nefer'in parmaklarının arasında çırpınıyordu.

Havada ancak hayvanların kokusunu maskeleyecek kadar güçlü bir katran kokusu vardı. Kürkleri siyah renkli yapışkan bir sıvıya bulanmıştı. Taita bu yapışkan maddeyi doğa içinde sızdığı yerden toplamış, onun çok derinlerden geldiğini söylemişti. Çok kolay tutuşup parlayan bir maddeydi, ama İhtiyar adamın onu karıştırdığı billursu sarı madde bu özelliğini daha da artırıyordu. Ele geçirilen bütün çakallar bu maddeye bulanmışlardı.

Nefer, çakalın dört patisini bağlayan sicimi kamasıyla kesti. Hayvan özgürlüğün kokusunu alınca Nefer'in pençesinde daha kuvvetli debelenmeye ve tekmeler atmaya koyuldu. Delikanlı, hayvanın fırçayı andıran kuyruğunu ateş çömleğine daldırdı.

Kuyruk anında cızırdayıp yanmaya başladı. Çakal kaçmak için gösterdiği çabaları hızlandırmıştı. Nefer onu salıvermeden önce kamanın ucunu hayvanın dudaklarının arasına kaydırdı ve ağzıyla burnunu zapt eden ilmiği kesti. Çakal çenelerini açtı ve dehşet verici bir çığlık attı. Nefer onu yere atınca küçük yaratık arkasına bir ateş ve kıvılcım seli saçarak, uluması ve haykırmasıyla Nefer'in bile tüylerini diken diken ederek ok gibi kaçmaya başladı.

Delikanlı torbanın içinden ikinci bir çakal çıkardı. Alev topları karanlığın pençesindeki kırlarda sanki uçuyor, dayanılmaz bir ıstırabı dile getiren ulumaları geceye dehşet saçıyordu. Durumları içler acısı yaratıkların bazıları nehir vadisine koştularsa da çoğu içgüdüsel olarak çöldeki yuvalarının yolunu tuttular. Thane garnizonu yollarının doğrudan üzerindeydi. Sürü halinde atların tutuldukları alana doğru akıyorlardı.

Nefer bir yandan cıyaklayan sonuncu çakalı salıverirken atını koşturmaya başladı.

Yanan hayvanların arkasından yarışıyor, adamları da iki yanında onunla birlikte yol

alıyorlardı. Hepsi avazları çıktığı kadar bağırıyor, korkunç şamatayı bir kat daha artırıyorlardı.

Çakallardan bazıları alev alev yanan kuyruklarıyla atların saman döşeklerini ve yemlerini de tutuşturdular. Manzarayı aydınlatan tüyler ürpertici titrek ışıklar karanlık binicileri olduklarından da korkunç gösteriyordu.

Nefer ilersindeki nöbetçilerin silahlarını attıklarını ve yanan hayvanlar kadar gürültülü haykırışlarla kaçtıklarını gördü.

"Cinler!" diye uluyorlardı.

"Kurtarın bizi! Seth'in karanlık ordusunun baskınına uğradık!"

"Cehennem zebanileri geliyor! Kaçın! Kaçın!"

Bağlı olan atlar şaha kalkıyor ve ileri atılmaya çalışıyorlardı. Bir kazık topraktan çekilip çıkarılınca ya da uzun iplerden biri basıncın etkisiyle kopunca yirmi at bir anda serbest kalıyor ve bağırarak kampa dalan atlıların önünde dörtnala kaçıyorlardı.

Nefer atının üzerinden eğildi ve silahını koşan nöbetçilerden birine sapladı. Kılıç adamın kürek kemiklerinin arasına dalmış, ölü yere yığılırken yaranın içinden sıyrılarak açıkta kalmıştı. Nefer bundan sonra, dehşet içindeki bir düzine atın serbest kalmak için gösterdikleri ortak çabaya karşı koyan bir ipe yöneldi. Kamasının bir tek vuruşuyla ipi doğradı ve çığlık atarak atları paniğin pençesindeki sürüye katılmaya yolladı. Arkasından, yönünü şaşırmış başka bir at grubunu toparladı ve iplerden kurtararak kırlara sürdü. Şabako'yla adamları da onunla birlikte at sürüyor, bağırarak ve kırbaçlarını şaklatarak yabani atları önleri sıra koşturuyorlardı. Arkalarında yanan garnizonun alevleri tarafından aydınlatılan tek vücut halini almış bir insan ve hayvan seli görünümündeydiler. Atlılar tepelere doğru dörtnala yol alırlarken çakalların sonuncuları da yanarak ölüyor, tüten kararmış leşleri otların arasında yığılıp kalıyordu.

Şabako gecenin içinden sıyrıldı ve Nefer'in yanında atını sürmeye başladı. "Seth biliyor ya, çok eğlenceliydi bu!" diye bağırdı. Sonra dönüp arkasına baktı. "Henüz takip eden yok! Çok yazık! Birkaç kılıç darbesi daha eğlenceli bir akşamın kusursuz sonu olurdu."

Nefer güldü. "Sana ilersi için daha pek çok eğlence vaat ediyorum. Ama şimdilik başlarını alıp gitmeden önce sürüyü toparlamalı ve gideceğimiz yöne sürmeliyiz."

Atlarını zorlayarak kaçan sürünün ortasında yol alıyorlardı, çok geçmeden ön sıraya geçtiler, önlerini keserek atları yavaşlattılar, sonra da çöle ve Gallala'ya doğru sürmeye başladılar.

Şafak sökerken koca sürü Nefer'le Şabako'nun yönetiminde kayalık bir geçitte düzenli bir ritimle ilerliyordu. Meren'le adamları da bir yandan arkada kalanları toparlıyordu.

Nefer güneşin ilk ışıklarına gözleri kamaşarak baktıktan sonra Şabako'ya seslendi. "Onları bu yönde sürmeye devam et. Ben geriye dönüp Sokko'yla adamlarının peşimizde olup olmadıklarına bakacağım."

Nefer atını geldikleri yoldan geriye sürerken harbe ve kılıçla birbirinden usta olan Meren'le üç adamına rastladı. Onlara işaret verince adamlar atlarını koşturup yanına geldiler. "Eğer peşimizdelerse fikirlerini değiştirmeye çalışmalıyız."

Nefer onları az önce geldikleri yol üzerinden biraz geriye götürdü. Kayalık geçidin daraldığı bir yerde üç askeri atları tutmakla görevlendirdikten sonra, Meren'le birlikte taşlık yamacı tırmandılar.

Doruğa ulaştıklarında güneş ufkun üzerine yükselmişti. Ama gecenin serinliğini henüz gidermediği gibi, tozla sıcağın havada yol açtığı titreşimler henüz oluşmamıştı.

Arazi çöl şafağının kendine özgü hafif parıltısını sergiliyordu Kayalarla kum tepelerinin, yarlarla budaklı ağaçların uzaktaki tüm ayrıntıları soluk kesici bir güzellikle bu tabloya işlenmişti.

"işte orada!" dedi Nefer. Meren'in gözleri keskindi, ama onunkiler bu bakımdan daha da üstündü.

"On atlı!" Meren, onları daha önce keşfedemeyişinden dolayı duyduğu üzüntüyü gizlemeye çalıştı.

Nefer, "On bir atlı," diye düzeltince tartışmadı.

Bunun yerine neşeyle gülerek, "Beş kişiye eşit bir av," dedi.

"Onları şurada avlayacağız." Nefer boğazı işaret etti. "Şu daralan yerinde. Avaris'e haber uçurmalarını istemediğimize göre, hiçbiri hayatta kalmamalı."

Meren güldü. "Bana göre çok uygun."

Kayaların arasında beklediler. Atlarının başında duruyorlardı. Hayvanların kişneyerek veya horuldayarak tuzağı vakitsiz açığa vurmamaları için ellerini hayvanların burun deliklerine dayamışlardı. Nefer boğazın orta yerine daha önce çakalların taşındığı çuvallardan birini bırakmıştı. Çuvalın içine artık artan sıcakta ihtiyaç duymayacakları pelerinleri tıkmıştı.

Boğazın aşağılarında nalların taşlara çarpma sesini ve yerinden düşürülen bir taşın takırtısını duyunca başlarını kaldırdılar. Nefer açıklığın öbür yanında Meren'le adamlardan birinin gizlenmiş olduğu yere baktı. Parmakları açılmış sol elini kaldırdı.

Bu sessiz ve dikkatli olmak zorunluluğunun işaretiydi. Elle verilen işaretlerin, savaş

gürültüleri arasında duyulamaması olası olan veya gizliliğin büyük önem taşıdığı durumlarda sözle verilmiş komutlara yeğlenmesi gerektiğini babasından öğrenmişti.

Delikanlı şimdi kumların sessizliği içinde büyüyen başka küçük sesler de yakalıyordu: donanımların gıcırtısı ve oklukların içindeki okların takırtısı gibi. Nefer onunla askerlerinden ikisini gözden gizleyen büyük kayanın arkasından ileriye baktı.

Bir at kuyruğu kümesi başının siluetini maskeliyordu.

Boğazın ağzında bir atlı belirdi ve yolunun üstünde duran deri torbayı görünce

durdu, ihtiyatla etrafına bakındı. Kafilesinin kalan kısmı da arkasında birikmişti. Nefer timsah derisinden miğferin altında Sokko'yu tanıdı. Kırbacın sırtında açtığı kanlı yara fena kaşınıyordu.

Göze göz, dişe diş zamanı, diye düşündü. Sokko acele etmiyordu. Eski bir asker olarak kuşkucu ve dikkatliydi. Ama çok geçmeden atını ileri sürdü, ötekiler de onu izlediler. Sıkı bir grup olarak durdular ve torbaya bakmaya başladılar. Sokko, "Arkamı koruyun!" diye bir emir savurduktan sonra atından indi. Torbanın üzerine eğilmesi üzerine Nefer kaldırdığı sol elinin vurma hareketiyle komutu verdi.

Harbe kayışları her birinin sağ elinin etrafına sarılmıştı, menzil açıktı. Tek kişi gibi atışlarını yaptılar. Hilto'yla Şabako onları iyi eğittiği için, iki kişi kesinlikle aynı hedefi seçmemişti. Beş kargı hiddetli arılar gibi vızıldayarak geçtiler ve hiçbir zırhın onları yollarından saptıramayacağı yerleri vurdular. Üçü hedefin boğazına, ikisi de ensesine saplanmıştı. Beş asker atlarının sırtından şaşkına dönen hayvanların ayaklarının arasına yuvarlandılar.

Nefer'le adamları ellerinde kılıçlarıyla, "Horus ve Seti!" savaş çığlıkları atarak pusu kurdukları yerden dörtnala fırladılar.

O ilk baskından hayatta kalanlar içgüdüsel olarak yeni saldırıyı karşılamaya hazırlandılar. Fakat onlar daha kılıçlarını kınlarından çekmeye fırsat bulamadan saldırganlar var güçleriyle üzerlerine çullandılar. Sokko'nun atlarından ikisi daha dengelerini kaybederek binicilerini yere savurdular. Nefer hâlâ atının üstünde olan kendisine en yakın biniciyi seçerek boğazına indirdiği bir kılıç darbesiyle onu öldürdü. Bu kez Sokko kılıcını çekerek Nefer'in karnını hedef aldı.

Fakat delikanlı yana kaydı, şaha kalkan atı da iki ayağını Sokko'ya savurdu.

Bunlardan biri tam isabet kaydetti. Adam kumların içine kapaklandı. Fakat Nefer'in onun işini bitirmesine vakit kalmadan düşmanlardan başka biri havaya kalkmış

kılıcıyla üzerine saldırdı. Nefer eğilerek darbeyi atlattı. Bir süre bir yandan bağırarak göğüs göğüse savaştılar.

Sokko'yla adamları ilk şoku henüz atlatmışlardı ki zamanlamayı iyi yapan Meren yanındaki askerle birlikte kavganın içine fırtına gibi daldı. Düşmanlardan birinin tam kalbine girerek bir zafer çığlığı attı. Arkasından silahını çekerek tekrar sapladı; bu kez düşmanı boğazından vurmuştu. Kurbanı hâlâ titreyen gövdesinden yarı yarıya ayrılmış kafasıyla yere kaydı.

Sokko miğferiyle kılıcını kaybetmişti, silahı bulmak için çaresizlik içinde dizlerinin üstünde sürünüyordu. Adamlarının içinde yalnız o hasımlarına karşı koyabilecek durumdaydı. Nefer atının üstünden eğildi ve adamın timsah derisinden göğüs kalkanının kürek kemiklerinin arasında bağlandığı aralığa nişan aldı. Ama son anda darbeyi indirmeyi içi el vermedi. Bunun yerine vuruş yönünü değiştirerek orak biçimli palanın yüzünü Sokko'nun kır saçlı kellesinin arkasına çarptı. Adam kumların içine yüzükoyun devrildi.

Nefer durumun Meren tarafından kontrol altına alındığına emin olmak için etrafına bakındı. Sonra, Sokko tam homurdanarak başını salladığı ve oturmaya çalıştığı anda atından aşağı kaydı. Delikanlı topuğunu hasmının göğsüne dayayarak onu yine yere itti, sonra kılıcının ucunu gırtlağına dayadı. "Teslim ol, Sokko, yoksa ölümün haberini annene ve baban olabilecek pis kokulu yüz keçi çobanına yollarım."

Sokko'nun yüzündeki şaşkın ifade meydan okuyuşa dönüştü. "Hele bir kılıcıma uzanabileyim, itin piç kurusu. O zaman işediğin zaman bacağını nasıl kaldıracağını sana öğretirim." Hakarete yeni hakaretler ekleyecekken bakışlarındaki kavgacı anlam bir anda silindi. Bir şeyler kekelemeye çalışıyor, ama ağzından ses çıkmıyordu.

Nefer'in baldırındaki saltanat dövmesine bakakalmıştı.

"Majesteleri," diye soludu. "Bağışla beni! Vur! O kaba ve aptalca sözlerime karşılık şu değersiz hayatımı al. Hâlâ yaşadığına dair bazı söylentiler duymuştum, ama cenaze töreninde ağlamıştım ve böyle bir mucizeye inanamıyordum."

Nefer rahatlamış olarak gülümsedi. Aslında Sokko'yu öldürmek istememişti o sevimli bir İhtiyar serseriydi, Hilto ise onun bütün Mısır ordularındaki en mükemmel at sürücülerinden biri olduğunu söylemişti. Hilto bunu söylediyse doğruydu. "Firavun olarak bana bağlılık yemini eder misin?" diye gayet ciddi sordu.

"Seve seve. Bütün dünya bütün tanrıların sevgilisi ve Mısır'ın ışığı Nefer Seti olarak senden korkuyor. Ruhum da ölüm anıma kadar sana olan görevimi haykıracak."

"Öyleyse seni Bin Arabanın Efendiliği'ne atıyorum. Çok güzel laf yaptığına göre, Taita da Mısır'ın resmi şairi unvanını sana kaptırmasa iyi eder."

Sokko, "Bırak da ayağını öpeyim, Firavun," diye yalvardı.

Nefer, "Bunun yerine bana elini ver," diyerek adamın kemik gibi sertleşmiş elini yakalayarak onu ayağa kaldırdı. Yerde yatan ölülere bakarak, "Yalnız adamlarına yazık oldu," dedi. "Senin bağlılık duygularını paylaşmış olsalardı, ölmeleri gerekmezdi."

Sokko, "Bir tanrının eliyle hayatlarını kaybettiler," diye belirtti. "Bundan büyük onur olamaz. Ayrıca Büyücü Taita hâlâ inleyen ve kıvranan bir, ikisini kurtarabilir."

Üç gün sonra peşlerinde dört yüz atla birlikte Gallala'ya girdiklerinde Sokko da yeni Firavun'unun sağında gururla atını sürüyor, başındaki sargıların üstüne oturttuğu miğferiyle göz kamaştırıyordu.

SOKKO YALNIZ ON BINLERE

En iyisi rütbesiyle sahte Firavunların ordusunun kumandanı olmakla kalmayıp aynı zamanda Kızıl Yol'un uzmanıydı. Düşmanın bütün savaş ve nakliye arabalarının tam sayısını ve nerelere yerleştirildiklerini Nefer'e bildirdi. Deltadaki depolarda bulunan atlarla öküzlerin sayılarının kafadan bir dökümünü ve silahhanelerdeki silahların son sayımının sonuçlarını da çıkarabildi.

'Trok'la Naja işe yarayan savaş arabalarının hemen hemen tamamını doğudaki sefere götürdüler. Yukarı ve Aşağı Mısır'da kalanlar elli tane bile değil. Avans, Teb ve Asuvan'daki askeri atölyeler gece ve gündüz çalışıyorlar, ama tamamladıkları her araba hemen Beerşeba'yla Mezopotamya'ya postalanıyor."

"Firavun'un Thane'e yaptığı cüretkâr baskın sayesinde atlarımız artık bize yeter.

Çoğunun genç ve eğitilmemiş olmasına rağmen. Ama araba olmadan savaşamayız."

Hilto kötümserdi. Devam etti. "Var olmayanı ele geçiremeyiz. Ayrıca, krallık hazinesinin bütün altını bile bir tek bölük satın alamaz."

Firavun'la adamları atları ele geçirmek için Gallala'dan uzaklaştıkları sırada Hilto kalan altınları doğuya giden yolda gizlendikleri yerlerden çıkararak getirmişti. Eski Gallala kentinin altındaki sarnıçlarda üç lakh'ı aşkın altın vardı "Trok kısa zaman sonra başarılarımızı öğrenir," dedi. "O zaman gerçek bir tehlikeye dönüştüğümüzü anlayacaktır. Babil'i zapt ettikten sonra ordunun bir bölümünü burada bize saldırmak için geri yollayacaktır. Yalnız yüz araba yollasa bile bu durumumuzda onlara karşı koyamayız."

Herkes söyleyeceğini söyledikten sonra Nefer ayağa kalkıp konsey üyelerine hitap etti. Uzun konuşmadı. "Sokko, sen atları benim için eğit," dedi. "Taita'yla ben arabaları bulacağız."

Sokko'nun yüzü gülmüyordu. "Bunun için küçük bir mucize ister; majesteleri."

"O kadar cimri olma, Bin Arabanın Efendisi. Unvanını küçük bir mucizeyle nasıl kanıtlarsın? Büyük bir mucizeyi gerçekleştireceğimize güvenelim."

TAITA BÜYÜK SIYAH KAYA çıkıntısının üstünde duruyordu. Kum tepeleri etrafında göz alabildiğince uzayıp gidiyordu. Kayanın dibinde duran yüz kişi onu şaşkın ve meraklı gözlerle izliyordu. Büyücü'nün ünü içinde bulundukları çöl kadar sınırsızdı. Adamların hepsi kendi arzularıyla Gallala'ya gelmiş savaşçılardı. Sahte Firavunları terk ederek Nefer Seti'ye bağlılık yemini etmişlerdi. Ancak burada silahsız ve arabasız kaldıkları ve Trok'un veya Naja'nın ya da her ikisinin de terk edilişlerinin intikamını almak için yürüyüşe geçtiklerine dair her gün taze haberler aldıkları için bu bağlılık biraz sallantıdaydı.

Firavun Nefer Seti kayanın doruğunda Büyücü'nün yanında duruyordu. Yoğun bir tartışmanın pençesinde oldukları görülüyordu. Arada biri ya da öteki batıya doğru el, kol işaretleri yapıyordu, oysa o yönde kumdan ve yalnız kumdan başka görülecek bir şey yoktu.

Adamlar gündüz sıcağında sabırla beklediler. Hepsi Taita'ya huşu derecesinde bir inanç duydukları için hiçbiri hayal kırıklığı ya da güvensizlik belirtisi göstermiyordu.

Kum tepelerinin arasındaki çukurlarda gölgelerin rengi mora dönüşürken, o uyumsuz çift, genç hükümdarla İhtiyar Büyücü kaya çıkıntısından aşağı indiler ve kum tepelerinin arasında ilerlediler. Büyücü belirli bir amacı olmadan tepelerden birinin yüzünde bir aşağı, bir yukarı dolaşıyordu. Arada bir duruyor ve uzun sopasıyla gizemli hareketler yapıyor, sonra arkasında Firavun'la subaylar yoluna devam ediyordu.

Sonunda ortalık kararırken Büyücü sopasını yumuşak kumlara sapladı ve Firavun Nefer Seti'ye yavaşça bir şeyler söyledi. Hemen arkasından subayların bağırarak verdikleri emirler herkesi harekete geçirdi.

Yirmi asker kendilerine verilen kazma araç gereçleriyle koştular. Hilto'yla Meren'in yönetiminde ve hükümdarlarıyla Büyücü'nün ürkütücü bakışları altında kazmaya başladılar. Çukur omuz boyu derinleşince gevşek kumlar dışarı küreklenmeleri kadar hızlı olarak tekrar çukura dolmaya başladığından ilerleme kaydetmek için çabalarını katlamak zorunda kaldılar. Kazanların başları yavaş yavaş çevrelerindeki toprağın hizasının aşağısına indi, derken çukurun dibinden ansızın heyecanlı bir bağırış yükseldi.

Nefer ilerleyip çukurun kıyısında durdu.

"Burada bir şey var kutsal majesteleri." Adamların biri çukurun dibine diz çökmüştü. Yukarıya çevrili yüzünde terler yüzüyle vücudunu örten kumlara karışmıştı.

"Göreyim." Nefer çukurun içine atladı ve adamı kenara itti. Hâlâ kıllarla örtülü, fakat sedir tahtası kadar sert bir deri parçası ortaya çıkmıştı.

Nefer başını kaldırıp Taita'ya seslendi. "Bir atın leşi bu!"

Taita, "Rengi ne?" diye sordu. "Siyah mı?"

"Nasıl bildin?" Nefer aslında şaşırmamıştı.

Taita delikanlının sorusuna başka bir soruyla yanıt verdi. "Yularına Firavun Trok Uruk'un arması işlenmiş mi?"

Nefer, "Çukuru genişletip leşi meydana çıkarın!" diye ter içindeki adamlara emretti.

"Yalnız artık yavaş olun. Bir zarar vermeyin."

Adamlar dikkatli çalıştılar ve kumları atmak için ellerini kullandılar. Çok geçmeden siyah bir atın bütün kafası ortaya çıktı. Taita'nın tahmin ettiği gibi, alnındaki altın bir diskin üstünde Trok'un armasını taşıyordu.

Adamlar çalışmaya devam ederek çok geçmeden leşin tamamını dünya yüzüne çıkarmaya giriştiler. Hayvan sıcak ve kuru kumun içinde hiç bozulmadan kalmıştı.

Teb'deki mumyacılar çölün başardığına yetişmekte bayağı zorlanırlardı. Atın yanında takımın ikinci atı olan başka bir aygır yatıyordu. Nefer, bu görkemli hayvanları en son hamsin'i toz bulutları arasında Trok'un arabasını koştururken gördüğünü anımsadı.

O vakte kadar artık gece olmuş, işçiler de yağ lambalarını yakıp çukurun kıyısına oturtmuşlardı. Gece süresince çalışmaya devam ettiler. Ölü atlar koşum kayışlarından ayrılıp yukarı alındılar. Kurumuş olan leşler o kadar hafifti ki dört kişi onları kolaylıkla taşıyabiliyordu.

Arkasından koşum takımını çıkardılar. O da çok iyi korunmuştu. Nefer seyislerin hemen iş başına geçirdi. Deriyi yağlamaya, altın ve tunç bölümlerini de cilalamaya giriştiler.

Sıra şimdi arabanın kendine gelmişti. Sahanlık etrafını saran kumlardan sıyrılınca işçilerin arasında şaşkınlık bağırışları yükseldi. Tamamen altın varak kaplıydı ve lambaların ışığında gözlerini acıtan ışık huzmeleri saçıyordu. Kargılarla oklar hâlâ kokpitin iki yanındaki ve sürücünün elinin hemen altındaki kapların içindeydi. Her silah başlı başına bir sanat eseriydi, kargıların sapları haddeden geçirilip kuvvetlendirilmişti, silahların başları da bir cerrahın neşteri kadar keskindi. Oklar Avaris'li Grippa tarafından yapılmıştı. Sapları kusursuz bir düzlükteydi, tüyleri kırmızıya, sarıya ve yeşile boyanmış, sapa saltanat arması oyulmuştu.

Trok'un büyük savaş yayı da yerindeydi, yalnız kirişinin yenilenmesi gerekiyordu.

Nefer yayı gererek onun savaşta kullanılacak kuvvete sahip olup olmadığını merak etti.

Bütün araba kumların içinden çıkarıldıktan sonra şasinin altından ipler geçirdiler ve onu çukurun içinden çektiler. Altın varak dövülerek o kadar inceltilmişti ki aracın toplam ağırlığını iki tael'den[11] fazla artırmıyordu, bunu karşılamak için ise şasi Mısır'ın sınırlarının en güneyindeki karanlık yağmur ormanlarından elde edilmiş koyu renkli sert ağaç tahtalarından oyulmuştu. Bu tahtalar en ince tunçtan daha esnek, fakat hafif ve sağlamdılar. Gücünden kaybetmeyerek ağırlıktan kazanmak için inceltebiliyorlardı.

Artık sabah olmuştu, güneş da ufkun yukarısına tırmanıyordu. Nefer'le Taita güneşte ışıldayan arabanın etrafını dolaştılar. O kadar ince ve zarif yapılıydı ki şimdiden hareket halinde görünüyordu. Tek oku iki gururlu atın dokunuşunu bir sevgili gibi özlüyordu sanki. Nefer altın işçiliğini okşadı. Güzel bir kadının teni gibi pürüzsüzdü ve ele sıcak

geliyordu.

"Sanki canlı bir varlık," diye soludu. "Herhalde daha önce bundan mükemmel bir savaş silahı yapılmamıştır."

"Elli yıl önce Lord Tanus için bir savaş arabası yapmıştım." Taita burnunu çekti ve başını salladı. "Asıl onu görmeliydin. Ama Habeşistan'da lordumun mezarında."

Nefer bıyık altından güldü... İhtiyar adam hiçbir konuda ikinci olmayı içine sindiremiyordu. Ciddi bir tavırla, "Şu halde bu ikinci derecedeki arabayla yetinmek zorundayım," dedi. Ve ekledi, "Donanımımı tamamlamak için sadece Naja'nın babamdan çaldığı mavi kılıcına ihtiyacım var."

Taita bundan sonraki haftalarda ve aylarda başka gömülü araçlarla donanımlarının yerlerini saptadı, işçi ekipleri onları kumların içinden çıkararak kaya çıkıntısının altında çatısı palmiye yapraklarıyla örülü bir atölye kurmuş olan araba ustalarına gönderiyordu. Burada elli usta ve yüze yakın silah yapımcısı gündüz saatleri boyunca çalıştılar ve öğle sıcağında bile çabalarına ara vermediler. Silahçılar kılıçları, kargıları ve mızrakları cilaladılar ve bilediler. Araba oklarını doğrulttular ve okların başını sağlamlaştırdılar. Çarpılmış olan okları ağır ateşlerin üstünde düzelttiler. Araba yapımcıları, kumdan çıkarılan her aracı parçalarına ayırdılar, her kısmı incelediler, şasiyle panelleri boyadılar ve cilaladılar, aksamaması için tekerlekleri dengelediler ve yağladılar. Sonra montajını tamamladıkları arabaları, düzeltilmiş silahlarla yüklü olarak Hilto, Şabako ve Sokko'nun eğittikleri orduyu donatmak üzere Gallala'ya yolladılar.

Araçların birçoğu kızgın sarı kumların o kadar derinine gömülmüşlerdi ki sonsuza dek ya da bir sonraki büyük fırtına onları tekrar yeryüzüne çıkarana kadar kaybolmuş sayılırlardı. Ama Nefer'in adamları yüz beş arabayı kurtarabildiler. Bu da beş bölüğün donatılmasına yeterdi.

Nefer saltanat arabasıyla Gallala'nın kapılarından içeri girerken Meren de arabanın sahanlığında yanındaydı.

Mintaka'yla Merykara Hathor Tapınağı'nın kapı alınlığının yukarısında duruyor ve onlar geçerken üstlerine zakkum çiçekleri serpiyorlardı.

"Ne kadar yakışıklı, değil mi?" Merykara'nın sesi duyduğu huşudan boğuklaşmıştı. "Ne kadar uzun boylu ve yakışıklı."

Mintaka onayladı. "Ne kadar uzun boylu, yakışıklı ve güçlü. Bir gün Mısır tarihinin gelmiş geçmiş en büyük Firavun'u olacak."

Merykara, "Ben Nefer'den söz etmiyordum," dedi.

O VAKTE KADAR KENTIMısır'ın arasında kaçakçıların rağbet ettiği ve giderek daha faal olan bir ticaret yolu oluşmuştu. Doğudaki denizin kıyısındaki Şafağa Limanı'ndan buraya sürekli olarak kervanlar geliyordu. Trok'la Naja'nın hazinesinin ele geçirilmesinden beri Gallala altın zengini bir kent olmuştu. Tacirler tıpkı sırtlanlar gibi sarı metalin kokusunu alıyorlar ve dünyanın dört bir yanından gelmiş mallarını buraya getiriyorlardı. O günlerde kentin pazarlarında satın alınamayacak hiçbir mal veya lüks eşya yoktu. Mintaka böylece, araba sürücülerinin dönecekleri günün şerefine hazırladığı şölen için Busiris'deki Osiris Tapınağı'nın bağlarından bir araba dolusu kırmızı şarap temin edebildi. .

Kasaplar onun emri üzerine bütün on sığırı ve yüzlerce tavuk ve kazı şişlere geçirip kızarttılar. Yeni arabalar kıyıdan taze balıklar ve sepetler içinde ıstakozlar getirdiler. Kaynar suyla dolu kazanların içinde cıyakladıkları sırada uzun bıyıklı kabukluların birçoğu hâlâ hayattaydı. Avcılar çevredeki çölü taradılar, ceylanlar, oriks keçileri ve devekuşunun eti ve yumurtalarıyla döndüler.

Şölen, başarılarının ve sahte Firavunlarla ilgili küçük zaferlerinin neşeli bir kutlamasıydı. Nefer konukları buyur etmek ve kumların altından beş araba bölüğünün kurtarıldığını bildirmek için ayağa kalkana kadar şarap nehir gibi akmıştı. "Trok'un zulmünden kurtarabildiğimiz atlar ve bugün elimizde olan silahlar ve arabalarla Trok'la Naja'ya karşı kendimizi savunabilecek durumdayız. Sizin de bildiğiniz gibi, her geçen gün mavi sancağa yeni gönüllüler getiriyor. Yakında olay sadece kendimizi savunmaktan çıkarak, bizden çalınanları geri almaya ve o iki canavarın işledikleri korkunç cinayetlerin intikamını almaya dönüşecek. Gerçek ve soylu kralların kanı ellerine bulaştı. Onlar, yanımdaki soylu hanımefendinin babası olan Kral Apepi'nin katilidirler. Kendi babam Firavun Tamose'u da onlar öldürdü."

Konuklar susmuşlardı, şaşırmış görünüyorlar, olanları anlamak ister gibi birbirlerine bakıyorlardı. Derken Hilto ayağa kalktı. Nefer ona ne söyleyeceğini öğretmiş, soruyu adeta dudaklarına yerleştirmişti. "Kutsal majesteleri, cehaletimi bağışlayın, ne de olsa basit bir adamım, ama anlayamadım. Kral Apepi'nin, gemisinin Balasfura'da demirliyken ateş alması üzerine kaza sonucunda öldüğünü bütün dünya biliyor. Oysa sen şimdi ölümünden dolayı sahte Firavunları suçluyorsun. Nasıl olur bu?"

"Aramızda o trajik gecenin gerçek olaylarına tanık olan biri var." Nefer uzanıp Mintaka'yı ayağa kaldırdı. Oradakilerin hepsi onu alkışladılar. Güzelliği ve zarif ruhu nedeniyle onu sevmişlerdi. Nefer elini kaldırınca hepsi sustular ve genç kız babasıyla kardeşlerinin öldürülmelerinin öyküsünü anlatırken onu tüm dikkatleriyle dinlediler.

Mintaka basit kelimeler kullandı ve onlarla arkadaşmışlar gibi konuştu, öyleyken duyduğu dehşeti ve kederini onlarla paylaşabildi. Anlatacaklarını bitirdiğinde konuklar yemek zamanındaki bir kafes dolusu aç aslan gibi homurdanıyorlardı.

O sırada Şabako ayağa kalktı ve hazırlanmış olan sorusunu sordu: "iyi ama, sen de kendi baban Kral Tamose'un ölümünden söz ediyordun, Kutsal Firavun. O nası öldürüldü... ve kimin tarafından?"

"Bu sorunun yanıtını almak için, ne kadar gizli ve korkunç olursa olsun, hiçbir sırrın gizli kalamadığı Büyücü Lord Taita'ya başvurmak zorundayım."

Taita kalabalığa döndü ve tüm dikkatlerini toplayan fısıltı halindeki bir sesle konuştu. Ağzından çıkan her kelime topluluğun en dışındakilerin bile kulaklarına ulaştı, o kelimelerin yumuşaklığı ise betimledikleri dehşet verici koşullarla o kadar etkin biçimde çelişiyordu ki erkekler sarsıldılar, kadınlar da ağladılar.

Anlatısının sonunda Taita sapındaki kırmızı, yeşil ve sarı tüyleriyle kırık oku yükseğe kaldırdı. "Firavun Tamose'u öldüren budur. Trok'un armasını taşıyan, fakat Firavun'un kardeş gibi sevdiği ve güvendiği Naja tarafından atılan bu ok."

Oradakiler isyanlarını ve adalet özlemlerini Gallala'nın yukarısındaki göğe haykırdılar. Taita oku öküzlerden birinin kızarmakta olduğu en yakındaki ateşe fırlattı.

Çok yakından incelenmeye gelmezdi. Firavun'u öldüren değil, gömülü arabadan aldıklarından biriydi çünkü, İhtiyar adam bundan sonra oturdu ve uyumaya hazırlanır gibi gözlerini kapadı.

Nefer konukların öfkelerini bir süre daha açığa vurmalarına izin verdi, adamlar biraz sakinleşince de daha fazla şarabın getirilmesini işaret etti.

Yapması gereken bir bildiri daha vardı. Havanın biraz daha yumuşamasını bekledikten sonra ayağa kalktı. Herkes sustu ve Busiris'in nefis şarabının verdiği olumlu hava içinde neler söyleneceğini bekledi. O gece o kadar mucize yaşamışlardı ki şimdi daha neler olacağını merak ediyorlardı.

"Bir hükümdar, ordularını atalarımızın bu kutsal ülkesinin düşmanlarına karşı harekete geçirmesinden önce bir hükümdar olmalıdır, gerçek ve sahici bir hükümdar.

Sizi sahte Firavunlara karşı savaşa götürmeyi amaçlıyorum, ama henüz Firavunluk düzeyine yükselmiş değilim. Ergenliğe erişeceğim yıla kadar beklediğim takdirde bu olacak, ama o güne daha çok vakit var, ben ise o kadar beklemek niyetinde değilim.

Zaten düşmanlarım da bana öyle bir fırsat tanımazlar." Delikanlı sözlerine ara verdi, konuklar da Nefer'e huşu içinde baktılar. O kadar genç, o kadar uzun boylu ve dikti ki.

Aynen ondan önce babasının olduğu gibi. Şimdi yemin edecekmiş gibi sağ elini kaldırdı.

"Ulusumun ve tanrıların karşısında söz veriyorum: kralınız olduğumu kanıtlamak için Kızıl Yolu aşmayı başaracağım."

Topluluktan bazıları iç çekerek başlarını salladılar, başkaları ayağa fırlayıp, "Hayır Firavun, öldürüldüğünü görmek istemeyiz," diye bağırdılar, daha başkaları ise, "Bakher!" diye karşılık verdiler, "Eğer başaramazsa cesur bir adam olarak başaramayacak."

O gece Mintaka ona, "Niçin önce bana söylemedin?" diye ağlayarak sordu.

"Beni durdurmaya çalışacağını biliyordum."

"iyi ama bunu niçin yapman gereksin?"

"Tanrılarım ve görevim bunu gerektiriyor."

"Sonuçta ölecek olsan bile mi?"

"Sonuçta ölecek olsam bile."

Genç kız sevgilisinin yeşil gözlerine uzun uzun baktı ve ne kadar kararlı olduğunu gördü. Sonra onu öperek, "Senin gibi bir erkeğin karısı olacağım için gurur duyuyorum,' dedi.

Bulyaki'nün de yardımıyla takvimlere danıştılar ve Kızıl Yol sınavı için tanrının yeni ayının ilk gününü uygun buldular. Taita, Nefer'in bu durumda hazırlanmak için az vakti olacağını belirtti. Bu yüzden bütün öbür görevlerinden çekilerek devlet işlerinin yönetimini dahi Taita'yla konseye bıraktı, kendisi ise ondan beklenecek ilk işe tüm dikkatini verdi. Bir aday sınanmak için önce onu Kızıl Yol'a götürecek kendi at çiftini yenmek ve eğitmek zorundaydı.

Nefer bu iş için Thane'de ele geçirdikleri sürünün içinden bir çift at seçecek, sonra da onları bir savaş arabasına koşulmak üzere eğitecekti. Takımının seçimi için Sokko'dan yardım almak isterdi; o, yalnız ünlü bir binici olmakla kalmayıp ele geçen hayvanların hepsini teker teker tanıyordu. Ne çare ki Sokko Gallala'daki beş Kızıl Yol savaşçısından ve Nefer'i sınayacak olanlardan biriydi. Bu durumda Nefer'e hazırlıklarında yardımcı olamazdı.

Nefer'in yardım isteyebileceği bir kişi daha vardı: Taita'nın binicilik ve araba taktikleri konularındaki deneyimi Sokko'nunkini bile geride bırakıyordu. Ne var ki Taita bir Kızıl Yol savaşçısı değildi. Bedensel kusurları bu savaşçıların birliğine katılmasına engel olmuştu; buna ek olarak dinsel tereddütleri vardı. Horus'a ve tanrılar birliğinin öbür tanrılarına asla yüz çevirerek adı yalnızca uzmanları tarafından bilinen savaşların Kızıl Tanrısı'na bağlanamazdı.

İki dost ilk günü dağ eteklerinde eğitimsiz atların otladıkları yeşil çayırlarda geçirdiler. Oturup altlarındaki hayvanları seyrettiler ve dikkatlerini çekenlerini tartıştılar. Nefer güzel bir beyaz atı işaret etti, ama Taita hayır gibilerden başını salladı. "Arabaya koşulmuş beyazlar göze güzel gözükür, ama ben onlara hep kuşkuyla bakmışımdır. Dayanıklılıktan ve yüreklilikten yoksun olduklarına tanık oldum. Siyah ya da doru atlara bakalım, sadece çiftin renk uyumlu olması gerek."

Nefer alnında beyaz bir işaret olan bir kısrağı seçecek oldu, ama Taita yine başını salladı. "Bedeviler beyaz bir işaretin şeytanın ya da bir cinin dokunuşu olduğunu söylerler. Seçtiğimiz hayvanlarda herhangi bir beyaz iz istemiyorum."

"Bedevilerin dediklerine inanır mısın?"

Taita omuzlarını silkti. "Bu tür bir işaret ya da beyaz bir ayak simetrilerini bozar.

Seninle takımının geçerken bir Firavun havasında olması lazım."

Taita'yla Nefer gece bastırıncaya kadar dağın eteğinde kaldılar. Ertesi sabah ortalık patika görülebilecek kadar aydınlanır aydınlanmaz Meren'le ve üç seyisle aynı yere döndüler. Atları sınıflandırmaya ve kusurlu gördüklerini komşu bir çayıra sürmeye başladılar. Vakit öğleyi bulduğu sırada sürüyü yirmi üç hayvana düşürmüş bulunuyorlardı. Bunların hepsi düzgün bacaklı ve kuvvetliydiler, bir yerlerinde yara izi ya da başkaca bir kusur yoktu, yürüyüşlerinde de bir engel göze çarpmıyordu.

Bu atların hiçbirinde bir tek bile beyaz kıl yoktu.

Hayvanlar sakin sakin otlarken adamlar otların üstüne oturup onları seyretmeye

koyuldular.

Nefer, "Şu siyah tayı beğendim," dedi.

"O hayvanın bir ayağı sakat. Muhakkak ki sol ön toynağı çatlak."

Nefer itiraz etti. "iyi ama topallamıyor."

"Sol kulağına dikkat et. Her adım atışta onu titretiyor. Meren'e onu dışarı sürmesin söyle."

Nefer biraz sonra siyah bir kısrağın üstünde durdu. "Güzel bir kafası var. Gözleri de parlak," dedi.

"Fazla sinirli ve gergin. Gözlerinde sinirli bir bakış var. Savaşın şamataları arasında cesaretini kaybedecektir. Meren onu da çıkarabilir." "Peki, uzun kuyruk ve yeleli siyah taya ne diyorsun?" "Kuyruk, arkasının yarım parmak daha kısa olduğunu gözden gizliyor." Akşam yaklaşırken çayırda yalnız altı at kalmıştı. Bir sessizlik yemini etmiş gibi belli bir taydan söz etmekten kaçınmışlardı. Seçimlerinin o olacağı o kadar belliydi ki. Olağanüstü bir hayvandı. Ne fazla boylu, ne fazla ağırdı. Vücudunun oranları kusursuzdu. Bacaklarıyla sırtının güçlü olduğu gözden kaçmıyordu. Boynu uzun, kafası soyluydu. Onu bir süre daha gözlediler.

Büyücü en sonunda konuştu. "Onda hiçbir kusur bulamıyorum. Gözlerinde kalbindeki ateşten kaynaklanan bir ışıltı var."

Nefer kararını vermişti. "Ona Krus adını takacağım. Bedevilerin dilinde ateş demek."

"Evet, ad önemli. Çirkin bir adı olan iyi bir ata hiç rastlamadım. Öyleyse Krus takımın sağındaki at olsun. Şimdi de sol için bir ata ihtiyacı var."

Nefer, "Başka bir aygır," diye başladıysa da Taita onu durdurdu.

"Hayır, takımın solu için bir kısrak lazım. Krus'u kontrol altında tutacak ve çarpışmanın en sıcak anlarında sakinleştirecek bir dişinin etkisi. Yol sertleşince beraberinde sürükleyeceği cesur bir yürek."

Nefer, "Seçtin, değil mi?" dedi.

"Sen de öyle." Taita başını salladı. "O kısrağın hangisi olacağını ikimiz de biliyoruz."

Bakışları yine Krus'la sürünün kalan kısmının biraz uzağında ana sulama kanalının yanında sakin sakin otlayan kısrağın üzerinde durdu. Hayvan ondan söz ettiklerini anlamış gibi başını kaldırdı ve gür kirpiklerin arkasındaki iri parlak gözleriyle onlara baktı.

Nefer, "Ne kadar güzel hayvan," diye mırıldandı. "Onu boynuna ip geçirmeden almak isterim." Taita susuyordu. Bir dakika daha geçtikten sonra Nefer içinden gelerek, "Deneyeceğim," diye davrandı. Ayağa kalkıp Meren'e seslendi. "Ötekileri çayırdan çıkar. Yalnız doru kısrak kalsın."

Nefer'le kısrak yalnız kaldıklarında delikanlı çitin dibinden ayrıldı ve öylesine ata

doğru yürüdü. Doğrudan hayvana yaklaşmıyor, önünde çaprazlama ilerliyordu.

Kısrağın ilk heyecan belirtisini yakalayınca otların arasına çömeldi ve bekledi. Kısrak yine otlamaya başlamıştı, ama bir yandan da gözünün ucuyla Nefer'i inceliyordu.

Nefer maymun şarkısını yavaşça söylemeye başlayınca, kısrak başını kaldırdı ve yine delikanlıya baktı. Nefer bunun üzerine bir darı çöreği çıkardı ve yerinden kalkmadan bunu kısrağa uzattı. Hayvan burun deliklerini şöyle bir açtı ve gürültülü şekilde burnunu çekti.

"Gel, güzelim."

Kısrak Nefer'e doğru kararsız bir adım attı, sonra durup başını arkaya attı.

Nefer bir şarkı tonuyla, "Sevgilim," diye mırıldandı. "Benim güzel sevgilim."

Kısrak adım adım yaklaştı, sonra boynunu uzatabildiği kadar uzatarak çöreği gürültüyle kokladı. Sonra, kendi cesaretinden ürkerek hızla geri çekildi ve kırın etrafında dörtnala çepeçevre koştu.

Meren, "Rüzgâr gibi koşuyor," diye seslendi.

"Dov." Nefer, Bedevilerin kuzey rüzgârı, kış mevsiminin yumuşak ve serin rüzgârı için kullandıkları kelimeyi tekrarlardı. "Adı Dov olacak."

Nefer'e dişilere has kaprisliliğini gösterdikten sonra Döv flörtçü bir tavırla çemberi tamamladı ve delikanlıya öbür yandan yaklaştı. Bu kez armağanı seve seve kabul etti ve bir yandan salyasını akıtarak güzelce çiğnedi. Sonra, çöreğin kırıntılarını arar gibi kadife burnunu delikanlının avucunda dolaştırdı, hiçbir şey bulamayınca bu kez Nefer'in torbasına uzandı ve onu o kadar ısrarla dürttü ki delikanlıya dengesini kaybettirerek arkaya yuvarladı. Nefer hemen doğruldu ve başka bir çöreği ortaya çıkardı.

Kısrak bunu yerken öbür eliyle onun ensesine dokundu. Döv üstünde sinekler dolaşırmış gibi maun rengindeki postunu titretti, ama geri çekilmedi. Kulağının içinde bir kene vardı, Nefer bunu koparıp tırnaklarının arasında ezdi, sonra kanlı zerreyi koklaması için kısrağa uzattı. Döv pis kokuyu alınca tiksintiyle titredi ve gözlerini yuvarladı, ama Nefer'in öbür kulağını da incelemesine ve okşamasına izin verdi.

Delikanlı küçük çayırdan çıkacağı zaman onu köpek gibi çite kadar izledi. Sonra, başını parmaklığın ötesine uzatarak Nefer'in arkasından hafif hafif kişnedi.

"Kıskançlıktan çatlayacağım." Mintaka olan bitenleri tapınağın damından seyretmişti. "Kız şimdiden seni benim kadar seviyor."

Nefer ertesi sabah çayıra yalnız başına geldi. Taita'yla Meren tapınağın damından onu izliyorlardı. Her ne olacaksa bu Neferle Dov'un arasındaydı. Başkasının işe karışmaması gerekiyordu.

Parmaklığın başına gelirken Nefer ıslık çaldı, Döv da başını arkaya attı ve onu karşılamak için dörtnala yaklaştı. Delikanlının yanına gelir gelmez burnunu Nefer'in torbasının içine soktu.

Nefer kısrağı, "Tam bir kadınsın," diye şakadan azarladı. "Sadece sana getirdiğim armağanlarla ilgileniyorsun."

Döv çöreği yerken onu sevip okşadı, sonunda da bir kolunu hayvanın boynuna doladı. Böylece çite kadar gidip geldiler, Döv da omzunu Nefer'e dayadı. Delikanlı ona bir çörek daha yedirdi, at çöreğin tadını çıkarırken de onun sol yanına geçti ve bir yandan onu okşarken ne kadar güzel olduğunu söyleyip durdu. Sonra bir tek çevik hareketle zıplayıp hayvanın sırtına oturdu. Döv birden irkildi, fakat Nefer onun şaha kalkmasını beklerken kısrak bacaklarını açmış vaziyette titreyerek durdu. Sonra başını çevirip binicisine o kadar komik bir şaşkınlıkla baktı ki Nefer gülmekten kendini alamadı. "Korkma, tatlım," dedi. "Sen bunun için doğdun."

Döv ön ayağını yere vurdu ve homurdandı.

Nefer, "Haydi bakalım," dedi. "Beni üstünden atmaya çalışmayacak mısın? Şu işi hemen çözümleyelim." Döv başını uzatıp Nefer'in parmağını kokladı. Vakarına karşı işlenen bu saygısızlığa inanamıyormuş gibi bir hali vardı. Titreyip ön ayağını yine yere vurdu, ama dimdik durmaya devam etti.

Nefer, "Haydi gel, biraz eşkin gidelim," dedi. Topuklarıyla hayvanın böğrüne dokundu. Döv şaşkınlıktan zıpladıysa da öne doğru yürüdü. Çiti sakin sakin takip ettiler. Derken Nefer ona yine dokundu. Hayvan tırıs gitmeye başladı, sonra hafif bir koşu tutturdu. Meren tapınağın damında çığlıklar atıyor, ellerini çırpıyordu, tarlalarda çalışan erkeklerle kadınlar doğrularak onlara merakla baktılar.

"Şimdi biraz hızlanalım." Nefer atın ensesine hafif bir şaplak indirdi ve kalçalarının bir itme hareketiyle onu koşmaya zorladı.

Döv şöyle bir uzandı ve uçarcasına ileri atıldı. Zarif ayakları toprağa hemen hemen değmiyor gibiydi. Adını aldığı tatlı rüzgârın ta kendisiydi sanki. O kadar hızlı koşuyordu ki Nefer'in rüzgârdan yanan gözlerinden şakaklarına doğru yaşlar süzülmeye başladı ve saçlarının gür lülelerini ıslattı.

Çayırda dört dönüyorlar, tapınağın damında Mintaka ellerini çırpıyor ve şaşkınlığından çığlıklar atıyordu.

Genç kızın yanında duran Taita, "ideal bir çift," diye gülümsedi. "Kızıl Yol'da onlara yetişilmesi zor olacak."

bahçeşta doğan aşk bütün kentte duyulmuştu.

Şimdi de Nefer'in Krus'un boynuna ipi geçireceği söylentisi Gallala'da ağızdan ağıza dolaşıyordu. Hepsi binici olduklarından aygırın kısraktan çok farklı bir hikâye olacağının bilincindeydiler. Şimdi de Nefer'in yapacağı ilk denemenin beklentisi içindeydiler. O sabah kimse tarlalara gitmedi, araç atölyeleriyle yapılardaki çalışmalar da tatil edildi. Denemeyi seyretmeleri için alayların talimine de bir günlük ara verildi.

Horus kaynağının altındaki çayırı gören kent duvarlarıyla binaların damlarındaki en iyi yerleri kapmak için insanlar yarış halindeydi.

Nefer'le Meren duvarların üstünde mevzilenmiş kalabalık içindeki şakacıların alaycı alkışları ve açık saçık önerileri arasında kentin kapılarından çıktılar. Krus sürünün tam ortasındaydı. Hepsinden bir karış yüksek olan boyu ve soylu kafasıyla öbür atların arasından sıyrılıyordu. Bütün atlar kalabalığın ruh halini hissetmişlerdi ve iki erkek kapıda durup ip kangallarını çitin üzerinden attıkları sırada ürkek ve sinirliydiler.

Nefer, "Önce ona bir çörek vermeyi deneyeceğim," deyince Meren güldü.

"Onun gözünün içine baksana. Bana sorarsan çörekten önce seni yer."

"Ben yine de deneyeceğim. Burada bekle."

Nefer kapıdan geçti ve Dov'a yaptığı gibi ağır ağır ilerledi. Bu ilgi Krus'un hiç hoşuna gitmedi. Uzun boynunu kıvırdı ve gözlerini yuvarladı. Nefer durdu ve onun yine otlamaya başlamasını bekledi. Torbasından bir çörek çıkardı ve aygıra doğru uzattı. Fakat aygıra doğru bir, iki adım atması üzerine Krus başını arkaya attı ve birden harekete geçerek çitin öbür ucuna doğru dörtnala uzaklaştı. Nefer üzgün bir tavırla kıkırdadı. "Armağanlarımı kabul edeceğe benzemiyor, işimi kolaylaştırmayacak."

Meren, "Şunun koşusuna baksana," diye seslendi. "Kutsal Horus, Döv eğer kuzey rüzgârıysa bu hamsinin ta kendisi."

Krus şimdi öbür atlarla koşuyor, onlara liderlik yapıyordu. Nefer'le Meren çayıra girerek sürüyü ağır sırıklarla oluşturulmuş çitin köşesine sürdüler. Adamlar yaklaşırken atlar orada sinirli şekilde toplaştılar. Derken yanlış yöne döndüler ve Nefer yollarını kesemeden çayırın baş tarafına doğru gerisin geriye koşmaya giriştiler.

Krus iki kez daha onları tuzağa düşmekten kurtardı, ama Nefer sonra Meren'i çayırın uzak ucunda aygırın yolunu kesmeye yolladı. Krus işte o zaman ilk hatasını yaptı.

Fırtına gibi Nefer'e doğru koşmaya başladı.

Nefer omzunda taşıdığı ip kangalının ucundaki ilmeği kurtararak aygırın kendisiyle çitin tahta tirizlerinin arasındaki dar açıklıktan geçmesini bekledi. Zamanını iyi ayarlayarak ilmeği fırlattı ve başının yukarısında fırıl fırıl döndürdü, Krus boynunu ileri uzatarak aralıktan geçerken de ilmeği savurdu, ilmek atın başının üzerinden büyük bir isabetle geçerek omuzlarının önüne kadar indi. Krus kaçmaya çalışırken ip kangalları Nefer'in omzundan boşalmaya başladı. Delikanlı bacaklarını açarak ve ipin ucu yarım

düzine defa bileğine sarılı olduğu halde dengesini korudu.

Öbür ucunda koşan aygır bulunan ip gerilerek Nefer'in ayaklarını yerden kesti.

Delikanlı yüzüstü yere kapaklanmıştı. ipin gerginliğini hisseden aygır paniğe kapılıp yerinden fırladı. Nefer hayvanın arkasından kızak gibi sürükleniyor, ipin ucunda zıplıyor ve yuvarlanıyordu.

Damlardaki ve duvarlardaki kalabalık arasından sinirli gülüşler ve yasalar koptu.

Mintaka bağırmasını önlemek için parmaklarını ağzına tıktı, Merykara ise gözlerini eliyle kapadı ve başını öte yana çevirdi. "Bakamıyorum," diye yakındı.

Aygır çayırın sonunda çite ulaştı ve ona paralel olarak koşmaya girişti, ip bir ara gevşeyince Nefer ayağa kalkmaya fırsat buldu. Karnıyla bacakları sıyrılmış, yeşil ot lekeleriyle kaplanmıştı, fakat ip bileğine sıkı sıkı sarılıydı. Birden gerilmesi üzerine Nefer öne savruldu, ama her nasılsa ayaklarının üstünde kalmayı başardı. Hızdan yararlanarak Krus'un arkasından geniş adımlar atmaya, bir yandan da ipin ucunda sürüklenmeye başladı.

Çayırın bir kez etrafını döndükten sonra Krus, ipin gerginliğine boyun eğerek yavaşladı, Nefer de ayakkabılarının tunç takviyeli tabanlarıyla toprağı kazıyarak başarısını perçinledi. Sonra yavaşlamaları üzerine ipin ucuna asılarak aygırı gafil avladı. Çekimin yön değiştirmesi üzerine Krus sendeledi, kendini toparladığı anda da Nefer aksi yöne hamle yaptı. Delikanlı iki kez daha kendini yerde buldu, ama her defasında kalkmayı başararak aygırın üstündeki baskısını artırdı.

Meren bu arada çitteki kapıyı açmış ve sürünün kalan kısmını bitişik çayıra sürmüş, sonra da kapıyı kapayınca delikanlıyla hayvanı boş çayırda boy ölçüşmeye terk etmişti.

Nefer tutunmak için ayakkabısıyla yeri kazdı, sonra aygırın başını çite çevirerek hayvanı ipin ucunda gerilemek ya da çite toslamak arasında bir seçim yapmak durumunda bıraktı. Delikanlı bundan sonra ipi toplayıp gererek ileri atıldı. Krus daha ne olduğunu anlayamadan Nefer ipi çitin kalın köşe kazığına üç kere dolayıp aygırı hareketsizleştirmişti. Krus şaha kalkıp ayaklarını yere indirdi ve yalnız beyazları gözükene kadar gözlerini yuvarladı.

Nefer, "Artık elimdesin," diye soludu ve ipi çeke çeke ona giderek yaklaştı. Krus arka ayaklarının üstüne kalktı ve tiz tiz kişneyerek ipe ön ayaklarıyla vurmaya çalıştı.

Nefer, "Yavaş dostum. Yoksa ikimizi de öldürmek mi istiyorsun?" diye onu uyardı.

Krus yine şaha kalktı ve Nefer'i de havalandırdı. Delikanlı sert bir şekilde yere indi ve Krus'la karşı karşıya kaldılar. Aygır titriyor, sırlıyla omuzları terliyordu. Nefer de ondan daha iyi durumda değildi, bedeninin önü kan sızdıran sıyrıklar ve ot yanıklarıyla doluydu. Delikanlı ter döküyordu, yüzü ise aygırı zapt etmek için gösterdiği çabadan şekilsizleşmişti.

İkisi de kısa bir süre dinlendiler, arkasından Nefer ipe tutunarak yine adım adım Krus'a doğru sürünmeye başladı. Atın kafasına ulaştı ve bir kolunu onun boynuna

doladı. Krus yine şaha kalktı ve Nefer'i yükseğe kaldırdı, ama delikanlı sıkı tutundu.

Krus tekrar tekrar kaçmaya çalıştıysa da, Nefer'in pençesinden kurtulamadı.

Aygır titreyerek duruyordu, o daha kendini toparlayamadan Nefer ipin bir ilmeğini arka ayağına geçirmiş ve sıkıca çekmişti. Krus tekrar kaçmaya yeltendiğinde burnu neredeyse sağ yanına değiyor, hayvan sadece çok dar bir daire çizebiliyordu. Nefer kayıp Krus'u boğmaması için ipteki düğümleri sağlamlaştırdı, sonra geriye sendeledi.

O kadar bitkindi ki ayakta durmakta zorlanıyordu. Krus yine koşmaya çalıştıysa da başka bir sıkı daire üzerinde kendi burnunu kovalamaktan başka bir şey yapamadı.

Sağa doğru döndü döndü, giderek daha yavaşladı, sonunda da burnu kıçına dönük olarak şaşkın ve çaresiz halde durdu.

Nefer onu orada bıraktı ve berelenmiş vücudunu kapıya sürükledi.

çıkıp çayıra yöneldiği sırada damlarla duvarların tepesi yine erkek ve kadınlarla tıklım tıklım doluydu. Topallamamaya çalışıyordu.

Taita'nın hazırladığı ve Mintaka'nın sürdüğü merhemlere rağmen yaraları gece içinde katılaşmıştı. Krus hâlâ Nefer'in onu bir akşam önce bıraktığı konumda, burnu kuyruğuna dönük duruyordu.

Nefer kapıdan çayıra geçerken yumuşak bir sesle şarkı söylemeye başladı. Krus kıpırdamamakla beraber, kulaklarını arkaya yatırdı ve hain bir sırıtışla dişlerini gösterdi.

Nefer atın etrafında dolaşmayı, ona şarkı söylemeyi ve fısıldamayı sürdürdü, Krus da kıpırdayarak uzaklaşmaya çalıştı, ama o tekdüze çemberin içinde tutsaktı. Nefer hayvanın başındaki ipi aldı ve bir tek hareketle çözülebilmesi için ona çekidüzen verdi.

Sonra hayvanın göremeyeceği biçimde yavaşça solundan dolaştı. Bir yandan aygırla konuşarak sırtını okşamayı sürdürdü. Hemen arkasından bir tek çevik hareketle Krus'un sırtına bacaklarını ayırarak oturdu. Aygırın bütün vücudu kasıldı, dehşetle ve isyanla kaskatı kesildi. Koşmaya çalıştı, ama başı aşağı itilmişti. Bunun üzerine yine bir daire çizdi. Şaha kalkmaya yeltendiyse de bu kez gerilen ip boynunu hızla aşağı çekti. Hayvan kulakları arkaya yatmış durumda yine ayağa kalktı.

Nefer bunun üzerine eğreti düğümleri, önce hayvanın arka bacağını hapsedenini, sonra da boynun etrafındaki ilmeği çözdü. Bir an hiçbir şey olmadı. Ama Krus sonra özgür olduğunu anladı. Uçmak üzere havaya atılan bir martı gibi dört ayak üstünde havaya kalkıyor ve burnu ön toynaklarına değiyormuş gibi görünüyordu. Tekrar aşağı indi ve kuyruğunun etrafında döner gibi yine havaya kalktı. Nefer sülük gibi hayvanın sırtına yapışmıştı. Krus her iki arka ayağını dikerek sanki göğü tekmeliyordu. Vahşi birkaç zıplayışla çayırın bir yanından öbür yanına geçti.

Krus bu kez arka ayaklarının üstünde kalktı. Kalktı ve kendini savurarak duvarlardaki izleyicilere kadar ulaşan bir çatırtıyla kendi omurgasının üstüne indi. Belli ki bu hareketiyle binicisini kendi bedeniyle toprağın arasında ezmek istemişti.

Sevgilisinin kemiklerinin çatırdadığını duyacağına inanan Mintaka acı bir çığlık attı. Fakat Nefer kendini yana atmış ve kedi gibi yere inmiş, Krus sırtüstü yatıp bacaklarıyla havayı döverken onun yanına çömelmişti.

Taita herhangi bir heyecan belirtisi göstermeden, "Ancak zeki bir savaş atı bir adamı öldürmek için bu hareketi yapar," diye belirtti.

Bozulan Krus ön ayaklarına basarak ayağa kalktı, ama dört ayak üstüne gelmesine vakit kalmadan Nefer onun sırtına oturmuştu bile. Aygır, binicisinin altında titriyor ve başını sallıyordu. Derken çılgın gibi koşmaya başladı. Mesafeleri yutuyor, dosdoğru çitin üstüne gidiyordu. Nefer onun boynunun üstüne uzanmıştı. "Evet!" diye bağırdı, "istediğin kadar hızlı koş!"

Krus durdurulmadan yüksek çite koştu, Nefer de onun atlamasına yardımcı olmak için hayvanın sırtında ağırlığını ayarladı.

Güçlü bir dalganın üstündeymiş gibi birlikte yükseldiler ve çitin üst çubuğunu aşarak dengeli bir şekilde öbür yanda yere indiler.

Nefer neşeyle güldü ve atı kalçalarının itişiyle ileri sürdü. "Haydi dostum! En büyük hızını görelim!"

Krus çıplak tepelerin alt yamaçlarına bir yaban keçisi gibi tırmandı ve ufuk çizgisinin ötesinde gözden kaybolarak çölün yolunu tuttu. Kent duvarlarındaki alkışlar ve bağırışlar şimdi çok uzaklarda kalmış, derin bir sessizlik egemen olmuştu.

Mintaka sessizliğin içinde, "Arkalarından birini yollamalıyız," diye atıldı. "Nefer'i yere atabilir. O ıssız yerlerde kaburgaları kırılmış olarak yatıyor olabilir."

Taita olmaz der gibi başını salladı. "Bundan sonrası Kimsenin araya girmemesi gerekir."

Güneş öğle saatini devirip yavaş yavaş ufka doğu inmeye üstleriyle damlarda beklemeyi sürdürdü. Kimse yerinden hayvan arasındaki bu kuvvet sınavının sonucunu kaçırmak ister Mintaka, "Birbirlerini öldürdüler," diye kaygıyla söylendi Ahdim olsun Nefer'e bir kötülük yaptıysa onu yok edeceğim.'

Aradan bir saat daha geçti. Balın damlaması kadar ağır üstünde bir hareket oldu.

Adamlar ayağa fırlayıp tepelerir mırıltılar da gitgide yükselerek bir bağırış ve gülüş korosuna. Ufuk çizgisinin üstünde perişan bir çift belirmişti. Aygır müştü, postu da terden kararmış, terinin kurumuş tuzundan derisi dökülmüş gibi olmuştu. Ne kadar bitkin olduğu duraklayarak attı oluyordu. Nefer'in de atın sırtında ne kadar yorgun oldu yamacı inerken Firavun'un vücudunun ne kadar hırpalandığını Krus tepelerin eteğine ulaştı.

Tekrar çitin üzerinden a haraptı, o yüzden uysal bir tavırla tozlu yoldan kentin kapıların Mintaka. "Bakher! Aferin majesteleri!" diye bağırdı, bu yayılarak Osiris kaynağının yukarısındaki tepelerden yansıdı. "Bakher! Bakher!"

Nefer atın üstünde doğruldu ve bir zafer selamı nil havaya kaldırdı. Alkışlar yasalar daha da arttı.

Delikanlı duvarların altında Krus'a dönüşler yaptırarak, ı öbür yana döndürerek ustalığını gösterdi.

Sonra atın iki kürek kemiğinin arasına elini dayayarak c sürdürdü. Komutları hemen hemen belirsizdi: dizlerinin hafif dirseğinin arkasına parmağıyla dokunması veya ağırlığında gibi, Ama at her defasında itaat ediyordu.

Taita, Mintaka'ya, "Korkarım atı kuzulaştırdı," dedi. " ameleden çok sert komutlara yanıt veren ender yaratıklara üstünlüğünü kabul ettirmek zorundaydı, yine de Horusta kadar çabuk ve eksiksiz yapıldığını daha önce hiç görmedim.'

Nefer kent kapılarından içeri girdi, Mintaka'ya eliyle caddeden süvarilerin hatlarına yöneldi. Krus'u bağladıktan sonra deri kovayı uzattı. Aygır susuzluğunu giderdikten

sonra tütündeki tozları ve terini sıcak suyla yıkadı, arkasından kumların içinde yuvarlanması için onu ahırdan çıkardı. Orada hayvanın yem torbasını ezilmiş ve balla tatlandırılmış darıyla doldurdu, Krus iştahla yerken Nefer de onu fırçalayarak ne kadar cesur olduğunu, Kızıl Yol'u birlikte aşacaklarını söyledi, Krus da onu dinlerken kulaklarını bir öne, bir arkaya oynattı.

Güneş batarken Nefer ahırın tabanına samanları yaydı. Krus bunu kokladı, bir parçasını kemirdikten sonra yan yattı. Nefer de samanların üstüne onun yanına uzandı ve başını Krus'un boynuna dayadı. O gece birlikte uyudular, Mintaka da o gece yalnız yattı.

ERTESI GÜN NEFER, KRUS'U DOV'LA tanıştırdı. Atlar ihtiyatlı bir tavırla birbirlerinin etrafında döndüler, birbirlerinin ağzını kokladılar ve yine daire çizdiler. Krus burnunu Dov'un kuyruğunun altına sokunca kısrak hakaret görmüş gibi her iki arka ayağıyla aygırı tekmeledi, sonra Krus peşinde olduğu halde cilveli bir tavırla koşarak uzaklaştı.

Nefer günün kalan kısmında birlikte otlamalarına izin verdi, ertesi sabah ise onlara arabayı gösterdi. Bu görkemli saltanat arabası değil, daha eski ve kullanılmış bir araçtı. Delikanlı onlara, birçok atın böğürlerinin dokunuşuyla cilalanmış olan araba okunu koklattı. Atlar bu sıradan cisme duydukları ilgiyi kaybedince Meren, Krus'u alıp götürürken Dov'un bundan sonraki aşamaya ayak uydurmasına sıra geldi.

Nefer kısrağı bir yandan sevip okşarken koşum takımını dikkatle omuzlarının üstüne koydu ve kayışları bağladı. Döv mutsuz şekilde kıpırdadıysa da efendisinin bu alışılagelmedik yükleri üstüne koymasına katlandı. Nefer hayvanın sırtına atladı ve ona çayırda iki tur attırdı. Geri döndüklerinde Meren oku hazırlamış bulunuyordu.

Ancak bir ucunda halka bulunmakla beraber, arabaya bağlı değildi. Nefer koşum takımını buna iliştirince Döv yanında asılı ağırlığı hissederek sinirli bir tavırla gözlerini yuvarladı. Başını çevirip oku inceledi, merakını böylece tatmin etmesinden sonra Nefer onu ileriye doğru yürüttü.

Okun onu izlemesi üzerine Döv homurdandı ve huysuzlandı, fakat Nefer onu sakinleştirdi. Çayırı birkaç kere turlamalarından sonra artık yana kaymıyordu. Şimdi en önemli adıma sıra gelmişti. Nefer, Hilto'nun sakin yaşlı kısrağını ödünç alarak sağdaki koşumlara bağlamıştı. Hayvan sakın sakin duruyordu. Nefer, Dov'u sola bağladı. Yaşlı kısrağın sakin duruşu Dov'a güven vermişti, huysuzlanmadı. Nefer hayvanların yem torbalarını taktı ve birer porsiyon darı ezmesiyle onları besledi. Döv şimdi rahatlamış ve hoşnut görünüyordu.

Arkasında arabanın ağırlığını hissedince tekmeler atıp kendine zarar vermemesi için delikanlı kısrağın arka bacaklarını keten sargılarıyla destekledi.

Ama boş yere tasalanmıştı. Dov'u tutup ileriye doğru yürüttü, Döv da yaşlı kısrağın yanında rahat rahat ilerledi. Nefer omzuna dokununca genç kısrak ağırlıktan payına düşeni kıdemli bir at gibi üstlendi. Nefer koşmaya başlayınca Döv da yanında hızlı hızlı yürüdü. Derken delikanlı sahanlığa zıpladı ve dizginleri eline aldı. Kısrak çiftine her biri bir öncekinden daha sert dönüşler yaptırdı, Döv ise daha önce dizgin gibi bir şey bilmediği halde sağdaki ortağını tereddütsüz taklit etti. O ilk günün sonunda komutları anlıyor ve yaşlı kısrağın ona yol göstermesini bekleyecek yerde o komutlara hemen yanıt veriyordu Nefer beş gün daha iki kısrağı birlikte koşturdu, Döv da çabuk öğrendi.

Şimdi Krus'a da aynı programı uygulamaya sıra gelmişti. Okun çekimini hissedeı etmez paniğe kapılmaya son vermesi üç gün sürdü. Nefer neredeyse Krus'dan vazgeçiyordu, ama Taita onu azimle devam ettirdi. "Ona şimdi sabrını bahşedersen ilerde seni bin kere ödüllendirecektir," diye önerdi. "Bu at hem zeki, hem de yürekli.

Onun yerine koyacak başka bir atı asla bulamazsın."

Krus çok geçmeden arkasından kayan ve her hareketini takip eden sırığa alıştı.

Nefer de en sonunda onu Dov'un yanında arabaya koşmayı başardı. Döv başını çevirdi ve huysuz bir çocuğu olan bir anne gibi aygırın ensesine burnunu sürttü. Krus sakinleşti ve darısını yedi. Nefer onları ileriye sürünce yana dönüp tabanları yağlamaya çalışınca delikanlı onun böğrüne esaslı bir şaplak indirdi. Bunun üzerine doğrulup Dov'la hizaya girdiyse de yine mızıkçılık peşindeydi, ikinci şaplağı da yedikten sonra aklı başına geldi ve payına düşeni yapmaya başladı. Bu duygu hoşuna gitmiş olmalı ki çok geçmeden arabayı istekli olarak çekiyordu. Şimdi de tek güçlük onu durdurmaktı.

Araba geçerken Meren çayırın kapısını açtı ve arabanın sahanlığına atladı.

Kervanların yoluna saptılar ve kızıl toz bulutları kaldırarak tepelerin yolunu tuttular.

Bundan sonraki aylarda da her gün aynı yola saptılar. Her akşam Gallala'ya döndükleri vakit atlar tıpkı iki kafalı ve sekiz bacaklı tek bir hayvan gibi daha hızlı ve daha düzgün olarak koşuyorlardı. Sahanlıktaki güneşten abanoz rengini almış iki genç savaşçı da daha sert ve sağlamdılar.

Mintaka dul olmanın nasıl bir his olduğunu anlamaya başlıyordu.

Gallala şehrinin surları içinde yalnızca beş tane Kızıl Yol savaşçısı vardı Hilto, Şabako, Sokko, Timus ve Toran. Birçokları da denemişler, fakat sonuçta saç örgülerin kaybetmişlerdi.

Hilto'yla Şabako Kızıl Yol'un üçüncü ve en üst derecedeki uzmanlarıydılar ve isimsiz tanrıya, Sümer savaş tanrısına, Göklerin Boğası'na tapıyorlardı. Yalnızca uzmanlar gerçek adını biliyorlardı, başka herkesten Kızıl Tanrı adının arkasında gizleniyordu. Ona adanmış hiçbir tapınak ya da başkaca kutsal yer yoktu. Ona bağlı olanlardan ikisi ya da daha fazlası, insanların savaşta öldükleri bir yerde adını andıkları zaman geliyordu, işte Gallala da böyle bir yerdi, Lord Tanus Mısır'ın düşmanlarını burada yenmiş ve kesilmiş kafalarını kent meydanına yığmıştı.

Gizli katakomplar merkez meydanının altındaki kireçtaşını delik deşik etmişler, orasını isimsiz olan için en uygun bir tapınak yapmışlardı.

Gece yarısı kentin kalan kısmı yukarıda uyurken Hilto birinci sınıf bir beyaz öküzü katakombların ağzı olan dar tünelden geçirmiş ve ana dehlizin karanlık köşelerinde yapılmış taş mihrabın üstünde kurban etmişti. Kan titrek meşale ışığında fışkırmış ve taş zeminin üstünde gölcükler oluşturmuştu. Ardından beş savaşçı kılıçlarını kana batırmışlar, gizli tanrı tarafından kutsanmak için dua etmişler ve akılca seçim yapmak için yardımını niyaz etmişlerdi. Bunun arkasından Firavun Meter Seti'yle arkadaşının tabi tutulacakları sınav üzerinde düşünmüşlerdi.

Hilto, "Firavun'a hiçbir ayrıcalık tanınmamalı. Başka herhangi bir aday gibi acımasızca sınanmalı," dedi.

Şabako da aynı fikirdeydi. "Başka türlüsü güçlü savaşçıyı gücendirmek olur." Bu seçme topluluk içinde dahi tanrının gerçek adını kullanmaktan sakınıyordu. "Öylesi

Nefer Seti'den önce Kızıl Yolu aşan savaşçıların onurunu lekeler," dedi.

Toplantı gece uzun süre devam etti. Pelerinlerine sarınmış olan iki aday katakomblara inen tünelin ağzında bekliyorlardı. Az konuşuyorlardı, altlarındaki karanlık mahzende bulunan beş savaşçının, hayatlarının yönünü tayin edeceğinin bilincinde olduklarından konuşmak içlerinden gelmiyordu. Şabako onları konseyin huzuruna çağırmaya geldiği sırada doğan günün aydınlığı, sabah yıldızının topluiğne başı kadar küçük ışığını doğu ufkundan henüz silmemişti.

Taş kaplı tünelde savaşçıyı izlediler. Şabako'nun elinde tuttuğu meşalenin ışığı, beş yüz yıldan uzun bir zaman önce ölen erkek ve kadınların boyalı mumya sandukalarının dizili bulunduğu nişleri aydınlatıyordu. Hava kuru ve serindi.

Toprak ve mantar, çürüyen bir şeyler ve eskilik kokuyordu. Ayak sesleri tüyler ürpertici yankılar yapıyordu, havada hafif fısıltılar vardı, belki ölülerin sesleri ya da yarasa kanatlarının hışırtısıydı bu.

Derken taze kan kokusu burunlarına doldu. Kurban edilmiş öküzün yanından geçerlerken kanların içine girip çıkan ayakları şapır şupur sesler çıkarıyordu.

Savaşçıların onları bekledikleri yankılı mağaranın duvarlarında meşaleler yanıyordu.

Hilto, "Gizemlere yaklaşanlar kim?" diye sesini duyurdu, ama yüzü pelerininin katlarının içinde gizliydi.

"Ben Nefer Seti'yim."

"Ben de Meren Cambyses'im."

"Kızıl Yol'u denemek istiyor musunuz?"

"istiyoruz."

"ikiniz de bedence ve kafaca tam erkekler misiniz?"

"Öyleyiz."

"Adıl bir çarpışmada ilk adamınızı öldürdünüz mü?"

"Öldürdük."

"Sana kefil olan bir savaşçı var mı, Nefer Seti?"

Şabako onun yerine konuştu. "Onun kefili benim."

"Sana da kefil olan bir savaşçı var mı, Meren Cambyses?"

Sokko, "Kefili benim," diye yanıt verdi.

Sorular tamamlandıktan sonra Nefer'le Meren tarikatın ilk mertebesine kabul edildiler. "Öküzün kanı ve gücünün ateşi adına tanrı tarafından aday olarak kabul edildiniz, ikinci ve üçüncü mertebedeki kutsal savaşçılarla toplantı halinde oturmaya, Kızıl Tanrı'ya ibadet etmeye, hatta gizli adını öğrenmeye henüz yetkili değilsiniz.

Sadece tanrının önünüzde açtığı yolda kendinizi denemeye hakkınız var. Bunun ölüm

anlamına gelebileceğini bilseniz bile, sınanmayı kabul ediyor musunuz?"

"Kabul ediyoruz."

Kutsal savaşçıların her biri bundan sonra sırayla söz alarak sınavları ve adayların bağlı kalmak zorunda oldukları kuralları açıkladılar. Beş aşama kargı, güreş, yay, araba ve kılıç olarak belirlendi, iki aday morallerinin bozulmaya başladığını hissediyorlardı.

Sonunda Hilto yeniden konuştu. "Tanrının neleri takdir ettiğini duydunuz. Bu yolda kendinizi denemeye kararlı mısınız?"

"Kararlıyız." Delikanlıların sesi doğal olamayacak derecede yüksek çıkmıştı ve nelerle karşılaşacaklarını artık bildikleri için yapay bir meydan okumayla titriyordu.

Hilto, "Öyleyse bu noktadan sonra artık geriye dönüş yok," dedi.

a egzersizdir," dedi. "Bunun bir yarış olduğunu unutma. Başka on araba seni kovalayacak. Burada hız her şey. Takımına en iyisini yaptırmayı öğrenmelisin."

insafsızca çalıştılar. Osiris'in yeni ayı ufukta bronz renkli ince bir dilim olduğu sırada Dov'la Krus, Nefer'le Meren'in onlara öğretebileceklerinin hepsini öğrenmiş bulunuyorlardı. Tek bir at gibi koşuyorlardı, arkalarındaki arabanın dengesinin bilincindeydiler, en keskin virajları dönmede ağırlıklarını ve güçlerini kullanıyorlar, dörtnala giderken aniden durmayı öğreniyorlar, en belirsiz komutlara bile hemen yanıt veriyorlardı.

Mintaka talim yapmalarını seyretmek için Merykara'yı kendi arabasıyla çöle getirmişti. Öğleyin at çiftine su ve yiyecek vermek için mola verdiklerinde Mintaka aniden seslendi. "Kusursuz! Herhalde onlara öğretebileceğin başka bir şey kalmadı.

Onların öğrenebileceği başka bir şey de kalmadı."

Nefer su ibriğini dudaklarına götürerek susuzluğunu giderdikten sonra elinin tersiyle ağzını sildi ve siyah renkli kayalık tepelerin doruğuna baktı.

"Orada sizinle aynı fikirde olmayan biri var."

Kızlar ellerini gözlerine siper ederek Nefer'in işaret ettiği yöne baktılar. Birden kayanın üstüne tünemiş silueti gördüler. O kadar hareketsiz görünüyordu ki kayanın bir parçası olsa bu kadar olurdu.

"Taita. Ne zamandan beri seyrediyordu?"

"Bazen zamanların en başından beri seyrediyormuş gibime geliyor."

Mintaka sordu. "Sana gösterebileceği daha başka bir şey var mı? Eğer varsa niçin şimdiye kadar söylemedi?"

Nefer, "Benim ona sormamı bekliyor," dedi.

Mintaka, "Hemen yanına git," diye emretti. "Sen gitmezsen ben gideceğim."

Nefer tepeye tırmandı ve Taita'nın yanına oturdu. Bir süre susmalarından sonra Nefer konuştu. "Sana yine ihtiyacım var, Yaşlı Babam."

Taita hemen yanıt vermedi. Sadece gökte yükselen güneş tarafından yuvasının dışında yakalanmış bir baykuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Hiçbir zaman bir oğlu olmayacaktı ve kimse o vakte kadar ona baba dememişti.

"Bana yardım edebilirsin. Daha başka ne yapabilirim?"

Uzun bir aradan sonra Taita yumuşak bir sesle konuştu. "Krus senin kargıyı ne zaman fırlatacağını veya oku atacağını seziyor. O sırada ön ayaklarını yükseğe kaldırıp kuvvetle yere indiriyor. Döv da aynı şeyi hissediyor ve irkiliyor."

Nefer bir an düşündü. "Haklısın! Oku attığım an adımlarındaki kopukluğu ben de hissettim."

"Bu, hedefini bir parmak kadar şaşırtabilir sana."

"Peki, buna karşı ne yapabilirim?"

"Onlara beşinci yürüyüşü öğretmelisin."

"Yürüyüş sadece dört tane. Yürümek, tırıs gidiş, eşkin gidiş ve dörtnala gitmek."

"Bir tane daha var. Ben ona kaymak diyorum, ama öğretilmesi gerek. Bazı atlar hiçbi zaman öğrenmezler."

"Bunu onlara öğretmeme yardım et."

Atları koşum takımlarından ayırdılar, Nefer de Dov'un üstüne atladı. Kısrağı kısa bi eşkin gidişten sonra Taita'nın bulunduğu yere getirdi, İhtiyar adam Dov'un sağ ön ayak toynağını kaldırttı ve hayvanın topuğunun etrafına bir deri şerit bağladı. Suyun cilaladığı kusursuz derecede yuvarlak bir taş deriye sarılı olarak şeride bağlıydı. Döv başını eğdi ve taşı merakla kokladı. Taita, "Ona bir tur daha yaptır," dedi.

Nefer ayaklarını kısrağının omuzlarının arkasına dürtünce Döv harekete geçti. Taş ön ayağının üstünde sallanıyordu, hayvan da attığı her adımla içgüdüsel olarak bu engelden kurtulmaya çalıştı. Bu, bütün hareketini değiştirdi. Sırtı artık yukarı kalkarak Nefer'in kabaetlerine çarpmıyordu, o sallantılı hareket, o hamle yoktu. Delikanlı,

"Altımda nehir gibi kayıyor!" diye sevinçle bağırdı. "Tıpkı Nil gibi!"

iki güne kalmadan Nefer taşı çıkarabildi, Döv buna rağmen onun komutu üzerine eşkin gidişten veya dörtnala koşudan kayma hareketine geçebiliyordu. Parola "Nil" di.

Taşı ona ilk getirdiklerinde Krus karşısındaki bir kobraymış gibi davrandı. Şaha kalkarak havayı tırmaladı. Taşı Nefer'in elinde görünce gözlerini yuvarladı ve bütün vücudu titredi.

O ve Nefer üç gün boyunca bir irade savaşına giriştiler. Ama sonra dördüncü günde aygır birdenbire sağ toynağını ileri fırlattı ve kayıp gitti. Ertesi gün komutu alınca Döv kadar beceriyle kayıyordu.

Onuncu günde harbe kayışı bileğinin etrafında olan Nefer'le atları hedef sıralarına dörtnala yaklaştıkları sırada Taita tepedeki gözetleme yerindeydi. Krus üç ayaklı sehpaların üstündeki boyalı tahtalara kulaklarını dikerek bakıyordu, ama onun hırçın bir harekete kalkışmasına vakit kalmadan Nefer, "Nil!" diye bağırdı.

Dov'la Krus eşzamanlı olarak yürüyüş biçimlerini değiştirdiler, araba da denge buldu ve yelken açmış bir savaş kadırgası gibi ileri kaydı. Nefer'in ilk harbesi de hedefin kırmızı renkli merkez halkasının içine saplandı.

Taita, Nefer'in oku yayın kirişine yerleştirmesini, yayı germesini ve nişan almasını seyrediyordu. Delikanlı iki yüz adım ilerlerindeki hedef sırasının arkasındaki çomağa iliştirilmiş sarı flamayı seyrediyordu. Flama kıpırdadı, sakladı, bir an kabardı, sonra sıcak esinti kesilince yine tembel tembel aşağı sarktı. Neferin saldığı ok tembel tembel yükseldi, en yüksek noktasına erişti, sonra] esinti yine Taita'nın yanağına çarparken inişe

geçti.

Ok da esintiyi hissetti ve uçuşu sırasında belirli şekilde yön değiştirdi, Hedefe doğru indi ve kırmızı hedef merkezinin rüzgâr altı yönünün üç el açığına saplandı.

Nefer, "Seth'in laneti o güvenilmez rüzgârın üstüne!" diye küfürü bastı.

Taita, "Hafif ok esintiyi daha iyi hisseder," dedi ve yedek yaylarla oklukların bulunduğu küçük arabaya yürüdü. Oradan deri bir kılıf içindeki uzun bir bohçayla döndü.

Taita'nın kılıftan Trok'un büyük savaş yayını çıkardığını gören Nefer, "Hayır! Bu benim gücümün ötesinde," diye atıldı.

Taita, "Onu en son ne zaman denedin?" diye sordu.

Nefer, "Onu topraktan çıkardığımız gün," diye karşılık verdi. "Bunun senin de bilmen gerekir. Sen de oradaydın "

Taita, "O altı ay önceydi," diyerek Nefer'in çıplak göğsüyle kollarına baktı.

Delikanlının kasları yontulmuş sedir tahtası kadar sertleşmişti, İhtiyar adam yayı ona uzattı.

Nefer isteksiz bir tavırla yayı aldı ve ellerinin arasında şöyle bir çevirdi. Kabzanın yakın zamanda ince elektrum telle takviye edildiğini gördü. Kiriş de yeniydi, elden geçirilerek tunç gibi sertleştirilmişti.

Red yanıtı Nefer'in dudaklarına kadar yükseldi, ama Taita'nın gözü üzerinde olduğu için seslendirilemedi. Yayı kaldırdı ve bir okunun olmamasına rağmen onu kaldırıp çekmeye çalıştı. Yay on beş, yirmi santim kadar geri geldi, ama hemen arkasından kolları kilitlendi ve kaslarının göğsünün üstünde yassılmasına ve sertleşmesine rağmen daha fazla kıpırdamadı. Nefer basıncı yavaşça salıverdi, yayın kabzası da normal haline döndü.

"Geri ver onu." Taita silahı almak için uzandı. "Sende onu kullanacak ne güç var, ne de kararlılık."

Nefer yayı İhtiyarın ellerinin arasından hızla çekip aldı. Dudakları gerilmişti, gözleri de ateş saçıyordu.

"Her şeyi bildiğini sanıyorsun, İhtiyar, ama bilmiyorsun işte."

Nefer arabanın içine uzandı ve derisine Trok'un arması işli okluğun içindeki uzun ve ağır oklardan birini kaptı. Yay gibi o da gömülü arabanın içinden çıkarılmıştı.

Delikanlı nişan çizgisine yürüdü ve vaziyet aldı. Oku yayın kirişine yerleştirdi. Derin derin soluması üzerine göğsü kabardı. Çenesini kasarak yayı germeye girişti. Yay önce çok ağır olarak geri geldi ve orta çizgiye ulaştı. Nefer homurdanıyor, soluğu boğazından tıslayarak boşalıyor, kasları patlarcasına geriliyordu, böylece sonuna kadar gerilen yayı bir sevgili gibi öptü. Aynı hareketin devamında yayı saldı, ağır ok da vınlayarak fırladı, en yüksek noktasına kadar yükseldi, sonra hedefler sırasının yukarısından geçerek alçaldı ve yoluna devam etti. Derken okun taş ucu uzaktaki bir kayaya kıvılcımlar

çaktırarak çarptı ve çarpışmanın şiddetiyle ikiye bölündü.

Nefer oka şaşkınlık içinde bakakalmıştı, Taita, "Belki de haklısın," diye mırıldandı.

Nefer yayı elinden bıraktı ve İhtiyar adama sarıldı. "Sen her şeyi yeterince biliyorsun, Yaşlı Babam," dedi. "Hepimize yetecek kadar biliyorsun."

TAITA, NEFER'LE MEREN'I ÇÖLE GÖTÜRDÜ

Acımasız olduğu kadar güzel bölgede üç gün yolculuk ettiler. Taita iki gence kayanın içindeki bir yarıktan siyah sıvının yüzeye sızdığı gizli vadiyi gösterdi. Thane'ye yaptıkları gece baskınında çakalların kürkünü tutuşturmak için kullandıkları katransı, yoğun sıvıydı bu.

Beraberlerinde getirdikleri kil çömlekleri bu sıvıyla doldurdular ve Gallala'ya döndüler. Taita kara sıvıyı rafine etti ve parmakların arasında ince bir ipek gibi kayganlaşana kadar hafif bir ateşte kaynattı. "Tekerlek poyralarını inceltilmiş domuz yağından ya da başka bir maddeden daha akıcı ve uzun süreli olarak yağlayacak. Bu sana bine karşı elli adımlık bir avantaj sağlayacaktır. Bu ise başarıyla başarısızlık, hatta hayatla ölüm arasındaki farktır belki."

Nefer Kızıl Yol'da saltanat arabasını koşturmaya niyetleniyordu, ama Taita,

"Gerçekten altından bir sandukada mı yarışmak istiyorsun?" diye sordu.

"Altın varak sadece iki tael ağırlığında. Sen kendin tartmıştın."

"Kızıl Yol'da bu iki tael iki yüzden farksız olacaktır."

Taita kumların içinden çıkardıkları yüz beş arabanın her birini inceledi, içinden on tanesini seçti ve parçalarına ayırdı. Şasiyi tarttı ve aracın ek yerlerinin kuvvetini sınadı. Tekerlekleri poyralarının etrafında döndürdü ve rotasyonlarındaki en küçük yalpalamayı gözleriyle ölçtü. Sonunda kesin seçimini yaptı.

Seçilmiş araçtaki poyra montajını değiştirdi, öyle ki tekerlekler bir tek çekiç darbesiyle çıkarılabilecek bir tek tunçtan çiviyle tutturulacaktı. Arabanın montajını yaparken ön korkuluğuyla yan panellerini attı, böylece arabayı gereksiz tüm ağırlıklardan arındırdı. Biniciler somunlarla panellerin yokluğunda en arızalı zeminlerden geçerken kendi dengelerine ve taban levhasına tutturulmuş bir tek ip ilmeğine güvenmek zorunda olacaklardı. Taita sonunda tekerlek poyralarını çöl kaynağından elde edilmiş siyah yağla cilaladı.

Taita'nın kontrolü altında koşum takımını santim santim incelediler. Mintaka, Merykara ve hizmetçiler de gece geç saatlere kadar oturarak ek yerleriyle kenarlara çift dikiş attılar.

Sonra taşıyacakları silahları seçtiler. Kargılarla okları en küçük bir kusurlarını yakalamak için avuç aralarında yuvarladılar, Taita'nın dizaynını yaptığı özel bir denge tahtasına astılar ve kusursuz olana kadar başlarıyla saplarına birer kurşun boncuk eklediler. Hedeflere saplanmaları ve tutunmaları için de uçları sivrilttiler.

Sandaletlerinin köselelerini yenilediler ve bronz kelepçelerini çivi gibi sivrilttiler. Ön kollarını kirişlerden ve harbe kayışlarından korumak için yeni deri kolluklar diktiler.

Bronz bıçaklar genelde savaş sırasında kırıldığı için adam başına üçer kılıç seçtiler.

Kesici yerlerini bilediler ve onlarla kollarının kıllarını tıraş edecekmiş gibi toz halindeki sünger taşıyla cilaladılar.

Bellerine sarılı birer kemer gibi taşınmak üzere yedek kirişler tütsülediler ve

büktüler. Dov'la Krus'un çekecekleri yükü azaltmak için yolda deri miğferlerle deri yelekler dışında zırh takmayacaklardı. Hazırlıklarından başkalarının haberinin olmaması için atölyenin kapalı kapılarının arkasında çalışıyorlardı Fakat en önemlisi, bol bol talim ve egzersiz yaptılar, kuvvetlerini ve enerjilerini artırdılar, ayrıca atlarının onlara güvenini perçinlediler.

Fakat ateş Dov'la Krus için en büyük sınav olacaktı. Odun demetlen ve kuru samar yığınları istifleyerek çölde kendi ateşlerini yaktılar. Atlara alevleri gösterdiler ve dumanı koklattılar, sonra da gözlerini bağladılar. Krus önce korkudan direndi ve kişnediyse de sonunda sırtındaki adama güvenerek gözleri kapalı olarak koşmaya çalıştı, hatta çatırdayan alevlerin yelesini alazlatacak kadar yakınından geçti.

Mintaka'yla Merykara bekleme günlerinde yenilenmiş Hathor Tapınağı'nda uzun saatler geçirerek erkekleri için kurbanlar kestirdiler ve tanrıçanın koruması ve yardımı için dualar ettiler.

HORUS DOLUNAYINDAN OTUZ BEŞ gün önce Gallala'ya garip bir kervan geldi. Kıyıdan Şafağa Limanı'ndan gelmişti. Kervan Aartla adında tek gözlü ve tek kollu bi devin rehberliğindeydi. Kızıl Yol'un beş savaşçısı daha kent duvarlarının beş fersah uzağındayken onu karşılamaya çıktılar. Adam otuz yıl önce Kızıl Yol'u geçmiş üçüncü dereceden bir savaşçı olduğu için onu onurlandırarak Gallala'ya götürdüler. Yirmi yıl önce Firavun Tamose'un Libya seferi sırasında bir ok Aartla'nın gözünü çıkarmıştı, ondan beş yıl sonra da bir Nübyeli, baltasının bir tek vuruşuyla kolunu dirseğinin altından doğrayıvermişti.

Aartla şimdi zengin bir adamdı. Özel hünerleri olan erkeklerle kadınlardan oluşan gezgin bir kumpanyaya sahipti. Grubundakilerden biri dünyanın en kuvvetli kadını olarak nam salmıştı, iki atı, her biri bir eliyle olmak üzere havaya kaldırabiliyor, tunçtan bir çomağın ucunu ısırıp koparabiliyor, sonra da çomağı vajinasının kavrayışıyla bükebiliyordu. Kadınlarından bir diğeri dünyanın en güzel kadını olarak ünlüydü, oysa yüzünü gören pek az kişi vardı. O kadar kuzeydeki bir ülkeden geliyordu ki yılın bazı mevsimlerinde oradaki nehirler güya beyaz taşa dönüşüyor ve akmaz oluyorlardı. Yerleri süpüren altın renginde saçları ve farklı renklerde, biri altın renginde, öteki ise mavi gözleri olduğu söyleniyordu. Kadının güzelliklerinin kalan kısmına bakılması için Aartla korkunç bir para istiyordu ve ancak çok zengin bir adam kadının bütün güzelliklerinden yararlanabiliyordu.

Aartla'nın ayrıca ateş yiyen, başından ayaklarına kadar bütün vücudunu canlı akreplerle kaplayan ve koca bir piton yılanını boynuna dolayan zenci bir köle kızı vardı. Gösterisinin sonunda yılanı vücudunun gizli deliğine girmesi için ayarlıyor, piton tüm uzunluğuyla rahminin içinde kayboluyordu.

Bu harikalarla Aartla'nın sirkinin esas atraksiyonlarına seyircilerin iştahını kabartmak amaçlanıyordu. Esas atraksiyonlar şampiyonlardı: istekli olan herkesle boy ölçüşmeye hazır olan savaşçılar, güreşçiler ve kılıç ustaları. Aartla, şampiyonlarından herhangi birini yenebilecek kimseye içinde yüz tael som altın bulunan bir kese öneriyordu. Bu karşılaşmalar üzerine tutulan bahisler dillere destandı ve Aartla'nın hesapsız servetinin kaynağıydı. Kendisi artık savaşmıyorsa da, kalben hâlâ bir savaşçı ve Kızıl Tanrı'nın bir müridiydi.

Tamose Hanedanı'ndan bir Firavun'un Kızıl Yol'u geçmeye kararlı olduğuna dair bir söylenti kulağına gelince ona meydan okumaları için dünyanın dört bir yanından şampiyonlarını getirtmişti. Oyunu o kadar seviyordu ki bu hizmetine karşılık herhangi bir bedel de istemedi.

Kardeş savaşçıları Aartla'yla ekibini barındırmak için kentin eski saraylarından birini hazırlamışlardı. Gelişinin gecesinde onun için büyük bir karşılama şöleni düzenlediler. Buna sadece Nefer'le Meren davet edilmemişlerdi. Nefer, Mintaka'ya,

"Zaten kabul edemezdik," diye açıkladı. "O tarikatın üyesi değiliz. Ayrıca, bize karşı gelecek adamlarla oturmak geleneklere ve göreneklere karşı çıkmak olurdu."

Şampiyonlar karşılama şöleninin ertesi gününde Aartla'nın denetimi altında sonu

gelmeyen idman ve egzersizlere giriştiler. Eski sarayın avlusunda çalışıyorlar, buraya hiçbir yabancı alınmıyordu. Aartla başka kumarbazların, bu ayrıcalık için avuç dolusu altın ödemeden şampiyonların formunu ve stilini değerlendirmesine izin vermeyecek kadar kurnazdı.

Ancak Taita bir yabancı değildi. Aartla kolunu kaybettiği zaman Taita kesiği temizlemiş ve dikmiş, böylece savaşçının yarasına musallat olan ve haya tını tehdit eden gazlı kangrenin önüne geçmişti. Aartla İhtiyar adamı çalışma ların yapılacağı avluya buyur etti ve sağlam gözünün yanındaki bir yastık kümesinin üstüne oturttu.

Dünyanın en güzel kadını Taita'ya altından bir kâseyle bal aramalı şerbet ikram etti ve o farklı renkli gözleriyle peçesinin arkasından ona gülümsedi.

Aartla, Taita'ya gelmiş olduğu Mezopotamya'daki Mısır seferi hakkında ' bilgi verdi Anlaşıldığı üzere orduları yenilerek darmadağın edilen Kral Sargon, başkenti Babii'ı duvarlarının arkasına sığınmıştı. Sonuç hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu.

Sahte Firavunların orduları yakında Mısır'a dönerek Gallala'daki küçük ordunur monarşileri için oluşturduğu tehditle başa çıkabileceklerdi. Bunları söylerken Aartla'nın yüzündeki anlam çok şey anlatıyordu: eski bir dosta yapılan zamanlı bir uyarıydı.

Yastıkların üstünde oturup birçok farklı şeylerden; politikadan, güç kavgalarıyla savaştan, tıptan, sihirle tanrılardan konuşuyorlar, Taita tartışmalarına dikkatini veriyor görünüyor, güneşin altında didinen ve terleyen atletlere sözüm ona bakmıyordu bile.

Ama bulanık yaşlı gözleri bir tek atışı ya da kılıç darbesini dahi kaçırmıyordu.

Şampiyonlar öldürücü hünerleri için yaşıyorlardı. Onlar da Kızıl Tanrı'nın müridiydiler ve çabalan da bir tür ibadetti. Taita o akşam Nefer'le Meren'in onu bekledikleri hücresine döndüğü zaman endişeliydi. "Rakiplerinizin egzersizlerini seyrettim," dedi. "Bu nedenle de sizleri uyarıyorum: daha çok çalışmamız gerekiyor, önümüzde ise sadece birkaç gün kaldı."

Nefer, "Bize anlat, Yaşlı Babam," dedi.

"Önce güreşçi Polios var..." Taita her şampiyonun karakteriyle gücünü, savaş stilini ve en güçlü olduğu özellikleri sıraladı. Sonra onlarda gözünden kaçmayan zayıf yanları da işaret ederek bunlardan nasıl yararlanılabileceğini belirtti.

TARIKATIN BEŞ SAVAŞÇISI AARTLA'NIN denetiminde aşılacak yolu düzenlemeye girişti. Günlerini el değmemiş arazilerde geçiriyorlar, Gallala'nın merkez forum'unda başlayıp tepelere ve kırık topraklara çıkan, üç fersah sonra da uzun vadi boyunca ilerleyerek Taita'nın kaynağının yanından geçen ve tekrar kent kapılarını aşarak forum'da son bulan geniş dairesel yolu inceliyorlardı, izleyecekleri rotayı bir kere saptadıktan sonra yol boyunca engelleri dikmek için işçi kafilelerini yolladılar.

Yarışmalardan on gün önce Hilto'yla Şabako kent halkına bildiriyi okudular.

Rotayı ve sınavın kurallarını ayrıntılı olarak anlattılar. Sonra, adayların karşısına çıkacak şampiyonların adlarını verdiler.

"Güreş sınavında Firavun Nefer Seti, Urlu Polios'la boy ölçüşecek." Polios ünlü b dövüşçü olduğu için kalabalığın içinden bir ahh sesi yükseldi. Polios'un bir adı da Be Kıran'dı. Kısa bir süre önce Şam'da bir adamı öldürmüştü, bu ise ringdeki on yedinci kurbanıydı.

"Meren Cambyses Nübyeli Sıgassa'yla boy ölçüşecek." Halk bu adamı da önceki kada iyi tanıyordu. Ona da Timsah diyorlardı. Garip bir hastalık adamın derisini büyük sürüngenlerinki gibi sert ve yumru yumru yapmış, rengini ise karartmıştı.

"Kılıç sınavında Firavun Nefer Seti'nin rakibi Taurine'li Khama olacak."

"Meren Cambyses Indüs'lü Drossa'yla boy ölçüşecek." Mintaka'yla Merykara o gec tanrıçaya beyaz bir kuzu kurban ettiler ve sevdikleri erkekleri korumasını yalvarırken bol bol ağladılar.

Yedi gün boyunca beş savaşçı avcıları seçmek üzere sınavlar düzenlediler. Bu onura talip olanlar az değildi. Bir kralın saç örgüsünü koparan herhangi bir kişi ölmezliğe kavuşmayı ümit edebilirdi. Hilto o kişinin becerisini anmak için yeğlediği tanrı veya tanrıçanın tapınağında en az iki, iki buçuk metre boyunda oymalı bir taş anıt dikileceğini vaat etti. Ayrıca, anayurda dönüşte güzel bir malikâne satın almasına yeterli bin tael'lik altın verilecekti ona. Yenmeyi başardığı adayın bütün silahları ve donanımı da şüphesiz ganimet olarak onun olacaktı.

Beş savaşçı bir çıkarma süreci yoluyla son seçimlerini yaptılar ve bunu forum'un ortasındaki taş platformdan ilan ettiler. "Ellerindeki adamlardan en iyi ve en deneyimli on tanesini seçtiler ve onlara arabalarla atlardan istediklerini seçme hakkını tanıdılar.

Sizler için hem arkadan, hem önden büyük bir tehlike söz konusu." Taita genç çifti bu sözlerle uyardıktan sonra listeyi bir kez daha gözden geçirdi. " Şu adamı, Daimios'u ele al. Savaş arabaları müfrezelerinin kaptanı. At takımlarından en üstün performansı elde etmeyi biliyor."

Nefer, "Her şey başlangıca bağlı," dedi.

"Bu da yalnız Kızıl Tanrı'nın vereceği karara bağlı."

Mintaka sınavdan önceki yedi gece boyunca Nefer'i yatağına almadı. Krus' un uzun yelesini birlikte örerlerken, "Aşkım kararını zayıflatır ve kuvvetini tüketir. Ama ben seni, senin beni özlemenden yüz kat fazla özleyeceğim," dedi.

Horus dolunayından bir gün önce Taita hepsinin dinlenmelerini emretti. Dov'la Krus kaynağın altındaki çayırda birlikte sakin sakin otluyorlardı. Merykara incirlerle portakallar ve darı çörekleriyle bir sepet hazırladı, Meren'le birlikte kaynağın başında oturup yeşil çimlerin üstündeki atları seyretmeye koyuldular. Basit yemekle karınlarını doyurmalarından sonra Merykara delikanlının arkasına geçti ve sırtının yarı yerine kadar inen gür saçlarını kalın bir örgüye dönüştürdü. "Saçların o kadar gür ve parlak ki," diye mırıldandı ve yüzünü sevgilisinin saçlarının içine gömdü. "O kadar güzel kokuyor ki. Örgünü kimsenin almasına izin verme, onu mutlaka bana getir."

"Getirirsem beni nasıl ödüllendireceksin?" Delikanlı başını çevirerek kıza gülümsedi.

"Sana aklından hayalinden bile geçirmediğin bir ödül vereceğim." Merykara bunu söylerken al al olmuştu.

Meren, "Bunu düşlerimde görmüştüm," diye mırıldandı. "Hayatımın her gecesinde bunu düşlüyorum."

 Onu, bir koluyla yüzünü örtmüş durumda uyurken buldu. Nefer, Taita'nın dokunuşuyla uyandı, doğruldu, gerindi ve esnedi. Mintaka'nın eseri olan uzun saç örgüsü sırtından aşağılara sarkıyordu.

Taita'ya bakarken bakışları sertleşti. Başlayan günün neler hazırladığını birden anımsamıştı.

Nefer bir kâse ekşi süt içip bir avuç dolusu incir yerken Taita pencereye yürüyüp kuyuların yukarısında diktikleri genç palmiye korusuna bakışını çevirdi. Ağaçların üst dallarının sallandığını ve esintiye yenik düşmüş gibi başlarını eğdiklerini görebiliyordu. Hepsi sakin bir gün olması için dua etmişlerdi, oysa esinti beraberinde başarısızlık tehdidini getiriyordu. Nefer şimdi esintiye karşı gelmek için büyük savaş yayına her zamankinden fazla güvenmek zorunda kalacaktı.

Taita kuruntularından Nefer'e söz etmedi. Bunun yerine dönüp caddenin alt yanına gözlerini dikti. Güneş daha doğmamıştı, öyleyken Gallala halkının yarısı kent kapılarından dışarı akıyordu sanki.

Nefer'e, "Parkur boyunca avantajlı konumlar yakalamaya ve yarışmanın mümkün olduğu kadar fazlasını görmeye çalışacaklar," dedi. "Katılımcılarla yargıçlardan başka hiç kimsenin ata binme izni yok. Diğerleri avı yaya olarak izlemek zorunda. Bazıları, harbeyle güreşi seyrettikten sonra tepelerin arasından geçerek kılıç oyununu yakından izlemenin mümkün olduğunu söylüyorlar. Daha az hızlı olanlar Kartal Tepesi'nin doruğuna tırmanıp aşağılarındaki uçurumun aşılmasını seyredecekler, sonra sonu görmek için buraya geri koşacaklar."

Kent bir yandan boşalırken yüzlerce meraklı da olayın başını seyretmeyi yeğleyerek forum'a dolmuşlardı. Başkaları meydanın yukarılarına tırmanmış ve duvarlarla balkonlara tünemişti. Saatin o kadar erken olmasına rağmen ortada heyecanlı bir bayram havası esiyordu. Duvarların üstüne çıkmış olanlardan bazıları yanlarında kahvaltılarını getirmişlerdi, kemikleri kemiriyorlar, yemek ar tıkları aşağıdakilerin üstüne dökülüyordu. Başkaları bahislerini Aartla'yla yazıcılarına sesleniyorlardı. Aartla ise Nefer'le Meren'in kanyonu aşacaklarını kabul etmekle beraber, kılıç ustalarını aşacaklarının aleyhinde ikiye karşı bir, avcılar tarafından yakalanmadan yarışı bitireceklerinin aleyhinde ise dörde karşı bir gibi oranlarla para vaat ediyordu.

Güneş duvarların yukarısına yükselirken avcıların on arabası forum'da sıralandılar.

Gonglar vuruluyor, davullar çalıyor, sistrum çıngırdıyor, kadınlar cıyaklıyor ve çiçekler fırlatıyor, çocuklar da etraflarında dans ediyordu, ama başlangıç çizgisinin başına dizilirken araba sürücüleri sert ve tetikteydi.

Şimdi herkes gergin bir bekleyiş içindeydi. Derken atlıların hatlarından giderek yaklaşan alkış sesleri gelmeye başladı. Çok geçmeden adayların gereksiz bölümlerinden arınmış arabası bir "Bakher!" patlaması arasında forum'un ağzındaki aşınmış kolonların arasından geçti.

Dov'la Krus postları güneşin ilk ışıklarının altında cilalı bir metal gibi ışıldayana

kadar tımarı edilmişlerdi. Yeleleri örülmüş, perçemlerine renkli kurdeleler geçirilmiş, kuyrukları bükülüp bağlanmıştı.

Nefer'le Mererç yalnızca deriden hafif zırhlar giymişlerdi, bedenleri de güreş için yağlanmıştı. Arabanın sahanlığından inerek elleri kılıçlarının kabzasının üstünde olduğu halde dizlerinin üstüne düştüler. Taita gelerek tepelerinde durdu. Horus'la Kızıl Tanrı'ya dua etti, kutsanmaları ve korunmaları için yalvardı. Sonunda kendi boynundan bir tılsımı çekip çıkararak Nefer'in eğik başının üzerinden geçirdi. , Cisim göğsüne sarkınca Nefer önüne baktı ve o cisimden vücuduna garip bir güç akımı olmuş gibi bir şokun etkisiyle titredi.

Cisim, Lostris'in altından tılsımıydı, Taita dışında hiç kimsenin dokunmadığı büyükannesinin madalyonu.

Derken tarikatın üçüncü mertebesinin kırmızı pelerinini kuş niş Hilto forum'un ortasındaki taş platformun üstüne çıktı.

Kuralları yüksek sesle okudu. Okuması sona erince ciddi bir sesle sordu: "Kızıl Yo tarikatının kurallarını anlıyor ve onlara bağlı kalmayı kabul ediyor musunuz?"

Nefer, "Kızıl Tanrı adına kabul ediyorum!" diye bildirdi.

Hilto, "Saç örgülerini kim kesecek?" diye sorunca Mintaka'yla Merykara yere diz çökmüş savaşçıların arkasına geçtiler. Bir gece öncesini uykusuz geçirdiği için Mintaka'nın gözlerinin altında mor gölgeler dikkati çekiyordu. Kızların ikisi de solgun ve duydukları endişeden gergindiler. Nefer'le Meren başlarını eğdiler. Kadınlar da örgüler sevgi dolu bir hareketle kaldırarak doğradılar. Onları Hilto'ya uzattılar, savaşçı da örgüleri adayların arabasının iki yanındaki flama sırıklarının ucuna bağladı. Bunlar avcıların kapmak isteyecekleri, Nefer'le Meren'in ise hayatları pahasına korumak zorunda oldukları ganimetlerdi.

Hilto, "Arabanıza binin!" diye emretti, Nefer'le Meren de sahanlığa tırmandılar.

Nefer dizginleri ellerine aldı. Dov'la Krus boyunlarını kabarttılar, toynaklarını yere çarptılar ve bir tek tekerlek dönüşü kadar geriliediler.

Hilto, "Kuşları getirin!" diye emretti.

Terbiyeciler ortaya çıktılar. Her birinin koltuğunun altında bir dövüş horozu vardı.

Her iki kuşun ibikleri kesildiğinden kafaları sürüngensi bir görünüm almıştı. Et veya deri çıkıntılarının kesilmesiyle düşman kuşa tutamaç bırakılmaması amaçlanıyordu.

Güneş tüylerinin üstünde suya dökülmüş yağın yanardönerliğiyle ışıldıyordu.

Kalabalık forum'a acı veren gergin bir sessizlik çöktü. Terbiyeciler kumla kaplı çukurda karşılıklı diz çöktüler ve kuşlarını önlerinde tuttular. Kuşların ayaklarına yapay mahmuzlar bağlı değildi; uzun metal çiviler ölümü hızlandırır ve garantilerdi, fakat doğal mahmuzları sivriltilmiş ve cilalanmıştı. '

Hilto, "Hayvanlarınızı birbirine saldırtın!" diye seslenince, terbiyeciler, kuşları,

birbirlerine dokunmalarına izin vermeyecek şekilde birbirlerinin burnuna soktular, iki horozun gözleri kötü kötü parlıyordu, başlan şişmeye başladı. Başlarıyla boyunlarının çıplak derisi öfkeli bir koyu kırmızıya dönüştü. Kanatlarını çırpıyor, uçup birbirlerine saldırmak için terbiyecilerinin elinden kurtulmaya çalışıyorlardı.

Hilto kınından çektiği kılıcıyla forum'un karşı tarafındaki Gallala'nın koruyucu tanrısı Bes'in tapınağının harap damını işaret etti.'Orada mavi bir flama sıcak esintide hafif hafif saklıyordu. "Adaylar kuşlar salıverildiği zaman harekete hazır duruma geçecekler. Kuşlardan biri öldürüldüğü zaman flama' indirilecek ve yarış işte o zaman başlayacak. Kuşların ne kadar zaman hayatta kalacaklarını ve yarışa kadarki ara sürenin uzunluğunu sonsuz zekâ ve sağgörüsüyle Kızıl Tanrı saptayacak. Şimdi hazır olun."

Bütün gözler, hatta Nefer'le Meren'inkiler dahi birbirlerine meydan okuyan horozlara çevrildi. Hilto kılıcını kaldırdı. Kuşların tüyleri dikilmişti, çılgınca bir öfkeyle birbirlerini paralamaya hazırlanıyorlardı.

Hilto, "Şimdi!" diye bağırınca terbiyeciler anında horqzlari serbest bıraktılar.

Kumun üstünde alacalı bulacalı kanatlarını çırparak uçarcasına koştular, pençeleri ve mahmuzlarıyla saldırıya geçtiler.

Nefer, "Ha, Döv! Ha, Krus!" diye bağırınca atlar toynaklarının altından çakılları v kumları savurarak ileri atıldılar. Kalabalığın içinden güçlü bir bağırış yükseldi, araba da forum'un etrafını bir kez döndükten sonra açık caddeye yöneldi. Araba kent kapılarından çıkıp tepelere giden patikaya sapınca halkın bağırışları giderek uzaklaşmaya başladı. Patika, çölden esen sabah rüzgârıyla dalgalanan keten bayraklarla iki yüzer adımlık aralıklarla işaretlenmişti. Meren Nefer'e, "Bayrakları sağında tut!" diye hatırlattı Bayraklardan birini yanlış yandan geçtikleri takdirde hakemler aynı yolu doğru olarak baştan kat etmeleri için onları geriye yollardı.

Atları kollayarak dikleşen yokuşu onlara yürüyüş adımlarıyla tırmandırırken Nefer bayrakları ve tozu gözleyerek rüzgârın kuvvetini ve yönünü hesaplıyordu. Esinti batıdan sert ve sıcak esiyor, arkalarındaki toz bulutunu dört bir yana dağıtıyordu. Bu olabilecek en kötü rüzgârdı. Atların kuvvetini tüketeceği gibi, harbe ve yay sınavına sıra gelince menzili şaşırtacaktı. Delikanlı bu düşünceyi arka plana iterek dikkatini önce tepelere tırmanış üzerinde yoğunlaştırdı.

Yokuş sert şekilde yukarıya meyledince Nefer'in komutu üzerine arabadan atladılar ve yükü hafifletmek için atların yanında koşmaya başladılar. Dov'la Krus o kadar hızlı tırmanıyorlardı ki iki genç onlara yetişmek için koşum takımlarına asılmak zorunda kaldılar. Doruğa vardıklarında Nefer onları durdurdu ve kendi kalbinin üç yüz atışı kadar bir süre dinlenmelerine olanak verdi.

Geriye kent duvarlarına bakınca uğultuyu uzaklardaki bir dalganın bir mercan rifine çarpışına benzetti. Kalabalığın, kuşların her saldırısına eşlik eden horoz dövüşünün özgün sesiydi bu. Fakat Beş Tapınağı'nın dökülen damında bayrak hâlâ dalgalandığına göre dövüş hâlâ sürüyordu. Nefer kente arkasını döndü ve engebesiz ovanın öbür ucuna bakışını dikti. Harbe hattını görebiliyordu, iki yüzer adım aralıklarla dizilmiş beş tane

hedef vardı. Onlara paralel uzanan dikenli çalılardan alçak bir çit arabaları elli adımlık bir menzilde tutacaktı.

Nefer arabanın sahanlığına sıçrayarak, "Yürüyün!" diye bağırdı. Atlar da ileriye doğru yürüyüşe geçtiler. Delikanlı arkasına baktığında Beş kulesindeki mavi bayrak hâlâ dalgalanıyordu.

Hedef çizgisine doğru hızlanırlarken Nefer kayışı bileğine sardı ve kendine çekidüzen verdi. Harbenin elinden kurtulup dıştaki sarı çemberi atlamasını ve dosdoğru içteki kırmızı daireye doğru uçuşunu hayalinde canlandırıyordu. Rüzgârın flamaları dalgalandırışını gördü.

Şabako'nun hedef sırasının ortasındaki alçak bir yükseltide durduğunu görüyordu, içteki daireye bir isabet için kırmızı flamayı, başarısız bir atış için ise sarı flamayı gösterecekti. Beş harbe taşıyorlardı ve sadece bir sarı flamaya göz yumulacaktı. ilk atışın başarısız olması halinde geri dönüp harbeyi saplandığı yerden almak, sonra dört kırmızı başarana kadar koşmak zorundaydılar.

Nefer dizginleri Meren'in eline verdi, arkadaşı da Nefer'e atış için en avantajlı konumu sağlamak için arabayı çite yaklaştırabileceği kadar yaklaştırdı, ilk hedef çok çabuk belirdi. Nefer de hemen hazırlandı.

"Nil!" Nefer komutu verdi. Dov'la Krus anında yürüyüşlerini olağanüstü güzelliktek kayma hareketine dönüştürdüler. Araba altında denge buldu, Nefer de bacaklarıyla harekete uyum sağlayarak harbeyi fırlattı. Harbe elinden kurtulduğu andan itibaren içinde hiçbir kuşku kalmadı. Bileğindeki kayışın harbenin hızını artıracağını ayrıca rüzgârı da hesaba katmıştı. Harbe rüzgârın içinden geçerek elli adımlık mesafeyi aştı ve dosdoğru kırmızı dairenin kalbine saplandı. Nefer, Şabako'nun, isabeti doğrulayan kırmızı flamayı salladığını gördü. Bunun üzerine kutunun içinden ikinci bir harbeyi kaptı ve kayışı bileğine sardı. Hemen hemen tanrısal bir güven duyuyordu. Bundan sonraki dört harbenin de ilki gibi tam olarak hedefi bulacağına emindi, ikinci hedefin yaklaştığını gördü ve atışını yaptı. Bayrağı gözlemesine bile hacet kalmadı, Meren yanında, "Bakher, kardeşim!" diye bağırmıştı. Nefer hemen üçüncü atışa hazırlandı.

Çok yakından uçar gibi geçiyorlardı, dikenli çit de sanki bir sisin içinde kaybolmuştu. Nefer doğrulup sağ kolunu atış için ileri fırlattı, ancak arabanın tekerleği tam o sırada çite dokundu, araba da şiddetli bir dönüş yaptı. Bir an için devrilmenin eşiğine geldi. Atlar birlikte ağırlıklarını vererek arabayı doğrulttularsa da harbe yola çıkmıştı bile. Nefer büyük bir umutsuzluk içinde onun hedefin açığından geçtiğini gördü. Sarı flama yukarı kalktı.

Meren, "Suç benim," diye dişlerini gıcırdattı. "Fazla yakından geçtim."

Nefer, "Bu sefer çok dikkatli ol. iki kırmızıya daha ihtiyacımız var," diye onu sert bir sesle uyardı.

Dördüncü hedef yaklaştı ama Nefer altında değişmiş olan hareketi fark etmedi.

Krus yanlış ayağı öne atmış, çitle çarpışmak dengesini bozmuştu.

Meren, "Ho, Krus!" diye seslenerek dizginlerin dokunuşuyla atı dengeye getirmeye çalıştı. Tam o sırada Döv ona doğru hafifçe eğildi, Krus da onun ritmini hissederek tam dördüncü hedefin hizasına gelirlerken adımlarını kısrağınkilere uydurdu.

Nefer harbeyi fırlattı, Meren de yanında, "Kırmızı!" diye bağırdı. "Kusursuz bir isabet Basardın!"

Nefer, "Daha değil," diyerek kutunun içinden sonuncu harbeyi kaptı. "Bir atış daha var."

Sonuncu hedefe hızla yaklaştılar. Adamlar çekilmiş yaylar kadar gergindiler, bütün kasları sertleşmiş, sinirleri koparcasına gerilmişti. Krus bunu sezdi, Meren'in sağ elindeki dizginlerden hissetti. Hedefin yaklaştığını sağ gözüyj le gördü, Nefer'in atışını yapacağı anı bildi ve içgüdüsel olarak eski kötü huyuna kapılarak adımını değiştirdi.

Nefer tam atışını yaptığı sırada araba sarsıldı. Nefer buna rağmen isabet kaydedebilirdi, ama rüzgâr işini bozdu. Sıcak bir hava akımı üzerlerine boşandı; flama direklerinin üstündeki saç örgülerini hoplatacak kadar kuvvetli bir esintiydi, bu. Harbe biraz yana kaçmıştı, rüzgâr bu hatayı daha da şiddetlendirdi. Harbe sağa kaydı, kırmızı dairenin iki parmak kadar dışında kaldı ve dış halkaya vınlayarak saplandı.

Şabako siyah flamayı başının yukarısına kaldırarak iki yana salladı, kumaş katları gürültüyle sakladılar. Başarısızlığın işaretiydi bu.

İlk turları geçersiz sayılıyordu. Harbeleri toplayıp yeniden denemek zorundaydılar.

Nefer dudağını ısırarak dizginleri Meren'in ellerinden hızla çekti ve dikenli çitin ucundan sert bir dönüş yaptı. Başlangıç noktasına dönüyorlardı. Delikanlı atları tüm güçlerini harcamaya zorladı artık onları kayırmanın sırası değildi. Nefer'in bildiği kadarıyla dövüş horozlarından biri şimdiye kadar ölmüştü, on araba da ava başlamıştı bile.

Hedef sırası boyunca başlangıç noktasına doğru hızla geçtiler, o kadar yakından geçiyorlardı ki Meren arabayı tamamen durdurmadan harbeleri samanla doldurulmuş vücutlardan birer birer toplayabildi. Tam bir karavana yapan dördüncü harbe yerde yatıyordu, ama kayalık zemine saplanmanın kargının sapını kırıp ikiye böldüğünü Nefer uzaktan bile görebildi. Dört kırmızı bayrağı başarmak için sadece dört harbeleri kalmış demekti. Bir tek hata burada kalmalarını gerektirecek, seçme on savaşçıya karşı iki kişi karşı koymak zorunda kalacaklardı: sonuçta ya teslim olacak ya da ölesiye dövüşeceklerdi.

Kutuda yalnız dört harbeyle sıranın başına vardılar, Nefer burada arabayı durdurup yere atladı. Krus'un başına koşarak atın alnını okşadı ve, "Komutlarımı aynen yerine getir, canım. Sakın umutlarımı bir daha boşa çıkarma," diye fısıldadı.

Ta uzaklarda alkışlar koptu ve şen bağırışlar kulağa gelmeye başladı. Bu kez sesler hafifleyip kaybolmadılar.

Meren, "Kuşlardan biri öldü!" diye bağırdı. "Av başladı demektir."

Nefer bunun doğru olduğunu biliyordu. Horozlardan biri yenik düşmüştü, avcılar da artık onları kovalamakta serbesttiler. Nefer'le Meren başlangıçtaki avantajlarını kaybetmişlerdi. Avcıların arabalarının harbe sınavından geçmeleri gerekmeyecekti.

Hedef sırasının yanından durmadan geçeceklerdi. Bu kez dört kırmızı bayrağı kaldırtmayı başarsalar bile, Nefer'le Meren'in ilersinde güreşçiler beklemedeydiler.

kalmışlar, dövüş alanına bakıyorlardı. Kendilerine iskemle hazırlandığı halde, onlar oturamıyorlardı. Altlarındaki kanlı mücadelenin kapanış evrelerini seyrederken endişeden donup kalmışlardı.

İki dövüş horozu özenle eşleştirilmişlerdi, ikisi de birçok destansı dövüşün kıdemlisiydiler, ikisi de cesaret ve dayanıklılıklarını kanıtlamışlardı. Uzun bacaklıydılar, ama baldırlarının hürmetli kasları vardı. Zalim kara mahmuzlarıyla bir hasmın etini kemiğine kadar yarabilirlerdi. Yılankavi boyunları ve kancalı dev gagalarıyla uzanıp hasımlarının tüylerini ve etini yolabilirler, kanını akıtıp zayıf düşürdükten sonra ölüm tutuşuna geçer, hasmı yere mıhlayıp yaşamsal organlarını parçalarlardı.

Daha yaşlı kuşun gün doğumu kadar parlak altın ve bakır renginde tüyleri vardı.

Kuyruğu safir ışıklarıyla beneklenmiş gururlu bir çağlayandı. Öbür kuş siyahtı ama ışıl ışıl bir siyah, çıplak kafası da mora yakın bir kırmızıydı.

Şimdi birbirlerinin etrafında daireler çiziyorlardı. Uzun süre kıyasıya dövüşmüşlerdi, kumların üstüne saçılan kopmuş tüyleri batı rüzgârının sıcak esintileriyle etrafa savruluyordu. ikisi de kan kaybettiklerinden ağır damlalar tüylerinin üstünde parlıyordu. Kuvvetleri de kanlarıyla birlikte akıp gidiyor, ikisi de biraz sendeliyordu.

Bununla birlikte, gözleri dövüşün başındaki kadar parlak ve vahşi bakışlıydı.

Mintaka'nın eline yapışmış olan Merykara, "Sevgili kutsal Hathor. ikisine de güç ver de hayatta kalabilsinler," diye yakardı. "Gün batımına kadar dövüşsünler."

Kızcağız duasının ne kadar umutsuz olduğunu bile bile devam etti. "Ve Meren'le Nefer'i kötülüklerden koru."

Kara kuş birden adam boyu havaya fırladı, sonra güçlü bir kanat çırpışıyla ve iki ayağını ileri uzatarak öne atıldı. Kızıl kuş da onu karşılamak için havaya sıçramıştı, ama aşağı yukarı tükendiğinden karşılığı ateşten yoksundu. Hamleye yanıt vermek üzere bacaklarını kaldırmakta ağır davrandı, iki horoz etrafa tüylerini püskürterek çarpıştılar, birlikte yerlerde yuvarlandılar, birbirlerinden ayrıldıklarında da kızıl horozun bir kanadı yerde sürünüyordu. Artık sona çok yaklaşmıştı.

Merykara, "Ah Hathor, ölmesine izin verme!" diye hıçkırdı. Mintaka'nın kolunu yakaladı ve tırnaklarını öbür kızın etine saplayarak etinin üstünde parlak kırmızı yarım aylar bıraktı. Fakat Mintaka bunu hissetmedi bile. Kızıl kuşun zayıf halde sendelemesini kalabalığın da vahşice ulumasını dehşet içinde seyrediyordu.

Kara kuş kazandığının farkına varması üzerine canlandı. O uzun ve sert bacaklarının üstünde zıplayarak tekrar havalandı.

Pırıl pırıl parlayan kanatlarını alabildiğince açmıştı. Birden taş gibi düşerek dengesini bulmasına vakit bırakmadan kızıl kuşa çarptı ve onu yere mıhladı. Kızıl kuşun kanatları hafif hafif titriyordu. Siyah kuş gagasıyla hasmının gözüne nişan aldı, bu olmayınca hasmının sarkık yanağını yakaladı ve oraya yapışıp kaldı.

Kızıl kuş ayağa kalkabilmişti, ama siyah ona kilitlenmişti. Kızıl kuş acı içinde

sürükleniyor, bu arada hasmının ağırlığını da beraberinde götürüyordu. Kızlar uğultuların arasında seslerini duyurdular: "Bırak onu, Seth'in kara gölgesi. Bırak onu yaşasın!"

Kızıl horoz kara olanını dövüş alanının etrafında dolaştırdı, ama attığı her adım bir öncekinden daha halsizdi, sonunda da kızların durduğu yerin hemen altında parmaklığın dibinde yığıldı kaldı.

Birisi, "Öldü!" diye bağırdı. "Dövüş sona erdi. Avcılar gitsinler."

Mintaka, "Hayır! Daha yaşıyor!" diye haykırdı.

Kara kuş hasmının başını salıverdi ve onun üstüne bindi. Kızıl kuş kuvvetinin ve cesaretinin son katresiyle ayağa kalkmaya kendini zorladı ve her iki kanadını da kumun içinde sürüyerek ve yanağındaki kesikten kanlar süzülerek ayaklarının üstünde sallandı.

Kara kuş aralarındaki mesafeyi ölçer gibiydi. Birden havaya sıçradı ve bir an boyu kurbanının yukarısında havada duruyor göründü. Sonra hasmının üstüne düştü ve her iki mahmuzunu sonuna kadar iterek kalbiyle akciğerlerine sapladı. Kızıl horoz hasmının altında serili kaldı. Gagası sessiz bir ölüm çığlığıyla sonuna kadar açılmıştı, kanatları da zangır zangır titriyordu.

Kara horoz leşin tepesinde duruyordu. Kafasını arkaya atarak boğuk bir zafer ötüşü salıverdi. Ses Mintaka'yı vücudunun en derin noktasına kadar titretti.

"Tanrı konuştu! Dövüş bitti!" Hilto kan içindeki paralanmış leşi boynundan tutup kaldırdı; aynı anda Bes'in kulesindeki flama da indi. Hilto atlarının arkasında çömelip beklemekte olan sürücülere döndü.

"Kızıl Yol'a gitmekte serbestsiniz!" diye bağırdı. "Arabalarınızı ölüme ya da zafere sürün!" Kamçılar sakladı, atlar başlarını arkaya attılar, yelelerini silktiler, on savaş arabası da kalabalığı tekerleklerinden kaçırtarak, kadınları bağırtarak, erkekler de alkış tutturarak forum'un etrafını bir kez döndü. Sonra arka arkaya kent kapılarından çıktılar ve flama dizisini izleyerek tepelere doğru kopup gittiler.

Onlara güven vermek Nefer'in birkaç saniyesini daha aldı. Her iki atın boynuna birer kolunu doladı ve onlara sevgisini fısıldadı. Sonra geri dönüp arabaya atladı. Atları önce yürüttü, sonra onları yavaşça eşkin gidişe zorladı.

Ancak atlar tam bir uyum halinde koşmaya başladıkları vakit delikanlı, "Nil!" komutuyla ritmlerini değiştirdi.

ikinci deneme için hedef sırasına doğru dörtnala yol alırlarken Nefer dizginleri Meren'e verdi. Ona başkaca bir uyarıda bulunmadı, Meren'in fiyaskoyla sonuçlanan ilk denemelerinden dolayı hâlâ acı çektiğini biliyordu.

Nefer bir yandan kayışı bileğine dolarken yine ritmini bozacağının işaretini arar gibi Krus'un kulaklarına baktı, ama aygır kulaklarını dikmiş vaziyette aynı tempoyla koşmayı sürdürüyordu, ilk hedefin hizasına geldiklerinde de ritmini bozmadı, fırlatılan harbe de dosdoğru içteki kırmızı dairenin kalbine saplandı. Hemen arkasından sıra ikinci hedefe geldi. Nefer tüm dikkatini ve gücünü atışına verdi, harbenin ucu da iç halkaya derinlemesine saplandı. Nefer'in yanında Meren susuyor, atları tüm ruhu ve hüneriyle yönetiyordu.

Üçüncü harbe hedefe doğru uçarken tıpkı bir güneş ışını gibi ışıldıyordu. Şabako da yeni bir isabet için kırmızı flamayı salladı.

Sonuncu harbe Nefer'in elindeydi, kayış da bileğine sıkı sıkı sarılıydı. Otoriter, ama aynı zamanda güven verici bir tonla atlara, "Bir tane daha. Benim için bir tane daha," diye mırıldandı.

Krus şöyle bir toparlanıp çenesini kısacak olduysa da ritmini bozmadı, Nefer de harbeyi fırlatırken kırmızının tam ortasına isabet ettireceğini bildi. Harbe daha havadayken atlara, "Na! Ha! Koşun!" diye bağırdı. Atlar da kayma hareketinden dörtnala koşuya geçtiler, öyle ki Nefer arkaya doğru savrulmamak için bacaklarını açıp emniyet ipine yapışmak zorunda kaldı.

Şabako kırmızı flamayı başının yukarısında dalgalandırdı. Sesi ta ilerden duyulabiliyordu. " Bakher majesteleri! Başardınız!"

asla telafi edemeyeceklerini biliyordu, avcılar onlara dörtnala yetişmek üzereydiler.

Flama sırası geniş bir çember çizdirdikten sonra onları dikey duvarlı derin bir kanyonun kenarından geçirerek ve bir dizi doğal düzlüğü tırmandırarak kuzeye götürdü. Burada çıplak toprağın yumuşak şeftali rengi, arazinin sert ve kıraç doğasını sanki yalanlıyordu.

Üçüncü ve son düzlüğe çıkan basamak Gallala'dan tırmanan daha güçlü seyircilerden elli kadarı tarafından doldurulmuştu.

Nefer'in arabası yaklaşırken onları şen bağırışlarla karşıladılar ve geçmeleri için ikiye ayrıldılar. Düzlüğün tepesi yassı ve pürüzsüzdü. Bu açıklığın orta yerinde de güreşçiler bekliyordu.

Her biri, beyaza boyalı taşlarla işaretlenmiş kendi dairesinin içinde duruyordu.

Nefer alkış tutarak ve heyecanla gülerek koşan kalabalıkla birlikte onlara doğru ilerledi. Delikanlı, taş halkalara az kala arabayı durdurdu, beklemede olan iki seyis de hemen dizginleri almaya koştular.

Nefer arabadan atlarken, "Birer kovadan fazla su içmesinler," diye onları uyardı.

Atlara su içmesine izin verilen ilk mola yeriydi burası, ama Nefer hayvanların karnının şişmesini istemiyordu.

Nefer'le Meren alelacele deri zırhlarını ve altlarındaki kısa eteklerini sıyırdılar ve güneşin altında anadan doğma çıplak kaldılar, idmanla kusursuzluğa erişmiş diri genç vücutları görünce, kalabalıktan hayranlık mırıltıları yükseldi. Aşağı sınıftan düşük ahlak düzeyli bazı kadınlar da heyecanlarından uludular ve şehvetli hareketlerle oynamaya başladılar.

Geçen her saniye şimdi avcıların arabalarını biraz daha yaklaştırıyordu. Nefer dans eden kadınlara bakmadı bile, Meren'le birlikte kendileri için seçilmiş güreşçinin beklediği halkaya doğru ilerlediler. Nefer beyaz taşlarla çizilmiş dairenin dışında durdu ve bunun ortasında duran Urlu Polios'a baktı.

Adam öyle olağanüstü iri veya uzun boylu değildi, Nefer'den daha iri ve daha ağır sayılmazdı. Hakemler onları adilane eşleştirmişlerdi. Ancak Polios'un üstünde gereksiz yağın ya da etin katresi yoktu. Kendini dövüşe hazırladığı, vücudunun ter ve yağdan parlamasından, kaslarının da şişmiş ve kanla dolmuş olmasından belliydi.

Adamın her yanına sert sıfatı yakıştırabilirdi.

Omuzlarının eni beliyle kusursuz orantılı, karnı dümdüz, bacakları uzun ve esnekti. Kollarını göğsünün üstünde çaprazlamış olarak duruyor ve Nefer'e katı ve donuk bir bakışla bakıyordu.

Nefer derin bir soluk aldı. Taita'nın uyarıları şimdi söyleniyormuş gibi kulağındaydı. "Sol dizi. Adamın tek zayıf noktası bu."

Delikanlının bakışı güreşçinin söz konusu bacağına kaydı, ama Polios'un sol dizi de görünürde sağ dizi kadar güçlüydü. Bir zeytin ağacının gövdesi kadar sert ve yenilmez gözüküyordu.

Nefer boğazındaki altından tılsıma dokundu ve taşlarla çevrili daireye adımını attı.

Halk uluyor, cıyaklıyor ve bağırıyordu. Polios ellerini dizlerine dayadı, sırtını kamburlaştırdı ve bir yılanınkinden farksız donuk ve acımasız bakışını delikanlının üzerine dikti.

Nefer ilk adımı kendisinin atması gerektiğini anlamıştı; Polios'un hiç acelesi yoktu çünkü. Görevi, avcıların arabaları yetişene kadar Nefer'i oyalamaktı. Nefer rakibinin etrafında bir kere döndü, Polios da onunla yüz yüze gelmek için ağır ağır döndü.

"Evet," dedi Nefer kendi kendine, "işte belli oldu: sol ayağının ucunu sürüyor."

Ama bu o kadar küçük bir kusurdu ki Taita'nın uyarısı olmasa dünyada fark etmezdi.

Taita ona, "Eski bir yaranın kalıntısıdır," demişti, "işte!" Böyle diyerek tam yerini işaretlemek için başparmağını Nefer'in dizine bastırmıştı, İhtiyar adam bundan sonra devam etmişti. "Ama sen yine de onu sakın hafife alma. Adam bir katilden farksız, işte bu favori numarası ve bunda hemen hemen karşı gelinemez güçte." Taita bu hareketi de delikanlıya göstermişti.

Nefer dairenin öbür yanına döndü ve Polios da onunla birlikte döndü. Nefer şimdi görebiliyordu: adamın dizkapağının altında doğal olmayan bir oyukluk vardı. Bir saniye daha fazla harcamayı göze alamazdı. Onun için arayı kapadı.

İkisi de oyunun klasikleşmiş ilk aşamasına geçtiler. Kavrama hareketlerine giriştiler, silkmeyi denediler, tutuş pozisyonlarını değiştirdiler, ağırlık merkezlerini değiştirdiler, rakibin dengesini ölçmeye çalıştılar. Derken Polios öne atıldı ve Nefer'in gardının altına hamle yaptı. Delikanlı her ne kadar böyle bir manevra beklemişse de uzun bir kolun beline sarılmasını önleyemedi. Kendini birdenbire havalandırılmış

buldu, ancak ayaklarının ucu yere değiyordu. Polios, delikanlı kollarının arasında olduğu halde fırıldak gibi döndü ve onu arkaya doğru döndürerek denge bulmasını önledi. Derken sağ dizinin üstüne düştü ve Nefer'i de kendisiyle birlikte düşürdü. Öbür ayağı sağlam şekilde yere basıyor, sol baldırı da yere paralel duruyordu. Nefer o bacağın üstüne düştü ve böbreklerinin hizasına darbeyi yedi. Bu toslamanın aslında omurgasını koparması gerekirdi, Nefer neyse ki vuruşu Meren'le defalarca denemişti.

Gerilimi karşılaması için sırtını kamburlaştırdı, aynı zamanda da gücünü kesmek için her iki topuğunu da yere çarptı. Omurları son limitine kadar gerildiği için buna rağmen omurgasının çatırdadığını hissetti.

Polios üst gövdesinin toplam ağırlığıyla üstüne bindi, ama Nefer sırtının altına uzandı ve Polios'un dizini sağ eliyle hapsetti.

Taita deriden bir topu yüzeyinde derin bir iz bırakacak kadar kuvvetle sıktırarak sağ elinin başparmağını sertleştirmesi için Nefer'i saatlerce çalıştırmıştı. Taita bununla da

yetinmemişti. Nefer'e bu egzersizleri sürdürtmüş, delikanlı sonunda baş

ve işaret parmaklarının arasında bir deniz kabuklusunun kabuğunu çatırdatmayı başarmıştı. Taita bundan sonra ona hasmının dizkapağının altındaki yaranın tam yerini ve orasını parçalamak için uygulayacağı basıncın yönünü göstermişti. Nefer o noktayı buldu ve başparmağını tibianın başıyla oynak dizkapağının arasındaki oyuğun içine bastırdı.

Gösterdiği çabadan sağ kolunun her bir kası şişmiş, gözleri de sanki yuvalarından fırlamıştı. Sonra birdenbire başparmağının ucunun altında bir şeyin çöktüğünü hissetti ve son bir çaba daha gösterdi. Başparmağı daha da derine indi, zayıflayan kıkırdakla veter yırtılırken çatırdadı ve patladı, dizkapağı da Nefer'in pençesinde kalkarak yerinden çıktı.

Polios haykırdı. Bu öylesine dayanılmaz bir ıstırabı dile getiriyordu ki ringin kenarını dolduran seyirci saflarındaki uğultuyu bastırdı. Güreşçi delikanlıyı salıverdi ve Nefer'i kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı, fakat delikanlı yaralı dizkapağını bırakmayarak kendini yana attı. Bebek kadar çaresiz kalan Polios duyduğu acıdan hıçkırmaya başladı.

Nefer adamın üstüne bindi ve suratını toprağın içine bastırdı. Sol bacağını Polios'un altına soktu, Polios da karşı koyamadı. Nefer parçalanmış bacağı, topuğu adamın kabaetine değene kadar kıvırdı ve bütün ağırlığıyla bastırdı. Polios bir insan tarafından çıkarıldığına inanılmayacak kadar korkunç bir çığlık kopardı.

Nefer, "Teslim ol!" diye emretti, ama Polios duyduğu acıdan konuşamadığı gibi, sanki felce uğramıştı. Hakem koşarak Nefer'in omzuna dokundu ve karşılaşmayı kazandığını ilan etti.

Nefer ayağa sıçradı ve Polios'u yerlerde kıvranır ve sayıklar halde bıraktı.

Delikanlının zaferinin sürati karşısında şaşkına dönen seyirciler, iki yana çekilerek ona sessizce yol verdiler.

Nefer kalabalık içinden birinin, "O bacağın üstünde asla bir daha yürüyemez," dediğini duydu, ama arkasına bakmayarak öbür ringe koştu ve bunun etrafını çeviren adamları iterek kendine yol açtı.

Meren'le Timsah Sigassa birbirlerine göğüs göğüse kilitlenmişlerdi. Ringde yerlerde yuvarlanıyor, kâh biri, kâh öteki üste çıkıyordu. Nefer, Meren'in yaralanmış olduğunu bir bakışta fark etti. Sigassa'nın hasta derisi kalın ve kemiksi, acılara karşı duyarsızdı, adam da bunu bir silah gibi kullanarak hasmına sürtünüyor, Meren'in etlerini yırtıyor, göğsüyle kollarındaki sığ yırtıklardan kanın süzülmesine yol açıyordu.

Taita onları buna karşı uyarmıştı, ama Sigassa'nın iğrenç kucaklamalarından kurtulmak mümkün değildi, Meren de yenik duruma düşmek üzereydi. Nefer tam zamanında yetişmişti.

Kızıl Yol'un kuralları kasten adayların aleyhine işliyordu. Bununla birlikte, bir adayın arkadaşının yardımına gelmesine izin veriliyordu. Ancak onun kendi rakibini

yenmesinden sonra. Adaylara verilen tek tuk ödünlerden biriydi bu. Nefer de bundan olabildiğince yararlandı.

Nefer ringe girer girmez eğildi ve yerden güvercin yumurtası büyüklüğünde beyaz bir çakıl aldı. Meren'in yardımına koşarken taşı avucunun orta yerine koydu, parmaklarını ve başparmağını onun üzerine kapadı ve taşı o kadar sıkı tuttu ki parmak boğumları basınçtan beyazlaştı. Yumruğunu bir marangozun çekici kadar etkili bir çekice dönüştürmüştü.

Halk bağırarak Timsah'ı uyardı, güreşçi de bir tek hızlı hareketle Meren'i salıverdi ve ayağa kalktı. Başını eğerek Nefer'e saldırdı. Adamın dazlak ve yumrulu kafasının öldürücü bir lobut olduğuna dair Taita onları uyarmıştı. Sigassa daha ilk hamlesiyle Meren'in iki kaburgasını çatlatmıştı, şimdi de aynı şeyi Nefer'e yapmaya hazırlanıyordu.

Nefer doğru zamanı iyi hesaplayarak onun yaklaşmasına izin verdi, yere sağlam bastı, sonra sağ yumruğunu, Sigassa'nın çenesinin Taita tarafından kendisine gösterilen yerine çarptı. Sigassa'nın hamlesinin hızıyla ağırlığı, darbenin arkasında Nefer'in omuzlarının toplam gücüyle karşılaştı. Pullu iri kafa arkaya savruldu ve Sigassa'nın bacakları vücudunun altında pelteleşti. Fakat hamlesi onu ileri götürmeyi sürdürdüğünden işaret taşlarının üstüne boylu boyunca serildi.

Çıplak bir yumruğun silah olarak kullanıldığını kalabalık içinde hiç kimse o vakte kadar görmemişti. Sigassa tamamen hareketsiz olarak yattığından Nefer bile sonuca şaşırmıştı. Delikanlı bir saniyenin içinde kendini toparladı ve, "Sigassa ringi terk etti.

Kaybetmiş sayılır!" diye hakeme bağırdı.

Hakem de bağırarak bunu doğruladı. "Nefer Seti bu karşılaşmayı kazandı.

Sigassa kaybeden taraf. Yoluna devam edebilirsin, Nefer Seti!"

Nefer, Meren'e koştu ve onu ayağa kaldırdı. "Yaralandın mı?"

Meren, "Kaburgalarım!" diye soludu. "Hayvan herif boğadan farksız tasladı."

'Yola devam etmeliyiz."

"Tabii." Meren toparlandı ve omuzlarını doğrulttu. Duyduğu acıdan yüzü külden farksızdı. "Önemi yok." Ama arabaya koşarken delikanlı göğsünün yanını tutuyordu.

Attıkları etekleri alelacele üstlerine geçirdiler.

"Bu fazla uzun sürdü. Vakit kaybediyoruz." Delikanlılar arabaya atlarken ikisi de tepelerin düzlük yamacının aşağısındaki ovada dizili harbe hedeflerine baktılar.

Meren, "işte oradalar," diye homurdandı. Güneş ışığında hayal gibi gözüken toz bulutunu gördüler. Avcıların arabaları havada asılı tozların altında hâlâ koyu renkli beneklere benziyorlardı, ama delikanlıların gözlerinin önünde giderek büyümekteydiler.

Söyleyecek bir şey yoktu. Avcılar güreşçiler tarafından sınanmayacaklardı. Taş çemberlerinin yanından dörtnala geçeceklerdi.

Nefer'le Meren ellerindeki küçücük avantajı ne kadar kolay kaybedebileceklerinin bilincindeydiler. Bir tek yanlış adım ya da yanlış hesap yeterliydi.

Nefer dizginleri kavrayarak atlara seslendi. Dov'la Krus sahipleri güreşirken dinlenmişlerdi. Birden tüm güçleriyle harekete geçtiler, ilerde parkuru işaretleyen sıra sıra bayraklar geniş bir kavisle tekrar güneye, yarışmacıların geldikleri yöne dönmeye başlıyordu.

'Yarı yolu aştık!" Meren neşeli gözükmeye çalışıyordu, ama çatlak kaburgalarının verdiği acı sesine yansıyordu. Aldığı her soluk başlı başına bir işkenceydi. Ovayı aştılar ve düzlüklerin bir dizi dev basamakla uçurumun eteğine indiği noktaya geldiler.

Aşağıya, sulanan topraklardaki kırsal alanlara ve çitlerle çevrili çayırlara baktılar.

Onları çeviren arazilerin sarı ve boz renklerinin; Gallala'nın bu uzaklıktan insan elinden çıkmış değil de doğal gibi gözüken toprak rengindeki kulelerinin ve damlarının yanında şaşılacak bir yeşillikteydi buraları.

Delikanlılar ileriye baktılar. Kanyon önlerinde bir ejderin boğazı gibi açılıyordu.

Yanları tamamlamayacak kadar dikti ve gölgeli mor derinlerin içinde kayboluyordu.

Yarların doruğunu çeviren patikada küçük insan grupları vardı. Bunlar, harbe sınavını izlemiş olan ve kestirmeden okçuluk yarışmasını seyretmeye koşan seyircilerdi.

Nefer avcılardan birkaç metre avans kazanmak amacıyla atları zorlayarak arabayı düzlüğün basamaklarına sürdü. Krus bu noktada harbe sınavındaki yanlışlarını büyük ölçüde düzeltmeye girişti; büyük gücüyle onları götürüyor ve yanındaki Dov'a cesaret veriyordu. Böylece kanyonun ağzına vardılar ve

bunun kıyısında yarışmaya koyuldular. Uçuruma o kadar yakındılar ki tekerleklerin savurduğu çakıllar boşluğa uçuyordu. Krus boşluğa yakın kenarda olmasına rağmen hızını hiç kesmiyor, bütün yüreği ve iradesiyle koşuyordu. Nefer moralinin çok, hem de çok düzeldiğini hissetti.

"Onlardan önce köprüye varabiliriz," diye rüzgârın içine bağırdı. "Ha gayret, Krus!

Ha gayret Döv!"

Nefer ileriye bakınca Taita'nın başkasıyla karıştırılmayacak uzun boylu siluetinin uçurumun başında durduğunu gördü. Kanyonun öbür yanındaki okçuluk hedeflerine bakıyordu. Araba arkasında durup gençler yere atlayınca başını çevirmedi.

Taita bir akşam önce, "Batı rüzgârı estiğine göre okçuluk ve kanyonun aşılması kesin sonucu belirleyecek. Sizi orada bekleyeceğim," demişti.

Delikanlılar yaylan ve oklukları aldılar ve arabaları bekleyen seyislere bırakarak yarın kıyısında Taita'nın yanına koştular.

Nefer, bir ucunu ayaklarının arasında yere dayadığı büyük savaş yayını bir yandan tüm gücünü ve ağırlığını vererek gererken, "Harbe sınavında vakit kaybettik," dedi.

Taita, "Krus fazla hevesliydi," dedi. "Ve sen de öyle. Ama geçmişe bakmanın bir yararı yok. ileriye bak!" Derin boşluğun ötesinde hafif bir bambu iskelesine bağlı olan hedefleri işaret etti.

Harbe hedefleri sırasında olduğu gibi burada da beş hedef vardı. Bunlar, her biri iskelenin çaprazlarına keten ipliğiyle asılı şişirilmiş domuz sidiği torbalarıydı. Birine atılan okun kazara ötekine çapmaması için birbirlerine yeterli uzaklıktaydılar. Asılı oldukları ip hemen hemen elli, altmış santim uzunluğundaydı, bu da onlara hareket özgürlüğü veriyordu. Hava kadar hafif olarak batı rüzgârıyla dans ediyorlar, yönleri kestirilemeyecek biçimde kâh yukarı hopluyorlar, kâh dalışlar yapıyorlardı.

Aralarındaki geniş boşluk menzilin doğru olarak hesaplanmasını hemen hemen olanaksız hale getiriyordu, batı rüzgârı da yarlar boyunca bir anafor gibi fırıl fırıl dönüyordu. Kanyonun bu yanında hissettikleri rüzgârın gücüyle yönü karşıdakinden farklı olacaktı. Bu ise okları da hedefler kadar etkileyecekti.

Nefer okluğun içinden uzun bir oku çekerken, "Menzil ne kadar, Yaşlı Babam?"

diye sordu. Taita o sabahın daha erken bir saatinde kanyonun bir yanındaki dik açının bir kenarını adımlarıyla ölçmüştü. Daha sonra, karşı taraftaki hedeflerin oluşturduğu açıyı bir tahtanın üstündeki çiviler ve sicimlerden oluşan garip bir düzenle hesaplamıştı. Bu ölçümleri, Nefer'in kestiremediği bir biçimde kanyonun karşı yanına kadarki mesafeyi hesaplamada kullanmıştı.

Taita şimdi ona, "Altmış beş metre," diye yanıt verdi. Nefer yarın ufalanan kenarında pozisyonunu alırken bu bilgiyi rüzgârın hızı ve yönüyle ilgili kendi hesaplarına ekledi. Meren de elinde daha hafif süvari yayıyla yanında yerini aldı.

Nefer, "Horus'la tanrıça adına başlayalım!" diye dua etti. iki arkadaş aynı anda oklarını saldılar.

Nefer'in oku iskelenin çaprazlama tahtasının üzerinden geçti. Fazla uzağa ve fazla yükseğe gitmişti. Meren'in oku daha keskin bir açı çizerek rüzgârın içine doğru yola çıktı. Yörüngesinin tepesine doğru yavaşlarken rüzgâr tarafından kavrandı ve sola doğru yön değiştirdi. Menzilinin sonuna doğru da rüzgârda sallanan domuz sidik kesesi hattına doğru düşüşe geçti ve hedefinin tam ortasına çarptı. Domuz sidik kesesinin patlayışının plof sesi kulaklarına geldi.

Seyircilerin arasından sevinç bağırışları yükselirken hakem isabeti yüksek sesle ilan etti, fakat Meren yayının kirişine yeni bir ok yerleştirirken, "Bu rastlantıydı," diye homurdandı.

Nefer, "Okluğundaki başka rastlantılara da seve seve kabul," dedi ona. "Bakher kardeşim, Bakher."

ikisi de aynı anda oklarını saldılar. Meren'in oku bu kez hedefe ulaşamadı ve yarın kayalarına takırdayarak çarptı. Nefer de hedefi on santimlik bir farkla ıskaladı ve yolladığı rüzgâr için Seth'i lanetledi.

Kızıl Yol, harbelerden farklı olarak kullanılan okların sayısına hiçbir limit tanımıyordu. Tek koşul, bütün okların yarışa başlarken arabaya yüklenilmesi gereğiydi, böyle olunca da ağırlıkla sayı arasında bir tercih yapmak söz konusuydu.

Arkadaşların ikisi de ellişer oku yanlarına almışlardı, fakat Nefer'in uzun oklarının her biri Meren'inkilerin ikisi ağırlığındaydı.

Nişan aldılar ve ıskaladılar, bir daha nişan aldılar ve tekrar ıskaladılar.

Taita rüzgârı ve her okun hareketini incelemişti. Güvenilmez rüzgârın şiddetiyle güdüsünü hissetmek için bütün gücünü toparlamıştı. Rüzgârın akışını ve gücünü neredeyse berrak bir nehirdeki akıntılar gibi görüyordu.

Nefer'e, "Aynı yöne nişan al, fakat benim komutumu bekle," diye emretti.

Nefer yayı sonuna kadar gerdi ve sağ kolundaki bütün kasların titremesine rağmen yayı öylece tuttu.

Taita rüzgârı okudu, onun parçası oldu, onu benliğinin en derininde hissetti.

"Şimdi!" diye fısıldadı, ok da boşluğun yükseğine sıçradı ve kaprisli havada duraksadı. Sonra, tepede uçan bir şahin gibi kendini toparladı ve hedefin üzerine iner göründü, isabet alan sidik bezi patladı, kalabalık da sevinçle uludu.

Taita, "Sonraki!" diye emretti, Nefer de yayı gerdi, yükseğe ve ikinci sidik torbasının sağına nişan aldı.

Taita, "Şimdi!" diye fısıldadı, İhtiyar adam aklının gücüyle okun uçuşunu yönetir gibiydi, isabetin hemen öncesinde batı rüzgârı inat edermiş gibi onu saptırmaya çalıştı, ama ok yolundan şaşmadı, sidik torbası da sert bir çatırtıyla patladı.

Taita, "Sonraki. Yayı ger!" diye fısıldadı. Kalbin bir atışı kadar kısa bir süre sonra da "Şimdi!" dedi. Ok bu kez sidik torbasına neredeyse değiyordu, ama son anda hedef yana zıpladı.

Nefer, Taita'nın komutu üzerine bir daha harekete geçti, ama yukarıya ve sola doğru bütün bir ok uzunluğu kadar ıskaladı. Büyük yayı kullanmanın zorluğu delikanlıya fazla gelmişti, sağ kolu sancıyor, kasları kramp yapıyor ve irade dışı zıplıyordu.

Taita, "Dur!" diye emretti. "Lostris'in Tılsımı'nı sağ elinde tut ve dur."

Nefer yayı elinden bıraktı ve altından tılsımı sağ eline alıp başını eğerek dua eder konumda durdu. Yayı çeken koluna kuvvetin yavaş yavaş akmaya başladığını hissediyordu. Meren hâlâ küçük yayla uğraşıyordu, ama kırık kaburgalarının acısı yüzünden hemen hemen iki büklüm olmuştu ve soluk yüzünden terler akıyordu.

Tam o sırada yayın yukarısındaki kalabalığın arasında bir kıpırtı oldu, hepsi dönüp düzlüğe baktılar. Birisi, "Geliyorlar!" diye bağırdı. Başkalarının da bağırışa katılmalarıyla uğultu kulakları sağır edici bir düzeyi buldu.

Nefer başını kaldırdı ve birinci arabanın ufuk çizgisinin üzerinden gümbürdeyerek geçtiğini gördü. Araba yeterince yakın olduğundan dizginleri tutanın, altın rengindeki

saçları rüzgârda uçuşan Daimios olduğunu gördü. Arkasından düz bir çizgi halinde öbür arabalar geliyordu. Sürücülerin atlara bağırdıklarını ve tekerleklerin engebeli arazinin üstündeki takırtısını hayal meyal duyuyordu.

Taita, "Onlara bakma," diye emretti. "Onları düşünme bile. Sadece hedefi düşün."

Nefer yaklaşan araba dizisine arkasını dönerek yayı yükseğe kaldırdı.

Taita, "Ger ve dur!" dedi. Rüzgâr birden durdu. "Şimdi!" Ok hiç şaşmadan kanyonun öbür yanına kaydı ve dördüncü torba patladı.

Nefer okluktan bir ok daha çekti, ama sonra ok elındeyken derin bir umutsuzluğa kapıldı Çöl yönünden done done gelen bir toz burgacı hedef sırasına doğru yuvarlanıyordu Toprak rengindeki toz, kum ve döküntü perdeleri menzili karanlığa boğdu, son kalan torba derinlerinde kayboldu

Arkalarındaki tepelerin yükseklerinde bulunan avcı arabalarının sürücüleri zafer bağırışları kopardılar, Nefer de kasırganın uğultusunun arasında Daimios'un sesini duydu "Şimdi durup benimle dövüşeceksin, Nefer Seti "

Hakem Sokko da, "Son bir hedef kaldı, ondan sonra yolunuza devam edebilirsiniz," diye bağırdı

Nefer itiraz etti "Hedef yok ki "

Sokko ona, "Adı olmayan tanrının iradesi bu," dedi "Ona boyun eğmelisiniz" Taita da "Orada'" diye bağırdı "Daha büyük ve daha güçlü bir tanrıçanın iradesi işte orada "

İhtiyar adam kanyonun karşı yakasındaki yoğun sarı toz bulutunu işaret ediyordu Derken torba bulanık bir golün derinlerinden yukarı süzülen bir mantar gibi sicimini sürükleyerek toz bulutunun yukarısına yükseldi ve sıcak havanın içinde kaydı Taita, Nefer'e dondu "Tanrıça Lostris adına şimdi ı Artık yalnız o sana yardım edebilir "

Nefer, "Tanrıça adına'" diye bağırdı ve büyük yayı doğrultarak fırtınanın kucağındaki minik balona nişan aldı Ok yükseldi, yükseldi, hedefin solundan geçecekmiş gibi göründü, ama sidik torbası anında onunla buluşmak için dalış yaptı Ustura keskinliğindeki ok ucu torbayı yardı, balon da patladı ve rüzgârla birlikte paçavra gibi sürüklenip gitti

Sokko, "Tam isabeti" diyerek onlara yolu açtı Nefer yayı elinden attı ve arabaya koştu Meren de kırık kaburgalarını koruyarak arkasından atıldı Dov'la Krus birlikte ileri fırlayınca kalabalık bağırışlarıyla onlara cesaret verdi Kovalayanların öfkeli bağırışlarını duymasına rağmen Nefer arkasına bakmadı

Bin adım kadar ilerde büyük asma köprü baş dondurucu derinlikteki boğazı kıyıdan kıyıya kat ediyordu, ama ona erişmelerinden önce ateşin içinden geçmeleri gerekecekti

ŞABAKO KÖPRÜDEN GEÇIŞIN HAKEMIYNefer'le Meren'in o sınavı

atlatmalarından sonra harbe hedeflerinin başından dörtnala gelmişti Şimdi de köprü deki gözlem konumuna yerleşmişti Bütün Kızıl Yol'un en can alıcı bolumu buydu Adayların orada bir seçim hakları vardı Köprüye erişmek için ateş duvarından geçmeyi red edebilirlerdi Bunun yerme uzun yolu seçip tepelerin daha hafif bir eğimle indikleri vadiyi aşma yoluna gidebilirlerdi Ancak bu yol parkura hemen hemen iki fersah ekliyordu

Şabako köprünün başında duruyor ve okçuluk sınavını atlatan Nefer'in avcılar peşinde olduğu halde arabasıyla uçurumun kıyısından ona doğru yarış temposuyla gelmesini seyrediyordu

Şabako'nun gönlü Firavun'undan yanaydı Ama Kızıl Tanrı'ya olan bağlılığı daha ağır basıyordu Nefer'in başarmasını bütün kalbiyle dilemesine rağmen, ona ayrıcalık tanımaya cesaret edemezdi Öylesi kutsal yeminine ters düşer ve olumsuz ruhunu tehlikeye atardı

Çite göz attı Adamları yanar haldeki meşalelerle bunun dibine çömelmişlerdi Çıt iki adam boyundaydı ve bu sıcak ve kuru rüzgârda çıra gibi yanacak olan kurutulmuş ot balyalarından oluşuyordu Çıt yarım daire biçiminde örülmüştü ve her bir ucu uçurumun kıyısına tutturulmuştu Köprünün başını kollarının arasında tutuyor denilebilirdi Etrafını çevirip dönmenin hiçbir yolu yoktu Köprünün başına ulaşmak için adayların çıtın içinden geçmeleri zorunluydu

Şabako ateşin yakılmasını istemeye istemeye emretti Meşalecıler çıtın bir ucundan ötekine koşarak alevlen çıtın dibinden sürüklediler Otlar hemen tutuştular ve ateş koyu kırmızı renkli alevler ve kara dumanlarla göğe doğru yükseldi Nefer ilerde yükselen alev duvarını gördü Bunun olacağını beklemesine rağmen ürktü ve bu noktaya dek o kadar eziyete katlanan atlar hesabına korktu Krus'a bakınca dumanın kokusunu alan ve alevlerin rüzgârda dalgalandıklarını gören atın kulaklarının ilen gen oynadığını gördü

Derken delikanlı gerisinde Daimios'un alayla seslendiğini duydu "Uzun yola sap Nefer Seti Ateş nazik derme göre fazla sıcak "

Nefer onu duymazlıktan geldi ve hızla yaklaştıkları ateş duvarına baktı Görebildiği herhangi bir zayıf nokta yoktu, ama en yakın uç daha önce yakılmıştı ve oradaki alevler daha hızlı ve daha şiddetli yanıyordu Nefer bakarken kuru otun bir balyası çıtın içinden düşerek dar bir aralık bıraktı Delikanlı buradan köprü başını hayal meyal seçebiliyordu

Derhal o aralığa yöneldi ve yanında duran Meren'e, "Başını ört!" diye seslendi.

Baş örtülerini başlarına sardılar, torbalardaki suyu da üzerlerine serperek baş örtüleriyle etekliklerini ıslattılar.

Nefer, Meren'e, "Göz bağlarını hazırla," dedi.

Şimdi o kadar yakındılar ki ateşin sanki onları karşılamak ister gibi sıcağını üzerlerine saldığını hissediyorlardı. Krus ritmini bozdu ve karşısında dans eden alev duvarına direnmeye koyuldu.

Nefer, "Ata bin!" diye emretti, atlar hâlâ bir yandan koşarken hayvanların arasındaki araba oku boyunca koşarak atların sırtına zıpladılar. Nefer, Krus'un boynuna uzanarak hayvanla sakin bir sesle konuştu. "Korkacak bir şey yok canım.

Göz bağını biliyorsun. Sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun. Bana güven, Krus!

Güven bana!" Böyle diyerek hayvanın gözlerini kalın yünlü kumaşla örttü ve onu dizleriyle yönlendirerek ateşten duvara doğru sürdü. Sıcak üstlerine dalga dalga boşanıyordu. Islak giysilerinden buharlar çıkıyordu. Nefer ellerinin üst derisinin kabardığını hissetti. Krus'un yelesinin uçları da karardı ve için için çıtırdamaya başladı. Ama atların ikisi de hızla koşmayı sürdürdüler.

Tutuşmuş ot duvarına tasladılar, otlar da etraflarında adeta patladılar. Nefer gözlerinin kafasının içinde kavrulduğunu hissediyordu. Onları kapadı ve Krus'u ilerlemeye zorladı. Böylece arkaları sıra kıvılcımlar ve ateş parçaları sürükleyerek çitin öbür yanına çıktılar.

Nefer kolunun altından arkaya bakınca Daimios'un arabasını ateş duvarında az önce geçtikleri aralığa doğru sürdüğünü gördü.

Daimios'un atlarının gözleri bağlı değildi, alevleri görünce devam etmeyerek şaha kalktılar ve ilerlerinde gördükleri dehşetten kaçmaya çalıştılar.

Nefer, Dov'un üstündeki Meren'e, "Daimios'un atları geçmeyi reddettiler!" diye bağırdı.

iki genç köprü başına gelince atlarının dizginlerini çektiler ve onları durdurdular.

Nefer, "Sakın gözlerindeki bağı çıkarma!" diye emretti. "Sakın boşluğu görmesinler."

Köprünün iskelesi kasten bir arabanın geçmesine izin vermeyecek kadar dar yapılmıştı ve bir arabanın ağırlığını taşımayacaktı, iki gencin arabayı parçalarına ayırmaları ve parça parça karşıya taşımaları gerekecekti. Meren atları koşum takımlarından ayırırken Nefer de çekici kavradı ve bronz çivileri poyralardan sökmeye girişti Sonra tekerlekleri söktü. O bir tanesini, Meren de ötekini aldı ve köprünün başına koştu.

Köprü sallanıyor ve rüzgârın keyfince dalgalanıyordu, iki gencin omuz omuza geçmelerine dahi izin verecek kadar geniş değildi. Nefer duraklamadan dar yoldan koşup geçti, Meren de hemen arkasından onu izledi. Köprü ayaklarının altında açık denizdeki bir geminin güvertesi gibi kıpırdıyordu, ama gençler bu hareketi dengeliyorlar ve gözlerini uzak kıyıdan ayırmayıp altlarındaki korkunç boşluğa ve boğazın keskin kayalarla diş diş olmuş tabanına bakmamaya çabalıyorlardı.

Köprünün karşı ucuna ulaştılar, tekerlekleri bıraktılar ve geri koştular. Yanan çitin başında alevler hâlâ Daimios'a yol vermeyecek kadar yüksek ve şiddetliydi, öyleyken adamın atlarını kırbaçladığını ve onlara küfürler yağdırdığını görüyorlardı.

Su torbasını, oklardan artakalanlarla bütün öbür gereksiz donanımı bıraktılar ve arabanın kasasını bir arada kaldırdılar. Onu köprünün üstünde taşırlarken rüzgâr uzun

çomakların ucundaki saç örgülerini havalandırıyor ve neşeyle kamçılıyordu.

Dikkatle atılan her adım sanki bütün bir ömür sürüyordu, ama sonunda köprünün öbür ucuna ulaştılar, kasayı bıraktılar ve geriye koştular. Nefer arabanın okunu aldı ve omuzlarının üstünde dengeye getirdi. Meren koşum takımıyla kılıçları yüklendi ve aynı yolu tekrar yaptılar. Şimdi geriye yalnız atların köprüden geçirilmesi kalmıştı.

Geri döndüklerinde alevlerin sönmek üzere olduğunu, fakat çitin çöktüğü yerde hâlâ fırın sıcaklığında ışıldayan kalın bir kül yatağı bıraktığını gördüler. Avcılardan biri olan Rastafa kırbaç ve tehdit dolu bağırışlarla atlarını buraya sürdü, fakat birkaç adım atmalarına kalmadan atların bacaklarının derisi yandı ve altındaki kırmızı et meydana çıktı. Atlar duydukları acıdan kişneyerek ve çifteler atarak sürücülerine rağmen geri döndüler.

Nefer'le Meren köprü ayaklarının altında sallanırken yeniden geriye koştular.

Dov'la Krus gözleri bağlı olarak sabırla bekliyordu. Delikanlılar hayvanların diz bağlarını çözdüler.

Nefer, "Önce Dov'u köprüden geçir. O daha sakin bir hayvan," dedi.

Nefer kolunu Krus'un boynuna dolamış olarak beklerken Meren Dov'u köprüye doğru çekiyordu. Kısrak iskelenin altında hareket ettiğini hissedince başını kaldırdı ve paniğin pençesinde kişnedi. Meren onunla yavaş sesle konuştu. Döv bir adım daha attı ve tekrar durdu.

Nefer, "Onu zorlama," diye karşıdan seslendi. "Ritmini varsın kendisi tayin etsin."

Döv duraksaya duraksaya köprünün ortasına vardı. Orada dört bacağı ni yanlara açarak ve titreyerek dondu kaldı. Meren onun alnını tekrar okşayınca yine ilerledi.

Köprünün uzak ucuna vardı, iskeleyi arkasında bırakıp toynaklarının altın'" da sağlam toprağı hissedince kişnedi ve ferahlayarak başını salladı.

Hâlâ yanmakta olan engel tarafından yolu kesilen Daimios, "Atlarından birini karşıya geçirdiler. Onları hemen durdurmalıyız. Rastafa, bana atlarını ver. Zaten sakatlandılar Ölecek olsalar bile onları karşıya süreceğim," diye bağırdı.

Arkaya bakan Nefer, Daimios'un at üstünde kızgın küllerin içinden geçtiğini gördü.

Küller hayvanın dizlerine kadar yükseliyordu, sakatlanan hayvan sendeledi, az daha düşüyordu, ama Daimios bir kıvılcım seliyle yanık et ve kıl kokulan arasında onu sürmeye devam etti. Feci şekilde yaralanan at Daimios'u ateşin içinden geçirdi, ama hemen arkasından yere yığıldı. Daimios kendini yere attı, kılıcını çekti ve Nefer'e doğru koştu.

Nefer de kendi kılıcını çekti ve kanyonun karşı kıyısındaki Meren'e seslendi. "Geri ge ve Krus'u al. Ben o orospu çocuğunu oyalayacağım." Hamle yapan Daimios'u karşılamak üzere birkaç adım attı. Kılıçlar uzunlukları boyunca çakıştılar. Daimios geriye dönerek Nefer'in başına doğru hamle yaptı. Nefer bu darbeyi karşıladı, sonra bir karşı hamleyle

hasmını geriye sıçramaya mecbur etti.

Arkaya bakmaya kısacık bir an fırsat bulan delikanlı, Meren'in Krus'u sallanar köprüye sürdüğünü gördü. Krus köprü tabanının ayaklarının altında sallandığını hissedince, başını salladı ve gerilemeye çalıştı.

Nefer ata, "Haydi git, Krus!" diye seslendi, aygır da efendisinin sesini duyunca sakinleşti ve köprünün üstünde birkaç adım attı.

Ancak Daimios yine saldırıya geçtiğinden delikanlının tüm dikkatini onun üzerinde yoğunlaştırması gerekiyordu. Daimios, Nefer'in boynuna ve göğsüne birkaç kere hızlı hızlı kılıç salladı, Nefer bu hamleleri bloke edince de saldırı yönünü değiştirip delikanlının ayak bileklerine nişan aldı. Nefer kılıcın parlak çemberinin üzerinden atladı ve hasmının savunmasız kalmış omzuna yüklendi. Kılıcın Daimios'un omzuna değmesi üzerine kanın adamın güneşten yanmış ve yağlanmış kaslarının üstüne fışkırdığını gördü.

Ancak Daimios bu sığ yarayı hissetmemiş görünüyordu. Birbirinden güçlü hamlelerini sürdürdü. Sırayla darbeler indirmeyi ve darbeleri bloke etmeyi sürdürdüler. Derken Daimios gerileyip sola doğru bir kavis çevirdi ve Nefer'in arkasına geçerek köprü yolunu kesmeye çalıştı. Fakat Nefer yeni hamleleriyle onu geri çekilmek zorunda bıraktı.

Tarafların soluk almak için durdukları o bir anın içinde Nefer alevlerin tamamıyla söndüklerini, otlardan örülü çitin yanıp yok olduğunu gördü. Öbür avcılar arabalarını bırakmışlardı, kızgın küllerin üzerinden atlayarak kavgaya katılmaya koşuyorlardı.

Daimios koşan yandaşlarına, "Etrafında bir halka oluşturun ve onu öldürün!" diye bağırdı.

Arkaya bakan Nefer, Meren'in Krus'a köprünün üstünde öbür yana doğru epeyi yol aldırdığını gördü. Aygır titriyor ve kalasların toynaklarının altında oynadığını hissettikçe ter döküyordu, ama neyse ki altındaki korkunç boşluğu göremiyordu.

Tam o sırada öbür avcılar Nefer'e, "Senin şu saç örgünü soylu kıçına tıkacağız,"

gibilerden alaycı laflar atarak ve ellerinde kılıçlarını sallayarak delikanlıya doğru koşuyorlardı.

Nefer köprünün başına doğru geriledi. Şimdi ancak birer birer karşısına çıkabileceklerdi, böylece alaycı lafların arkası kesildi. Adamlar köprünün başında grup halinde durdular.

Daimios, "Bana bir çentik attı," dedi.'"Ben yarayı bağlarken, onun arkasından sen git, Rastafa." Adam, tuniğinin eteğinden dişleriyle bir şerit yırttı ve bununla sığ et yarasını bağladı. O bunu yaparken Rastafa köprüye koştu. Adam karanlık ve öfkeli bakışları olan çok esmer, sakallı biriydi, iriliğine karşın bir gelincik kadar hızlı ve çevikti. Sallanan köprü tabanının üstünde kolayca denge buldu ve Nefer'in boynuna doğru sert bir hamle yaptı. Saldırının şiddeti karşısında delikanlı tekrar gerilemek zorunda kaldı.

Krus çarpışan kılıçların metal şakırtısını ve hemen arkasındaki bağırışları duyunca

protesto eder gibi şaha kalktı. Köprü altında zıpladı ve fena halde sarsıldı, korkunç bir an boyu hayvanın dengesini kaybedip aşağıya uçması tehlikesi başgösterdi, ama bir mucize eseri olarak tekrar dört ayağının üstüne indi ve sallanan köprünün üstünde titreyerek kaldı.

Sonunda sendeleyen ve köprünün kenarında sarsılan Rastafa oldu. Kollarını bir ileri bir gen sallayarak denge bulmaya çalıştı. Nefer hemen ona doğru hızlı bir adım attı ve kılıcını adamın kaldırdığı kolunun altına sapladı. Bronz bıçak kaburgaların arasından geçerek derine kaydı. Rastafa delikanlıya şaşkınlıkla bakarak, "Çok acıyor.

Çok ağrıyor, kutsal Seth!" diye inledi.

Nefer kılıcını hızla çekti ve kılıçla birlikte Rastafa'nın yaşam kanı da arkasından dışarı fışkırdı. Kandan kızıla boyanan adam arkaya doğru devrildi ve kollarıyla bacakları bir tekerleğin parmakları gibi açılmış olduğu halde döne döne uçuruma yuvarlandı.

Sesi çılgınca bir cıyaklamaya dönüşmüştü, ama adam düşmeye devam ettikçe ses de uzaklaştı ve zırhı boğazın tabanındaki kayalara takırdayarak çarpınca aniden son buldu.

Bu ölüm yolculuğu karşısında dehşete düşen adamın arkadaşları köprünün başında duraklamışlardı. O daracık geçide adım atmaktan birdenbire çekiniyor görünüyorlardı.

Nefer o andan yararlanarak geri döndü ve Krus'un titreyen böğrünü okşadı. "Sakin ol Krus. Yanındayım canım benim. Haydi devam et." Efendisinin sesini duyunca rahatlayan at, köprünün sallantısının da yavaşlaması üzerine ileriye bir adım, sonra bir adım daha attı.

'Yürü, Krus, yürümeye devam et!"

Böylece köprünün yarı yerine gelmişlerdi ki, Meren bağırarak Nefer'i uyardı.

"Arkanda, kardeş!"

Nefer yeni bir hasımla karşılaşmak için tam zamanında arkasına döndü. Bu adamın ününü duymuştu. Libyalı bir köleydi ve özgürlüğü için dövüşüyordu. Korkuyu düşünmeyerek dar köprü tabanından dosdoğru Nefer'in üzerine koşuyordu, ilk hamlesinin tam hızından yararlandı, öyle ki Nefer o ilk saldırıyı atlatmaya ancak vakit buldu. Kılıç kılıca toslarken iki hasım göğüs göğüse geldiler, serbest kollarıyla da ölümcül bir sarılışla birbirlerine yapıştılar. Güreşiyor, bir avantaj yakalamak için birbirlerini kâh yükseğe kaldırıyor, kâh itiyorlardı.

Arkasındaki boğuşmayı duymak Krus'u harekete geçirdi. Öne doğru bir hamle yaptı ve karşı kıyının güvenliğine doğru birkaç adım daha yaklaşmış oldu.

Nefer adamla yüz yüzeydi. Dişleri simsiyah ve testere gibi çentikliydi, nefesi ise kokmuş balık gibi kokuyordu. O pis dişlerini köpek gibi hırlayarak Nefer'in yüzüne saplamaya çalıştı. Fakat Nefer geri çekildi, sonra alnıyla tos vurarak deri miğferinin sivri ucunu adamın burnunun kemerine çarptı. Kemikle kıkırdağın kırıldığını hissetti, adam da onu salıvererek arkaya doğru sendeledi. Bu arada dengesini kaybetti ve kendini toparlamak için köprünün yanlarındaki halata sarıldı, oraya çaresizlik içinde asılı kaldı.

Nefer halatı kavrayan parmakları doğrayınca halat kanlı kesik parmaklardan kurtuldu. Libyalı arkasıüstü devrildi ve havada haykırarak, kendi etrafında döne döne düşmeye başladı. Görünürde uzun zaman düştükten sonra tok bir et gürültüsüyle aşağıdaki kayalara çarptı.

Köprüde Nefer'in arkasında Daimios'un liderliğinde üç adam vardı. Daimios yarasın sarmıştı ve hiç de yaralıya benzemiyordu. Ama iki arkadaşının başına gelenleri gördüğünden şimdi daha ihtiyatlıydı. Nefer onunla dövüşürken aralarında bir kılıç boyu aralık bırakmaya dikkat etti ve ancak Krus karşı yakaya ağır adımlarla yaklaştıkça geriledi.

Derken Meren, "Karşıya geçtik, Nefer," diye sevinçle bağırdı. Nefer de Krus' u toynaklarının kayalık arazide takırdadığını duydu. Meren, "Krus da karşıya geçti," diye bağırdı.

Daimios'un bıçağı gözlerinin önünde şimşekler çaktırdığından Nefer dönüp bakamazdı, ama, "Köprüyü kes, Meren, halatları kes de düşsün," diye bağırdı.

Daimios komutu duymuştu, panik halinde geriye sıçradı. Omzunun üzerinden arkaya bakınca köprüde ne kadar ilerlediğini, öbür yakayla arasının ne kadar uzak olduğunu fark etti.

Meren köprünün bütün ağırlığını taşıyan iki kalın halatın yanında duruyordu.

Kılıcıyla indirdiği ilk darbe halatı yarı yerine kadar doğradı, iplikler pof, diye ayrılarak çiftleşen yılanlar gibi çözülmeye koyuldular.

Daimios'un terli yüzünde yalın bir dehşet biçimlendi ve adam daracık yolda arkadaşlarıyla birlikte kaçmaya koyuldu. Nefer hızla dönerek Meren'in halatların başında durduğu yere doğru koştu. Köprünün sonuna vardı ve atlayarak kendini sağlama aldı. Hemen öbür halata saldırarak onu da sert hareketlerle doğramaya girişti. Halatlardan biri ayrılınca bütün köprü titredi ve şiddetle bir yana yattı. Daimios kendini öne attı ve tam ikinci halat da kopup köprü boşluğa uçarken kendini sağlam yere fırlatabildi.

Daimios kendini çabuk toparladı. Uçurumun kenarında durarak karşıdaki iki arkadaşa öfkeli gözlerle baktı. Nefer kılıcını kınına soktuktan sonra adamı deli eden bir jestle selamladı. "Önünde uzun bir yol var."

Sonra arabanın parçalarının montajını yapmak için Meren'in yanına koştu. Bu işi Taita'nın dikkatli bakışlarının önünde birçok kez tekrar etmişlerdi. Meren kasanın bir yanını kaldırırken Nefer tekerlekleri poyraların üstüne yerleştiriyor ve tunçtan çivileri çekiciyle çakmaya çalışıyordu. Bundan sonra oku kaldırdılar ve sahanlıktaki halkalı cıvataya bağladılar.

Nefer arkaya dönüp kanyonun öbür yanına bakmak için birkaç saniyesini harcadı.

Daimios'la hayatta kalan avcıların arabalarına binmekte olduklarını gördü. Çitin tüten otlarının son duman kümeciklerinin arasından tek bir sıra halinde uzaklaşmalarını izledi, izledikleri kanyonun kıyısındaki yol onları sonunda tepelerin düzleştikleri yere

götürüyordu. Buradan itibaren taşıtlarını ve atlarını karşıya geçirebilecekler ve takibi sürdürebileceklerdi.

"Yeterince vakit kazandık." Meren güvenli gözükmeye çalışıyordu, fakat sinirli atları köprüden geçirme çabası onu korkunç derecede sarsmıştı. Elini yaralı yanına bastırdı.

Nefer onun hesabına korktu. "Belki," dedi. "Ama bu Kızıl Tanrı'ya bağlı olacak."

Böyle derken boynundaki Lostris Tılsımı'na dokundu.

Atları koşum takımlarına tutturdular, arkadan onları arabanın uzun okuna bağladılar. Bundan sonra arabanın sahanlığına atladılar ve atları işaret flamaları sırası boyunca sürdüler. Bu hat üstünde atları diledikleri kadar zorlayabilirlerdi, çünkü hattın sonunda onları Tarsuslu Khama'yla indüslü Drossa bekliyordu. Sürücüleri Aartla'nın ekibinin en ünlü iki kılıç ustasının onları beklediği ringe girdiklerinde atlar uzun bir süre dinlenebileceklerdi.

Nefer arabayı hızlandırdı, işaret flamaları da hızla yanlarından geçti. Son yükseltinin tepesine ulaştıklarında ilerlerinde, dar ve uzun vadinin sonunda, onları buyur etmek için kapılarını sonuna kadar açmış Gallala kentini gördüler.

Ama vadinin başında, kentle aralarındaki tepelerle çevrili sığ havzada yüzlerce kişilik bir kalabalık toplanmıştı. Görünüşe bakılırsa son bireyine kadar bütün kent halkı kılıç sınavını seyretmeye gelmişti.

Araba hızla yaklaşırken kalabalığın uğultusunun fırtınanın sesi gibi şiddetlendiğini duydular.

Kalabalığın ortasında tahta parmaklıkla işaretli bir patika vardı. Bu patika onları tam ortada beyaz taşlarla çizilmiş iki daireye götürecekti. Arabadan atlamaları üzerine seyisler atları zaptetmeye koşarken Nefer, Meren'i kucakladı.

"Sen yaralısın, dostum," dedi. "Bunda utanılacak bir taraf yok, çünkü onurla alınmış bir yaradır, ama seni engelleyecektir. Drossa'yla karşı karşıya gelmemeye çalışmalısın. O çok hızlı ve güçlü, üstelik boydan boya zırhlar içinde. Ondan kaç ve ben yardımına yetişinceye kadar da kaçmaya devam et."

Bundan sonra ayrıldılar. Her biri hakemlerin onlar için uygun gördüğü dairelere yöneldi. Nefer beyaz taşların oluşturduğu çizginin başında durdu ve dairenin ortasındaki savaşçıya baktı.

Tarsuslu Khama miğferi, göğüslüğü ve baldırlıklarıyla tepeden tırnağa zırh içindeydi. Nefer'le Meren de aynı korumayı istemiş olsalardı, zırhlarını yarışın başından beri arabada taşımak zorunda kalacaklardı, oysa iki zırhın ağırlığı Krus'un bile gücünü tüketirdi.

Nefer taş halkanın kıyısından adamını inceledi. Khama'nın miğferi kulakların yukarısında iki yana açılmış kanatlarıyla korkunç bir maskeydi, burun parçası ise bir kartal gagasıydı. Aralıklarda ışıldayan gözler insanlık dışı ve acımasızdı. Adamın göğsü de tunçtan bir zırhın korumasındaydı. Zırh eldivenleri altın renkli balık pullarıyla

kaplıydı. Sol omzunda dairesel bir küçük zırh taşıyordu.

Taita, "Gırtlak, bilek, koltukaltı, ayak bilekleri ve gözler," diye Nefer'i bilgilendirmişti. "Bunlar dışında her yeri kapalı."

Nefer, Lostris'in Tılsımı'nı başının yukarısına kaldırdı ve uzun altın zinciri sol bileğine doladı. Sonra minik altın cismi dudaklarına götürüp öptü. Beyaz taş çemberini aştı ve Tarsuslu Khama'yla karşılaşmaya gitti.

Önce sağa doğru bir kavis çizdiler, sonra geri döndüler, ama sonra Khama gözü şaşırtacak kadar hızlı bir dizi saplama ve kesme hareketiyle birdenbire üzerine saldırdı. Üstünde zırhın bu ağırlığı varken bu kadar hızlı olabileceği Nefer'in aklına gelmemişti. Adamı kendisinden uzak tutmak için delikanlının bütün hünerini ve kuvvetini seferber etmesi gerekiyordu, buna rağmen deri zırhını delen ve kaburgalarına kadar nüfuz eden bir kılıç darbesi yemenin önüne geçemedi.

Birbirlerinden ayrılıp sonra tekrar birbirlerinin etrafında dönmeye başlarlarken Nefer sıcak kanının böğrüne doğru aktığını hissediyordu.

Kalabalık etraflarında tıpkı fırtınalı deniz gibi uluyordu. Fakat hasımların birbirlerinden ayrılmalarını izleyen ani sessizlik içinde Nefer öbür ringden gelen acı dolu bir ses duydu. Meren'in sesini tanıdı. Meren bir kılıç darbesi yemişti ve çığlığına bakılırsa ağır bir yara almıştı. Nefer'in yardımına ihtiyacı vardı, belki de hayatı buna bağlıydı. Fakat daha önce bu Khama gibi bir hasımla karşılaşmadığından Nefer'in kendi hayatı da müthiş bir tehlikedeydi.

Taita bile adamın zayıf bir yanını fark edememişti, fakat metale çarpan metal takırtıları arasında birbirlerine kavuştukları sırada Nefer onda çok küçük bir kusur fark etti. Khama omuz altından bir kesme hareketine giriştiği zaman kısa bir an sağ yanını açıkta bırakıyor ve başını öne sürüyordu, bu ise genelde zarif ve akıcı stiliyle çelişen hantalca bir hareketti.

Nefer uzun süre karşı koyamayacağının farkındaydı. Yılan ona göre fazla becerikli ve güçlüydü.

Delikanlı sonunda bir kumar oynadı. Sağ kalçasını açıkta bırakan bir hareket yaptı, Khama bunun üzerine tıpkı saldıran bir engerek yılanı gibi aşağıdan harekete geçti. Bu arada önü açılmış ve başı öne itilmişti. Buna hazırlıklı olan Nefer hemen kalçasını çekti, kılıç da kan akıtmadan sadece etekliğinin ucunu kesti.

Nefer'in zincirinin ucunda fırıl fırıl döndürdüğü Lostris'in Tılsımı göz kamaştırıyordu. Derken delikanlı onu sapan gibi kullandı, atışını hızlandırmak için zincirinden yararlandığından altın cisim ok gibi fırlayan bir ışık huzmesine dönüşmüştü. Böylece Khama'nın miğferinin göz deliğinin içine çaktı, keskin metal kenar da adamın göz yuvarlağını dibine kadar yardı.

Altından maskesinden pelte gibi göz sıvısıyla kan boşanan Khama gen geri sendeledi. Adam duyduğu acıdan adeta kör olmuş, yönünü şaşırmıştı. Patlamış göz yuvarlağına ulaşmak için miğferi başından koparıp atmaya çalıştı. Miğferin kenarı kalkıp boğazı

ortaya çıkınca Nefer kılıcının ucunu adamın gırtlak çıkıntısının bir parmak yukarısına sapladı. Kılıcın ucu yukarıya doğru açı çevirerek Khama'nın beyninin arkasına kadar kaydı. Adam kollarını iki yana açıp yere yığıldı. Zırhı güneşten kavrulmuş toprağa takırdayarak çarpmadan önce ölmüştü bile.

Nefer sandaletini hasmının boğazına dayadı ve kılıcının ucunu, adamın miğferinin metaliyle kafatasının kemiği arasında sıkıştığı yerden çıkarmak için bütün gücüyle çekmek zorunda kaldı.

Cesedi olduğu yerde bıraktı ve tılsımın zincirini yine bileğine dolayarak ringden fırladı. Meren'in ölümcül bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu bildiği öbür ringe ulaşmaya çalışıyordu, ama kalabalık ona engel oluyordu. Delikanlı kendine yol açmak için kılıcını çekti, seyirciler de korkuyla önünden kaçıştılar, insan kalabalığını yarıp geçtiğinde Nefer ikinci ringde Meren'in silahını elinden düşürdüğünü, sağ böğründeki bir yaradan ve kulağını yarı yerine kadar yarmış bir kesikten sel gibi kan kaybettiğini gördü.

Kulağı iplik gibi sarkmış bir et parçasının ucunda sallanıyordu. Delikanlı bu halde Drossa'dan kaçmayı başarıyor, hasmının kılıcının menzili dışında kalmak için panik içinde geri geri gidiyordu.

Drossa gülüyor, öldürme zevkiyle boğa gibi böğürüyor, korkunç ses tepelikli savaş miğferinin içinde yankılanıyordu. Öldürücü darbeyi indirmek için Meren'i uygun pozisyona sürmeye çalışıyor, bu arada acele etmiyor, mücadelenin her anının zevkini çıkarıyordu.

Drossa'nın Nefer'e arkası dönüktü. Delikanlı onun üzerine sıçradı ve adamın zırhının bağlama yerine kılıcıyla nişan aldı. Fakat Drossa vahşi bir hayvanın içgüdüsüyle tehlikeyi sezdi ve bu yeni gelen hasma doğru hızla döncıü. Nefer'in hamlesi metal göğüslüğe çarparak geri tepti, Drossa bu arada kılıcıyla delikanlının başına nişan aldı. Nefer kendini geri attı ve iki vahşi hayvan gibi birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar.

Meren fırsattan yararlanarak düşürdüğü kılıcını almak için eğildi, fakat Drossa onun üzerine atladı. Meren o kadar zayıf düşmüştü ki sendeleyip kapaklandı. Drossa tekrar yere düşen kılıcı bir tekmeyle ringin dışına fırlattı ve ayağını Meren'in omuzlarının arasına dayayıp onu yere mıhladı.

"Bak gör, bütün dünyayı titreten güçlü Firavun, oğlanın nasıl elimde." Bir celladın indirdiği darbeyi taklit etti, ama kılıcının keskin kenarını Meren'in ensesine dayamakla yetindi. "Ne dersin, sana onun kellesini vereyim mi? Bir hükümdara layık bir armağan olur doğrusu."

Nefer'in öfkeden gözleri karardı, onu yerde yatan Meren'den uzaklaştırmak için Drossa'nın üzerine saldırdı. Kılıcın baldırında açtığı kesiği hissetmesi üzerine aklı başına geldi. Kendini arkaya atınca Drossa'nın miğferdeki yarıklardan gözüken gözlerinden adamın onunla oynadığını ve bunun her anından sadistçe bir zevk aldığını fark etti. Drossa kendine göre bir artistti, kalabalık da onun gösterisinden hoşlanmıştı. Alkışları ve bağırışlarıyla belli ediyorlardı bunu.

Meren birden uzanıp her iki kanlı eliyle Drossa'nın ayak bileğini yakaladı ve adamı devirmeye çalıştı. Drossa sendeledi ve küfür ederek bir tekmeyle ayağını kurtardı, fakat bir an için dengesini kaybetmişti, Nefer de bundan yararlanarak saldırıya geçti.

Hasmının boğazına, miğferinin çene parçasıyla göğüslüğünün tepesinin arasına nişan almıştı. Fakat Drossa bedenini yana kıvırınca Nefer'in kılıcı metalin üstünde tıngırdadı.

Nefer öldürücü darbeyi indirme şansını kaçırmış, ama bu sayede Drossa'yı kurbanının üstünden uzaklaştırmıştı, Meren de bu arada zar zor ayağa kalkmış ve Nefer'in arkasına sendeleyerek arkadaşını bir tür koruma kalkanı gibi kullanmaya başlamıştı.

iki hasım yine birbirlerinin etrafında fır dönüyorlardı. Nefer umutsuzluğun soğuk nefesini yine hissetmeye başlamıştı. Drossa gibi bir adamın ona yeni bir şans tanımasını hiç olası görmüyordu. Çaresizlik içinde tılsımla bir deneme daha yaptı.

Onu altın zincirinin ucunda döndürerek Drossa'nın miğferindeki göz yarıklarına nişan aldı. Fakat Drossa anında çenesini indirince altından tılsım miğferin alnından arkaya sekti. Tılsım eğer zincirin ucunda olmuş olmasaydı Nefer onu kaybederdi, ama onu geri çekebildi ve zinciri yine sol bileğine doladı.

"Bu silah değil, çocuk oyuncağı." Drossa alayla güldü.

Yine birbirlerinin etrafında döndüler ve kandırıcı hareketler yaptılar. Drossa kolay hareket ediyor, fakat Meren'i koruma çabasından dolayı Nefer engelleniyordu.

Saldırıya geçip Meren'i korumasız bırakamazdı.

Drossa ikisiyle bir kuzu sürüsünü yöneten çoban köpeği gibi oynuyor, onları beyaz taş sırasına doğru sürüyordu. Kalabalığı hoşnut edecek gösterişli bir darbeyle onları öldürmeyi, böylece ününü artırmayı amaçlıyordu.

Derken kalabalığın içinden biri, "Avcılar!" diye bağırdı, bütün başlar da uzun vadinin ucundaki yükseltinin tepesine çevrildi.

Daimios'un arabası ufuk çizgisinin üstünde belirmişti. Köprü başında onurunun kırılmasını unutturmak ister gibi atlarını alabildiğince zorluyordu. Kafilesindeki öbür arabaları çok geride bırakmıştı. Fırtına gibi aşağıdakilerin üzerine geliyordu.

"Sen bana aitsin, kudretli Mısır!" Drossa, Nefer'le alay etmeyi sürdürüyordu.

"Daimios gibi bir türedinin saç örgünü benden almasına izin vermeyeceğim."

Nefer miğferin yarıklarındaki soluk renkli gözlerdeki buz gibi kararlılığı görebiliyordu.

Meren'e, "Eğer yere düşersem kendini kurtarmaya bak. Ringden çık," diye fısıldadı.

Meren, "Hayır, Firavun. Cennete giden yolda mızrakçın olarak seninle geleceğim,"

dediyse de kuvvetinin kesilmesi üzerine bacakları altında bükülüverdi ve kanlar içinde yere çöktü. Drossa fırsattan yararlanarak çığ gibi Nefer'in üzerine çöktü.

Kılıcı Nefer'in umutsuz gardının üstüne bir demircinin çekicinin örse çarpışı gibi madeni şakırtılarla iniyordu.

Her darbe delikanlının sağ kolunu omzuna kadar sarsıyor ve uyuşturuyordu. Uzun zaman dayanamayacağının farkındaydı. Buna rağmen her darbeyi tahmin etmek için Drossa'nın gözlerini gözlüyordu. Öldürücü darbeyi indirmeye hazırlanırken adamın gözlerinin daraldığını ve ışıldadığını gördü.

Darbe tıpkı gökten inen yıldırım gibi yüksekten boşandı, Nefer'in bütün yapabildiği de bunu karşılamak için kendi kılıcını başının yukarısına kaldırmak oldu. Hasmının kılıcını tek bir elle döndüremeyeceğini veya durduramayacağını biliyordu, Drossa buna fırsat vermeyecek kadar güçlüydü. Bunun üzerine kılıç tutan eline destek olması için sağ bileğini sol eliyle kavradı. Altından tılsımı tutan eliydi bu.

iki kılıç öylesine bir şiddetle çarpıştılar ki tunç karşı koyamadı. Her iki kılıç da çatırdayarak koptu ve beyaz taş çemberinin dışına fırladı.

ikisi de bir tek vuruşla silahsız kalmışlardı ve bir an boyu şaşkın halde bakıştılar.

Kendini ilk toparlayan Nefer kılıcının kabzasını Drossa'nın kafasına fırlattı. Hasm içgüdüsel olarak başını eğdi. Nefer öne atılınca göğüs göğüse geldiler.

İki tapınak dansçısı gibi birlikte dönüyorlar, bir sağa, bir sola gidiyorlar, birbirlerini devirmeye çalışıyorlardı. Drossa bir ara kollarını Nefer'in koltuklarının altına geçirdi ve zırhlı yumruklarını delikanlının kürek kemiklerinin arasında kilitledi. Gümüş bilezikleri ve altından eldivenleriyle Nefer'i tunçtan zırhının üstünde ezmeye başlamıştı. Nefer yükseğe kaldırılmasına karşı koyamadı. Kendini savunmak için Lostris'in Tılsımı dışında silahı yoktu.

Kuvvetinin son katresiyle altın zincirin bir ilmeğini Drossa'nın miğferinin üzerine geçirmeyi başardı. Bileklerini kıvırarak zinciri döndüre döndüre aşağıya itti ve sonunda miğferin altındaki aralığı ve Drossa'nın boynunu buldu. Nefer uçlarına asılarak zinciri döndürüyordu. Sonunda altın halkaların canlı eti kesmeye başladığını hissetti.

Drossa gürültüyle soludu ve Nefer'i salıvererek her iki elini boynuna attı. Nefer'in bileklerini yakalayarak boynundan uzaklaştırmaya çalıştı. Ancak bu hareket, halkaların kesme gücünü artırmıştı. Miğferin yarıklarının içersine bakan Nefer, Drossa'nın gözlerinin yuvalarından fırladığını ve kanla dolduğunu gördü. Zinciri sağ bileğinin etrafına bir kere daha dolayarak sağa ve sola doğru testereleme hareketlerini sürdürdü. Drossa'nın gırtlağından gargaralamaya benzer bir ses çıktı ve gözlerinin birinde bir damar patladı. Göz olgun bir çilek gibi yuvasından fırlamıştı.

Drossa hâlâ Nefer'in bileklerine sarılmış durumda dizlerinin üstüne çöktü. Delikanlı onun tepesine dikilmiş durumda bileklerini kıvırarak zinciri daha da sıkıştırıyordu.

Sonunda zincirin kıkırdaksı bir maddeyi kestiğini hissetti. Drossa'nın soluğu, kesilmiş nefes borusundan rüzgâr gibi boşandı. Nefer zincirin bir ilmeğini daha bileğine doladı ve tekrar çekti. Zincirin, kemiğe kadarki yolunun üstündeki bütün dokuları kestiğini hissediyordu. Miğferin aralığından iri iri damlalar halinde kan süzülmeye

başlamıştı.

Nefer bunun üzerine toparlanıp kalan bütün gücünü kullandı. Zincir Drossa'nın boynunda iki omurun arasındaki eklemi buldu ve kesti. Adamın kafası omuzlarından fırladı ve hâlâ ağır miğferin içinde olarak ringin öbür ucuna yuvarlandı.

Nefer arkaya doğru sendelerken hakemin onu galip ilan ettiğini duydu. Kanlı altın zinciri tekrar boynuna geçirirken çılgına dönmüş kalabalığın başlarının üzerinden tepenin yamacına baktı. Daimios'un arabası yamacın yarı yerine varmıştı ve dörtnala üzerine geliyordu.

Nefer, Meren'in üzerine eğildi. "Ayakta durabilecek misin?" diye sordu, ama Meren deneyince bacakları altında büküldü ve ayaklar altında çiğnenmiş toprağın üstüne serildi. Nefer onu bir kolundan çekerek ayağa kaldırdı, sonra kolunu onun boynuna doladı. Ağırlığına omuzlarıyla destek olarak Meren'i ayağa kaldırdı, onu dizlerinin altından kavradı ve hareketsiz vücudunu omuzladı. Meren'in başı sırtında, bacakları ise önünde sallanıyordu.

Meren ağır bir erkekti, Nefer de hemen hemen tükenmişti, vücudunun sınırlarını zorluyordu. Onunla beklemekte olan arabaya doğru sendeledi ve arkadaşını olduğu gibi taban tahtalarının üstüne bıraktı. Bir saniye kadar kendisine yakın tekerleğe soluk soluğa dayandı ve arkaya baktı.

Daimios yamacın dibindeki düzlüğe ulaşmıştı. Belki dört yüz adımlık bir mesafedeydi ve hızla yaklaşıyordu. O kadar yakındı ki Nefer adamın yüzündeki utkulu ifadeyi görebiliyordu. Daimios öne eğildi ve uzun siyah kırbacı atlarının üstünde şaklattı; hayvanlar anında öne fırladılar ve daha da hızlı yaklaşmaya koyuldular. Öbür avcıların arabaları da onu yokuş aşağı izlemekteydiler; toplam altı taneydiler. Durup onların hepsiyle çarpışmak düşüncesini Nefer hemen aklından çıkardı. Şimdiki durumunda yalnız Daimios'la başa çıkabileceği bile şüpheliydi.

Kaçmak zorundaydı.

Delikanlı ipi Meren'in vücuduna doladı, koltukaltlarından geçirdi ve onu taban tahtalarına bağladı. Sonra sürünürcesine arabaya bindi ve Meren'i bacaklarının arasında tutarak durdu.

Atları başlarından tutup zapt eden seyislere, "Onları serbest bırakın!" diye seslendi. Seyisler denileni yaptılar ve kenara sıçradılar.

"Koş, Döv! Koş, Krus!" Atlar birlikte harekete geçtiler, kalabalık da önlerinde dağıldı. Nefer başlarını vadinin öbür ucuna, kentin açık kapılarına doğru çevirdi, onlar da koştular.

Araba sallanıp zıpladıkça Meren, Nefer'in ayaklarının arasında istemsiz olarak inliyordu, Nefer de yolun üstündeki pürüzlü yerlerden kaçmaya çalışıyordu. Arkasında bir kırbacın sakladığını duyunca başını çevirdi ve Daimios'un onları sıkıştırdığını gördü. Atlarını kırbaçlıyor ve onlara öfkeyle bağırıyordu, fakat Dov'la Krus, Daimios'un kırbaçla tüm çabalarına rağmen onları daha fazla yaklaştırmadılar. Nefer ileriye baktı ve aşmak

zorunda oldukları mesafeyi hesaplamaya çalıştı.

Gallala'nın kapılarına yarım fersahtan daha az bir yolları kalmıştı. Nefer duvarları ve girişteki kırmızı taştan kolonları süsleyen palmiye yapraklarından örülü çelenkleri daha şimdiden görebiliyordu.

O an dikkatinin dağılmasının bedelini ödedi. Tekerleklerinden birinin patikanın kenarındaki bir kaya çıkıntısına çarpması üzerine araba yükseğe fırladı ve altında hızla döndü. Az daha devriliyordu. Nefer taşıtı kontrol altında tutmaya çabalarken Krus da ona arabayı dengelemekte yardımcı oldu .

Ama şimdi arkaya bakınca hatasının ona pahalıya patladığını gördü. Daimios aralarındaki açıklığın yüz adımını kapatmış ve harbe sıralarına ulaşmıştı. Nefer onun, yanındaki okluğa uzandığını ve kayışı bileğine sardığını gördü.

Nefer ona bir karşılıkta bulunacak durumda değildi. Bütün oklarını harcamış, yayını kanyona fırlatmıştı, Drossa'yla yaptığı düelloda ise kılıcı kırılmıştı. Bir kırbacı bile yoktu. Tek savunma aracı hızdı.

Atlarına, "Koş, Döv! Koş, Krus!" diye seslendi. Adlarını duyunca atların kulakları kıpırdadı. Toynakları katı toprağı dövüyor, Taita'nın kara yağı da kurumakta olduğundan tekerleklerin poyraları gıcırdıyordu.

Derken başka toynak sesleri duyuldu. Nefer'in atlarının toynaklarının sesine karışıyordu bu sesler. Bu kez arkasına bakınca Nefer Daimios'un daha da yaklaştığını, atlarının sırtının ve böğrünün kırbaçlanmaktan kan içinde kaldığını gördü. Daimios'un elinde fırlatılmaya hazır bir harbe vardı ve onu fırlattı. Nefer mızrağın hasmının elinden fırlayıp zehirli bir böcek gibi yaklaştığını görüyordu. Harbe sağ ayağının yanında taban tahtasına saplanınca delikanlı içgüdüsel olarak irkildi.

Harbe, saplı olduğu yerde titreyip duruyordu.

"Koşun canlarım!" Nefer'in sesi tizleşmişti, atlar da bunu duydular. "Elinizden gelen yapın!" Krus kalan gücünü biraz daha zorladı ve Dov'u da yanı sıra sürükledi.

Daimios'un kırbaçlanmış kanlı atlarıyla arayı açmaya başladılar.

Daimios, "Daha hızlı domuzlar!" diye bağırıyordu. "Daha hızlı koşun, yoksa sırtınızın derisini diri diri yüzerim." Uzun kırbaç şaklarken gözle görülmeyen bir ip iki taşıtı birleştirmiş gibi birlikte yarışıyorlardı.

Daimios başka bir harbe çekerek kayışı bileğine sardı. O atış için kolunu arkaya atarken Nefer zamanı çok iyi hesapladı, Dov'un Krus'un omzuna doğru eğilmesi üzerine araba hafifçe yana kaydı, bu kadarı ise kargının Nefer'in omzunun üzerinden boşa gitmesine yetti. Fakat bu manevra mesafe kaybetmelerine neden olmuştu, Daimios da sonuncu harbeyi kaparak kayışı bileğine sardı. Artık çok yakındı.

Nefer çaresizlik içinde ona bakıyordu. Atlarının komutu daha kolay algılamaları için dizginleri biraz daha sıktı. Daimios harbeyi fırlatmak için tam sağ omzunu hızla çevirdiği sırada Nefer atlarını aksi yöne sevk etti ve onları dörtnala koşturdu. Fakat harbe

Daimios'un elinden ayrılmamıştı. Bir aldatma numarasına baş vurmuştu.

Harbeyi yine atış durumuna geçirdi.

Nefer yine geriye dönmek ya da patikadan ayrılıp engebeli araziye ve dağınık kayaların arasına sapmak zorundaydı. Hareket açısını değiştirdi, Daimios da bu kez Nefer'e değil, dönüş sırasında böğrü açıkta kalan Dov'a nişan aldı.

Kargı kısrağın omzuna saplandı. Derisiyle kas demetini delip geçti, ama sonra kemiğe çarparak yaşamsal organlarına ulaşamadı. Ölümcül bir darbe değildi bu, ama sakatlayıcı olduğu muhakkaktı. Kargının ucu çatallı olduğu için hayvanın yanında sallanıyor ve attığı her adımı engelliyordu.

Döv çabalıyor, elinden geleni yapıyordu, ama artık Krus'a ayak uyduramıyor, akan kanları da Nefer'in bacaklarının üstüne sıçrıyordu. Delikanlı arabanın altında yavaşladığını hissediyor ve Dov'a seslenmesine rağmen, harbe attığı her adımla kısrağın böğrüne çarpıyor ve ön ayaklarına dolaşıyordu.

Daimios ileri atıldı. Nefer de hasmının atlarının arabasının tekerleğiyle bir hizaya geldiğini gözucuyla gördü, Daimios'un çabayla zafer sevincinden boğuklaşmış sesini ise kulağının içinde duydu.

"Senin için her şey bitti, Nefer Seti. Artık elimdesin."

Nefer başını çevirip Daimios'a baktı. Adamın dudakları, kazıklı hummaya yakalanıp ölmüş bir cesedinki gibi korkunç bir grimasla sonuna kadar açılmıştı.

Sonuncu harbesini fırlatmış, kırbacını da atmış, ama kılıcını çekmişti.

Kapılara kadar ne kadar bir yol vardı? Beş yüz adımdan az. Kapılar ne kadar yakın, ama aynı zamanda ne kadar uzaktı!

Delikanlı içgüdüsel olarak tapınağın damına baktı. Üstünde minik siluetler diziliydi, aralarında tahmin ettiği gibi Mintaka'nın tuniğinin al rengini seçti ve sevgilisinin, başının yukarısında yeşil bir dal salladığını, uzun siyah saçlarının da kuzey rüzgârında bir flama gibi dalgalandığını gördü.

işte her şeyden değerli bir ödül, diye düşünerek eli, ayağının yanında taban tahtasına saplanmış olan Daimios'un harbesine gitti.

Harbenin başı tahtanın derinine saplanmıştı, ama delikanlı jm kuvvetini toplayarak çekti, çevirdi ve en sonunda onu tahtanın içinden kurtardı.

Harbeyi fırlatmak için sırımı yoktu, bunun yerine harbeyi bir süngü gibi tuttu ve düşmanına baktı. Nefer'in elindeki silahı görünce Daimios'un gözleri kısıldı ve adam kılıcıyla hemen gard pozisyonunu aldı. Arabasını Nefer'inkinin yanına sürerek delikanlıya doğru bir hamle yaptı. Nefer darbeyi harbenin sapıyla geri çevirdi, iki araba birbirinden ayrıldı, ama sonra birbirlerine o kadar şiddetle çarptılar ki aracının yanından yere savrulma tehlikesi geçiren Nefer var gücüyle dizginlere asılmak zorunda kaldı.

Daimios bu kez Nefer'in saç örgüsünün bağlı bulunduğu uzun sırığa kılıcıyla çarptı,

ama sert bambuyu koparamadı. Kendini toparlayan Nefer de Daimios'a harbeyle saldırarak onu geri sürdü, iki araba şimdi tekerlek tekerleğe hız yapıyorlardı.

Nefer'le Daimios arabalarından birbirlerine doğru eğilmişler, silahlarıyla saplama ve kesme denemeleri yapıyorlardı. Tunçtan bıçak Nefer'in göğsüne çarptı, delikanlı da kendini dizginlere doğru attıysa da göğüslüğünün derisi kesildi ve delikanlı kesici kenarın etine battığını hissetti. O da harbenin ucunu Daimios'un yüzüne doğru savurdu ve adamı geri çekilmeye zorladı.

Harbenin çatalı derisine gömülü olan, sapı ise her attığı adımda bacaklarına çarpan Döv var gücünü harcıyordu.

Nefer birçok sesin uğultusunu duyuyordu. Sesler önce hafifti ve toynakların ritmi ve tekerleklerin gıcırtısıyla gümbürtüsünün arasında boğuluyordu, ama atılan her adımla kuvvetleniyordu. Delikanlı başını kaldırdı ve akarak gözlerini yakan terlerin arasından hemen ilersinde kapıları gördü. Kentin duvarlarıyla damlar insan doluydu.

Yasalarıyla alkış seslerinin arasında Mintaka'yı duyar gibi oldu. "Başar, sevgilim, benim için başar!" Bu ses hayalinin ürünü olabilirdi, ama buna rağmen ona güç verdi.

Atlara seslenerek dizginlerini toparladı. Ne çare ki Döv sendeliyordu.

Daimios yine saldırıya geçti, ama bu kez darbeyi adama değil, harbeye indirdi.

Kılıcın keskin kenarı harbenin sapını Nefer'in yumruğuna birkaç santim kala doğradı ve delikanlıyı elinde işe yaramaz bir maden parçasıyla bıraktı. Nefer parçayı Daimios'un kafasına fırlattıysa da adam başını eğerek kendini kurtardı, sonra Nefer'e doğru yine bir hamle yaparak delikanlıyı, keskin kenardan kaçmak için araba sahanlığının öbür yanına kaçmak zorunda bıraktı.

Daimios anında avantajdan yararlandı ve Nefer'in önüne geçti. Geçerken Nefer'in saç örgüsünün ucunda dans ettiği çomağı yakaladı. Onu kırmaya çalıştı, ama çomak ikiye katlanmakla beraber çabalarına karşı koydu. Daimios çomağı hâlâ bir eliyle tutarken öbür eliyle gür siyah kümesine uzandı. Saç, adamın parmak uçlarının ucunda zıplıyor ve dans ediyordu, ama Daimios aynı zamanda kılıcının kabzasını tutmaya çalıştığı için ganimeti kavramayı başaramıyordu. Kılıcını elinden bıraktı ve bu kez örgüyü yakalayıp koparmaya çalıştı, ama bambu esnek ve sağlamdı, saç örgüsü de çok sıkı bağlanmıştı.

Krus ile Daimios'un aksi yöndeki atı omuz omuza koşuyorlardı. Daimios bütün dikkatini ganimeti bambu çomağından koparmaya vermişti. Nefer'in silahsız olduğunu ve bir tehlike oluşturmadığını biliyor ve ilerlerinde beliren taş kapıları görmezlikten geliyordu.

Nefer, Krus'a, "Ona yüklen!" diye bağırdı. "Omzunu bastır!" Nefer bir yandan da dizginleri sağa, sola ve öne arkaya çekiştiriyordu. Bunca aydır çölde bunun talimini yapmışlardı. Taita öbür atları yönetirken Nefer, Krus'a bu güç çekişmesinden zevk almayı öğretmişti. Şimdi de büyük sağ omzuyla düşmanın atını zorluyor, omzunu o atın omzunun altına sokarak hayvanı kaldırıyor ve dengesini bozuyordu. Kapıların iki yanında yontulmuş kırmızı taştan bir çift sütun yer alıyordu. Yüzyılların kum yüklü

rüzgârları onları cilalamış ve biçimlendirmiş olsa bile hâlâ muazzam ve ürkütücüydüler.

Nefer, Krus'a, "Onu yana sür!" diye bağırdı ve dizginleri sertçe çekerek cesaretlendirdi. Krus öbür atı bir yarda daha yana itti, öyle ki hayvan dosdoğru kırmızı taş duvara yönelmişti.

Daimios son dakikada olanların farkına vardı. Duyduğu dehşeti dile getiren bir çığlık atarak bambu çomağını salıverdi ve arabasına tekrar hâkim olmaya çalıştı.

Fakat Krus öbür ata hâkimdi ve onu paldır küldür taş kapıya doğru sürüyordu.

Daimios uçar gibi yol alan arabayı durdurup çarpışmayı önleyemeyeceğini anlamıştı. Arabadan atlamaya çalıştı, ama çok geç kalmıştı. Atlarının ikisi de son süratle taş sütuna tasladılar ve anında öldüler. Nefer çarpışma anındaki dehşet çığlıklarını, kırılan kemiklerin çatırtısını ve tahtaların parçalanışını duydu.

Tekerleklerin biri yerinden koptu ve bir an Nefer'in aracının yanında yuvarlandı.

Daimios da harbelerinden biri gibi dosdoğru duvarın üstüne savruldu. Başı önde olmak üzere taşa çarptı ve kafatası fazla olgun bir kavun gibi patladı. Kuvvetli beyaz dişleri kırmızı taşın yüzeyine saplanıp kalmıştı. Sonradan küçük çocuklar tarafından taşın içinden sökülecekler ve altın zincirlere geçirilerek hatıra eşyası olarak pazar yerlerinde satılacaklardı.

Nefer, Krus'la Dov'u yöneterek kapıdan geçirdi. Bu arada tekerleklerinden biri kırmız taşı sıyırdıysa da iki yanında neşeli kalabalıkların sıralandığı kentin anacaddesinden hızla geçmeye başladılar. Kentliler caddeye palmiye yaprakları ve çiçekler, hatta kendi atkılarıyla baş örtülerini; başka giyim eşyalarını serpmişlerdi.

Nefer'i endişelendiren ilk şey Dov'du. Atları durdurup arabadan atladı ve yaralı kısrağın başına koştu. Harbenin dikenleri omzunun içlerine saplanmıştı. Nefer bunların çıkarılması için yalnız Taita'ya güvenebilirdi, ama en azından harbenin sapını kırarak hayvanın yanında sallanmasını önledi. Sonra tekrar arabaya atlayarak dizginleri eline geçirdi.

Kalabalıklar caddeye boşanıp yürüyüş hızıyla ilerleyen arabanın yanında koşmaya başladılar. Ellerini uzatıp Nefer'e dokunuyorlar, yaralarından bacaklarına sızan kanı başörtüleriyle siliyorlardı. Bir Tanrı'nın, bir Firavun'un ve bir Kızıl Yol savaşçısının kanı kumaşı bir kutsal emanete dönüştürecekti, isterinin pençesinde övgülerini yağdırıyorlardı.

"Bizim için dua et, güçlü Mısır. Gerçek Firavun!" "Bize önderlik et, büyük Firavun.

Zaferini bizlerle paylaş." "Kızıl Tanrı'nın kutsal kardeşi, selam sana!" "Bin yıl, sonra bin yıl daha yaşa, gerçek Firavun Nefer Seti!" Forum'un ağzında kalabalık o kadar yoğundu ki kentin muhafızlarının arabanın önünden koşup sopalarıyla onları yolun üstünden uzaklaştırmaları gerekti. Nefer ancak bundan sonra arabasıyla forum'a girebildi.

FORUM'UN ORTASINA KURULMUŞ TAŞ platformun üstünde Hilto'yla Şabako yeni savaşçı kardeşlerini buyur etmek için bekliyorlardı.

Nefer ezilmiş, tozlanmış ve orasına burasına kan bulaşmış arabayı platformun altında durdurdu, iki adam da gelerek Meren'i kaldırmasına yardım ettiler. Onu hep birlikte Taita'nın beklediği Hathor Tapınağı'nın içine taşıdılar. Meren'i Taita'nın hazırladığı sehpanın üstüne yatırdılar, İhtiyar Büyücü de hemen kolları sıvadı. Önce delikanlının yanındaki derin kılıç yarasıyla ilgilendi. Merykara'nın gözyaşları Meren'in kırık ve kanayan vücudunun üstüne damlıyor ve yaralarını yıkıyordu.

Kızıl Yol savaşçıları Nefer'i yine forum'a götürdüler. Delikanlı bundan sonra basamakları indi, arabadaki iki saç örgüsünü aldı ve onları platformun ortasındaki sacayağının üstünde yanan mangalın başına götürdü. Mangalın önünde yere diz çöktü ve, "Hiçbir düşman onurumuzun ve silahşorluğumuzun bu simgelerine el atamadı," dedi. Saç örgülerini bütün dünyanın görmesi için yükseğe kaldırdı, sonra da net ve gururlu bir sesle, "Onları Kızıl Tanrı'ya adıyorum," diye bildirdi.

Örgüleri ateşin içine attı. Saçlar parlak bir ışık vererek yandılar. Nefer ayağa kalktı. Ayakta dururken aldığı yaralardan dolayı zayıf düştüğü için sendeliyordu. "Kızıl Yol'u aşmayı başardım. Yaşım yeterli olmasa bile, Mısır'ın çifte tacı üzerindeki hakkımı kanıtladım. Firavun olduğumu ilan ediyorum. Gerçek olan tek Firavun benim. Taç üzerinde hak iddia edecek olan başkaları başlarına geleceklerden kendileri sorumlu olacaklar."

Oradakilerin hepsi Nefer'i alkışlarken Kızıl Yol'un savaşçıları önünde diz çöktüler, sağ eliyle ayağını öptüler ve ölünceye, hatta sonsuzluğa kadar ona bağlılık yemini ettiler.

Nefer herkesin susması için sağ kolunu kaldırdı, fakat bacakları altında bükülüverdiler, Mintaka koşup ona destek olmasa düşebilirdi. Bir kolunu kızın omuzlarına dolayarak onun gözlerinin içine baktı ve, "Her ne yaptıysam Mısır için ve senin için yaptım aşkım," diye fısıldadı.

Sesi o kadar hafif ve boğuktu ki onu yalnız Mintaka duyabildi. Genç kız uzanıp onu dudaklarından öptü, halk da bu jesti bir nişan bildirisi olarak kabul etti. Bağırdılar, hem de o kadar uzun bağırdılar ki bu sesin yankıları duvarların ötesindeki yarlara tünemiş kaya güvercinlerini ürkütüp kaçırdı.

üstünde yüzen kent, önlerinde koparılmaya hazır bir nilüfer çiçeği gibi uzanıyordu. Duvarları yakılmış tuğladandı. Hemen hemen on beş metre kalınlığında ve bu iyi sulanan bereketli ülkedeki en yüksek palmiye ağacından daha yüksektiler.

Trok, Medialı İştar'a, "Peki, uzunlukları ne kadar?" diye sordu. "Bu kentin etrafın arabayla dolaşmak ne kadar bir yoldur?"

İştar ona, "On fersah, majesteleri," dedi. "At üstünde yarım günlük bir yolculuk."

Trok arabasının sahanlığında olduğundan daha uzun boylu görünüyordu. Elini gözlerine siper etti. "Efsanedeki Mavi Kapı mı bu?" diye sordu, İştar'ın Babil krallık kentinde on beş yıl yaşadığını ve büyücülük hünerlerinin büyük kısmını burada Marduk Tapınağı'nda öğrendiğini biliyordu.

Kentin kapısı bu uzaklıktan bile dev bir elmas gibi ışıldıyordu. Eşik o kadar genişti ki on araba buradan yan yana geçebilirlerdi. Sedir tahtasından kapılar ise birbirlerinin omzuna binmiş on adam yüksekliğindeydi.

Trok, "Renkleri gerçekten de maviymiş," diye mırıldandı hayranlıkla. "Lapis taşıyla kaplı olduklarını duydum."

"Değil, majesteleri." İştar'ın yüzünde küçümser bir gülümseme biçimlenmişti.

"Bunlar seramik plakaları. Her biri Babil'in iki bin on tanrısından birini betimliyor."

Trok, Mavi Kapı'nın iki yanında kilometrelerce uzanan duvara bir generalin bakışıyla göz attı. iki yüzer adımda bir nöbetçi kuleleri bulunduğu gibi, dev duvarlar ayrıca belli aralıklarla payandalarla desteklenmişti, İştar onun ne düşündüğünü anlamıştı.

"Duvarın tepesinde iki arabanın yan yana geçmesine izin verecek genişlikte bir yol var. Sargon bir kuşatma ordusunun tehdidindeki herhangi bir noktaya bu duvar boyunca bir saatin içinde beş bin kişilik bir kuvvet sevk edebilir.

Trok etkilenmediğini anlatmak ister gibi homurdandı. "Hangisi olursa olsun, her duvar aşılabilir. Bir tek gedik bile bize yeter."

İştar ipek yumuşaklığında bir sesle, "Bir de iç duvar var, kutsal Firavun. Ve o da ilki kadar aşılamaz cinsten," dedi.

"Kendimize öyle ya da böyle bir geçit buluruz." Trok omuzlarını silkti. "Bunlar Sargon'un sarayının bahçeleri mi?" Kıllarına kurdeleler örülü sakalını uzatarak kat kat göğe yükselen düzlükleri işaret etti. Düzlükler o kadar büyük bir ustalıkla birbirlerinin üstüne oturtulmuşlardı ki oluşturdukları tersine çevrilmiş piramit, dünyanın bağlarından kurtularak kanatlarını açmış dev bir kartal gibi gökte uçuyor izlenimini veriyordu.

İştar mavi dövmeli güçlü kolunu ileri uzattı. "Geniş bir avlunun etrafında bina edilmiş olan her biri öncekinden daha geniş altı düzlük var. Yalnız haremde beş bin oda bulunuyor. Sargon'un kadınlarından her biri için bir oda. Hazinesi sarayın altındaki derin bir mahzende gömülü. Oradaki altın adam boyunu aşar."

"Sen bu harikaları kendi gözünle gördün mü?" Trok adamı sınıyordu.

İştar, "Haremi görmedim tabii," diye itiraf etti. "Ama hazinenin ana bölümüne girdim ve size şu kadarını söyleyebilirim, bir tanrı olan hükümdar, şu ilerdeki hazineyi taşımaya bütün ordunuzdaki yük arabalarının hepsi dahi yetmez."

"Ben de sana şu kadarını söyleyebilirim, Medialı İştar. Her zaman yeni arabalar yaptırmak mümkün." Trok başını arkaya attı ve hayvanca bir neşeyle güldü.

Babil'e yürüyüş upuzun bir başarı, aralıksız bir zaferler zinciri olmuştu. Sargon'un büyük oğlu Ran'la Bahr al Milh kıyılarında karşılaşmışlardı. Trok'la Naja'nın savaş arabaları bu prensin ordusunu darı gibi ezmişler, nehrin suları kandan kıpkızıl akmış, yüzen cesetler ise suyu bir kıyıdan ötekine kadar kaplamıştı.

Ran'ın kesik başını bir şişe geçirilmiş olarak babasına göndermişlerdi. Kederden deliye dönen Sargon, düşmanlarının onun için hazırladıkları tuzağa düşmekte gecikmemişti. Naja onu kandırmak için önünde gerilerken Trok güneye doğru bir çember çevirmiş ve onu arkadan bin arabayla bastırmıştı. Sargon donanım kafilesini savunmak için geriye dönünce de onu tunçtan bir çemberin içinde sıkıştırmışlardı.

Sargon elli arabayla çemberi yarmayı başarmıştı, ama arkasında iki bin araba ve on bir bin asker bırakmıştı. Trok tutsakları hadım etmiş, bu işlem tamı tamına iki gün sürmüştü. Hükümdar çalışmaya bizzat katılmış, kesilmiş cinsel organları bir kasap gibi dirseklerine kadar kana batmış vaziyette müstehcen bir hareketle kurbanların burnuna sokmuştu. Daha sonra zavallıların kan kaybından ölmelerini izlemiş, akan kanlarını bu türden şölenleri seven aç tanrı Seueth'e armağan etmişti. Trok daha sonra kesilmiş cinsel organları tuzlanmış olarak sedir tahtasından yedi sandığın içinde Sargon'a göndermişti. Bu da Trok'la Naja, Babil'e geldikleri zaman onu neyin beklediğine dair Sargon'a yapılmış bir uyarıydı.

Babil, batıda Fırat, doğuda da Dicle nehirlerinin arasındaki dar ve uzun kara parçasının üstünde kurulmuştu. Sargon palas pandıras gerilerken köprüleri yıktırmayı başaramamıştı. Zaten köprülerin altındaki yanık tuğladan kocaman blokları yıkmak için bir ordu gerekirdi. Oysa Sargon'un bir ordusu kalmamıştı artık. Köprüleri savunmak için arkasında sayıca azalmış bir alay bırakmıştı, ama bu askerler moral çöküntüsü içinde oldukları gibi, onları destekleyecek arabaları da yoktu, iki Firavun'a karşı direnişleri uzun sürmemişti.

Trok hayatta kalanların elini, ayağını bağlayarak köprünün ortasından suyu kahverengi akan geniş nehre attırmış, Mısırlı askerler de kıyıya dizilerek adamların çırpına çırpına boğulmalarını büyük bir zevkle seyretmişlerdi.

Avaris'ten yola çıkmalarının üzerinden daha bir yıl geçmeden Babil işte önlerindeydi.

"Kentin savunmalarını biliyorsun, İştar. Bazılarının planlanmasına yardımın dokundu. Kentin düşmesi ne kadar zaman alır?" Ne kadar sabırsızlandığı Trok'un yüzünden belliydi.

İştar, "Babil'in duvarları aşılamaz, majesteleri," dedi.

Trok dudak büktü. "Böyle olmadığını ikimiz de biliyoruz. Yeterince zaman, adam ve kararlılık olduktan sonra aşılamayacak duvar yoktur."

İştar düşünceli bir tavırla, "Belki bir yıl alır," diye mırıldandı. "Ya da belki iki yıl veya üç yıl." Böyle konuşmasına rağmen adamın dövmeli yüzünde sinsi ve çok bilmiş, gözlerinde de hilekâr bir ifade vardı.

Trok gülerek İştar'ın macunla diken gibi sertleştirilmiş sakalından bir tutamı avuçlayarak çekti, İştar'ın yüzü acıdan biçimsizleşti, gözlerinden de yaşlar aktı.

"Benimle oyun oynamak istiyorsun, öyle mi büyücü? Benim de oynamaktan ne kadar hoşlandığımı biliyorsun, değil mi?"

İştar, "Merhamet et, kudretli Mısır," diye inledi. Trok onu o kadar sert itti ki adam az daha arabadan düşüyordu. Denge bulmak için korkuluğa yapıştı.

"Bir yıl dersin ha? Ya da iki veya üç yıl, öyle mi? Burada oyalanıp Babil'in güzelliklerini ve harikalarını seyretmek için o kadar çok vaktim yok benim. Acelem var, Medialı İştar ve sen bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bilmez miyim, eşsiz tanrı. Ne yazık ki ben kolayca yanılabilen yoksul bir adamım."

Trok, "Yoksul ha?" diye adamın yüzüne karşı bağırdı. "Seueth tanığımdır, bender şimdiye kadar bir lakh altın sızdırdın, pis sahtekâr, karşılığında da ne aldım?"

"Bir kentin ve bir imparatorluğun var. Mısır'dan sonra dünyanın en zengin ülkesi.

Onu ben senin ayaklarının dibine serdim." İştar şimdiye kadar Trok'u iyi tanımıştı ve ne kadar ileri gidebileceğini biliyordu.

"Bana o kentin anahtarı lazım." Trok büyücünün yüzünü inceliyor, orada okuduklarından hoşnutluk duyuyordu, İştar'ı, büyücünün onu tanıdığı kadar iyi tanımayı öğrenmişti.

İştar kendi kendine konuşur gibi, "O anahtarın altından yapılması gerekir," diye mırıldandı. "Belki üç lakh altından."

Trok gürültülü bir kahkaha attı ve zırhlı yumruğuyla adamın başına bir şaplak vurmaya hazırlandı. Ancak amaç can yakmak olmadığı için, İştar kolayca onun yolunun üstünden kaçabildi.

"Üç lakh'la yeni bir ordu satın alabilirim." Trok başını sallayınca sakalındaki kurdeleler bir kelebek bulutu gibi dans etti.

"Sargon'un hazinesinde yüz lakh altın var. Yüzün içinden üçü o kadar büyük bir bedel olmasa gerek."

Trok, "Bana o kenti ver, İştar. Onu üç dolunay içinde bana verirsen, Sargon'un hazinesinden iki lakh altın senin olur," diye vaat etti.

"Ya onu bir sonraki dolunaydan önce sana verirsem?" İştar bir halı tüccarı gibi ellerini ovuşturuyordu.

Bu olasılığı duyunca Trok'un yüzünden gülümseyiş silindi. Ciddi bir tavırla, "O zaman üç lakh'ını ve o kadar altını taşıyacak araba konvoyunu alırsın," dedi.

İki Firavun'un ordusu Mavi Kapı'nın önünde karargâh kurdu, Trok da Sargon'a bir elçi göndererek kentin hemen teslim edilmesini istedi. "Böylesi bir mimari harikasını alevlerden, kendinizi, ailenizi ve halkınızı da kılıçtan geçirilmekten kurtarmak için," diye alayla ifade etmişti. Surlarının arkasında öfkeyle meydan okumaktan çekinmeyen Sargon, yanıt olarak elçinin kesilmiş kafasını Trok'a gönderdi, ilk adım böylece atıldıktan sonra Trok'la Naja, bütün güçleriyle görkemlerinin Babilliler tarafından görülmesi için Babil'in etrafında çepeçevre resmi geçit yaptılar.

Firavunlar altından arabaları sürüyorlardı. Trok'unki altı siyah aygır, Naja'nınki ise altı beyaz tarafından çekiliyordu. Ziynetlerle ışıl ışıl olan ve tepeye toplu buklelerinin üstünde altından uraeus'u[12] taşıyan Heseret, Naja'nın yanında yer alıyordu. Altından arabaların arkasında elli tutsak yürüyordu, iki nehrin arasındaki kasabalarla köylerde ele geçirilen Babilli kadınlardı bunlar. Hepsi hamileydi, bazılarının ise zamanı adamakıllı yaklaşmıştı.

Onlara beş yüz arabalık bir kuvvet öncülük ediyordu. Arkalarından ise ikinci bir beş yüz arabalık artçı kuvvet geliyordu. Kentin çevresindeki ağır ve görkemli geçiş bütün gün sürdü, gün batımında da Mavi Kapı'ya döndüler. Sargon'la savaş konseyi pırıl pırıl kapının yukarısındaki korkuluk duvarının üstünde toplantı halindeydiler.

Sargon uzun boylu ve zayıftı, gümüş renginde saçları vardı. Gençliğinde güçlü bir savaşçıydı ve kuzeyde Karadeniz'e kadar uzanan toprakları fethetmişti. Bütün seferleri içinde yalnız bir kere yenilgiye uğramıştı, onu yenen ise Nefer Seti'nin babası Firavun Tamose olmuştu. Şimdi ise yine iki Mısırlı kapılarına dayanmıştı ve Sargon da bunların ilki kadar merhametli olacaklarına inanarak kendini kandırmadı.

Trok da onun bu inanışını doğrulamak ister gibi hamile kadınları çırılçıplak soydurmuş ve birer birer öne yürütmüştü. Sonra, bütün kent bakarken kadınların şiş karınları yarılmış, doğmamış bebekleri koparılıp alınmış ve minik vücutlar Mavi Kapı'nın eşiğine yığılmıştı.

Trok, "Bunları orduna kat, Sargon," diye krala kükremişti. "Bulabileceğin her erkeğe ihtiyacın olacak."

Heseret uzun ve heyecanlı bir gün geçirmişti, köle kızlarıyla çadırına çekilerek kocasıyla Trok'u lamba ışığında kentin bir şemasını gözden geçirir bırakmıştı. Gerçek bir sanat eseri olan bu şema özenle tabaklanmış koyun derisi üstüne çizilmişti. Duvarlar, yollar ve kanallar büyük ölçekli gösterilmiş, ana binaların her biri renkli ayrıntılarla betimlenmişti.

Naja, "Bu nasıl eline geçti?" diye sordu.

İştar, "On iki yıl önce Kral Sargon'un emri üzerine kenti inceledim ve bu haritayı kendi ellerimle çizdim," diye yanıt verdi. "Başka hiç kimse bu kadar doğruluğu ve güzelliği başaramazdı."

"Eğer seni görevlendiren oysa bu haritayı niçin Sargon'a teslim etmedin?"

İştar başını eğdi. "Teslim ettim. Daha düşük kaliteli taslağı ona verdim, karşınızdaki o güzel kopyeyi ise gizlice kendime sakladım. Günün birinde birinin beni Sargon'dan daha iyi ödüllendireceğini biliyordum."

Bir saat daha haritayı incelediler, arada bir yorumda bulundular, ama daha çok suskun ve düşünceliydiler. Savaşçı iki general olarak bir savaş alanının en çarpıcı özelliklerini profesyonelce görebiliyorlardı. Ayrıca, yüzyıllar içinde kat kat bina edilmiş

duvarların, kulelerin ve tabyaların kalınlığıyla kuvvetine hayranlık duymaktan kendilerini alamıyorlardı.

Trok sonunda masadan uzaklaştı. "Ben bu duvarlarda hiçbir zayıf nokta göremiyorum, büyücü," dedi. "ilk sözlerinde haklıydın. Bu duvarları delip geçmek üç yıl çalışıp didinmeyi gerektirecektir. Üç lakh'ını kazanmak için daha fazlasını yapmalısın."

İştar, "Su," diye fısıldadı. "Suya bakın."

"Suya baktım." Naja, İştar'a gülümsedi, ama soğuk ve ince dudaklı bir yılanın gülümseyişiydi bu. "Kentin her köşesine su sağlayan kanallar var, Sargon'un göklere yükselen altı bahçe terasını doyuracak ve kenti yüz yıl daha sulayacak ve besleyecek kadar çok su var."

"Firavun her şeyi görüyor, her şeyi biliyor." İştar, Naja'nın önünde eğildi. "Ama su nereden geliyor?"

"Dev iki nehirden geliyor. Nil'den sonra dünyanın en büyük nehirleri bunlar.

Sularında bin yıldır hiçbir zaman azalma olmadı."

İştar, "iyi de su kente nereden giriyor? Nasıl giriyor, bu duvarların altından mı, yukarısından mı?" diye ısrar edince Naja'yla Trok en sonunda anlamış gibi bakıştılar.

Babil'in yarım mil kadar kuzeyinde, kent duvarlarının dışında ve Fırat'ın doğu kıyısında nehrin genişleyerek tembel tembel aktığı bir noktada bir tapınak yükseliyordu. Ninurta'nın, Fırat'ın aslan kafalı ve kanatlı tanrısının tapınağıydı bu. Nehrin içine uzanan taş iskelelerin üstünde inşa edilmişti. Tanrının resimleri dört dış duvarı izleyen efrizin üstüne hakkedilmişti. Kapının yukarısındaki sövede de Akat diliyle bir uyarı yer alıyordu. Şöyle ki ibadethaneyi işgale kalkanlar tanrının öfkesini üzerlerine çekeceklerdi.

Medialı İştar tapınağın eşiğinde laneti geçersiz kılmak için bir büyü yaptı. Bunun için tutsaklardan ikisinin gırtlaklarını kesti ve akan kanları kapıların üstüne serpti. Yol bir kere açıldıktan sonra Trok arkasında yirmi askerle Ninurta'nın bütün mor giysili rahiplerinin toplanmış bulundukları tapınak avlusundan geçti. Rahipler ilahiler okuyor ve el kol hareketleri yapıyor, yolunun üstüne Fırat'ın suyundan serpiyor ve Trok'u geri çevirmek için gözle görülmez sihirli bir duvar örmesi için Ninurta'ya yalvarıyorlardı.

Trok sözde duvarın içinden durdurulamadan geçti ve İhtiyar adamın boğazına sapladığı kılıcının bir tek darbesiyle başrahibi öldürdü. Bu hezeyanı ağlayıp sızlayarak

protesto eden öbür rahipler yine de Trok'un ayaklarına kapandılar.

Trok kılıcını kınına soktu, sonra muhafızlarına kumanda eden yüzbaşıya döndü.

"Hepsini öldürün. Bir tanesinin bile kurtulmasını istemiyorum."

Bu da çabuk yapıldı, avlu da çok geçmeden mor giysili cesetlerle doldu. Trok,

"Onları nehre atmayın," diye emretti. "Şehir muhafızlarının onların akıntıyla sürüklendiklerini görüp ne yaptığımızı tahmin etmelerini istemeyiz."

Bütün rahiplerin hakkından gelindikten sonra kendisine çağrı yapılan tanrının kötü etkisine karşı yeni bir büyü uygulamak için avluya giren İştar'ı seyretmeye hazırlandı.

Büyücü, avlunun dört köşesinde Ninurta'nın ve Trok'a göre bütün tanrıların ve aşağ insanların iğrendikleri yoğun bir yağlı duman çıkaran bazı ot balyalarını tutuşturdu, İştar arıtmayı tamamladıktan sonra tapınağın kutsal alanlarına önden girdi, Trok'la askerleri de kana bulanmış kılıçları ellerinde onu izlediler.

Metal takviyeli sandaletlerinin çıkardığı ses mağaraya benzer yüksek tavanlı salonda yankılanıyordu. Trok bile kaidesinin üstündeki tanrı tasvirine yaklaştıkları sırada içinde huşuya benzer bir ürperti hissetti. Aslanın kafası sessizce hırlıyordu, taştan kanatlar da sonuna kadar açılmıştı, İştar sakinleşmesi için tanrıya yine uzun bir dua okuduktan sonra Trok'u arka duvarla putun sırtı arasındaki dar bir aralığa götürdü. Burada Ninurta'nın bedeninin içinde açılmış olan kalın ızgaralı bir kapıyı işaret etti. Trok ızgaranın demirlerini yakaladı ve bir ayınınkinden geri kalmayan gücüyle sarstı. Izgara kımıldamadı bile.

İştar tatlı bir sesle, "Bunun daha kolay bir yolu var, bilge Firavun," diye önerdi.

"Anahtar başrahibin üstünde olsa gerek."

Trok muhafızlarının yüzbaşısına, "Onu getir!" diye emretti. Adam hemen koştu.

Yüzbaşı geri döndüğünde elleri kan içindeydi, ama bir halkaya bağlı ağır anahtarlar taşıyordu; bunlardan bazıları ise kolu kadar uzundu. Trok içlerinden ikisini ızgaradaki kilitte denedi, ikincisi eski mekanizmayı çalıştırdı. Kapı, menteşelerinin gıcırtıları arasında açıldı.

Trok karanlığın içine inen sarmal merdivene baktı. Derin boşluktan gelen hava soğuk ve nemliydi. Trok çok aşağılarda akan suyun sesini duydu.

"Meşaleleri getirin!" diye emretti, yüzbaşı da adamlarından dördünü duvardaki yanan meşaleleri indirip getirmeye yolladı. Trok başının yukarısında tuttuğu bir meşaleyle tırabzansız dar merdiveni inmeye koyuldu. Taş basamaklar yaş ve kaygan olduğu için ihtiyatla ilerliyordu. O indikçe akar su sesi kuvvetleniyordu.

İştar onu yakından izledi. Trok.'a, "Tapınakla altındaki tüneller aşağı yukarı beş yüz yıl önce inşa edilmişler," dedi. Şimdi altlarında bir suyun ışıltısı ve karanlığın içinde hızla akan sesi vardı. Trok en sonunda dibe vardı ve bir taş iskeleye ayak bastı. Meşalenin titreyen ışığında kubbeli tavanı olan geniş bir tünelde, etkileyici boyutlardaki bir su

yolunda durduklarını gördü. Tavanla duvarlar geometrik motifler oluşturan seramik karolarıyla kaplıydı. Tünelin her iki ucu yoğun bir karanlığın içine uzayıp gidiyordu.

İştar duvardan bir parça yosun koparak suya bıraktı. Yosun hemen akıntıya kapılarak gözden kayboldu, "insan kafasından daha derin," dedi, Trok da bu sözleri sınamak ister gibi muhafızların komutanına düşünceli bir yüzle baktı. Yüzbaşı göze çarpmamak ister gibi gölgelerin içinde büzüldü.

İştar, "Üstünde durduğumuz patika kanal boyunca uzayıp gider," dedi. "Tüneli onaran ve bakımını yapan rahipler girip çıkmak için burasını kullanırlar."

Trok sordu. "Nerede başlar ve nerede son bulur?"

İştar açıkladı. "Tapınağın rıhtımının altında nehrin yatağında bir kuyu var. Su buraya akar. Tünelin uzak ucu Ninurta'nın Babil surlarının içinde Mavi Kapı'ya yakın öbü tapınağına çıkar. Bu tünelin varlığını yalnız rahipler bilirler. Başka herkes suyun tanrının bir armağanı olduğunu sanıyor. Su tapınak yöresindeki kaynaktan fışkırdıktan sonra su çarklarıyla sarayın teraslarına yükseltilir veya kanallarla kentin bütün mahallelerine sevk edilir."

"Öyle sanıyorum ki üç lakh'ını kazanmaya yaklaştın, Medialı İştar." Trok neşeyle güldü. "Şimdi sana düşen, bize bu labirentte rehberlik yapmak ve bu harikalar kentine sokarak hazineye götürmek. Özellikle hazineye götürmek."

Trok kent duvarlarının içindeki Ninurta Tapınağı rahiplerinin nehir tapınağındakilerle sürekli haberleştikleri konusunda fikir yürüttü. Ve bu su yolunu iki topluluk arasında geçit olarak kullandıkları aşağı yukarı muhakkaktı. Nehir tapınağındaki kardeşlerinin başına kötü bir şey geldiğini keşfetmeleri uzun sürmezdi. Acele plan yapılması gerekiyordu.

Trok en iyi ve güvenilir adamlarından iki yüzünü seçti; hepsi kendi leopar kavmindendiler. Onları iki gruba böldü. Yer altındaki su yolundan bir kez kente girdikten sonra Mavi Kapı'ya hâkim olacaklar ve Firavun Naja Kiafan ana kuvvetleri buradan kente sokana kadar orayı açık tutacaklardı. Çok daha küçük ikinci grup saraya girip hükümdar altınları kaçırmak fırsatını bulamadan Sargon'un hazinesini ele geçirecekti, İştar, "Hoş, oradaki altınların hepsini taşımak için bin yük arabası gerekir ya," dedi onlara.

Seçilen iki yüz kişiye tutsaklardan ve savaş meydanında kalan ölülerden aldıkları Sargon ordusunun üniformaları giydirilmişti. Ayak bileklerine kadar inen beli kuşaklı tunikleri giydiler ve başlarına arı kovanı biçimindeki uzun miğferleri geçirdiler, İştar onlara sakallarıyla saçlarını nasıl kıvırıp Mezopotamyalılar'a özgü lüleleri biçimlendireceklerini gösterdi. Düşmandan ayırt edilmeleri için sadece kırmızı kuşaklar takıyorlardı. Ordu yazıcıları, kent haritasının kabataslak kopyalarını alelacele çıkardılar ve sokaklarla binaların yerini bilmeleri için her iki takımın komutanlarına dağıttılar. Akşam yaklaşırken her asker bir kere kente girildikten sonra kendisinden neler beklendiğini çok iyi biliyordu.

Ortalık kararır kararmaz Naja saldırı kuvvetine Mavi Kapı'nın dışında sessizce mevz aldırdı. Trok'un adamları kapıları açar açmaz içeri hücum etmeye hazırdılar.

Trok, Ninurta nehir tapınağının avlusunda kuvvetlerini denetledi. O ve İştar ortalık henüz aydınlıkken askerleri tek kişilik sıralar halinde sarmal merdivenden su yolunun düzeyine indirdiler. Yerin altındaki yolculuğu yapmak için önlerinde saatler olduğundan acele etmeleri gereksizdi. Askerlerin demir takviyeli sandaletleri derilerle sarıldığı için ağır ayak sesleri karanlık tünelde yankılanmıyordu. Sessizce ilerliyorlardı. Her on kişiden birinin taşıdığı meşale, arkasından gelenlerin kaygan taşların üstüne sağlam basıp kaymamalarına yetecek kadar ışık veriyordu. Sol tarafların da durmadan akan su gizlice hışırdıyordu, İştar her bin adımda bir durarak tanrı Ninurta'yı armağanlar ve ilahilerle yatıştırmaya, ilerdeki yolu ölü rahipler tarafından konulmuş sihirli engellerden temizlemeye çalışıyordu.

Sessiz yürüyüş buna rağmen Trok'a hiç sona ermeyecekmiş gibi geliyordu, İştar'ın birdenbire durup ilersini işaret etmesi şaşkınlık yarattı. Işığın soluk parıltısı seramik duvarlar tarafından yansıtılıyordu. Trok kendisini izleyen askerlere durmalarını işaret etti ve İştar'la ileriye yürüdü. Kendi giysilerinin üstüne katledilen rahiplerden aldıkları mor entarileri geçirmişler, başlarına onların başlıklarını oturtmuşlardı.

Işığın kaynağına yaklaşınca tünelin ağzını kapayan başka bir ızgara ve bunun yukarısındaki duvara geçirilmiş meşalenin ışığında bazı adamların şekilsizleşmiş gölgelerini gördüler. Biraz daha yakına gelince entarili iki rahibin ızgaranın öbür yanında aralarına bir bao tahtası alarak taburelerin üstünde oturduklarını ve oyuna dalmış olduklarını gördüler, İştar onlara yavaşça seslenince başlarını kaldırdılar.

Rahiplerden şişman olanı ayağa kalktı ve yalpalayarak ızgaralı kapıya yürüdü.

"Sinna'dan mısın?" diye sordu.

İştar, "Evet!" diye yanıt verdi.

"Geç kaldın. Akşamdan beri seni bekliyoruz. Saatler önce burada olmalıydın.

Başrahip kızacak."

İştar pişmanlık duyuyormuş gibi konuştu. "Üzgünüm. Ama Sinna'yı biliyorsun."

Şişko rahip kıkırdadı. "Evet, Sinna'yı biliyorum. Otuz yıl önce öğretmenlik yapmıştı bana."

Rahip böyle diyerek belinde asılı anahtarı kilide soktu ve kapı takırdayarak açıldı.

"Acele etmelisiniz," dedi. Trok başında yüzünü örten kukuletayla ve entarisinin katlarının altında gizli kılıcıyla ilerledi. Rahip onun geçmesi için duvarın dibine çekilmişti. Trok onun önünde durarak, "Ninurta seni ödüllendirecek kardeş," dedi ve rahibi çenesinin altından beynine kadar giren bir kılıç darbesiyle öldürdü.

Öbür rahip telaşla ayağa fırlayarak bao tahtasını devirdi ve oyunun taşlarını rıhtımın dört bir yanına dağıttı. Trok hızlı adımlarla ona yetişti ve kafasını uçurdu.

Rahip gık demeden arka arka giderek karanlık suyun içine yuvarlandı ve entarisinin, etrafında balon gibi açılıp batmasını önlemesiyle suyun yüzeyinde sürüklendi gitti.

Trok hafif bir ıslık çalınca adamları ellerinde kılıçlarıyla meşalenin ışığında belirdiler. İştar'ın öncülüğünde başka bir dik taş merdivenin başına geldiler. Merdiveni hızlı hızlı çıkınca kalın bir perde tarafından yollarının kesildiğini gördüler, İştar perdeyi aralayarak baktı ve, "Tapınak boş," diye bildirdi.

Trok buradan geçip etrafına bakındı. Bu tapınak nehir tapınağından daha büyük ve etkileyiciydi. Tavan o kadar yüksekti ki elli meşaleden yayılan ışık gölgelerin içinde kayboluyordu. Altlarında tapınağın tanrısı, suyun kaynağının üzerinde çömelmiş durumda betimlenmişti. Buradan büyük bir kuvvetle fışkıran su beyaz mermer tepeliği olan derin bir gölete dökülüyordu. Trok'un kılıç darbesiyle başı gövdesinden hemen hemen ayrılan rahip, göletin içinde yüzüyordu. Su buradan bir kanala akarak bütün kente dağılıyordu. Havada yoğun bir günlük kokusu olmasına rağmen, tapınağın büyük salonunda kimseler yoktu.

Trok askerlerine ilerlemelerini işaret etti. Tünelden çıkar çıkmaz subaylarının arkasında sessizce sıralandılar. Trok eliyle sinyali verince hafif koşu adımlarıyla yola devam ettiler, İştar daha az kalabalık olan grubu salonun yan tarafındaki bir kapıdan geçirdi. Burada başlayan koridor Sargon'un sarayıyla bağlantılıydı. Trok ise adamların tapınağın arkasındaki dar yola saptırdı ve ezberindeki haritaya güvenerek soldaki ikinci yoldan geniş bir caddeye çıkardı. Buradan Mavi Kapı'ya gidildiğini biliyordu. Ortalık hâlâ karanlıktı ve ışıldayan yıldızlar uyuyan kente bekçilik ediyordu.

Yolda pelerinlere sarınmış birkaç kişiyle karşılaştılar. Bir, ikisi sarhoştu ve sendeliyordu, ama öbürleri kenara çekilerek silahlı savaşçı taburunun geçmesine izin verdiler. Kollarının arasında bir çocuk olan bir kadın arkalarından, "Marduk yüzünüze gülsün, yiğit savaşçılar. Bizi Mısırlı barbar Trok'dan koruyun," diye seslendi. Trok kadının ne dediğini anlayacak kadar Akkad dilini biliyordu. Bıyık altından güldü.

Askerler el koydukları giysilerin içinde başkalarıyla karşılaşmadan caddenin sonuna vardılar, ama kapılar görününce bekçi evinin kapısından bir ses duyuldu.

"Dur! Bu gecenin parolasını verin." Kapıyı koruyan yüzbaşı arkasında beş askerle meşalenin aydınlığına çıktı. Ancak hazırlıklı değillerdi. Miğferleri ve zırhları üstlerinde olmadığı gibi, uykusuzluktan gözleri şişmiş ve yüzleri çökmüştü.

Trok berbat bir Akkad diliyle, "Kral Sargon'un Mısır Firavunları'na saygıdeğer elçisi," diye mırıldandı ve kuvvetlerine eliyle saldırı işareti verdi. "Kapıyı açıp kenara çekilin!" Böyle diyerek doğru yüzbaşının üzerine koştu.

Adam bir an kararsız durdu. Sonra kılıçların ışıltısını görerek, "Silahlarınıza davranın!" diye bağırdı. Ama çok geç kalmıştı. Trok yüzbaşının tepesine dikilmişti bile ve bir tek kılıç darbesiyle onu yere yıktı. Adamları da kendilerini korumalarına vakit bırakmadan öbür muhafızların üzerine çullandılar. Ancak gürültü kapının yukarısındaki nöbetçileri harekete geçirmişti. Koç boynuzlarını öttürerek etrafı alarma geçirdiler ve kargılarını yukarıdan saldırganların üstüne fırlattılar.

Trok, "Onları indirin oradan!" diye emretti, adamlarının yarısı da korkuluk duvarına ulaşmak için kapının iki yanındaki rampalara koştular. Anında duvarın üstündeki nöbetçilerle göğüs göğüse boğuşmaya başladılar. Trok adamlarının yarısını yanında muhafaza etmişti.

İştar dev kapıları harekete geçiren, ağır vinç ve makaralardan oluşan karmaşık mekanizmanın bulunduğu odayı tarif etmişti, içerdeki savunucular odanın kapısını kapayamadan Trok adamlarını içeri soktu, birkaç dakikalık şiddetli bir çarpışmadan sonra da oradakilerin büyük kısmını öldürmüş ya da yaralamış bulunuyorlardı.

Hayatta kalanlar silahlarını ellerinden attılar, içlerinden bazıları dizüstü düşerek boşu boşuna merhamet dilendiler. Diz çöktükleri yerde bıçaklandılar veya sopalarla öldürüldüler. Kalanlar yandaki küçük kapıdan kaçtılar, Trok da askerlerini dev vinçlerin başına götürdü. Bocurgatların her koluna iki asker asılınca kapılar açılmaya başladı.

Fakat koç boynuzları kentin muhafızlarını uyandırmıştı. Barakalarından dışarı fırladılar. Kimi zırhsızdı, kimi tam olarak uyanamamıştı. Bu halde kapıyı savunmaya koştular.

Trok vinç odasının ağır kapısını sürgülemiş ve önüne adamlarını dikmişti. Kapının yukarısındaki korkuluk duvarlarında askerleri savunucuları öldürmüş ya da duvarın tepesinden aşağı fırlatmışlardı. Şimdi rampalarda savaşıyor, saldırıya geçen Babillileri durdurmaya çalışıyorlardı.

Babilliler içeri girme telaşıyla sopalarla vurdukça vinç odasının kapısı sarsılıyor, fakat vinçler Trok'un adamlarının çabalarıyla çalışıyor, dev kapılar da ağır ağır yükseliyor, altlarındaki aralık giderek genişliyordu.

Kapılara giden cadde şimdi Babilli savunucularla dolup taşıyordu, ama kendi kalabalıkları hareketlerine engel oluyordu. Yan yana yalnız dört kişi rampalardan duvarların tepesine çıkabiliyor, Trok'un adamları da onları karşılayıp aşağı fırlatıyordu. Başkaları vinçlerin bulunduğu odanın kapısını zorlamaya çalışıyordu, ama kapılar fazlasıyla sağlamdı. En sonunda kapı kırılınca Trok'la adamlarını onları eşikte bekler buldular.

Duvarların dışında ise Naja'nın adamları kol demirleri ve levyelerle ileri atılmışlardı. Ağır kapıları dışardan onlar da zorlayınca bir araba müfrezesinin geçmesine izin verecek kadar bir aralık açıldı. Trok'un adamları bundan sonra kenara çekildiler, Naja'nın başında bulunduğu bir savaş arabası alayı da karşı konulamaz bir hamleyle kapılardan geçti ve caddeyi boydan boya kat etti. Mısır ordusu arkalarından içeri aktı. Trok onların başına geçti ve kent içinde geçtikleri yerleri kırıp dökerek saraya doğru ilerlediler. Babil'in yağmalanması başlamıştı.

SARAY, BAŞINDA BIZZAT SARGON'UN bulunduğu kuvvetler tarafından inatla savunuldu.

Bununla birlikte Trok o akşam ilk terasın dış duvarlarında bir gedik açabildi. Kuvvetli bir birlik içeri akınca savunma çöktü. Sargon'un yatak odasına daldıklarında kralı, elinde kanlı bir kılıçla Mezopotamya'nın yok edici tanrısı Marduk'un tasvirinin önünde diz çökmüş durumda buldular. Yanında yatan kır saçlı kadının cesedi otuz yıl boyunca yanından ayrılmamış olan en sevdiği karısıydı. Sargon'un ona reva gördüğü ölüm, Trok'un adamlarının eline düştüğü takdirde başına gelebileceklerin yanında tatlı bir son sayılırdı. Ne çare ki Sargon kendi kılıcının üstüne düşmek cesaretini gösterememişti Trok bir vuruşla silahını elinden düşürdü.

"Sizinle konuşacak çok şeyimiz var, majesteleri," diye vaat etti. "Benden Seueth'in Kara Canavarı diye söz eden siz değil miydiniz? Beni yanlış renkle betimlediğinize sizi inandırabilmeyi umuyorum."

Haremdeki kadınlar saraydan çıkarıldı, İştar'ın dediği gibi beş bin değil, beş yüz taneydiler. Trok en gençleri ve en güzellen olan yirmi tanesini kendine ayırdı, kalanları da üst rütbeli subaylarına verdi. Subaylar kadınları diledikleri kadar kullandıktan sonra erlere devredeceklerdi.

Dahiyane birçok aygıt ve tertibin korumasında olduğundan sarayın altındaki toprağın içine gömülü hazineye ulaşmaları iki gün sürdü. Medialı İştar'ın hüneri ve doğrudan edindiği bilgiler olmasa ana hazine dairesine girmeleri çok daha uzun zaman alabilirdi.

Yol açılınca Trok'la Naja, arkalarında Heseret'le merdiveni inip hazine dairesine girdiler, İştar içersini yüz yağ lambasıyla aydınlatmıştı. Bunların cilalanmış bakır aynalar tarafından ustaca yansıtılan ışıkları ganimeti bir kat daha değerli gösteriyordu.

Hazinenin görkemi karşısında iki Firavun'la Heseret'in bile dilleri tutulmuştu.

Gümüş dikdörtgen, altın ise istiflenmeyi kolaylaştırmak üzere iç içe giren konik külçeler halindeydi. Hepsinde kuyumcunun damgası ve Sargon'un saltanat arması dikkati çekiyordu.

ilk defa ne diyeceğini bilemeyen Heseret değerli metal kitlelerinin ışıltısına karşı nazik gözlerine elini siper etmek zorunda kalmıştı. Naja başından daha yükseklere sivrilen metal istiflerinin arasında yürüyor, birkaç adımda bir durarak külçeleri okşuyordu. Sonunda konuşabildi. "Ele bir bakirenin vücudu gibi sıcak ve pürüzsüz geliyorlar."

Trok iki eline ağır birer külçe alarak neşeyle güldü. "Kaç taneler?" diye İştar'a sordu.

"Heyhat henüz külçeleri saymak fırsatını bulamadık, görkemli ve kutsal majesteleri. Buna karşın Sargon'un yazıcılarının yazı tomarlarına göz atabildik.

Bunlarda gümüşün toplam ağırlığı elli beş lakh, altınınki ise otuz üç lakh olarak kayıtlı." Büyücü küçümser bir hareketle ellerini iki yana açtı. "Ama bir Babilli'nin hesabına kim güvenebilir ki."

"Sargon zannettiğimden de daha büyük bir haydutmuş." Trok bu sözleri adamı över gibi söylemişti.

İştar tatlı bir sesle hatırlattı. "En azından burada bana vermeyi vaat ettiğiniz küçük ödüle yetecek kadar altın var."

"Bu konu tartışmaya açık." Trok adama sevecen bir tavırla gülümsedi. "Benim iyi kalpli ve eli açık bir adam olduğumu biliyorsun. Ancak fazla eli açık olmak da bir tür budalalıktır. Ben ise hiç budala değilim."

Hazinedeki serveti şeytani bir zevkle izlemenin keyfini çıkardıktan sonra firavunlar için kentte görülecek ve hayran olunacak pek çok şey vardı. Trok'la Naja sarayı turladılar, sonra da çeşmeleri, bahçeleri ve korularıyla en üst terasa tırmandılar. Bu yükseklikten her iki büyük nehri ve kentin dışındaki tarla, bataklık ve papirüs yataklarının manzarasını seyredebilirlerdi.

Ardından bütün tapınakları ziyaret ettiler. Bu olağanüstü güzellikteki binalar da altın külçeleri, nefis möbleler, heykeller, mozaikler ve başka sanat eserleriyle ağzına kadar doluydu. Naja'yla Trok bunları adamlarına taşıtırlarken oraların tanrılarıyla onların eşitiymiş gibi kardeşçe konuştular. Trok Babil'in artık bir başkent olmadığını, sadece Mısır'ın bir satrapı olduğunu izah etti. Bu nedenle o tanrının dünyadaki yerini Trok'un orada ona layık bir yer bulacağı Avaris'e nakletmesi gerekecekti. Tanrının servetinin alınması ise sonradan ödenecek olan bir tür borç olarak görülmeliydi.

Bu tapınakların en büyüğü her şeyi yiyip yutan Marduk'unkiydi. Trok burasını bir değerli metal ve ziynet kaynağı olmasının dışında sonsuz bir hayranlık uyandıracak bir yer olarak gördü.

İştar, Marduk'un bir müridiydi ve delikanlıyken dinin açıklamalarını başrahibin gözetimi altında bu tapınakta incelemişti. Ödülünü henüz alamadığından tıpkı bir aslanın karnına yapışmış kene gibi Trok'un ensesinden ayrılmıyordu. Trok'a Marduk diniyle ilgili bilgi de verdi. Trok, "Marduk'un bizim tanrımız Seueth'inkine çok benzer zevkleri var. Kardeş olsalar bu kadar olur," diye belirtti.

"Majesteleri her zaman olduğu gibi yine keskin zekâlı. Ancak Marduk kendisine insan kurban edilmesine Seueth'den de daha düşkün. Ve kurbanın kendisine sunuluş şekline de büyük önem veriyor."

Büyücü, Trok'u bir geçit ve koridor labirentinden, bahçelerden, avlulardan ve yankılı salonlardan geçirerek tapınağın kalbindeki en kutsal mekâna götürdü. Burası başlı başına bir kentti. En sonunda ocak külliyesine geldiler.

Trok ana kurban odasının yukarısında durdukları yerden büyülenmiş gibi bu mekânı seyretti. Bu yerin dizaynı ve yapısı onu çok şaşırtmıştı. "Burasını bana tarif et," diye İştar'a emretti.

"Bu duvarların her birinin arkasında bir değil, iki ocak var." İştar pırıl pırıl bakırdan yapılmış duvarları işaret etti. "içerde mangal kömürüyle yakılan ateşlere dev körüklerle üflenir, bunun sonucunda da metal duvarlar sıcaktan doğan güneş gibi parlamaya

başlarlar. Duvarlar devingendirler. Rahipler manivelaların yardımıyla onları öne çekebilir ya da birbirlerinden ayırabilirler..."

İştar açıklamasını bitirdikten sonra Trok zırhlı elini öbür elinin avucuna vurdu.

"Seueth'le Marduk tanığımdırlar ki daha önce böyle bir şey görmedim. Bu işlemin bana gösterilmesi gerekir. Her şey tarif ettiğin biçimde oluyorsa, aynı düzeni Avaris'teki kendi tapınağımda da yaptırırım. Rahiplere cehennem ocaklarını yakmalarını emret. Zaferimi Marduk'a bir kurban vererek kutlayacağız." İştar onu uyardı. "Ocakların istenilen ısıya ulaşmaları günler sürer." Trok, "Benim vaktim çok,"

dedi. "Ganimetin yola çıkarılmasını denetlemek zorundayım. Ayrıca Sargon'un genç karılarından yirmisini hoşnut etmek de görevim." Adam gözlerini yuvarladı.

"Gerçekten zorlu bir iş bu. Zaten serseri askerlerim hâlâ kenti yağmalamakla meşgullar. Akıllarını başlarına getirmeme kadar herhalde biraz zaman geçecektir."

Tork üç gün sonra büyük sarayın üst terasında yüksek rütbeli subayları için bir zafer şöleni veriyordu. Konuklar dev saksılar içinde yetişen portakal ağaçlarından oluşmuş bir koruda yere uzanmışlardı. Bütün ağaçlar çiçek açmıştı, hava tatlı parfümleriyle dolmuştu. Etraflarındaki çeşmelerdan şırıl şırıl su akıyordu. Şölen masası ipek halılarla örtülüydü. Kâselerle kaplar değerli taşlarla bezeli gümüşten veya altındandı tapınaklardan alınmışlardı. Konukların üstünde oturdukları canlı iskemleler Sargon'un karılarıydı kadınlar altın zincirleri dışında çırılçıplak olarak yere diz çökmüşlerdi. Daha sonra köpüren biralarla tatlı şaraplar etkilerini gösterdi ve canlı iskemleler yastık ve şilte olarak kullanıldılar.

Bu sefahat alemi sırasında İştar; Trok'un yanına sokuldu ve, "Denizleri yutan ve yıldızları yiyen Firavun tanrı, ocaklar hazır," diye kulağına fısıldadı.

Trok güçlükle ayağa kalktı ve ellerini çırptı." Nazik kardeşlerim!" diye subaylara hitap etti. Subaylar bu şakaya kahkahalarla güldüler. "Sizin için bir eğlence düzenledim. Beni izleyin!" Trok adamlarını arkasına alarak merdivenlere doğru sendeledi.

Hepsi galerinin yukarısındaki duvarın üstüne dizilmişler, aşağıdaki kurban odasına bakıyorlardı. Başlarının yukarısındaki çifte bacalardan duman süzülüyordu, onlar da kızmış metal duvarlardan yansıyan ısıda terlemeye başlamışlardı.

Trok, başrahibin sofuluk taslayan tekdüze sesini taklit ederek, "Bu kenti bize bir savaş ganimeti olarak veren büyük tanrı Marduk'a kurban vermek için bugün burada toplandık," dedi. Konukların hepsi onu sevinçle alkışladılar.

"Tanrıya bir kralla sülalesinden daha uygun bir kurban verilebilir mi?" Konuklar yine alkışa başladılar.

Trok'un verdiği işaret üzerine İştar, yüz kölenin mekanizmayı harekete geçirmek için bocurgatların başında durdukları aşağıdaki odaya koşa koşa indi. Başrahibin işareti üzerine Marduk'a bir övgü okumaya başladı.

Rahip kızgın duvarlı açık odanın yukarısındaki kürsüsünün başına geçti, ilahiler

okuyan kölelerin oluşturduğu fonun önünde her iki kolunu kaldırdı ve düdük gibi sesiyle bir dua okumaya koyuldu.

İşareti üzerine ocak odasının durağan duvarında küçük bir kapı açıldı ve başka bir rahip bir insan kafilesini önü sıra içeri sürdü. Köleler sade beyaz tunikler giymişlerdi ve boyunlarının etrafındaki ipten başka süsleri yoktu.

Her iki cinsiyetten ve her yaştandılar. Bazıları, annelerinin kollarının arasında taşınan bebeklerdi; başkaları yeni yürümeye başlayan çocuklardı; daha başkaları erişkinliğin eşiğindeydiler. Fakat hepsinin uzun boylusu bir kral ve savaşçı endamlı, ak saçlı zayıf bir adamdı.

Trok onu alaya aldı. "Selam sana göklerle iki nehrin arasındaki kutsal toprakların güçlü yöneticisi Sargon. Şimdi senin için kendinin yapmaya cesaret edemediğin şeyi yapacağım. Seni elçi olarak yok edici tanrın Marduk'un sevgi dolu kollarının arasına yolluyorum. Ben merhametli bir adam olduğum için karılarının, küçük oğullarınla kızlarının yasını tutmalarını istemiyorum. Bu yüzden sana arkadaşlık etmeleri için onları da seninle yolluyorum." Trokkalı kanaların dinmesini bekledikten sonra devam etti. "Onunla karşı karşıya geldiğin zaman Marduk'a şu mesajı ver. Tanrısal kardeşi Trok'un onu selamladığını ve lütfunu istediğini söyle."

Sargon oğullarını etrafına topladı ve Trok'a bakmaya veya sözlerine bir karşılık vermeye tenezzül etmedi.

Trok, başrahibe baktı. "Şimdi şu senin makinenin nasıl çalıştığını bize göster."

Başrahip yine bir ilahi söylemeye başladı, ama bu seferki farklı bir duaydı; sert ve ilkeldi. Arkasındaki odada kölelerde ilahiye katılıyorlardı. Hep birlikte aynı anda ileriye doğru bir adım attılar ve taş karolara çarpan çıplak ayakları gökgürültüsü gibi bir ses çıkardı. Bocurgat ağır ağır dönmeye başladı.

Önce görünürde bir şey olmadı, İştar da, "Yanan duvarlara bak, bütün savaşçı kralların en büyüğü güçlü Trok," diye fısıldadı. "Bak, nasıl birbirlerine yaklaşmaya başladılar, yavaş yavaş, çok yavaş. Ama sonunda birleşiyorlar, kurbanlar da lambanın alevine kapılmış bir kelebek gibi kızarıyor ve kararıyorlar."

Trok öne eğildi. Yüzü tatlı bir heyecanla terden parlıyordu.

"Marduk hoşnut kaldı," dedi. "Ona ocakta sunduğun kurbanlar çok hoşuna gitti."

Trok başıyla onayladı. "Kardeşim Marduk'a hoşnut olmasına sevindiğimi söyle."

Trok tapınağın özel iç odasında Yok Edici Marduk'un önündeki taşların üstüne serilmiş leopar postu yığınının üstünde diz çökmüştü. Tanrının altından tasviri güleç yüzlü, güzel bir delikanlıyı temsil ediyordu, Heykel üç veya dört insan boyundaydı.

Tanrıyı bir ölümlüden ayıran biricik özellik kıvırcık kafasının iki yanındaki minik keçi boynuzları ve ayak yerine çatallı toynaklarıydı.

Bu tasviri ilk gördüğünde Trok, İştar'ı yalancı çıkarırcasına, "Bana Marduk'un korkunç bir tanrı olduğunu, tanrılar topluluğundaki başka tanrılardan daha zalim ve şiddetli olduğunu, hatta Seueth'den bile daha kana susamış olduğunu söylemiştin.

Oysa bu güzel bir genç," demişti.

Ama İştar, "Sakın aldanmayın, kutsal Firavun," diye karşılık vermişti. "Bu, Marduk'un insanlara gösterdiği yüzüdür. Gerçek görünümü o kadar iğrenç ve korkunçtur ki ona bakan bir insan anında kör olur ve ağzından salyalar akan bir deliye dönüşür."

Bu sözlerle aklı başına gelen Trok tasvirin önünde diz çöktü ve rahipler yeni doğmuş iki bebeği getirip tanrıya sundukları zaman sesini çıkarmadan bekledi, İştar bundan sonra bebeklerin boğazını o kadar ustalıkla kesti ki altlarında tuttuğu altından kehanet kâsesine kanlarını akıttıkları sırada kurbanlardan gık bile çıkmadı.

Kanı boşalan küçük vücutlar kutsal odanın altındaki ocağa inen mermer süte atıldıktan sonra İştar altın kâseyi mihrabın önüne koydu ve günlük mangallarını tutuşturdu. Arkasından ilahi okuyarak ve bir şeyler mırıldanarak alevlerin içine avuç avuç otlar attı, çok geçmeden de kubbeli oda mavi duman halkalarıyla, hava da solunulamaz parfümlerle doldu. Trok bir süre sonra net olarak düşünemez hale geldi, görüşü de bozulduğundan gölgelerin dans ettiğini görmeye, kulaklarına ta uzaklardan alaylı kahkaha sesleri gelmeye başladı. Bunun üzerine gözlerini kapadı ve parmaklarını göz kapaklarına bastırdı. Onları tekrar açtığında tanrının yüzündeki tatlı gülümseyişin, derisinin üstünde zehirli böcekler sürünürmüş gibi tüylerini diken diken eden müstehcen ve korku verici bir bakışa yerini bıraktığını gördü. Başka yere bakmaya çalıştı, ama bunu başaramadığını fark etti.

Kanla dolu kâsenin yüzündeki işaretleri anlamlandıran İştar, "Büyük tanrı Marduk hoşnut," diye tekrarladı. "Sorularınızı lütfedip yanıtlayacak."

"Marduk'a onu emsalim olarak saygılarımı sunduğumu söyle. Ocağına bin kurban daha yollayacağım."

"Marduk sizi duyuyor." İştar kâseyi eline alıp içine baktı. Uzun bir suskunluktan sonra kucağında kâseyle öne ve arkaya sallanmaya başladı. Sonunda başını kaldırdı.

"Bak bize Marduk, Babil'in büyük tanrısı! Konuş bizimle, korkunç varlık, yakarıyoruz sana!"

Altın heykele kollarını açtı, tanrı da bir çocuğun tatlı ve peltekçe sesiyle konuştu.

"Seni selamlıyorum, Trok kardeş," dedi garip bir sesle. "Çöllerde kanatlarını açan ve pençelerini sivrilten yavru şahin hakkında bilgi istiyorsun."

Trok bedensiz sese olduğu kadar sözlerinin doğruluğuna da şaşırmıştı. Gerçekten de Nefer Seti'ye saldırıp onu yok etme planlarıyla ilgili olarak tanrıdan bilgi istemeyi düşünmüştü. Yanıt vermeye çalıştıysa da, boğazı tıkanmış ve eski bir mumyanın sargıları gibi kurumuştu.

Çocuksu, tatlı ses devam etti: "Sadık hizmetkârım Medialı İştar'dan yerinde öğütler almışsın. Onu dinlediğin iyi olmuş. Öyle yapmayıp düşündüğün gibi Gallala'nın üzerine yürümüş olsaydın, alaylarını mahveden ve kumlara gömen hamsin'den daha büyük bir felaketle karşılaşırdın."

Trok acı acı düşündü: İştar'ın onu Nefer Seti'ye saldırmak ve kaçan kadını Mintaka'yı ele geçirmek için doğu çölüne başka bir ordu göndermekten nasıl vazgeçirdiğini anımsıyordu. Casusları uzun zaman önce ona o çiftin Gallala'daki yerini bildirmişti. Trok sefer için başka arabalarla askerlerden oluşan bir kuvvet toparlamıştı. Tahtının üzerindeki bu tehditten kurtulmadığı, erişkin olmasından önce çocuk Firavun'u ezmediği takdirde, isyanlarla ayaklanmaların çok geçmeden bütün ülkesine yayılacağını biliyordu. Bu olduğu zaman ise kurmakta olduğu hanedanlık yok olacaktı. Nefer Seti tehdit ve tehlikesini ortadan kaldırmaktan da çok onu küçük düşüren ve meydan okuyan biricik kadını ele geçirmeye can atıyordu. Ona duyduğu nefretin yanında içindeki tüm öteki duygular zayıf kalıyordu.

İştar onun harekete geçmesini engellemişti. Kötü sonuç kehanetleri, felaket ve ölüm uyarılarıyla onu, kuvvetlerini Naja'nınkilerle birleştirip efsanevi Babil kentine yapılacak sefere katılmaya razı etmişti. Sefer şu ana kadar zaferle sonuçlandığı ve ganimetlerle katliam bütün tahminleri aştığı halde Trok her nedense kendini tatmin olmuş hissetmiyordu.

Altından tanrıyla olduğu kadar kendi kendisiyle konuştu: "Nefer Seti'yi ele geçirmem lazım. Ben onu öldürüp tekrar dinlememesi için cesedini alevlerin içine atana kadar çifte taç başıma sağlam oturamayacak. Daha şimdiden Mısır'daki bütün binalarla anıtlardan onun adıyla babasının adını sildirdim, ama onu ve onunla ilgili anıları sonsuza dek yok etmem şart."

Öfkesiyle nefreti arasında yerinden fırlayıp İştar'la tanrısına, "Kötü kehanetlerin ve uğursuz uyarılarınla daha önce de beni kaderimden yoksun ettin," diye bağırdı.

"Şimdi seninle ibadet eden biri değil, emsalin olarak, seninle eşit biri olarak konuşuyorum. Nefer Seti'nin bedeniyle ruhunu bana teslim etmeni istiyorum. Senden ve şuradaki dalkavuğundan başka bir red kabul etmem." Trok öfkesi arasında İştar'a bir tekme savurdu. Medialı tekmenin geldiğini görerek kendini yana attı. Trok'un maden destekli sandaletinin bu arada kehanet kâsesine takılmasıyla bebeklerin kanı da taşların üstüne ve mihrabın önüne saçıldı.

Bu yaptığı Trok'u bile dehşet içinde bırakmıştı. Tasvirin önünde taş kesilmiş gibi duruyor, tanrının göstereceği tepkiyi bekliyordu.

İştar, "Bağışlanamaz saygısızlık!" diye feryat etti. "Girişimin işte şimdi kaçınılmaz bir başarısızlığa mahkûm oldu, Trok Uruk." Büyücü bundan sonra kan gölcüğünün içinde secdeye yattı. Duyduğu dehşetten başını kaldırıp puta bakamıyordu bile.

Tapınak odasına korkunç bir sessizlik egemen olmuştu. Üstünde durdukları taş zeminin altında kurbanların yakıldığı ocağın alevlerinin hafif homurtusu bu sessizliği daha da belirginleştiriyordu.

Derken yumuşak, fakat hiçbir şüpheye yer bırakmayan bir ses duyuldu. Uyuyan bir çocuğun solukları gibi bir şeydi, ama giderek sertleşiyor ve kuvvetleniyordu. Şimdi vahşi bir hayvanın, sonra da bütün tapınakta yankılar uyandıran bir canavarın solukları oldu bu. En sonunda da hiddetlenmiş bir tanrının, bütün gökyüzünün fırtınalarının, okyanusun dalgalarının kükremesine dönüştü. Ses o kadar korkunçtu ki Medialı İştar bile bir çocuk gibi hafif hafif inlemeye başladı.

'Tanrı başarmanıza artık kesinlikle izin vermez. Taita'yla korunuğuna karşı yürüyüşe geçmeniz artık çok tehlikeli olur. Yani Büyücü ölene kadar," diye fısıldadı.

Tam o sırada korkunç bir ses konuştu. O kadar sert, o kadar dünyanın dışından gelmiş gibiydi ki Trok'un sinirleri gerildi ve adam titremekten kendini alamadı. "Dinle beni! Tanrılar topluluğunun bir üyesi olduğunu iddia eden ölümcül Trok Uruk!"

Sanki gök gürledi ve gürlemeler kutsal odanın karanlık köşelerinde yankılandı. "Bir tanrı olmadığını biliyorsun. Dinle beni, saygısız ölümcül! Eğer bana ve kâhinim Medial İştar'a meydan okuyarak Gallala üzerine yürürsen seni de, ordunu da yok ederim. Tıpkı öbür ordunu çölün kumlarına gömdüğüm gibi. Bu kez öfkemden kurtulamayacaksın."

Günlük maltızlarından yükselen zehirli dumanlardan sarhoş gibi olduğu ve tapınağı dolduran Marduk'un öfkesinden ürktüğü halde, Trok, İştar'ın itirazlarında bir sahtelik, Marduk'un öfkesinin şiddetinde de pek inandırıcı olmayan bir şeyler sezecek kadar kurnazdı.

Tanrı'nın doğaüstü gösterilerinin sarstığı cesaretini toparlayıp onu neyin duraklattığını teşhis etmeye çalıştı. Hayvansı solukların ve gökgürültüsünü andıran sesin altın heykelin karnından çıktığını keşfetmişti. Dikkatle bakınca tanrının göbek deliğinin karanlık bir yarık olduğunu fark etti. Heykele doğru bir adım atması üzerine İştar panik halinde başını kaldırdı ve, "Sakın ha, Firavun! Tanrı hiddetli! Ona yaklaşayım deme!" diye tısladı.

Trok duymazlıktan gelerek tanrı heykelinin göbeğine bakarak bir adım daha attı.

Yarığın derinlerinde hafif bir ışıltı, gölgemsi bir hareket gördü. Savaşlarda birçok kez kaderin ondan yana olduğu anı sezmişti, şimdi de aynı şeyi hissediyordu. Kendini toparlayıp tanrının soluklarının korkunç sesini bastırarak bağırdı. "Sana meydan okuyorum, Yok Edici Marduk! Eğer elinden gelirse beni yere vur! Becerebilecekse tapınağının ateşlerini üzerime boşalt!"

Tanrının göbek deliğindeki ışıltı yine gözükünce ve soluklar duraklayınca, Trok'un şüpheleri gerçek oldu. Kılıcını çekti, yassı yüzüyle İştar'ı devirip yolunun üstünden uzaklaştırdı. Sonra koşarak altından tasvirin arkasına atıldı. Burasını alelacele inceledi, metale kılıcının ucuyla vurdu. Heykel davul kadar boş izlenimini uyandırıyordu, daha dikkatli bakınca etrafındaki metale hemen hemen kusursuz uyan oynak bir pano keşfetti.

Trok, "Bir 'kapak ha!" diye homurdandı. "Marduk'un karnında, ağzından içeri girenlerden daha fazla bir şeyler olduğu anlaşılıyor."

Dönüp heykelin karnındaki yarıktan içeri bakışını dikti. Bir insan gözü ona bakıyordu. Gözbebeği şaşkınlıkla irileşti, Trok da, "Çık dışarı, büyük canavarın pisliği!" diye kükredi. Heykele omzunu dayayarak var gücüyle itti. Heykel taş kaidesinin üstünde sarsılınca Trok tekrar itti. Tasvir ağır ağır taş zeminin üstüne devrildi. Heykelin altında ezilmesine ramak kalan İştar haykırarak kendini yana attı.

Tanrının kafası düşüşten sonra yana çarpılmıştı, korkunç çatırtıyı izleyen sessizlikten sonra da heykelin içinde ürkmüş fareler tarafından çıkarılan gürültüye benzer tırmalamayı andıran sesler duyuldu. Pano hızla açıldı ve küçük bir vücut dışarı sürüündü.

Trok onu gür buklelerinden yakaladı. Küçük kız o bal gibi tatlı sesiyle, "Merhamet, büyük Kral Trok," diye yalvardı. "Sizi aldatmaya çalışan ben değildim. Başkalarının emrini yerine getiriyordum." O kadar güzel bir çocuktu ki Trok bir an öfkesinin hafiflediğini hissetti. Ama sonra, kızı ayak bileklerinden yakaladı ve tek eliyle baş aşağı sallandırdı. Küçük kız ağlıyor, kralın pençesinde kıvranıyordu.

Trok, "Bunu sana kim emretti?" diye sordu.

Kız ağlıyordu. "Medialı İştar."

Trok kızı başının yukarısında iki kere sallayarak hız ve güç kazandı, sonra zavallıyı tapınağın sütununa çarptı. Küçük kızın çığlıkları anında kesildi. Trok küçük vücudu buruşuk bir kütle halinde mihrabın üstüne fırlattı.

Sonra altın puta dönerek kılıcı kapağın aralığından içeri soktu ve tanrının karnının içinde evirip çevirmeye başladı. Derken yeni bir cıyaklama oldu ve şekilsiz bir yaratık aralıktan kendini dışarı attı. Trok önce bunun dev bir kurbağa olduğunu sandı ve kendini panik halinde arkaya savurdu. Ama sonra bunun, az önce öldürdüğü kızdan da daha küçük yapılı kambur bir cüce olduğunu gördü. Cüce küçük yapısıyla tam bir çelişki halindeki boğa gibi bir sesle kükredi. Trok'un hayatında gördüğü en çirkin yaratıktı. Şaşı bakan gözleri bile farklı boyutlardaydı. Kulaklarıyla burun deliklerinden ve yüzünden sarkan dev benlerden kara kıl kümeleri fışkırıyordu.

"Seni aldatmaya kalkıştığım için beni bağışla, Mısır'ın kralı olan güçlü tanrı!" Trok kılıcıyla ona doğru bir hamle yaptı, ama yaratık kendini arkaya attı ve o garip sesiyle korku çığlıkları atarak kutsal odada sağa, sola koşmaya başladı. Trok onun maskaralıklarına gülmekten kendini alamadı. Cüce bu arada odanın arkasındaki perdelerin arkasına daldı ve gizli bir kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Trok onun kaçmasına göz yumdu ve dikkatini İştar'a çevirdi. Odadan kaçmaya çalışan

büyücünün reçineyle sertleştirilmiş bir saç tutamını tam zamanında yakaladı.

Onu boylu boyunca taş zeminin üstüne fırlattı ve kaburgalarına, karnına ve sırtına tekmeler atmaya başladı. "Bana yalan söyledin ha!" Trok gülmüyordu artık, yüzü öfkeden mor olmuştu. "Bile bile kandırdın beni. Beni amacımdan saptırdın."

Vahşice savrulan tekmelerden kaçmak için yerlerde yuvarlanan İştar, "Yalvarırım, efendimiz, ne yaptıysam sizin iyiliğiniz için yaptım," diye feryat etti.

Trok, "Tamose'un tohumunun Gallala'da kontrolsüz gelişmesine ve ülkemde isyan ve kargaşaya yol açmasına benim iyiliğim için mi göz yumdun?" diye kükredi. "Beni buna inanacak kadar deli ve budala mı sanıyorsun?" Trok'un ayağı kaburgalarına toslayıp onu sırtüstü devirirken İştar, "Ama doğru," diye geveledi. "Fırtınaya emredip köpeğiymiş gibi dilediklerini yaptıran bir Büyücü'ye nasıl karşı koyabilirdik?"

"Sen Taita'dan korkuyorsun." Trok durup soluk aldı. "Büyücü'den korkuyorsun ha" diye inanamayarak sordu.

"O bizi görüyor. Benim büyülerimi aleyhimize çevirebiliyor! Ona karşı gelemem.

Sizi sadece ondan kurtarmaya çalıştım, büyük Firavun."

Trok, "Sen yalnız kendi mavi dövmeli postunu kurtarmaya çalıştın," diye hırladı ve İştar'ın iki büklüm vücuduna yine tekmeler yağdırmak için davrandı.

"Sana yalvarıyorum tanrıların en kuvvetlisi." İştar iki koluyla başını korumaya çalışıyordu. "Bana ödülümü ver de gideyim. Taita gücümü yok etti. Bir daha karşısına çıkamam. Size başka bir yararım dokunamaz."

Trok tekme atmaya hazırlanmış bir bacağı havada olduğu halde durdu. "Ödülün mü?" diye şaşkınlıkla sordu, "ihanetini herhalde üç lakh altınla ödüllendireceğimi düşünmüyorsundur."

İştar dizlerinin üstünde doğruldu ve Trok'un ayağını öpmeye çalıştı. "Size Babil' verdim efendimiz. Bana vaat ettiğiniz ödülü esirgeyemezsiniz."

Trok öfkeyle güldü. "Senden her ne istersem esirgerim. Hayatını bile. Eğer bir gün fazla yaşamak istersen beni Gallala'ya götürür ve Büyücü'yle bir sihir savaşımında şansını denersin."

başarıyla geçtiğini ve hükümdarlığını kanıtladığını görünüşe göre bütün Mısır duymuştu. Gallala'ya her gün ülkenin dört bir yanından ziyaretçiler geliyordu. Bazıları, Trok'la Naja'nın, yokluklarında Mısır'ı korumaları için arkalarında bıraktıkları alayların albaylarıyla yüzbaşılarıydı. Başkaları Nil boyundaki büyük kentlerin Avaris'le Memphis, Teb ve Asuvan büyüklerinin elçileri ve bu kentlerdeki tapınakların yüksek rütbeli rahipleriydi. Naja'yla Trok'un zulmünden ve aşırılıklarından bıktıkları ve despotların o kadar uzaktaki Babil'de bulunmalarından cesaret buldukları için hepsi Nefer Seti'ye bağlılık yemini etmeye gelmişlerdi.

Elçiler ona, "Mısır halkı sizi buyur etmeye hazır," dediler.

Yüzbaşılar da, "Kutsal topraklara ayak bastığınız ve yüzünüzü görüp söylentilerin doğru olduğunu anladıkları zaman alaylarımız hemen sizin safınıza geçecekler," diye garanti verdiler.

Nefer'le Taita onları sıkı sıkı sorguya çekerek alaylarının dökümlerini ve hazırlık durumlarını bilmek istediler. Trok'la Naja'nın Mezopotamya serüvenleri için alaylarının kaymağını seçip götürdükleri ve arkada yalnız yedekleri bıraktıkları çok geçmeden ortaya çıktı. Yedekler ise çok genç ve deneyimsiz olanlardan ya da askerlik hayatlarının sonuna yaklaşan ve emeklilik zamanlarıyla nehir kıyısındaki arazilerinde güneşte oturup torunlarıyla oynayacakları günleri iple çeken yorgun ve formdan düşmüş kişilerden oluşuyordu.

"Savaş arabalarıyla atlardan ne haber?" Nefer Seti yaşamsal soruyu sormuştu.

Yüzbaşılar kırlaşmış kafalarını salladılar. Ciddi görünüyorlardı. "Trok'la Naja bütün alayları soyup soğana çevirdiler. Araçların neredeyse tamamı onlarla batı yoluna gittiler. Doğu sınırlarında devriye gezerek çölün Bedevi akıncılarının cesaretini kıracak kadar bile araba bırakmadılar."

"Memphis'teki, Avaris'teki ve Teb'deki atölyelerden ne haber?" diye sordu Nefer.

"Her biri bir ayda en az elli araba çıkarabilir."

"Atlar o arabaları çekecek kadar eğitilir eğitilmez Babil'de iki Firavun'un ordusuna katılmaya yollanıyorlar."

Taita bu bilgiyi de sindirdi. "Sahte firavunlar arkalarında oluşturduğumuz tehdidin bilincindeler. Mısır'da bıraktıkları alayların onlara karşı ayaklanması ve gerçek Firavun Nefer Seti'ye bağlanmaları halinde etkili bir kuvvet olmalarını sağlayacak atlılardan ve arabalardan yoksun olmalarını garantilemek istiyorlar."

Nefer subaylara, "Birliklerinizin başına dönmelisiniz," diye emretti. "Galla la'da zaten fazla kalabalığız; yiyecek ve su stoklarımızı zorluyoruz. Daha fazla araçla atın Mısır'dan ayrılmasına izin vermeyin. Adamlarınızı idmanlı tutun ve içlerinde en iyilerini imal edilen yeni arabalarla donatın. Size despotlara karşı liderlik etmek için yakında, hem de çok yakında yanınıza geleceğim." Subaylar Firavun'un adını överek ve tekrar tekrar bağlılık yeminleri ederek oradan ayrıldılar.

Taita, Nefer'e öğütler verdi. "Onlara ettiğin vaati vaktinden önce yerine getiremezsin. Ancak kumandan altında güçlü, iyi eğitilmiş ve iyi donanmış bir kuvvetle Mısır'a geri dönebilirsin. Buraya gelen yüzbaşılar iyi ve sadık kişiler, onlara güvenebileceğini biliyorum. Bununla birlikte, sahte Firavunlar geri döndükleri zaman başlarına geleceklerden korktukları ya da onların ülkeyi yönetmeye kutsal hakları olduğuna inandıkları için Trok'la Naja'ya bağlı kalanlar da var. Ayrıca, kararsız olup sende herhangi bir zaaf fark ettikleri takdirde aleyhine dönecek olanları da unutma."

"Öyleyse yapacak çok işimiz var." Nefer her zamanki yaşlı hocasının öğüdünü dinlemişti. "Thane'de ele geçirdiğimiz atların sonuncularını evcilleştirmemiz ve kumların altından çıkardığımız arabaların onarımını tamamlamamız gerekiyor.

Dahası Trok'la Naja'nın kıdemli askerlerine karşı koyabilmek için adamlarımızın eğitimlerini tamamlamaları lazım. Bütün bunları başardıktan sonra Mısır'a döneceğiz."

Gallala'daki küçük ordu böylece sahte Firavunların gücüne karşı koyabilecek bir kuvvet olabilmek yolunda çabalarını artırdı. Nefer hepsinden daha sıkı çalıştığı için, genç komutanları onlar için bir ilham kaynağıydı, ilk bölüklerle gün doğmadan yola çıkıyor ve Kızıl Yol'un öbür savaşçılarıyla ona öğütler veren Taita'yı yanına alıp alaylarını yavaş yavaş uyumlu bir bütün haline getiriyordu. Akşam vakti yorgun ve toz içinde kente döndüğü vakit atölyelere gidiyor, orada silah ve araba ustalarını, gönüllerini alarak ve onlarla tartışarak daha sıkı çalışmaya zorluyordu. Karnını doyurduktan sonra da Taita'yla oturup savaş planlarını ve kuvvetlerinin konumunu gözden geçiriyordu. Genellikle ancak gece yarısından sonra sendeleyerek yatak odasına girebiliyordu. Mintaka o zaman uyanarak hiç yakınmadan yatağından kalkıyor, zırhını ve sandaletlerini çıkarmasına yardım ediyor, ayaklarını yıkıyor ve ağrıyan kaslarını güzel kokulu yağlarla ovuyordu. Sonra uyumasına yardımcı olması için bir kâse şarapla balı ısıtıyordu. Kâse çok zaman içindekiler içilip bitirilmeden Nefer'in ellerinden düşüyor ve delikanlının başı yastığının üstüne çöküyordu. Genç kız bunun üzerine eteğini üzerinden sıyırıyor, sevgilisinin başını göğsüne yaslıyor ve Nefer şafağın ilk ışığıyla uyanıncaya kadar öylece tutuyordu.

etkisiyle her gün biraz daha bitkin düşüyordu.

Taita kırık kaburgalarını bağlamış, onlar çabuk iyileşmişlerdi. Yırtık kulağı da diktiğinden kulak şimdi sadece biraz çarpıktı; Merykara ise yanağındaki yarım ay biçimli yara izinin onu daha ilginç ve olgun gösterdiğini düşünüyordu. Ancak, kılıcın koltukaltına saplandığı yer Taita'yı bile kaygılandırıyordu. Onu yokladığı zaman derinliğinin çizdiği açıdan silahın Meren'in akciğerine saplandığını anlıyordu, iki kere kapandığı zannedilmiş, fakat yara tekrar açılmış; pis kokulu cerahat ve sıvı sızdırmıştı. Bazan aklı başında olunca Meren yardımsız olarak oturabiliyor ve yemek yiyebiliyordu. Ama pis sıvılar yine fışkırınca tekrar yarı baygın hale düşüyor ve ateşi fırlıyordu.

Merykara başucunda oturarak pansumanlarını değiştiriyor ve yaraya Taita'nın onun için hazırladığı merhemden sürüyordu. Meren'in daha iyi olduğu zamanlarda ise ona şarkılar söylüyor, kentin ve ordunun haberlerini aktarıyordu. Onunla bao da oynuyor; eğlenmesi için ona maniler ve bilmeceler uyduruyordu. Yara yine kötüye gidince onu bebek gibi doyuruyor ve yıkıyor, sakinleşinceye kadar ter içindeki başını okşuyordu. Gece delikanlının ayak ucunda uyuyor, Meren kımıldadığı ya da ateşin pençesinde sayıkladığı zamanlar da hemen uyanıyordu.

Delikanlının vücudunu kendi çocuğuymuş gibi yakından tanımıştı. Meren'in dişlerini akasya ağacının ince yeşil dallarıyla ovuyor, kendi küçük beyaz dişleriyle uçlarını çiğneyerek sert bir fırça haline getiriyordu. Delikanlının saçlarıyla da ilgileniyordu. Onu tekrar örülebilecek uzunluğa gelinceye kadar fırçalamıştı.

Tırnaklarını kesip temizliyordu; kılıç kabzasının ve araba dizginlerinin nasırlaştırdığı parmaklarının biçimini tanımış ve sevmişti. Hiçbir tiksinti duymadan kulaklarındaki pisliği ve burun deliklerindeki kurumuş sümüğü de temizliyordu.

Koltukaltlarında kalın kümeler halinde uzayan, göğsünde kıvrılan ve karnının altında yuvalanan yumuşak kara tüylere kendi fildişi tarağını kullanıyordu.

Her sabah delikanlının vücudunun her bölümünü, kaslarının her kıvrımını ve tümseğini yıkıyor, ateşin etkisiyle etleri eridikçe ve kemikleri gözükmeye başlayınca kederleniyordu.

Önceleri delikanlının erkeklik organını yıkarken bakmamaya çalışmıştı, ama sonra bunun gereksiz bir utanç olduğunu düşündü. Sonra erkeğinin organlarını avuçlarının içinde tutarak onlara yakından baktı. Bu seyir ona sevgi ve acıma duyguları esinledi.

O kadar yumuşak ve ılık, derileri o kadar yumuşak ve kusursuzdu ki. Sonra deriyi Mintaka'nın ona gösterdiği biçimde geri çektiğinde pembe uç zakkum çiçeğinin petal yaprağı gibi fırlayınca duyguları değişti. Organ avucunda sertleşti ve şişti, sonunda da çevresi baş ve işaret parmaklarının arasında tutulamayacak kadar genişledi. Böyle olunca genç kız garip bir hissin etkisiyle soluk soluğa kaldı ve kendi anatomisinin olmayacak yerlerinde sıcaklık duydu.

Bir gece uyandığında pencereden içeri süzülen ay ışığı odanın taş zemininde bir

gümüş külçesi gibi duruyordu. Genç kız bir an Teb'dekı nehir kıyısı sarayındaki kendi yatak odasında olduğunu zannetti, ama sonra Meren'in sıkıntılı soluklarını ve gördüğü karabasanın yol açtığı abuk sabuk çığlıkları duyunca gerçek suratına çarpıldı. Çıplak halde Meren'in yatağının ayak ucundaki döşeğinden fırladı ve hastanın yanına koştu.

Lambayı yakınca delikanlının gözlerinin açık olduğunu, fakat bir şey görmediğini, yüzünün şekilsizleştiğini ve kül rengini aldığını gördü. Dudaklarının üstünde beyaz bir köpük vardı, akan terlerinden de vücudu parlıyordu. Buruşmuş keten çarşafların üstünde kendini öylesine şiddetle yerden yere atıyordu ki Merykara onun kendisini daha fazla yaralayacağından korktu. Bunun, Taita'nın beklemesi gerektiğini söylediği kriz olduğunu anlamıştı.

"Taita!" diye haykırdı. "Çabuk gel, sana ihtiyacımız var." Taita'nın hücresi avlunun karşı tarafındaydı. Merykara'nın seslendiğini duyabilmek için adamcağız daima kapısı açık uyurdu.

Merykara tekrar, "Taita!" diye bağırırken onu zapt etmek için Meren'in göğsüne yaslanmıştı. Sonra Büyücü'nün Nefer ve bir araba bölüğüyle çölde gizemli bir sefere çıktığını ve daha günlerce dönmeyeceklerini anımsadı. Bir ara Mintaka'yı çağırmayı düşündü, ne çare ki arkadaşının odası eski sarayın öbür uçundaydı, Merykara ise Meren'i yalnız bırakmaya cesaret edemiyordu.

Kendi başının çaresine bakmak zorundaydı. Meren'in hayatının ellerinde olduğunu anımsaması üzerine duyduğu paniğin zayıfladığını hissetti. Paniğin yerini serinkanlı bir kararlılık almıştı. Delikanlının yanına uzandı ve ona sarılarak cesaret ve güven verici sözler fısıldamaya başladı. Biraz sonra Meren sa kinleşince onu bir dakika yalnız bırakabildi. Genç kız duvarın dibindeki sandığın başına gitti ve içinden Taita'nın onun için bıraktığı küçük şişeyi çıkardı, bunun içindeki sıvıyı şarapla karıştırdı ve Taita'nın gösterdiği gibi maltızın üstünde ısıttı.

Kâse dudaklarına dayanınca Meren önce istemediyse de genç kız onu içmeye mecbur etti. Kâse boşalınca bu kez su ısıttı ve delikanlının yüzündeki terleri, dudaklarındaki pisliği sildi. Delikanlının vücudunu da yıkayacaktı ki Meren ani bir nöbetin pençesinde sarsılmaya ve inlemeye başladı. Merykara yine korkuya kapıldı.

Delikanlının üstüne atılarak var gücüyle ona sarıldı. "Sakın ölme sevgilim," diye ona yalvardı, sonra daha güçlü bir sesle, "Ölmene izin vermeyeceğim. Yardım et bana, Hathor. Onu öbür dünyadan kendi ellerimle çekip çıkaracağım," dedi. Bir savaş içinde olduğunu biliyor, delikanlıyla birlikte savaşıyor, bütün gücünü seferber ediyor ve onunkine katıyordu. Meren'in kollarının arasında gevşediğini, ter içindeki vücudunun de soğumaya başladığını hissedince, "Hayır, Meren, geri dön! Geri dön bana! Bensiz gidemezsin," diye haykırdı.

Ağzını delikanlınınkine dayayarak kendi hayatını onun içine üflemeye çalıştı.

Meren birden patlar gibi bir ses çıkararak akciğerlerindeki bütün hayatı boşalttı, Merykara da her şeyin bittiğini sandı. Kemikli göğsünü her iki koluyla sararak onu kucakladı. Merykara baskıyı hafifletince delikanlı gürültülü bir soluk daha aldı, sonra bir

tane daha. Kalbinin çırpınışı Merykara'nın bedenine yansıyan güçlü ve düzgün bir tempoya yerini verdi.

Genç kız, "Geri döndün," diye fısıldadı. "Bana geri döndün."

Meren'in vücudu hâlâ soğuktu. Delikanlı titreyince genç kız her iki koluyla onun göğsünü sardı, sonra bacaklarını da kalçalarına dolayarak onu kendi vücuduyla ısıttı.

Meren'in soluklan yavaş yavaş derinleşti ve düzgün bir ritm kazandı, Merykara da sımsıcak kanının tekrar damarlarına aktığını hissetti Sevdiği erkeğin yanında yatıyor, onu kurtardığını ve delikanlının bundan böyle yalnız ona ait olduğunu bildiği için de derin bir tatmin hissi duyuyordu.

Şafak sökerken yeni bir mucize gerçekleşti. Merykara erkeğinin vücudunun uyanmaya başladığını hissetti, bir ara avucunda tuttuğu yumuşak ve küçük şey de yeniden şişti, kocaman ve kemik kadar sert olarak kızın iki yana açılmış bacaklarının arasını bastırmaya başladı.

Merykara onun yüzüne bakınca delikanlının kendinde olduğunu gördü. Karanlık gözleri çukura kaçmıştı, ama içlerinde öylesine bir sevgi ve şefkat hissi vardı ki kalbi göğsünün içinde dolu dolu olan genç kız da kendi duygularının yoğunluğundan tıkandığını hissetti.

Erkek, "Evet mi?" diye sordu.

Merykara, "Evet," diye yanıtladı. "Bunu dünyada her şeyden fazla istiyorum."

Genç kız bacaklarını açtı, uzanıp ona rehberlik etti. Meren'e duyduğu gereksinimden için için yanıyordu. Çok geçmeden delikanlıyla birlikte daha önce hiç gitmediği bir yere doğru kanat çırpıyordu, içinin sıcak bir sıvıyla dolduğunu hissedince bağırdı.

Sevgilinin ateşini, sancısını ve ıstıraplarını kendi vücuduna çekiyordu sanki. Sonra içinin derin bir huzurla dolduğunu hissetti. Meren şimdi onun yanına yığılmış, tatlı tatlı uyuyordu.

Merykara erkeğin yanında sakin sakin yatıyor, onu rahatsız etmemeye dikkat ediyor, soluklarının sesiyle kavrulmuş, zayıf vücudunun sıcaklığının tadını çıkarıyor, yaşadığı aşkın içinde kalan sızısının keyfini yaşıyordu.

Onun uyanmakta olduğunu hissedince hoş geldin der gibi yavaşça dudaklarından öptü. Meren gözlerini açarak kızın gözlerinin içine önce şaşkınlıkla, sonra geçen gece olan olayların belleğinin yüzeyine çıkması üzerine sevinçle baktı.

"Karım olmanı istiyorum," dedi.

Merykara, "Zaten karınım," diye yanıt verdi. "Ve öleceğim güne kadar da karın olarak kalacağım."

Arkaya baktı. Dört tanesi yan yana olmak üzere dörtnala yol alıyorlardı. Takım komutanları işaretini bekliyordu. Nefer ileriye bakınca ovada düşman asker hattını gördü. Isı tarafından şekilsizleştirildiklerinden su olmayan yerde su içinde yüzer görünen kıvır kıvır bir yılana benziyorlardı. Nefer doğru merkezlerine yöneldi. Döv, Taita'nın bakımı sayesinde tamamen iyileşmişti, şimdi de hızla koşuyor, Krus'un geniş adımlarıyla uyum sağlıyordu.

Böylece yarışırlarken düşman oluşumunun değiştiğini gördü; asker hattı dev bir kirpi gibi kendi etrafında dönerek bir top, iki sıra derinliğinde kusursuz bir daire oluşturdu. Dış sıranın mızrakları savrulacak gibi doğrultulmuştu, ikinci sıra ise mızraklarını aralıklardan ileri uzatmıştı. Bu durumda tunç mızrak başlarından oluşan parlak bir duvar oluşturuyorlardı. Nefer dosdoğru çift mızrak sırasının ortasına koştu, sonra da aralarındaki mesafe yüz adım kalınca, "Horus'un Kanatlan" için eliyle sinyal verdi.

Araba oluşumu güneşteki bir çiçek gibi açıldı. Araba sıraları dönüşümlü olarak sağa ve sola kayarak Horus'un kanatlarını yaydılar. Böylece çömelmiş piyade askerlerinin kirpiye benzer oluşumunu kuşatmış oluyorlardı. Arabalar, tekerlek göbeğinin etrafındaki tekerlek çemberi gibi piyade oluşumunun etrafında döndüler; kısa ve kıvrık süvari yaylarından fırlayan oklar kirpinin üzerine karanlık bir bulut gibi boşandı.

Nefer saldırıya son verip geri çekilmek komutunu verdi. Arabalar hiç aksatmadan yine dörtlü sıralar oluşturdular ve uzaklaştılar. Yeni bir işaretin verilmesi üzerine yine ortalarından bölündüler ve sürücülerinin kayışları bileklerine sarılı ve harbeleri fırlatılmaya hazır olduğu halde yarış temposuyla geri döndüler.

Piyade dairesinin etrafında dönen Nefer sağ yumruğunu kaldırarak onları selamladı ve, "Güzel başardınız! Bu çok daha iyiydi," diye bağırdı.

Piyadeler bu övgüyü mızraklarını kaldırarak karşıladılar ve onlar da, "Nefer Seti ve Horus!" diye bağırdılar.

Nefer atları yavaşlattı ve onları döndürerek bölüğünü piyade sıralarının önünde durdurdu. Taita savunmanın içinden çıkıp onu selamladı.

"Yaralanan var mı?" diye sordu Nefer. Kirpinin içine fırlattıkları talim okları, uçlarının deriyle takviye edilmiş olmasına rağmen, yine de bir gözü çıkarabilir veya başka bir zarar verebilirlerdi.

Taita omuzlarını silkti. "Sadece birkaç bere var," dedi.

Nefer, "Çok başarılı oldular," dedi, sonra piyadelere kumanüa eden yüzbaşıya seslendi. "Çocuklar sıradan çıksınlar. Onlarla konuşmak istiyorum. Sonra karınlarını doyurabilirler. Daha sonra yalancıktan geri çekilmeyi yine uygulayacağız."

Orada doğal bir platform oluşturan bir kaya vardı, Nefer bunun üstüne tırmanırken piyadeler ve savaş arabası sürücüleri altında toplaştılar.

Taita kayanın dibine çömeldi ve onu seyredip dinlemeye koyuldu. Nefer ona babası Firavun Tamose'un aynı yaşlardaki halini anımsatıyordu. Babasının rahat hali onda da

vardı ve adamlarının en iyi anladıkları konuşma diliyle sade ve etkili biçimde konuşuyordu. Bu gibi zamanlarda onlardan biri oluyor, adamlarının ona duydukları sevgi ve saygı da sırıtmalarından, ağzından çrkan tek bir kelimeyi kaçırmamak için yanına daha fazla sokulmalarından, şakalarına gülmelerinden, sitemlerine utançla, övgülerine ise sevinçle tepki vermelerinden belli oluyordu.

Nefer sabahki eğitimi ele alarak hak ettikleri ölçüde gururlarını okşayan sözler söyledi, buna karşın performanslarında dikkatini çeken eksikleri de acımasızca eleştirdi.

"Trok'la Naja'ya hayatlarının sürprizini yaşatmaya aşağı yukarı hazır olduğunuzu düşünüyorum," diye konuşmasını bitirdi.

"Şimdi yiyecek bir şeyler bulun. Günlük çalışmalarımızı bitirmedik, aslında henüz başladık." Adamlar gülerek dağılmaya başladılar.

Nefer kayanın üstünden aşağı atladı, ama Taita aynı zamanda ayağa fırlayarak sakin, fakat acele acele, "Dur, Nefer! Sakın kıpırdama!" dedi. Delikanlı durduğu yerde taş kesildi.

Kobranın herhalde kaya kümesinin içinde ini vardı, ancak gürültüyle ayak ve toynak seslerinden rahatsız olmuştu. Nefer tam kayadan aşağı atladığı sırada bir yarıktan dışarı sürünmüş, delikanlının da onun üstüne inmesine ramak kalmıştı. Yılan Nefer'in arkasında hemen hemen beli hizasına kadar dikildi. Başının altındaki deri iki yana açılmıştı, tüy gibi siyah dili sırıtan ince dudaklarının arasında titriyordu. Gözleri cilalanmış oniks'ten[13] boncuklara benziyor, kara merkezlerinde ışıklar çakıyordu ve bu gözler, erişebileceği bir yakınlıktaki Nefer'in uzun çıplak bacaklarına odaklanmıştı.

Askerlerden yakında olanlar Taita'nın uyarısını duyarak arkalarına baktılar.

Nefer'in etrafında belki beş yüz kişi topluydu, ama hiçbiri kımıldamaya cesaret edemiyordu. Firavunlarının karşı karşıya bulunduğu ölümcül tehlikeye dehşet içinde bakakalmışlardı.

Kobra ağzını açtı, saldırının hazırlığıydı bu, kemiksi dişleri ağzının soluk çatısında dikildiler, iğne gibi uçlarında zehir damlacıkları parlıyordu.

Taita, Lostris'in Tılsımı'nı uzun zincirinin ucunda rakkas gibi salladı. Tılsım güneşte ışıldıyordu. Taita onu kobranın havaya dikilmiş başının önünde salladı.

Dikkati dağılan yılan pırıl pırıl tılsıma bakmak için bakışını Nefer'den ayırdı. Asası Taita'nın öbür elindeydi, yavaşça yılana yaklaştı. "Ona vurduğum zaman yana sıçra," diye fısıldadı, Nefer de yavaşça başını eğdi. Taita yavaş yavaş öbür yana ilerledi, altın tılsımın büyülediği kobra da onunla birlikte döndü.

Taita, "Şimdi!" dedi ve asasıyla kobrayı dürttü. Nefer aynı anda yana atlarken, kobra asaya saldırdı. Taita da yana sıçradığından kobra hedefi vuramadı ve bir süre toprağın üstünde upuzun uzandı kaldı. Taita o zaman yılanın saldırısından da daha hızlı davranarak asanın kıvrık ucuyla yılanı başının arkasından yere mıhladı. Anında ferahlayan seyircilerin tuttukları soluklarını salıverdikleri duyuldu.

Kobra asanın ucunun etrafında kıvranıyor ve pullu bir top olacak şekilde kıvrılıyordu. Taita uzandı ve yılanı kafasının arkasından kavrayana dek elini kıpırdayan halkaların arasında dolaştırdı. Sonra onu kaldırıp adamlara gösterdi.

Hepsi korkuyla dehşetten soluksuz kaldılar. Yılan Taita'nın uzun ve zayıf koluna dolanırken içgüdüsel olarak geriledi̇ler, İhtiyar adamın yılanı öldüreceğini düşünmüşlerdi, ama Taita kıvranan yılanı tutarak aralarından geçti ve çöle çıktı.

Sonra yılanı uzağına fırlattı. Kobra yere çarpınca halkalarını çözdü ve kayalık toprağın üstünde sürünerek uzaklaşmaya başladı. Taita büyülenmiş gibi onu seyrediyordu.

Birdenbire gökte tiz bir çığlık duyuldu. Herkes kobranın ele geçirilmesine öylesine dalmıştı ki tepelerindeki maviliğin içinde uçan şahini kimse fark etmemişti. Kuş şimdi yere yönelmiş ve kobraya doğru inişe geçmişti. Yılan son anda tehlikenin bilincine vararak tekrar derisini şişirerek dikildi. Ama şahin uçuş halindeyken pençelerini sürüngenin kafasının iki, üç santim arkasında şişmiş deri başlığın içine sapladı ve ağır ağır kanat çırparak pençelerinin ucunda kıvranıp duran kobrayla birlikte uzaklaştı.

Taita yılanı götüren kuşa bakakalmıştı. Şahin uzakta küçüldü, sonunda da ufku saran gri-mavi pusun içinde gözden silindi.

İhtiyar adam durduğu yerden o yöne uzun uzun baktı. Dönüp Nefer'in bulunduğu yere yürürken yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Gün boyunca sessiz kaldı. Akşam olunca arabada Nefer'in yanında Gallala'ya dönerken suskunluğu sürüyordu.

Nefer, "Bu bir tür kehanetti," diyerek ona baktı. Taita'nın yüzünden yanılmadığını anladı. Nefer yavaşça devam etti. "Adamların söylediklerini dinledim. Hepsi şaşkın haldeler. Hiç böylesini görmemişlerdi. Kobra kral şahinin doğal avı değildir."

"Evet," dedi Taita. "Bir kehanetti, aynı zamanda da tanrının bir uyarısı ve vaati."

"Ne demek bu?" Nefer bakışını Taita'nın yüzünden ayırmıyordu.

"Kobra seni tehdit etti. Bu büyük bir tehlike demek. Kral kuş pençelerinin arasında yılanla doğu yönünde uçtu, bu da büyük tehlike doğuda demek. Ama sonunda şahin savaşı kazandı.

ikisi de doğu yönüne bakıyorlardı. Nefer sonunda kararını verdi. "Yarın şafak sökerken bir keşif kolunu yola çıkaracağız."

NEFER'LE TAITA ŞAFAKTAN ÖNCE

Kırın karanlıkta dağın tepesinde bekliyorlardı. Keşif kolunun kalan kısmı arka yamaçta konuşlanmıştı. Toplam yirmi kişiydiler, izlerini belli etmemek için arabaları Gallala'da bırakmışlar, at üstünde yola çıkmışlardı.

Tekerlekler toynaklardan daha fazla toz havalandırırdı, üstelik toynaklar tekerleklerin yolculuk edemeyeceği kıyı boyundaki yüksek ve sarp yerlere ulaşmayı mümkün kılıyordu.

Hilto'yla Şabako öbür keşif kollarını güneydeki arazileri kollamaya götürmüştü.

Birlikte hareket ederek Gallala'nın bütün doğusunu tarayabilirlerdi.

Nefer kafilesini Cebel Ataka'dan Kızıldeniz'in batı kıyılarına indirmiş, yol üstündeki bütün limanlara ve balıkçı köylerine bakmışlardı. Bir, iki ticaret kervanıyla Bedevi göçebe kafileleri dışında hiçbir şey bulamamışlar, kehanetin uyardığı tehlikenin hiçbir izine rastlayamamışlardı. Şimdi ise Şafağa Limanı'nın yukarısında kamp kurmuşlardı.

Taita'yla Nefer karanlıkta uyanmışlar ve gözcülük etmek için tepenin doruğuna tırmanmışlardı. Dostça bir sessizlik içinde oturuyorlardı. Sonunda konuşan Nefer oldu.

"Sakın bu aldatıcı bir kehanet olmasın?"

Taita homurdanarak yere tükürdü. "Pençelerinin arasında bir yılan olan bir şahin mi? Bu doğal bir olay değil. Bir kehanet olduğu şüphesizdi, ama aldatıcı olabilir.

Medialı İştar ve başkaları bu tür tuzaklar hazırlayabilirler. Bu mümkün."

"Ama öyle olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Nefer ısrar etti. "Kehanetin sahte olduğunu düşünsen bizleri o kadar zorlamazdın."

"Neredeyse şafak sökecek." Taita soruyu duymazlıktan gelerek sabah yıldızının ufuk çizgisine yakın bir yerde fener gibi asılı gözüktüğü karanlık doğu göğüne baktı.

Derken gök olgunlaşan bir meyve gibi yumuşadı ve hurmayla olgun bir narın rengini aldı.

Uzaktaki kıyıda yükselen dağlar göklerin aydınlanan fonunun önünde İhtiyar bir timsahın dişleri gibi siyah, keskin ve düzensiz gözüküyorlardı.

Taita birden ayağa kalktı ve asasına dayandı. Bu soluk renkli İhtiyar gözlerin keskin görüşüne Nefer'in şaşmadığı gün geçmiyordu. Taita'nın bir şey gördüğünü biliyordu. Nefer de onun yanında ayağa kalktı.

"Ne var, Yaşlı Babam?"

Taita elini onun koluna dayadı. Sadece, "Kehanet aldatıcı değilmiş," dedi. "Tehlike burada."

Denizin rengi bir güvercinin karnının gri rengine dönüşüyordu, ama ışık kuvvetlendikçe yüzeyinin beyaz lekelerle beneklendiği görülüyordu.

Nefer, "Rüzgâr denizi kırbaçlamış ve sanki beyaz atlarla doldurmuş," dedi.

"Hayır." Taita başını salladı. "Bunlar dalga değil, yelkenler. Yelken açmış bir filo."

Güneş, üst kenarını uzaktaki dağların doruklarının yukarısına itti ve minik beyaz üçgenlerin üstünde ışıldadı. Bir dhow filosu, tüneklerine dönen kalabalık bir balıkçıl sürüsü gibi Şafağa Limanı'na doğru kayıyordu.

Nefer, "Bu Trok'la Naja'nın ordusuysa niçin deniz yoluyla gelsinler?" diye yavaşça sordu.

"Mezopotamya'dan buraya en kısa ve kestirme yol olduğu için. Tekneyle yolculuk atlarla askerleri çöl yolunun zorluklarından koruyacaktır. Yılanla şahinin uyarısı olmamış olsaydı, bu yönden tehlike beklemeyecektik." Taita ekledi. "Kurnazca bir girişim bu. Görünüşe bakılırsa, geçişi yapmak için Kızıldeniz'deki bütün ticaret gemileriyle balıkçı teknelerine el koymuşlar."

İhtiyarla delikanlı dağdan aşağıdaki boğazda bulunan kampa alelacele indiler.

Askerler uyanık ve tetikteydiler. Nefer nöbetçileri çağırıp onlara gerekli emirleri verdi, ikisi atlarına atlayıp büyük bir hızla Gallala'ya at sürecekler ve kentin emanet edildiği Sokko'ya Nefer'in emirlerini götüreceklerdi. Genç lider, adamların en büyük kısmını ikili gruplara ayırarak güneye, Hilto'yla Şabako'nun rehberliğindeki keşif kafilelerini bulmaya ve onları geri getirmeye yolladı. Beş askeri ise yanında alıkoydu.

Nefer'le Taita görevlendirilen adamların atlarının üstünde uzaklaşmalarını seyrettikten sonra kendileri de atlarına bindiler ve arkalarında Nefer'in seçtiği beş askerle tepelerin arasından Safaga'ya indiler. Sabahın ortalarında limanın yukarısındaki yükseltiye varmışlardı. Taita onları limanla çevresini gören terk edilmiş

bir gözetleme kulesine götürdü. Atları askerlere emanet ederek kulenin en üstteki platformuna çıkan sallantılı merdiveni tırmandılar.

"ilk gemiler koya giriyorlar." Nefer onları işaret etti. Ağır yük taşıdıkları belli oluyordu, ama kıçtan esen rüzgâr sayesinde hızla yaklaşıyorlar, pruva yönündeki dalgalar güneşte tuz gibi bembeyaz kıvrımlar oluşturuyor, büyük latin yelkenleri patlarcasına geriliyordu.

Gemiler kumsalın hemen açığında ağır demirlerini suya saldılar. Nefer'le Taita kulenin tepesinden adamlar ve atlarla dolup taşan üstü açık güverteleri çok iyi görebiliyorlardı.

Dhovlar demir atar atmaz adamlar teknelerin yanlarındaki tahta küpeşteleri kaldırdılar. Atları atlamaya zorlarken hafif bağırışları harap gözetleme kulesinden duyuluyordu. Atlar suya çarptıkça dağ gibi köpükler sıçratıyorlardı. Adamlar daha sonra bellerindeki peştemallara varıncaya kadar bütün üstlerindekileri çıkardılar ve hayvanların arkasından atladılar. Atları yelelerinden kavrayıp onların yanında kumsala yüzdüler. Atların karaya çıktıkça silkinerek üstlerinden attıkları su, güneş

ışığında gökkuşağına dönüşen ince bir sis halinde yere dökülüyordu.

Kumsal bir saate kalmadan adamlar ve atlarla doldu, küçük limanın kerpiç evlerinin

çevresine de gözcüler dikilmişti.

Nefer, "Keşke burada bir savaş arabası bölüğümüz olsaydı," diye yakındı. "Şimdi onları vurmanın tam zamanı. Kuvvetlerinin ancak yarısı kıyıda ve arabaları da parçalara ayrılmış durumda olduğuna göre, onları yok etmemiz işten değildi." Taita tamamen arzuya dayalı bu spekülasyona hiçbir karşılık vermedi.

Koy şimdi ağzına kadar gemiyle dolmuştu. Arabaları ve yükleri taşıyan tekneler kıyıya daha yakın demirlemişlerdi, cezir zamanı gelince suyun altlarından çekilmesiyle karaya oturdular ve yan yattılar. Etraflarındaki su sadece diz boyuydu.

Kumsaldaki adamlar suyun içinde gemilere yürüyüp yükleri indirmeye koyuldular.

Arabaların parçalarını da taşıyor, kumsalda montajlarını yapıyorlardı.

Sonuncu dhow koya girdiği sırada batıdaki dağların yukarısında güneş batıyordu.

Bu hepsinin büyüğüydü, kalın direğinin tepesinde de hırlayan leopar kafalı bayrakla Trok Uruk hanedanının rengârenk sancağı dalgalanıyordu.

"işte orada." Nefer geminin pruvasındakı silueti işaret etti. Onu başkasıyla karıştırmak olanaksızdı.

"Trok'un yanındaki de İştar, köpekle efendisi." Taita'nın soluk gözlerinde Nefer'in daha önce onda ender gördüğü vahşi bir ışıltı vardı. Garip çiftin suyun içinde yürüyerek karaya çıkmasını seyrettiler.

Kumsalı kat eden taş bir set vardı. Trok buraya çıktı. Durduğu yerden ordusunun kalan kısmının gemilerden inmesini rahatça seyredebiliyordu.

Nefer, "Öbür gemilerin birinde Naja'nın sancağını görüyor musun?" diye sordu.

Taita hayır der gibi başını salladı.

"Seferin başında yalnız Trok var. Naja'yı Babille Mezopotamya'yı elinde tutması için arkada bırakmış olmalı. Özel bir işini halletmeye geldiği anlaşılıyor."

Nefer, "Bunu da nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Etrafında bir hale var. Koyu kırmızı renkli bir bulut gibi bir şey. Onu buradan bile sezebiliyorum, içindeki bütün nefret bir tek kişinin üzerinde odaklaşmış. Onu buraya getiren intikam ateşini kimseyle, hatta Naja'yla bile paylaşmak istemiyor."

Nefer sordu. "O nefretin hedefi ben miyim?"

"Hayır, sen değilsin."

"Öyleyse kim?"

"Her şeyden önce Mintaka için geliyor."

Güneş batınca Nefer'le Taita beş askeri Trok'un kuvvetlerini izlemekle görevlendirdiler, kendileri ise gece içinde Gallala'ya doğru son sürat at sürdüler.

TROK SAFAGA'DA KARAYA ÇIKMASINI

Ertesi sabahı bir dizi eşeği Şafağa yolunda süren iki Bedevi'yi tutsak etti. Hiçbir şeyden habersiz olan adamlar çölden çıkıp doğru gözcülerin avucuna düştüler. Trok'un ünü çöllere bile yayılmıştı, Bedeviler de kimin eline düştüklerini öğrenir öğrenmez yaranmak için ellerinden geleni yaptılar. Trok'a eski kentin dirilişi hakkında kışkırtıcı raporlar verdiler. Tepelerdeki mağaradan fışkıran tatlı suyu ve Gallala'yı çevreleyen yemyeşil otlakları anlattılar. Nefer Seti'nin kumandasındaki savaş arabalarının sayısı hakkında da bir tahmin yürütmeleri üzerine Trok kuvvetlerinin düşmanınkinin beş katı olduğunu anladı. Hepsinden önemlisi, Trok'un Bedevilerden Safaga'yla eski kent arasındaki yolun ayrıntılarını öğrenmesi oldu. Trok o vakte kadar Gallala'ya yapılacak yürüyüş hakkında hep ikinci elden bilgi almıştı ve şimdi yanlış bilgilendirilmiş olduğu anlaşılıyordu. Ona hızlı yolculuk edilmesi halinde bile arada üç, dört günlük bir yol olduğunu söylemişlerdi, Trok da kıyıdan itibaren yanında kendi suyunu ve hayvanlar için saman ve yem taşıyacak arabaları götürmeyi planlamıştı. Bu ise uzun ve yorucu bir süreç olacaktı. Yeni bilgiler her şeyi değiştiriyordu. Bedeviler, Gallala'ya sıkı at sürerek bir gün ve bir gecede ulaşabileceğini garantilemişlerdi.

Trok risklerle tehlikeleri hesapladıktan sonra, Gallala'yı çölden geçerek yapılacak bir sürpriz baskınla ele geçirmeye karar verdi. Tabii ki bu, uzun yürüyüşten yorgun düşmüş atlarla ve boşalmış su torbalarıyla doğrudan savaşa girmeleri anlamına gelecekti. Bununla birlikte, sayılar ve sürpriz onlardan yana olunca Bedevilerin tarif ettiği kaynağı ve otlakları ele geçirebilirlerdi. Bu ödüller onların olunca zafer de garantilenmiş olacaktı.

Bütün bölüklerinin karaya çıkarılması ve arabaların parçalarının birleştirilmesi iki gününü daha aldı. ikinci akşam Gallala'ya doğru yola çıkmaya hazırdı.

Deri torbalarını suyla dolduran öncü taburlar batan güneşin ısısı kaybolur kaybolmaz yola çıktılar. Her arabanın arkasına bağlı iki yedek at takımı vardı. Gece içinde atların dinlenmesi için mola vermeyecekler, ancak atlar yorulur yorulmaz onları yedek takımların biriyle değiştireceklerdi. Yorgun atlar ise azat edilecekler ve arkadan gelecek sürülere katılacaklardı.

Öncü kolun başındaki Trok öldürücü bir tempo sürdürüyor, kâh yamaçları yürüyerek aşıyor, kâh atları kırbaçlayarak yokuş aşağı sürüyor ya da ovada koşturuyordu. Su torbaları boşaldıktan sonra artık geriye dönüş yoktu. Ertesi gün sabah saatlerinin ortasında sıcak çok şiddetlenmiş, yedek atların çoğunu harcamışlardı.

Bedevi rehberler Trok'a Gallala'nın uzak olmadığını tekrarlayadursunlar bir yükseltiye her tırmanışlarında karşılarına ilerdeki serapta ışıldayan aynı ürkütücü kaya ve kavrulmuş toprak manzarası çıkıyordu.

Bedevi rehberler akşama doğru onları terk ettiler. Isının oluşturduğu serabın içinde birer cin gibi eriyip kaybolmuşlardı. Ve Trok'un arkalarından iki araba yollamasına rağmen bir daha gözükmediler.

Medialı İştar çokbilmiş bir tavırla, "Sizi uyarmıştım," dedi. "Öğüdümü dinlemeliydiniz. O tanrısız yaratıklar herhalde Büyücü Taita'nın hizmetindeydiler. Şurası

muhakkak ki yolu gözden gizledi ve bizi yanlış yere yolladı. Bu hayali Gallala'nın buraya ne kadar uzak olduğunu ya da gerçekte var olup olmadığını bilmiyoruz."

Kendisine sorulmadan bu şekilde fikir yürüttüğünden dolayı Trok onu dövmeli yüzüne bir kırbaç darbesi indirerek cezalandırdı. Ama bu bile kralı pençesine alan yeisi ve umutsuzluk duygusunu gideremedi. Atları bir kez daha kırbaçladı ve karşılarına çıkan bundan sonraki uzun ve taşlık yokuşa sürdü. Önlerinde bunun gibi daha ne kadar yokuş ve bayır olduğunu merak ediyordu. Tahammüllerinin sonuna gelmişlerdi ve gece süresince yola devam edebileceklerinden kuşkuluydu.

Nasıl yapabildilerse yine de ilerlemeyi sürdürdüler, daha doğrusu Trok'un kuvvetlerinin büyük bir kısmı sürdürdü. Elli veya altmış araba son atlarını da yitirmişler, Trok da onları yol boyunca dağınık şekilde terk etmişti.

ikinci günün sabahı güneş gecenin soğuğundan sonra bir öpücük kadar sıcak doğdu, ama aldatıcı bir öpücüktü bu. Çok geçmeden kan çanağına dönmüş gözlerine batmaya ve onları kamaştırmaya başladı. Trok hiçbir yere gitmeyen bu yolda ilk kez ölmesi olasılığını düşünmeye başlamıştı.

Son atlarına, "Bir tepe daha," diye seslendi ve onları kırbaçlayarak hızlandırmaya çalıştı. Ama önlerindeki yokuşun dik olmamasına rağmen, başları önlerine sarkan hayvanlar sendeliyorlardı, terleri de çoktandır böğürlerinde kuru yarak geride bembeyaz tuzunu bırakmıştı. Doruğa az bir yol kala Trok dönerek ordusunun dağınık kafilesine baktı. Arabalarının yarısını kaybettiğini anlamak için saymasına gerek yoktu. Atlarını yitirmiş yüzlerce asker, kafilenin arkasında sendeleyerek ilerliyordu, ama Trok daha bakarken ikisi, üçü yere yığıldılar ve ölü gibi patikanın yanında serili kaldılar. Gökte akbabalar onları izliyor, yüzlerce kara leke tepelerinde daireler çiziyordu. Trok bazılarının onlara hazırlanan şölene konmak için yere inmeye giriştiklerini gördü.

İştar'a, "Bir tek yol var," dedi. "ileriye giden yol." Kırbacını atlarının sırtında şaklattı, hayvanlar da güçlükle yola devam ettiler.

Tepenin doruğuna çıktıklarında Trok şaşkınlık içinde bakakaldı. Altındaki vadide manzara daha önce hayalinde canlandırdığı hiçbir yere benzemiyordu. Eski kentin kalıntıları karşısında yükseliyordu. Silueti hayal gibi ve ölümsüz gözüküyordu.

Kendisine söylendiği gibi kent yemyeşil tarlalarla ve pırıl pırıl bir su kanalları ağıyla çevriliydi. Atları suyun kokusunu almışlar, yenilenen kuvvetleriyle dizginleri zorluyorlardı.

Trok bu çaresiz acelesi sırasında bile taktik durumu değerlendirmeye vakit ayırdı.

Kentin hiçbir savunması olmadığını ilk bakışta gördü. Kapıları ardına kadar açık duruyor, paniğe kapılmış halk buradan dışarı akıyordu. Çocuklarını ve kişisel eşyalarını tıktıkları zavallı bohçalarını taşıyarak Gallala'nın batısındaki dar, fakat dik yanlı vadiye tırmanıyorlardı. Birkaç piyade askeri kaçakların arasına karıştılarsa da böylelerinin bir moral çöküntüsünün etkisinde oldukları belliydi. Görünürde atlı asker veya savaş arabası yoktu. Galiala halkı bir kurt kafilesinin önündeki bir koyun sürüsünden farksızdı, şu

farkla ki kurtlar susuzluktan kurumuşlar ve zayıf düşmüşlerdi.

Trok, "Seueth onları avucumuza düşürdü," diye zafer sevinciyle bağırdı. "Bugün güneş batmadan kullanabileceğinizden fazla kadınınız ve altınınız olacak."

Bağırış Firavun'un arkasından yamacı tırmanmış olan adamlar tarafından yinelendi ve ilk sulama kanalına bitkin atlarının onları götürebileceği kadar hızlı inmeye koyuldular. Kanal boyunca yayıldılar, hayvanlar da karınları gebelerinki gibi şişene kadar kutsal sıvıdan içti. Adamlar kendilerini kıyıya yüzükoyun attılar, başlarını suyun altına daldırdılar ya da miğferlerini doldurup suyu başlarından aşağıya ya da boğazlarına boşalttılar.

VADININ ÖBÜR YANINDAN Bu olanları seyrederlerken Nefer, "Sulama kanallarına zehir atmama izin vermeliydin," diye yakındı.

"Bunu yapamayacağını biliyorsun." Taita gümüş telli kafasını salladı. "Bu, tanrıların asla bağışlamayacağı bir suç olurdu. Bu kıraç ülkede yalnız Seth veya Seueth böylesine bir kötülüğü yapmayı göze alabilir."

"Böyle bir günde seve seve Seth'in rolünü üstlenebilirdim." Nefer donuk donuk gülümsedi, ancak sırf Büyücü'yü kışkırtmak için böyle konuşmuştu, "iki serserin iyi iş gördüler." Taita'nın yanına çömelmiş olan iki süklüm püklüm Bedevi'ye baktı.

"Ücretlerini ver de gitsinler."

Taita, "Onlar altına değer vermezler," diye açıkladı. "Cebel Nagara'da yaşadığım sırada bana çocuklarını getirmişler, ben de Sarı Çiçek hastalıklarını iyi etmiştim."

Çömelmiş adamların tepesine bir kutsal işaret yaptı ve kendi lehçe leriyle onlara birkaç söz söyledi. Trok'u yanlış yola saptırmak için hayatlarını riske attıkları için teşekkür etmiş ve ilerde de onlara korumasını vaat etmişti. Bedeviler İhtiyar adamın ayaklarını öptüler ve kayaların arasında gözden kayboldular.

Taita'yla Nefer bu kez aşağıdaki mücadeleye bütün dikkatlerini verdiler. Trok'un adamlarıyla atları karınları şişene kadar su içmişlerdi ve şimdi yola çıkmaya hazırlanıyorlardı. Gelirken o kadar çok sayıda araba kaybetmiş olmasına rağmen, Trok'un kuvvetleri Nefer'inkinden hâlâ üç kat fazlaydı.

Nefer, "Onunla açık arazide karşılaşmayı göze alamayız," diye fikir yürüttü.

Aşağılarında vadide kaçışan mültecilere bakışını dikmişti. Kentte oldu bitti az kadın vardı Nefer yiyecek rezervlerini savaşçılara saklamak için kadın sayısını bilinçli olarak düşük tutmuştu ve onlar, Mintaka'yla Merykara da dahil, bütün çocuklar ve hastalarla yaralılar iki gün önce Gallala'dan uzaklaştırılmıştı. Meren bütün hazineyi, sahte Firavunlardan gasp ettikleri altınları, taşıyan yük arabalarından biriyle gitmişti. Nefer hepsini Cebel Nagara'ya yollamıştı. Trok onları dünyada orada bulamazdı, minik su kaynağı ise savaşın sonucu belli oluncaya kadar onlara yeterdi.

Gallala şimdiki durumda değeri olabilecek her şeyden, arabadan, silahtan ve zırh parçasından arınmıştı. Nefer mültecilere hoşnut bir bakış fırlattı. Kadın ve sivil olmayıp kılık değiştirmiş piyade askerleri olduklarını anlamak bu kadar yakından bile zordu. Bu yiğitlerin birçokları uzun eteklerine ayaklarının takılmasıyla sendeliyorlardı.

Kollarında taşıdıkları bohçalar ise kundaktaki bebekler değil, şallara sarılı yayları ve oklarıydı. Uzun mızrakları, ana kuvvetlerin saklı bulunduğu vadinin yukarısında kayaların arasında gizliydi.

Trok'un bütün arabalarının atlarıyla sürücüleri kana kana su içmişlerdi, şimdi de otlaklardan sıkı ve düzenli oluşumlar halinde geliyorlardı. Dalga dalga savaş arabaları... Su hepsini mucizevi şekilde canlandırmıştı, önlerinde de yağma ve soygun umudu vardı.

Nefer, "Horus yardım etse de Trok'u kandırıp takibe devam etmesini ve vadiye

girmesini sağlayabilsek," diye fısıldadı. "Zokayı yutmayıp bunun yerine savunmasız kenti zapt edecek olursa, bizi susuz, hayvanlarımızı da otlaksız bırakabilir. O zaman biz de açık arazide savaşmak zorunda kalırız, ki orada tüm avantaj onda olur."

Taita bir şey demedi. Altından Tılsımı dudaklarına bastırmıştı , gözlen de Nefer'ir çok iyi bildiği şekilde yukarıya çevriliydi.

Düşman artık iyice yaklaştığından Nefer, yürüyen araç kitlesinin arasında Trok'u seçebiliyordu. Arabasını kaçan mültecilerin doldurduğu vadinin ağzında konuşlandırmıştı. Trok öndeki sıranın ortasındaydı, iki yanında onar araba sıralanıyor, böylece vadiyi bir yandan ötekine kadar tarayacak bir cephe oluşturuyorlardı. Kalan savaş arabaları arkasında diziliydi. Etraflarındaki toz bulutu dağıldı ve aralarına korkunç bir sessizlik çöktü. Tek ses, ilerlerinde daracık vadinin koynundaki güruhun konuşmaları ve çıkardıkları gürültüydü.

Nefer, "Gelsene, Trok Uruk," diye fısıldadı. "Saldırı emrini ver! Tarihe dörtnala yo alın!"

Kuvvetlerin ön sırasında lider konumundaki arabada Medialı İştar, Trok'un iri cüssel vücudunun yanına çömelmişti. O kadar telaşlıydı ki uzanıp Trok'un sa kalındaki kurdeleleri çekiştirdi.

"Büyücü'nün kokusu on günlük bir cesedininki gibi havaya bulaşmış." Büyücünün sesi tiz çıkıyor, dudağında tükürükler köpürüyor ve duygularının şiddetinden bulut gibi püskürüyordu." O, yukarıda etobur bir canavar gibi seni bekliyor. Varlığını hissedebiliyorum. Yukarıya bak, kudretli Firavun!"

Trok göğe bakacak kadar şaşırmıştı. Akbabalar daha alçaktan uçuyordu şimdi.

"Evet! Evet!" İştar kaydettiği küçük avantajdan yararlanmaya çalışıyordu. "Onlar Taita'nın tavuklarıdır. Onları senin etinle beslemesini bekliyorlar."

Trok vadinin üst tarafında onu bekleyen ödüle baktı, fakat akbabaların gölgeleri yere vurduğundan durakladı.

Vadinin dik tarafında kayaların arasında gizli olan Nefer onu inceliyordu. Şimdi o kadar yakındı ki delikanlı onun yüzündeki ifadeyi okuyabildiğini bile düşündü.

"Haydi ileriye, Trok!" diye mırıldandı. "Hareket komutunu ver. Ordunu vadiye sok."

Trok'un dizginleri tutan ellerinde kuşkunun varlığını sezebiliyordu, başını çevirip adamın yanındaki İştar'ın sıska siluetine baktı.

Medialı'nın maviye boyalı yüzü efendisine çevrilmişti. Trok'a dokundu ve yalvarışlarının verdiği güçle onun zırhına asıldı. "Büyücü'nün sana kurduğu tuzak bu.

Bana bir daha hiç güvenmeyeceksen bile hiç olmazsa şimdi güven. Havada ölümün kokusunu alıyorum ve ihanetin kokusunu. Taita'nın büyülerinin yarasa kanatları gibi yüzüme çarptığını hissedebiliyorum."

Trok sakalını kaşıdı ve omzunun üzerinden tekerlek tekerleğe dizili araba sıralarına

ve vereceği emrinin beklentisi içinde öne eğilen askerlerine baktı.

'Yan tarafa dön, güçlü Trok. Kenti ve su kaynağını ele geçir. Nefer Seti'yle Büyücü bu takdirde çölde geberirler. Bizim de aynı akıbete uğramamıza ramak kalmıştı. O

seçimin sonucu kesin. Öbürü ise çılgınlıktan başka bir şey değil."

Nefer yamaçtaki yerinden kılık değiştirmiş askerlerinin vadinin yukarısına doğru koşmalarını gözlerini kısarak seyrediyor ve beklediği anın geçmekte olduğunu hissediyordu. "Trok'u alıkoyan nedir? Saldırıya geçmeyecek mi?" diye bağırdı. "Eğer şimdi saldırmazsa..."

"Vadinin baş tarafına baksana." Taita gözlerini açmamıştı. Nefer heyecanı arasında bile vadinin baş tarafına baktı ve paniğe kapıldı. Kılıcının kabzasının etrafında yumruk olmuş eli bembeyaz kesilmişti.

"Olamaz!" diye homurdandı.

Vadinin baş tarafının yakınında Trok'un arabalarının dizili olduğu yerden net olarak görülebilen yassı bir kaya vardı. Dört köşeli, sarı kaya yolun yanında insan eliyle yapılmış gibi bir anıt gibi yükseliyordu. Bunun tepesinde, kaçan mülteci selinin yukarısında tek bir siluet belirmişti. Uzun siyah saçları beline kadar inen genç ve ince yapılı bir kadındı bu. Eteği Apepi Hanedanı'nın koyu kırmızı rengindeydi. Çıplak kaya ve kumur tekdüzeliğinin ortasında parlak bir leke olarak gözü alıyordu.

Nefer, "Mintaka!" diye soludu. "Ona Meren ve Merykara'yla Cebel Naga ra'y gitmesini emretmiştim."

"Sana asla itaatsizlik etmeyeceğini biliyoruz." Taita gözlerini açtı ve alayla gülümsedi. "Dolayısıyla seni yanlış anlamış olmalı."

Nefer, "Bu senin marifetin," diye acı acı söylendi. "Onu Trok'a karşı yem olarak kullanıyorsun. Onu ölümcül bir tehlikeye attın."

Taita, "Belki hamsırı'l kontrol edebilirim," dedi. "Ama Mintaka Apepi'ye ben bile söz geçiremem. Her ne yaparsa kendi özgür iradesiyle yapar."

Aşağılarında Trok dönmüş ve arabalarına harekete hazır olmalarını, mülteci güruhunun kaçmasına izin verilmesini ve İştar'ın ısrar ettiği gibi kaynakla Galiala kentinin zapt edilmesini emretmeye hazırlanmıştı. Fakat daha konuşmak fırsatını bulamadan İştar'ın yanında gerildiğini ve onun, "işte bu da Taita' nın büyülerinden biri," diye fısıldadığını duydu.

Trok hızla dönerek ağır ağır yükselen vadinin ucuna baktı. Ve yüksekteki sarı kaya platformunun üstünde duran koyu kırmızı elbiseli minik silueti gördü. Nefretinin ve öfkesinin odağını anında tanıdı. "Mintaka Apepi," diye hırladı. "Seni ele geçirmeye geldim, pis fahişe. Ölmek için yalvartacağım seni."

"Bu sadece bir hayal, Firavun. Büyücü'nün seni aldatmasına fırsat verme."

Trok, "Bu bir hayal değil," dedi. "Onu kanata kanata düzdüğüm zaman bunu

kanıtlarım sana."

İştar, "O senin gözlerini kör etmiş," diye uludu. "Etrafımızda ölüm var."

Arabadan atlayıp kaçmaya çalıştıysa da Trok onu sertleştirilmiş lülelerinin birinden yakalayarak geri çekti. "Hayır, burada kalıyorsun, Medialı İştar. O kaltağı işini bitirmeleri için askerlerimin önüne atmadan önce sana da tattıracağım." Adam yumruğunu başının yukarısına atarak, "Haydi ileri! Marş!" diye bağırdı.

iki yandaki arabalar bir arada harekete geçtiler, arkadaki taburlar da Trok'un arkasından vadinin yolunu tuttular. Güneş kargıların başlarının üstünde ışıldıyor, toz da etraflarında duman gibi uçuşuyordu. Trok bir sonraki emrini verdiği sırada kaçan mültecilerin son ucu üç yüz adım ilerlerindeydi.

"Dörtnala! Saldırın!"

Atlar harekete geçtiler ve ordu gökgürültüsü gibi bir toynak ve tekerlek gümbürtüsü arasında dar vadide ileri fırladı.

"Trok tuzağa düştü," dedi Nefer yavaşça. "Ama ne pahasına? Eğer Mintaka'yı ele geçirirse..." Delikanlı fırtınanın yolu üstünde duran uzun boylu ve kıvrak siluete çaresizlik içinde bakıyordu.

Taita, "Şimdi uğrunda savaşacağın bir hedefin var," dedi yavaşça.

Nefer, Mintaka hesabına duyduğu bütün sevgi ve endişenin yerini soğuk bir hiddete bıraktığını hissediyordu, ama bu, tüm duyularını keskinleştiren ve başka hiçbir şeye yer bırakmayan bir hiddetti. Araba kafilesi, üstünde durduğu yamacın altından geçerken onu gözden gizleyen kayanın arkasından çıktı. Trok'la askerlerinin tüm dikkati yarışan arabalarının ilersindeki çaresiz kurbanların üzerinde yoğunlaşmıştı. Yanlarında ansızın meydana çıkan uzun boylu silueti fark etmediler bile. Ama Nefer'in bütün adamları onu net olarak görebiliyorlardı. Kendileri vadinin her iki yamacındaki kayaların arkasında gizliydiler. Nefer kılıcını başının yukarısına kaldırdı, sonuncu savaş arabası hızla geçtikten sonra da onu sert bir hareketle aşağı indirdi.

Yük arabaları dik yamacın yukarısında beklemedeydiler. Tekerleklerinin önündeki takozlar onları hareketsizleştiriyordu. Çevreleriyle tıpatıp aynı renkte kuru otlar onları gözden gizliyordu ve taşlarla öylesine yüklüydüler ki dingilleri sarkmıştı. Nefer'in verdiği işaret üzerine araba sürücüleri tahta takozları çektiler ve tekerlekleri zapt eden ipleri doğradılar. Vadinin her iki yanında arabalar harekete geçtiler, giderek hız kazandılar ve aşağıdaki toplu savaş arabalarının üzerine yuvarlandılar.

İştar yanında haykırınca Trok, vadinin uzak ucundaki Mintaka'nın siluetinden bakışını ayırdı ve bölüklerinin üstüne boşanan koca koca arabaları gördü. "Geriye!" diye uludu. "Çabuk geriye!" Ama bir boğanınkini andıran sesi bile gümbürtülerin arasında eridi, gitti. Bir kere başlayan saldırı durdurulamazdı, vadinin çok dar tabanında ise manevra yapmak için alan yoktu.

ilk yük arabaları saldırı kuvvetinin başına yuvarlanıp paramparça oldular. Tahtalar

parçalanırken çıkan sesler, ezilen insanlarla atların feryatları, devrilen ve kalan yüklerini boşaltan arabaların çıkardığı gökgürültüsü duyuldu.

Trok'un ilersindeki yol birdenbire hantal arabalardan biri tarafından tıkandı, atları dayana kaçarak yanında koşan arabaya bindirdiler. Harikulade saldırı bir anda parçalanmış ve devrilmiş bir araba ve sakatlanmış at mezbahasına dönüşmüştü.

Arabalar vadinin her iki ucunu tıkamışlardı. Parçalanmamış ve devrilmemiş arabalar bile çırpınan bir kitlenin içinde hapsolmuştu. Arabanın bütün var oluş nedeni, kuvveti ve tehlikesi, koşmak ve dönmek, saldırmak ve hızla geri çekilmek yeteneğiydi. Ama şimdi hareketsizleşmişler, taşlardan örülü duvarların arasına sıkışmışlardı, Nefer'in okçuları ise yukarılarındaki yamaçlardaydı, ilk ok yağmuru korumasız araba sürücülerinin büyük kısmını yok etti. Vadi birkaç dakikaya kalmadan bir mezbahaya dönüştü.

Trok'un adamlarından bazıları kapana kısılmış araçlarından atlayarak ve yaya olarak vadinin yamaçlarına tırmanmaya koyuldular. Ne çare ki yorucu ilerleyiş sonucunda bitkin düşmüşlerdi, üstlerindeki ağır zırhlar da onları aşağı çekiyordu.

Arazi dik ve engebeliydi, onlar da çok ağır hareket ediyorlardı. Nefer'in adamları kayalarla alelacele dikilmiş taş kümelerinin arkasından onları uzun mızraklar ve bir kargı yağmuruyla karşıladılar. Çoğu daha savunucuların ilk sırasına erişemeden öldürüldüler.

Trok panik halinde etrafına bakınarak içine düştüğü tuzaktan kurtulmanın yolunu aradı. Ne çare ki atlarından biri, yolunu kesen yük arabasından dökülmüş kayaların altında kalarak ölmüştü. Arkasında ise öylesine bir araç kalabalığı vardı ki dönmesi ya da gerilemesi olanaksızdı. Etrafında oklarla harbeler uçuşuyor, arabasının yanlarına çarpıyor, miğferiyle göğüs zırhından takırdayarak geri tepiyordu.

İştar, Trok'un onu durdurmasına vakit bırakmadan karışıklıktan yararlanarak arabadan atladı ve tahrip olmuş araçlarla kişneyerek şaha kalkan atların arasında koşarak uzaklaştı. Trok ileriye bakınca gözlerine inanamadı. Mintaka hemen ilersindeki sarı renkli kaya kümesinin üstünde hâlâ kımıldamadan duruyordu. Onun kendisine güzel yüzünde inanılmaz bir tiksintiyle baktığını gören Trok'un hiddeti çılgınlığa dönüştü.

Adam yanındaki askıdan savaş yayını kaptı ve okluktan bir ok çekti, ama sonra fikrini değiştirerek silahı elinden attı ve çırpınan atların kafalarının üstünden kıza bağırdı. "Hayır! Bir ok senin gibi kızışmış bir dişi köpek için çok kolay bir ölüm olur.

Seni çıplak ellerimle yakalayacağım, avuçlarımın arasında soluksuz kalırken ecel çırpınışlarını hissedeceğim, pis küçük kaltak."

Adam kılıcını çekip yere atladı. Şaha kalkan atlarının toynaklarının altından geçti ve devrilmiş yük arabasının üstünden tırmanıp atladı. Nefer'in adamlarının ikisi ona karşı koymak için kayaların arkasından fırladılar, ama Trok onları doğradı ve titreyen cesetlerine basarak geçti. Bakışı, ilersinde uzun boyuyla dimdik duran kırmızı elbiseli kızın üstünde, tıpkı alevin ipnotize ettiği kelebek gibi, odaklanmıştı.

Nefer, Trok'un kapandan kurtulduğunu görmüştü. Kayanın birinin üstünden ötekine sıçrayarak yamacı indi. Bir yandan da, "Koş, Mintaka!" diye bağırıyordu. "Kaç ondan!"

Ama genç kız ya onu duymuyor ya da dinlemek istemiyordu.

Ama Trok onu duymuştu, durup başını kaldırdı. "Gel, gel, tatlı oğlan. Sana da yosmana da yetecek kadar erkeğim ben."

Nefer bir yandan koşarak elindeki harbeyi savurdu, ama Trok onu omzunda taşıdığı hafif kalkanın ortasıyla durdurdu, silah da kayadan kayaya çarparak Mintaka'nın ayaklarının dibine düştü. Ancak genç kız onu görmezlikten geldi.

Harbe olayı bir an için Trok'un dikkatini dağıtmıştı, Nefer de düz araziye onun karşısına atladı. Trok hemen gard durumuna geçti. Yüzü korkunç bir sırıtışla şekilsizleşmişti. Bronz kalkanın arkasına büzülerek kılıcı sağ eliyle salladı. "Gel, gel köpek yavrusu," diye hırladı. "Gel de çifte taç üzerindeki iddianı sınayalım."

Nefer yokuş aşağı koşusunun hızından yararlanarak hiç duraklamasız düşmana saldırdı. Trok ilk darbeyi bronz çemberle karşılayıp etkisiz kıldı. Düşmanı kalkanının yukarısından bir kesme hareketiyle üzerine saldırınca delikanlı arkaya sıçradı. Sonra yine ileri atıldı ve kesmeye vuruşla karşılık verdi.

Adamları Nefer'in yamaçtan aşağıya koştuğunu görmüşlerdi. Onun peşinden giderek kayaların korumasından çıktılar ve dalga dalga aşağıya atıldılar. Birkaç saniyeye kalmadan vadi boydan boya boğuşan, kesen ve saplayan adamlarla dolmuştu.

Nefer, Trok'un kalçasına doğru bir kandırma hareketine girişerek hasmın zırhının eklem yerine nişan aldı. Trok kendini korumaya kalkınca da elinin tersiyle yaptığı bir hareketle kılıcı yüzüne savurdu. Yön değişikliği ve vuruşun hızı Trok'u şaşırtmıştı.

Başını hızla geriye atmasına rağmen, Nefer'in kılıcının ucu yanağını yardı, fışkıran kanlar da adamın sakalına akmaya başladı. Yara Trok'u büsbütün çıldırttı, aslan gibi kükreyerek Nefer'in üzerine atıldı. Darbeleri her yönden o kadar hızla indiriyordu ki kılıcı etrafında pırıl pırıl bronzdan aşılamaz bir duvar oluşturmuştu sanki. Bu saldırı karşısında Nefer gerilemek zorunda kaldı ve Mintaka'nın üstünde durduğu taş platformunun sırtına dayandığını hissetti.

Artık gerilemesi ya da bir manevrada bulunabilmesi için bir alan olmadığından Trok'un bir boğanınkinden farksız kuvvetine karşı koymaktan ve darbelerine darbelerle karşılık vermekten başka çaresi yoktu. Bu tür bir vuruşmada hiç yorulmak bilmeyen Trok'la boy ölçüşebilecek pek az adam vardı. Nefer darbelerinden bazılarının yolunu kestikçe Trok alayla gülüyordu. "Ben bütün gün devam edebilirim.

Ya sen?" derken bir tek darbeyi bile kaçırmıyordu. Trok, Nefer'in, pençesinden kurtulabileceği tek yolu tıkamak için yavaş yavaş sağa kaydıkça metalin metale çarptığı duyuluyordu.

Trok'un kuvveti korkunç bir doğal afetti sanki. Nefer bir fırtınaya yakalanmış gibi hissediyordu kendini. Okyanuslarda akıntıya kapılıp sürükleniyormuşçasına çaresizdi. Yıllar yılı yaptığı savaş idmanları onu her ne kadar sertleştirmişse de bu duruma hazırlanmamıştı. Trok'a yetişmeye çalıştıkça sağ kolunun yorulduğunu hissediyordu.

Trok delikanlının yanına bir çentik attı, birkaç saniye sonra da deri göğüslüğünü yararak kaburgaları hizasında bir kesik açtı. Delikanlı, fırtınayı sağ salim atlatmak için tek şansının Trok'un kaba kuvvetine hızı ve çevikliğiyle karşı koymak olduğunu biliyordu. Ama kayanın dibine mıhlanmıştı bir kere. Oradan kurtulması lazımdı.

Trok'un bundan sonraki vuruşunu havada yakaladı ve içine kayarak kaçabileceği bir aralık açacak kadar saptırdı. Ama atlarken sol böğrünü saldırıya açık bırakmıştı.

Kendini toparlayan Trok'un kılıcı baldırını dövmeli armanın hemen yukarısını yardı.

Delikanlının sandaletinin içine dolan kan her adım atışında gıcırtılar çıkarıyordu.

Nefer'in son kuvveti de yavaş yavaş tükeniyordu. Trok delikanlının kılıcını kendi kılıcıyla kilitledi ve gardım giderek yükseğe kaldırmak zorunda bıraktı. Nefer kaçmaya kalkıştığı takdirde göğsünü öldürücü vuruş için açıkta bırakacaktı. Üstelik baldırındaki kesik onu zayıf düşürmüş ve daha da yavaşlatmıştı. Trok'un yüzünde bir zafer gülümseyişi vardı. "Ha cesaret, delikanlı! Her şey bitmek üzere. Ondan sonra sonsuza dek dinlenebilirsin," diye Nefer'i alaya aldı.

Nefer, Mintaka'nın bir şey bağırdığını hissetti, ama söylenenlerden bir anlam çıkaramadı, ayrıca, dikkatini gevşetmek doğru olmazdı. Trok delikanlının kılıcını yavaş yavaş yana iterek tepesine dikildi, böylece göğüs göğüse geldiler, sonra Trok birdenbire ağırlığını sola, Nefer'in yaralı bacağına doğru kaydırdı. Delikanlı karşı koymaya çalıştıysa da bacağı altında bükülüverdi. Trok ayağını Nefer'in topuğuna dolayarak delikanlıyı arkaya savurdu.

Kılıcı Nefer'in zayıflamış ellerinden kurtuldu, delikanlı güneşin kavurduğu toprağın üstünde yatarken de Trok öldürücü darbe için kılıcı her iki eliyle başının yukarısına kaldırdı. Bu şekilde durduğu sırada birden yüzündeki ifade şaşkınlığa dönüştü.

Darbeyi tamamlayamadan bir elini ensesine götürdü. Tekrar yüzünün önüne getirdiği eli kendi kanıyla ıslanmıştı. Bir şey söylemek için ağzını açtıysa da, bu kez ağzının köşelerinden kan sızmaya başladı ve adam bakışını Nefer'den Mintaka'ya çevirdi. Kız hâlâ kayanın üstünde duruyordu. Nefer gözlerine inanamadı. Trok'un boynunun arkasına harbenin saplanmış olduğunu görmüştü.

Nefer'in yere yıkıldığını görünce Mintaka, ayaklarının dibinde duran harbeyi, Nefer'in karşılaşmanın başında savurduğu silahı kapmış ve onu Trok'un arkasına fırlatmıştı. Kargının ucu Trok'un bronz miğferinin kenarının hemen altına girmiş ve derine kaymış, omurgaya rastlamamakla beraber şahdamarını doğramıştı.

Çirkin bir heykel gibi duran Trok'un ağzından oluk gibi kanlar boşanıyordu. Bu durumdayken bile kılıcını elinden bırakarak yukarı uzandı. Mintaka'yı belinden yakaladı ve cıyak cıyak bağırtarak tüneğinden aşağı sürükledi. Bir şey söylemeye çalışıyor, ama ağzından boşanan kanlar sesini boğuyordu.

Trok'un göğsünün üzerinde ezdiği Mintaka haykırıyordu. Nefer de zar zor ayağa kalktı. Trok'un kılıcını düştüğü yerden aldı ve adamın arkasına süründü.

Mintaka'nın çığlıkları kılıç tutan kolunun kuvvetini yenilemişti. Kılıcı daha ilk vuruşuyla Trok'un korsesinin şeritlerinin arasından geçirerek sırtına sapladı. Trok kaskatı kesilerek Mintaka'yı salıverdi. Kız sürünerek uzaklaşınca Nefer kılıcı yaranır içinden çekerek bir kere daha sapladı. Ayaklarının üstünde sallanan Trok ona doğru döndü. Nefer'e doğru bir adım attı ve kana bulanmış zırhlı ellerini ona doğru uzattı.

Nefer bu kez onu boynundan bıçakladı, Trok da dizlerinin üstüne düşerek iki eliyle kılıca sarıldı. Nefer kılıcı çekerken Trok'un parmaklarıyla avuçlarını kesti, bu arada kaslarla sinirleri kesmiş oldu.

Trok yüzükoyun yere yuvarlandı, Nefer de kılıcı bağcıkların arasından geçirerek kalbine sapladı. Silahı yaranın içinde bıraktı ve kayanın korumasına çömelmiş olan Mintaka'ya döndü. Genç kız sevgilisine koştu ve var gücüyle ona sarıldı. Tehlike artık geçtiğine göre Mintaka'nın soğukkanlılığından eser kalmamıştı. Genç kız hıçkırıyordu şimdi. "Seni öldüreceğini sanmıştım sevgilim."

Nefer, "Sen olmasaydın az daha öldürüyordu da," diye soludu. "Hayatımı sana borçluyum."

"Ne kadar korkunçtu." Mintaka'nın sesi titriyordu. "Hiç ölmeyecek sandım."

"Ne de olsa bir tanrıydı o." Nefer gülmeye çalıştıysa da gırtlağından çıkan ses gülüşe hiç de benzemiyordu. 'Tanrılar kolay kolay ölmezler."

Delikanlı bir yandan da vadinin aşağısından gelen çarpışma gürültüsünün değiştiğinin farkına varıyordu. Kolu genç kızın beline dolanmış olduğu halde dönüp baktı. Trok'un adamları Firavunlarının öldüğünü görmüşler ve tüm morallerini yitirmişlerdi. Silahlarını ellerinden atmışlar, "Yeter! Yeter! Teslim oluyoruz. Yaşasın gerçek hükümdar Firavun Nefer Seti," diye çağırıyorlardı.

Zaferi kazandığının bilincine varan Nefer'in kanayan hırpalanmış vücudu kalan gücünü de yitirdi. Son bir çabayla, "Onlara merhamet gösterin. Mısırlı kardeşlerimizdirler. Onlara merhamet gösterin!" diye bağırabildi.

Nefer yere yığılırken Taita yanında belirdi ve Mintaka'nın onu yere yatırmasına yardımcı oldu. ikisi delikanlının yaralarını sarıp baldırındaki derin kesiğin kanamasını durdururlarken, subayları Nefer'e rapor vermeye geldiler.

Delikanlı kendi yaralarını unutarak savaştan kimlerin sağ olarak kurtulduğunu, kimlerin yaralandığını ve öldüğünü bilmek istedi. Horus'la Kızıl Tanrfya şükür, en çok güvendiği komutanları olan Hilto, Şabako ve Sokko'nun, etrafında toplaşıp zaferin sevincini yaşayanların arasında olduklarını, kendileriyle adamlarından gurur duyduklarını ve onun hayatta olmasına sevindiklerini gördü.

Onun için mızraklarla bir sedye yapıp vadinin aşağısından Gallala'ya götürdüler.

Ama uzun bir yolculuk oldu bu. Trok'un tutsak düşen subaylarıyla erleri yolu doldurmuşlardı. Başları çıplak olarak yere diz çökmüşler, merhamet dileniyorlar, gerçek Firavun'a silah çektikleri için pişmanlıklarını haykırıyorlardı.

Kent kapılarına gelinene kadar Nefer tam üç kere sedyesinin yere bırakılmasını işaret etti ve ele geçen yüzbaşılarla öbür subayların gelip ayaklarını öpmelerine izin verdi. Kaşlarını çatarak, "Vatan haini olarak idam edilmeyi fazlasıyla hak ettiğiniz halde sizi bağışlıyorum," dedi. "Ama hepinizin rütbesi çavuşluğa indirildiği gibi, Tamose Hanedanı'na karşı görevlerinizi yerine getirmek ve sadakatinizi kanıtlamak zorundasınız."

Tutsaklar merhametinden dolayı onu göklere çıkardılar, ama kendisine bir tanrı olarak hitap ettiklerinde Nefer somurtarak başını salladı. "Hezeyana Trok'la Naja'nın olduklarını iddia ettikleri gibi tanrılar topluluğunun üyesi değilim ben." Fakat adamlar vazgeçmediler ve övgüleriyle yalvarışlarını yinelediler. Kızıl Yol'un kardeş savaşçılarının önderliğindeki kendi adamları da tutsaklara katılarak tanrılığını ilan etmesini istediler.

Nefer onları istediği gibi yönlendirmek için kaşlarını çatarak emirler verdi. "Mısır'ın çifte tacının sahte talepçisi Trok Uruk'un ölüsü törensiz olarak bu savaş alanında yakılacak, bu sayede de ruhu sonsuzluk içinde başıboş dolaşacak, kendine bir sığınak arayacak, fakat hiçbir zaman bulamayacak."

Bu verilebilecek en korkunç ceza olduğu için adamlar korku içinde bakıştılar.

"Öbür düşman ölüleri saygıyla ele alınacak, mumyalanmaları ve gerektiği şekilde gömülmeleri sağlanacak. Trok Uruk'un adı ülkedeki bütün anıtlarla binalardan silinecek, Avaris'te kendi adına yaptırdığı tapınak da, bugün Gallala kentinin önünde bizlere bahşettiği zaferin anısına kanatlı Horus'a adanacak."

Adamlar bu emri onayladıklarını haykırırken Nefer devam etti: "Trok Uruk' un bütün malı mülkü, hazinesiyle malikâneleri, köleleriyle binaları, ambarları ve her türlü malları devlete devredilecek. Su arabalarını seyisler ve cerrahlarla birlikte yol boyunca Safaga'ya yollayın ki Trok Uruk'un Gallala'daki başkentimize küstahça yürüyüşü sırasında etrafa serpiştirdiği atları, arabaları ve adamları buraya getirsinler.

Sahte Firavunları reddeder ve Tamose Hanedanı'na bağlandıklarına yemin ederlerse bütün tutsaklar bağışlanacak ve ordularımıza kabul edilecekler."

Nefer son emrini verdiği ve o günkü sonuncu iradesini bildirdiği sırada sesi artık kısılmış, kendisi de büsbütün sararıp solmuştu.

Onu kentin kapılarından içeriye taşırlarken yavaşça Mintaka'ya sordu. "Taita nerede? Büyücü'yü gören var mı?" Ancak Taita ortadan kaybolmuştu.

üzerine kapandığı, arabaları da kaya yüklü yük arabalarının altında paramparça olduğu, oklarla harbeler de bir çekirge sürüsü gibi hayatta kalanların üstüne boşandığı sırada Taita savaş alanının yukarısındaki yamaçtan bu olanları seyrediyordu ki karışıklığın içinde garip bir siluet dikkatini çekti.

Medialı İştar kayaların arasından çıkmıştı. Tavşan gibi bir kayboluyor, bir yamacın daha yukarısında ortaya çıkıyor, kâh saklanıyor, kâh bir kayanın arkasından ötekinin arkasına zıplıyordu. Şans eseri olarak ya da belki sihir, büyü sayesinde Nefer'in askerlerinin oklarından ve kargılarından kurtulmuş, sonunda da doruğu aşarak tepenin öbür yanında gözden kaybolmuştu.

Taita gitmesine göz yumdu, İştar'la ilgilenmek için daha sonra bol zamanı olacaktı.

Savaşın gelişmesini seyretti, kayanın dibinde Trok'la göğüs göğüse yaptığı karşılaşmada Nefer'in etrafında zırh görevini yapması için bütün gücünü seferber etti.

Bu uzaklıktan bile ölümcül olabilecek olan Trok'un darbelerinden birçoğunu saptırmayı başardı, Trok, Nefer'in bacağına kılıcını saplama ya hazırlanırken de Taita bütün etkisini kullanıp ucunu yana itmiş olmasa kılıcın büyük femur arterini bulması işten bile olmazdı.

Uzun zaman önce Taita'nın onu tanrıçanın kobrasıyla karşılaşmasında zarar görmekten korumasından beri, Mintaka, Büyücü'nün kolayca etki alanına girer olmuştu. Genç kızda zihnini ona açan zekâ ve hayal gücü vardı. Bir sersemi etkilemek olanaksızdı. Taita onu, kendini vadinin başında Trok'a göstermesi ve adamı kapanın içine çekmesi için Gallala'dan getirtmişti. Sonra, genç kız boğuşan çiftin yukarısındaki kayanın üstünde korkudan donmuş halde dururken Taita onu bir kez daha iradesine boyun eğdirmiş ve uzanıp ayaklarının dibine düşmüş harbeyi almayı aklına sokmuştu. Genç kız nişan alıp harbeyi savururken de sağ koluna destek olmuştu. Sonra, Trok yavaş yavaş sonsuzluk alemine kayarken Nefer'le ilgilenmek ve bacağında zonklayan atar damara o kadar yakın olan yarasını sarmak için yokuş aşağı koşmuştu.

Kızıl Yol'un savaşçı kardeşleri genç Firavun'u mızraklardan oluşturdukları sedyeye yatırırlarken şimdilik görevini tamamlamış olan Taita kalabalığın arasına karışmıştı. Giderken onu kimse fark etmemişti.

Dar vadiden kaçarken İştar'ın bıraktığı izleri buldu ve tepelerin doruğunda güneşin kavurup fayans gibi sertleştirdiği toprağın üstünde görülmez olana kadar onları izledi.

Taita durup yere çömeldi. Kesesinden bir tutam kurutulmuş kök çıkardı ve ağzına attı. Onları çiğnerken zihnini etkilere açtı ve Medialı'nın geçerken havada bıraktığı izi yakalamaya çalıştı. Kök duyularını keskinleştirince Taita görüş alanının köşesinde o izi gördü. Doğrudan ona baktığı zaman silinen kirli gri renkte, uçucu bir gölgeydi bu.

Her insanın havada bıraktığı kendine özgü bir iz vardır. Soylu ve kutsal varlığı nedeniyle Nefer Seti, Taita tarafından kolayca seçilebilen pembemsi bir iz bırakıyordu. Taita bu pembemsi havayı izleyerek aslan tarafından hırpalandığı ve Mintaka'yla birlikte Dabba'nın ötesindeki çölde kayboldukları zaman Nefer'i bulabilmişti.

Medialı İştar'ın havadaki izi karanlık ve lekeliydi. Taita doğrulup onu izlemeye koyuldu. Uzun bacaklarıyla geniş adımlar atıyor ve asasını taşların üstüne vura vura ilerliyordu. Zaman zaman daha yumuşak bir toprak parçasında dikkatini çeken bir ayak izinden veya kısa zaman önce yerinden yuvarlanmış bir taştan doğru yolda olduğunu anlıyordu.

İştar bir daire çizip önce güneye doğru gitmiş, sonra tekrar Galiala yönüne dönmüştü. Taita telaşlanarak adımlarını sıklaştırdı.

İştar yine bir hainlik yapmak için Nefer'e yaklaşmaya çalışıyorsa, Taita'nın onu durdurması lazımdı. Bununla birlikte, bu takip İhtiyar adamı Trok'un kıyıya doğru yürüyüşü sırasında terk ettiği arabalardan birine götürdü, İştar bu enkazdan bir şey almıştı, Taita da gözlerini kapayarak bunun ne olduğunu keşfetmeye çalıştı.

"Bir su torbası," diye mırıldanan Taita, Medialı'nın devrilmiş arabanın altından deri torbayı çekip çıkarmak için nerede toprağı kazdığını gördü. Başka bir kuru ve boş torba hâlâ orada asılıydı, İştar ancak bir tane dolu torba taşıyabileceğini herhalde bildiği için onu orada bırakmıştı. Taita boş torbayı alarak omzuna astı. Koşumlarına bağlı kalmış atların kokmaya başladıkları arabayı öylece bıraktı ve İştar'ı izlemeyi sürdürdü.

Su torbasını yanında taşıyan İştar Galiala yönüne dönmüştü. Kentin yu karsındaki tepenin doruğunu aştıktan sonra en yakın sulama kanalının başına sürünmüştü. Su içmek, sonra da torbayı doldurmak için yaş kilin üstünde dizlerinin izi açıkça görülüyordu. Taita da su içti. Bundan sonra kendi su torbasını doldurdu. Arkasından ayağa kalktı ve İştar'ın, Safaga'ya ve denize doğru doğu yönünde ilerlerken bıraktığı izleri takip etmeye koyuldu.

Gece bastırdığında Taita ilerlemeyi sürdürüyordu. Medialı'nın havadaki izi tamamen siliniyor, ama Taita yolun üstünden ayrılmıyordu. Havadaki iz başka zamanlar kuvvetleniyor, Taita da hafiften küflü, sevimsiz kokusunu alabiliyordu, izin kuvvetli olduğu bu gibi zamanlarda Medialı'nın ruhunu okuyabiliyor, kinci ve intikamcı yönünü keşfedebiliyordu. Kaderinin kendisine böyle yüz çevirmesinin Medialı'yı korkuttuğunu ve moralini çökerttiğini fark ediyordu, ama güçleri hâlâ çok büyüktü ve yabana atılmaması gerekirdi. Yalnız Nefer'le Mintaka için değil, aynı zamanda Taita'nın kendisi için de büyük ve gerçek bir tehlike oluşturuyordu. Kaçmasına ve dağılmış güçlerini yeniden birleştirmesine izin verildiği takdirde, Tamose ve Apepi Hanedanı'nın geleceği için bir tehdit oluşturabilirdi. Yüksek kademeli, üstelik de kötü ruhlu uzmanlardan biri oluşu, oluşturduğu tehlikeyi daha da artırıyordu. Seçtiği kurbanlarını uzaktan seyredebilir ve Nefer'le Mintaka'yı felakete uğratmak için türlü kötülükler yaratabilirdi, iki gencin aşklarını tatsızlaştırıp onları birbirlerinden soğutabilir, acılar, düşükler ve veba, sancılar, nedensiz ve amaçsız hastalıklar, ruhsal saplantılar, delilik, sonunda da ölüm getirebilirdi.

Taita bile kötü ruhundan korunmuş sayılmazdı. Kaçmasına göz yumulduğu takdirde İştar, Taita'nın gücünü yavaş yavaş kemirebilir ve çalışmalarını engelleyebilirdi. Tabii Taita henüz fırsatı varken harekete geçip onu yok etmediği takdirde.

Dışbükey ay çıplak tepelerin yukarısına yükseldi ve Taita'nın yolunu aydınlattı.

İhtiyar adam, bir atlı kadar hızlı yol alabildiği o geniş adımlarıyla ilerliyordu. ilersindeki İştar'ın izlendiğinden habersiz olduğunun ve çok daha ağır yürüdüğünün farkındaydı.

Taita her geçen saat onun kokusunun kuvvetlendiğini ve yaklaştığını hissediyordu.

Güneş doğmadan ona yetişirim, diye düşündü ve aynı anda iki büklüm olarak taşlık yola hızla kustu. Ani ve çok şiddetli bir mide bulantısı onu pençesine almıştı. Taita neredeyse yere yığılıyordu, ama tekrar denge bularak safranın acı lezzetini ağzından sildi.

"Bağışlanamaz bir dikkatsizlik!" diye kendi kendine kızdı. "Ava bu kadar yaklaşınca daha dikkatli olmam gerekirdi. Medialı beni keşfetti."

Torbasından biraz su içti, sonra daha ihtiyatlı ilerledi. Asasını ileri uzattı ve yavaş yavaş iki yana salladı. Sopa birden elinde ağırlaştı. O yönü izledi ve ilersindeki patikanın kenarında soluk çakıllarla çizilmiş dairenin ay ışığında parıldadığını gördü.

"Medialı'dan bir armağan," dedi yüksek sesle.

Mide bulantısı onu yine pençesine aldıysa da bunu yendi ve asasını yere vurarak güç veren sözlerden birini seslendirdi.

"Ncube!" Mide bulantısı zayıfladı ve daireye daha fazla yaklaşabildi.

Büyüsünü bozmam yeterli değil, bunu tersine çevirmeliyim, diye düşündü.

Asasının ucuyla çakıllardan birini dairenin dışına itti, böylece gücünü kırdı. Şimdi zarar görmeden dairenin yanına çömelebiliyordu. Çakılların herhangi birine dokunmadan eğilip onları kokladı. Üzerlerinde Medialı'nın kokusu vardı. Taita kendinden hoşnut halde gülümsedi.

"Onlara çıplak elleriyle dokunmuş," diye fısıldadı, İştar üstlerinde terinden izler bırakmıştı. Taita bu hafif salgıdan yararlanabilirdi. Aynı hatayı tekrar etmemeye dikkat ederek çakılları asasının ucuyla itti ve onlara başka bir şekil verdi: İştar'ın gittiği yönü gösteren bir okun ucu. Deri torbadaki sudan ağzına doldurdu ve ay ışığında parlayan çakılların üstüne tükürdü. Sonra asasını, çakıllardan oluşmuş ok ucunun gösterdiği yöne uzattı.

"Kydaş!" diye bağırdı ve denizin yüzeyinin derinlerine dalmış gibi kulak zarlarında basıncın kuvvetlendiğini hissetti. Ama dayanılmaz olmasına az kala basınç yavaş yavaş hafiflemeye başladı, Taita da içinde bir huzur ve hoşnutluk hissi duydu, istediği olmuştu. Büyüyü tersine çevirip Medialı'ya yöneltmişti.

kadar ilerde patikada hızla ilerliyordu, izlendiğinin artık tamamen farkındaydı. Patika üstüne yerleştirdiği engelin çoğu insanı durduracağını, fakat en çok korktuğu adamı pek uzun zaman oyalayamayacağını biliyordu.

Yürürken ansızın durdu ve her iki eliyle kulaklarına yapıştı. Duyduğu acı müthişti.

Sanki ateşte kızdırılmış bir kama her bir kulak zarının derinlerine batırılmıştı.

İnleyerek dizlerinin üstüne düştü. "Büyücü bu," diye hıçkırıyordu. Duyduğu acı o kadar şiddetliydi ki net olarak düşünemiyordu bile. "Büyücü büyüyü benim üzerime çevirdi."

Titreyen elini kemerinde asılı keseye soktu ve içinden en güçlü tılsımını çıkardı.

Bu, Firavun Tamose'un doğumundan kısa bir süre sonra Sarı Çiçek salgınında ölen bebeklerinden birinin mumyalanmış eliydi, İştar bunu elde etmek için küçük prensin mezarını soymuştu. El esmer bir renk almış ve bir maymun eli gibi pençeleşmişti.

İştar bunu zonklayan kafasına yapıştırdı ve ağrının hafiflemeye başladığını hissetti. Sendeleyerek ayağa kalktı ve bir yandan inleyip bir ilahi söyleyerek sözüm ona dans etmeye başladı. Kulaklarındaki ağrı da kaybolmuştu. Havaya bir kez daha sıçradıktan sonra durdu ve dönüp geldiği yöne baktı. Büyücü'nün varlığının yakınında olduğunu hissediyordu. Bu, kapalı bir yaz gününde gökgürültüsü tehdidi gibi bir şeydi.

Bir tuzak daha kurmayı düşündü, ama Taita'nın bunu ona geri yollayacağını biliyordu, izlediğim yolu gizlemeliyim, diye karar verdi. Yol üstünde koşarak dönebileceği bir yer aradı. Sonunda yolun gri renkli bir şist katmanını kestiği yeri buldu. Burası o kadar katıydı ki Trok'un ordularının geçişi bile üstünde iz bırakmamıştı.

Sol elinin işaret parmağıyla kayanın üstüne Marduk'un kutsal simgesini çizdi, üstüne tükürdü ve o tanrının çağrı niteliğindeki üç gizli adını seslendirdi.

"Beni düşmanlarımdan gizle, güçlü Marduk. Beni sağ salim Babil'deki tapınağına geri gönder ki orada o kadar sevdiğin kurbanı sana verebileyim," diye vaat etti.

Marduk her şeyden çok, ocağına atılan küçük kızları seviyordu.

İştar bir ayağının üstünde durdu ve elli beş adım geri sıçradı. Bu, Marduk'un yalnız uzmanlarca bilinen gizli sayışıydı. Büyücü bundan sonra doksan derecelik bir açı çizerek patikadan ayrıldı ve kuzeydeki vahşi toprakların yolunu tuttu. Hızlı hızlı yürüyor, onu izleyen adamla arasındaki mesafeyi açmaya çalışıyordu.

kestiği noktaya varmıştı. Daha saniyeler öncesine kadar oldukça kuvvetli olan esinti, doğan güneşin ısısında sis gibi eriyip kaybolmuştu.

Medialı'dan geriye ne tat, ne de koku kalmıştı. Taita yolu bir süre daha izlediyse de iz çoktan soğumuştu. Bunun üzerine geri geri giderek izi kaybettiği noktaya döndü, İştar sadece bir gizlenme büyüsüyle vaktini kaybedecek değildi. Küllerin veya Suyla Kanır beni duraklatmayacağını biliyor, diye düşündü.

Başını kaldırıp yukarı baktı ve yıldızlı gökte ufuktaki tek kızıl yıldızı seçti; Tanrıça Lostris'in yıldızıydı bu. Onun tılsımını yükseğe kaldırdı ve Tanrıça'ya Övgü'yü musiki makamında okumaya koyuldu. Daha ilk kıtayı tamamlamıştı ki öfkeli ve yabancı bir gücün varlığını hissetti. Başka bir tanrı çağrıya yanıt vermişti, Taita da İştar'ı tanıdığına göre, bunun hangisi olduğunu tahmin edebiliyordu. Övgünün ikinci kıtasına başlaması üzerine ilersindeki kayanın üstünde bir parıltı belirdi. Marduk'un tapınağındaki kurban ateşinin yandığı zamanlar ocağın bakır duvarlarında beliren kızartı gibi bir şeydi bu.

Taita, "Marduk gücendi ve öfkesini gösteriyor," diye hoşnutluk duydu, İhtiyar adam hafif hafif ışıldayan noktaya gidip durdu ve monoton bir tonla konuşmaya başladı:

"Ülkenden ve tapınağından çok uzaklardasın, ocakların Marduk'u. Bu Mısır ülkesinde sana tapınanlar çok az. Güçlerin burada dağılmış durumda. Tanrıça Lostris'e sesleniyorum, sen ise buna karşı koyamazsın."

Taita böyle diyerek eteğini kaldırdı. "Ateşini söndürüyorum, Marduk," dedi ve bir kadın gibi yere çömelerek kayanın üstüne işedi. Kaya, demircinin fırınındaki bir metal külçesi gibi cızırdadı ve buhar salıverdi. "Yok Edici Marduk, Tanrıça Lostris adına sender kenara çekilip geçmeme izin vermeni istiyorum."

Kaya çok çabuk söğüdü, buharlar dağılırken de Taita patikadan kuzeye dönen Medialı'nın gölgemsi izlerini tekrar seçebildi.

Yolunun üstüne İştar'ın çektiği perde delinmiş ve yırtılmıştı. Taita da bunun içinden geçti ve bir kez daha düşmanının peşine düştü.

Ufuğun rengi soluklaştı, ışık da doğuda bir altın parıltısına büründü. Taita sürekli olarak mesafe kazanıyordu, kuvvetlenen ışıkta gözlerini kısarak avını görmeye hazırlandı. Ancak bunun yerine aniden durdu. Ayaklarının dibinde, dikey duvarları çok çok derinlerdeki karanlığın içinde kaybolan korkunç bir uçurum açılmıştı. Hiçbir insanoğlu bu derinlerden yukarı tırmanamayacağı gibi bu engelin etrafını dolaşmanın da bir olanağı yoktu.

Taita uçurumun karşı yanına baktı. Aradaki mesafe en az bin adım vardı, uçurum ise bu açıdan bakılınca daha da ürkütücüydü. Dipsiz çukurun yukarısında akbabalar daireler çiziyordu. Şekilsiz kuşlardan biri karşı yarın kıyısındaki bir çıkıntıda ince değneklerle dallardan örülmüş yuvasına indi.

Taita hayranlıkla başını salladı. "Harikasın, İştar!" diye mırıldandı. "Akbabalar da cabası. Tam bir usta işi bu. Ben bile daha iyisini yapamazdım, ama böylesi bir çaba

muazzam bir gücün harcanmasını gerektirmiştir. Bu iş sana pahalıya mal olmuş olmalı."

Taita yarın kenarından boşluğa adım attı, fakat kendini boşlukta bulacak yerde, ayaklarının altında sağlam bir zemin buldu. Yarlar ve boğaz görüntüsü, hatta daireler çizen akbabalar, ona doğru yürünülen bir serap gibi titreşip dağıldılar.

Uçurum kaybolmuş, yerinde pek az engebeli taşlık bir ova, bunun ucunda da hâlâ mavi gölgelerle kaplı alçak tepeler belirmişti. Medialı İştar bu ovanın ortasında sadece beş yüz adımlık bir uzaklıktaydı. Yarattığı hayali sürdürmek çabasıyla iki kolunu başının yukarısına kaldırmış durumda Taita'ya bakıyordu. Başarısızlığa uğradığını, Taita'nın da intikam peşindeki bir cin gibi hızlı adımlarla ona yaklaştığını görünce umutsuz bir hareketle kollarını iki yanına düşürdü ve taşlık ovanın uzak ucundaki kireçtaşı tepelere yüzünü çevirdi. Ayaklarını sürüye sürüye bir koşu tutturdu.

Entarisinin siyah etekleri bacaklarının etrafında fırıl fırıl dönüyordu.

Taita yorulmak bilmez, geniş adımlarıyla onu izledi. Arkasına bakan İştar'ın mavi dalgalı yüzünde çaresizlik okunuyordu. Gümüş saçlı, uzun boylu siluete bakışı takılınca dönüp daha hızlı koşmaya başladı. Kısa bir süre arayı açacak gibi oldu, ama sonra yavaşladı. Taita da arayı giderek kapatıyordu.

İştar omzundaki su torbasını attı ve daha hızlı koşmaya başladı, ama sabahın erken ışıklarında kireçtaşı çıkıntılarıyla gri mavi renkte olan alçak tepelere ulaştığında Taita'nın sadece yüz adım ilersindeydi. Derken bir dere çukurunun içinde gözden kayboldu.

Taita derenin başına gelince ilersindeki kumluk tabanda İştar'ın ayak izlerini gördü, ama derenin sert bir açıyla sağa döndüğü köşede bu izler kayboldular. Taita yine de onu izledi, fakat soluk kireçtaşı dikitlerin köşesine ulaştığında vahşi bir hayvanın homurtusunu ve kükremesini duydu. Köşeyi dönünce dere yatağının ilerde daraldığını ve kuyruğunu hızla iki yana sallayan dev bir erkek aslan tarafından yolunun kesildiğini gördü.

Aslanın kara yelesi havaya dikilmişti. Hayvanın çenelerinin arasından püsküren her kükremeyle fırtınaya tutulmuş otlar gibi sarsılıyordu bu yele. Gözleri altın rengindeydi, gözbebekleri ise kara yarıklardı. Hayvanın ağır kokusu havayı doldurmuştu. O uzun sarı dişleriyle kendine ziyafet çektiği çürüyen leşlerin kokuşuydu bu.

Taita, koca koca pençeli dev patilerin üstüne oturduğu kumluk zemine baktı.

Kumda İştar'ın ayak izlerini hâlâ görebiliyordu, ama aslanın patileri hiçbir iz bırakmamıştı.

Taita hızını kesmedi. Zincirinin ucundaki tılsımı yükseğe kaldırarak ağzından salyalar akan hayvanın dosdoğru üzerine yürüdü. Kükreme kuvvetlenecek yerde zayıfladı, aslanın koca kafası da saydamlaştı. Taita kafanın olması gereken yere bakınca koyağın kaya duvarlarını görebiliyordu şimdi. Derken hayvan da sis gibi solup kayboldu.

Taita az önce aslanın durduğu yerden geçerek köşeyi döndü. Dere yatağı ilersinde daha da daralıyor, yanları da dikleşiyordu. Ve geçit bir kaya duvarının önünde ansızın

son buluyordu.

Sırtını kaya duvarına dayamış olan İştar, Taita'ya deli deli bakıyordu. Gözünün akları sararmış ve kanlanmış, kapkara gözbebekleri genişlemişti. Korkusunun kokusu, hayalet aslanınkından bile daha iç bulandırıcıydı. Sağ elini kaldırarak kemikli uzun parmağını Taita'ya çevirdi. "Geri, Büyücü!" diye bağırdı. "Seni uyarıyorum!"

Taita ona doğru yürüyünce büyücü gırtlaktan konuşarak bir şeyler haykırdı ve gözle görülmeyen bir cismi Taita'nın başına fırlatacakmış gibi bir hareket yaptı. Taita hemen Lostris'in Tılsımı'nı gözlerinin önünde tuttu ve bir şeyin, bir okun vınlamasını andıran bir sesle başının hemen yanından geçip gittiğini hissetti.

İştar dönüp arkasındaki kaya duvarında bulunan dar bir yarıktan içeri daldı.

Burasını vücuduyla Taita'nın gözünden gizlemiş olmalıydı. Taita bu girişin önünde durdu ve asasıyla kayayı dürttü. Kaya duvarının hayal olmadığına böylece inanç getirdiği gibi karanlık aralığın ötesinde İştar'ın sendeler ayak seslerinin yankıları kulağına geliyordu. Taita bunun bir hayal olmadığına, kireçtaşı yarındaki bir mağaranın ağzında bulunduğuna emindi artık.

İhtiyar adam içeri girince arkasındaki yarıktan içeri sızan güneşin ölgün bir ışıkla aydınlattığı alçak tavanlı bir kaya geçidinde olduğunu gördü. Mağaranın tabanı aşağıya meylediyordu, Taita da ihtiyatlı adımlar atarak ilerledi. Geçidin zaman ve boyut itibariyle gerçek olup onu engellemek ve yolundan alıkoymak için Medialı tarafından büyü yoluyla oluşturulmuş olmadığından kuşkusu kalmamıştı.

İştar'ın ayak seslerinin ilerdeki tünelde şekilsizleştirilmiş ve abartılmış yankılarını duyabiliyordu. Karanlığın içine girince Taita adımlarını saymaya başladı. Yüz yirmi adım sonra ışık yine kuvvetlendi. Tepenin derinlerindeki bir yerden sızıyor gibiydi.

Tünel birdenbire sert bir kavis yaptı, Taita da kendini yüksek tavanlı bir mağarada buldu. Tavanın ortasında bir açıklık vardı. Parlak bir güneş huzmesi buradan mağaranın tabanına düştüğüne göre, buradan dış dünyaya ve açık havaya çıkılıyor olmalıydı.

Yerden sivri uçlu dikitler yükseliyor, kristaller insan yiyen bir köpekbalığının dişleri gibi ışıldıyordu. Yüksekteki tavandan da dikitlerin karşılığı gibi gözüken sarkıtlar iniyordu. Bunlardan bazıları mızrak ucu biçimindeydi, bazıları ise tanrıların parlayan kanatlarına benziyordu.

Mağaranın karşı yanında İştar duvarın dibine büzülmüştü. Bu yönde bir kaçış yolu yoktu. Taita'nın tünelin ağzında belirdiğini görünce bağırmaya ve bir şeyler gevelemeye başladı. "Merhamet, güçlü Büyücü! Aramızda bir bağ var. Biz kardeşiz.

Hayatımı bağışlarsan sana aklından hayalinden geçmemiş gizemler göstereceğim. Bütün gücümü senin emrine vereceğim. Senin sadık köpeğin olacağım. Hayatımı senin hizmetine adayacağım."

Büyücünün yalvarışları ve vaatleri o kadar gururdan yoksundu ki Taita elinde olmayarak kararının sarsıldığını hissetti, içinde sadece küçücük bir şüphe kırıntısı vardı,

ama İştar bu zaafını anında sömürmeye kalkıştı. Bir kolunu ileri attı.

Başparmağı ve işaret parmağıyla Marduk'un işareti olan bir daire oluşturdu ve o garip hışırtılı dille bir şey haykırdı.

Taita arkasındaki dayanılmaz bir fiziksel ağırlığın omzuna bastırdığını, dev bir ahtapotun gözle görülmeyen dokunaçları gibi bir şeyin kollarını yanlarına bastırdığını ve boğacakmış gibi boynuna sarıldığını hissediyordu. Yanan bir ¡ insan eti kokusu burnuna doluyordu, Yok Edici'nin kokuşuydu bu ve onu boğuyordu. Kıpırdayamıyordu.

Mağaranın karşı tarafında İştar dans ediyor ve zıplıyordu. Dövmeli yüzü iğrenç bir maske gibi şekilsizleşmişti. Dili, morarmış dudaklarının arasından bir kedinin dili gibi havayı yalıyordu. Eteklerini kaldırarak kalçalarını Taita'ya doğru uzattı. Penisi sertleşip dikilmiş, erkekliğinin mor renkli şiş başı müstehcen bir meyveye benzemişti.

"Zayıf tanrıçan seni burada toprağın kalbinde koruyamaz, Taita," dedi. "Yok Eden Marduk'la bendesi İştar'a daha fazla karşı koyamazsın. Mücadelemiz artık sona erdi.

Seni ve bütün düzenlerini yenik düşürdüm, Büyücü! Artık öleceksin."

Taita bakışını mağaranın gölgelere boğulmuş tavanına çevirdi ve dikkatini pırıl pırıl büyük bir kama gibi oradan sarkan uzun sarkıtlardan birinin üzerinde yoğunlaştırdı. Kalan gücünü toparladı, asasını sağ elinde yükseğe kaldırdı ve yukarıya çevirdi. Ciğerlerindeki son nefesle, kudret sözcüğünü haykırır "Kydaş!"

Bir buzulun derinlerinde buzun parçalanmasını çağrıştıran bir çatırdı oldu ve sarkıt tavandan koparak aşağıya devrildi. Kendi muazzam ağırlığıyla hız kazanması sonucunda ucu, İştar'ın omzunun boynuyla birleştiği noktaya yakın bir yere saplandı.

Büyücünün göğsüyle karnını deşti ve anüsünden dışarı fırladı. Uzun taş kazık İştar'ı mağaranın tabanına mıhlamıştı.

İştar çırpınarak can çekişirken Taita ağırlığın omuzlarından kalktığını ve boğazındaki baskının da kaybolduğunu hissediyordu. Marduk çekilmişti, Taita artık sıcak alabiliyordu. Yanık et kokusu da kaybolmuştu. Temizlenmiş havada sadece hafif bir küf kokusu fark ediliyordu.

İhtiyar adam asasını aldı ve tünelde geri dönerek açık havaya ve gün ışığına çıktı.

Mağaranın ağzına varınca tünelin kireçtaşından kapılarına asasıyla üç kere vurdu.

Toprağın derinlerinde kayaların çöküşünü belli eden bir gümbürtü duyuldu.

Mağaranın tavanı göçerken tünelin ağzından hava ve toz bir fırtına şiddetiyle dışarı püskürdü.

Taita, "Kalbine saplanan o taş kazık sayesinde kötülük tanrın bile seni mezarından kurtaramaz. Sonsuzluğa kadar orada kal Medialı İştar," diyerek mağaraya arkasını döndü. Ve asasıyla taşlara vura vura Gallala'ya doğru yoluna devam etti.

Nehrin doğduğu kuzeydeki dağların doruklarının henüz karlı oldukları ilkbaharda Babil'e vardılar.

Firavun Naja Kiafan onları Babil'deki sarayın en üst katındaki teras bahçesinde kabul etti. Kraliçe Heseret kocasının tahtının yanında oturuyordu. Kral Sargon'un hazinesinden çıkan en değerli ziynetleri takıp takıştırmıştı. Tepesine toplu siyah saçlarını örten ipek filenin üstünde değerli taşlar gökyüzünün bütün yıldızları gibi ışıldıyordu. Kollarındaki bilezikler ve parmaklarındaki yüzükler zümrütler, yakutlar ve safirlerle öylesine yüklüydü ki onları zor kaldırabiliyordu. Boynunu süsleyen ham bir incir iriliğindeki elmas, dağlardaki bir kaynağın suyu kadar berrak, camı veya yanardağ taşını kesecek kadar sertti. Bu olağanüstü taş indüs Nehri'nin ötesindeki ülkeden geliyordu, güneşin altında salıverdiği ışıklar ise insanın gözünü ağrıtıyordu.

Habercilerin hepsi Firavun Trok'un dört ay önce batıya götürdüğü ordunun yüksek rütbeli subaylarıydı. Kötü haberler getirdikleri için ölüm korkusu içinde gelmişlerdi. O kadar uzun yoldan o kadar çabuk gelmişlerdi ki zayıflamışlar ve çölle yüksek dağların güneşinden yanıp simsiyah olmuşlardı. Naja'nın, karısını dahi gölgede bırakacak kadar büyük bir görkemle oturduğu tahtın dibine kapandılar. "Selam sana, Mısır tanrılarının en güçlüsü Firavun Naja," diye söze başladılar. "Çok korkunç haberler getiriyoruz. Acı bize. Söyleyeceklerimiz hiç hoşuna gitmeyecek olduğu halde merhametli ol ve bizi hiddetine hedef etme."

Naja asık bir suratla emretti. "Konuşun! Hayatınızın bağışlanıp bağışlanmayacağına ancak ben karar verebilirim."

Öncü kolunun komutanlarından biri olan, On Binlerin En iyisi rütbesine sahip olan ve göğsünde Yiğitlik Madalyası'nı taşıyan subay söz aldı. "Getirdiğimiz haber, tanrı kardeşiniz ve Mısır'ın ortak hükümdarı Firavun Trok Uruk'un..."

Subay arkasını getiremediği için Naja tekrar, "Konuş!" diye emretti.

"Eski Gallala kentini çevreleyen çölde Firavun Trok Uruk'la gaspçı Nefer Seti'ni orduları arasında kanlı bir savaş oldu." Adam yine sustu.

"Devam et!" Naja ayağa kalkmış ve ucunda dikenli bir topuz olan değneği adamın yüzüne uzatmıştı. Bu hareket işkence ve ölüm tehdidi anlamına geliyordu.

Haberci hızlı hızlı devam etti. "Kardeşiniz ve bizim Firavun'umuz Trok Uruk'un ordusu alçakça bir kandırmaca ve aşağılık bir büyü aracılığıyla yok edildi. Bunun sonucunda Firavun'umuz katledildi, ordusu da mahvoldu. Adamlarından hayatta kalanlar düşman safına geçtiler ve sahte Firavun Nefer Seti'nin sancağı altında toplandılar. Dilerim, Seth ondan intikamımızı alır ve adıyla bütün eserlerini yok eder.

Aynı zalim gaspçı şimdi de bütün kuvvetleriyle birlikte Avaris'in ve Mısır'ın iki krallığının üzerine yürüyor!"

Naja tekrar tahtının üstüne çöktü ve komutana şaşkın şaşkın baktı. Heseret yanında gülümsedi. Böyle yaptığı zamanlar ağzının köşelerindeki kırışıklar siliniyor ve genç kadın değişerek yine inanılmaz derecede güzel oluyordu. Değerli taşlarla bezeli parmağıyla

Naja'nın koluna dokundu, Firavun ona doğru eğilince de kulağına,

"Tanrılara şükürler, Yukarı ve Aşağı Krallıkların tek Firavun'u güçlü Naja Kiafan' selam olsun!" diye fısıldadı.

Naja belli etmemeye çalıştıysa da ince çizgili, güzel yüzünde bir an hafif bir gülümseme dolaştı. Bunu bastırarak ayağa kalktı.

Sesi hafif ve yumuşak, fakat bileyici taşına sürtülen bir kılıcın sesi kadar tehdit doluydu. "Bir Firavun'un ve bir tanrının ölüm haberini getiriyorsunuz. Sefalet ve uğursuzluğa batmış olan sizin vay halinize!" Tahtının çevresinde bekleyen korumalarına işaret etti. "Onları alın ve tanrı Marduk'un rahiplerine teslim edin.

Tanrının öfkesini bastırmak için ocakta kurban edilsinler."

Subaylar elleri, kolları bağlanarak kurban edilmeye götürüldükten sonra Naja yine ayağa kalktı ve beklenen bildiriyi yaptı. "Tanrı ve Firavun Trok Uruk öldü. Ruhunu tanrılara emanet ediyoruz. Şimdi hepinize, iki krallığın ve Mısır'ın zapt ettiği bütün ülkelerle hazinelerin artık bir tek hükümdarı olduğunu ilan ediyorum. Bu hükümdar benim, Tanrı Kral Naja Kiafan!"

Tahtın etrafında duran bütün saray dalkavuklarıyla subaylar, "Bakher!" diye bağırdılar ve kılıçlarını çekerek kalkanlarının üstünde tempo tuttular. "Bakher!

Haşmetli Tanrı Kral Naja Kiafan çok yaşasın!"

"Bütün komutanlarımla ordularımın generallerine haber iletin. Bugün öğle saatinde savaş konseyi toplanacak."

Bundan sonraki on bir gün boyunca Firavun Naja şafaktan gün batımına kadar Sargon'un sarayının taht odasında konseyinin başında oturdu. Meraklıların veya casusların içeri süzülmemesi için kapılarda nöbetçiler beklerken onlar savaş

planlarını ve düzenini hazırladılar. On ikinci günde Naja Mezopotamya'deki ordularının yoklamasını emretti ve Babil'le Mısır'ın sınırları arasında fethedilmiş topraklardaki tebaa krallarla satraplara elçiler yolladı. Onlara bütün kuvvetlerini savaşa hazırlamalarını ve Nefer Seti'ye karşı girişilecek seferde emrine girmelerini emretti.

Ertesi dolunayda Babil'in Mavi Kapısı'nın önünde resmi geçit yapan ordu, atlar ve arabalarla, yaylar ve kılıçlarla donatılmış kırk bin güçlü ve kıdemli askerden oluşuyordu.

Heseret, Mısır'ın tek ve gerçek Firavun'u olan kocasının yanında kentin duvarlarının üstünde durup töreni seyrediyordu.

"Ne muhteşem manzara," dedi ona. "Bütün savaş tarihlerinde herhalde hiç bu kadar görkemli bir resmi geçit yer almamıştır."

"Batıya anayurdumuza doğru yürüdüğümüz zaman ordumuz Sümerlerin, Hititlerin hurilerin ve geçtiğimiz bütün fethedilmiş ülkelerin ordularının katılımıyla daha da kalabahklaşacaktır. Mısır'a iki bin savaş arabasıyla döneceğiz. Yumurcak kesinlikle karşımıza çıkmaya cesaret edemez." Naja karısına merakla baktı. " "Kardeşin Nefer'e hiç

mi acımıyorsun?"

"Hiç!" Heseret başını sallayınca üstündeki ziynetler güneş ışığında parladı ve ışıldadı "Sen benim Firavun'um ve benim kocamsın. Sana karşı çıkan her kim olursa bir vatan hainidir ve ölümü hak eder."

Naja, "Ve ölecek de, hain Büyücü ise aynı odun yığınının üstünde onunla birlikte cayır cayır yanacak," diye kaşlarını çatarak vaatte bulundu.

Serin ve tatlı suların kokusunu uzaktan aldılar.

Atlar başlarını kaldırarak kişnediler. Piyadeler de adımlarını sıklaştırarak bakışlarını ileriye diktiler. Yılın bu mevsiminde kabaran ve anayurdun kanı canı olan zengin killerin karışmasıyla karanlık bir renkte akacak olan suları görmek için sabırsızlanıyorlardı.

Neferle Mintaka genç adamın arabasında Gallala'dan itibaren kervan yolunu izleyen uzun kafilenin başında yolculuk ediyorlardı. Meren'le Merykara kafilenin ikinci arabasındaydılar. Meren, onun hâlâ fazla dermansız ve hasta olduğunu düşünen Merykara'nın tüm itirazlarına karşın kafileye katılmakta ısrar etmişti. "Gallala'daki çarpışmayı kaçırdım, ama bir daha başkasını kaçırmamak ahdim olsun. Son nefesime kadar kralım ve en yakın arkadaşımla birlikte savaşa gideceğim." Bir balıkçıl kadar zayıf ve solgun olmasına rağmen, araba ellerinde dizginlerle dimdik ve gururlu duruyordu.

Öndeki savaş arabaları yükseltiyi aştılar. Altlarında yemyeşil Nil Vadisi uzayıp gidiyordu. Ocaktan dökülmüş bakır eriyiği gibi parlayan güçlü nehir sabahın ilk ışıklarında ateş gibi ışıldıyordu. Nefer dönüp yanındaki arabada ilerleyen Meren'e gülümsedi. "Artık evimize dönüyoruz!"

Mintaka şarkı söylemeye başladı. Önce yavaş söylüyordu, sonra Nefer'in de katılması üzerine daha kuvvetli bir sesle söylemeye koyuldu.

"Tanrıların tapınağı,

On bin yiğidin yurdu,

Bütün dünyanın en yeşili,

Sevgili aşkımız.

Tatlı yurdumuz.

Bizim Mısır'ımız!"

Çok geçmeden Meren'le Merykara da onlarla birlikte söylemeye başladılar ve şarkı bütün kafileye yayıldı. Yükseltiyi aşarken önce bir bölük, sonra arkadan gelen bölüm şen koroya katıldılar.

Başka bir ordu onları karşılamaya geldi: silahlı araba sürücüleri, alaylarının başındaki generallerle subaylar ve onları izleyen piyade birlikleri... Arkalarından da yaşlılar, rahipler ve bütün eyalet valileri geliyordu. Hepsi entarilerinin üstüne zincirlerini ve nişanlarını takmışlardı. Bazıları arabaların, kimileri de köleler tarafından taşınan tahtırevanların içindeydi, daha başkaları ata binmişlerdi ya da yürüyerek geliyorlardı. Onların da arkasından gülerek ve dans ederek yurttaş kalabalığı ilerliyordu. Kadınlardan bazıları bebeklerini taşıyor, yurda dönen sürgünler ordusunun içinde kocalarını, sevgililerini, kardeşlerini ve oğullarını görünce mutluluktan ağlıyorlardı.

İki kafile buluşup birbirlerine karıştılar, İhtiyarlarla generaller de Firavun'un arabasının önünde yere kapandılar. Nefer arabasından indi, tanıdıklarını ayağa kaldırdı, içlerinde en güçlülerine sarıldı ve tanrılara bütün ulusunu kutsaması için yalvardı.

Nefer tekrar arabasına binince hepsi onun arkasına düştüler ve onu Nil'in kıyılarına kadar izlediler. Nefer orada da arabadan indi ve giyinik olduğu halde sulara daldı. Kıyıya dizilmiş halk şarkı söyleyip onu alkışlarken Nefer ritüele uygun şekilde yıkandı ve çamurlanmış kahverengi sulardan içti.

Temiz keten entariler giymiş olan ve başında mavi savaş tacını taşıyan Nefer tekrar arabaya bindi ve kalabalığa nehir kıyısını izleterek Avaris kentine doğru götürdü. Kentin bir fersah uzağına kadar yolun iki yanında Firavun'u karşılayan kalabalıklar diziliydi. Yola Nil sularından serperek tozu yatıştırmışlar ve Nefer'in geçeceği yerlere palmiye yapraklarıyla çiçekler sermişlerdi.

Kente vardıklarında kapılar ardına kadar açıktı, halk ise duvarların üstüne dizilmişti. Surlardan flamalar, çiçek demetleri ve meyveler sarkıtmışlardı. Nefer yanında Mintaka'yla kapının kemerinin altından geçerken sadakat, övgü ve hoş geldin marşları söylüyorlardı.

Genç bir mabut ve mabude kadar güzel olan çift önce Trok Uruk'un kendi tanrılığını kutlamak için nehir kıyısında inşa ettirdiği harikulade tapınağa gittiler. Nefer önden direktiflerini yollamıştı, taşçılar da haftalardan beri görev basındaydılar. Sahte Firavunun bütün betimlerini kazımışlar, duvarlarla sütunlardan adını silmişlerdi. Şimdi de kanatlı Horus'la Firavun Nefer Seti'nin portreleriyle unvanlarını ve Genç Firavun'un Gallab savaşındaki zaferinin betimlemelerini oymalarla geleceğe taşımakla meşguldüler.

Nefer oraya ilk görevini yerine getirmeye, tanrıya şükretmeye ve taş alların önünde bir çift kusursuz boğayı kurban etmeye gitmişti. Dini ayinden sonra bir haftalık talil, şenlik ve şölen ilan etti. Bütün vatandaşlara bedavadan akdarı ekmeği, sığır eti, şarap ve bira verilecek, onları eğlendirmek için oyunlar ve tiyatro temsilleri düzenlenecekti.

Mintaka hayran hayran ona, "Çok kurnazmışsın, sevgilim," dedi. "Seni daha önce de sevmişlerdi, ama artık sana tapacaklar."

Ne kadar zaman için diye merak etti Nefer. "Tahta çıkışımızın haberi Babil'de Naja'ya ulaşır ulaşmaz yürüyüşe geçecektir. Belki geçmiştir bile. Sıradan insanlar o bu kapılara dayanıncaya kadar beni sevecekler."

Firavun Naja Kiafan en güvendiği generali Asmor'u Babil Kralı, yani kendi tahtının bir satrapı ilan etti. Ona, fetihlerini koruyabilmesi için beş yüz araba, iki bin okçu ve piyade bıraktı. Sonra, ordunun en büyük kısmıyla tacını ve tahtını, onu ele geçiren adamın elinden kurtarmak için Mısır'a doğru yürüyüşe geçti.

Firavun Naja Kiafan'ın ordusu ovalarla dağ geçitlerinden Mısır sınırına doğru ilerlerken tıpkı bir yamaçtan yuvarlanan çığ gibi kalabalıklaştı ve güç kazandı. O ilerlerken vasalı olan krallar sancağına katılıyorlardı. Öyle ki Hatimiye Geçidi'nin yükseklerinde durduğu sırada ordusu üç katına çıkmıştı.

Naja batıya, geniş kum çölünün ötesinde Büyük Acı Göl'ün kıyısındaki is mailiye kentine ve anayurdunun sınırlarına baktı.

Yürüyüşün bu noktasında ordusunun büyüklüğünün ona engel olacağını oldu bitti tahmin etmişti.

ilersinde uçsuz bucaksız bir çöl uzanıyordu ve bu çölde İsmailiye'ye ulaşana kadar ordusuna destek olacak ne bir kaynak ne de bir vaha vardı. Bir kez daha ilerdeki yola su noktaları yerleştirmek zorunda kalmıştı. Aydınlıkta gözlerini kısarak bakınca yükseltinin alt tarafındaki delik deşik yolda kilden küplerle yüklü su arabaları dizilerini seçebiliyordu. Bu uzaklıktan bakılınca sarı tonlarındaki çölde kıvranarak ilerleyen solucanlara benziyorlardı. Aylardan beri çöle su depoları yerleştirmekle meşguldüler: dolu çömlekleri kumların içine gömüyor, sonra adamlar bir sonraki yükü almaya gittikten sonra bir yerdeki su stokunu askeri birlikler vasıtasıyla koruyorlardı.

Ordusunun çölü aşması hemen hemen on gün ve on gece sürerdi. Bu süre boyunca çok sıkı bir rejim uygulayacaklar, ancak uzun gece yürüyüşlerine katlanmalarına yetecek kadar su içecekler, gündüzleri dinlenecek; keten çadırların veya dallardan ve otlardan yapılmış barınakların sağlayacağı gölgede sıcağa katlanmaya çalışacaklardı.

Heseret kocasının bu düşünce silsilesini bölerek kulağının dibinde sesini duyurdu.

"Ben de seninle öndeki arabada yolculuk edeceğim."

Naja karısına yan gözle baktı. "Bunu daha önce konuşmuştuk." Kaşlarını çattı.

Geçen yıllarla birlikte Heseret'in çekiciliği ve güzelliği solmaya yüz tutmuş, ağır basan huysuzlukları, kıskançlığı ve bitmek bilmeyen istekleri onu daha da itici yapmaya başlamıştı. Naja son zamanlarda cariyelerinin arasında

giderek daha fazla vakit geçirmeye başlamıştı, ancak Heseret'in koynuna döndüğü zaman dırdırlarına katlanmak durumunda kalıyordu.

Şimdi de, "Öbür kadınlarla birlikte yük kafilesinde artçıların subayı Prenn' in gözetiminde yolculuk edeceksin," dedi.

Heseret somurttu. Bu hali önceleri hoşa giderdi, ama artık sinir bozmaktan başka işe yaramıyordu. "Kız kardeşi gibi Lassa'yı da gebe bırakman için mi?" diye yakındı.

Mısır tahtına bağlılığını kanıtlamak için Sümer ülkesi satrapı tarafından Naja'ya rehine olarak verilen iki prensesi kastediyordu. Prenseslerin ikisi de genç, ince yapılı, erginlik yaşında ve iri göğüslüydüler. Meme başlarını boyuyorlar ve Sümerlerin utanmayı göz ardı eden modaları uyarınca göğüsleri açık olarak ortalıkta dolaşıyorlardı.

"Can sıkıyorsun kadın." Naja üst dudağını sözüm ona gülümser gibi, ancak daha çok hırlamayı andıran biçimde kıvırdı. "Bunun politik bir mecburiyet olduğunu biliyorsun. Kızların hiç değilse birinden İhtiyar babası ölünce tahta geçecek bir oğula ihtiyacım var."

Heseret ısrar etti. "Lassa'yı yanında öncü kafilede götürmeyeceğine Seueth'in nefesi ve kalbi adına yemin et."

"Buna yemin edebilirim." Naja yine o korkunç gülümsemesiyle devam etti. "Hurr ülkesinden Sinnal'ı yanımda götürüyorum." Sinnal da başka bir rehineydi.

Sümerlerden de daha gençti, on dört yaşında var ya da yoktu. Bakır renginde ışıl ışıl yanan saçları ve yeşil gözleri vardı. Poposu da iri ve yuvarlaktı. Heseret, Naja'nın kaleye ön kapıdan olduğu kadar, arkadan da girebileceğini kendi deneyiminden biliyordu.

Naja, "Ondan da bir oğul istiyorum," dedi. "Asur'un tahtına oturtmak için." Alaylı bir kıkırtıyla güldü. "Bir kralın görevleri zannettiğinden de ağır."

Heseret kocasına öfkeli bir bakış fırlatarak ipek perdeli ve yastıklı tahtırevanının onu kafilenin arkasına, Prenn'in artçılarının yanına götürmesi için emir verdi.

TAITA'NIN ÖNERISI ÜZERINE NEFER 111

bildirmek için Kızıldeniz kıyılarında bir gözcü perdesi oluşturmuştu. Öyleyken Taita, Naja'nın asıl istila kuvvetinin Büyük Kum Çölü'nden geçerek geleceğine emindi. Naja'yla Trok büyük Mezopotamya serüvenlerinde bu yoldan geçmişlerdi.

Naja o yolu çok iyi biliyordu, zaten ordusu Trok'un çok daha küçük kuvveti gibi teknelerle Kızıldeniz'i gemilerle aşamayacak kadar kalabalıktı.

Nefer'le adamları, Büyücü'nün olağanüstü bir buluşu sayesinde Naja'nın ordusunun asker sayısı ve birleşimi hakkında bilinecek her şeyi biliyorlardı. Naja'nın komuta zincirinde yüksek konumda olan bir yüzbaşı, Taita'nın eski bir arkadaşıydı ve ona bir şükran borcu vardı, işte bu yüzbaşı Taita'ya yolladığı bir mesajda Firavun Nefer Seti'ye bağlılığını ve kendilerine iltica ederek Nefer'in ordusuna katılmak niyetinde olduğunu bildirmişti. Taita yine adamların dan biri olan ve Beerşeba'ya kervan götüren değerli bir halı tüccarı vasıtasıyla söz konusu yüzbaşıya yanıt yollayarak birliğinin başında kalmasını buyurmuş tu. "Bizim için bir haber kaynağı oluşun, bir savaşçı olmandan daha değerli," demiş ve yine aynı halı tüccarı aracılığıyla ona olağanüstü iki armağan yollamıştı: bir sepet dolusu canlı güvercin ve üstünde gizli bir şifrenin kayıtlı bulunduğu bir papirüs tomarı.

Güvercinler salıverilir verilmez doğru yumurtadan çıktıkları Avaris'teki kümeslerine dönüyorlar, bir ipek ipliğiyle bir bacaklarına bağlı olarak da en ince ve hafif papirüs yaprağından minik bir ruloya yazılmış şifreli bir mesajı beraberlerinde götürüyorlardı.

Nefer bu mesajlar sayesinde Naja'nın kumandasındaki kuvvetlerin tam sayı ve düzenini öğrenmiş bulunuyordu. Naja'nın hangi gün Babil'den yola çıktığını ve orada Asmor'un kumandasında kaç birlik bıraktığını biliyordu. Nefer ayrıca Naja'nın kuvvetlerinin Şam'dan, Beerşeba'dan ve yolu üstündeki başka kentlerle garnizonlardan geçerek batıya doğru ilerleyişini de izleyebiliyordu.

Taita'nın durumu doğru olarak değerlendirdiği ve Naja'nın bir sürpriz yaparak Kızıldeniz'i geçmeyeceği belli oldu. Büyük Kum Çölü yönünden gelerek cepheden saldırıya geçmeyi tasarlıyordu.

Nefer gözcülerini Kızıldeniz kıyısından çekti ve karargâhıyla ordusunun en büyük kısmını çölün kıyısındaki İsmailiye sınır garnizonuna yerleştirdi. Oralarda bol tatlı su kaynakları ve atlar için zengin otlaklar vardı.

Onlar İsmailiye'de bekleyedursunlar, gidip gelen güvercinler mesaj taşımayı sürdürüyorlardı. Nefer yalnız Naja'nın kuvvetini bilmekle kalmayıp alaylarının her birinin başında kimin bulunduğunu da öğrenmişti.

Mintaka İsmailiye Kalesi'ndeki savaş konseyinde yer almıştı. Katkılarına değer biçilemezdi: bir Hiksos olarak doğmuştu, dolayısıyla Naja'nın adamları içinde bir zamanlar babasının komutasında olan subayları tanıyordu. Çocukken babasının bunların her biri hakkındaki değerlendirmesini dinlemişti ve bao tahtasının başında talim görmüş ve keskinleşmiş müthiş bir belleği vardı. Bu adamların her birinin güçlü ve zayıf yanları hakkında Nefer'e bilgi vermek durumundaydı. Ellerine geçen listeleri gözden geçirdi.

"Naja'nın artçılarına kumanda eden şu Yüzbaşı Prenn babamın kuzenlerinden bir olduğuna göre akrabam sayılır. Onu iyi tanırım. Bana ata binmesini öğretmişti. Ona Tonka Amca derdim, ki bu kelime benim dilimde 'Ayı' demektir." Genç kız o günleri anımsayarak gülümsedi, "Babam onun hakkında bir köpek kadar sadık, ihtiyatlı ve biraz da ağırdır, ama bir kere düşmanın gırtlağına dişlerini sapladı mı ölünceye dek onu salıvermez derdi."

Meren o vakte kadar eski sağlığına ve gücüne hemen hemen tamamen kavuşmuştu. Nefer'den ona yararlı olabileceği bir görev istedi, arkadaşı da onu bir araba birliğiyle birlikte yükseltilerden çöle indiği zaman Naja'nın ilerleyişini izlemeye gönderdi.

Meren'in gözcüleri, Naja'nın su arabalarının toprak küp yükleriyle ilerlemelerini ve Naja'nın Mısır sınırına ulaşmak için geçmek zorunda olduğu kurak topraklarda su depolarını oluşturmalarını izlediler Meren su arabası konvoylarına saldırıp onları dağıtmak için izm istedi, ama Nefer ona, konvoyları sadece gözlem altında tutması ve su stoklarını nerelere yerleştirdiklerini dikkatle saptaması için emirlerini yolladı.

Nefer bundan sonra nehir kıyısında tuttuğu son yedek kuvvetlerini de getirtti, bunlar İsmailiye çevresinde konuşlandıktan sonra da bütün komutanlarını toplantıya çağırdı. "Gallala'da ele geçirdiğimiz Trok'un arabalarını hesaba katsak bile Naja'nın kuvvetleri bizimkinin üç katı," dedi onlara. "Bütün askerleri savaşta pişmişler, atları da iyi eğitilmiş ve mükemmel durumdalar. Sınırı aşıp nehre ulaşmasına müsaade edemeyiz. Onu çölde karşılayıp orada savaşmalıyız."

Toplantı bütün gece sürdü, Nefer de savaş planını açıklayarak emirlerini bildirdi.

Naja'nın ilk beş gün hiçbir engelle karşılaşmadan ilerlemesine göz yumacaklardı.

Çölün içinde adamakıllı yol aldığı zaman da ilersindeki ve gerisindeki su stoklarını yapacakları akınlarla yok edeceklerdi. Bu da onu kumların ortasında tutsak edecekti.

"Savaş kumarını adamın dayanılmaz gururuna ve savaşçılık hünerine olan aşırı güvenine dayandıracak kadar iyi tanıyorum Naja'yı. Su stoklarından yoksun kalınca bile geri dönmeyeceğine ve ilerleyeceğine eminim. Kuvvetleri çölde günler süren zorunlu bir susuz yürüyüşten sonra İsmailiye'ye ulaşacaklar. O zaman iyi beslenmiş ve susuzluğu giderilmiş atlarımız ve askerlerimizle onları kendi seçtiğimiz savaş alanında karşılayabileceğiz. Bu da kuvvetlerimiz arasındaki orantısızlığı bir dereceye kadar giderecektir."

Taita uzayan toplantı boyunca Nefer'in iskemlesinin arkasında gölgede oturmuştu.

Uyuklar görünüyordu, ama arada gözlerini açarak onları uykulu bir baykuş gibi kırpıştırıyor, sonra tekrar kapıyor ve çenesinin göğsünün üstüne düşmesine izin veriyordu.

Nefer devam ediyordu: "En büyük eksiğimiz arabalarımızın sayısı ve durumu, ama okçularımız, sapancılarımız ve kılıç ustalarımızla onunla aşağı yukarı boy ölçüşebiliriz. Su eksiğinin bilincine varınca, Naja'nın, arabalarını piyadelerinin önünde ileriye sevk edeceğine eminim. Taita'yla ben, arabalarını bir kapana sürerek elimizdeki ufak

avantajdan yararlanmamıza olanak verecek bir plan düşündük."

"Kentle kuyuların önüne dizilerle alçak duvar inşa edeceğiz. Okçularımızla piyadelerimiz bunların arkasına rahatça gizlenebilirler. Bu duvarlar bir arabanın ilerlemesini engelleyecek kadar yüksek olacaklar." Nefer eline bir kömür parçası alarak önündeki masaya yayılmış papirüs yaprağının üstünde bir çizim yaptı. Hilto, Şabako, Sokko ve öbür subaylar görmek için ileri uzandılar.

"Duvarlar bir balık kapanı biçiminde dizilecekler." Nefer ters çevrilmiş huni desenleri çizdi, bunların ucu İsmailiye kalesine çevriliydi.

Şabako, "Onu nasıl huninin içine sokacaksınız?" diye sordu.

Nefer, "Kendi savaş arabalarımızın bir hamlesi ve sık sık uyguladığınız o yalancıktan geri çekilme düzeninin sayesinde," diye açıkladı. "Okçularımız ve sapancılarımız, Naja onları huninin içine izleyinceye kadar duvarların arkasın da gizli kalacaklar. Ne kadar derine girerlerse bölükleri duvarların arasına o denli sıkışacak.

Yakın menzilden geçerken de sapancılarımız ve okçularımız için mükemmel bir hedef oluşturacaklar.

Şabako bile etkilenmiş görünüyordu. "Trok'a yaptığınız gibi onları da bir sığır sürüsü gibi çitlerin arasına sıkıştıracaksınız ha?"

Planı beğeniyle tartıştılar, daha da mükemmelleştirmek için önerilerde bulundular.

Nefer sonunda Şabako'yu duvarların inşası işiyle görevlendirdi. Taita son beş günü araziyi inceleyerek ve yerlerini işaretlemekle geçirdiği için ertesi gün hava ışır ışımaz çalışmalara başlanabilecekti.

Nefer, "Önümüzde çok az vakit var," diye onları uyardı. "Naja'nın kuvvetlerinin şimdiden Hatimiye yükseltilerinde toplandıklarını biliyoruz. Su arabaları su stoklarını yerleştirme işini hemen hemen tamamlamış durumdalar. Naja'nın birkaç güne kadar yamaçtan inişe geçeceğini tahmin ediyorum."

Toplantı sonunda son buldu, subaylar da Nefer'in onlara verdiği görevleri yerine getirmeye koştular. Sonunda, İsmailiye'deki eski kalenin kule odasında yalnız üç kişi kaldı: Nefer, Taita ve Mintaka.

Mintaka ilk kez sesini duyurdu. "Prenn'i, yani Tonka Amca'mı daha önce konuşmuştuk," dedi. Nefer başıyla doğruladı ve sevgilisine merakla baktı. Mintaka devam etti. "Onunla yüz yüze konuşabilsem, Naja'nın aleyhine dönmeyi ve bizimle kader birliği yapmayı onu kabul ettirebileceğime eminim."

"Ne demek istiyorsun?" Nefer'in sesi sert, suratı asıktı.

"Bir erkek çocuk kılığında ve iyi adamlardan oluşan küçük bir müfrezeyle Naja'nın ana kuvvetlerinin etrafını çevirip artçılar arasında Tonka Amca'ya ulaşabilirim. Bu fazla tehlikeli olmaz."

Nefer'in yüzü öfkeden bembeyaz oldu. "Çılgınlık!" diye tısladı. "Gallala'da Trok'u

tuzağa düşürmek için kendini göstermen türünden bağışlanamaz bir çılgınlık. Bunun bir daha lafını bile duymak istemiyorum. Eline düştüğün takdirde Naja'nın sana ne yapacağını düşünebiliyor musun?"

Mintaka, "Tonka Amca'yla birlikleri savaşın kritik noktasında kendi ardından ona saldırdıkları takdirde Naja'nın ne yapacağını asıl sen düşünebiliyor musun?" diye lafı yapıştırdı.

"Bu saçmalığı bir daha duymak istemiyorum." Nefer ayağa fırlayıp yumruklarını masanın üstüne indirdi. "Savaş süresince burada kalede Merykara'yla kalacaksın. Bu saçmalığı aklından çıkaracağına dair bana söz vermezsen, odanın kapısını sürgületir ve dışına bir nöbetçi dikerim."

"Bana köle gibi davranamazsın." Genç kızın öfkeden sesi titriyordu. "Karın bile değilim. Senden emir alamam."

"Senin kralınım ve bu kaçıkça planla kendini tehlikeye atmayacağına dair senden kesin söz istiyorum."

"Benimkisi kaçıkça bir plan değil ve isteyeceğin sözü de vermeyeceğim."

Taita yüzünde donuk bir ifadeyle onları seyrediyordu, iki gencin ilk ciddi tartışmasıydı bu ve birbirlerine karşı olan duygularının derinliği nedeniyle normalden de daha sert olacağa benzerdi. Taita nasıl sonuçlanacağını merakla bekliyordu.

"Gallala'da bile bile emirlerimi dinlemedin. Şimdi de aynı şeyi yapmayacağına güvenemem. Bana başka seçenek bırakmıyorsun."

Nefer kapının dışındaki nöbetçiden krallık hareminin hadım ağası Zugga'yı çağırmasını istedi.

"Merykara'ya da güvenemem." Nefer, Mintaka'ya döndü. "Kardeşim senin yüzde yüz etkin altında, niyet edersen onu şu senin deli saçması girişimine katılmaya razı edebilirsin, ikinizi de Avaris'teki sarayın haremine yolluyorum. Orada Zugga'nın gözetiminde kalacaksınız. Savaş yapılıp kazanılana kadar orada bao oynayarak birbirinizi eğlendirebilirsiniz." Zugga böylece Mintaka'yı alıp götürdü. Genç kız kapıda dönüp omzunun üzerinden Nefer'e baktı, yüzündeki ifadeyi görünce Taita gülümsemekten kendini alamadı. Nefer sahte Firavunların ikisinden de daha inatçı bir hasım bulmuştu kendine.

Taita o akşam bir zamanlar kalenin kumandanının dairesi olan ve şimdi Merykara'yla paylaştığı yeni yerinde Mintaka'yı görmeye gitti. Kapıda ağır kanlı iki iri yarı hadım bekliyordu, bir üçüncüsü de demir parmaklıklı pencerenin dışındaydı.

Mintaka hâlâ öfkeden titriyordu; Merykara da ağabeyinin ona ve sevgili Mintaka'sına reva gördüğü bu muameleden ve özellikle hapsedilmelerinden dolayı aynı derecede hiddetliydi.

Taita yavaşça onlara, "Bu olay sonucunda en azından, sizi sevse bile bir hükümdara karşı gelinemeyeceğini öğrenmiş oldunuz," dedi.

Mintaka öfke ve çaresizlik gözyaşlarıyla, "Onu sevmiyorum," diye karşılık verdi.

"Bana çocukmuşum gibi davranıyor. Ben de ondan nefret ediyorum."

Arkadaşından geri kalmak istemeyen Merykara, "Ben daha da çok nefret ediyorum," diye bildirdi. "Ah, keşke Meren burada olsaydı!"

Taita, "Nefer'in yaptığının sana olan sevgisinin ve senin için kaygılanmasının kanıtı olduğunu hiç düşünmedin mi?" dedi. "Naja Kiafan'la Heseret'in eline düştüğün takdirde akıbetinin ne kadar korkunç olacağını biliyor." iki kız bu sözler üzerine öylesine bir hiddetle ona döndüler ki İhtiyar adam iki elini kaldırarak odadan çekildi.

Uzaklaşırken kızların yalanlamaları ve sitemleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

Nefer'le Taita'nın her ikisi de ertesi sabah kale duvarlarının üstünden küçük kervanın hadım ağaları ve bir dizi arabanın eşliğinde İsmailiye'den ayrılıp Avaris'e dönmesini seyrediyorlardı. Mintaka'yla Merykara kafilenin ortasındaki tahtırevanın ipekli perdelerinin arkasına kapanmışlardı. Kendilerini gösterip Nefer ve Taita'yla vedalaşmamışlardı.

Taita, "Ben şahsen bir arı kovanına kısa bir çomak sokmayı yeğlerdim," diye mırıldandı. "Biraz daha nezaket göstermek daha uyumlu bir hava yaratabilirdi."

"Benim Firavun olduğumu ve sözlerimin onlar için dahi yasalar kadar bağlayıcı olduğunu öğrenmeliler." Nefer içini çekti. "Zaten şu sıralarda kadın kaprislerini düşünecek halde değilim. Kendi kaygılarım bana yeter." Ama buna rağmen duvarın üstünde kalarak iki yana sallanan tahtırevanla kervanı sislerin arasında gözden kaybolmalarına kadar seyretti.

Şabako'nun İsmailiye Vahası'nın doğu yönünde alelacele yaptırdığı taş duvarları denetlemeye gittiler.

Taita, "Şabako'nun çabaları çağın büyük mimari harikalarından sayılmayacaktır,"

diye fikir yürüttü. "Ama böylesi daha iyi. Naja'nın geleceği yönden arazinin doğal özellikleri gibi gözüküyorlar ve Naja huniye girip önü giderek daralana kadar kuşku uyandırmayacaklar."

"Planının en büyük yararı bize kendi savaş alanımızı seçmek olanağını vermesi," diyen Nefer devam etti. "Horus'un da yardımıyla burasını bir mezbahaya döndüreceğiz." Delikanlı elini Taita'nın sıska koluna dayadı. "Bir kez daha sana şükran borçluyum, Yaşlı Babam. Bütün bunlar senin eserin."

Taita hayır diye başını salladı. "Benim yaptığım sadece seni hafifçe dürtmek. Geri kalanını hep sen yaptın. Baban Firavun Tamose'un askeri içgüdüleri sana miras olarak kalmış. Karşımıza dikilen düşman tarafından alçakça öldürülmüş olmasaydı sahip olacağı büyüklüğe şimdi sen ulaşacaksın."

"O ölümün intikamını almamın da zamanı geldi," dedi Nefer. "Kobranın bir daha elimizden sıyrılıp kaçmamasını sağlayalım."

Nefer bundan sonraki günlerde ordusuna talim yaptırdı ve savunmasının planlarıyla taktiklerini ayrıntılı olarak prova etti. Okçu ve sapancı bölükleri her sabah yürüyüp kaba saba duvarların arkasında mevzileniyorlardı. Menzili işaretlemek ve düşmanı kapana kıstırmanın tam zamanını kestirmek için duvarların önüne küçük taş kümeleri oturtmuşlardı. Savaş esnasında ok sıkıntısı çekmemek için de ellerinin altında yedek ok desteleri gizlemişlerdi. Sapancılar da kilden toplar yaptılar ve bunları kaya kadar sertleşene kadar ateşte pişirdiler. Sonra bu öldürücü silahlardan duvarların arkasında ellerinin altında olacak kümeler oluşturdular.

Bu talimler sırasında Nefer'le komutanları Naja'nın kuvvetlen rolünü oynadılar ve çö yönünden gelerek kurdukları düzeni eleştirel gözle incelediler, her şeyin setler tarafından gözden gizlendiğine kanaat getirdiler.

Beklerken Nefer taktiklerinin setlerin önünde provasını yapıyor, saldırıyor, arabalarını sürüyor, geri çekiliyor, adamlarının arazideki tüm tümsekleri, kıvrımları, düzlükleri, koyakları, hatta hayvanların açtıkları delikleri ve başka küçük engelleri öğrenmeleri için onlarla sürekli gidip geliyordu. Duvarların arkasında savaş esnasında atlara su içirebileceği ve yedek donanımının ihtiyaç duyulana kadar depolanabileceği güvenli noktaları seçti. Taita'ya, "Oyunun oynanacağı alanı benim kadar iyi öğrenen başka bir komutan olduğundan şüpheliyim," dedi ve bölüklerine aynı manevraları tekrar tekrar yaptırmaya devam etti.

Akşam olunca bölüğünün başında kaleye döndü. Toz terle karışarak yüzüyle vücudunun üstünde kabuklaşmıştı. Yerinden kıpırdayacak hali kalmamıştı, ama birliklerini onları bekleyen olaylara hazır ettiğini bilmenin hoşnutluğunu duyuyordu.

Fakat Krus'la Dov'u durdurup dizginleri seyislerine fırlattıktan sonra resmi geçit

alanına atlarken hoşnutluğundan eser kalmadı. Krallık hareminin başhadım ağası Zugga şişman ellerini ovuşturarak onu bekliyordu. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı, incecik sesi de korkudan titriyordu. "Beni bağışla büyük Firavun," diye inledi. "Elimden gelen yaptım ama kız bir dişi tilki kadar kurnaz. Beni faka bastırdı."

Nefer, kim olacağını bile bile, "Bu dişi tilki de kim?" diye sordu.

"Prenses Mintaka."

"Ona ne oldu?" Duyduğu panikten Nefer'in sesi boğuklaşmıştı.

Zugga, "Kaçtı ve Prenses Merykara'yı da beraberinde götürdü," diye gevelerken boğularak idam edileceğinden şüphe etmiyordu.

Mintaka'yla Merykara Avaris'e kadarki yolculuğun en büyük kısmını tahtırevanın perdelerinin arkasına büzülmüş halde kaçışlarını planlamakla geçirmişlerdi.

Kendilerine eşlik eden arabalardan birine el koyarak onunla uzaklaşmak fikrinden çok çabuk caymışlardı. Araba sürücülerinden birini kandırsalar ya da kaba kuvvetle devre dışı bıraksalar dahi, ki bu çok zayıf bir olasılıktı, bir saate kalmadan öfkeli bir Firavun'un komutasındaki bütün Mısır ordusunun peşlerinde olacağını biliyorlardı.

Uzun boylu düşündükten sonra daha iyi bir plan tasarladılar.

Mintaka'nın ilk girişimi, bekçileri ve gardiyanları olan Zugga'ya şirin gözükmek ve otoritesine boyun eğmiş gibi davranmak oldu. Dört gün sonra Avaris'teki saraya vardıklarında hadım ağasını istediği gibi kandırmış, yumuşak ve masum bir kız olduğuna inandırmıştı. Avaris'te yine en tatlı ve inandırıcı tavrıyla Merykara'yla Hathor'un tapınağını ziyaret edip Nefer'in güvenliği ve yaklaşan savaşta zafere ulaşması için dua etmelerine izin vermesini Zugga'dan rica etti. Zugga biraz kuşku duymakla beraber razı oldu, iki genç kadın da böylece tapınağın iç odasında başrahibeyle bir saate yakın zaman geçirmeyi başardılar. Hadım da olsa hiçbir erkeğin bu kutsal yere girmesine izin olmadığından Zugga endişeyle kapının dışında bekledi.

Mintaka'yla Merykara en sonunda ortaya çıkınca Zugga çok rahatladı ve tüm kuşkularından arındı, iki genç kadın çok güzeldiler ve tapınağın değme bakireleri kadar sakin ve masum görünüyorlardı. Birkaç gün sonra tekrar tapınakta dua etmek ve tanrıçaya kurban sunmak için izin istediklerinde Zugga itiraz etmedi, hatta genç prenseslerin tahtırevanının yanında badi badi yürüyerek onlarla perdelerin öbür yanından konuştu ve saraydaki hayata ilişkin en ilginç skandal dedikodularını aktardı.

Başrahibe yine tapınağın avlusunda Mintaka'yla Merykara'yı karşıladı ve içerdeki odaya götürdü. Hiçbir kuşku duymayan Zugga oturup iki güzel prensesin dönmelerini beklemeye koyuldu. Başrahibe iki yardımcısıyla ona tavuk ve balık kızartmasıyla tepeleme dolu bir tabak ve bir testi dolusu nefis bir şarap yollamıştı. Zugga tabaktakilerin hepsini yedi, testideki şarabı da bitirdikten sonra tanrıçanın inek heykelinin altında uykuya daldı. Uyandığında güneş batmıştı ve o yalnızdı.

Tahtırevanı taşıyan kölelerin de gittiklerini gördü. Hadım ağası şişman bedenini

doğrulttu, karnına hazımsızlıktan değil, panikten ileri gelen kramplar girmişti. Dikkati üzerine çekmek için bağırdı ve değneğiyle tapınağın kapısına vurmaya başladı. Uzun bir zaman sonra gelen bir rahibe ona şöyle bir mesaj getirdi: "iki prenses tapınağa sığınma hakkı istediler. Kutsal ana da dileklerini kabul edip onları korumasına aldı."

Zugga'nın aklı başından gitmişti. Tapınağın kapılarını zorlayamazdı. Firavun'un otoritesini ileri sürerek korunuklarının iadesini de isteyemezdi. Tek seçeneği İsmailiye'ye dönüp uğradığı başarısızlığı itiraf etmekti, ama bu da çok tehlikeliydi.

Genç Firavun henüz gerçek karakterini açıklamamıştı, öfkesi ise ölümcül olabilirdi.

Arkalarından kapanır kapanmaz masumiyet numaralarına son verdiler.

Mintaka, "Gerekli hazırlıkları yaptınız mı, Kutsal Ana?" diye heyecanla sordu.

"Sakın korkma kızım. Her şey hazır." Başrahibenin kahverengi gözleri muziplikle ışıldıyordu. Belli ki tapınak yaşantısının tekdüzeliğiyle tam bir çelişki oluşturan bu serüvenden zevk alıyordu. "Hadım ağasının şarabına hafif bir uyku ilacı koydum,"

dedi. Kıkırdadı. "Yetkilerimi aştığımı düşünmeyip beni bağışlayacağınızı umarım."

Mintaka yaşlı kadının solgun yanağını öptü. "Hathor'un da sizinle benim kadar gurur duyacağına eminim."

Rahibe onları, Mintaka'nın istediği bütün giyim eşyasının onlar için hazır edildiği bir hücreye götürdü. Genç kızlar kaba köylü giysilerini alelacele üstlerine geçirdiler, başlarını da yünlü şallarla örttüler. Sonra deri keselerini omuzlarına atarak başrahibeyi koridorlar labirentinde izlediler. Tapınağın arka duvarı Nil'e baktığından ilerledikçe nehir sularının hışırtısının kuvvetlendiğini duyabiliyorlardı. Sonunda alçak bir kapıdan güneş ışığına ve ucunda büyük bir dhow'un bağlı olduğu bir iskeleye çıktılar. "Bana verdiğiniz altınlarla kaptanın ücreti ödendi, sizi nereye götüreceğini de biliyor, istediğiniz bütün öbür malzeme teknedeki kamaranızda," dedi başrahibe.

Mintaka, "Zugga'ya ne söyleyeceğinizi biliyorsunuz," deyince yaşlı kadın yine kıkırdadı.

"Hathor'un bu kadar önemsiz bir yalanımı bağışlayacağını umarım. Bu kadar iyi bir dava uğruna olduğuna göre..."

Kızlar teknenin güvertesine atlayınca, gölgede uyuklamakta olan mürettebat hemen ayaklandı ve yelkeni açmaya girişti. Kaptan emir beklemeden tekneyi nehrin akıntısına bıraktı ve pruvayı akıntı yönüne çevirerek deltaya yöneldi.

Mintaka'yla Merykara o günün kalan kısmında kıyıdan ya da geçen bir nehir teknesinden görülüp tanınmaları olasılığına karşı minik kamaralarından çıkmadılar.

Dhow akşama doğru doğu kıyısına yanaştı. Ağır çuvallar taşıyan silahlı iki adam da tekneye çıktılar. Dhow'un kaptanı bundan sonra yine yelkeni açtı ve olabildiğince hızlı olarak nehrin aşağı boylarına doğru yol almaya başladılar, iki adam kamaraya gelerek Mintaka'nın önünde yere kapandılar.

İçlerinde daha iri yapılı olanı, "Bütün tanrılar yüzünüze gülsünler majesteleri," diye başladı, iri burunlu ve kaba yüzlü bir Hiksos'du. "Sizin köpekleriniziz. Çağrınızı duyunca hemen geldik."

"Lök!" Çok iyi tanıdığı adamı görünce Mintaka'nın yüzü güldü. Sonra öbür adama döndü. "Bu da herhalde oğlun Lokka." Delikanlı da babası kadar iri ve yumuk yumuk yüzlüydü. Mintaka devam etti. "ikiniz de hoş geldiniz. Lök, sen babama iyi hizmet ettin. Sen ve oğlun aynı şeyi benim için de yapacak mısınız?" Genç kız Hiksos diliyle konuşuyordu.

Baba oğul, "Ölümümüze kadar hizmet edeceğiz, kraliçemiz!" dediler.

"Kıyıya çıktığımız zaman sizi ağır işler bekliyor, ama o vakte kadar dinlenin ve silahlarınızı hazırlayın."

Dhow'un kaptanı deltanın çok sayıdaki ağızlarından birini seçti. Akıntı burada yavaşlıyor, yukarısında su kuşu sürülerinin göze çarptığı bataklıklarla lagunlarda zikzaklar çizerek ilerliyordu. Açık denize ulaşmalarına vakit kalmadan hava kararda.

Fakat dhow'un kaptanı teknesini hiç şaşmadan sığlıklardan ve gizli su altı kum tepelerinin arasından geçirmeyi bildi, en sonunda da bataklıkların pis havası Akdeniz'in temiz tuzlu esintilerine yerini bıraktı, iki kız güverteye çıktılar.

"Zugga şu sırada kaçtığımızı artık anlamıştır." Mintaka, Merykara'ya gülümsedi.

"Nefer'e ne diyeceğini çok merak ediyorum. Belki de tapınakta baş rahibenin korumasında kilitli tutulduğumuzu. En azından öyle ümit ediyorum."

Gökte yarım ay vardı. Böylece, sınırlı su yollarından çıktılar ve açık denizin, ayaklarının altındaki güverteyi kaldırdığını hissettiler. Hesaplarını yapmasından ve geminin gövdesinin altına yine derin bir suyun girmesinden sonra kaptan doğuya döndü ve gece boyunca kıyıyı izledi.

Şafak sökerken Mintaka'yla Merykara geminin pruvasında duruyorlardı. Isınmak için şallarına sarınmışlardı. Güney yönüne, sağlamdaki çıplak çöl kıyısına bakıyorlardı.

Mintaka, "Nefer'in sadece birkaç fersah uzağımızda olduğunu düşünüyorum da,"

diye fısıldadı. "Elimi uzatsam ona dokunabilecekmişim gibi bir his duyuyorum."

"Meren de orada, ama biraz daha doğuda. Bizim bu kadar yakınlarında olduğumuzu bilseler onlar için ne büyük sürpriz olurdu."

"Nefer'i öyle özlüyorum ki. Her dakika Horus'la Hathor'a onu korumaları için dua ediyorum."

Merykara sordu. "Demek artık ondan nefret etmiyorsun, öyle mi?"

"Hiçbir zaman etmedim ki." Mintaka bu ateşli yalanlamadan sonra bir duraklama geçirdi. "Belki bir an, kısacık bir an."

Merykara, "Neler hissettiğini biliyorum," dedi. "Onlar bazen katır gibi inatçı olabiliyorlar..." Genç kız ne demek istediğini anlatmak için en uygun kelimeyi aradı.

"...Ve o kadar da erkeksi."

Mintaka, "Evet," diye doğruladı, "iyi söyledin. Çocuk gibiler. Herhalde onlar bağışlamalıyız, çünkü ellerinde değil onların."

O günün kalan kısmında ve ertesi gece kıyı boyunca doğuya doğru yol aldılar, Sabkhet el Bardawill adlı büyük lagünü çevreleyen adalar ve sığlıklar zincirinin yanından geçtiler. Dhow ertesi sabah El Ariş'de kumsala yaklaştı, su sadece bel hizasına yükselecek kadar sığlaşınca iki koruma Lök ve Lokka, kadınları kıyıya taşıdılar, sonra

eşyalarını getirmek için suyun içinde yürüyerek gemiye döndüler.

Küçük kafile dhow'un mürettebatının kürek çekerek kıyıdan açılmasını, sonra da yelken açarak Mısır'la deltaya dönmek üzere açık denizde uzaklaşmasını seyretti.

Merykara kararsız bir şekilde, "Sonunda başardık işte," dedi. Mintaka'nın yanında olmasına rağmen kendini kolay incinebilir ve yalnız hissediyordu.

Mintaka, "Lok'u bize taşıt bulmaya yollayacağım," dedi, sonra arkadaşının içini rahat ettirmek için devam etti. "Nefer, Tonka Amca'mı bulmam için çöl yolundan gitmemizi engelleyebilirdi, ama biz ondan daha akıllı çıktık." Ne kadar zor durumda olduklarının Merykara'dan da çok bilincinde olduğu için içinden geldiğinden de daha neşeli gözükmeye çalıştı. "Düşünsene, nerede olduğumuzu bilseler Nefer'le Meren ne kadar kızarlardı!" Buna ikisi de güldüler.

Arkasından Mintaka konuşmayı sürdürdü. "Burada Naja'nın ilerleyen ordusunun hemen arkasındayız, Beerşeba'yla İsmailiye'nin arasındaki yol da sadece birkaç fersah güneyimizde. Lök bize bir araba, belki de bir yük arabası bulursa, Naja'nın ordusunun bagaj kafilesine karışabilir ve Tonka Amca'nın karargâhına varana kadar orduyu izleyenlerin arasında gizlenebiliriz."

Ancak bir taşıt bulmak Mintaka'nın söylediği kadar kolay değildi. Naja'nın ordusunun iaşe subayları oralardan daha önce geçmişler ve yerel halkın yük arabalarıyla atlarına ve yiyeceklerine el koymuşlardı, iki genç kız sonunda içi geçmiş

beş eşekle yetinmek zorunda kaldılar, bunlar için de iki ağır altın yüzük ve iki gümüş yüzük gibi ağır bir bedel ödediler. Hayvanlar değil korumaların, iki genç kadının bile ağırlığını kaldıramayacak kadar bitkindiler, öyle ki güneye inen bozuk yolun en büyük kısmını yürüdüler, karaya çıkmalarının üçüncü gününde bir yükseltiye tırmanınca da aşağılarındaki vadide Firavun Naja'nın ordusunun artçılarını gördüler. Bu büyük ordu doğubatı yolunu her iki yönde de göz alabildiğince dolduruyor, kaldırdığı toz ise bir orman yangınının dumanı gibi gökyüzünü kirletiyordu.

Küçük kafile artçılara katılmak üzere yamacı indi ve kendilerini yük kafilesinde buldular. Böylece onlar da uzun yük arabası ve yük hayvanı kervanının içinde ilerlemeye koyuldular. Mintaka'yla Merykara başlarıyla yüzlerini örtmüşlerdi, tozlu ve kirli giysilerinin içinde dikkati çekmiyorlardı. Lok'la Lokka onları yakından izliyor ve başka yolcuların ilgisinden koruyorlardı. Kafile çok ağır ilerliyordu, öyle ki genç kızlar zavallı eşeklerinin üstünde bile kervanın kalan kısmından daha hızlı yol alıyorlar, kafilenin başına giderek yaklaşıyorlardı, ilerlerken her tip ve koşuldaki insanın, dilencilerle fahişelerin, tacirlerle su taşıyanların, berberlerin, bakır ustalarının ve marangozların, halk şairlerinin ve hokkabazların yanından geçiyorlardı. Yiğitlik nişanlarıyla göz kamaştıran subaylar, bu kalabalığın arasında arabalarını olabildiğince hızla sürüyor, koltuk değneklerinden destek alarak yürüyen sakatları ve piçlerine meme veren, küçük çocukları da eteklerine asılmış ordu kadınlarını kırbaç darbeleriyle yollarının üstünden kaçırıyorlardı.

Mintaka'yla Merykara sefil eşeklerinin sağlayabildiği en büyük hızla yol alıyorlardı, ilk

geceyi açıkta kamp ateşleriyle çevrili olarak ve bu muazzam insan kalabalığının uğultusuyla pis kokularının arasında geçirdiler.

Şafak söküp de ortalık insanın önünü görmesine yetecek kadar aydınlanınca tekrar yola düştüler. Öğle vakti ordunun ana bölümünün artçılarına yetişmiş bulunuyorlardı; bunlar yürüyerek ilerleyen kılıç ustaları, omuzlarında yaylarıyla okçular ve batı adalarının barbar lisanıyla marşlar söyleyen sapancı gruplarıydı. Daha sonra yirmişer hayvanlık gruplar halinde uzun yedek at sıralarının, yem ve su arabalarının yanından geçtiler. Mintaka atların çokluğuna şaşırmıştı, bütün Mısır'da bu kadar çok hayvanın olması inanılır gibi değildi.

Askerler iki genç kadına baktılar, berbat giysileri veya başlarının etrafında sarılı şalları bile gençliklerini ve zarafetlerini bu zeki bakışlardan gizleyemedi. Mintaka'yla Merykara geçerken onlara anlamlı övgüler ve açık açık davetler yağdırdılar, fakat subaylarının disiplini ve Lök ile Lokka'nın asık suratlı varlıkları daha fazla ileri gitmelerine engel oldu.

O akşam ordunun ana bölümü kamp yaptıktan sonra onlar yollarına devam ettiler, güneş battıktan sonra da yolun biraz ötesinde sırıklar ve dikenli çalılarla oluşturulmuş büyük bir kazıklı tabyayla karşılaştılar. Barınak tepelerin arasında kolay savunulabilecek bir konumdaydı. Ağzı çok sıkı korunmuştu, etrafında da hummalı bir faaliyet vardı, nöbetçiler bir aşağı, bir yukarı yürüyorlar, hizmetkârlarla emir erleri, Kızıl Yol savaşçıları tarafından sürülen arabalar sürekli gidip geliyorlardı. Barınağın kapısının yukarısında dalgalanan bayrağı Mintaka hemen tanıdı: üstünde, dili sivri dişlerinin arasından aşağı sarkmış bir yaban domuzunun kesilmiş kafası betimlenmişti.

Mintaka, "Aradığımız adam işte bu," diye Merykara'ya fısıldadı.

Nöbetçilere kuşkuyla bakan Merykara, "iyi de içeri girmeyi nasıl becereceğiz?" diye sordu.

Yolun daha aşağısında, fakat Firavun'un ordusunun artçı birliklerinin kumandanı olan Kızıl Yol savaşçısı General Prenn'in karargâhının kapılarından görülebilir bir yerde kendi derme çatma kamplarını kurdular.

Mintaka deri heybelerin birinden o ana kadar dayanmış olan değerli yağ lambasını çıkardı ve bunun ışığında bir papirüs parşömeni parçasına kısa bir mesaj karaladı.

Mesaj "Ayı Amca"ya hitap ediyordu ve "küçük çekirgenden" diye imzalanmıştı.

iki genç kadın yüzlerindeki tozları yıkayıp temizlediler, birbirlerinin saçlarını taradılar ve eteklerini silkelediler. Sonra birbirlerine cesaret vermek için el ele tutuşarak tabyanın kapısına yaklaştılar. Nöbetçi çavuş geldiklerini görmüştü, önlerine geçerek onları durdurdu. "Haydi oradan, yosmalar. Buraya gelinemeyeceğini bilmeniz gerekir. Çekin arabanızı."

Mintaka çavuşa, "Sen iyi bir adama benziyorsun," dedi. "Önüne gelen serserinin kızlarına yosma demesine göz yumar miydin?"

Çavuş ona bakakalmıştı. Bu kadın Hiksos dilini soyluların kültürlü ses tonu ve şivesıyle konuşuyordu. Fenerini yükseğe tutarak ışığı üzerlerine çevirdi. Kadınların giysileri bayağıydı, ama yüzlerini görünce soluksuz kaldı. Bunların üst sınıftan genç kadınlar oldukları belliydi. Ayrıca, kim olduklarını hemen çı karamasa da yüzleri ona hiç de yabancı gelmemişti.

"Bağışlayın, bayanlar," diye geveledi. "Öyle sanmıştım ki siz..." Cümlesini tamamlamadı, ama Mintaka ona anlayışlı bir tavırla gülümsedi.

"Tabii ki bağışlandınız. General Prenn'e bizden bir mesaj iletir miydiniz?" Mintaka böyle diyerek rulo yapılmış parşömeni uzattı.

Çavuş kısa bir duraklamadan sonra ruloyu aldı. "Üzgünüm, ama ben kendisinden direktif alana kadar burada beklemek mecburiyetindesiniz."

Ancak birkaç saniye sonra koşup geldi. "Sizi beklettiğim için çok üzgünüm hanımefendiler. Lütfen beni izleyin."

İki genç kadını kazıklı tabyanın ortasında renkli ketenden yapılmış büyük bir çadırın yanına götürdü. Burada çadırın kapısındaki küçük rütbeli subayla konuşurken kısa bir gecikme daha oldu. Bundan sonra çadırın içine alındılar, içersi çok kıt döşenmişti, yerler ise oriks, zebra ve leopar gibi hayvan postlarıyla örtülüydü.

Postların üstüne bir adam bağdaş kurmuştu. Önünde haritalarla parşömenler, bir de içinde pirzolalar ve koca bir akdarı ekmeği dilimi bulunan bir tepsi vardı. Kızlar içeri girerken başını kaldırıp baktı. Zayıf bir yüzü vardı, avurtları çökmüştü, sakalındaki kurdeleler bile kıllarının renginin siyahtan çok kır olduğunu gizleyemiyordu. Gözlerinin biri bir deri parçasıyla kapatılmıştı. Konuklarına ters ters baktı.

"Tonka Amca!" Mintaka lambanın ışık dairesinin içine girdi ve başındaki şalı arkaya attı. Adam ağır ağır ayağa kalktı ve ona bakakaldı. Sonra birden sırıttı ve sağlam tek gözü parlamaya başladı. "Buna inanamamıştım!" dedi. Mintaka'ya sarıldı ve onu havaya kaldırdı. "Bizi terk edip düşman saflarına katıldığını duymuştum."

Onu tekrar yere bıraktığında, Mintaka da bu sevgi gösterisinin arkasından kendini biraz toparlayınca, "Ben de seninle bunu konuşmaya gelmiştim, Tonka Amca," dedi.

"Bu yanındaki de kim?" Prenn, Merykara'ya baktı ve sağlam gözünü kırpıştırdı.

"Seth beni bağışlasın, seni de tanıyorum."

Mintaka, "Prenses Merykara'dır," diye açıkladı.

"Naja'nın kaçak karısı ha. Seni bulduğuna çok sevinecek." Prenn kıkırdadı. "Sizle yemek yediniz mi kızlar?" Bir yanıt beklemeden hizmetkârlara daha fazla et, ekmek ve şarap getirmeleri için bağırdı, iki genç kadın kendilerine yemek ikram edilirken yüzlerini örttüler, fakat hizmetkârlar çıktıktan sonra Mintaka, Prenn'in işiten kulağının yanına oturdu ve çadırın dışındaki biri tarafından duyulmamaları için sesini alçalttı.

General Prenn, Mintaka'yı sesini çıkarmadan dinledi, fakat kız ona, babasıyla bütün

erkek kardeşlerinin Balasfura'daki nehir teknesinde yanarak öldükleri o korkunç gecenin olaylarını tüm ayrıntılarıyla anlatınca yüzündeki ifade değişti. Mintaka onun gözünün köşesinde bir damla yaşın belirdiğini gördüyse de bir Kızıl Yol savaşçısının böylesi bir zaaf gösterisinde bulunmasının mümkün olmadığını biliyordu. Prenn yüzünü öbür yana çevirdi, sonra tekrar Mintaka'ya bakınca kız gözyaşını göremeyerek yanıldığını anladı.

Mintaka konuşmasını bitirince Prenn sadece, "Babanı da en az seni sevdiğim kadar severdim, küçük çekirge, ama bana önerdiğin şey düpedüz vatana hiyanet,"

dedi. Adam bir süre daha sustuktan sonra içini çekti. "Bütün bunları düşünmem lazım.

Ama o vakte kadar geldiğiniz yere geri dönemezsiniz. Çok tehlikeli olabilir. Bu işe bir çözüm bulana kadar ikiniz de benim korumamda kalmalısınız."

Genç kadınlar itiraz edecek olunca Prenn onları susturdu. "Bu bir istek değil, bir emirdir." Bir an düşündü. "Sizleri cici oğlanlarımın ikisinin kılığına sokturacağım.

Benim cici oğlanları cici kızlar kadar sevdiğimi bütün adamlarım bildiğine göre dedikodu olmayacaktır."

Mintaka, "En azından Nefer Seti'ye bir mesaj yollayabilir miyim?" diye sordu.

"Bu da büyük tehlike içerir. Sabırlı ol. Uzun sürmez. Naja, Hatimiye tepelerinde mevzilendi. Birkaç güne kadar İsmailiye üzerine yürümeye geçecektir. Osiris'in dolunayı küçülmeye başlarken de savaşın sonucu belli olacaktır." Prenn'in sesi bir homurtuya dönüştü. "Ben de o zaman bir karara varmak zorunda kalacağım."

MEREN, FIRAVUN NAJA'NIN BÜYÜK kusunun Hatimiye Geçidi'nden kurak topraklara inişini seyrettikten sonra Taita'nın verdiği güvercinlerin ikisini salıverdi. Kuş iki tane olmak zorundaydı; bir tanesi bir şahinin ya da başka bir avcının eline düştüğü takdirde öteki hedefe ulaşabilirdi. Her iki kuşun bir bacağının etrafına sarılı kırmızı iplik, yürüyüşün başladığının işaretiydi.

Meren düşman birliklerinin çölde ağır ağır ilerleyişini gizlice gözledi, gece olunca da kamplara daha fazla yaklaşarak depo edilmiş küplerdeki suyu içmelerini ve atlara içirmelerini seyrederken kamp ateşlerinin etrafında yüksek sesle yapılan konuşmalara da kulak misafiri olmaya çalıştı.

Beşinci gecede Naja'nın ordusu hareket halindeydi, öndeki birlikler ise Hatimiye'yle İsmailiye'nin yarı yolunu geçmişlerdi. Meren artçıları izleyerek arkalarında bıraktıkları su küplerini inceleyebildi. Küplerdeki suyun ya tamamen tüketildiğini ya da alınıp götürüldüğünü keşfetmişti. Naja zaferine o kadar emindi ki olası bir geri çekilme durumunda yararlanabileceği yedek su bırakmamıştı. Meren bulabildiği el sürülmemiş küplerden suyu artık tamamen tükenmiş kendi deri torbalarını doldurdu, kalan tek tuk küpleri ise parçaladı.

Geri dönerken Naja'nın izlediğine paralel, fakat çok daha güneyde ve gözcülerinin görüş alanının dışında bir yol izledi, sonra bir daire çizerek ağır donanımının yükü altında ağır ağır ilerleyen ordunun ilersine çıktı. Böylece, kafilesinin en büyük kısmının gizlendiği yere dönmüş oldu. Bunlar birinci sınıf birliklerin yönetimindeki ve Nefer'in bütün ordusundaki en iyi atlar tarafından çekilen elli kadar savaş arabasıydı.

Meren sadece hayvanlara su vermek ve arabalardaki mavi sancakların yerine Naja'nın ordusunun kırmızı sancaklarını geçirmek için mola verdi. Bunun usulden bir savaş hilesi olması düşüncesiyle avunuyordu. Sonra bölüğünün başında Naja'nın öncü arabalarının önünden hızla döndü ve saptanmış yolu izlemeye koyuldu.

Su küplerini korumakla görevlendirilmiş askerler, yaklaşan arabaların, arkadaşlarının gelmesini bekledikleri yönden geldiğini görmüşlerdi. Arabalardaki sahte flamalara kandılar. Meren daha fazla düşünmelerine fırsat tanımadan arabaları üzerlerine sürdü ve karşı koymaya çalışanları kılıçtan geçirdi. Hayatta kalanlara iki seçenek tanındı: ölüm ya da taraf değiştirmek. Çoğu Nefer Seti'ye katıldılar. Kil küplerinin her biri için bir tek balyoz darbesi yeterliydi, değerli sıvı kumların içine akıp gitti. Meren'in bölüğündekiler yine arabalarına bindiler ve bir sonraki su deposunun yolunu tuttular.

En sonunda İsmailiye karşılarında belirince Nefer çıkıp onları karşıladı. Kendisine verilen görevi başarıyla yerine getirdiğini duyunca Meren'e sevgiyle sarıldı. Naja şimdi çölün ortasında susuz kalmıştı. Meren'e, "ilk Yiğitlik Altınını kazandın ve En iyi Or Binler rütbesine yükseltildin," diyen Nefer arkadaşının yarasının kapanmış olmasına ve delikanlının eskisi gibi dinç ve savaşmaya hevesli gözükmesine, ayrıca çöl güneşinden yanıp esmerleşmesine sevinmişti. "Bizi bekleyen savaşta sağ

kanadımızın kumandasını sana veriyorum," dedi.

"Firavun, sizi hoşnut ettiysem bir şey lütfetmenizi yalvarıyorum."

"Tabii dostum, istediğin her neyse ve vermesi benim elimdeyse verdim gitti."

"Benim gerçek yerim sizin yanınızdır. Kızıl Yolu birlikte aştık, bu savaşı da birlikte yaşayalım. Mızrakçınız olarak bir kez daha sizinle arabayı koşturmama izin verin, istediğim bütün onurlandırılma bundan ibaret."

Nefer arkadaşının kolunu olanca kuvvetiyle sıktı. "Son bir kez daha benim arabamda savaşacaksın. Bu arada onurlandırılacak olan benim" Elini çekti. "Ama gevezeliğe ayıracak vaktimiz yok. Naja fazla arkanda olmasa gerek. Su stoğuna ne yaptığını fark eder etmez, son süratle gelmek zorunda kalacak."

iki genç ıssız topraklarda Naja'nın geleceğini bildikleri tarafa içgüdüsel olarak bakışlarını diktiler, fakat ısının oluşturduğu sis, gri renkli ve bulanıktı, iç kapayıcı ovada ise görülecek bir şey yoktu. Bununla birlikte, uzun zaman beklemeyeceklerdi.

FIRAVUN NAJA ARABASINI DURDURDU

Ve su stokunun kalıntılarına baktı. Öncülerinin onu uyarmasına rağmen, yıkımın boyutları onu dehşet içinde bırakmıştı. Arabadan ağır ağır indi ve döküntü içindeki araziye yürüdü. Kırılan küplerin parçaları sandaletlerinin altında çatırdıyordu, duyguları üzerindeki kontrolünü birden kaybetti.

Kırık küplerden birini tekmeledikten sonra yumruk yaptığı ellerini yanlarında tutarak batıya hiddetle baktı. Kendine yavaş yavaş hâkim oldu, solukları da yavaşladı. Dönüp subaylarının beklediği yere yürüdü.

Yüzbaşılardan biri, "Geri dönme emrini verecek misiniz?" diye sordu.

Naja subaya soğuk bir bakış fırlattı. "Bunu önerecek olan korkağı çırılçıplak soydurup ayaklarından arabama bağlatacağım. Ve onu bu şekilde Mısır'a kadar sürükleyeceğim." Subaylar önlerine baktılar ve kumun içinde ayaklarını kıpırdattılar.

Naja mavi savaş tacını başından aldı ve mızrakçısının ona uzattığı keten kumaş parçasıyla tıraşlı kafasının terini sildi. Tacı koltuğunun altında tutarak yeni emirler verdi. "Bütün ordunun su torbalarını toplayın. Su stoku bundan sonra benim kişisel kontrolüm altında. Hiçbir insan ya da hayvan benim iznim olmadan su içmeyecek.

Geri dönmek, gerilemek yok. Bütün savaş arabaları, hatta Prenn'in artçılarına ait olanlar bile, kafilenin başına geçecek. Öbür araçlarla piyadeler arkadan gelecekler.

Atlıları başa geçirip İsmailiye'nin kuyularını zapt edeceğim."

HESERET ÇADIRININ AĞZINDAN BAŞLIN

Heseret kolunu uzattı ve korumalarının komutanına seslendi. "Sorun nedir, be adam? Burası kutsal bir mekân olduğuna göre, bu serserilerin burada işleri ne?" Çadırının yanında duran kişisel bagaj arabalarının birindeki su torbalarını alan adamları işaret etti. "Ne yaptıklarını zannediyor bu ahmaklar? Ne cesaretle suyumuzu alıyorlar? Daha yıkanmadım bile. O su torbaların hemen yerlerine bırakmalarını söyleyin."

"Kutsal eşiniz Firavun'un emri bu, majesteleri." Komutan da aslında bu korkunç çölde susuz kalmanın düşüncesinin etkisiyle panik halindeydi. Devam etti. "Bütün suyun öncü atlı kafilelerine verileceğini söylüyorlar."

Heseret, "Bu emirler kutsal Mısır kraliçesi olan beni bağlamaz," diye haykırdı. "O su torbalarını hemen yerlerine koydurun."

Askerler bir duraklama geçirdiler, fakat çavuş deri miğferinin tepesine kılıcıyla dokundu. "Bağışlayın majesteleri. Bana bütün suyu almam için emir verildi."

Heseret, "Bana meydan mı okuyorsun?" diye adamın yüzüne bağırdı.

"Yalvarırım, beni bağışlayın ve durumumu anlayın, majesteleri. Bana emir verildi."

Adam direniyordu.

"isis şahidim olsun, dediğimi yapmazsan, seni boğdurur, cesedini de yaktırırım."

"Bana verilen emirler..."

"Senin de, aldığın emirlerin de tanrılar belasını versin. Doğru General Prenn'e gidiyorum. Döndüğüm zaman sana verilecek yeni emirler olacak." Heseret bundan sonra korumalarının komutanına döndü. "Arabamı ve on kişilik bir refakat hazırlat."

Yassı ve önü açık bir ovanın ortasındaki General Prenn'in karargâhı Heseret'in çadırından tabak gibi görülüyordu. Heseret'in oraya götürülmesi sadece birkaç dakika sürdü, ama setin kapısındaki nöbetçi genç kadının yolunu kesti. "Bağışlayın, majesteleri, General Prenn burada değiller," dedi.

Heseret, "Buna inanmıyorum," diye öfkeyle atıldı. "Bu onun sancağı değil mi."

Genç kadın yaban domuzu kafalı flamayı işaret etti.

"General bir saat önce bütün atlılarıyla gitti, majesteleri. Firavun'dan öncü kollara katılma emrini aldı."

"Onu mutlaka görmeliyim. Çok acil bir durum söz konusu. Bana bilgi vermeden gitmeyeceğini biliyorum. Kenara çekil, çadırında olmadığını gözlerimle görmem lazım." Heseret arabasını hızla üstüne sürünce adamcağız panik halinde yana kaçtı.

Refakatçileri de kraliçeyi izlemişlerdi.

Heseret doğruca sarı ve yeşil yollu kumandan çadırına yöneldi ve dizginleri bir seyise fırlattı. Telaşı arasında merasimi boş vererek arabadan atladı ve çadırın ağzına koştu. Kapıda nöbetçi yoktu, Heseret de kendisine doğru söylenildiğine ve Prenn'in gerçekten

gittiğine inanmaya başladı. Buna rağmen eğilip çadırın ağzından içeriye başını uzattı ve kalakaldı.

iki erkek çocuk çadırın ortasında yerdeki hayvan postlarının üstünde oturuyorlardı.

Tahta kâselerin içinden parmaklarıyla bir şeyler yiyorlardı, ama şaşırarak başlarını kaldırdılar ve yeni gelene bakışlarını diktiler.

Prenn'in özel meraklarını bildiği halde Heseret, "Siz kimsiniz?" diye sordu.

"General nerede?"

ikisi de yanıt vermediler, ama Heseret'e bir şey demeden bakmayı sürdürdüler.

Genç kadının gözleri birden kısıldı, onlara doğru bir adım atarak, "Siz!" diye bağırdı.

"Ahlaksız, hain sürtükler sizi!" Titreyen parmağını kızların üzerine çevirdi ve "Nöbetçiler!" diye avazı çıktığı kadar haykırmaya başladı. "Nöbetçiler, hemen buraya gelin!"

Aklı başına gelen Mintaka, Merykara'nın elini yakaladı ve onu ayağa kaldırdı, iki kız çadırın arka kapısından kendilerini dışarı attılar.

Heseret yine, "Nöbetçiler!" diye bağırdı. "Bu taraftan!" Heseret'in koruması hemen arkasından içeri daldı.

"Arkalarından koşun!" Heseret de koruması peşinde olduğu halde kaçan çiftin arkasından koştu, ikisi açığa çıktıkları sırada Mintaka'yla Menkara kazıklı çitteki kapının yarı yoluna ulaşmışlardı bile.

Heseret, "Durdurun onları!" diye bağırdı. "Kaçmalarına izin vermeyin. Onlar casus ve vatan hainidirler."

Heseret'in koruması ileri atılırken bir yandan da kapıdaki nöbetçilere, "Durdurun onları. Yakalayın onları. Sakın kaçmasınlar," diye bağırıyordu. Nöbetçilerde kılıçlarını çekerek kapının ağzını tıkadılar.

Mintaka yollarının kesildiğini görünce hemen durdu. Panik halinde etrafına baktı.

Sonra Merykara'yı hâlâ elinden tutup çekerek dikenli çite doğru koştu ve buna tırmanmaya çalıştı. Fakat koruma arkalarından yetişmişti, kızları ayak bileklerinden yakalayarak aşağıya çekti. Dikenler Mintaka'yla Merykara'nın kollarıyla bacaklarını yırtınıştı, ikisinin de yaraları kanıyordu, buna rağmen çaresizliğin verdiği güçle savaştılar, tekmeler atıyorlar, tırmalıyorlar, ısırıyorlardı. Askerler en sonunda onları yenik düşürerek kumandanın çadırına Heseret'in karşısına sürüklediler. Genç kadın nefretle onlara bakarak gülümsüyordu. "Onları sıkıca bağlayın," dedi. "Bütün Mısır'ın tek hükümdarı olan kocamın, geri döndüğü zaman bu ikisine uygun bir ceza düşüneceğine eminim. En büyük cezayı çektikleri zaman atacakları çığlıklardan keyif alacağım. O vakte kadar vahşi hayvanlar gibi kafese konulacaklar ve gözlerimin altında olmaları için çadırımın kapısında tutulacaklar."

Koruma el ve ayak bilekleri bağlı olan Mintaka'yla Merykara'yı bir arabaya oturttu ve

onları Heseret'in kamp yerine götürdü. Heseret'in yük kervanındaki arabalardan biri mutfağı için tavuk, domuz ve genç keçiler taşıyordu. Yavru domuzların kapatıldığı kafes şimdi boştu domuzlar kesilip yenmişti. Kafes ham deriden kayışlarla birbirine bağlanmış bambu değneklerinden yapılmıştı ve yerleri kaplayan domuz pisliği kokuyordu. Nöbetçiler kızları kafesin daracık kapısından içeri ittiler, içersi ayakta durmalarına yetecek kadar yüksek değildi. Kızlar sırtlarını bambu duvarına vererek oturmak zorundaydılar. Bilekleri de arkalarında ham deriden kayışlarla kazıklardan birine bağlanmıştı. Güneşten korunmaları ise mümkün değildi.

Heseret, "Gece ve gündüz nöbetçiler kafesinizin başında bekleyecek," diye onları uyardı. "Kaçmaya kalkışacak olursanız bir daha denememeniz için ayaklarınızdan birini kestireceğim."

Kızlar, tehdidin şakası olmadığını Heseret'in yüzünden anlamışlardı. Merykara ağlamaya başladı, ama Mintaka ona, "Sakın, canım," diye fısıldadı. "Cesur olmalısın.

Seni perişan halde görme zevkini verme ona."

Nöbetçi, İsmailiye'deki kalenin yukarısındaki gözetleme kulesinden, "Firavun!

Gözcüler dönüyorlar!" diye bağırarak uyardı.

Nefer avludaki tentenin altında Taita'yla öğle yemeğini yediği ve savunmanın ayrıntılarını bir kez daha gözden geçirdiği masadan fırladı. Merdivenden alelacele platforma tırmandı ve doğuyu görmek için elini gözlerine siper etti. ileriye yolladığı gözcülerini taşıyan arabaların dönmekte olduğunu güneşin göz kamaştırıcı sarı ışıltısına rağmen görebiliyordu. Arabalar vadinin kıyısından geçerken nöbetçiler kaleye girebilmeleri için kapıları açtılar.

Gözcülerin çavuşu yüksekteki Nefer'e, "Düşman hızla yaklaşıyor!" diye seslendi.

Delikanlı, "Aferin, çavuş," diye yanıt verdi, sonra kapının yukarısındaki duvarda bekleyen borazancıya seslendi. "Silah başına'yı duyur!"

Koç boynuzu ovada sesini duyurunca geniş vadinin uzunluğu boyunca kamp kurmuş olan orduda hareket başladı. Borunun çağrısı alaydan alaya, bölükten bölüğe yayılarak yinelendi. Askerler çadırlardan ve barınaklardan fırlayarak silahlarını kaptılar ve birliklerine katılmaya koştular. Çok geçmeden sıra oira askerle araba kafileleri önceden tasarlanmış konumlarına doğru hareket halindeydiler.

Taita yüksekteki platforma tırmandı. Nefer ona gülümsedi. "Demek ki suyundan mahrum edilmek bile Naja'yı geri döndüremedi."

Taita, "Zaten döneceğini düşünmemiştik," dedi yavaşça.

Doğudaki ufuk, vakitsiz olarak gece bastırmış gibi kararmaya başlamıştı, ilerleyen düşman ordusunun toz bulutu geniş bir cepheye yayılıyor ve yaklaşan bir fırtına bulutu gibi fokurduyordu.

"Ortalığın kararmasına kadar daha saatler var." Nefer acımasız göğe baktı. "Bu savaşın

gün batımına kadar sonuçlanması için dünya kadar vakit var önümüzde."

"Naja'nın atları üç gündür pek az su içtiler ve bize bu kadar çabuk ulaşmak için hayli zorlanmış olmalılar. Naja savaşı kazanıp hemen bugün kuyulara ulaşması gerektiğini, aksi halde yeni bir gün göremeyeceğini biliyor."

Nefer emir erinin ona uzattığı kılıç kemerini beline geçirirken, "Sen de onu karşılamaya benimle birlikte gelecek misin, Yaşlı Babam?" diye sordu.

"Hayır!" Taita sol elini kaldırdı, ikinci parmağında güvercin kanı renginde dev bir yakutla bezeli altın bir yüzük taşıyordu. Taş güneş ışığını çekip ışıldayınca Nefer yüzüğü tanıdı. Yıllar önce genç Firavun'u onun için öldürdüğünü zannettiğinde Naja'nın Teb'de kendi parmağından çıkararak Taita'ya verdiği yüzüktü bu. Nefer bunun, Naja'nın saçından bir perçem, kurumuş dışkısından bir küçük topak ya da kesilmiş tırnakları kadar güçlü bir tılsım olacağını biliyordu. "Savaşı ben buradan seyredeceğim," dedi. "Belki de kendi önemsiz yöntemlerimle sana bir kargı ya da yay kullanmamdan daha yararlı olabilirim."

Nefer gülümsedi. "Senin silahların benim elimdekilerin hepsinden daha keskin ve daha isabetli. Horus yüzüne gülsün ve seni korusun, Yaşlı Babam."

Okçu ve sapancı bölüklerinin vadiden çıkarak setlerin arkasında mevzilenmelerini izlediler. Adamların her biri kendisinden ne beklendiğini çok iyi bildiği ve bu manevranın defalarla provasını yaptığı için taburlar hızlı ve bir amaç güderek hareket ediyordu.

Askerlerin sonuncusu da savunmaların arkasında gözden kaybolduktan sonra ortalık terk edilmiş gibi gözüktü.

Nefer, Taita'ya sarılıp merdivenden aşağı inmeye başlarken Naja'nın ordularının kaldırdığı toz bulutu bir fersahtan daha yakına gelmiş bulunuyordu. Genç Firavun'un kalenin kapısından dışarı çıkması üzerine orada toplu araba bölüklerinden bir yaşa uğultusu yükseldi. Nefer sıraları denetlerken arada kendi komutanlarıyla subaylarını gördükçe, "Cesaret, Hilto! Benim için bir hamle daha, Şabako! Bu gece seninle zafere içeceğiz, Sokko," diyordu.

Meren, Dov'la Krus'a hâkim olduktan sonra arabaya atladı. Nefer dizginleri onlar alınca, efendisinin dokunuşunu tanıyan Döv, uzun kirpikli pırıl pırıl gözleriyle ona bakarak hafif hafif kişnedi. Krus da ensesini kabarttı ve ön toynaklarından biriyle eşindi.

Nefer sağ yumruğunu yükseğe kaldırdı ve komutu verdi: "Marş! ileri!"

Koç boynuzları ilerleme komutunu tekrarladılar, Nefer de birliklerinin önüne geçti.

Görkemli bir yürüyüşe geçmişlerdi. Ancak setlerle duvarların arkasındaki okçuların bir teki bile ovadan gözükmüyordu.

Nefer eliyle bir işaret daha verince oluşumlar açıldılar. Ön sıra, tekerlek tekerleğe olmak üzere kendilerine doğru yuvarlanan büyük toz bulutunu karşılamak üzere ilerledi. Nefer haftalar önce yerleştirdiği işaretlerde öndeki bölüğünü durdurdu ve kendisi

düşmanın ilerleyişini incelerken atlarının dinlenmesine izin verdi.

Boz renkli toz bulutlarının gri renkli çölle buluştuğu yerde koyu renkli noktalar ve sıcak havada titreşen metal ışıltıları görebiliyordu. Biraz daha yaklaştılar; Naja'nın ön sıradaki savaş arabalarının siluetleri serabın içinde bir göletin dibindeki iribaşlar gibi kıvranıyor ve şekil değiştiriyorlardı.

Sonra sertleştiler ve sağlam bir şekil aldılar, Nefer böylece atları ve arkalarındaki araçlarda duran zırhlı adamları seçebildi.

Meren, "Tatlı Horus'a şükür," diye mırıldandı. "Görünüşe bakılırsa bütün arabaların harekete geçirmiş. Belli ki yedekte hiçbir araba bırakmamış."

Düşman giderek yaklaşıyordu. Şimdi ön sıradaki savaşçıların yüzünü seçebiliyor, bayraklarıyla flamalarından ise her birliği teşhis ediyor ve onlara kumanda eden subayları tanıyabiliyorlardı.

Dev ordu iki yüz adım geride durdu. Somurtkan manzaranın üzerine çöken sessizliği yalnızca rüzgârın fısıltıları bölüyordu. Derken tozun yere düşen bir perde gibi dibe çökmesi üzerine her iki ordunun bütün ayrıntıları ortaya çıktı.

Düşmanın tam ortasından tek bir araba ileri çıktı. Kasanın tozla kaplanmış olmasına rağmen altın varak aradan sırıtıyor, saltanat flaması da sürücünün başının yukarısında dalgalanıyordu. Naja yüz adım ilerde durunca Nefer mavi savaş tacının altındaki soğuk ifadeli, yakışıklı yüzü tanıdı.

Naja gür sesiyle, "Selam, kendi ellerimle geberttiğim köpeğin yavrusu Nefer Seti!"

diye seslendi. Onun bir hükümdarı öldürdüğünü böylesine çekinmeden itiraf edişi Nefer'i şaşırtmıştı. Naja devam etti. "Can çekişirken Tamose'dan aldığım tacı başımda taşıyorum. Elimde ise," adam güçlü mavi kılıcı havaya kaldırdı, "korkak elinden aldığım kılıç var. Onu benden geri almak istemez misin, yavru köpek?"

Nefer dizginleri tutan ellerinin titremeye başladığını hissetti. Öfkesi de kızıl bir bulut gibi yükselerek önünü görmesini neredeyse engelliyordu.

Yanı başında Meren, "Yavaş!" diye fısıldadı. "Sakın seni kışkırtmasına izin verme."

Nefer insanüstü bir çaba sarf ederek öfkesinin sislerini araladı. Yüzünden tüm ifadeyi silmeyi başardı, ama sesi tıpkı taşa sürten metal gibiydi. "Hazır ol!" diyerek kendi kılıcını yükseğe kaldırdı.

Naja sessizce güldü, kendi arabasını çevirdi ve düşman hattının tam ortasındaki yerine geri döndü.

"Marş! ileri!" Naja mavi kılıcı havaya kaldırdı. Ön sırasındakiler birden hızlanıp Neferle asker sırasının üzerine yürüdüler.

"Dörtnala! Hücum!" Düşman sağlam bir kitle halinde ileriye aktı.

Nefer hiç istifini bozmadan gelmelerine izin verdi. Naja'nın sataşmaları hâlâ kulaklarında çınlıyor, özenle tasarlanmış planını terk edip ileri atılmamak ve Naja'yla

kafa kafaya gelip hain kalbine kılıcını saplamamak için kendini zor tutuyordu. Büyük bir çaba harcayarak bu kışkırtmaya karşı koydu ve kılıcını yükseğe kaldırdı. Onunla başının yukarısında ışıl ışıl üç daire çizdi. Birlikleri bu işarete hemen yanıt verdiler.

Uçuş halindeyken aniden yön değiştiren bir kuş sürüsü ya da saldırıya geçmiş bir barrakudadan kaçan balıklar gibi hızla döndüler ve ovada geldikleri yöne doğru kaçmaya başladılar.

Naja'nın ön sırası kendini çarpışmaya hazırlamıştı, ama herhangi bir direnişle karşılaşmayınca var olmayan bir basamağa takılıp sendeleyen bir adam gibi hızlarını kaybettiler. Onlar kendilerini toparlayıncaya kadar Nefer yüz adım geri çekilmişti.

Birlikleri şimdi oluşumlarını değiştirdiler ve yayılmış bir konumdan dörtlü bir kolona dönüştüler.

Naja saldırıya geçtiyse de üç yüz adım ilerde alçak bir taş setin birliklerinin yolunu kestiğini gördü. Artık duramayacaklarından kendi merkezlerine doğru sağa ve sola yön değiştirdiler. Geniş bir nehrin akıntısının birdenbire dar bir kayalık boğaza sürülmesi gibi sıkıştılar. Tekerlek tekerleğe takılıyor, at takımları birbirine yol vermek zorunda kalıyordu. Arabalarla atlar tek bir kitle olunca saldırı duraksadı ve yavaşladı.

O öldürücü anda koç boynuzları çın çın öttüler, bu işaret üzerine okçularla sapancıların başlarıyla omuzları iki taraftaki setlerin arkasından ortaya çıktı. Oklar yayların kirişine takılmıştı bile, okçular da şimdi kavisli kısa yaylarını gerdiler.

Hedeflerini özenle seçerek nişan aldılar, ilk atış her zaman en etkilisiydi.

Sapancılar silahlarını fır fır döndürdüler; uzun kayışların ucundaki deri keselerdeki sert kıl topların ağırlığına karşı koymak için iki ellerini kullanıyorlardı. Toplar vızıldayarak korkunç bir hıza ulaşıyordu.

Naja'nın öndeki bölükleri setlerin arasındaki huninin içinde hayli ilerlemişlerdi ki trompetler yine öttüler, okçularda toplu bir vole halinde oklarını saldılar. Onlara atlara nişan almaları ve düşman subaylarını saptamaları emredilmişti. Oklar hafif bir ıslıkla havayı yarıp geçtiler, ama menzilleri kısaydı, ok uçlarının canlı ete saplanması ise bir avuç çakılın yere çarpmasını andıran bir ses çıkardı. Naja'nın saldırı kıtasının ilk sırası çöktü, atlar yere devrildikçe arabalar da leşlerin üstüne yığılıyor, bu arada kontrolden çıkarak iki yandaki taş duvarlara çarpıyor, tepetaklak oluyor ya da yuvarlanıyordu.

Hemen arkasından sapancılar inanılmayacak bir isabetle mermilerini saldılar.

Pişmiş kilden toplar olgun bir nar iriliğinde, fakat fildişi kadar serttiler. Kuru bir değnekmişcesine bir adamın ya da bir atın kafatasını çatlatabilir, bir bacağı kırabilir ya da kaburgaları parçalayabilirlerdi. Toplar saldıran arabaların ikinci sırasına çarptılar ve korkunç bir yıkıma yol açtılar.

Arkadan gelen taşıtlar hamleyi durduramadılar ve öndekilerin enkazına tasladılar.

Araba kasaları azgın bir orman yangınında yeşil dalların çıkardıkları sesle çatırdadılar ve parçalandılar. Bazı arabaların uzun okları parçalanırken ölümcül kıymıklar da o

arabaları çeken atları şişledi. Tekerlekler parçalandılar ve dingillerinden koptular, insanlar kasalardan savruldular, şahlanan ve birbirinin üstüne yığılan atların ayaklarının altında ezildiler.

Birliğinin başındaki Nefer, arkasından gelenlerin bekledikleri işareti verdi, bunun üzerine sürü sürü piyade gizlendikleri yerden fırladılar ve iki yandaki taş duvarlarda kasten bırakılmış olan açıklıkları gizleyen dikenli çalıları kenara çektiler. Nefer'in arabaları o gediklerden arka arkaya geçerek duvarların ötesindeki açık araziye çıktılar. Artık sıkışık durumda olmadıklarından ovada rahatça manevra yapabiliyorlardı. Tornistan ederek Naja'nın kapana kısılmış bölüklerini çevirdiler ve arka sıralarına yüklendiler.

İki ordu şimdi dövüşen boğalar gibi boynuz boynuza birbirine kilitlenmişti. Naja'nın bütün taşıtları duvarların arasındaki kapana kısılmamıştı. Aslında hepsinin birden içeri girmesine yetecek kadar bir alan yoktu. Serbest kalmış bu arabalar şimdi Nefer'e saldırdılar ve geleneksel bir araba savaşı başgösterdi. Arabalar hızla saldırıyorlar, çekiliyorlar, sonra yine saldırıya geçiyorlardı.

Bölükler daha küçük birliklere bölündüler; tek tek taşıtlar ovada vahşice tekerlek tekerleğe, adam adama dövüşüyorlardı.

Nefer çarpışmanın başlangıç evresinde düşmana verdirdiği muazzam kayıplara rağmen hâlâ sayıca çok zayıftı. Avantaj bir taraftan ötekine geçerken, Nefer kalenin arkasındaki vadide gizlediği yedekleri getirtmek durumunda kalıyordu. Sonunda sonuncuları için gerekli işareti verdi. Artık yapabileceği başka bir şey yoktu. Sonuncu arabasını da savaş alanına sevk etmişti.

Ama bunun da yetmeyeceği belliydi. Atlarıyla adamları sırf düşmanın sayıca üstünlüğünün altında ağır ağır ezilmekteydiler.

Nefer tozların, gürültünün ve karışıklığın arasında Naja'nın altın arabasıyla kırmızı renkli saltanat flamasını keşfetmek için ovayı çaresizlik içinde bakışlarıyla taramaktaydı. Naja'yı ikili bir dövüşe mecbur edip onu öldürebildiği takdirde günü hâlâ zaferle sonuçlandırabileceğini biliyordu. Ama Firavun'dan hiçbir iz yoktu. Belki de duvarların arasındaki geçitte yolu kesilmişti, belki de savaşın kaosunun içinde bir yerde yaralı ya da ölü olarak yatıyordu.

Nefer yakınında bir yerde Hilto'nun arabasının iki düşman arabasının arasına sıkıştığını, yaşlı savaşçının da yaralanarak yere düşürüldüğünü gördü. Hilto'nun bölüğü onun düştüğünü gördü ve panik halinde dağıldı. Nefer umutsuzluğun soğuk elinin yüreğini ezdiğini hissetti. Savaşı kaybediyorlardı.

Kırmızı arabalardan bir dizinin, setler boyunca dairesel bir manevrayla okçularıyla sapancılarını arkadan çevirdiğini ve onları oklar ve kargılarla yere mıhladığını gördü.

Piyadeler dağılıp kaçtılar. Bağrışan kalabalığın umutsuzluğu ise bulaşıcıydı. Nefer Taita'nın bu tür durumlara "küçük kuş etkisi" dediğini hatırladı. "Biri uçtuğu zaman hepsi uçarlar," demişti.

Nefer ordusunun pek yakında bozguna uğrayacağını biliyordu. Onu duyacak kadar yakınında olan araba sürücülerine cesaret verici sözler seslendi ve başka bir düşman arabasına saldırıp sürücüleri bir düzüne kılıç darbesiyle doğramak suretiyle onları canlandırmaya çalıştı. Sonra kırmızıların başka bir arabasının peşine takıldı, fakat Dov'la Krus artık bitkin düşmüşlerdi, düşman da uzaklaşmaya başlamıştı.

Derken Meren yanı başında, "Baksana, Firavun!" diyerek çölün doğu yönünü işaret etti. Nefer elinin tersiyle yüzünden terini ve öldürdüğü düşmanlardan sıçramış

kanları sildikten sonra parıltının içine bakışını dikti.

O zaman gerçekten de her şeyin bittiğini ve savaşı kaybettiklerini anladı. Yeni bir düşman arabası kitlesi sel gibi üzerlerine geliyordu. Birdenbire nereden çıktıklarını Nefer anlayabilmekten acizdi. Naja'nın, bütün araçlarını savaşa soktuğunu zannetmişti. Ama artık önemi yoktu, savaş nasılsa kaybedilmişti.

Umutsuzluğun pençesindeki Nefer, "Kaç taneler?" diye merak etti.

Meren, "iki yüz," diye fikir yürüttü. "Belki daha bile fazla." Sesinde tevekkül vardı.

"Her şey bitti, Firavun. Çarpışarak öleceğiz."

Nefer kendisine en yakın arabalara, "Son bir hamle," diye bağırdı. "Saldırın Maviler Kahramanca ölelim."

Askerleri boğuk sesleriyle ona alkış tuttular ve Firavunlarının iki yanına dizildiler.

Dov'la Krus'un bile kuvvetleri yenilenmişti sanki. Ve ince Mavi arabalar dizisi yeni düşmana doğru harekete geçti, onlarla kafa kafaya çarpışmaya hazırlandılar. Yaklaşınca en öndeki düşman arabasında bir generalin flamasının dalgalandığını gördüler.

Meren, "Kutsal Horus, onu tanıyorum," diye bağırdı, "İhtiyar, oğlancı Prenn bu."

Artık birbirlerine o kadar yakındılar ki Nefer de bir gözünün üstünde siyah kumaş parçası olan zayıf silueti tanıdı. Hathor Antlaşması'nı tartışmak için Perra'daki tapınakta buluştukları zaman Kral Apepi'nin maiyetinde görmüştü onu. Mintaka'yı da ilk kez gördüğü olağanüstü gündü bu.

Nefer, "Çok zamansız geldi," diye söylendi. "Ama belki en azından bir sonraki genç oğlanlar kuşağını onun âşığı olmaktan kurtarabiliriz."

Dov'la Krus'u dosdoğru Prenn'in üzerine sürerek onu yana kaçmak ve kargısı için bir kalça hedefi sunmak zorunda bırakmaya çalıştı. Ama birbirlerine daha da yaklaştıklarında Meren şaşkın halde bağırdı. "Mavi flama çekmiş!" Prenn'in flaması rüzgârda arkaya doğru, onlara göre aksi yöne uçtuğundan Nefer onu şu ana kadar fark etmemişti. Meren haklıydı; Prenn Tamose Hanedanı'nın mavi bayrağını çekmişti arkasından gelen bütün arabaları da öyle.

Prenn o sırada yavaşladı ve sağ kolunu göğsünün üstünde çaprazlayarak Nefer'i selamladı. Sonra, araba tekerleklerinin gümbürtüsünü bastıran güçlü bir sesle,

"Selam Firavun!" diye bağırdı. "On bin yıl yaşa sen, Nefer Seti."

Nefer fırlatmaya hazırlandığı kargıyı indirdi ve atlarını durdurdu.

Prenn, "Emirleriniz nedir, Firavun?" diye bağırdı.

"Bu ne garip iştir, General Prenn? Niçin benden emir istiyorsun?"

"Prenses Mintaka bana mesajını iletti, ben de senin emrine girmeye ve Kral Apepi'yle Firavun Tamose'un öldürülmeleri olayının intikamını almak için sana yardım etmeye geldim."

"Mintaka mı?" Nefer şaşırmıştı. Sevgilisinin hâlâ Avaris'teki tapınağın korumasında olduğunu zannediyordu. Ama savaşçı içgüdüleri baskın çıktı ve bu düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Bunları düşünmek için daha sonra yeterince vakit olacaktı.

"Hoş geldiniz, General Prenn. Tam zamanında yetiştiniz. Arabanızı benimkinin yanına çekin de bu savaş alanını bir ucundan öbür ucuna kadar tarayalım," dedi.

Yan yana saldırıya geçtiler, Nefer'in dağılmış alayları da mavi sancakların dalgalandığını gördüler ve "Horus ve Nefer Seti!" savaş çığlığıyla koç boynuzu trompetlerini de duyarak cesaretlendiler. Naja Kiafan'ın Kırmızı bölükleri de daha iyi durumda sayılmazlardı ve Prenn'in taze birlikleri üzerlerine gelince pek az direndiler.

Kısa bir süre savaştılar, fakat moralleri çökmüştü. Bazıları arabalarından atlayarak tozların içine diz çöktüler ve ellerini kaldırarak teslim oldular. Merhamet dileniyorlar, Nefer Seti'yi göklere çıkarıyorlardı. Davranışları bulaşıcı oldu ve bütün savaş alanına yayıldı. Bütün Kızıl araba sürücüleri artık kılıçları ellerinden atıyorlar ve yere dizüstü düşüyorlardı.

Nefer bütün savaş alanını tarıyor, Naja'yı arıyordu. Babasının katilinin intikamını almadıkça zaferinin tam olmayacağını biliyordu. Naja'yı saldırı kuvvetlerinin başında en son gördüğü taş duvarların başına döndü. Savaşın döküntülerinin, parçalanmış ve devrilmiş arabaların, yaralı ve can çekişen adamlarla atların, dağılmış cesetlerin arasında atını sürüyordu. Düşmanın büyük kısmı öldüğü veya teslim olduğu halde, hâlâ savaşan dağınık küçük gruplar vardı. Nefer'in adamları öylelerine acımadılar, hatta teslim olmaya çalıştıkları vakit bile onları doğradılar. Nefer fırsatını buldukça araya girerek katliamı durdurmaya ve tutsakları korumaya çalışıyordu, ama adamları çılgın halde olduklarından daha düzünelercesi kendisi onları kurtaramadan öldüler.

Nefer taş duvarlara ulaştı ve Krus'la Dov'u dizginlerini çekerek durdurdu.

Arabadaki yüksek konumundan alçak duvarların arkasında Naja'nın öncü birliklerini tuzağa düşürdüğü dar geçidi görebiliyordu. Parçalanmış arabalar, tıpkı denizdeki büyük bir fırtınada kayaların üstüne sürüklenmiş bir filonun kalıntıları gibi birbirlerinin üstüne yığılmışlardı. Atlardan bazıları çabalayıp ayağa kalkmışlardı ve parçalanmış arabalarına hâlâ koşumlarından bağlı olarak duruyorlardı. Ön ayaklarından biri bir sapanın kil topu tarafından kırılmış nefis bir doru kısrağın üç ayak üstünde durduğunu gördü. Onun yanındaki kara aygırın bağırsakları ise karnındaki bir yırtıktan dışarı sarkmıştı. Her arabanın etrafında ölülerle yaralılar yatıyordu. Bazıları hâlâ kıpırdıyor ve ağlıyor, anneleriyle tanrılardan su ve yardım dileniyorlardı. Başkaları yaralarının verdiği

ıstıraptan donmuş gibi oturuyorlardı. Bir tanesi midesinin derinlerine yerleşmiş oku dışarı çekmeye uğraşıyordu. Nefer ölülerin arasında Naja'nın cesedini aradı, ama her taraf karmakarışıktı, birçok ceset de enkazın altında kalmıştı. Sonra bir altın varak ışıltısıyla Naja Kiafan'ın saltanat bayrağını görür gibi oldu. Tozların ve pıhtılaşmakta olan kan göletlerinin arasında yatıyordu.

Nefer, Meren'e, "Onu bulmalıyım," dedi. "Öldüğünü bilmeliyim." Bu kararla arabadan aşağı atladı.

"Onu aramana yardım edeceğim." Meren atların başına geçti ve onları duvara bağladı. Nefer setlerin üzerinden atladı ve öbür enkazın üstüne tırmanarak en sonunda altın arabaya ulaştı. Araba yan yatmıştı, ama içi boştu. Atlarından biri hâlâ yaşıyordu, ne çare ki ön bacaklarının ikisi de kırılmıştı, başını kaldırarak Nefer'e acıklı acıklı baktı. Delikanlı okluktaki kargılardan birini aldı ve kulağının arkasına indirdiği bir darbeyle hayvanı öldürdü. Meren birdenbire eğildi ve döküntülerin arasından bir şey almak için yere eğildi. Bu cismi yükseğe kaldırınca Nefer onun Naja'nın mavi savaş tacını bulduğunu gördü.

Nefer ona, "Domuzun leşi de yakınlarda bir yerde olmalı," diye seslendi. "Bundan kolay kolay vazgeçmezdi. Onun için o kadar büyük bir değeri var ki."

Meren de, "Arabanın altına bak," diye seslendi. "Altına hapsolmuş olabilir. Dur kaldırmana yardım edeyim." Meren böyle diyerek enkazın üstünden Nefer'e doğru gelmeye başladı, tam o sırada Nefer gözucuyla bir hareket fark eder gibi oldu. Aynı anda Meren, "Dikkat! Arkanda!" diye bağırarak onu uyardı.

Nefer eğilip hızla arkasına döndü. Naja arabanın korkuluğunun arkasına gizlendiği yerden çıkarak doğrulmuştu. Tıraşlı kafası bir devekuşu yumurtası kadar soluk ve parlaktı, gözlerinde de çılgın bir bakış vardı. Tamose'un mavi kılıcını iki eliyle tutarak Nefer'in kafasına nişan aldı, fakat Meren'in uyarısı Nefer'i kurtarmıştı, tıslayan kılıcın hemen altına daldı. Kendi kılıcı kalçasının üstündeki kınının içindeydi, ama sakatlanan ata öldürücü darbeyi indirdiği kargı hâlâ elindeydi, içgüdüsel olarak bununla Naja'nın boğazına bir hamle yaptı, ne çare ki Naja adaşı kobra kadar seri hareketli olduğundan yana kıvrıldı. Bu kendi kılıcına el atmak için Nefer'e kısa bir fırsat verdi, fakat Naja geri çekilerek etrafına bakındı. Meren'in elinde kılıçla Nefer'in imdadına geldiğini gördü, sonra boş arabanın Döv ve Krus'la duvara bağlı olduğunu gördü. Nefer'i mavi kılıçla yaptığı bir hamleyle geriye kaçırttıktan sonra döndü ve koşarak kaçtı. Nefer arkasından kargıyı fırlattıysa da bileğinde kayış olmadığından atış isabetsiz oldu. Naja bu arada duvara ulaşmıştı. Mavi kılıcın bir darbesiyle atların bağlarını kesti ve arabaya atladı. Dizginleri yakalamaya fırsat bulamadıysa da kırbacı çekerek Krus'la Dov'un kalçalarının üstünde şaklattı. Ürken hayvanlar birlikte öne fırladılar, yarım düzine adımdan sonra da dörtnala koşmaya başladılar.

Nefer duvarın üstüne sıçrayınca Naja'nın ovada arabayla uzaklaştığını gördü.

Derin bir soluk aldı ve Dov'la Krus'un çok iyi tanıdıkları o tiz ve keskin ıslığı öttürdü. Atların başlarını doğrulttuklarını, kulaklarını diktiklerini ve başlarını onun bulunduğu

yöne çevirdiklerini gördü. Derken Krus bir sağ dönüş yaptı, Döv da duraklamadan ona uydu. Araba bu sert dönüş sırasında yana yattı, Naja da aşağı savrulmamak için korkuluğa her iki eliyle yapışmak zorunda kaldı, iki at Nefer'in duvarın üstünde tetikte beklediği noktaya hızla yaklaştılar. Denge bulan Naja mavi kılıcı her iki eliyle gardda tutuyor, menzili içine girince Nefer'e çarpmaya hazırlanıyordu. Nefer kendi bronz kılıcının o korkunç kılıca karşı gelemeyeceğini biliyordu. Böyle bir silahla Naja çapında bir kılıç ustasının karşısına çıkmak intihardan başka bir şey olmazdı.

Atlar altından dörtnala geçerlerken Nefer çevik bir hareketle Krus'un üstüne atladı ve dizlerinin baskısıyla onu aynı hızla ovaya doğru yönlendirdi. Arkaya göz atınca Naja'nın korkuluğun üstüne tırmandığını gördü. Okun üstünde yavaş yavaş ilerleyerek Nefer'e ulaşmaya çalışıyordu.

Nefer, Krus'un sırtından aşağı eğilerek atları oka bağlayan deri ipi kendi kılıcıyla doğradı. Araba boşta kalınca bir yana yattı. Naja'nın ağırlığı oku aşağı itti öyle ki, ucu yumuşak toprağa saplandı. Yarışan araba devrilmiş, Naja da aşağıya savrulmuştu.

Yere omzuyla çarptı, Nefer de atların nal sesleriyle arabanın kırılan tahtalarının çatırtılarının arasında bile düşmanının kemiğinin kırıldığını duydu.

Krus'u o yana çevirdi ve Naja'nın üzerine saldırdılar. Adam güçlükle ayağa kalkmıştı, kırılan sağ kolunu göğsüne yapıştırmış durumda duruyor, ayaklan üstünde sallanıyordu. Düşerken mavi kılıcın kabzası da elinden kurtulmuştu. Kılıç şimdi bulunduğu yerin on adım kadar ötesinde ucu toprağa saplanmış olarak duruyordu.

Bıçak sarsıntının etkisiyle titriyor, harika mavi metal mavi ışıklar çaktırıyor, değerli taşlarla süslü kabza iki yana sarsılıyordu.

Naja silaha doğru sendeledi. Ama sonra Krus'un üzerine geldiğini görünce müthiş bir korkunun etkisiyle yüzü kül rengini aldı. Dönüp koşmaya başladı.

Nefer, Krus'un sırtından eğilip kılıcı kumun içinden çekti, sonra Krus'u döndürüp Naja'yı kovalamaya başladı. Naja arkasında nal seslerinin giderek yükselen sesini duyarak arkasına baktı. Gözlerindeki rastık siyah gözyaşları gibi yanaklarına akmış, korku yüzünü biçimsizleştirmişti. Ona yaklaşan korkunç intikamdan kurtulamayacağını işte o zaman anladı. Dizüstü düşerek yalvarır gibi iki elini kaldırdı.

Nefer iki kürek kemiğinin arasına inen bir şaplak ve sert bir ıslıkla Krus'u diz çökmüş siluetin önünde zıngadak durdurdu, yere atladı ve Naja'nın tepesine dikildi.

Naja, "Merhamet!" diye hıçkırdı. "Çifte tacı ve bütün krallığı sana bırakıyorum."

Böyle derken Nefer'in ayaklarının dibinde sürünüyordu.

"Onlar zaten benim. Bir tek şeyim eksik, intikam!"

"Tanrılar adına ve kız kardeşin tanrıça Heseret'le karnındaki bebeğin hatırı için merhamet, Nefer Seti!" Naja'nın elinde birdenbire bir kama belirdi ve yukarıya doğru bir hamle yaparak bunu Nefer'in kasığına saplamaya yeltendi. Delikanlı neredeyse gafil avlanıyordu, ama son anda yana kaçmasıyla kamanın ucu eteğine takıldı. Nefer mavi

kılıcın bir darbesiyle kamayı düşmanının elinden düşürdü.

"Sebatına hayranım. Adi doğana sonuna kadar sadık kalıyorsun." Nefer adama soğuk bir gülümseyiş yöneltti. "Ben de sana babam Firavun Tamose'a gösterdiğin merhametin aynını göstereceğim." Mavi kılıcın ucunu Naja'nın göğsünün ortasına sapladı. Uç, adamın kürek kemiklerinin arasından dışarı çıktı. Naja'nın yüzünde ıstırapla karışık bir inanmazlık biçimlendi.

"Bu kutsal kılıcı pislettin. Şimdi onu senin kanınla yıkayacağım," diyen Nefer kılıcı hızla çekti ve bir kez daha derine sapladı.

Naja tozların üstüne yüzüstü yuvarlandı ve son bir soluk aldı, fakat akci ğerlerindeki hava köpürerek kürek kemiklerinin arasındaki yaradan dışarıya püskürdü ve yaralı son kez titredikten sonra öldü.

Nefer cesedi topuklarından Krus'un koşum takımından sarkan kayışlara bağladı, sonra ata bindi ve cesedi arazide sürükledi. Kalenin kapılarına yaklaştığı sırada, yasalarla alkışlar dalga dalga yükselerek onu takip ediyordu. Orada ipi kesti ve Naja'nın kanlı cesedini tozların içinde bıraktı.

"Gaspçının leşini parçalara ayırsınlar. Her birinin sergilenmek üzere Mısır'ın bütün eyaletlerine gönderilmesini istiyorum. Mısır'ın bütün vatandaşları bir hükümdarı öldürmenin ve ihanetin sonucunu görsünler."

Bu sözlerden sonra Nefer başını kaldırarak kalenin gözetleme kulesinin tepesinde duran siluete baktı ve onu selamlamak için kana bulanmış mavi kılıcı havaya kaldırdı.

Taita da selamı kabul etmek için sağ elini kaldırdı. Parmağındaki yüzüğün taşı koyu kırmızı bir ışıkla ışıldadı. Naja'nın yakut yüzüğüydü bu.

"Bütün günü kulenin tepesinde geçirdi. Büyücü bu savaşta nasıl bir rol oynadı acaba?" diye kendi kendine sordu Nefer. "Onun etkisi olmamış olsa zaferi kazanır mıydık acaba?" Bu sorunun yanıtı yoktu, Nefer de onu arka plana itti. Kulenin tepesine çıkan merdiveni tırmandı ve Taita'nın yanında durdu.

Oradan adamlarıyla konuştu. Onlara görevlerini yaptıkları ve yiğitlikleri için teşekkür etti. Onlara ödüllerini de vaat etti. Ganimetten hepsi hisse alacaklardı. Dahası yüzbaşılarla ve öbür subaylara terfi, altın zincirler ve yiğitlik nişanları verilecekti.

Nefer hepsinin adını okuyup bitirdiği sırada güneş ufukta mor renkli bir fırtına bulutu katmanının arasında batmaktaydı. Delikanlı konuşmasını bir duaya çağrıyla tamamladı: "Bu zaferi tanrıların şahini altın Horus'a adıyorum." O dua ederken kehanet olarak anlamlandırılabilecek garip bir belirti görüldü. Batan güneşten kopan bir tek ışın bulut katmanını yararak kuleyi aydınlattı. Nefer'in başının üstündeki mavi savaş tacının ve elindeki mavi kılıcın üstünde ışıldadı.

Aynı anda yukarıdan vahşi bir çığlık koptu. Bütün başlar kalktı ve bütün gözler yukarıya çevrildi. Kalabalığın içinde bir mırıltı yayıldı. Bir kral şahin Firavun'un başının yukarısında havada durdu, insanlar huşu içinde bakarken o büyüleyici garip sesini tekrar

duyurdu, Firavun'un başının yukarısında üç kere daire çizdikten sonra da hızlı kanat çırpışlarla loşlaşmış doğu göğüne fişek gibi daldı ve karanlığın içinde uzaklaşıp kayboldu.

Askerler, "Tanrı'nın kutsaması," diye bir tekerleme tutturdular. "Çok yaşa Firavun!

Baksana, tanrılar bile seni selamlıyor."

Fakat ikisi yalnız kalır kalmaz Taita, odanın dışındakilerin duymaması için çok yavaş sesle, "Şahin bir uyarı getirdi, bir kutsama değil," diye konuştu.

Nefer kaygılı bir sesle, "Uyarı nedir?" diye sordu.

Taita, "Kuş çağrısını öttürürken Mintaka'nın bağırdığını duydum," diye fısıldadı.

"Mintaka!" Nefer savaş patırtısı arasında onu unutmuştu. "Prenn onun hakkında bize ne söylemişti?" Çadırın kapısına dönerek nöbetçilere, "Prenn! Kumandan Prenn nerede?" diye seslendi.

Prenn hemen gelip Firavun'un önünde diz çöktü. Nefer ona, "Size şükran borçluyuz," dedi. "Siz olmasaydınız zafer bizim olamazdı. Ödülünüz bütün öbür subaylarımınkinden yüksek olacak."

"Firavun çok yüce gönüllüler."

"Savaşın başında Prenses Mintaka'dan söz etmiştiniz. Onun Avaris'teki Hatho Tapınağı'nda güvende olduğunu düşünüyordum. Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Yanılıyorsunuz, Firavun. Prenses Mintaka tapınakta değil. Bana mesajınızı getirmeye geldi. Onu savaş alanına yanımda getiremeyeceğim için, iki gün önce çöldeki kampımda bıraktım. Burasıyla Hatimiye arasındaki yolun üstündedir."

Nefer müthiş bir önsezinin etkisiyle sarsıldı. "Aynı kampta başka kimleri bıraktınız?"

"Hanedanın başka bazı kadınlarını, Mintaka'yla beraber gelen Prenses Merykara'yı ve majesteleri Kraliçe Heseret'i..."

"Heseret!" Nefer ayağa fırladı. "Heseret! Mintaka'yla Meykara onun elindeyse, benim kocasını öldürdüğümü duyunca onlara neler yapmaz ki?" Nefer çadırın kapısına yürüyerek Meren'i çağırdı. "Mintaka'yla Merykara müthiş bir tehlikede," dedi.

"Bunu nereden biliyorsunuz?" Meren şaşırmıştı.

"Prenn'den duydum. Taita da şahinin çığlığını bir tehlike uyarısı olarak anlamlandırdı. Hemen oraya gitmemiz gerek."

HESERET DÜNYANIN EN KARANLIK, İnsan ruhunun da en bozuk olduğu şafak öncesinin o çok korkulan karanlığında ve ürpertici serinliğinde uyandı. Uykusunu neyin böldüğünü önce anlayamadı, ama sonra hâlâ çok uzakta olan, fakat giderek kuvvetlenen birçok sesin farkına vardı. Doğrulup kürk battaniyelerini beline kadar düşürdü ve uzaktaki uğultulara bir anlam vermeye çalıştı.

Çok geçmeden, 'Yenildi, öldürüldü" ve "hemen kaçmalı" gibi kelimeleri seçmeye başladı.

Bağırarak hizmetçilerini çağırdı. Çok geçmeden ikisi yarı uykuda ve çıplak, ellerinde küçük yağ lambaları taşıyarak yanına vardılar.

Heseret, "Ne oluyor?" diye sordu. Kadınların iri iri açılmış karanlık bakışl gözlerinden bir anlam çıkarmak mümkün değildi.

"Bilmiyoruz, hanımımız. Uyuyorduk."

Heseret, "Aptal kızlar! Hemen gidip öğrenin!" diye öfkeyle emretti. Ve ekledi.

"Tutsakların da kafeslerinde olduklarına, kaçmadıklarına emin olun." Hizmetçiler koşarak kaçtılar.

Heseret yatağından çıkarak bütün lambaları yaktı, sonra saçlarını tepesinde topladı, altına bir etek geçirdi, omuzlarına da bir şal aldı. Bu arada kampın dışındaki gürültülerin kuvvetlendiğini, yoldan arabaların gümbürdeyerek geçtiklerini duyabiliyor, ama olanlara hâlâ bir anlam veremiyordu.

İki hizmetçi koşar adımlarla çadıra döndüler. Yaşça büyük olanı soluk soluğa kalmıştı ve zor konuşuyordu, "İsmailiye denen bir yerde büyük bir savaş olduğunu söylüyorlar, majesteleri."

Heseret içinde büyük bir sevinç duydu. Naja zafer kazanmıştı: kalbinin derinlerinde buna emindi. "Savaşın sonucu ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyoruz, hanımımız. Sormadık."

Heseret kızlarından kendisine yakın olanının saçlarını kavradı ve onu öyle sarstı ki tutam tutam saçlar ellerinde kaldı. "Sende bir dirhem bile mi akıl yok?" diyerek kıza bir de tokat attıktan sonra onu çadırın içinde yerde bıraktı. Bir lamba kapıp kapıya koştu.

Nöbetçilerin gitmiş olduklarını görünce ilk kez korkmaya başladı. Arabaya koşup lambayı yükseğe kaldırdı ve domuz kafesinin içine baktı. Perişan iki siluetin hâlâ elinin, kolunun kafesin arkasındaki kazıklara bağlı olduğunu görünce biraz rahatladı.

İki kız kirden yol yol olmuş soluk yüzleriyle ona baktılar.

Heseret onları bırakıp kampın kapısına koştu. Yıldızların ışığında bir atlı alayının hızla akıp geçtiğini gördü. Başka arabalarla yük vagonları ise öküzler tarafından çekiliyordu. Bunlardan bazıları balyalar ve sandıklarla tepeleme yüklüydü.

Başkalarına ise çocuklarını kucaklamış kadınlar doluşmuştu. Yüzlerce asker yaya olarak hızla geçiyordu. Heseret bunların çoğunun ellerinden silahlarını atmış olduklarını

gördü.

Genç kadın, "Nereye gidiyorsunuz?" diye onlara seslendi. "Ne oluyor?" Kimse ona yanıt vermediği gibi, kimse onun varlığından haberli gözükmüyordu. Heseret yola fırladı ve askerlerden birinin kolunu yakaladı. "Ben bütün Mısır'ın Firavunu'nun karısı Kraliçe Heseret'im." Adamın kolunu sarstı. "Dinle beni serseri!"

Asker havlar gibi garip bir gülüş salıverdi ve kolunu kadından kurtarmaya çalıştı.

Fakat Heseret ondan umulmayacak bir kuvvetle koluna asılınca asker kadını hızla itti ve yolun tozlarının içinde yuvarladı.

Genç kadın sürünürcesine ayağa kalktı ve kalabalığın içinde çavuş işareti taşıyan başka bir askeri gözüne kestirdi. Bir yandan burnundan kanlar akarak onun yanına koştu. "Savaştan ne haber? Söyle bana. Ne olur, söyle," diye yalvardı.

Çavuş genç kadının yüzüne baktı ve ışığın ölgünlüğüne rağmen onu tanıdı.

"Haberler çok kötü, majesteleri." Adamın sesi boğuktu. "Korkunç bir savaş oldu ve düşman galip geldi. Ordumuz yenik düştü, bütün arabaları da imha edildi. Düşman hızla yaklaşıyor, kısa bir zaman sonra burada olacaktır. Hemen kaçmalısınız."

"Firavun'dan ne haber? Kocama ne oldu?"

"Savaşın kaybedildiğini ve Firavun'un öldürüldüğünü söylüyorlar."

Heseret adama bakakalmıştı. Ne kıpırdayabiliyor, ne de konuşabiliyordu.

Çavuş sordu. "Siz de geliyor musunuz, majesteleri? iş işten geçmeden gelin.

Galipler gelip yağma ve tecavüzler başlamadan gelmelisiniz. Sizi koruyacağım."

Fakat Heseret hayır der gibi başını salladı. "Doğru olamaz bu. Naja ölmüş olamaz. Genç kadın çavuşa arkasını döndü. Güneş gökte yükselip yenik düşmüş ordu yanından akıp giderken genç kadın hâlâ yol kenarında duruyordu. Bu şaşkın ve karışık kalabalığın daha birkaç ay önce Babil'in Mavi Kapısı'nın önünde toplanan mağrur orduya benzer yanı yoktu.

Aralarında birkaç subay da olduğunu gören Heseret içlerinden birine, "Firavun nerede? Ne oldu?" diye seslendi.

Subay onu kanlı yüzü ve tozlanmış darmadağın giysilerinin içinde tanımadı. O da bağırarak yanıt verdi. "Naja Kiafan, Nefer Seti'yle yaptığı ikili dövüş sırasında kesilip biçildi, cesedi de parçalara ayrılarak sergilenmek üzere Mısır'ın bütün eyaletlerine yollandı. Düşman kuvvetleri hızla yaklaşıyorlar ve daha öğle olmadan burada olacaklar."

Heseret canhıraş bir feryat salıverdi. Bu ayrıntıları duyduktan sonra artık hiçbir şüphesi kalmamıştı. Yerden iki avuç toz alarak başının üstüne döktü. Hâlâ feryat ederek kendi tırnaklarıyla ta ki taze bir kan yanaklarından eteğine damlayana kadar yüzünü tırmaladı.

Hizmetçileri ve korumalarının başı o sırada kamptan çıkarak onu içeri almaya

geldiler, fakat kederden deliye dönmüş olan kadın, onlara en kaba küfürleri yağdırdı.

Yüzünü göklere çevirerek bu kez tanrılara küfretti, tanrılar topluluğundaki tanrıların hepsinden daha büyük olan kocasını korumadıkları için onları yerdi.

Hıçkırıkları ve feryatları daha yükseldi, davranışları daha da vahşileşti ve çılgınlaştı. Daima üstünde taşıdığı değerli taşlarla süslü minik kamayla göğsünü yaraladı, bacaklarından aşağı işedi ve kendi yarattığı çamurun içinde yuvarlandı.

Sonra birdenbire ayağa fırlayıp kampın içine koştu. Arabanın üstündeki domuz kafesinin başına dikildi ve bunun çubuklarının arasından Merykara'ya bağırdı.

"Kocamız öldü. Canavar kardeşimiz tarafından katledildi."

Merykara, "Hathor'ave bütün tanrılara çok şükür," diye bağırdı.

"Hezeyan ediyorsun!" Heseret kudurmuştu. "Naja Kiafan bir tanrıydı, sen de karışıydın." Heseret kendi kendini kışkırtıyordu. "Ona görevlerini bilen sadık bir eş olman gerekirken onu terk ettin. Ona utanç ve onur kırıklığından başka bir şey vermedin."

Merykara ona, "Benim kocam Meren," dedi. "Kocam dediğin o yaratıktan tiksiniyorum. Babamızı öldürdü ve Neferin onu layık gördüğü cezayı fazlasıyla hak ediyor."

"Meren sıradan adi bir asker, Naja ise bir tanrıydı."

Dudaklarının susuzlukla güneş yanığından şişmiş olmasına rağmen Merykara gülümsemeye kendini zorladı. "Meren, Naja'nın hiçbir zaman olamadığı kadar bir tanrı. Ben ise onu seviyorum. Kısa bir zaman sonra burada olacak ve gelmeden önce benimle Mintaka'yı serbest bıraktırsan iyi edersin, aksi halde Nefer senden bunun acısını çıkarır."

Mintaka, "Yavaş ol kardeşim," diye fısıldadı. "Kadın delirdi. Gözlerine baksana.

Onu büsbütün kudurtma. Her türlü kötülüğü yapabilir."

Heseret artık mantıklı olacak durumda değildi. "Demek adi bir askeri seviyorsun ha!" dedi. "Hem de onu kocamla, bütün Mısır ülkesinin Firavunu'yla kıyaslamaya cüret ediyorsun ha? Bu takdirde seni askerlere yem olarak vereceğim!"

Genç kadın korumalarının başındaki subaya döndü. "Dişi domuzu pis kafesinin içinden çıkarın." Subay durakladı. Merykara'nın uyarısının hâlâ etkisin deydi. Nefer'le subayları kısa bir zaman sonra burada olacaklardı.

Heseret duygularını aşağı yukarı kontrol altına aldı ve aklı başına gelmiş göründü.

"Sana emrediyorum, yüzbaşı, ya bana itaat eder ya da sonuçlarına katlanırsın," diye tıslad. Subay istemeye istemeye adamlarına gereken emirleri verdi, onlarda Merykara'nın bileklerini kafesin çubuğuna bağlayan deri kayışları kestiler ve kapıdan içeri uzanarak onu ayaklarından tutup dışarı sürüklediler.

Merykara'nın elleriyle ayakları iplerin kan akımını kısıtladıkları yerlerde masmaviydi ve şişmişti, ayakları da ağırlığını taşıyamayacak durumdaydı. Yüzüyle bacaklarının açıkta

kalan kısmı güneşten ciğer gibi yanmıştı, saçları da dolaşmış bukleler halinde yüzüne dökülüyordu.

Heseret etrafına bakınınca arabalarının birinden onarılmak üzere sökülmüş olan bir tekerleğe bakışı takıldı. Kampın çitine dayanmıştı.

"Şu tekerleği buraya getirin!" diye bağırdı, askerler de hemen onun dediğini yaptılar. Heseret devam etti. "O kaltağı ona bağlayın. Hayır, öyle değil. Kollarıyla bacakları yanlara açılsın ki asker sevgililerini kabul etsin."

Askerler Heseret'e itaat ettiler ve Merykara'nın el ve ayak bileklerini bir denizyıldızı gibi tekerleğin ispitine bağladılar. Heseret kız kardeşinin karşısında durdu ve yüzüne tükürdü. Merykara çatlak dudaklarının arasından ona güldü. "Sen delirmişsin kardeşim. Keder aklını başından almış. Sana acıyorum, ama ne yapsan, Naja sana geri dönemez artık, iğrenç cürümleri adalet terazisinde tartılınca, cennetin kapılarındaki canavar kapkara kalbini yiyecek, o da yokluğa yuvarlanıp gidecek."

Heseret kamanın ucuyla kız kardeşinin yanaklarını yırttı, yaralar yüzeysel olmakla beraber çok kanadılar. Kan Merykara'nın elbisesinin üstüne akmaya başladı. Heseret kamayı kullanarak elbisenin keten kumaşını deldi. Sonra elleriyle elbiseyi yaka kısmından etek ucuna kadar ikiye ayırdı. Merykara elbisesinin altında çıplaktı.

Güneşin değmediği vücudu beyaz ve nazikti. Göğüsleri ufak ve pembe başlı, karnı yassı ve beyaz, karnının dibindeki kıllarda gür ve yumuşacıktı.

Heseret bir, iki adım geri çekilerek nöbetçilere baktı. "Hanginiz ilk olacaksınız?"

Askerler tekerleğe bağlı çıplak narin vücuda bakakalmışlardı.

Mintaka kafesin içinden seslendi. "Hareketlerinize dikkat edin! Nefer Seti yakında burada olacak, bu kız da onun kız kardeşi."

Heseret hiddetle ona döndü. "Zehirli ağzını kapat. Senin de sıran gelecek. Az ötede on bin erkek var ve gün sona ermeden onların çoğu senin tadına bakacaklar."

Genç kadın askerlere döndü. "Gelin, şu tatlı bedene bir bakın. Birazını tatmak istemez misiniz? Entarilerinizin altında sertleştiğinizi görebiliyorum."

Yüzbaşı, "Bu delilik," diye fısıldadı, buna rağmen bakışını Merykara'nın soluk renkli vücudundan ayıramıyordu. Ekledi. "O, Tamose saltanat hanedanından bir prensestir."

Heseret kendisine en yakın askerin elinden mızrağını kaptı ve sapını adamın sırtına çarptı. "Haydi onbaşı, erkek değil misin sen? Bu bal çukuruna nasıl dalacağını görelim."

Adam sırtında kamçının bıraktığı izi ovuştura ovuştura geriledi. "Sen delisin," diye geveledi. "Nefer Seti bana nasıl bir ceza verir sonra?" Adam birden hızla dönüp kamptan dışarı fırladı ve yoldaki kaçan insan seline katıldı. Arkadaşları sadece bir an durakladılar, derken içlerinden biri, "Kadın çıldırmış!" diye homurdandı. "Nefer Seti'nin gelip kız kardeşini bu durumda bulmasını bekleyecek değilim." Daha sözlerini bitirmeden arkadaşlarını da arkasına katıp kapıya koştu.

Heseret de arkalarından koştu. "Geri dönün! Dönmenizi emrediyorum!" Ama askerler çoktan kalabalığa karışıp uzaklaşmışlardı. Heseret hızlı adımlarla geçen uzun boylu Nübyeli bir okçunun yanına koşarak adamı kolundan tuttu ve kampa sokmaya çalıştı. "Gel benimle. Siz siyah hayvanların erkekliğinin aygır fillerinki kadar büyük olduğunu ve onu kullanmayı da çok sevdiğinizi biliyorum. Burada çok hoşuna gidecek bir şey var."

Okçu, Heseret'i hızla kendinden uzaklaştırdı. "Bırak beni fahişe! Kendine başka müşteri ara. Senin gibilerle uğraşacak vaktim yok benim."

Heseret Nübyeli'nin kalabalık yolda uzaklaşmasını kısa bir süre seyrettikten sonra arkasından cıyak cıyak bağırdı. "Bana ha, koca ayı. Mısır kraliçesine ne cüretle hakaret edesin?"

Kadın ağlayıp sızlanarak tekrar kampa döndü. Mintaka kafesin içinden ona seslendi. "Artık her şey bitti, Heseret. Sakin ol. Merykara'yı serbest bırak, biz de seni koruyalım." Heseret'in deliliğin sınırını aştığını ve artık zapt edilemez hale geldiğini bildiği için sesini daha da yumuşatmıştı.

Heseret, "Ben Mısır kraliçesiyim, kocam da ölmezliğe ulaşmış bir tanrı," diye haykırdı. "Bana bakın ve güzelliğimle görkemimden korkun." Genç kadın kan ve pislik içindeydi, mızrağı da çılgın gibi savurup duruyordu.

Merykara da Mintaka'ya katıldı. "Lütfen Heseret. Nefer'le Meren birazdan burada olacaklar. Onlar sana bakacaklar ve seni koruyacaklar."

Heseret ona ters ters baktı. "Benim kimsenin korumasına ihtiyacım yok. Sana ne söylediğimi anlamıyor musun? Ben bir tanrıçayım, sen ise bir askerin yosmasısın."

"Sevgili kardeşim, keder aklını başından almış. Beni serbest bırak ki sana yardım edeyim."

Heseret'in yüzünden kurnaz bir ifade gelip geçti. "Senin işini görecek bir erkek aleti bulamaz mıyım sanıyorsun? Yanıldın işte. Elimde bir tane var." Genç kadın mızrağı kaldırdı ve kör ucunu Merykara'ya çevirdi. "Bak, asker âşığın sana sahip olmaya geliyor." Böyle diyerek Merykara'nın üzerine yürüdü.

"Hayır, Heseret!" Mintaka telaş içinde ona bağırdı. "Kardeşini rahat bırak."

"Ondan sonra sıra sende kaltak. Bunun işini bitirdikten sonra senin de çarene bakacağım."

"Heseret, hayır!" Merykara ona yakarıyor, onu tutsak eden bağlardan kurtulmak için kıvranıyordu. Fakat Heseret onu duymamış gibi davranarak mızrağın sapını kız kardeşinin açılmış bacaklarının arasına dayadı.

"Kardeşim, bunu bana yapamazsın. Hatırlamıyor musun, biz..." Merykara devam edemedi, duyduğu şokla acıdan gözleri iri iri açılmıştı.

Heseret, "işte!" diyerek mızrağın sapını kız kardeşinin içine itti.

Tekrar, "işte!" diye bağırdı, "işte!" Mızrak her itilişinde biraz daha derine giriyordu.

Sonunda bir kolun uzunluğu kadar Merykara'nın karnının içine kaydı ve zavallının kanına bulanmış olarak dışarı çıktı.

Kızların ikisi de şimdi, "Dur! Yalvarırım, dur!" diye bağırıyorlar, fakat Heseret mızrağ kız kardeşinin içine itmeyi sürdürüyordu.

"işte! Sonunda tatmin olabildin mi?"

Merykara'dan kan boşanıyordu, fakat Heseret mızrağa tüm ağırlığını vererek bütür uzunluğunca Merykara'nın içine itti. Merykara son bir kez bağırdıktan sonra bağlarının içine yığıldı. Çenesi de çıplak göğsünün üstüne düşmüştü.

Heseret mızrağı kız kardeşinin narin ve solgun vücudunun içinde gömülü olarak bıraktı ve geri çekildi. Marifetine dalgın bir yüzle baktı. "Suç senindi. Beni bu yüzder kınamamalısın. Görevimi yaptım. Bir fahişe gibi davrandın. Ben de sana bir fahişe gibi davrandım." Heseret tekrar ağlamaya ve ellerini ovuşturmaya başladı. "Önemi yok. Artık hiçbir şeyin önemi kalmadı. Naja öldü. Sevgili kocamız öldü..."

Bir uyurgezerin dalgınlığıyla çadırına yürüdü ve lüks döşeli iç mekâna girdi. Ama orada kimse kalmamıştı. Kana ve idrara bulanmış entarisini odanın ortasına attı, sonra köşedeki yığından rastgeie bir elbise çekti, ayaklarına da sandal ayakkabılar geçirdi.

Ani bir kararla, "Naja'yı bulacağım," dedi. Alelacele birkaç parça eşya kaparak bir deri çantanın içme tıktı. Sonra yepyeni bir kararlılıkla kapıya yöneldi.

Genç kadın günün erken saatlerinin aydınlığına çıktığında Mintaka kafesin içinden ona seslendi. "Ne olur, beni serbest bırak Heseret. Küçük kız kardeşinle ilgilenmeliyim. Çok ağır yaralı o. Ona acı ve bağlarımı çöz."

"Anlamıyorsun." Heseret çılgın gibi başını salladı. "Kocamın, bütün Mısır'ın Firavunu'nun yanına gitmeliyim. Onun bana ihtiyacı var. Beni yanına çağırttı."

Mintaka'ya bir daha bakmadan kamptan dışarı fırladı. Başını sallıyor ve kendi kendine anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu. Batıya, korku içindeki insanların gittiklerinin aksi yönüne döndü ve İsmailiye'yle Mısır'a doğru koşmaya başladı.

Mintaka onun bir kere daha, "Bekle beni, Naja, bir tanecik gerçek aşkım.

Geliyorum. Beni bekle!" diye bağırdığını duydu, sonra saçma sapan konuşmaları uzaklaşıp duyulmaz oldu.

Asiyor, kıvranıyor, şeritleri çekiştiriyor, kuvvet almak için çıplak ayaklarıyla kafesin çomaklarını itiyordu. Bileklerindeki derinin soyulduğunu ve sıcacık kanın elleriyle parmaklarının üstüne damladığını hissediyordu, ama deri kayışlar çok sıkı ve kuvvetli olduğundan onları ne gerebiliyor ne de koparabiliyordu. Ellerinin kansızlıktan uyuşmaya başladığını hissediyordu.

Mücadelesine ara verdikçe bakışı tekerleğe bağlı duran Merykara'nın hareketsiz vücuduna kayıyordu. "Seni seviyorum canım. Sakın ölme. Hatırımız için ölme sakın,"

diye seslendi. Ne çare ki Merykara'nın gözleri ardına kadar açık, bakışı da sabitti.

Göz yuvarlakları çok geçmeden kurumaya ve ince bir toz tabakasıyla örtülüp donuklaşmaya başladı. Sinekler de gözlerinin üstüne doluşmaya ve bacaklarının arasından sızan kan gölcüğüyle beslenmeye başladılar.

Mintaka bir keresinde çadırın ağzında sinsi bir itişme duyar gibi oldu. Başını o yana çevirince Heseret'in iki hizmetçisinin çadırdan dışarı süzüldüklerini gördü. Her biri yağmaladıkları değerli eşyayla dolu büyük birer torba taşıyordu. Mintaka onlara seslendi. "Ne olur bağlarımı çözün. Size özgürlüğünüzü, ek olarak da büyük bir ödül vereceğiz." Ama köleler ona suçlulukla karışık bir şaşkınlıkla baktıktan sonra kamptan koşarak çıktılar ve doğuya doğru yol alan yenik ordunun düzensiz kalabalığına katıldılar.

Daha sonra kampın ağzında yine birtakım sesler oldu, Mintaka da gelenlere seslenmeye hazırlandı. Ama tam zamanında kaba sesleri tanıyıp kendine hâkim oldu.

Dört erkek ihtiyatlı adımlarla kampa girmişlerdi. Adamların yüzüne, giyimlerine ve konuşmalarına bakan Mintaka, onların en aşağı tabakadan olduğunu, büyük bir olasılıkla yağma ve hırsızlık için orduları izleyen o çapulcu çetelerinin üyelerinden olduklarını gördü. Bunun üzerine başını önüne düşürdü ve ölü numarası yaptı.

Adamlar durup Merykara'nın ölüsüne baktılar. Bir tanesi gülüp öylesine kaba ve çirkin birkaç söz söyledi ki Mintaka gözlerini yumdu ve insanüstü bir çabayla çenesini tutmayı başardı.

Adamlar daha sonra Mintaka'nın kafesinin başına geldiler ve ona baktılar. Kız hiç kıpırdamadan duruyor, hatta soluğunu tutuyordu. Ne kadar iğrenç bir görünümünün olduğunun farkındaydı ve ölü rolünü sürdürüyordu.

Bir tanesi, "Bu kan domuz gibi kokuyor," diye homurdandı. "Bayan Palm'la ve beş kızıyla gönül eğlendirmeyi yeğlerim." Bu sözlere hepsi kahkahalarla güldüler ve kampı yağmalamak için birbirlerinden ayrıldılar. Taşıyabilecekleri kadar yükle uzaklaşmalarından sonra Mintaka gölgelerin kampın dövülmüş toprak tabanının üstünde uzamasını seyretti. Bir yandan da arabalarla furgonların ve yürüyenlerin sesleri yavaş yavaş kayboluyordu. Güneşin batmasından hemen önce adamların sonuncuları da geçtiler ve kampın üzerine çölle ölülerin sessizliği çöktü.

Mintaka gece içinde bitkinliğin ve derin bir umutsuzluğun etkisiyle zaman zaman uyukluyordu. Ne zaman uyansa gümüş renkli ay ışığında Merykara'nın tekerleğin üstünde gerilmiş vücudunu görüyor ve korkunç keder anları yeniden başlıyordu.

Şafak söktü ve güneş gökte yükseldi, ama tek ses hâlâ çöl rüzgârının kapıdaki cılız diken ağacı dallarının arasındaki fısıltısıyla arada da kendi hıçkırıklarıydı. Ama susuz bir gün daha geçerken hıçkırıkları da giderek zayıfladı.

Neden sonra başka bir şey duydu. Ta uzaklardaki mırıltı yumuşak bir gümbürtüye dönüşünce bunun hızla dönen tekerleklerin sesi olduğunu anladı. Çok geçmeden atların toynak seslerini de duymaya başladı. Konuşan erkek sesleri kuvvetlendi, giderek kuvvetlendi, Mintaka da neden sonra bunların içinde bir tanesini tanır gibi oldu. "Nefer!" Sevgilinin adını haykırmaya çalıştı, ama sesi boğuk bir fısıltıdan farksızdı. "Nefer!"

Derken dehşet ve üzüntüyle dolu bağırışlar duydu, başını zorlukla çevirince de Nefer'in, hemen arkasında Meren ve Taita'yla kapıdan içeriye fırtına gibi daldığını gördü.

Nefer onu görerek hemen kafese koştu. Kafesin kapısını eliyle kopardı, sonra kamasını çekerek kızın bileklerini hapseden kayışları doğramaya girişti. Sevgilisini pis kokulu kafesten yavaşça çekerek çıkardı ve bağrına bastı. Onu çadıra taşırken ağlıyordu.

Fakat Mintaka çatlamış ve şişmiş dudaklarının arasından, "Merykara!" diye fısıldadı.

"Taita onunla ilgileniyor, ama sanırım çok geç." Nefer'in omzunun üzerinden arkaya bakan Mintaka, Taita'yla Meren'in Merykara'yı tekerlekten kurtardıklarını ve üstündeki kanlar pıhtılaşmış olan silahı vücudunun içinden çektiklerini gördü. Şimdi de vücudunu beyaz bir keten çarşafla örtüyor ve korkunç yaraları gözden gizliyorlardı.

Mintaka gözlerini kapadı. "Keder ve üzüntüden perişan haldeyim, ama yüzün hayatımda gördüğüm en güzel ve beni en çok mutlu eden şey. Şimdi de biraz dinleneceğim." Mintaka böyle diyerek baygınlığın koynuna yuvarlandı.

karanlık ve korkunç çukurun içinden yükselirmiş gibi yavaş yavaş uyandı.

Gözlerini açması üzerine düşlerini dolduran iblisler kaçtılar ve o dünyasındaki en sevgili iki yüzü görerek büyük bir ferahlama duydu. Döşeğinin bir yanında Taita, öbür yanında ise Nefer oturuyordu.

"Ne kadar zaman?" diye geveledi. "Ne kadar zamandır kendimi bilmedim?"

Taita, "Bütün bir gün ve gece," diye yanıtladı. "Sana Kızıl Şepen çiçeğinden içirdim." Genç kız elini yüzüne götürünce üstünde kalın bir merhem tabakasıyla karşılaştı. Başını Nefer'e doğru devirerek, "Çirkinleştim," diye fısıldadı.

Delikanlı, "Hayır!" diye atıldı. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın ve seni ölçülemeyecek kadar çok seviyorum."

"Sözünü dinlemediğim için bana kızmadın, değil mi?

"Sen bana bir taç ve bir ülke verdin." Delikanlı başını sallayınca gözlerinden döküler yaşlardan biri kızın yüzüne düştü. "Ama hepsinden de önemlisi bana aşkını verdin ki bu hepsinden daha değerli. Sana nasıl kızabilirim ki?"

Taita yavaşça yerinden kalkıp çadırdan çıktı; iki genç böylece günün kalan kısmında baş başa kalarak tatlı tatlı fısıldaştılar.

Akşam olunca Nefer ötekileri çağırttı. Hepsi Mintaka'nın döşeğinin etrafında toplaştıklarında Nefer ciddi bir tavırla yüzlerine baktı ve hepsinin orada olduklarını gördü: Taita'yla Meren, Prenn ve İsmailiye savaş meydanında aldıkları yaraların sancısından güçlükle yürüyen Sokko ve Şabako.

Nefer onlara, "Adaletin yerme getirildiğini görmeye geldiniz," dedi; sonra kapıdaki muhafızlara döndü.

"Heseret adındaki kadını getirin," diye emretti.

Mintaka irkilip doğrulmaya çalıştıysa da Nefer onu yavaşça minderin üstüne itti.

"Nerede? Onu nasıl buldunuz?"

Nefer açıkladı. "Gözcülerimiz onu İsmailiye yolunda çölde dolaşırken bulmuşlar.

Onu önce tanımamışlar, kraliçe olduğunu ileri sürdüğünde de ona inanmamışlar.

Onun kaçık kadının biri olduğunu sanmışlar."

Heseret çadıra girdi. Nefer onun yıkanmasına izin vermiş, ona temiz giysiler sağlamış, Taita da yüzüyle vücudundaki kesikleri ve yaralan tedavi etmişti. Genç kadın nöbetçilerin ellerini itti ve çenesini gururla doğrultarak etrafına baktı.

Karşısındaki adamlara, "Önümde secde edin," diye emretti. "Ben bir kraliçeyim."

Kimse yerinden kımıldamadı, Nefer de, "Ona bir iskemle getirin," diye emretti.

Heseret iskemleye oturunca Nefer ona o kadar soğuk bir bakış fırlattı ki, genç kadın

elleriyle yüzünü örttü ve ağlamaya başladı. "Benden nefret ediyorsun," diye geveledi. "Benden niçin nefret ediyorsun?"

Nefer, "Bunun nedenini sana Mintaka anlatacak," dedi ve şiltenin üstündeki kıza döndü. "Lütfen Prenses Merykara'nın ölüm şeklini bize anlatır mısın?"

Mintaka bir saat süresince konuştu, bu süre içinde de çadırın içinde hiç kimse ne kımıldadı ne de sesini çıkardı. Sadece duyduklarının en korkunç kısımlarını dinlerken soluklarını tuttular veya dehşetlerini dile getirdiler. Anlatının sonunda Nefer, Heseret'e baktı. "Bu ifadenin herhangi bir bölümünü inkâr ediyor musun?"

Heseret ağabeyinin soğuk bakışına aynen karşılık verdi. "O bir fahişeydi ve Mısır'ın Firavunu olan kocama utanç duyurdu. Ölümü hak etmişti. Adaletin yerine gelmesine alet olduğum için gurur duyuyorum."

Nefer, "Seni her şeye rağmen bağışlayabilirdim," dedi yavaşça. "Azıcık bir pişmanlık belirtisi gösterebilseydin."

"Ben bir kraliçeyim ve senin zavallı yasalarının çok ötesindeyim." Nefer, "Ama artık kraliçe değilsin," deyince Heseret şaşırmış göründü. "Ben senin kız kardeşinim. Bana zarar veremezsin." "Merykara da senin kız kardeşindi. Ona acıdın mı?" "Seni iyi tanırım Nefer Seti. Sen bana zarar vermezsin." "Haklısın Heseret. Sana ben zarar vermeyeceğim. Ama burada bundan sakınmayacak olan biri var." Nefer orada toplanmış olan subaylarına döndü. "Burada en çok zarar görenin haklarına ilişkin eski yasa söz konusu. Kalk ayağa Meren Cambyses." Meren kalkıp ileriye doğru bir adım attı. "Emirlerini bekliyorum, Firavun." "Sen Prenses Merykara'yla nişanlıydın. En büyük zarara uğrayan sensin. Bir zamanlar Mısır'ın kral sülalesinden bir prenses olan Heseret Tamose'un bedenini ve hayatını sana teslim ediyorum."

Meren boynuna bir altın zinciri geçirince Heseret haykırmaya başladı. "Ben bir kraliçe ve bir tanrıçayım, canımı yakmaya cesaret edemezsin."

Genç kadının çığlıklarını kimse umursamadı. Meren, Nefer'e baktı. "Bana herhangi bir sınırlama getiriyor musunuz majesteleri? Merhamet ve anlayış göstermemi emrediyor musunuz?"

"Onu sana hiçbir sınırlama getirmeden veriyorum. Hayatı sana aittir." Meren belindeki kından kılıcını çıkardı ve zincirinden çekerek Heseret'i ayağa kaldırdı. Bir şeyler geveleyen ve hıçkıran kadını sürükleyerek çadırdan çıkardı. Kimse arkalarından gitmedi.

Hepsi sessizce oturdular ve keten duvarların ötesinde Heseret'in hıçkırıklarını, yakarışlarını ve yağcılıklarını dinlediler. Birden bir sessizlik olunca hepsi dikkat kesildiler. Derken kulak zarlarını yırtan tiz bir çığlık duyuldu ve başladığı kadar ani son buldu.

Mintaka her iki eliyle yüzünü örterken Nefer sağ eliyle kötülükleri def işareti yaptı.

Ötekiler öksürdüler ve huzursuz şekilde kıpırdadılar.

Derken çadırın ağzını örten perdeler aralandı ve Meren tekrar çadıra girdi. Sağ elinde kılıcını, sol elinde de korkunç bir cisim tutuyordu. "Adalet yerine gelmiştir majesteleri," dedi ve sahte Firavun Naja Kiafan'ın karısı Heseret'in kesik başını gür saçlarından tutarak yükseğe kaldırdı.

Mintaka, Avaris'e doğru uzun yolculuğa girişebilmek için yeterince iyileşene kadar beş gün daha geçti. Taita'yla Nefer buna rağmen, ilerlerindeki engebeli yolun sarsıntılarına ve hoplamalarına dayanabilmesi için tahtırevanda taşınmasında ısrar ettiler. Ağır ağır yolculuk ettiler ve on beş gün sonra ulaştıkları yamaçtan kıraç toprakların ötesinde Nil'in yeşil vadisini gördüler.

Nefer, Mintaka'nın tahtırevandan inmesine yardım etti, yoldan sonraki kısa mesafeyi birlikte yürüdüler, böylece baş başa kalıp eve dönüşün bu mutlu anının birlikte tadını çıkarabileceklerdi. Oraya gelmelerinin üzerinden kısa bir zaman geçmişti ki Nefer ayağa kalkıp gözlerine ellerini siper etti.

Mintaka, "Bir şey mi oldu sevgilim?" diye sordu.

Nefer, "Ziyaretçilerimiz var," dedi, kızın rahatsız edilmelerine sıkıldığını belli etmesi üzerine hemen ekledi. "Bu ziyaretçiler her zaman başımızın tacı."

Onlara yaklaşan uyumsuz iki kişiyi görünce Mintaka da gülümsedi. "Taita. Ve de Meren! Ama ne garip kıyafet bunlar?"

Erkeklerin ikisi de basit entariler giymişlerdi, ayaklarında da sandal ayakkabılar vardı. Sırtlarında ise kutsal kişilerin yolculuğa çıktıkları vakit yanlarına aldıkları deri heybeler taşıyorlardı.

Taita açıkladı. "Sizlere veda etmeye geldik."

Nefer fena halde bozulmuştu. "Beni şimdi terk edemezsiniz. Taç giyme törenime katılmayacak mısınız?"

Taita, "İsmailiye savaş meydanında taç giymiş sayılırsın," dedi yavaşça.

Mintaka, "Ya düğünümüz!" diye atıldı. "Düğünümüze kalmalısınız."

Taita gülümsedi. "Siz uzun zaman önce evlendiniz. Belki de doğduğunuz günde.

Çünkü tanrıların sizi birbiriniz için yarattığı belli."

Nefer bu kez Meren'e döndü. "Ya sen Kızıl Yol'daki kardeşim ve en yakın arkadaşım ?"

"Merykara artık gittiğine göre burada benim için bir şey kalmadı. Bunun için de Taita'yla gitmeliyim."

Nefer söylenecek daha fazla bir şey olmadığını, daha fazla sözün bu anın kutsallığını bozacağını biliyordu. Nereye gittiklerini bile sormadı. Bunu belki onlar da bilmiyorlardı.

Onları kucakladı ve öptü. Sonra Mintaka'yla durup onların uzaklaşmasını ve çölün ışıltılı kumlarının arasında yavaş yavaş gözden kaybolmalarını seyrettiler, ikisi de aynı

üzüntüyle esefi paylaşıyorlardı.

İki siluet en sonunda gözden kayboldukları sırada Mintaka, "Gerçekte gitmiş sayılmazlar," diye fısıldadı.

Nefer, "Orası doğru," diye doğruladı. "Daima bizimle beraber olacaklar."

PRENSES MINTAKA APEPI, HATHOR Tapınağı'nın başrahibesi ve elli yardımcısının arkasından Firavun Nefer Seti'yle evlenmeye geldi.

Teb'deki sarayın terasında yan yana durup Nil'in taşmış kahverengi sularını seyrediyorlardı. Mısır ülkesinin bütün canlıları için en verimli mevsimdi.

Mintaka'nın bütün yaraları kapanmış, çektiği eziyetleri tümüyle atlatmıştı. Tekrar kavuştuğu güzelliği hatta bu mutlu anında belki on kere katlanmıştı.

Sanki bütün Mısır bu düğünde hazır bulunmaya gelmişti. Kalabalıklar nehrin her iki yakasında göz alabildiğince uzayıp gidiyordu. Çift birbirine sarılıp Nil suyuyla dolu kâseleri kırınca göklere yansıyan bağırışlar tanrıları bile şaşırtmış olmalıydı. Nefer Seti bundan sonra yeni kraliçesini elinden tutarak güzelliğini halkına gösterdi, onlar da dizüstü çöküp ona bağlılıklarıyla sevgilerini ağlayarak ve bağırarak ilan ettiler.

Bu kalabalık topluluğun arasına birdenbire bir sessizlik çöktü ve bütün gözler, sarayın yukarısındaki gök kubbesinde dikkati çeken minik kara noktaya çevrildi.

Sessizlik arasında birdenbire bir kral şahinin vahşi çığlığı duyuldu ve kuş maviliklerin arasından dalışa geçti. Sonunda tam şiddetle çarpışacakları sırada şahin kanatlarını sonunda kadar açtı ve Firavun'un tepesinde sanki asılı kaldı. Nefer sağ kolunu kaldırıp ileri uzattı, görkemli kuş da bir tüy kadar hafif bir hareketle onun yumruğunun üstüne tünedi.

On binlerce gırtlaktan fırtınalı bir gündeki denizi andıran bir ses mucizeyi selamladı. Fakat Nefer'in bakışı kuşun sağ ayağının kıvrık büyük pençelerinin yukarısına geçmiş som altından ince halkaya takıldı. Değerli metale hakkedilmiş sembolü tanıyınca genç hükümdarın kalbi heyecanla çarpmaya başladı.

"Krallık simgesi bu!" diye fısıldadı. "Bu yabani bir kuş değil. Babamın şahini Nefertem bu. En büyük tehlike anlarında beni uyarmaya ve bana rehberlik etmeye o yüzden o kadar sık geldi. Gelen daima babamın ruhuydu."

"Nefertem şimdi de gerçekten bir hükümdar olduğunu bütün dünyanın önünde kanıtlamaya geldi."

Mintaka sevgili kocasına biraz daha yaklaştı. Gurur ve aşkla ışıldayan gözlerle onun yüzüne bakıyordu.

Notlar

[←1]

Natron Doğal sodyum karbonat

[←2]

Gulfe: Sünnet derisi.

[←3]

Lakh: Yüz binlerle ifade edilen bir sayı, en azından çok büyük bir miktar.

[←4]

Sıstrum Eski Mısır da Isis ibadetinde kullanılan bir tur çıngırak

[←5]

Obsidien: Yanardağlardan çıkan koyu renkli cama benzer çok sert bir taş.

[←6]

Hieratik: Eski Mısırlılar tarafından kullanılan ve hiyerogliflerden türeyen bir yazı türü.

[←7]

elektrum: Eski çağlarda kullanılan, altın ve gümüşün açık sarı renkli bir alaşım

[←8]

Zareba: Etrafı dikenli çitle çevrilmiş yer. Sudan'da bir köyü ya da kampı korumak için bina edilir. Aynı zamanda askeri bir savunma hattı.

[←9]

Feldspat: Potasyumlu, sodyumlu ve kalsiyumlu olmak üzere üçe ayrılan en önemli silikatlı mineral grubu.

[←10]

Forum: Eski Roma'da pazar yeri veya meydanı

[←11]

Tael: Yaklaşık kırk gramlık bir ağırlık ölçüsü.

[←12]

Uraeus: Mısır tanrılarıyla hükümdarlarının başlıklarındaki kutsal yılan betimlemesi. Bir hükümdanlık simgesi

[←13]

Oniks: Balgam taşı.